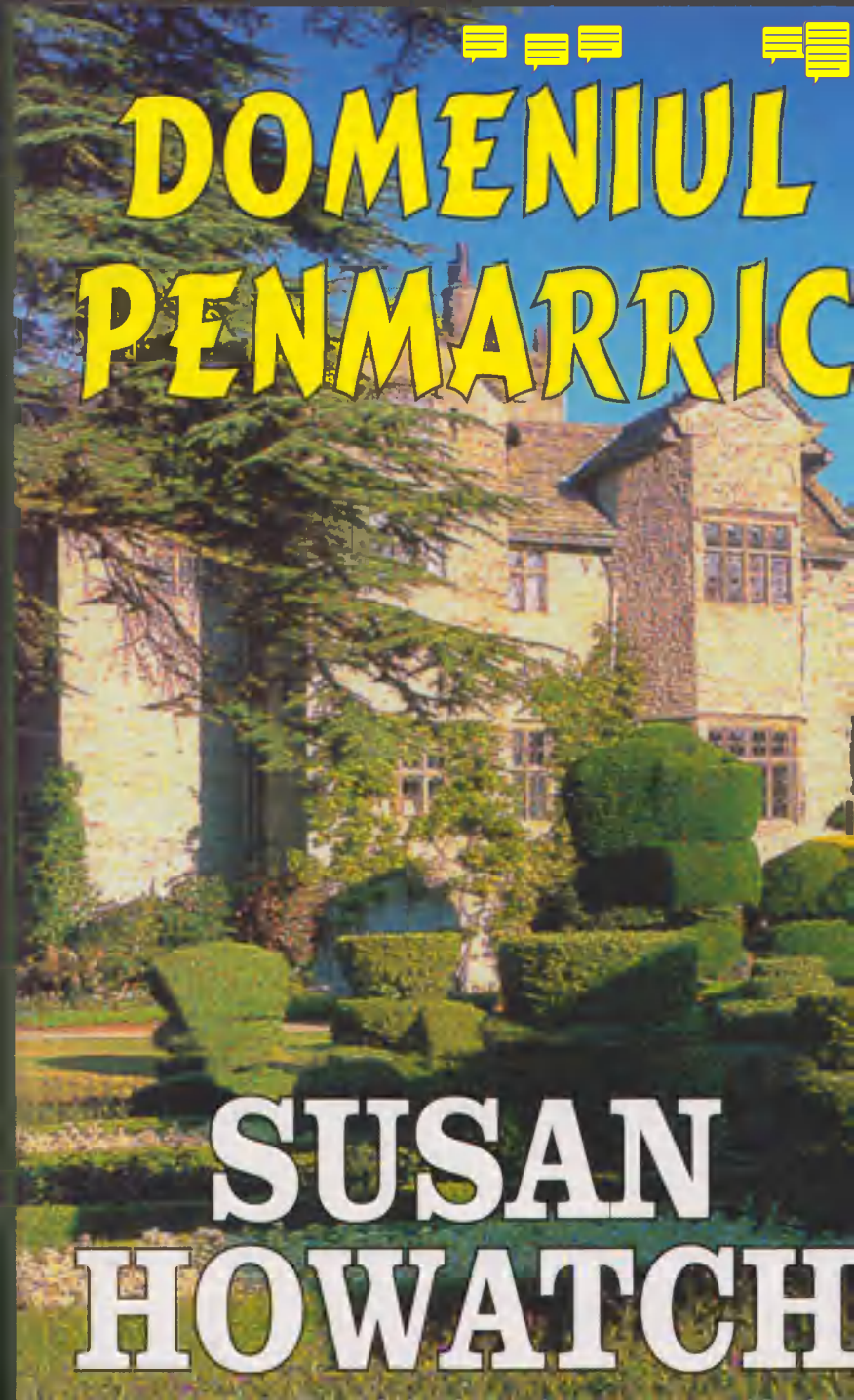
DOMENIUL
PENMARRIC
SUSAN
HOWATCH

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Remarcabila scriitoare britanică **SUSAN HOWATCH**, cunoscută cititorilor români prin romanele ***BOGAȚII SÎNT DIFERIȚI, PĂCATELE PĂRINȚILOR, INTRIGI DE FAMILIE, MOȘTENIRE BLESTEMATĂ, ÎNGERUL INFERNULUI, ARISTOCRAȚII, DISPARIȚIE MISTERIOASĂ,*** dezvăluie o dată în plus măsura talentului ei în volumul de față, ***DOMENIUL PENMARRIC***.

Timp de o jumătate de secol, evenimente importante din istoria Angliei se împletesc cu destinele unor personaje a căror existență gravitează în jurul domeniului Penmarric. O familie unită și în același timp învrăjbită de interese personale. Obsesia, tragedia, dragostea și triumful se îmbină într-un ritm electrizant, țesînd o intrigă palpitantă.

O poveste captivantă a eternei lupte umane în care binele și răul uneori se confundă, viața nu este dreaptă, iar greșelile din trecut pot avea urmări nebănuite în viitor.

© EDITURA ORIZONTURI

Lei 110000

Susan Howatch

DOMENIUL PENMARRIC

SUSAN HOWATCH

DOMENIUL PENMARRIC

Traducere de **Sanda Pop**

Editura ORIZONTURI
București

ISBN 973 – 9154 – 55 – 7

Susan HOWATCH

PENMARRIC

Copyright © Susan Howatch 1971
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română sînt rezervate
Editurii **ORIZONTURI** – Bucureşti

Pregătirea formei şi tiparul executate sub comanda nr. 60 099

**Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
România**

Lui Joseph

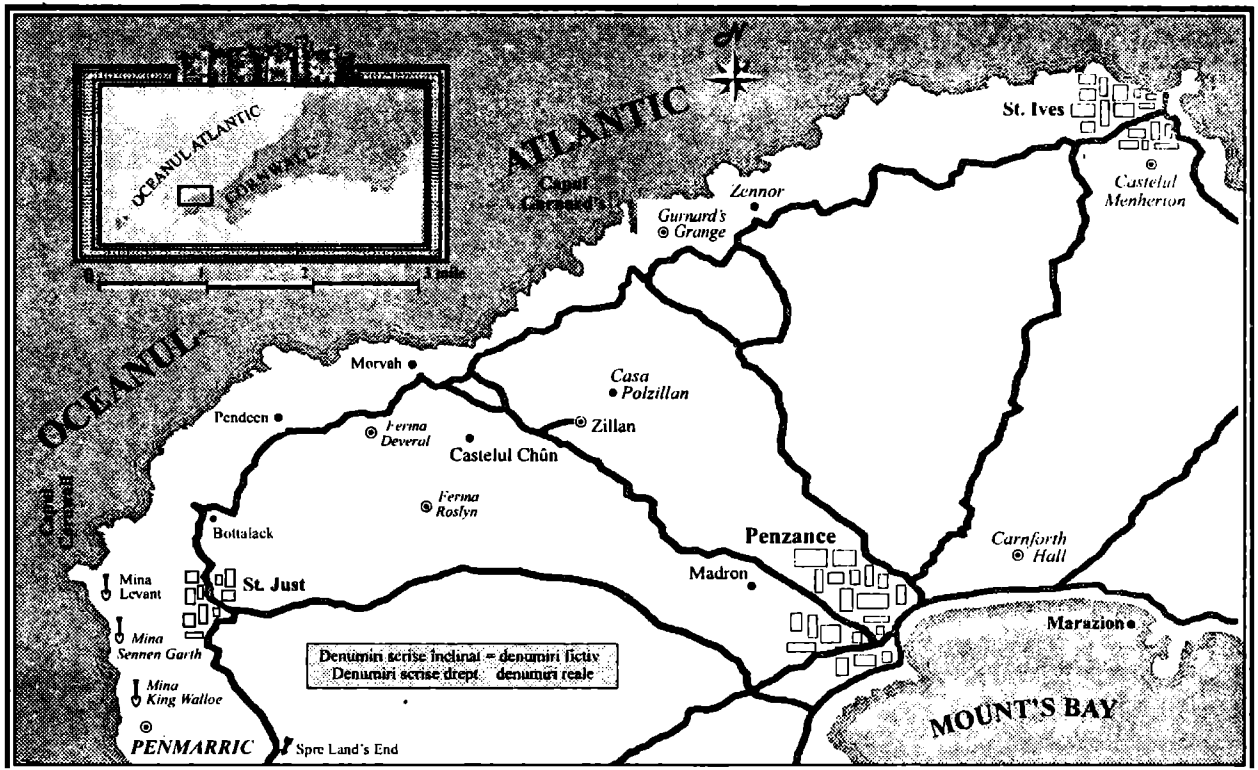
OCEANUL ATLANTIC
PENMARRIC
0
1
2
3 mile
ATLANTIC
OCEANUL
Capul Cornwall's
St. Ives
Castelul Menherion
Zennor
Gurnard's Grange
Morvah
Casa Polzillan
Pendeen
Ferma Deveral
Zillan
Castelul Chûn
Ferma Roslyn
Bottalack
Penzance
Carnforth Hall
Mina Levant
St. Just
Madron
Mina Sennen Garth
Marazion
Mina King Walloe
PENMARRIC
Spre Land's End
MOUNT'S BAY
Denumiri scrise înclinat = denumiri fictiv
Denumiri scrise drept denumiri reale

I. MARK : 1890
Onoare şi dezonoare

Era un tînăr în vîrstă de douăzeci de ani, care călătorea mereu prin împrejurimi, făcînd lungi drumuri zilnice de durată, ce păreau de două ori mai lungi decît în realitate... Lucra pînă noaptea tîrziu. Cei din jurul lui spuneau că munceşte încontinuu de teamă să nu se îngraşe.

Societatea englezească în evul mediu timpuriu
DORIS MARY STENTON

Vînjos, de statură potrivită, predispus la îngrăşare, dădea impresia unei făpturi născute pentru a-şi exercita puterea. Om de acţiune prin excelenţă, el nu stătea nici o clipă locului. O energie inepuizabilă este probabil ceea ce îl caracterizează cel mai bine... avea înclinaţia pentru literatură a oricărui bărbat bine educat şi îi plăcea societatea oamenilor de spirit şi a învăţaţilor.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

Deşi nu se conducea după precepte morale prea severe, era privit cu afecţiune şi respect.

Henry al II-lea
ENCYCLOPAEDIA BRITANNICA

Capitolul unu

Matilda era o fiinţă dificilă şi arţăgoasă, mîndră şi preocupată de propria persoană, incapabilă să-şi domolească firea iute, proprie familiei sale...

Regii saxoni şi normanzi
CHRISTOPHER BROOKE

Tronul Matildei fusese uzurpat de vărul ei Stephan din Blois... Din cîte îşi amintea tînărul Henric, fiul ei, partizanii rivalilor erau permanent antrenaţi în războaie civile.

Regele John
W.L. WARREN

1

Aveam zece ani cînd am văzut pentru prima oară casa ce-mi fusese lăsată moştenire, şi douăzeci de ani cînd am cunoscut-o pe Janna Roslyn, dar în ambele cazuri reacţia mea a fost identică. Le-am dorit cu ardoare.

Voiam să intru în posesia moştenirii pentru că stilul gotic al acestei clădiri cu o arhitectură de coşmar îmi înflăcărase imaginaţia de copil, iar lupta dusă de mama pentru a trece locuinţa pe numele meu părea, în ochii mei de copil, aurcolată de nobleţe şi curaj, nicidecum josnică şi degradantă. Pe de altă parte, moşia îmi fusese refuzată şi nu există nimic altceva mai rîvnit de un copil decît fructul oprit. Iar pe Janna Roslyn o doream pentru că aveam douăzeci de ani şi-mi plăceau femeile, mai ales dacă erau frumoase şi nu făceau parte din clasa socială căreia îi aparţineam eu prin naştere.

Ne-am întîlnit din întîmplare. Nu aveam vreun motiv special să mă aflu în cimitirul din jurul bisericii din Zillan în după-amiaza aceea fierbinte de iulie a anului 1890, şi nici la Zillan, în general. Nu eram de prin partea locului, întrucît mă născusem şi fusesem crescut în apropierea rîului Helford, iar configuraţia zonei sudice a Cornwall-ului,

cu copacii şi estuarele sale, cu colinele unduioase, se deosebeşte radical de coasta golaşă a regiunii minicre din nord, cu mlaştini bătute de vînturi, cu stînci abrupte şi talazuri periculoase.

Zillan era o comună amplasată în zona mlaştinilor din nord.

În acea după-amiază îl vizitasem pe tatăl meu în locuinţa lui temporară dintr-o comună învecinată şi ne certasem îngrozitor. Din cauza tulburării, nu fusesem atent pe unde mergeam, astfel că m-am trezit pe strada principală a satului, îndreptîndu-mă către biserică. Zillan era o aşezare foarte drăguţă în comparaţie cu aglomeraţia austeră de căsuţe care, în mod obişnuit, trece drept sat în nordul Cornwall-ului. Grădinile căsuţelor din piatră cenuşie erau pline de flori, cîrciuma *The Tinner's Luck* fusese văruită de curînd şi pînă şi cîinele vagabond din partea locului arăta bine hrănit. Nu încăpea îndoială că sărăcia, care devenise o constantă a vieţii minerilor din Cornwall, ocolise pînă atunci acel colţ al ducatului. După ce am aruncat o privire spre fuioarele de fum ce se înălţau din furnalele minelor care se profilau în depărtare, am deschis portiţa ce dădea în curtea bisericii şi am străbătut porţiunea umbrită de turnul normand, îndreptîndu-mă spre poarta principală de intrare în biserică.

În pridvor m-am oprit, neştiind ce să fac în continuare. Încercam să-mi alung din minte gîndurile legate de recenta ceartă cu tatăl meu, interminabilele conflicte cu mama mea şi moştenirea pe care o dorisem atît de mult. Aveam o percepţie nedesluşită asupra solitudinii mele, mai acută decît o resimţisem în întreaga mea viaţă, dar starea de confuzie generală în care mă aflam mă făcea mai puţin conştient de dimensiunile nefericirii mele. Rămăsesem în pridvorul bisericii din Zillan de parcă aş fi vrut să cer azil împotriva unei forţe ostile care mă urmărea. Şi cum stăteam acolo, mlaştinile fremătară sub adierea vîntului, iar soarele îşi trimise razele piezişe ale după-amiezei de vară asupra bisericuţei. În cimitir domneau liniştea şi pacea care, treptat, puseră stăpînire pe întreaga mea fiinţă. Totul părea neclintit. Natura încremenise parcă în aşteptarea a ceva misterios. Vrăjit de senzaţia aceea ciudată de aşteptare, mi-am aruncat privirea spre portiţa de intrare în cimitir, către capătul drumului ce ducea spre sat, şi am văzut silueta singuratică a unei femei care se apropia încet de mine, venind dinspre mlaştini.

2

Era îmbrăcată în negru şi ducea o jerbă de trandafiri roşii.

Continuam s-o privesc din umbra pridvorului, în timp ce deasupra mea, în clopotniţa bisericii, un ornic bătea ora.

Femeia depăşise prima căsuţă de la marginea satului, şi mişcările ei păreau atît de armonioase, încît lăsau impresia că tot corpul ei alunecă fără zgomot pe drumul îngust. Adierea uşoară ce venea dinspre mlaştini îi flutură vălul ce-i acoperea faţa şi ea îşi duse o mînă înmănuşată în negru pentru a-l aşeza la loc.

Ajunsese la portiţă. Trandafirii erau sălbatici, de fapt nişte flori de măceş care puteau fi văzute pretutindeni căţărîndu-se pe zidurile căsuţelor, dar, prin contrast, modestia lor făcea ca trandafirii crescuţi în serele din Londra să pară vulgari şi ostentativi. Păşea pe aleea cimitirului către pridvor şi eram pe punctul să ies din conul de umbră cînd a dat cu ochii de mine.

Trebuie să fi fost surprinsă să vadă un străin în sătucul acela izolat din zona mlaştinilor, dar chipul ei nu exprimă nici cel mai mic semn de uimire. Continua să înainteze ca şi cum eu n-aş fi existat pentru ea şi mi-am dat seama că avea de gînd să treacă de pridvor şi să urmeze cărarea care ducea către cealaltă parte a cimitirului.

Involuntar, am dus mîna spre pălărie, înainte de a-mi aminti că aveam capul descoperit.

– Bună ziua, am salutat-o eu reverenţios.

Îşi îndreptă privirea spre mine. Ochii ei erau albaştri, cam depărtaţi, cu gene negre – sau cel puţin asta a fost impresia mea cînd am privit-o prin vălul negru. În clipa următoare înclină uşor capul ca răspuns la salut şi trecu înainte fără să rostească nici un cuvînt.

Am urmărit-o îndelung cu privirea. Într-un tîrziu am făcut cîţiva paşi către zidul cimitirului şi am cercetat mormintele din spatele bisericii. Era acolo. Pusese trandafirii roşii pe o piatră de mormînt nouă şi stătea nemişcată alături, cu capul plecat şi mîinile împreunate. Nu m-a văzut.

M-am decis să mă aşez pe zid şi să mă prefac că studiez arhitectura unei căsuţe învecinate care, după toate probabilităţile, părea să fie locuinţa preotului. Tocmai ajunsesem la concluzia că era cea mai dizgraţioasă clădire pe care o văzusem vreodată, cînd am auzit clinchetul portiţei, apoi i-am zărit silueta profilîndu-se în depărtare, pe drumul ce ducea în sat. La capătul satului, a luat-o din nou pe cărarea ce traversa mlaştinile şi eu am continuat s-o urmăresc cu privirea pînă cînd a dispărut din cîmpul meu vizual.

În clipa următoare am ştiut ce aveam de făcut; nu mă mai simţeam atît de părăsit încît să nu-mi canalizez eforturile într-o anumită direcţie. Ceva mai tîrziu, mă grăbeam spre casa tatălui meu pentru a-i cere permisiunea să mai rămîn cu el, în partea aceea a Cornwall-ului. Pe tot drumul pe care l-am făcut de-a curmezişul mlaştinilor pînă la

Morvah, nu vedeam nimic altceva în faţa ochilor decît trandafirii sîngerii care străluceau într-un cimitir liniştit de ţară şi un văl negru fluturînd în bătaia vîntului.

3

Cred că pînă în momentul acela o consideram pe mama – deşi fără prea multă convingere – drept cea mai importantă fiinţă din viaţa mea. Această declaraţie ar putea părea superfluă, întrucît majoritatea mamelor ocupă un loc special în afecţiunea fiilor lor, dar mama nu semăna cu celelalte, iar relaţiile dintre noi se deformaseră atît de mult de pe urma aversiunilor şi resentimentelor reciproce, încît cu greu puteau fi considerate normale.

*

– Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi, îmi spusese mama cînd am reînnoit cunoştinţa cu ea la vîrsta de zece ani, după o despărţire de şase ani, este că, în ce priveşte moştenirea noastră, consider împlinirea actului de dreptate ca o chestiune de onoare.

Mai tîrziu am descoperit că mama pronunţa întotdeauna cuvintele onoare şi dreptate ca şi cînd ar fi fost scrise cu majuscule...

– Vezi tu, adăugă ea parcă pentru a se justifica, Penmarric ar fi trebuit să fie proprietatea mea.

Ţin minte că ne aflam în salonul mare şi mohorît al casei din Londra – eu un băieţel îmbrăcat într-un costum negru şi scorţos, cu guler şi mai scorţos, ea foarte elegantă, într-o rochie de mătase violet, cu dantelă neagră şi un şirag urît de perle.

– Întreaga avere a familiei Penmar ar fi trebuit să-mi revină mie dacă tata – ca majoritatea bărbaţilor, de altfel – nu ar fi fost sclavul prejudecăţilor în materie de femei. Mă iubea în felul lui, dar preferinţele sale se îndreptau spre fratele meu Arthur. Pentru tata nu contau ineficienţa şi iresponsabilitatea lui Arthur, în contrast cu inteligenţa, priceperea şi ataşamentul meu faţă de toate pietrele din Penmarric şi faţă de fiecare brazdă de moşie. Din punctul de vedere al tatălui meu, Arthur întruchipa fiul şi moştenitorul, în vreme ce eu eram o biată fiică ce trebuia să fie măritată cît mai bine şi cît mai repede... Chiar şi după ce Arthur a pierit în naufragiu, tata nu şi-a schimbat atitudinea faţă de mine. Un timp am sperat că şi-ar putea modifica părerea, că va ajunge la concluzia că merităm tot ce ar fi vrut să-mi lase, dar după aceea... Făcu o pauză. Gura i se strînsese pînă nu mai rămăsese decît o linie subţire, iar ochii negri erau mai reci decît marea în toiul iernii. După aceea, spusese mama, a venit Giles.

– Sub nici un motiv să nu pronunţi numele lui Giles Penmar în prezenţa mamei tale, mă rugase vărul meu primar şi sclavul ei devotat, Robert Yorke, cînd ne-am întîlnit prima oară în după-amiaza aceea.

Mama îi poruncise să mă aştepte la gară şi să mă însoţească la locuinţa din oraş. Pe tot drumul mă copleşise cu atîtea avertismente înfricoşătoare încît fusesem tentat să dau bir cu fugiţii. Dar, desigur, nu avusese de gînd să mă sperie, nu voia decît să aplaneze eventualele conflicte dintre mama şi mine. Era un bărbat scund, blînd şi amabil, cu o expresie care-mi amintea de cockerul spaniol al tatălui meu. Casa din oraş, din Park Lane, unde locuia mama, îi aparţinea lui, iar el părea atît de subjugat de personalitatea ei, atît de fermecat de temperamentul ei, total diferit de al lui, încît îi oferea tot ce dorea, făcea tot ce-i poruncea, neaşteptînd şi neprimind în schimb nimic altceva decît o afecţiune nepăsătoare.

– Dragul de Robert, îmi spusese mama mai tîrziu. S-ar fi căsătorit cu mine dacă aş fi fost liberă, dar, din fericire, starea mea civilă de femeie măritată cu tatăl tău l-a împiedicat să facă o asemenea greşeală. Zău aşa, bărbaţii sînt uneori aşa de proşti! Chiar şi tatăl meu, care se remarca printr-o inteligenţă ieşită din comun, şi-a pierdut minţile cînd a fost vorba de Giles...

– Să nu-i vorbeşti mamei tale despre Giles, mă rugase vărul Robert Yorke pe cînd parcurgeam cu trăsura drumul de la gară spre casă. Maud devine foarte susceptibilă ori de cîte ori vine vorba despre Giles Penmar.

– ... Evident, numele lui real nu era Giles Penmar, îmi spusese mama. Parcă o văd şi acum turnînd ceaiul dintr-un ceainic de argint, în vreme ce inelele din degetele ei aruncau scîntei multicolore. Poziţia ţeapănă a spatelui, felul cum îşi ţinea capul, întreaga sa atitudine exprimau aroganţă.

... În realitate se numea Giles Baker. Baker era numele nostru de familie, cred că ştii, înainte ca bunicul să cîştige la zaruri domeniul Penmarric de la prinţul regent. Ulterior avea să-şi schimbe şi numele, imortalizîndu-şi astfel norocul. Giles era un văr de departe. Un aventurier, de bună seamă. Toţi Penmarii făceau parte din tagma aventurierilor, fiind înzestraţi cu un talent special de a face avere. Tatăl meu, de pildă, îşi dublase averea în timpul şederii sale în India, tînăr fiind... Aşa că nu era de mirare ca Giles, ruda săracă, să fie şi el înzestrat cu talentul de a pune mîna pe averile din familie. Moartea fratelui meu Arthur a reprezentat pentru el o adevărată mană cerească. A sosit la Penmarric, l-a îmbrobodit pe tatăl meu care era suferind, şi-a schimbat numele în Penmar, a încercat chiar să mă cucerească şi pe mine – da, da, ştia să fie seducător! E o trăsătură caracteristică tu-

turor aventurierilor care reuşesc în viaţă şi, evident, Giles se număra printre aceştia. Graţie vicleniei şi influenţei sale malefice, a aranjat atît de bine lucrurile, încît atunci cînd a murit tata...

– ... Întreaga avere a familiei i-a revenit lui Giles, îmi şoptise vărul Robert Yorke în timp ce mă pregătea pentru întîlnirea cu mama. A fost monstruos de nedrept, şi lovitura a avut darul s-o doboare pe biata Maud. Tatăl ei a avut cel puţin decenţa să-i lase o modestă rentă anuală, dar Penmarric şi restul averii Penmar a încăput pe mîinile acestui escroc. Cu toate acestea, dacă Giles a crezut că Maud se va împăca cu situaţia şi va lăsa lucrurile în voia lor, s-a înşelat amarnic.

– aşa că, desigur, spusese mama punînd jos ceainicul cu un zgomot sec, mi-am făcut o datorie morală din prezentarea acestei probleme în faţa tribunalului. Era o chestiune de Onoare. Trebuia făcută Dreptate. Sper, copile, că tatăl tău te-a crescut în spiritul respectului pentru o comportare onorabilă, dacă nu pentru altceva...

– Sub nici un motiv să nu pomeneşti de tatăl tău în faţa lui Maud, mă avertizase vărul Robert Yorke puţin mai înainte. Maud se resimte şi acum de pe urma căsătoriei nefericite cu tatăl tău.

– bănuiesc că tatăl tău nu ţi-a vorbit nimic despre Moştenire, spusese mama cu dispreţ, în timp ce întindea mîna pentru a lua o bucată de lipie fierbinte unsă cu unt. Tipic! Probabil că nu ţi-a pomenit nici de bătăliile din tribunale pe care le-am dus şi le duc în continuare, întrucît am părăsit domiciliul conjugal cu şase ani în urmă. Nimic despre nesfîrşitele contestaţii pentru a mi se face Dreptate – nimic despre eforturile mele pentru a mă asigura că moştenirea va fi cîndva a ta. Poate că n-ar trebui să mă surprindă. Fără îndoială că, în ultimii şase ani, ţi-a otrăvit mintea cu tot felul de minciuni despre mine.

În clipa aceea am deschis gura şi mi-am auzit vocea bîlbîind:

– Nu vorbeşte niciodată despre dumneavoastră, doamnă.

– Poţi să-mi spui mamă. Nu e nevoie să mi te adresezi de parcă aş fi regina. Aşadar, Laurence nu pomeneşte niciodată de existenţa mea! Ce interesant! Dar tu şi cu Nigel nu obişnuiţi să vorbiţi despre mine?

– Nu, mamă. Dădaca spunea că nu e cazul.

– Doamne, ce femeie dezagreabilă! În sfîrşit, din moment ce tatăl tău consideră că numele meu nu trebuie pronunţat, cum de ţi-a dat voie să-mi faci o vizită de o săptămînă?

Şi dintr-o dată m-am revăzut în Cornwall, înapoi în căminul meu din Gwcek, lîngă rîul Helford, înapoi în frumosul conac în care familia tatălui meu trăise timp de sute de ani înainte ca un parvenit, un oarecare Baker să fi cîştigat prin fraudă averea şi să-şi fi însuşit numele de Penmar. Mă aflam în bibliotecă împreună cu tata, care ţinea în mînă

scrisoarea mamei şi-mi spunea cu glasul acela liniştit pe care îl îndrăgesc atît de mult:

– Sigur că trebuie să te duci, Mark. Ai obligaţia filială de a o vizita dacă ea doreşte acest lucru.

I-am ripostat revoltat:

– De ce vrea să mă vadă? Pînă acum, n-a vrut niciodată. Şi de ce n-a pomenit nici un cuvînt despre Nigel? Şi el este fiul ei!

– Poate că Nigel o s-o vadă mai tîrziu.

Mai tîrziu, în odaia noastră, a copiilor, Nigel îmi spusese foarte calm:

– Nu mă necăjeşte că nu vrea să mă vadă şi, sincer să fiu, nici nu cred că este tot atît de drăguţă ca Nanny[1].

Nigel era preferatul lui Nanny. Avea bucle blonde, ochi albaştri şi blîndeţea unui insuportabil heruvim. „De fapt, dacă mă gîndesc mai bine", spusese Nigel, „m-aş bucura dacă mama te-ar prefera pe tine. Cîteodată mi se pare necinstit ca toată lumea să mă prefere pe mine."

Păruse surprins cînd am sărit la bătaie, deşi ar fi trebuit să ştie că n-aş fi ratat nici o ocazie să-mi folosesc pumnii. Unii copii învaţă îngrozitor de încet.

– Mark, îmi spunea tata din ce în ce mai îngrijorat, ar trebui să-ţi temperezi izbucnirile astea.

Mama avea un temperament vijelios. Deşi părăsise conacul Gwcek-ellis de mai bine de şase ani, servitorii îşi aduceau bine aminte de ieşirile ei violente.

– Tu semeni cu mama ta, avea Nanny obiceiul să-mi spună şi de fiecare dată nu se putea abţine să nu adauge, cu un aer încruntat, adresîndu-se cameristei de la odaia copiilor: Cu atît mai rău!

– În fine, spusese mama turnîndu-şi o a doua ceaşcă de ceai şi făcînd o pauză pentru a mă studia cu un ochi critic. Eşti cam îndesat şi, evident, nu s-ar putea spune că ai fi frumos, dar o să meargă. În ochii tăi recunosc expresia aceea de duritate care te face să semeni cu mine. Nu te speria! Asta este un compliment. Am nevoie de un fiu puternic şi dur. Mai ia o lipie şi ascultă-mă cu luare-aminte. Am sentimentul că noi doi o să ne înţelegem foarte bine.

S-a înşelat amarnic. Nu ne-am înţeles deloc. Privind înapoi, îmi dau seama că şi-a evaluat propriile nevoi şi a crezut, greşit, că un fiu puternic şi dur ar putea să i le satisfacă. De fapt, nu de asta avea nevoie. Îşi dorea un fiu care să fie umbra ei ştearsă, ecoul vocii ei, o masculinitate complementară pentru personalitatea ei dominatoare. Pe vremea cînd n-aveam nici unsprezece ani, mă simţisem subjugat de ea în a-

[1]Dădacă (n.t.).

ceeaşi măsură ca şi Robert Yorke – datorită caracterului ei puternic – dar, o dată cu trecerea anilor, m-am desprins din mrejele ei. În ziua aceea însă, în casa aceea din Park Lane, s-a înfiripat între noi o relaţie care avea să dureze următorii zece ani, pînă cînd, în cele din urmă, i-am înfrînt voinţa şi am răsturnat rolurile. Cert este însă că, în toţi anii aceia, nu am rămas niciodată indiferenţi unul faţă de celălalt.

– Ai zece ani împliniţi, îmi spusese la prima întrevedere de la Londra, dar nu ţi-ai văzut niciodată Moştenirea. Am de gînd să îndrept imediat lucrurile. Mîine o să mergem la Penzance.

De bună seamă, acesta era singurul motiv pentru care dorise să mă vadă. Vîrsta de zece ani i se păruse cea mai potrivită pentru a-mi stîrni încîntarea la vederea Moştenirii.

După cum e lesne de înţeles, am fost emoţionat la gîndul că o să merg la Penmarric; mi se oferea posibilitatea de a explora terenul, de a călări în jurul proprietăţii şi de a cerceta cotloanele casei. Dar mama nu se gîndea la acelaşi lucru. După un drum lung pînă la Penzance, la vreo trei sute de mile spre sud-vest de Londra, am înnoptat la un hotel pe esplanadă, la „Metropole", iar în dimineaţa următoare am închiriat o trăsură pentru a nc aventura într-o altă călătoric obositoare spre nord, peste mlaştini, pînă în comuna St. Just. Eram prea mic pentru a aprecia frumuseţea peisajului; ştiam doar că mă aflam la mare depărtare de casa mea de la Gweek, de estuarul liniştit şi de vasele pescăreşti. Priveam fîşia aceea străină de pămînt din Cornwall şi-mi spuneam în mintea mea de copil: numai dracu' s-ar simţi ca la el acasă în asemenea locuri. Şi asta fiindcă priveliştea era pustie şi grandioasă, dominată de aglomerări de turbă, fără urmă de copaci sau de case, pe alocuri mlaştinile ridicîndu-se în coline plat dominate de stînci negre. Pustietatea priveliştii, combinată cu înclinarea drumului, producea viziuni apocaliptice; îmi amintesc că, la un moment dat, privind îndărăt spre Penzance, vedeam în faţa ochilor castelul de pe Muntele St. Michael, strălucind departe, pe fundalul albastru al golfului.

Timp de o clipă chiar, mi-am dorit ca Muntele St. Micheal să fi fost Moştenirea mea, deşi e de la sine înţeles că n-aş fi îndrăznit să spun aşa ceva în faţa mamei.

În timp ce înaintam în interiorul ţării, am început să desluşesc siluetele minelor în peisajul sever, şi aşa am făcut cunoştinţă cu industria extracţiei de cupru şi cositor, care asigurase vreme de secole faima Cornwall-ului. Am văzut pentru prima oară turnurile săpate în stîncă pentru a adăposti motoarele, fuioarele negre de fum, grămezile misterioase de zgură. Pe proprietatea Penmarric se aflau două mine – îmi spusese mama – dar numai una, Sennen Garth, era în funcţiune, cealaltă, King Walloe, fiind închisă de zeci de ani.

– Pot să cobor în mină? întrebasem eu, plin de speranţe.

– Sfinte Doamne, nu, copile, doar nu eşti muncitor... Aş prefera să te uiţi pe fereastră şi să urmăreşti coasta de nord. Acolo, vezi? Nu-i aşa că priveliştea este magnifică de-aici, din vîrful crestei? Sînt trei comune una lîngă alta de-a lungul coastei; St. Just se află la vest, Morvah chiár în faţa noastră şi Zennor la est de Morvah. Penmarric se găseşte în comuna St. Just.

– În ce comună sîntem acum?

– Zillan; aşczarea este amplasată în interiorul regiunii mlăştinoase, în spatele Morvahului... Robert, spune-i vizitiului să dea bice cailor.

Am continuat să mergem spre vest, trecînd prin satul cenuşiu minier St. Just, apoi am urmat drumul spre Land's End, dar la un moment dat l-am părăsit şi ne-am îndreptat către nord, spre mare.

– Şi acum, spusese în sfîrşit mama, Robert, cere-i vizitiului să oprească.

Şi trăsura se opri.

– Dă-te jos, copile.

M-am supus fără să protestez. Adierea de primăvară îmi mîngîia uşor obrazul şi soarele călduţ strălucea pe cerul albastru, primăvăratic. Pe marginea drumului răsăriseră florile de cîmp şi dincolo de ele tufele de grozamă erau pe punctul de a izbucni într-o vîlvătaie de boboci aurii.

Mama îmi prinsese braţul.

– Priveşte!

M-am uitat de jur-împrejur. Dincolo de valea puţin adîncă şi de un pîlc de copaci neobişnuiţi într-un peisaj atît de sterp, se ridica un castel construit pe stîncile din faţa mării. Mi s-a tăiat respiraţia, dar, după ce mi-am revenit, am văzut că acea clădire nu era un castel, ci o imensă casă de piatră de un cenuşiu închis, împodobită cu turnuri şi turnuleţe şi tot felul de zorzoane bizare care înflăcăraseră imaginaţia mea de copil. Mai tîrziu aveam să consider întreaga compoziţie arhitecturală drept o ofensă la adresa gustului modern, dar atunci casa mi se părea frumoasă pentru că o priveam cu ochi de copil.

– Îmi doresc casa asta, spusese mama, exprimînd ceea ce gîndeam şi eu în clipa aceea, şi atunci s-a pecetluit legătura dintre noi, care avea să dăinuie de-a lungul a zece ani de certuri istovitoare. Îmi doresc casa asta şi am s-o obţin – dacă nu pentru mine, cel puţin pentru tine.

– De ce ne-am oprit aici? N-am putea intra în casă, să-i facem o vizită vărului Giles? am întrebat-o eu, nedumerit.

Mama mă privise de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

– Să-l vizităm pe Giles? Dragul meu copil! Chiar poţi crede că, după şase ani de litigii continue, m-ar primi ca oaspete sub acoperămîntul casei pe care o revendică în mod ilegal? Ce întrebare absurdă! Sper că nu am zămislit un prost!

Se întoarse către vizitiu, un prostovan din Cornwall care urmărea cu gura căscată discuţia noastră, făcînd eforturi să ne înţeleagă accentul englezesc.

– Fă cale întoarsă la Penzance, omule. Ne-am atins scopul călătoriei.

Am mai aruncat o ultimă privire spre Penmarric înainte de a urca în trăsură în urma mamei. Toate astea s-au întîmplat cu patru ani înainte de a mi se permite să-mi văd Moştenirea.

4

Aveam paisprezece ani cînd mama a cîştigat primul proces şi şi-a exprimat dorinţa să mă revadă. Am călătorit din nou la Penmarric, de astă dată cu intenţia de a-i trece pragul, întrucît Giles încetase să mai fie proprietarul legal al casei, dar omul făcuse recurs împotriva deciziei, iar acţiunea mamei se afla *sub judice*[1]. Uşa din faţă a rămas zăvorîtă; mama, schimonosită de furie, a izbit cu pumnii în uşă, dar gestul ei exprima neputinţa. Penmarric continua să-i aparţină lui Giles.

După alţi doi ani de litigii avea să se producă dezastrul. Curtea de Apel a pronunţat sentinţa în favoarea lui Giles, respingînd hotărîrea Curţii inferioare.

– Voi face apel la Camera Lorzilor! strigase mama cu ochii scînteind de furie. Nu voi renunţa niciodată!

Dar Camera Lorzilor i-a respins acţiunea. După ani de litigii inutile şi de cheltuieli împovărătoare, cauza părea definitiv pierdută.

Şi totuşi, mama nu voia să cedeze. Ceva trebuia salvat, decisese ea, în ciuda speranţelor năruite. Plănuia să se ducă la Penmarric să se împace cu Giles sau, cel puţin, să obţină permisiunea acestuia de a vizita din cînd în cînd casa. În zadar am încercat s-o convingem, vărul Robert Yorke şi cu mine, că Giles n-ar avea nici un motiv să adopte o politică a iertării şi a uitării necazurilor pe care i le provocase în ultimii doisprezece ani de litigii; degeaba i-am spus că îşi pierde timpul. Îşi păstrase – aşa cum se întîmpla întotdeauna cînd era contrazisă – atitudinea arogantă, dominatoare şi inflexibilă.

– Foarte bine, spusesem eu cu acea agresivitate sfidătoare pe care o afişează un tînăr de şaisprezece ani dornic să i se recunoască independenţa. Dacă vrei, n-ai decît să te duci singură. Dar să nu-ţi închipui că o să-mi pierd vremea însoţindu-te în asemenea escapade.

– Ai să vii cu mine, indiferent dacă-ţi face sau nu plăcere! Mama era un partener mult prea puternic pentru un tînăr de şaisprezece ani

[1] În curs de judecată (n.t.).

care abia începea să-şi afirme personalitatea. Robert, aminteşte-i băiatului de îndatoririle sale filiale!

– Mark, ştii bine ce-i datorezi mamei tale, spusese vărul Robert ascultător, Maud s-a zbătut atît de mult pentru tine.

Am cedat cu un aer atît de îmbufnat, că mama abia s-a abţinut să nu mă tragă de urechi.

Aşa se face că, la cea de-a treia vizită la Penmarric, i-am cunoscut pe copiii lui Giles, cei trei veri ai mei, Raymond, Harry şi Clarissa Penmar. De fapt, Giles n-avea decît un copil, pe vărul Raymond, de-o seamă cu mine, dar soţia lui Giles, care se prăpădise între timp, se milostivise de un nepot şi o nepoată de-ai ei, rămaşi orfani, iar Giles îşi asumase răspunderea de tutore atunci cînd le îngăduise copiilor să locuiască în casa lui. Harry, fiul adoptat, avea pe atunci optsprezece ani, iar sora lui, Clarissa, era cu un an sau doi mai mică decît Raymond şi decît mine. În afară de aceste informaţii disparate, nu ştiam nimic despre ei şi, sincer să fiu, aş fi preferat să rămîn în necunoştinţă de cauză, mai ales în privinţa Clarissei. De ce oare îmi era atît de antipatică Clarissa? La şaisprezece ani, cînd o întîlnisem prima oară, eram desigur destul de mare pentru a-i aprecia calităţile fizice, dar brunetele nu m-au atras niciodată, poate şi pentru că îmi aminteau de mama şi de firea ei dominatoare; aversiunea mea pentru Clarissa avea însă rădăcini mai adînci, nefiind provocată doar de particularităţile ei fizice. Dacă mă gîndesc bine, s-ar putea să dateze din momentul primei întîlniri pe treptele Penmarric-ului, cînd m-a insultat cu răutatea unei şcolăriţe de cincisprezece ani şi mi-a oferit o mostră a dispreţului cu care avea să mă strivească mai tîrziu, în anii maturităţii. Probabil că, încă din clipa în care am văzut-o prima dată, am avut sentimentul că-mi va schimba viaţa în rău.

Necazurile au început în momentul în care – spre surpriza mamei – valetul nu ne-a permis să intrăm în casă. Mama a cerut imediat să-l vadă pe Giles, dar valetul, care avea o vîrstă apreciabilă la data aceea, i-a spus că domnul Penmar e bolnav şi nu primeşte pe nimeni. În clipa aceea am avut nefericita idee de a intra în vorbă cu vărul meu Raymond; mi-am imaginat probabil că doi tineri de şaisprezece ani erau mai potriviţi să ajungă la o înţelegere prietenească decît părinţii noştri, dar m-am înşelat amarnic. Raymond s-a strecurat cu mişcări prudente în hol şi m-a izgonit imediat din pragul casei, de parcă aş fi avut febră galbenă.

– Să pleci de-aici! zbierase el, dar atitudinea lui nu era lipsită de un oareeare farmec, care, după cum mi-am dat imediat seama, reprezenta o caracteristică a personalităţii sale. Ridicînd vocea pentru a fi auzit de mama, care aştepta în trăsură cu vărul Robert, adăugase:

– Penmarric nu va mai fi niciodată al vostru, aşa că, din partea mea, n-aveţi decît să vă întoarceţi la Londra şi să putreziţi acolo!

– Bine, dar... tu, bătrîne, răspunsesem eu politicos, în limbajul pe care-l deprinsesem în anii petrecuţi la Eton[1], şi, cedînd unui impuls irezistibil, i-am repezit un pumn în nas.

A căzut ca un brad retezat de la rădăcină.

Savuram victoria cînd uşa principală se deschise şi în faţa ochilor mei apăru un protagonist mult mai periculos decît fragilul văr Raymond. Fratele său adoptiv, Harry, era înalt, cu umeri largi şi nişte pumni ameninţători, la vederea cărora am decis că venise momentul să bat iute în retragere.

– Blestemat să fii, ticălosule, şuierase printre dinţi Harry Penmar. Întinde-o înainte de a regreta că ai venit pînă aici.

Nici n-am apucat să mă gîndesc la un răspuns adecvat, că îşi făcu apariţia şi sora lui, care îngenunche lîngă trupul inert al lui Raymond, cu pieptul săltîndu-i năvalnic din cauza stării de agitaţie în care se găsea. N-am avut timp s-o cercetez mai îndeaproape, prea absorbit fiind de persoana lui Harry Penmar; în ciuda tonului meu zeflemitor, aveam grijă să menţin o distanţă cît mai mare între noi.

– Cine te-oi fi crezînd? i-am aruncat eu insolent, încercînd să-mi acopăr retragerea. Divizia uşoară înainte de şarjă?

Dar cea care mi-a răspuns a fost fata. M-a privit de sus, de pe trepte, în timp ce picioarele mele frămîntau pietricelele aleii şi dintr-o dată n-am mai văzut nimic altceva decît ochii întunecaţi aruncînd fulgere şi o gură senzuală şi pătimaşă.

– Iar tu nu eşti decît o mică brută urîtă! mi-a scuipat ea insulta. Cretin gras şi respingător, şterge-o de-aici împreună cu otrava de maică-ta şi să nu vă mai întoarceţi niciodată, niciodată!

În pofida agresivităţii mele naturale şi a încrederii în forţele proprii ce-mi fusese inoculată pe parcursul anilor de studiu într-o şcoală particulară, eram încă şi mai vulnerabil decît voiam să recunosc. De regulă, la vîrsta de şaisprezece ani, copiii manifestă o mare sensibilitate. Îmi dădeam seama că eram destul de corpolent. Ştiam că, deşi semănam foarte tare cu mama, nu-i moştenisem şi frumuseţea. De asemenea, eram conştient de faptul că nu voi fi niciodată înalt. Cu toate acestea, nu-mi făcea nici o plăcere să aud cum o tînără, şi cu atît mai mult o fată de vîrsta mea, îmi spune pe şleau că sînt gras, urît şi scund.

Rămăsesem cu ochii pironiţi asupra ei, cu obrajii împurpuraţi de o furie neputincioasă, cînd mama m-a strigat din trăsură cu o voce care a avut darul să-i stăvilească definitiv elanul lui Harry Penmar.

---

[1]Celebru colegiu englezesc (n.t.).

– Mark! Plecăm imediat, dacă nu ai nimic împotrivă!

A treia mea vizită la Penmarric eşuase la fel ca şi încercarea mamei de a-şi adjudeca moştenirea în pofida deciziilor pronunţate de Curtea de justiţie. Cauza noastră era pierdută; Giles nu mai putea fi împăcat; Penmarric îmi devenisc pentru totdeauna inaccesibil.

Pentru prima oară am văzut-o pe mama plîngînd. În vreme ce privea Penmarric-ul dispărînd din faţa ochilor ei, două lacrimi îi alunecară pe obraji; dar cînd vărul Robert i-a oferit batista, l-a respins brutal.

– Ia-o de-aici, prostule, spusese ea pe un ton autoritar şi ridicase semeaţă capul. În sfîrşit, asta e situaţia şi cred că nu mai avem nimic de făcut. Mă voi întoarce la Londra şi îmi voi ocupa timpul cu lucruri mai interesante decît procesele. Poate o să militez pentru dreptul la vot al femeilor. Asta este o cauză dreaptă şi valoroasă. Sau o să-mi canalizez eforturile în direcţia controlului naşterilor.

Am schimbat priviri îngrozite cu vărul Robert, dar el îi purta încă destulă afecţiune pentru a nu risca s-o enerveze şi mai mult printr-o observaţie oarecare. Ar fi trebuit să ne dăm seama că, în pofida celor întîmplate, mama nu va renunţa niciodată la speranţa de a dobîndi Penmarric, chiar în momentul în care totul părea pierdut. Cînd era vorba de Penmarric, devenea prea fanatică pentru a accepta ideea unui eşec total, iar puterea ei de adaptare şi optimismul erau atît de puternice încît, atunci cînd am ajuns la hotelul „Metropole" din Penzance, îşi redobîndise calmul în suficientă măsură pentru a începe să facă planuri de viitor. Cel puţin pentru moment, Penmarric ieşea din discuţie, iar eu deveneam un substitut demn de luat în considerare.

– Aşadar, Mark, îmi spusese ea după ce-l expediase pe vărul Robert sub un pretext oarecare, ca să rămînă singură cu mine, mi-a făcut plăcere să te am alături în timpul luptei noastre pentru Moştenire şi sper că ne vom vedea şi în continuare, chiar dacă bătălia a luat sfîrşit. Ce-ar fi să vii la Londra şi să locuieşti cu mine în casa din oraş? Ai avea apartamentul tău, o alocaţie generoasă şi libertatea de a frecventa instituţiile culturale ale celui mai mare oraş din lume.

– Nu, mamă, mulţumesc.

– Şi de ce nu? Se simţea jignită de un refuz atît de categoric. Cît eşti de nerecunoscător!

– Căminul meu este la Gweek, acolo unde trăieşte tatăl meu.

– Tatăl tău! Un boiernaş de ţară, provincial şi plicticos, ăsta e tatăl tău, cu nasul mereu îngropat în cărţile alea prăfuite de istorie! Dragul meu băiat, nu mă poţi convinge că ai ceva comun cu el! Şi acum ascultă-mă. Eu...

– Nu, am spus eu, pierzîndu-mi brusc cumpătul, dumneata să mă asculţi pe mine! M-ai abandonat cînd aveam patru ani, m-ai tîrît timp

de o săptămînă la Penzanee cînd am fost destul de mare ca să mă atragi în schemele dumitale, m-ai smuls din căminul meu cînd aveam paisprezece ani, m-ai ţinut cu dumneata alte cîteva săptămîni, mi-ai scris – şi asta a fost o concesie însemnată! – o dată pe trimestru, şi acum ai insolenţa să sugerezi că ar trebui să abandonez totul şi să devin unul din sateliţii dumitale, aşa ca bietul văr Robert!

Venise rîndul ei să-şi piardă cumpătul. Trebuie să ne fi aruncat un potop de insulte unul altuia timp de cel puţin zece minute înainte ca mama să strige la mine, furioasă:

– În cazul ăsta, întoarce-te la conacul tău putrezit de la Gweek. Du-te îndărăt la tatăl tău stupid şi jalnic; în felul ăsta scap şi eu de tine. Dar să nu te prind că vii mai tîrziu la mine, tîrîndu-te, cînd o să-ţi dai seama ce greşeală ai făcut şi o să vrei să trăieşti ca un tînăr om de lume la Londra!

– Iar dumneata să nu te tîrăşti înapoi spre mine, am zbierat eu, cînd vei rămîne singură la bătrîneţe!

Mai tîrziu, cînd m-am întors la Gweek şi la tatăl meu, eram ferm hotărît să n-o mai văd niciodată înaintea ochilor.

5

Credeam că tata va fi fericit că m-am desprins, în sfîrşit, de sub influenţa mamei, dar nu mi-a spus nimic. Deşi îmi dăduse voie şi chiar mă încurajase să o văd pe mama ori de cîte ori îşi exprima dorinţa, la întoarcere nu mi-a pus niciodată întrebări despre vizitele mele şi chiar la vîrsta de zece ani am simţit că nu-l interesau schemele mamei de a dobîndi Penmarric, după cum nu dorea nici măcar să-i pomenească numele. Subiectele despre care nu vorbeam înălţaseră o barieră între noi şi, pe măsură ce creşteam, mi se părea că, în pofida blîndeţei sale, atitudinea lui părintească convenţională, pe care o manifesta cu atîta loialitate spre binele meu, ascundea un zid de înstrăinare ce mă nedumerea şi mă întrista în egală măsură. Ştiam că nu trebuia să-i amintesc prea des de mama. Îmi dădeam seama că Nigel, cu firea lui blîndă, se apropia mai mult de felul de a fi al tatei. Dar eu eram fiul cel mare şi cel care îi împărtăşise pasiunea pentru istorie – depusesem atîtea eforturi pentru a-mi însuşi istoria! – şi mi se părea nedrept să aibă resentimente faţă de mine din cauza mamei şi cu atît mai nedrept cu cît eu tînjeam să fiu ca el, să trăiesc ca el şi să-i împărtăşesc convingerile.

Era un om liniştit. De bună seamă, mama îl socotea plicticos şi provincial fiindcă detesta viaţa de oraş şi se simţea cel mai bine în oaza de linişte de la Gweek, unde putea călări, se întîlnea din cînd în

cînd cu prietenii din pătura boierimii locale pe care-i cunoştea de-o viaţă şi, în primul rînd, avea posibilitatea să-şi scrie în tihnă articolele şi monografiile istorice. Tata nu prea vorbea despre onoare şi justiţie, concepte pe care mama le vehicula atît de des, dar el nu avea nici un motiv să le invoce; nu ne ţinea lungi discursuri, nici mie, nici lui Nigel, despre normele de conduită morală, socotind satisfăcător faptul că-i vom călca pe urme. Deoarece tatăl meu era un om bun şi cast, exemplul pe care ni-l înfăţişa ne apărea atît de limpede încît nu se simţea nevoia clarificării acestuia prin intermediul cuvintelor.

Dorinţa mea de a-i semăna era atît de puternică încît reuşisem să-mi reprim înclinaţiile moştenite de la Penmari pînă cînd am atins aproape vîrsta de şaptesprezece ani. Indiferent ce virtuţi ar fi posedat Penmarii, este sigur că printre ele nu se număra castitatea.

Destul de curioasă a fost întorsătura pe care a luat-o cearta mea cu mama, care a izbucnit exclusiv din vina mea. Deşi constatarea mi se părea ilogică şi de neînţeles, m-am văzut nevoit să recunosc că, în compensaţie, mi-am îndreptat atenţia spre sexul reprezentat de mama mea. Pradă unei stări depresive, cu prilejul unei călătorii la Mullion Cove[1], am nesocotit preceptele morale ce jalonau viaţa tatălui meu.

Femeia era o nevastă de pescar. Bărbatul ei fiind mai tot timpul pe mare, ea avea nevoie de bani şi de o prietenie, aşa că i-am dat cinci şilingi. Mi-a fost recunoscătoare, după cum m-am dovedit şi eu la început, dar imediat după încheierea episodului, am constatat că sentimentul de vinovăţie nu făcea decît să-mi accentueze starea depresivă. Şi, ca să complic lucrurile, am găsit că era imposibil să mă port ca şi cum incidentul nu ar fi avut loc şi să revin la viaţa de abstinenţă de mai înainte. În final, după eforturi disperate ca să mă împac şi cu conştiinţa mea care mă chinuia îngrozitor, dar şi cu tatăl meu care, de fapt, nu aflase despre escapadă, m-am refugiat în muncă şi mi-am propus să fac tot posibilul ca să ajung un cărturar la fel de bun ca şi el.

Am intrat curînd la Oxford. Ar putea părea o nerușinare din partea mea să afirm că la Eton nu mai aveam ce să învăţ; în realitate, eu tînjeam după studii mai profunde şi abia aşteptam să scap de restricţiile impuse de viaţa de şcoală şi să mă bucur de libertatea vieţii universitare. Am trecut examenul final în vara dinaintea aniversării majoratului şi am luat premiul întîi, performanţă rar înregistrată de un tînăr în vîrstă de numai douăzeci şi unu de ani. Mentorul meu mi-a recomandat să mă dedic unei cariere academice, dar eu mă resimţeam de pe urma efortului depus, aşa că i-am comunicat că vreau să mă odihnesc un timp înainte de a lua o hotărîre definitivă în privinţa viitorului meu.

---

[1]Golful Mullion (n.t.).

24

Un prieten m-a invitat la locuinţa lui din Londra ca să descopăr atracţiile Sezonului[1] ce se apropia de sfîrşit. Am acceptat cu plăcere. Vara anului 1890 se anunţa paşnică. Anglia îşi impusese punctul de vedere; problema irlandeză fusese lăsată în suspensie de către guvernul conservator al Lordului Salisbury, iar grevele muncitoreşti de la începutul anilor nouăzeci încă nu izbucniseră. Lumea întreagă trecea printr-o perioadă de respiro între două crize internaţionale; nimeni nu zăngănea săbiile şi chiar spiritul şovin părea să se fi domolit o vreme. După suprasolicitarea de la Oxford, Londra îmi crea o senzaţie de falsă securitate. Brusc, mama intră din nou în viaţa mea şi mă înlănţui în noianul evenimentelor care aveau să mă aducă în acel cimitir din Zillan, scoţîndu-mi-o în cale pe Janna Roslyn, cu ochii ei depărtaţi şi cu genele sale negre sub vălul de văduvă.

[1]Perioada de vară cînd se organizează mari petreceri în onoarea tinerelor care îşi fac intrarea în societate (n.t.).

Capitolul doi

Stephen încercase să asigure succesiunea lui Eustace, fiul său mai mare... În 1153, Eustace a murit subit.

Regii saxoni și normanzi
CHRISTOPHER BROOKE

Disperat, Stephen a renunțat la luptele acelea interminabile. Știa că nu mai avea mult de trăit; acum, că moștenitorul lui murise, nu-și mai dorea decît să coboare în lumea umbrelor ca rege al Angliei... Îl desemnează, așadar, drept succesor pe Henry, Duce de Normandia...

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Eram pe punctul de a închiria un apartament pe Bruton Street cînd m-am reîntîlnit cu mama. Nu doream să abuzez de ospitalitatea prietenului meu din Oxford și, deși cu puțin timp înainte plănuisem să mă întorc la Gweek după două-trei săptămîni de petreceri, am constatat că proiectele mele n-aveau nici o șansă să fie transpuse în practică. Tatăl meu închisese temporar Gweekellis Manor, o decizie care mi s-a părut cel puțin surprinzătoare, și se retrăsese la o mică proprietate din comuna Morvah, pe coasta nordică a munților din Cornwall, la circa cinci mile de Penmarric. Moștenise de la mama lui, cu mult timp în urmă, ferma Deveral; inițial, aceasta aparținuse unei familii de proprietari de pămînt dintr-o comună învecinată, dar moșioara fusese arendată multe zeci de ani și cred că tata uitase cu desăvîrșire de existența ei pînă în primăvara anului 1890, cînd murise arendașul. Automat, contractul de arendă expirase și o serie de probleme de ordin juridic impuneau prezența proprietarului. Mă aflam încă la Oxford cînd am primit scrisoarea tatii prin care îmi comunica intenția lui de a rămîne la Morvah două săptămîni; deoarece Nigel se afla în străinătate, într-un mare tur prin Europa, iar eu urma să locuiesc la Londra, Gweekellis Manor devenise dintr-o dată greu de suportat. În afară de asta,

teza lui asupra reformei monetare preconizate de Henry al II-lea nu prea progresa şi spera că o schimbare de decor ar putea fi salutară.

Eram, aşadar, la Londra cînd am primit a doua scrisoare prin care mă înştiinţa că închisese Gweekellis pe tot timpul verii, urmînd să rămînă la ferma Deveral pînă în toamnă.

„După atîţia ani petrecuţi în sudul Cornwall-ului", scrisese el, „aproape că uitasem cît este de frumos aici, în ţinutul acesta aspru, dar deosebit de spectaculos de pe Coasta de Nord, să mă delectez cu clipele de singurătate care deveniseră tot mai rare în cercul meu de prieteni de la Gweek. Poate că-mi voi sfîrşi zilele ca un pustnic! Anunţă-mă cînd ai de gînd să te întorci la Gweek şi am să iau măsuri să se redeschidă conacul pentru tine, dar bănuiesc că vei prefera să rămîi la Londra pînă la sfîrşitul Sezonului, cînd vei primi desigur numeroase alte invitaţii la moşiile prietenilor tăi..."

Avea perfectă dreptate; iniţial, hotărîsem să rămîn la Londra pînă la sfîrşitul Sezonului şi nu mă îndoiam că aveam să primesc cîteva invitaţii la ţară, dar am fost dezamăgit destul de repede de Sezon şi am constatat că ocaziile de a întîlni fete tinere de vîrsta şi clasa mea socială erau departe de a fi numeroase. În calitatea mea de fiu mai mare al unui gentilom de provincie, nu posedam nici un titlu şi nici o altă avere în afara unui modest venit trimestrial şi, aşa cum spusese atît de apăsat Clarissa Penmar, nici calităţi fizice. În ochii croitoresei măritate sau ai cameristei nemăritate din Oxford, puteam să trec drept bogat şi destul de aristocrat pentru a fi atrăgător, dar din punctul de vedere al tinerelor fete din clasa mea socială şi al mamelor cu aspiraţii înalte, reprezentam un nimeni, o nulitate.

Cu toate acestea, şederea la Londra mi se părea palpitantă, aşa că, după primirea scrisorii tatălui meu, am luat hotărîrea să mai stau în oraş şi să mă adaptez împrejurărilor. La un moment dat, m-am gîndit să plec şi eu la Morvah, dar cum nu mă invitase, mîndria mă împiedica să vin la poarta lui asemenea unui căţelandru rătăcit care dă fuga la stăpînul lui pentru a fi mîngîiat pe creştet.

Într-o dimineaţă, pe cînd treceam prin Piccadilly, în drum spre Bruton Street pentru a vizita nişte apartamente de închiriat, am dat cu ochii de mama în faţa Academiei Regale.

– Mark! mă întîmpină ea ca şi cum s-ar fi scurs doar patru zile şi nu patru ani de la ultima noastră întîlnire. Eşti tocmai persoana pe care doream s-o văd! Ai aflat noutăţile?

– Ce noutăţi?

– Pentru Dumnezeu, nu citeşti rubrica deceselor din *The Times?* Vărul tău Raymond Penmar a murit! După toate probabilităţile, se afla în străinătate – în Egipt, unde s-a îmbolnăvit de holeră. A murit

fulgerător, în două zile. Foarte trist pentru Giles. Gîndeşte-te ce înseamnă asta. Giles nu-i mai are decît pe cei doi copii adoptaţi, Harry şi Clarissa, dar ei nu fac parte din neamul Penmarilor, nici măcar nu sînt plămădiţi din carnea şi sîngele lui. Şi am auzit vorbindu-se despre violenţa excesivă a tînărului Harry, aşa că, de bună seamă, Giles trebuie să fie dezamăgit...

O ascultam, dar eram prea dezgustat de atitudinea ei pentru a putea vorbi şi, în acelaşi timp, prea copleşit de personalitatea ei spre a-i întoarce spatele şi a pleca. În minutul următor, înainte de a apuca să protestez, mă împingea în Green Park şi mă forţa să mă aşez lîngă ea pe banca cea mai apropiată...

Ţi-am scris la Gweek – nu mi-ai primit scrisorile? Ce noroc să te întîlnesc aici! Dumnezeu se mişcă uneori pe drumuri misterioase, dar important e că se mişcă.

– Mamă!

Nu fi dezagreabil, Mark. Trebuie neapărat să stăm de vorbă...

Nu aveam nici o scăpare. De îndată ce ne-am aşezat pe bancă, mi-am încrucişat braţele şi mi-am fixat privirea asupra covorului de iarbă de la picioarele noastre, dar era prea agitată pentru a remarca atitudinea mea detaşată.

– ... aşa că i-am scris lui Giles – desigur, o scrisoare de condoleanţe – şi i-am spus...

Într-adevăr, a avut nemaipomenita insolenţă să-i scrie omului acela care tocmai îşi pierduse unicul fiu şi să-i sugereze că acum, cînd eram singurul descendent supravieţuitor pe linie bărbătească (uitase, evident, de existenţa lui Nigel), ar putea să-mi lase Penmarric-ul prin testament.

– I-am atras atenţia, mai adăugase ea, că era o datorie de Onoare ca moşia să rămînă în familie.

O priveam mut de uimire, dar în final, în momentul în care îmi găsisem cuvintele pentru a-i spune ce gîndeam despre ea, mi-a strigat triumfătoare:

– Ştiu la ce te gîndeşti, dar nu ai dreptate! Credeai că Giles era prea afectat de pierderea suferită pentru a răspunde, nu-i aşa? Ei bine, te înşeli! Am primit răspuns la scrisoare chiar în aceeaşi săptămînă, iar Giles n-a făcut decît să-mi dea dreptate.

– Vrei să spui că...

– Da, spuse ea, chiar aşa. Giles vrea să te cunoască. Sîntem invitaţi la Penmarric.

Am amuţit din nou. Dar deodată m-am trezit că-mi aminteam Penmarric-ul – uriaşele mlaştini fremătătoare din nordul Cornwall-ului, dîmburile acoperite cu granit, zidurile din piatră cenuşie şi clopotniţele

pătrate ale bisericilor din regiunea aceea îndepărtată şi stranie. Iar eu îmi imaginam casa cu turnuleţele ce se profilau deasupra stîncii ca pe un vis strălucitor şi inaccesibil pe care aş fi dorit să-l transpun în realitate.

– Te surprinde chiar atît de mult? mă întrebase mama brusc. Se spune că sîngele apă nu se face.

Nu i-am răspuns. Continuam să mă gîndesc la Penmarric.

– Mark, ar mai fi un lucru pe care trebuie să-l discutăm împreună. Nu avusesem intenţia să-ţi pomenesc mai înainte despre asta, dar acum, cînd Moştenirea a ajuns într-un stadiu crucial şi întrevederea cu Giles a căpătat o asemenea importanţă... Mark, tu nu mă asculţi.

Am făcut un efort ca să-mi alung gîndurile ce mă copleşiseră.

– Iartă-mă!

– Vezi tu, i-am vorbit lui Giles despre tine, i te-am descris, i-ani spus că arăţi, gîndeşti şi te porţi ca un adevărat Penmar...

Afirmaţia ei m-a înfuriat la culme. Prea încercasem dintotdeauna să fiu ca tatăl meu ca să accept nepăsător asemenea declaraţii. Fără să stau prea mult pe gînduri, i-am răspuns pe un ton tăios:

– Sînt tot atît de mult un Castallack pe cît sînt un Penmar!

– Chiar aşa! spusese mama. Tare aş dori să fiu la fel de sigură ca tine.

O priveam cu luare-aminte, fără să scot un cuvînt. Purta o rochie amplă, de culoare purpurie, închisă la gît cu o agrafă din diamante, dar eu nu vedeam decît agrafa aceea. Şi astăzi mi-o amintesc. E de-ajuns să închid ochii ca să văd toate diamantele alea, aşezate unul lîngă altul, ca un şir de dinţi crestaţi, prădalnici, care străluceau în lumina puternică a amiezei.

– Nu aveam de gînd să-ţi spun vreodată, pentru că nu eram foarte sigură, dar, vezi tu, i-am zis lui Giles...

Reîncepuse să vorbească repede, fără să mă privească, dar vocea ei venea de undeva de departe, părea vocea unei străine ce vorbea despre lucruri pe care nu voiam să le înţeleg.

– ... nefericită cînd eram tînără, nu aveam nici un chef să mă căsătoresc, nu-mi doream decît să conduc gospodăria tatălui meu, să locuiesc la Penmarric... Tata a fost îngrozit, a spus că, dacă nu mă căsătoresc în decurs de un an, mă dezmoşteneşte... aşa că m-am măritat cu primul bărbat care mi-a cerut mîna. Vreau să spun – cum am fi putut trăi fericiţi, tatăl tău şi cu mine, în asemenea împrejurări? Eu nu-l iubeam, refuzam să mă comport aşa cum ar fi fost normal din partea unei soţii... în final m-a izgonit. Tatăl meu a trebuit să mă primească înapoi, fiindcă nu aveam unde să mă duc. Era vară. Giles se afla şi el acolo. Înfloriseră rododendronii, ar fi trebuit să-i vezi, erau aşa de frumoşi în vara aceea... Aveam de gînd să anulez căsătoria cu Laurence şi să mă mărit cu Giles, dar tatăl meu s-a opus. El îl acceptase cu dragă inimă pe Lau-

rence. Penmarii erau încă priviţi ca nişte parveniţi, vezi tu, încă „nouveaux riches[1]", în timp ce Castallackii din Gweek alcătuiau o veche familie foarte respectată... Pe de altă parte, tata nu era de acord cu căsătoriile între veri, iar pentru Giles avea în vedere o altă partidă – o moştenitoare din Launceston. L-aş fi înfruntat pe tata chiar atunci, dar Giles... Atitudinea sfidătoare nu se potrivea cu felul de a fi al lui Giles. După ce totul s-a terminat, m-am întors la Laurence, la Gweck. Am vrut să-i dovedesc lui Giles că şi eu puteam părăsi persoana iubită pentru a trăi cu altcineva... Numai Dumnezeu ştie de ce m-a primit înapoi Laurence. Probabil considera că e de datoria lui. Timp de cinci ani am trăit ca soţ şi soţie, cinci sarcini, tu, Nigel, două avorturi şi – deşi tu n-ai cum să ţii minte – pruncul care a murit imediat după naştere. Şi atunci tata a murit, în sfîrşit, oferindu-mi posibilitatea de a mă refugia la Londra...

Nu l-am mai văzut pe Giles după funeraliile tatii. Şaisprezece ani... Nu a venit niciodată la Londra pentru a urmări cum era apărată cauza lui în faţa organelor judecătoreşti. Avocaţii lui îndeplineau toate formalităţile. Din ziua funeraliilor tatălui meu – şi cu prilejul acela m-a ignorat cu desăvîrşire – nu l-am mai văzut pe Giles de cînd am părăsit Penmarric, chiar înainte de Crăciunul 1868... Cu nouă luni înainte de naşterea ta.

S-a oprit. După o lungă pauză, a adăugat pe un ton ceva mai normal:

– Aşa că atunci cînd am aflat vestea morţii lui Raymond şi cînd am ştiut că trebuia să-i scriu lui Giles, brusc mi-am dat seama că dacă Giles ştia – dacă credea... vezi tu, eu nu am spus nimănui, pentru că nu eram sigură. Dar, fiindcă nu semeni deloc cu Laurence Castallack...

M-am ridicat în picioare.

– Fii rezonabil, Mark! Dacă Giles crede că eşti fiul lui, nici nu-i va mai trece prin minte să-l desemneze pe Harry drept moştenitorul lui! Mark, am acţionat în interesul tău! Dacă într-o zi ai să moşteneşti Penmarric...

– Blestemat fie Penmarric!

– Mark!

– Şi blestemată să fii şi tu, adăugasem pe un ton apăsat, luînd-o la goană. Am alergat prin parc, pe pajiştea cu gazonul tuns, printre copacii obosiţi de căldura verii, pe lîngă dădacele cu cărucioare şi copiii ce se jucau cu cercuri. Am alergat pînă cînd mi-am pierdut suflul, dar ea m-a urmărit îndeaproape. Cînd, în sfîrşit, m-am oprit, m-am prăbuşit pe o bancă şi am aşteptat să înceapă inevitabila ceartă.

---

[1] Îmbogăţiţi peste noapte (n.t.).

– Mark... Stătea lîngă mine, roşie la faţă, abia respirînd, dar nu-şi pierduse elocinţa. Mark, te rog! Ascultă-mă! Eu...

– Nu, i-am răspuns, e rîndul dumitale să mă asculţi pe mine. Eu te-am ascultat destul. Nu mă voi duce niciodată la Penmarric. Nu mă voi duce niciodată să-l văd pe Giles Penmar. Şi nu mai vreau să te văd în ochi cîte zile oi mai avea de trăit.

Ne-am certat o vreme. Ea a ţipat, m-a ameninţat, a insistat, m-a linguşit şi chiar a plîns. Apoi, la sfîrşit, a recurs la singurul argument care mă putea convinge să-mi schimb hotărîrea.

– Dar, Mark, spusese ea, lăcrimînd de disperare, cum o să pot trăi vreodată la Penmarric dacă Giles nu te desemnează pe tine drept moştenitor? Ştii doar că ăsta este visul vieţii mele – să-mi petrec ultimii ani acolo! Dacă tu nu vrei să trăieşti la Penmarric, atunci, desigur, nu eşti obligat s-o faci, dar... te rog, Mark, pentru mine...

În clipa aceea am văzut totul aşa de limpde de parcă ar fi stat scris negru pe alb. Mi s-a revelat răzbunarea ideală şi calea pe care trebuia s-o urmez pentru a o duce la îndeplinire. Cînd a făcut o pauză pentru a-şi recăpăta suflul, mi-am auzit glasul venit parcă din depărtări:

– Foarte bine, mamă, voi face aşa cum doreşti. Acţionez împotriva voinţei mele, dar dacă vrei să-l vezi pe Giles, presupun că va trebui să te însoţesc.

A bătut din palme, încîntată la culme; lacrimi de uşurare îi străluceau în ochi, dar dacă ar fi anticipat răzbunarea mea, mă îndoiesc că s-ar fi simţit satisfăcută de oribila ei victorie, cîştigată cu atîta trudă.

2

Cu două luni înainte de a împlini vîrsta de douăzeci şi unu de ani, am trecut pragul Penmarric-ului. Nu mi se mai părea castelul fermecat din visurile copilăriei, ci o construcţie veche care fusese remodelată cu stîngăcie în stil pseudo-gotic de către bunicul meu Mark Penmar. Holul era întunecos, neîngrijit, servitorii şleampăţi, iar lambriurile fuseseră roase de şoareci. Am fost introduşi într-un salon mohorît, cu tapet întunecat, o mobilă greoaie şi covoare indiene uzate. Ferestrele dădeau spre o terasă de unde se vedea marea printre bălăriile care crescuseră pretutindeni. Tunul caraghios ce fusese instalat cu mult timp în urmă pe pardoseala de piatră pentru a decora parapetul era mîncat de rugină.

În ansamblu, Penmarric-ul nu se deosebea de un mormînt părăsit, avînd ca epitaf însemnele decadenţei.

– Nu mai arată ca odinioară, spusese mama, foarte palidă. E posibil oare ca Giles să fi epuizat toate resursele financiare? Nu, bineînţeles!

Şi totuşi, cum de-a lăsat casa să ajungă în halul ăsta? Giles era atît de vesel, de tipicar, de pretenţios! Cred că ai să fii impresionat cînd ai să-l vezi. Era un bărbat înalt, frumos, cu un zîmbet cuceritor şi maniere elegante.

Dar oamenii se schimbă. Cînd uşa s-a deschis, în sfîrşit, am înţeles de ce nu s-a dus niciodată la Londra pentru a-şi susţine personal cauza, de ce s-a închis cu atîta străşnicie la Penmarric. O infirmieră însoţea un invalid imobilizat într-un scaun cu rotile, un invalid zbîrcit şi cocoşat, cu o faţă ridată şi cu ochi inexpresivi. Nu mai văzusem niciodată un om atît de aproape de clipa morţii, care, paradoxal, mai dădea semne de viaţă.

După retragerea infirmierei, am aşteptat ca mama să spună ceva, dar n-a fost în stare. A urmat o tăcere lungă, apăsătoare. El se uita la ea, nu la mine. Cred că remarcase doar în treacăt că mai era o persoană în încăpere. Se uita fix la ea, cu ochii lui întunecaţi şi obosiţi şi, după o lungă tăcere, spuse încet:

– Ce bine arăţi, Maud! Tonul lui trăda o uşoară surpriză, provocată de sănătatea ei înfloritoare şi de frumuseţea care nu-şi pierduse strălucirea.

– Giles, spusese ea. Şi n-a mai fost în stare să mai adauge nimic altceva. Continua să se uite la el, dar i-am surprins privirea alunecînd spre obiectele ponosite din jur, învăluite în mantia uitării.

– Mi-a pierit interesul, spusese el. Asta s-a întîmplat cu mulţi ani în urmă, cînd m-am îmbolnăvit. Am continuat lupta în numele lui Raymond, dar acum, cînd el nu mai există, toate astea nu mai au nici o importanţă.

– Da, răspunse ea. Părea incapabilă să lege două vorbe. Se întorsese ca şi cum n-ar mai fi putut suporta să-l privească şi în clipa aceea a dat cu ochii de mine, care eram în umbră. Mark!

Am păşit în faţă. Bărbatul din scaunul cu rotile m-a privit cu o figură lipsită de expresie.

– Giles, el este Mark.

Bărbatul tăcea.

– Ce mai faceţi, domnule? mi-am auzit vocea rostind anevoie cuvintele.

Continua să tacă. Părea să-şi fi concentrat toată atenţia asupra efortului vizual, dar, deşi mă pregăteam să-l aud spunînd că arăt ca un Penmar, comentariul nu a venit.

– Am auzit, spusese el într-un tîrziu, cu o asprime de cuţit în voce, că sînteţi un istoric talentat. Permiteţi-mi să vă felicit.

– Vă... vă mulţumesc, domnule.

– Tatăl dumitale este cunoscut ca un reputat istoric. Ce bucurie pentru el, nu-i aşa, Maud, să aibă un fiu capabil să-i continue opera!

Mama s-a înroşit violent. Era pentru prima oară cînd o vedeam atît de stînjenită. Şi nu mi-am închipuit niciodată că aş putea s-o văd într-o asemenea postură.

– Au trecut foarte mulţi ani de cînd nu l-am mai văzut pe tatăl dumitale, îmi spusese el, dar mi-l amintesc foarte bine. Era unul dintre puţinii gentilomi cinstiţi care au trecut pragul acestei case. Un om distins. Am fost foarte plăcut impresionat să aflu că în privinţa gusturilor şi preocupărilor intelectuale semeni cu el şi nu cu familia mamei dumitale. N-aş fi vrut să-mi las proprietăţile unui om care a moştenit cele mai mari păcate ale Penmarilor.

Acum, mama avea pete mari, roşii chiar şi pe gît. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că e capabilă să tacă atîta vreme.

– Ei bine, Maud, i se adresase el cu răceală, fiindcă obosesc atît de uşor, ţi-aş sugera să intri direct în subiect. Averea mea s-a înjumătăţit din cauza taxelor enorme pe care a trebuit să le plătesc către stat, dar este încă substanţială. Doresc să las o treime din ea copiilor mei adoptivi, Harry şi Clarissa, şi două treimi fiului tău. În cele două treimi este cuprinsă şi casa. Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să-i las mai mult de două treimi din banii mei, întrucît el vă moşteneşte şi pe tine, şi pe tatăl lui, nemaivorbind de faptul că două treimi reprezintă o ofertă mai mult decît generoasă. Singurul motiv pentru care m-am decis să iau o asemenea hotărîre a fost degradarea relaţiilor dintre mine şi Harry, căruia n-aru de gînd să-i las nici un sfanţ. Cred că acest aranjament îţi convine de minune.

– Da, domnule, răspunsesem eu în locul mamei, care nu-şi recăpătase glasul. Vă mulţumesc.

Întoarse privirea către mine.

– Te-aş fi invitat să rămîi aici şi să te obişnuieşti cu locurile, spusese el, dar mi-e teamă că nu vei fi bine primit de Harry şi Clarissa şi, de bună seamă, vei dori să pleci cît mai repede. E de la sine înţeles că amîndoi te găsesc extrem de antipatic. A fost o greşeală că i-am adoptat, e drept, numai de formă, dar erau orfani şi, pînă la urmă, am cedat insistenţelor soţiei mele. Clarissa îmi este dragă, dar Harry mi-a dat multă bătaie de cap şi continuă s-o facă. Sună, te rog, băiatule... Îţi mulţumesc. Şi acum, Maud, înainte de a mă întoarce în camera mea pentru a mă odihni, spune-mi dacă mai ai ceva de adăugat.

Ea clătină încet din cap.

– Atunci ne-am înţeles, spusese el cu un aer mohorît. Le voi cere avocaţilor să schimbe testamentul şi să vă trimită o copie, ca să fiţi siguri că acum îmi ţin cuvîntul, nu ca în urmă cu douăzeci de ani.

În ochii ei luceau lacrimi mari. Devenise dintr-o dată bătrînă, copleşită de o mîhnire prea adîncă pentru a mai putea s-o ascundă.

– Giles...

– Ai avut dreptate, îi spusese el, ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine. Dar am fost slab şi avar şi doream doar să-i fac pe plac tatălui tău pentru a pune mîna pe banii şi casa lui. Ai avut tot dreptul să mă urmăreşti cu procesele alea, oricare femeie ár fi procedat astfel. Nu din dragoste pentru dreptate ai făcut-o, nu-i aşa, Maud? Nu din dragoste pentru adevăr – sau onoare – sau oricare alt precept asemănător. Era vorba de răzbunare. Le-ai mărturisit vreodată adevărul avocaţilor tăi? Sau admiratorului tău, vărul Robert Yorke? Sau poate fiului tău prezent aici? Nu, bineînţeles că nu ai făcut-o! Ţi-a plăcut să te aureolezi cu un nimb de suferinţă, susţinînd că acţionezi în numele unor principii nobile, nu ca o îndrăgostită decepţionată, domică să perpetueze un episod sordid de adulter! Acum însă nu mai are nici o importanţă. În final, tot tu ai cîştigat. Cum e cînd cîştigi, Maud, cum te simţi? Eşti convinsă că dreptatea a triumfat asupra nedreptăţii? Spune! Sau admiţi în cele din urmă că procesul tău nu a avut nimic comun cu instituirea dreptăţii, ci a reprezentat doar un act de răzbunare singular prin caracterul său meschin?

– Oh, Giles, Giles...

– Ai ajuns chiar să pretinzi că fiul tău ar fi un bastard din dorinţa de a-ţi adjudeca victoria, aşa-i? Ai pervertit adevărul în mod deliberat doar pentru a-ţi atinge scopul!

– Nu, eu nu mint niciodată!

– Ai trăit în minciună, Maud. Timp de aproape şaptesprezece ani, chiar de cînd a murit tatăl tău şi ai intentat procesul, ai trăit doar în minciună. Să nu-mi spui mie acum că nu minţi niciodată.

– Dar Mark este fiul tău! Sînt absolut sigură!

– Cum poţi fi sigură, de vreme ce nu ai nici o dovadă?

– Dar...

– Adevărul este că nu ştii cine este tatăl lui, aşa că nu văd de ce denaturezi lucrurile, susţinînd că ai avea certitudini în privinţa asta.

– Dar bine, Giles, credeam că dacă ţi-aş fi spus...

– Într-adevăr, de ce să nu-mi fi spus, de vreme ce n-aveai nimic de pierdut printr-o atare recunoaştere. Dar de ce a trebuit să-i spui şi băiatului? Mi-am dat seama imediat că ai făcut-o. A fost o cruzime din partea ta, Maud. N-aveai dreptul să foloseşti băiatul ca pe un pion în propria noastră feudă.

S-a auzit un ciocănit în uşă şi a intrat infirmiera.

– Aţi sunat, domnule Penmar?

– Da, du-mă înapoi în camera mea. Şi spune-i lui Medlyn să-i conducă pe vizitatori.

Giles...

– Nu mai e nimic de adăugat, Maud. Nu-ţi port pică. Dar pur şi simplu nu mai am ce să-ţi spun. La revedere, tmere. Îţi doresc numai bine şi regret din suflet că n-am avut ocazia să te cunosc îndeaproape în toţi aceşti ani.

– Vă mulţumesc, domnule, spusesem eu. La revedere.

– La revedere, Maud.

Dar mama n-a fost în stare să rostească nici un cuvînt. În timp ce roţile căruciorului se învîrteau de-a curmezişul holului, ea îşi acoperise faţa cu mîinile şi se prăbuşise în cel mai apropiat scaun.

Într-un tîrziu, vorbise fără să mă privească.

– Trebuie să fiu raţională. Bineînţeles că sînt mîhnită, Giles bolnav pe moarte, casa... nu mai e cum mi-o amintesc. Dar... czitase înainte de a adăuga cu aroganţa ei obişnuită: Dar am putea renova casa, nu-i aşa? Cîteva reparaţii, o văruială proaspătă, o mobilă nouă... În scurt timp ar redeveni la fel de frumoasă ca pe vremea cînd trăia tatăl meu. Eu aş putea să mă mut în camera din Turn, camera accea magnifică din Turn cu vedere spre mare...

Clipa răzbunării sosise. Stăteam nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra covorului indian uzat. Am privit-o drept în ochi şi am spus:

– Nu, mamă.

– Nu eşti de acord să-mi aleg singură camerele? Înţelege, Mark, că atunci cînd o să locuiesc aici...

– Nu vei locui aici, mamă.

Nu putea să-şi dezlipească privirea de pe chipul meu. Iar eu, în timp ce vedeam cum i se strecoară în ochi înţelegerea răzbunării mele, mă întrebam de ce nu simt nici o satisfacţie în acele clipe de triumf, singura mea senzaţie fiind un imens gol emoţional pe care nimic n-avea să-l mai umple vreodată.

– Ai susţinut tot timpul că vrei casa pentru mine, m-am auzit spunînd, iar vocea mea era atît de calmă de parcă nici n-aş fi iubit-o, nici n-aş fi urît-o vreodată. Exprima doar indiferenţă faţă de prezenţa ei lîngă mine în locuinţa aceea întunecată şi deprimantă. Nu peste multă vreme o să intru în posesia ei şi ţi se va împlini cea mai arzătoare dorinţă. Dar dacă îţi imaginezi că am putea trăi împreună în bună înţelegere sub acelaşi acoperiş, mi-e teamă că te înşeli amarnic. Am de gînd să fiu propriul meu stăpîn, nu un ecou insignifiant al dorinţelor tale, aşa cum e bietul văr Robert. Am stat prea mult timp la dispoziţia ta.

Se înfuriase atît de tare la auzul vorbelor mele, încît tremura neputincioasă, incapabilă să articuleze vreun cuvînt. Brusc, furia ei se dizolvă în hohote de plîns şi în clipa aceea îşi recăpătă glasul.

– Mark, te rog... nu pot suporta să fii atît de rău... te rog... te iubesc... lasă-mă să stau aici... nu mă da afară...

Şi în clipa aceea am vrut să rămînă, să-i satisfac toate dorinţele, am tînjit după gratitudinea, mîndria şi afecţiunea ei. Mai că mi-era teamă să vorbesc, pentru ca nu cumva să-şi dea seama din tonul meu cît de aproape mă aflam de o răsturnare de atitudine, iraţională şi dictată de emoţia care mă cuprinsese. Totuşi am vorbit. Şi vocea mea era încărcată cu o doză din propria ei aspriine:

– Hotărîrea mea e definitivă şi nimic n-o mai poate schimba. Îmi pare rău.

A început să ţipe la mine, dar nu m-am lăsat intimidat. I-am sugerat doar să părăsim casa fără întîrziere şi, cînd ne-am urcat în trăsură, i-am spus vizitiului să se întoarcă la Penzance prin Morvah.

– Morvah? întrebase mama. De ce Morvah?

– Tatăl meu se află acolo pentru a-şi rezolva treburile moşiei şi am de gînd să stau cu el vreo cîteva zile. Vărul Robert va avea grijă de tine cînd vei ajunge la Penzance. Prin urmare, nu e nevoie să te însoţesc eu la Londra.

– Dar...

– Vreau să-l văd pe tatăl meu.

– De ce ai ales tocmai acest moment ca să-l vezi? Era pe jumătate furioasă, pe jumătate disperată. Eu am mai multă nevoie de tine decît el.

– Tot ce se poate. Eu însă simt nevoia să mă aflu în preajma lui, nu a ta.

Nu mi-a răspuns. Poate că îşi dăduse seama, în cele din urmă, că nu mai avea nici un cuvînt de spus. A plîns tot drumul pînă la Morvah, dar cînd trăsura s-a oprit în dreptul bisericuţei din sat, părea să-şi fi redobîndit aerul semeţ dintotdeauna, căci şi-a întors faţa cînd am încercat s-o sărut la despărţire.

– O să te vizitez cînd o să vin la Londra, mamă, i-am spus după o clipă. Îţi doresc drum bun.

– Te rog, nu te obosi să mă vizitezi, îmi spusese ea pe un ton glacial, apoi, brusc, a izbucnit din nou în plîns, agăţîndu-se de mine şi implorîndu-mă să rămîn cu ea. În definitiv, eram fiul ei – nu-i aşa? – şi îi datoram ceva.

– Nu sînt singurul tău fiu, îi răspunsesem eu, l-ai uitat pe Nigel.

– Da, spusese ea, evaziv, Nigel. Am fost foarte bolnavă cînd s-a născut. Era să mor. Mi-e teamă că nu prea i-am purtat de grijă după ce mi-am revenit.

– Te va vizita dacă ai să-l inviţi. Am sărit din trăsură şi i-am cerut vizitiului să continue drumul. La revedere, mamă.

Nu mi-a răspuns. Trăsura a pornit încet pe drumul care ocoleşte mlaştinile pe la sud şi eu am rămas cu privirea aţintită asupra ei pînă ce a trecut de creastă şi nu s-a mai văzut. După aceea, aflat încă sub

imperiul şocului emoţional provocat de scena de la Penmarric, am cerut lămuriri unui ţăran şi, cinci minute mai tîrziu, mai mult alergînd decît mergînd, străbăteam poteca ce ducea la ferma Deveral.

3

Am rămas foarte surprins cînd am văzut casa pe care tata o folosea drept reşedinţă de vară. E adevărat că proprietatea îmi fusese descrisă ca o fermă, dar îmi închipuiam că, de fapt, adăpostea un mic conac, cu o modestă fermă alături, menită să-i asigure alimentele de bază. Cînd am părăsit şoseaua spre Penzance şi am luat-o spre grupul de clădiri din piatră cenuşie, vizibile la un sfert de milă mai jos, am rămas nedumerit la vederea aspectului lor rustic, însă mi-am spus că, de bună seamă, erau acareturile fermei care ascundeau conacul propriu-zis. Abia după ce am ajuns în curtea fermei am descoperit cum stăteau lucrurile.

Nu era nici urmă de conac.

Nici măcar nu putea fi socotită o fermă, deoarece acareturile reprezentau, de fapt, nişte clădiri nefolosite, iar hambarul se afla în paragină. Toată proprietatea se compunea dintr-o veche clădire de fermă, urîtă şi pătrată, în care nu puteau exista mai mult de zece încăperi. Am aruncat o privire rapidă asupra exteriorului clădirii pentru a descoperi ţevi şi conducte, ca dovadă a existenţei instalaţiilor sanitare în interior, dar nu am văzut nici una; din ciocul unui burlan se aduna apa de ploaie, şi asta era singura „amenajare". După care am traversat grădina invadată de bălării, am ajuns la intrarea din faţă şi, nedumerit de preferinţa tatălui meu pentru o asemenea locuinţă, am bătut la uşă.

O cornwalleză cu păr cărunt, îmbrăcată modest, dar care impunea respect, m-a introdus în „parloar", o cameră simplu mobilată, ce părea să nu fi fost folosită niciodată. Începusem să mă întreb dacă nu cumva tatăl meu îşi pierduse minţile. Prin faţa ochilor mi se perinda impunătorul conac Gweckellis, cu faţada lui atrăgătoare, cu holul său splendid, boltit, cu grădina amplasată ceva mai jos de restul casei, unde se mai putea vedea şanţul cu apă ce data din evul mediu; îmi aminteam de pădurile care se întindeau de la peluze pînă spre estuar şi mă simţeam copleşit de liniştea care domnea în locurile acelea din sudul Cornwall-ului. Iar tatăl meu era atît de ataşat de Gweckellis încît nu credeam că ar putea trăi în altă parte, mai ales în peisajul acesta sălbatic, propriu Coastei Cositorului din nordul Cornwall-ului, într-o căsuţă modestă de muncitor agricol. Tocmai mă socoteam dacă îmi puteam permite să-l întreb direct care au fost motivele lui, cînd uşa s-a deschis şi el şi-a făcut apariţia în cameră.

– Mark! exclamă el. Ce surpriză plăcută! Cc mai faci? M-a îmbrăţişat cu căldură. De bună seamă, o fi fost surprins să constate disperarea cu care mă agăţam de el, dar mi-a zîmbit, m-a bătut pe umăr şi mi-a spus cu blîndeţe: Vino în birou să stăm puţin de vorbă. Între timp, menajera mea, doamna Mannack, o să ne aducă ceaiul.

Îi priveam figura atît de familiară pe care o iubeam atît de mult şi, dintr-o dată, am avut senzaţia că mă uitam la el de parcă aş fi fost un străin; îi vedeam ochii albaştri, sinceri, gura sensibilă şi osatura fină a feţei, îi vedeam silueta foarte înaltă şi subţire, părul cărunt cu un început de calviţie şi mîinilc de savant cu degete lungi. Îmi aminteam vocea sacadată a mamei în parcul acela din Londra, dar, în ciuda mîhnirii care punea stăpînirc pe mine, strîngîndu-mă că într-o mcnghine, glasul meu se auzea limpedc şi netulburat:

– Mi se pare ciudat să te găsesc într-o ambianţă atît de modestă. Mi-am închipuit cu totul altfel ferma. Fără îndoială, îţi lipseşte confortul de la conacul Gwcekellis şi eşti nerăbdător să te întorci cît mai repede.

– E firesc să fii surprins... începu el conducîndu-mă spre birou. Acolo i-am revăzut cărţile preferate, călimara, chiar şi pipa favorită. Un exemplar din ziarul *The Times* zăcea aruncat pe jilţul de lîngă fereastră, de unde se vedeau Carn Kenidjack şi marea... Schimbarca de decor m-a stimulat la scris, spusese el, de parcă ar fi vrut să se scuze pentru excentricitatea deciziei de a-şi duce viaţa la fermă, dar, o clipă mai tîrziu, deborda de entuziasm. Şi ce privelişte extraordinară oferă aceste locuri! Am fost fascinat de imaginea mlaştinilor care se întind aproape pînă la mare, ca şi de urîţenia curată a minelor care scot în evidenţă, prin contrast, austera frumuseţe a satelor aflate de partea cealaltă, peste mlaştini... Da, doamnă Mannack, dorim un ceai, vă rog să ni-l aduceţi cu biscuiţii aceia excelenţi preparaţi de dumneavoastră, dacă v-au mai rămas... Stai jos, Mark. Despre ce vorbeam? A, da, despre sate. Din punct de vedere istoric, regiunea este foarte interesantă. Pe creasta dealului din dosul casei se află un fort antic – cred că are cel puţin două mii de ani – numit Chûn Castle, Chûn de la cornwallezul „Chy-An-Woon", care înseamnă „Casa de jos"; alături se poate vedea şi un cerc cu acelaşi nume...

Abia după ce menajera ne-a servit ceaiul a catadicsit să mă întrebe de ce mă aflam în Cornwall, cînd ar fi trebuit să fiu la Londra, într-o binemeritată vacanţă după sesiunea susţinută la Oxford.

– Am fost cu mama la Peumarric, răspunsesem eu.

– Aşa. Îşi roti privirea prin încăpere. Să-ţi arăt cartea poştală pe care am primit-o de la Nigel din Florenţa.

– Tată...

– Da?

– Am fost la Penmarric fiindcă Giles Penmar şi-a exprimat dorinţa să mă cunoască. Acum, că singurul lui fiu a murit, s-a decis să mă desemneze pe mine drept moştenitorul lui. După moartea lui, Penmarric îmi va reveni mie. Nu mi-a răspuns, dar am văzut cum îi tremura mîna cînd şi-a umplut pipa cu tutun. Am continuat, nesigur: Dacă nu eşti de acord, o să refuz. Părerea dumitale contează mai mult pentru mine decît dorinţa mamei.

– Dragul meu Mark, nu fi prost! se grăbise el să spună. Sigur că trebuie să accepţi situaţia. Ai tot dreptul să moşteneşti Penmarric-ul revendicat de mama ta; şi dacă am evitat discuţiile despre mama ta sau moştenirea ei, aceasta se datorează faptului că ea mi-a adus atîta nefericire, iar procesele ei interminabile cu Giles Penmar n-au făcut decît să-mi accentueze repulsia. De asemenea, m-am simţit vinovat că nu mi-am îndeplinit datoria paternă şi te-am lăsat să te întîlneşti cu ea şi să te implici în certurile familiei, dar n-am avut de ales. Ar fi fost o cruzime din partea mea să-ţi interzic s-o vezi şi, în afară de asta, mi-a fost teamă că Maud ar putea face tot felul de scene dezgustătoare dacă aş fi refuzat să te las. Şi cred că în primul rînd asta am vrut să evit. Şi-a pus pipa pe masă cu un aer absent şi a privit pe fereastră. Dar dacă cearta mamei tale cu Giles Penmar s-a terminat, nu-mi rămîne decît să mă bucur pentru ea, ca şi pentru tine. Penmarric-ul este o moştenire frumoasă.

După o scurtă pauză, şi-a umplut din nou pipa.

– Asta mă va ajuta să iau mai uşor o anumită decizie, spusese el în sfîrşit, vădit uşurat. Acum, că ai viitorul asigurat, nu mai trebuie să-mi fac reproşuri că-i voi lăsa conacul Gweekellis lui Nigel.

M-am ridicat brusc în picioare. I-am văzut chipul surprins şi cred că a şi spus ceva, dar eu n-am auzit nimic pentru că începusem deja să strig cu o voce aspră, pe care nu mi-o recunoşteam, că Gweekellis era al meu – al meu – al meu fiindcă eram fiul cel mare. Cum îndrăznea să i-l dea lui Nigel, să-l favorizeze pe fratele meu şi să mă trateze ca şi cînd...

Am amuţit brusc. Sufocîndu-mă de indignare, am început să mă retrag spre uşă.

– Mark, spusese el, foarte trist, Mark, te rog. Cred că nu-ţi dai seama ce vorbeşti.

Cînd am ajuns la uşă, am început să bîjbîi după clanţă.

– Mama ta a încercat să te stîrnească împetriva mea, spusese el. Ce ţi-a zis? Trebuie să-mi spui adevărul!

Eram deja în vestibulul îngust şi coboram scările către uşa de intrare.

– Mark...

Nu mai puteam să aud, să vorbesc sau să văd, dar am ştiut deodată că eram afară, pentru că simţeam aerul rece pe obraji, în gîtul meu contractat, şi briza mării care îmi mîngîia faţa. Fără să-mi dau seama, am început să alerg. Buruienile aspre şi tari se lipeau de pantaloni şi îmi zgîriau pantofii. Eram în mlaştini, în mlaştinile acelea tăcute şi dezolante, unde nu se auzea nimic altceva decît răsuflarea mea greoaie. Simţeam nevoia să alerg pînă cînd trupul meu va fi sleit de puteri, aşa că mi-am continuat cursa, căutîndu-mi drumul în jos, spre valea satului Zillan, unde, în pridvorul bisericuţei satului, am văzut-o pentru prima oară pe Janna Roslyn şi m-am hotărît, în ciuda celor întîmplate, să nu părăsesc Cornwall-ul.

Capitolul trei

Contele Geoffrey intenționase ca, la moartea sa, Henry să stăpînească regatul Angliei, în cazul în care îl va obține, iar fiefurile ancestrale ale Casei de Anjou să treacă în posesiunea celui de-al doilea fiu.

Regele John
W.L. WARREN

Henry era un tînăr cu unsprezece ani mai tînăr decît Eleanor...

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

1

În momentul în care Janna Roslyn a părăsit cimitirul, am urmărit-o cu privirea pînă cînd a dispărut din cîmpul meu vizual, apoi m-am îndreptat încet către mormîntul cu trandafiri roșii.

„Aici zace JOHN HENRY ROSLYN" – scria pe piatra de mormînt, „care a murit în ziua de 15 a lunii mai, 1890, în vîrstă de 66 de ani. Tot aici e înmormîntată și soția lui REBECCA MARY, care a murit în a 12-a zi din aprilie, 1885, în vîrstă de 58 de ani. Odihnească-se în pace. Această piatră a fost pusă în memoria lor de fiii lor devotați, JARED JOHN ROSLYN și JONAS HENRY ROSLYN, în anul Domnului nostru 1890."

Rămăsesem cu ochii la inscripție și încercam să deduc identitatea femeii care adusese flori la mormînt, cînd o voce puternică răsună în spatele meu.

– Așadar, doamna Roslyn a mai adus un buchet de trandafiri! Ce noroc să aibă atîția trandafiri la Roslyn Farm!

M-am răsucit pe călcîie și am dat cu ochii de parohul din Zillan. Era un bărbat subțire, trecut de patruzeci de ani, cu părul încărunțit prematur și cu ochi ciudați, întunecați. Scriu „ciudați" pentru că am mai văzut asemenea ochi o singură dată, la un teatru de varieteu, la Londra; un bărbat cu ochi la fel de ciudați citea gîndurile oamenilor și le scria pe o tablă neagră în ropotul de aplauze admirative ale auditoriului. Am fost alarmat la gîndul că urma să mă adresez unui preot inițiat în tainele telepatiei.

– Bună ziua, spuse el pe un ton agreabil ca răspuns la mina mea stînjenită. Fiţi binevenit la Zillan. Avem foarte rar vizitatori din Anglia. Sau poate sînteţi totuşi cornwallez? Aveţi un aer cornwallez... Permiteţi-mi să mă prezint. Numele meu este Edward Barnwell şi sînt, aşa cum aţi ghicit fără îndoială, judecînd după aspectul meu exterior, parohul acestei biserici.

Cînd i-am dezvăluit identitatea mea, a părut surprins, apoi mi-a explicat că îl cunoştea bine pe tatăl meu; cu mulţi ani în urmă, merseseră la şcoală împreună, iar tata a frecventat biserica din Zillan de cînd se stabilise la Deveral Farm. Cu aceeaşi ocazie am aflat că în fiecare duminică, după slujba de dimineaţă, domnul Barnwell şi familia sa îl invitau pe tata la dejun, înainte ca el să străbată drumul de întoarcere peste mlaştini, cu docarul tras de ponei, pentru a-şi relua existenţa solitară la Morvah.

– Dacă mai rămîneţi cîteva zile cu tatăl dumneavoastră, spusese domnul Barnwell, sper că veţi veni împreună, duminica viitoare, să luaţi masa cu noi în casa parohială. Soţia mea va fi încîntată să vă cunoască, iar fiica mea Miriam se va bucura să vadă o figură nouă. Sîntem foarte izolaţi aici, la Zillan... Miriam a împlinit optsprezece ani şi are o sumedenie de calităţi, deşi s-ar putea ca aprecierea mea să fie părtinitoare. N-aş vrea să vă mai reţin. Transmiteţi, vă rog, tatălui dumneavoastră cele mai bune gînduri. În ceea ce vă priveşte, sper să vă revăd cît de curînd.

– Vă mulţumesc, domnule, i-am răspuns politicos, apoi, înainte de a mă putea opri, m-am auzit adăugînd: Domnule, aţi spus că doamna Roslyn a adus florile acelea? Este cumva soţia unuia din fiii care au pus piatra de mormînt?

M-a privit fără ca ochii lui ciudaţi să-i trădeze gîndurile şi, în timp ce mă blestemam că pusesem o astfel de întrebare, mi-a răspuns cu indiferenţă şi simplu, ca şi cum am fi discutat despre starea vremii:

– Nu, doamna Roslyn a fost cea de-a doua soţie a domnului John Henry Roslyn, care a decedat în mai, şi mama vitregă a fiilor menţionaţi în inscripţie. Ea locuieşte la Roslyn Farm, care este situată dincolo de mlaştini, către Chûn. Aţi vizitat deja Chûn Castle? Soţia mea spune că nu e decît o grămadă de pietre lipsite de importanţă, dar pentru dumneavoastră cred că ar prezenta interes, mai ales dacă împărtăşiţi pasiunea pentru istorie a tatălui dumneavoastră.

– O să caut neapărat castelul pe drumul de întoarcere la Morvah, i-am răspuns repede, înainte de a mă depărta, dar îi simţeam încă ochii cum mă urmăreau în timp ce mă îndreptam spre şosea, tot aşa cum şi eu o petrecusem cu privirea pe doamna Roslyn mai devreme.

Cînd am ajuns din nou la Deveral Farm, m-am dus imediat în biroul tatălui meu şi mi-am cerut iertare pentru purtarea mea necuviincioasă.

– Singura explicaţie o constituie întrevederea cu Giles Penmar, care m-a tulburat în asemenea măsură încît am devenit de nerecunoscut, am adăugat eu, iar vocea mea, calmă şi controlată, nu mi-a trădat cu nimic simţămintele. Trebuie să recunosc că m-am purtat prosteşte.

– Înţeleg, răspunse el imediat, să nu mai vorbim despre asta. Dar avea încă un aer foarte stingherit.

– Şi, desigur, e normal ca Gweekellis să-i revină lui Nigel cîtă vreme eu voi primi Penmarric. Este un aranjament foarte corect, şi acum îmi dau seama de asta. Te rog să mă ierţi pentru ieşirea mea de mai înainte.

– Da... desigur. Dar arăta şi mai nefericit.

Pentru a schimba subiectul, de teamă ca nu cumva să-mi pună alte întrebări despre mama, am spus repede:

– Te-ar deranja dacă aş mai sta puţin aici, la Deveral Farm? Am de scris o teză despre regele John... Dacă atmosfera de aici e propice pentru scris...

– Desigur! răspunse el imediat, profitînd de ocazie pentru a-şi manifesta amabilitatea. Stai cît vrei! O teză despre regele John? Ce te-a atras atît de mult la caracterul lui dezagreabil? Dintre toţi Plantageneţii... Dar vom discuta despre asta mai tîrziu, pe îndelete. Să-i spun doamnei Mannack să-ţi pregătească una din camerele de oaspeţi.

– N-aş vrea să te deranjez de la lucru...

– Nu numai că nu m-ai deranja, ci, dimpotrivă, mi-ar prinde bine să am o companie plăcută după ce am trăit ca un pustnic ultimele două luni... Prefer să lucrez dimineaţa, iar după-amiaza, de două-trei ori pe săptămînă, obişnuiesc să mă plimb singur în lungul stîncilor, dar tot ne mai rămîne o mulţime de timp pentru a-l petrece împreună.

– Regiunea pare într-adevăr interesantă...

Am început să vorbesc despre plimbarea mea la Zillan şi întîlnirea cu domnul Barnwell. Eram atît de calm, atît de sigur de capacitatea de a-mi controla manifestările, încît am avut un şoc cînd m-am trezit că-l întreb pe un ton nepăsător:

– Tată, cunoşti pe vreunul din enoriaşii de la Zillan?

– Cred că da, din vedere, îmi răspunse el nesigur. După ce am fost la slujba duminicală în fiecare săptămînă, feţele lor mi-au devenit familiare. Dar nu mai există o altă persoană care să facă parte din clasa mea socială în afară de Barnwell. Singurul proprietar mai răsărit din parohia Zillan, un holtei bătrîn numit Meredith, este prea înţepenit de artroză pentru a părăsi locuinţa şi a merge la slujbă, aşa că va trebui să mă duc eu să-l vizitez.

– Înţeleg. Nu mă puteam opri. Trebuia să continuu: Mă întrebam dacă ştii ceva despre o doamnă Roslyn, o femeie foarte frumoasă, în

jur de treizeci de ani sau poate mai puțin. Și, fiindcă mă privea mirat, am spus, volubil: Am văzut-o în după-amiaza asta și preotul mi-a vorbit despre ea. Mă întrebam dacă o cunoști.

– S-ar putea să o cunosc din vedere. Zîmbea ușor. Nu crezi că o femeie „în jur de treizeci de ani sau poate mai puțin" pare cam bătrînă pentru un băiat de vîrsta ta?

– Am fost doar impresionat de frumusețea ei, am mormăit eu și am încercat să găsesc un motiv plauzibil pentru a mă retrage, dar el mi-a vorbit înainte să fi găsit o cale de scăpare.

– Nu ai nici un motiv să fii stînjenit, îmi spuse el cu blîndețe, emoționat de ceea ce credea că ar fi manifestarea unei admirații naive. Îmi dau seama că ai ajuns la o vîrstă cînd sexul opus exercită o atracție asupra ta. Poate că în legătură cu acest subiect ar trebui să spun că...

„Mult-așteptatul" discurs pe tema vieții particulare a unui gentilom! Doream să mă aflu la trei sute de mile depărtare, la Londra.

– ... ce mulțumit am fost, spunea tata, că te-ai purtat atît de bine la Oxford. Desigur, eram convins că o să te descurci onorabil, dar, avînd în vedere tinerețea ta și libertatea de acțiune cu care nu fuseseși deprins, îmi dădeam seama cît de greu ți-a venit să-ți păstrezi nealterate principiile...

Mi-am adus aminte de femeile pe care le cunoscusem la Oxford, de femeile din clase sociale inferioare, dispuse să accepte un gentilom în căutarea unei legături discrete, femei care aparținuseră unei părți atît de intime din viața mea, încît nici cei mai apropiați prieteni nu au prins de veste de existența lor. În clipa aceea mă năpădi un val de rușine și am simțit că roșesc violent.

– ... dar mai știam că încrederea mea în tine este justificată, spuse tatăl meu și se întoarse cu tact, făcîndu-se că nu observă îmbujorarea mea inocentă. Acum o să vorbesc cu doamna Mannack să-ți pregătească o cameră.

Am dormit prost în noaptea aceea. M-am trezit de mai multe ori cu gîndul că o să încep o viață nouă, fără întîrziere; dar cînd dimineața veni, în sfîrșit, nu mă puteam gîndi decît la Janna Roslyn și după ce am luat un mic dejun matinal, am părăsit casa și m-am îndreptat spre Roslyn Farm.

2

Eram convins că Chûn Castle prezenta un interes arheologic deosebit, dar în dimineața aceea aveam alte probleme, așa că nu am zăbovit lîngă inelul dublu al bătrînelor ziduri care se înălțau în vîrful crestei, ci am admirat în treacăt splendoarea priveliștii pînă

spre mare, dincolo de Penzance, în partea de sud şi tot spre mare, dincolo de stîncile din Morvah; pe latura de nord, înainte de a coborî valea către comuna Zillan. Curînd mi s-au înfăţişat privirii cele două gospodării amplasate mai jos de creasta pe care se afla Chûn Castle; prima era o fermă mare, cu o mulţime de acareturi, iar cealaltă, o căsuţă cu un mic hambar alături. Am presupus că domnul John Henry Roslyn, decedatul, locuise în ferma mai mare şi închiriase căsuţa alăturată, asta în cazul în care, bineînţeles, ar fi fost proprietarul terenului. Penmarii posedau multe terenuri în comuna Zillan şi era posibil ca Roslyn să fie un arendaş, nu un fermier cu propriul lui pămînt.

M-am apropiat de clădirea principală: era veche, mai veche decît casa tatălui meu de la Morvah şi, deşi fusese construită din piatră întunecată locală, avea un aspect blînd, care îmi amintea de căminul meu de la Gweek. În jurul intrării creşteau trandafiri sălbatici, îngemănaţi cu tufe de caprifoi. În faţa casei era o grădină mică pe care cineva, probabil stăpîna casei, o săpase şi o greblase cu grijă, pentru a favoriza creşterea diferitelor ierburi. Îmi miroseau cimbrul şi levănţica şi, o clipă, am rămas în faţa portiţei, savurînd parfumurile amestecate şi pacea pe care o degaja bătrîna clădire de piatră. Cînd am intrat în curtea fermei, mirosul de bălegar, pătrunzător, contrasta puternic cu miresmele grădinii de mirodenii şi am strîmbat din nas în timp ce păşeam printre găini şi bălţi de noroi către intrarea din spate.

Uşa era larg deschisă. Tocmai mă întrebam de ce era locul atît de liniştit şi părăsit, cînd a răsunat o voce aspră, care împungea cu furie aerul liniştit al dimineţii.

– Tu, căţea mincinoasă de căldărar, spunea un bărbat cu accentul neplăcut al unui cornwallez needucat. Blestemată a fost ziua cînd te-a adus tata de la St. Ives.

M-am oprit ca lovit de trăsnet. Şi, în timp ce nu-mi mai simţeam inima bătînd, am auzit răspunsul glacial al femeii:

– A fost blestemată ziua în care te-a conceput tatăl tău. Din vocea ei răzbătea o undă de dispreţ. Vorbea pe un ton reţinut, uşor cadenţat, propriu cornwallezilor. Buni fii aţi mai fost pentru el! Voi singuri purtaţi întreaga vină că v-a dezmoştenit.

– Ba tu eşti de vină! se auzi o altă voce bărbătească. Dacă n-ai fi fost tu...

– Ţine-ţi gura, Joss, spuse sever celălalt bărbat. Iar tu, Janna, ascultă-mă cu atenţie. Nu ştiu cum îţi procuri banii necesari ca să întreţii ferma asta şi, ca să fiu sincer, nu-mi pasă. Dar îţi fac o ultimă ofertă pentru pămînt şi locuinţă – o ofertă bună cu bani buni – pe care poţi s-o accepţi sau nu. Dar gîndeşte-te bine înainte de a o respinge. Vreau locul ăsta şi intenţionez să-l obţin. Dacă nu mi-l cedezi cu acte în

regulă, mă jur că am să fac tot posibilul să te scot de-aici şi ai să regreţi amarnic ziua în care l-ai supărat pe Jared Roslyn.

Înaintasem deja fără zgomot în curte şi bărbatul tocmai terminasc de vorbit, cînd am împins uşa de percte şi am vorbit limpede din prag.

– Ar trebui să fiţi mai atent, domnule Roslyn. Şantajul este aspru pedepsit prin lege. Sînt sigur că nu v-ar plăcea să fiţi acţionat în judecată şi să vă petreceţi următorii ani de viaţă în închisoare.

Fără să iau în seamă tăcerea grea care se lăsase în încăpere, am trecut pragul şi am intrat în bucătăria spaţioasă a fermei.

Janna stătea cu spatele la fereastră, aşa că nu-i puteam vedea expresia feţei din cauza luminii puternice. Rămăsese nemişcată. Lîngă maşina de gătit se afla un tînăr scund, dar bine făcut, de vîrsta mea, pe care l-am bănuit a fi Joss, fratele cel mic, iar lîngă uşă, aproape de mine, stătea un fermier brun, vînjos, de circa treizeci de ani, cu o privire aspră şi buze subţiri.

Eu, un băiat de douăzeci de ani, înfruntam un bărbat cu zece ani mai mare şi, în timp ce-l priveam, l-am măsurat de sus pînă jos, aşa cum ar fi făcut un boxer cu adversarul lui în ring. Şi, după ce l-am cercetat cu luare-aminte, am ridicat masiva barieră de clasă, unica mea armă, şi m-am pregătit să o folosesc pentru a-l zdrobi.

– Nu vă cunosc, domnule, am rostit eu cu insolenţa studiată pe care o dobîndisem la Eton, frecventînd tinerii aristocraţi. Nici nu doresc să vă cunosc. Nu sînt obişnuit să am de-a face cu bădărani care jignesc o văduvă îndoliată şi îi violează proprietatea pentru a o ameninţa şi a-i provoca suferinţă. Giles Peumar, pe care sînt sigur că-l cunoaşteţi, este vărul meu, iar Harry Pemnar un prieten de-al meu. Dacă nu vreţi să daţi de bucluc, v-aş sfătui, pe dumneata şi pe fratele dumitale, să părăsiţi imediat această proprietate unde nu cred că aveţi dreptul să vă aflaţi; iar dacă voi auzi că doamna Roslyn a fost deranjată din nou de vreunul dintre voi, atunci – citînd propriile dumitale cuvinte, foarte inspirate de altfel – „veţi regreta ziua" cînd îmi veţi nesocoti sfatul.

Bărbatul se înroşise pînă la rădăcina părului. Eu am rămas tare pe poziţie şi, în final, cînd a reuşit să-şi controleze vocea, a spus doar atît:

– Ai noroc cu prietenii, Janna.

Femeia continua să stea nemişcată. N-a rostit nici o vorbă şi, după un timp, Roslyn i-a făcut semn fratelui său şi au părăsit bucătăria, ieşind în curte.

După ce am închis uşa, am făcut cîţiva paşi şi m-am oprit în faţa ei. Timp de o clipă am stat unul dinaintea celuilalt, la cîţiva paşi distanţă. Abia atunci o vedeam fără văl şi nu mi-aş fi închipuit că era atît de blondă. Zărisem ochii albaştri cu gene negre şi pielea albă, nu însă şi culoarea părului. Avea cea mai pură nuanţă aurie, caldă şi emoţio-

nantă. Ştiam instinctiv că părul ei era lung şi des cînd şi-l despletea şi moale la pipăit.

– Vă mulţumesc, domnule, spusese ea cu o voce nepăsătoare, din care lipsea orice accent de recunoştinţă. A fost amabil din partea dumneavoastră să mă salvaţi dintr-o situaţie atît de stînjenitoare. Îmi faceţi onoarea să-mi spuneţi cine sînteţi?

Remarcasem că se mai îmbunase de cînd începuse să vorbească cu mine şi am găsit cu totul surprinzătoare maniera corectă în care mi se adresase. Cadenţa cornwalleză a cuvintelor era şi mai evidentă, dar avea şi o spoială de educaţie care părea neaşteptată la o femeie de condiţia ei. Am încercat s-o plasez într-o categorie socială corespunzătoare mediului din care provenea, dar nu am reuşit.

– Numele meu este Castallack, am spus eu rar, Mark Castallack. Sînt originar din Gweck, lîngă Helston.

După o scurtă pauză am auzit-o spunînd:

– Castallack? Există un sat cu acest nume între Mousehole şi Lamorna... în sfîrşit, fiţi bine venit, domnule Castallack. Pot să vă ofer un pahar de vin de soc?

– Aş fi încîntat, doamnă Roslyn. Vă mulţumesc. Eram în drum spre Zillan, venind de la tatăl meu, de la Morvah, şi nu ştiu cum, dar m-am rătăcit, aşa că m-am oprit la ferma dumneavoastră ca să vă cer îndrumări... Minciunile îmi alunecau uşor de pe buze în timp ce o urmam de-a lungul unui coridor, către camerele din faţă. Era înaltă pentru o femeie, subţire şi foarte graţioasă. În mers, rochia ei neagră, simplă şi mohorîtă i se lipea de talie şi-i mîngîia şoldurile, coborînd în falduri line. Cînd ajunse în partea din faţă a casei, deschise o uşă şi mă conduse într-un salon îngrijit şi foarte curat, fără pic de praf. Pe poliţa de deasupra căminului se afla chiar o vază cu flori, ceea ce m-a surprins, deoarece îmi închipuiam că cei care provin din clasa muncitoare nu prea folosesc „camera din faţă" Lîngă fereastra care dădea către grădina de mirodenii şi mlaştini se afla o măsuţă de stejar şi doamna Roslyn m-a invitat să iau loc acolo în timp ce ea aducea vinul.

Cînd s-a întors, s-a aşezat în faţa mea. La vederea rochiei negre, încheiate pînă la gît, mi-am plimbat involuntar privirea de la talie la gît şi înapoi, pînă cînd mi-am amintit de bunele maniere şi am întors ochii spre fereastră, încercînd să-mi redobîndesc calmul.

– Aveţi de gînd să rămîneţi mai mult timp în această parte a Cornwall-ului, domnule Castallack? m-a întrebat pe un ton degajat, în timp ce eu mă simţeam copleşit de un val neaşteptat de luciditate. Devenisem dintr-o dată conştient de tinereţea mea, de lipsa cîtorva centimetri buni, de fizicul meu ingrat, de corpolenţa mea.

– Poate cîteva săptămîni. M-am străduit din răsputeri să-mi depăşesc rezerva. În definitiv, ea nu era decît o femeie din clasa muncitoare şi, în pofida impresiei favorabile pe care o produsese asupra mea, nu trebuia să mă simt atît de timorat. Am sorbit vinul de casă şi am început să-i explic cum că abia atunci îmi terminasem studiile la Oxford şi venisem să-l văd pe tatăl meu care petrecea vara la Deveral Farm. Vinul, care era tare aşa cum sînt numai băuturile făcute în casă, m-a ajutat să-mi adun bruma de îndrăzneală necesară ca s-o întreb cîte ceva. Trăise toată viaţa în Cornwall? Fiii ei vitregi îşi făcuseră un obicei din hărţuirea ei într-un mod atît de jignitor? I-a fost greu cînd a rămas văduvă? Aşa am aflat că, da, a trăit întotdeauna în Cornwall şi că nu a călătorit niciodată mai departe de Tamar, că într-adevăr fiii ei vitregi o persecutau de cînd soţul ei îi lăsase casa prin testament, dar că nu-i era frică de ei întrucît nu puteau face nimic ca s-o gonească din casă. Se descurca destul de bine; ce-i drept, a trebuit să trudească mai mult de la moartea soţului ei, dar avea un ajutor de nădejde – tînăra servitoare Annie, care nu excela în privinţa inteligenţei, dar muncea cu sîrg şi, în plus, mai era şi Griselda.

– Griselda? am întrebat-o eu.

– Griselda a venit cu mine de la St. Ives cînd m-am măritat, răspunse doamna Roslyn, şi tonul ei mi-a dat de înţeles că nu voia să dezvolte acest subiect.

– Am auzit că St. Ives este un orăşel foarte pitoresc, am spus eu după o scurtă pauză. De mult voiam să-l vizitez.

A zîmbit fără să rostească un cuvînt şi în clipa aceea mi-am dat seama că subiectul care nu-i făcea plăcere nu era deloc necunoscuta Griselda, ci oraşul în care trăise înainte de căsătorie.

– Am nişte prieteni acolo, m-am grăbit eu să adaug. Familia St. Enedoc – în fine, Russell St. Enedoc mi-a fost prieten la şcoală, deşi nu ne-am mai văzut în ultimii ani... Şi am continuat să vorbesc despre lucruri lipsite de importanţă, evocînd locurile din Cornwall pe care le cunoşteam mai bine, cunoştinţe din rîndul nobilimii locale, impresiile mele cu privire la Morvah şi Zillan, pînă cînd tăcerea ei politicoasă mi-a dat de înţeles că era momentul să plec.

M-am ridicat în picioare cu atîta stîngăcie încît era mai-mai să răstorn paharul gol.

– Dacă nu vă supăraţi, doamnă Roslyn, cred că e timpul să-mi iau rămas-bun.

– Ah, da, spuse ea, parcă eraţi în drum spre Zillan cînd v-aţi rătăcit şi aţi decis să vă opriţi la fermă pentru informaţii. Mi s-a părut că văd o sclipire de ironie în ochii ei limpezi care priveau direct într-ai mei în timp ce repeta minciuna pe care i-o spusesem mai devreme. Luaţi-o

pe cărarea care duce la drum, treceți pe partea cealaltă și o să vedeți Zillan în fața dumneavoastră, dincolo de mlaștini.

– Vă mulțumesc.

Eram deja în hol și ea îmi deschidea ușa de la intrare. Cînd s-a întors cu fața spre mine, i-am atins mîna, iar ea, după o ușoară ezitare, mi-a răspuns cu același gest. Îi simțeam în palmă degetele lungi și sinuoase și mi-o închipuiam într-o altă ipostază. Purtat pe aripile imaginației, i-am reținut prea mult mîna, astfel că ea s-a văzut nevoită să și-o retragă pentru a salva aparențele.

Am întrebat-o stîngaci:

– Pot să vă mai vizitez?

– Sigur, te rog, răspunse ea, dacă te vei afla prin apropiere. Vocea ei era doar politicoasă. Nu părea să exprime o invitație încurajatoare. E preferabil dimineața, adăugase ea cînd începusem să mă simt respins, pentru că după-amiaza încerc să mă odihnesc sau cel puțin să cos ori să calc înainte de masa de seară. Dar să nu veniți joia, pentru că e zi de tîrg la Penzance, unde mă duc regulat spre a vinde produsele fermei.

Am respirat ușurat. După ce ne-am despărțit, am făcut cîțiva pași pe potecă înainte de a mă întoarce să privesc în urmă, dar ea închisese ușa și intrase în casă. Cînd am ajuns pe alee, m-am uitat înapoi pentru a doua oară, ca și cînd nu mi-ar fi venit să cred că nu mă petrece cu privirea și, destul de curios, instinctul nu m-a înșelat. Perdeaua ferestrei din salon se mișcase ușor într-o parte, semn că mă urmărise tot timpul.

3

Întîlnirea mă tulburase în asemenea măsură, încît nu am putut închide ochii toată noaptea, iar a doua zi nu m-am simțit deloc încîntat la gîndul de a-l însoți pe tatăl meu la biserica din Zillan și la dejunul obișnuit în casa parohială, cu domnul, doamna și domnișoara Barnwell. Dar nu prea aveam cum să-i explic tatii eă aș fi preferat să-mi domolesc neliniștea la Penzance pentru a-mi procura de la șeful portarilor de la „Metropole Hotel", contra cost, o listă secretă cu nume de femei și adresele lor. Cu nervii întinși la maximum, l-am însoțit supus în docarul tras de un ponei și pe tot parcursul serviciului divin – regret că trebuie s-o spun – mi-am imaginat ce s-ar fi putut întîmpla dacă doamna Roslyn și cu mine am fi fost singuri îndărătul ușii încuiate a unei camere întunecoase. Aceasta nu reprezenta însă o dovadă a lipsei mele de credință; dimpotrivă, pe vremea aceea eram mult mai evlavios decît acum, întrucît tata ne inculcase obiceiul de a merge la biserică, atît lui Nigel, cît și mie, de la o vîrstă fragedă. Pe de altă parte, acest fond cucernic se împletea atît de strîns cu preceptele tatălui meu, pe care îl admiram

nespus, încît îl acceptam fără rezerve, în pofida influenţelor post-darwiniste şi ateiste care se exercitaseră asupra mea la Oxford, ca şi a independenţei în gîndire, încurajată de climatul academic. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că aş putea să nu cred în Dumnezeu şi să nu-L preamăresc în fiecare duminică şi, chiar mai tîrziu, în anii maturităţii, cînd m-am îndreptat spre agnosticism, frecventarea regulată a bisericii îmi dădea un sentiment de siguranţă. Poate că eram ipocrit, dar la douăzeci de ani nu cunoşteam o asemenea stare de spirit. Tatăl meu credea, şi asta era de-ajuns ca să cred şi eu.

În timpul primului imn am aruncat o privire peste umăr şi aproape că mi-a scăpat din mînă cartea de rugăciuni cînd am zărit-o pe doamna Roslyn într-una din stranele din spate. Nu o văzusem intrînd în biserică şi crezusem că nu va asista la slujbă în săptămîna aceea. Cînd am reuşit s-o privesc a doua oară, am remarcat bătrîna şi urîta babă cocoşată care şedea lîngă ea şi mi-am dat seama cu o tresărire că ea trebuie să fie misterioasa Griselda care o însoţise pe doamna Roslyn la Zillan cu ocazia căsătoriei sale. Baba arăta ceva mai bine decît o nevastă de pescar. Mă întrebam care ar putea fi legătura ei cu doamna Roslyn şi nu pentru întîia oară am început să fac speculaţii asupra vieţii tinerei femei la St. Ives.

După terminarea slujbei, nu am avut şansa să pot vorbi cu doamna Roslyn, întrucît cele două femei părăsiseră biserica în timp ce cu eram prezentat soţici şi fiicei preotului, înainte de a ne retrage cu toţii în casa parohială pentru dejun. La masa care se transformasc în cină, fiindu-ne servită devreme pentru a-i scuti pe servitori de muncă în ziua dc odihnă, am mîncat cu poftă în timp ce studiam gazdele. Doamna Barnwell era o femeie clevetitoare, cu un nas lung, care lăsa impresia că-i plăcea să şi-l vîre acolo unde nu-i fierbea oala; m-a surprins că preotul paroh, care era un om interesant, îşi alesese ca tovarăşă de viaţă o femeie atît de anostă. La început, fiica lor, Miriam, mi s-a părut tot atît de plicticoasă ca şi mama ei, deşi, în timp ce doamna Barnwell sporovăia întruna, Miriam nu scotea o vorbă; după masă, cînd doamna Barnwell ne-a sugerat timid că fiica ei ar putea să-mi facă „marele tur al grădinii", am constatat că domnişoara Miriam Barnwell nu era atît de negativistă pe cît îmi lăsase impresia. Mi-a fost milă de ea, deoarcce ştiam cît de greu era pentru fiicele de preoţi să întîlnească tineri potriviţi şi cît de izolată trebuia să fie existenţa ei în casa parohială din Zillan. Dar am deseoperit curînd că n-o intercsau nici dovezile mele de simpatie, nici perspectiva unui eventual pretendent. La început m-am simţit jignit, deoarece mă aşteptam să mă trateze cu mai multă eonsideraţie, dar, pe de o parte, simţul umorului m-a ajutat să văd şi partea amuzantă a situaţiei, iar pe de alta, curiozitatea m-a îndemnat să cercetez obiectul preocupărilor ei. Privind-o mai de aproape, am constatat, spre surprinderea mea, că nu era urîtă. Avea ochii

negri, frumoşi, ai tatălui ei, păr des şi moale de culoare castanie şi un trup mic şi delicat, pe care unii bărbaţi amatori de porţelanuri îl găsesc irezistibil.

– Sînt în relaţii bune cu verii dumitale, spuse ea nepăsătoare, în timp ce ne plimbam pe lîngă tufele de hortensii de la capătul peluzei. Nu ţi-a spus tata? Îmi făceam lecţiile împreună cu ei la Penmarric.

– Nu, nu mi-a spus.

– Nu i-am prea văzut în ultimul timp. Bietul Raymond se afla în străinătate înainte de a fi plecat la Cairo, unde şi-a găsit moartea, iar Clarissa era prea prinsă cu pregătirile pentru a-şi face intrarea în societatea londoneză, anul trecut, pentru a sta la Penmarric. Am fost invitată la balul dat în cinstea ei, dar nu m-am dus. Din vocea ei răzbătuse la un moment dat o undă de neplăcere, politicoasă, dar evidentă. Harry şi cu mine ne mai vedem din cînd în cînd, dar el se duce des la Londra... Acum veţi vizita regulat Penmarric, domnule Castallack? În definitiv, acum, că domnul Penmar v-a desemnat moştenitor... Se opri brusc şi privi furioasă tufa de hortensii, muşcîndu-şi buzele.

– Mă uimiţi, domnişoară Barnwell! spusesem eu sec după o scurtă pauză. De unde ştiţi că sînt moştenitorul lui Giles Penmar? Ce-i drept, nimeni n-a făcut un secret din asta, dar nu este nici un adevăr unanim cunoscut! Nu cumva aveţi darul să citiţi gîndurile?

A rîs şi chipul ei drăgălaş s-a îmbujorat. Nu-mi mai stîrnea mila. Părea că e în stare să se apere singură şi, de bună seamă, dacă ar deveni guvernantă, ar cuceri inima stăpînului celibatar al casei într-un timp mai scurt decît i-ar trebui domnului Rochester să-i spună bună dimineaţa lui Jane Eyre.

– Domnişoară Barnwell, am continuat cu amuzat, nu mă lăsaţi să mor de curiozitate, vă conjur. Cum de aţi aflat vestea atît de repede?

– Vedeţi... începuse ea să explice. Făcuse recent cunoştinţă cu un domn Michael Vincent, un tînăr din Launceston a cărui familie îl cunoştea pe tatăl ei. El venise la începutul anului la Penzance şi se angajase la firma „Holmes, Holmes, Trebarvah şi Holmes"...

– Avocaţii familiei Penmar, am intervenit eu. Cred că încep să înţeleg.

Am presupus că un tînăr avocat ar reprezenta o partidă bună pentru ea, ceea ce explica lipsa ei de interes faţă de mine, în postura de eventual pretendent.

Domnul Vincent a cinat ieri cu noi – se întîmplă destul de des lucrul acesta – şi a menţionat, mai bine zis a făcut o aluzie... sper că nu a comis o indiscreţie...

– Desigur, am murmurat eu, liniştind-o.

– Domnul Vincent se duce adesea la Penmarric. Pentru afaceri. Dar din inflexiunile vocii se ghicea că afacerile erau un pretext pentru a merge acolo.

– Oh! Este un prieten de-al lui Harry?

– Nu, răspunse Miriam cu ciudă, ca o pisică cu ghearele scoase, este îndrăgostit de Clarissa. Iar ea nu-l ia în serios.

Aşadar, mi-am spus eu, Miriam îl iubeşte pe tînărul avocat care este amorezat de neobişnuit de atrăgătoarea mea verişoară prin adopţie. Aşa se explica antipatia ce răzbătea din vocea lui Miriam atunci cînd a pronunţat numele Clarissei. Mi-am adus aminte de singura dată cînd am văzut-o pe Clarissa, cu patru ani în urmă, la Penmarric, şi am revăzut ochii ei întunecaţi şi gura plină şi senzuală. În vara trecută, cînd Clarissa şi-a făcut intrarea în societate, eu nu fusesem la Londra, dar zvonul despre succesul ei ajunsese pînă la mine. Din clipa în care a întîlnit-o, unul dintre prietenii mei de la Oxford i-a trimis un sonet pe zi pînă cînd i-a secat inspiraţia. S-a spus despre ea că era pe cale să se mărite cu un duce sau un conte, ori un american bogat; colegele ei, care-şi făcuseră debutul în societate o dată cu ea, fuseseră surprinse de acest succes „nemeritat" – nemeritat deoarece Clarissa se abătea de la standardele convenţionale de apreciere a frumuseţii feminine – şi nu mi-am putut ascunde încîntarea atunci cînd, dintr-un motiv inexplicabil, nu s-a căsătorit cu nici unul din înflăcăraţii ei pretendenţi şi s-a întors în Cornwall la sfîrşitul Sezonului. Scandalul a izbucnit curînd după aceea. În definitiv, trebuia să existe un motiv plauzibil care să explice dispariţia bruscă a interesului manifestat de pretendenţii la mîna fetei; se spunea chiar că se întorsese în Cornwall cu o tinichea de coadă. Cît de adevărate erau clevetirile acelea, n-am ştiut, dar adevărul este că, în prezent, Clarissa avea o anume „reputaţie" şi că avocatul acela, Michael Vincent, era doar unul dintr-un lung şir de bărbaţi care n-au putut rezista frumuseţii ei neconvenţionale.

În docarul care ne ducea acasă la Zillan în după-amiaza aceea, i-am spus tatii:

Am impresia că domnişoara Barnwell a făcut o pasiune pentru tînărul acela, Michael Vincent, pe care l-a menţionat domnul Barnwell înainte de a ne lua rămas-bun.

– Crezi? răspunse tata, care era obosit de concesiile făcute săptămînal în planul relaţiilor sociale, dar nu în asemenea măsură încît să nu pară surprins de observaţia mea. Detest bîrfele, dar am auzit că pretenţiile micuţei domnişoare Barnwell nu pot fi satisfăcute de un avocăţel de ţară. Se mai spunea că Raymond Penmar o privea cu interes şi că, de fapt, din cauza ei a fost trimis în străinătate, la Roma, Atena şi Cairo. Giles Penmar era îndreptăţit să caute pentru băiatul lui o partidă mai bună decît fiica unui preot.

Am rămas cu gura căscată.

– Domnul Barnwell ţi-a spus asta?

– Nu, doamna Barnwell a lăsat să scape o aluzie, dar Barnwell era de faţă şi nu şi-a contrazis soţia. Mai tîrziu şi-a exprimat regretul de a o fi lăsat pe fiica lui să stabilească relaţii mai apropiate cu Penmarii. Tînărul Harry are o reputaţie proastă, iar în ce-o priveşte pe Clarissa... dar aceasta este doar o bîrfă şi nu vreau s-o repet. Sper însă că tu n-ai să te împrieteneşti nici cu Harry, nici cu Clarissa atîta timp cît vei sta cu mine la Morvah.

– Sînt puţine şanse să se întîmple aşa ceva, l-am asigurat eu. Dacă aş încerca doar să-l salut pe Harry, cred că ar sări imediat la bătaie.

Rămase tăcut, nemulţumit de răspunsul meu. Soţul menajerei lui, Walter Mannack, ne-a scos din Zillan şi ne-a dus la Morvah, aşa că pentru moment am uitat de Penmarric şi de fiica preotului şi am început să mă gîndesc din nou la doamna Janna Roslyn.

4

M-am prezentat la Roslyn Farm luni dimineaţa, dar bătrîna Griselda mi-a spus că doamna Roslyn era „obosită" şi se „odihnea" şi nu putea primi vizite. Marţi am fost informat că se dusese la Penzance pentru a se ocupa de vînzarea produselor fermei; tîrgul se ţinea de trei ori pe săptămînă la Penzance şi, deşi cel mai important avea loc joia, mi s-a spus că, de la moartea soţului ei, doamna Roslyn era adesea obligată să se ducă la tîrg şi marţea şi sîmbăta – probabil din motive financiare. Miercuri am mai făcut o încercare s-o văd, dar tocmai plecase la o fermă vecină, iar joi, desigur, s-a dus din nou la Penzance. Vineri am avut certitudinea că intenţiona să mă refuze, dar eram atît de dornic s-o revăd, încît acesta nu reprezenta decît un inconvenient minor, care nu mă deranja cîtuşi de puţin. Ceea ce nu puteam suporta însă era o nouă zi fără speranţa de a schimba cîteva cuvinte cu ea, aşa că vineri dimineaţa am pus şaua pe calul tatălui meu şi am călărit peste coline, îndreptîndu-mă spre fermă.

De astă dată era acasă. A acceptat să mă primească. Am băut împreună un pahar de vin în camera din faţă, iar eu am vorbit despre Londra şi despre o sumedenie de alte lucruri, în vreme ce ea mai mult tăcea, lăsînd pe seama mea greul conversaţiei. Nu părea însă plictisită. Deşi nu manifesta un interes deosebit faţă de relatările mele, era întotdeauna de o politeţe fără cusur. Cred că la cea de-a doua întîlnire am început să-mi dau seama că îmi pierd timpul, dar era deja prea tîrziu. N-avea sens să-mi repet că ar fi fost preferabil să uit de atracţia pe care o exercita asupra mea şi să mă îndrept spre păduri mai proaspete şi păşuni mai verzi. Nu puteam să-i întorc spatele şi să-mi continui viaţa ca şi cum ea nu mi-ar fi ieşit niciodată în cale. Trebuia s-o văd.

Obsesia mea era pur iraţională, dar nu mai puteam să dau înapoi. Ştiam că mă fac de rîs şi eă fiecare vizită pe care o făceam la fermă însemna un pas în plus pe un drum fără ieşire, dar pur şi simplu nu mă puteam stăpîni. Frecventarea altor femei, o stratagemă ce se dovedise folositoare în trecut pentru a-mi îndulci durerea acută a frustrării, nu mă mai ajuta acum să-mi recapăt liniştea. Continuam să fiu obsedat de făptura Jannei Roslyn.

Poate că mă îndrăgostisem, îmi spuneam nedumerit, dar nu era vorba de dragoste. O orbire, o pasiune, ar fi putut considera alţii, dar nu se rezuma doar la atît. Reprezenta o combinaţie dureroasă de dorinţă fizică, patimă, admiraţie, dar mai presus de orice, dorinţa de a o poseda. Ori de cîte ori mă lăsam purtat pe aripile imaginaţiei, prin faţa ochilor mi se perindau secvenţe ale unei posesiuni complete. Îmi închipuiam că într-o bună zi îmi va ceda, dar nu de bunăvoie. Asta mi se părea puţin satisfăcător. Visam că-mi va ceda împotriva voinţei ei, dar scena nu trebuia să aibă aspectul unui viol. Visam că îşi va smulge hainele de pe ea, una cîte una, cu degetele acelea lungi şi sinuoase şi le va împături cu grijă înainte de a le aşeza pe un scaun. Mi-o închipuiam rece, cu o faţă împietrită, dispreţuitoare. Fiind o femeie respectabilă, fireşte că nu s-ar fi dezbrăcat complet; şi-ar fi păstrat cămăşuţa şi, cînd s-ar fi aşezat pe pat cu spatele spre mine şi şi-ar fi ridicat braţele albe pentru a-şi despleti părul, eu m-aş fi aplecat asupra ei şi i-aş fi desprins copcile corsajului şi mi-aş fi strecurat mîinile în jurul trupului ei şi al sînilor... Părul i-ar aluneca pe spate şi eu mi-aş îngropa faţa în el, aş trage-o în jos pe perne şi atunci...

Nimic altceva nu conta. Nu-mi doream decît s-o posed.

Şi am continuat să visez cu ochii deschişi, ore în şir, şi eram atît de tînăr, atît de naiv în formularea dorinţelor, încît nu mi-a trecut niciodată prin minte, în timp ce dădeam frîu liber fanteziei, că prin posedarea ei aş deveni eu însumi posedat.

5

Între timp mă obişnuisem repede cu împrejurimile. Walter Mannack, soţul menajerei, care era şi grădinar şi om la toate la Deveral Farm, îmi adusese bagajul lăsat la hotelul „Metropole" din Penzance. Tot el a luat legătura cu menajera care avea grijă de Gweekellis Manor şi mi-a mai adus cîteva haine, precum şi cutia în care îmi ţineam uneltele de scris şi fişele pentru teza consacrată regelui John. Cu toate acestea, fiindcă n-aveam nici un chef să-mi reiau luerările istorice şi nu ştiam cum să umplu timpul dintre vizitele la Roslyn Farm, am făcut expediţii călare la Penzance şi am explorat pe îndelete oraşul pe care nu reuşisem

să-l cunosc cu ocazia vizitelor anterioare, împreună cu mama. Oraşul mi s-a părut eterogen, deşi noua aristocraţie atenua într-o oarecare măsură vechea asprime a portului pescăresc. Modernul hotel „Metropole", o clădire construită pe malul mării, găzduia vizitatorii dornici să respire aerul marin într-o ambianţă rafinată; strada principală a oraşului era însă mult mai veche decît esplanada şi se afla mai departe, în interior, parcă pentru a aminti vizitatorului că vederea spre mare nu a fost întotdeauna pe placul locuitorilor. Amestecul dintre vechi şi nou era subliniat şi de moderna piaţă aflată la capătul istoriei Străzi a Pieţei Evreieşti şi de grădinile publice, cu vegetaţia lor subtropicală, amplasate la o zvîrlitură de băţ de străduţele înguste şi aleile pavate cu piatră de rîu din jurul portului. Iar dincolo de acesta – parcă pentru a bagateliza semnificaţia amestecului dintre nou şi vechi – răsărea din ape castelul din poveşti al Muntelui St. Michael, pe care, copil fiind, aş fi dorit să-l includ în moştenirea mea de la Penmarric.

Nu-i cunoşteam pe St. Aubyns care locuiau la Mount, dar îl întîlnisem pe moştenitorul lor la Carnforth Hall, o proprietate mare şi bogată, aflată la distanţă de o milă sau două de mare, la est de Penzance. Justin Carnforth avea cu trei ani mai mult decît mine şi era un tip plicticos, care nu ştia să vorbească decît despre cai, dar se remarca printr-o fire prietenoasă, iar eu nu consideram că mă înjosesc dacă participam la partidele de cărţi pe care le organiza din timp în timp, ori de cîte ori părinţii lui lipseau de-acasă. În schimb, sora lui, Judith Carnforth, era o fată încrezută, urîtă şi nesociabilă; cu toate acestea, întrucît dispunea de o avere disproporţionat de mare în raport cu simţul umorului, presupuneam că nu-i va fi greu să-şi găsească un bărbat.

În cursul unei partide de cărţi am întîlnit şi alte cunoştinţe, printre care şi ruda mea Roger Waymark, a cărui familie deţinea Gurnards Grange din Zennor, o comună învecinată la est cu Morvah; de la mama sa, născută Waymark, din Zennor, moştenise tata Deveral Farm. Waymark era un tip agreabil, dar, din păcate, împărtăşea obsesia lui Carnforth pentru cai şi, întrucît am privit întotdeauna aceste animale doar ca pe o formă convenabilă de transport, nu prea aveam ce să-i spun. Harry Penmar participa regulat la partidele de cărţi, dar nu şi-a prea onorat datoriile făcute; deşi continua să vină la Carnforth Hall, nu mai era invitat să joace cărţi. Am aflat că pusese ochii pe Judith Carnforth, dar nu credeam că Harry Penmar, căruia i se dusese buhul pentru datoriile lui, putea fi atît de disperat încît să o considere pe domnişoara Carnforth o posibilă partidă.

Îi fusesem prezentat lui Justin Carnforth – şi implicit invitat la partidele de cărţi de la Carnforth Hall – de tînărul al cărui nume l-am auzit menţionat pentru prima oară în casa parohială din Zillan, avocatul

Michael Vincent de la „Holmes, Holmes, Trebarvah şi Holmes". L-am revăzut cu ocazia celei de-a doua invitaţii la dejun şi, deşi nici el nu părea să aibă ceva comun cu mine, în curînd am decis că era singura dintre noile mele cunoştinţe pe care o puteam considera prieten adevărat.

Fiind cel mai tînăr dintre cei patru fraţi, fusese obligat să-şi cîştige existenţa muncind, dar educaţia şi mediul din care provenea îi permiteau să frecventeze Carnforth Hall, chiar dacă lipsa lui de bani şi scrupulele sale morale ar fi trebuit să-l excludă din cercul jucătorilor de cărţi de acolo. Cînd l-am întîlnit pentru prima dată, eu nu împlinisem încă douăzeci şi unu de ani, în timp ce el trecuse de treizeci şi se afirmase ca un avocat calificat care-şi croia propriul drum în viaţă. Şi nu era sofisticat. Cînd nu lucra la birou, se delecta cu lucruri simple, ca pescuitul sau jocul de cricket şi, deşi îi plăcea să citească, prefera romanele istorice studiilor istorice propriu-zise. Totuşi, am constatat că aveam suficiente subiecte de conversaţie, cum ar fi plimbările de-a lungul stîncilor de la Penzance la Lamorna, expediţiile la Logan's Rock – Stînca lui Logan – navigaţia în timpul verii în Mount's Bay şi că era un om agreabil în compania căruia te simţeai bine. Aveam nevoie de un prieten şi am simţit că şi el îşi dorea acelaşi lucru; nu locuia de multă vreme în Penzance şi, deşi era în bune relaţii cu tinerii din grupul de la Carnforth Hall, bănuiam că îl plictiseau tot atît de tare ca şi pe mine. Roger Waymark nu părea destul de matur pentru el, Justin Carnforth era prea limitat din punct de vedere intelectual şi, deşi nu a spus-o niciodată, sînt convins că îl detesta pe Harry Penmar tot atît de mult pe cît o adora pe sora acestuia, Clarissa.

– Cît este de frumoasă! ofta el, pierit de dragul ei, repetînd pentru a suta oară cît de dureroasă este pentru el lipsa de bani, care nu-i permitea să dea frîu liber admiraţiei sale sincere şi dorinţei de a pecetlui această legătură.

Eu eram însă imun la farmecele Clarissei. O întîlnisem o dată sau de două ori la Penzance, dar priveam cu o doză de cinism frumuseţea pe care Vincent o admira atît de mult. Mai văzusem şi înainte femei cu gură roşie, buze senzuale şi trupul voluptuos pînă la vulgaritate, dar acelea nu obişnuiau să călătorească în trăsuri.

– S-ar putea să-i semene fratelui său mai mult decît crezi, l-am prevenit eu la un moment dat.

Dar el nu voia să ia în considerare o asemenea eventualitate.

– Am ezitat să-ţi vorbesc despre vărul tău, Castallack, dar eu n-aş avea nici un pic de încredere în Harry Penmar. Nu înţeleg de ce îl tolerează la Carnforth Hall; este limpede că nu vrea altceva decît să se căsătorească cu Judith pentru că are nevoie de banii ei pentru a-şi linişti creditorii.

– E sigur că vrea să se căsătorească cu ea?

– Se vorbeşte de o logodnă. Judith este foarte încîntată şi, cu toate că Sir James şi Lady Carnforth nu manifestă acelaşi entuziasm, cred că pînă la urmă îşi vor da consimţămîntul.

– În definitiv, domnişoara Carnforth nu prea are un fizic care să te scoată din minţi, am spus eu cu simţ practic. Mariajul cu un Penmar nu e o nenorocire atît de mare.

– Oh, n-am nimic de zis împotriva familiei Penmar! Ştie Domnul că dacă aş avea norocul să-mi fie acceptată cererea de a o lua de soţie pe Clarissa...

Am căscat. Vincent putea deveni plicticos cînd ataca subiectul Clarissa, dar mă întrebam adesea ce ar fi spus dacă i-aş fi mărturisit că şi cu ştiam ce înseamnă să fii obsedat de o femeie – văduva unui fermier cu zece ani mai mare decît mine. Ar fi fost şocat, de bună seamă. Începusem să descopăr că era o persoană foarte convenţională şi nu-mi dădeam seama cît de neconvenţional eram eu însumi pînă cînd nu m-am împrietenit cu Michael Vincent.

– Îmi pare bine că eşti prieten cu tînărul Vincent, îmi spusese tata la micul dejun, într-o dimineaţă de august. Pare un băiat serios, nu genul care te-ar antrena la jocul de cărţi ca să te înglodezi în datorii... Apropo, tot sîntem la capitolul bani, te descurci cu renta actuală? Am impresia că petreci mult timp la Penzance şi ştiu cît este de uşor să cheltuieşti bani cînd vizitezi un oraş.

M-am simţit vinovat şi stînjenit, dar nu i-am putut spune că îmi suplimentam veniturile cu cîştigul la cărţi de la nişte tineri pe care îi cunoscusem tocmai prin Michael Vincent. Tot ce am putut să îngaim a fost:

– Mă descurc destul de bine, mulţumesc, domnule.

– Mă bucur să aud asta. Dar să nu faci datorii, Mark! Dacă o să ai cumva dificultăţi financiare, ai să vii la mine, nu-i aşa? N-aş vrea să aflu că ai încercat să împrumuţi bani de la oricine şi că reputaţia ta a ajuns tot atît de proastă ca a lui Harry Penmar.

– Nu, domnule, n-o să mă înglodez în datorii, m-a împins să adaug conştiinţa mea vinovată. Pe viitor n-o să mă mai duc atît de des la Penzance. Vreau să mă apuc de teza despre regele John. Chiar am de gînd să încep în dimineaţa asta.

Şi, într-adevăr, am făcut o încercare. M-am dus în camera mea cu hîrtie şi cerneală, cu notele mele asupra scriitorilor cronicarilor medievali, cu lucrarea lui Kate Norgate *Anglia sub regii Angevini* şi cu alte lucrări care se refereau la subiectul meu; am reuşit chiar să scriu paragraful de început: „Această teză", am scris eu cu îndrăzneală, „îşi propune să respingă implicaţiile declaraţiei făcute de domnul

J.R. Green (citîndu-l pe Matthew Paris): Oricît de respingător ar fi Iadul, el este depăşit de prezenţa şi mai respingătoare a regelui John"

Aveam idei foarte îndrăzneţe pentru un bărbat de vîrsta mea. „Radicale", aşa le-a numit cu răceală mentorul meu de la Oxford, cînd am încercat să argumentez că imaginea tradiţională a regelui John se baza pe bîrfele de care-şi aminteau cei cîţiva cronicari ee s-au apucat de scris cu mult timp după moartea lui John.

Eu eram convins că orice istoric ar fi fost tentat să zăbovească asupra domniei lui John. În ultimele luni petreeute la Oxford mă hotărîsem să combat unele păreri unanim acceptate cu privire la reputaţia lui John şi astfel a prins contur în mintea mea ideea unei teze menite să distrugă cîteva din faimoasele mituri în privinţa acestui rege contestat.

O bună bucată de vreme m-am gîndit la John.

Dincolo de fereastră se întindeau cîmpurile ce se învecinau cu satul Morvah, iar ceva mai departe se înălţau stîncile care păreau că se prăbuşesc în mare. Era o dimineaţă caldă de vară. Puteam să ies, mi-am spus eu, şi să mă plimb de-a lungul stîncilor spre Zennor şi eventual să mă opresc la Roger Waymark, la Gurnards Grange.

Am plecat aşadar, însă nu m-am dus spre est, de-a lungul stîncilor, către Zennor. Paşii m-au purtat în sus, spre mlaştini, către Zillan, pînă cînd am trecut de Chûn Castle şi am coborît malul abrupt spre Roslyn Farm.

6

La fermă am constatat că doamna Roslyn plecase la Zillan pentru a depune alţi trandafiri pe mormîntul răposatului ei soţ. Am avut nevoie de vreo cinci minute ca să scot informaţia de la baba aceea ostilă, pe nume Griselda, care, dintr-un motiv necunoscut, manifesta o puternică antipatie faţă de mine.

– Îţi pierzi timpul! scrîşnise ea după mine cu un puternic accent cornwallez, în timp ce eu mă depărtam de uşa din faţă, păşind prin grădina de ierburi. Ea nu se încurcă cu băieţi de vîrsta ta!

– Remarca mi se pare extrem de insolentă din partea unei servitoare! am ripostat cu, întorcîndu-mă furios ca s-o privesc.

– Io nu-s serrrrvitoarrrre! a răcnit femeia înainte de a se retrage în hol şi a trînti uşa după ea.

M-am întrebat din nou care ar putea fi natura exactă a relaţiilor ei cu doamna Roslyn.

Cînd am ajuns la jumătatea drumului spre Zillan, am văzut-o venind dinspre mlaştini. M-a zărit şi ea; după o uşoară ezitare, şi-a continuat drumul pe cărare. Cinci minute mai tîrziu ne aflam faţă în faţă.

– Bună dimineaţa, domnule Castallack, a spus ea politicoasă.

– Bună dimineaţa, doamnă Roslyn.

Purta o rochie neagră, deoarece era încă în doliu. Pe tot timpul verii am văzut-o îmbrăcată numai în negru. Îmi amintesc cît de mult o avantaja această culoare care îi punea în evidenţă albeaţa pielii, aurul părului şi limpezimea ochilor.

M-am oferit să-i duc coşul. A acceptat cu un surîs, iar eu am început o conversaţie despre vreme. După ce ne-am declarat de acord că în ultimul timp fusese deosebit de agreabilă, i-am sugerat că, în asemenea condiţii, ar putea să se aventureze într-o seară la Penzance pentru a cina cu mine.

– Vă mulţumesc, îmi răspunsese ea, dar sînt nevoită să vă refuz. Nu am o rochie potrivită pentru o astfel de ocazie.

– Dacă preferaţi dejunul în loc de cină...

– Vă mulţumesc din nou, dar nu se poate. Îmi cer iertare dacă atitudinea mea vi se pare nepoliticoasă.

Fără să ascult de glasul raţiunii, m-am trezit întrebînd-o care era motivul acestei decizii. Se datora faptului că era încă în doliu? Vîrstei mele? Sau poate că exista un alt bărbat care...

– Vă rog, domnule Castallack, spuse ea şi ochii ei aveau o expresie atît de glacială încît din albaştri deveniseră cenuşii. Cred că v-aţi pierdut cu firea. Vă sînt recunoscătoare pentru invitaţia dumneavoastră la Penzance, dar nu pot accepta pentru că nu vreau ca relaţia dintre noi să ia o asemenea turnură. Îmi face plăcere societatea dumneavoastră şi, dacă mai doriţi să veniţi la fermă din cînd în cînd, vă promit că veţi fi bine primit, dar nu văd nici un motiv pentru ca relaţia noastră să devină mai intimă. Nu există „un alt bărbat" în viaţa mea. Dacă ar fi fost, v-aş fi vorbit despre el cu mult timp în urmă, întrucît nu sînt şi nu am fost niciodată genul de femeie căreia să-i placă intrigile de alcov. Sînt o femeie respectabilă, domnule Castallack, şi, deoarece o relaţie mai intimă cu dumneavoastră nu poate avea decît un sfîrşit compromiţător, mă văd obligată să refuz atenţiile dumneavoastră. Bună ziua.

A întins mîna ca să-mi ia coşul, dar cînd l-am tras înapoi, a mărit pasul şi s-a depărtat de mine, ca şi cum coşul nu o mai interesa. Am ajuns-o din urmă cu obrajii în flăcări, cu inima bătînd să-mi spargă pieptul.

– Îmi cer scuze, am spus eu în grabă, vă rog să mă iertaţi, doamnă Roslyn.

S-a întors din nou cu faţa spre mine şi a întins mîna după coş.

– Prefer să mă întorc singură acasă. Vă rog să mă scuzaţi.

– Nu, insist...

– Vă rog, domnule Castallack.

I-am înapoiat coşul.

– Cel puţin îmi puteţi spune dacă mi-aţi acceptat scuzele? am întrebat eu agitat. Nu mi-am închipuit că atenţiile mele ar putea să vă sugereze că vă consider altfel decît o femeie foarte respectabilă...

– Într-adevăr, domnule? Atunci ce aţi sperat să obţineţi prin astfel de atenţii?

– Doream numai să vă dovedesc cît vă admir, de aceea v-am invitat să cinaţi cu mine...

– Şi care ar fi fost invitaţia următoare?

– Doamnă Roslyn, sînteţi nedreaptă cu dumneavoastră cînd puneţi o astfel de întrebare.

– Poate, admise ea, dar asta n-ar trebui să vă împiedice să-mi răspundeţi.

– Pot doar să repet că n-am pus niciodată la îndoială respectabilitatea dumneavoastră.

– Îmi pare bine să aud aşa ceva. Dar, judecînd după felul cum mă priviţi uneori, eram tentată să trag altă concluzie.

– Vă rog să mă iertaţi dacă v-am ofensat vreodată...

– Şi, în plus, a spus ea, neclăsîndu-mă să termin fraza, tinerii gentilomi din mediul dumneavoastră urmăresc, de obicei, o femeie de un rang inferior cu un singur scop. În ciuda tinereţii dumneavoastră, aveţi acel grad de aroganţă care-mi dă de înţeles că vă aşteptaţi să obţineţi tot ce vreţi. De data asta, însă, aţi calculat greşit, domnule Castallack. Nu sînt genul acela de femeie şi chiar dacă aş fi, nu mi-aş dori să mă încurc cu un băiat care abia a trecut de douăzeci de ani.

După o clipă de tăcere, am adăugat:

– Înţeleg.

Am încetinit paşii, ea i-a iuţit şi ne-am despărţit. Am urmărit-o cu privirea, dar nu mult timp, fiindcă îmi amintesc că am făcut un pas lateral şi m-am aruncat în iarbă. Un vînt cald trecu peste faţa mea şi-mi suflă părul în ochi. Am încercat să raţionez, să-mi adun minţile, dar mă simţeam atît de amorţit încît abia după cîteva minute mi-am dat seama cît eram de furios.

– Căţea! am spus eu încet în boarea caldă ce sufla dinspre coline. Căţea!

Fiul ei vitreg, Jared Roslyn, o numise tot aşa. Îmi aminteam cît de şocat am fost cînd l-am auzit adresîndu-i-se astfel cu ocazia primei mele vizite la Roslyn Farm.

Mi-am şters lacrimile şi m-am ridicat, cu pumnii vîrîţi în buzunare. În timp ce urcam colina, am depănat în minte întreaga conversaţie, cuvînt cu cuvînt, şi m-am gîndit la replicile pe care s-ar fi cuvenit să i le dau. Ea m-a dominat de la început pînă la sfîrşit. Ar fi trebuit să fiu mai ferm, mai puţin supus şi grăbit să bîlbîi scuze. Nu e de mirare că

mă găsise prea tînăr ca să mă ia în serios! Mă purtasem ca un şcolar; îi permisesem să-mi dicteze şi să conducă discuţia în direcţia dorită de ea. Foarte bine, mi-am zis eu înverşunat, era o femeie respectabilă. Dar asta nu însemna că nu putea fi cucerită. Simplul fapt că-i făcusem curte nu-i dădea dreptul să adopte aerele acelea de superioritate şi să mă strivească cu dispreţul său. Încercam să-mi amintesc dacă îi dădusem vreodată un motiv să se simtă ofensată şi am tras concluzia că n-am ce să-mi reproşez. În final, am ajuns să cred că se plictisise de vizitele mele constante la fermă şi a provocat în mod deliberat scena aceea, ca să curme relaţia fragilă ce exista între noi.

Am simţit că îmi dau lacrimile din nou. Furia se mai domolise, înlocuită acum de umilinţa respingerii. Orbecăiam pe vîrful crestei şi, cînd, în fine, am ajuns la Chûn, m-am refugiat în incinta paşnică a castelului.

– Căţea! am spus tare pentru a treia oară şi am început să plîng încet, printre grămezile de pietre antice.

Starea mea emoţională părea să fie ciclică. Acum redevenisem furios şi, sub imperiul acelei stări de spirit, n-am mai putut să stau acolo liniştit. Părăsind castelul, am trecut pe lîngă Chûn Quoit şi, luînd-o la vale prin comuna Morvah, parcă o auzeam spunînd din nou cuvîntul jignitor „băiat", urmat de comentariul acela disprețuitor: „Tinerii gentilomi din mediul dumneavoastră urmăresc, de obicei, o femeie de rang inferior pentru un singur scop". Acest comentariu m-a înfuriat dintr-un motiv de care nu mi-am dat seama imediat. Doar cînd mă aflam la un sfert de milă de casa tatălui meu am devenit conştient de adevăratul motiv. M-a iritat pentru că era adevărat şi pentru că ea – o femeie lipsită de educaţie, o văduvă de fermier – invocase adevărul pentru a-şi dovedi superioritatea.

Fierbeam de mînie.

Cînd am ajuns la Deveral Farm, m-am îneuiat în camera mea, am plîns din nou cu lacrimi amare şi, în final, am început să umblu în sus şi în jos, într-o stare de extremă agitaţie. Nemaiputînd să mă stăpînesc, l-am căutat pe tata şi i-am spus că intenţionez să mă duc la St. Ives ca să petrec cîteva zile cu fostul meu coleg de şcoală, Russell St. Enedoc. Deşi surprins de decizia mea neaşteptată, nu a formulat nici o obiecţie. După aceea, fără să mai aştept să se servească prînzul, am pornit spre est, pe drumul spre Zennor şi la sfîrşitul după-amiezei începusem să cobor către St. Ives.

Capitolul patru

Henry s-a consolat luîndu-şi ca ibovnică pe o oarecare Rosamund Clifford, „Frumoasa Rosamund", care avea să fie cîntată mai apoi în balade şi legende.

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

Rosamund Clifford era o doamnă de familie bună.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Nu aveam intenţia să mă duc imediat călare la Menherion, reşedinţa familiei St. Enedoc, şi să-l caut pe Russell, aşa că mi-am lăsat calul la han, am rezervat o cameră şi am pornit pe jos să explorez oraşul. Un gînd răzleţ îmi spunea că, dacă aş căuta cu tot dinadinsul, aş putea găsi o fată din clasa muncitoare, destul de acceptabilă, care ar fi avut o după-amiază liberă, aşa că m-am învîrtit în jurul golfului, în zona dintre plajă şi cartierul rezidenţial al oraşului, abandonînd aleile înguste şi întortocheate din port.

Auzisem adesea spunîndu-se că St. Ives ar fi pe cît de mic pe atît de pitoresc, şi acum aveam ocazia să constat că asemenea aprecieri nu erau cîtuşi de puţin exagerate. În timp ce rătăceam fără ţintă în după-amiaza aceea de august, oraşul mi se părea străin şi ciudat, cu străzile lui medievale şi aleile pietruite, zidurile de un alb strălucitor încălzite de soarele generos din sud. Aici cel puţin îţi puteai aminti că, nu cu multe secole în urmă, Cornwall-ul a fost o altă ţară, nu un apendice izolat al Angliei. Dar mi-am dat seama curînd că St. Ives, departe de a privi înapoi cu nostalgie, începea să se orienteze spre viitor. Dădea deja semne că într-o bună zi ar putea rivaliza cu Penzance ca staţiune marină şi, de cînd se construise calea ferată, locuitorii oraşului se obişnuiseră cu prezenţa turiştilor în intervalul august-septembrie, precum şi a artiştilor care zăboveau adesea în oraş, apreciind calitatea specială a luminii.

Cartierul cel mai modern din St. Ives, amplasat de partea cealaltă a golfului, nu era atît de bizar ca adunătura de căsuţe pescăreşti din peninsulă, dar cel puţin nu mirosea a peşte şi nu fusese invadat de duhoarea reţelei sanitare medievale. Regretînd că acest peisaj pitoresc devenea atît de sordid cînd era explorat îndeaproape, am pornit pe cărarea ce ducea pe plajă şi am privit în jur, doar-doar voi descoperi o promisiune de divertisment feminin printre grupurile de înotători în veşminte ridicole sau de copii care se jucau cu căldăruşe şi lopăţele.

Ar fi trebuit să mă întorc la hanul meu în clipa în care mi-am dat seama că nu aceasta era ziua preferată de muncitoare pentru a-şi lua după-amiaza liberă. Sau poate că ar fi fost mai bine să mă duc la Menherion Castle şi să mă anunţ imediat la familia St. Enedoc. Ar fi trebuit să fac atîtea lucruri în loc să rămîn pe plaja accea, dar, evident, toată lumea ştie cît este de uşor să fii înţelept *post factum*, iar pentru mine, în momentul acela, evenimentul încă nu se produsese.

Fără să-mi dau seama de propria mea prostie, am zăbovit îndelung pe malul mării.

Continuam să mă plimb agale pe nisip, cînd o minge roşie de plajă a sărit în faţa mea şi m-a izbit în picior; luat prin surprindere, m-am întors şi am zărit un puşti bătăios care s-a repezit printre picioarele mele după minge, apoi a urmărit-o pînă la malul mării.

– James! răsună în spatele meu o voce melodioasă din care răzbătea o notă de disperare. Ce rău eşti! Cere-i imediat iertare domnului! Apoi, întrucît copilul ce-i fusese lăsat în grijă o ignora cu desăvîrşire, a strigat înnebunită: Îmi pare nespus de rău – mi-e teamă că astăzi este într-o dispoziţie proastă. Îmi cer scuze.

– Nu face nimic, am răspuns eu politicos. Vă rog, nu vă faceţi probleme.

Părea să aibă vreo optsprezece ani. Am fost uluit cînd am descoperit mai tîrziu că era cu un an mai mare ca mine. Părul blond, cliberat din strînsoarea acelor şi agrafelor, cădea în inele pe faţă şi pe gît. Avea ochi albaştri, o gură cu buze pline şi o piele de porţelan în nuanţe de alb şi roz. Dacă imaginea Jannei nu s-ar fi păstrat atît de vie în memoria mea, aş fi recunoscut că fata era destul de atrăgătoare, dar aşa, o găseam o copie palidă a femeii pe care o doream şi nu o puteam avea.

Evident, am ştiut imediat că ea nu era genul de fată cu care m-aş fi putut distra aşa cum îmi propusesem, dar, înainte de a-mi da seama ce fac, m-am trezit înjghebînd o conversaţie cu ea. Am aflat că se numeşte Rose Parrish. Cu o plăcere naivă, mă gîndeam cît de bine i se potriveşte numele de Rose. Patronii ei, un domn şi o doamnă Trcen din St. Ives, o angajaseră ca bonă în urmă cu trei luni, după ce tatăl ei, un doctor

de țară din Devon, murise sărac, obligînd-o să muncească pentru a-și cîștiga existența.

– La început au spus că voi fi guvernantă, explicase Rose, dar mă durea capul cînd mă gîndeam la adunări, aritmetică și alte lucruri ascmănătoare. Tata a încercat să mă învețe, dar n-am fost niciodată bună la carte.

– Așa și trebuie să fie, am declarat eu ritos. Nu asta e menirea femeilor – să-și petreacă timpul făcînd adunări.

Încurajată de acordul meu, Rose își pierdea cîte ceva din timiditatea ei obișnuită.

– Da... bine, mi-am zis că e mai bine să văd de copii decît să-i instruiesc, așa că am fost foarte bucuroasă cînd am obținut acest post la familia Treen. Am grijă de copilul ăsta neastîmpărat. Ce să-i faci, așa sînt copiii uneori, dar...

– Îl aduceți în fiecare după-amiază pe plajă, domnișoară Parrish?

– Dacă e vreme bună, da.

– Veți veni și mîine?

– Oh, mîine e ziua mea liberă.

– Da? Ce noroc! Poate că v-ar face plăcere să luați ceaiul cu mine mîine la St. Ives?

– Sînteți *foarte* amabil, dar... vedeți, nu cred că pot... doamna Treen nu ar fi de acord... Vedeți... este greu de explicat, dar dînsa spune că se simte răspunzătoare pentru mine, așa că... mi-ar plăcea foarte mult, dar...

– O să-i fac o vizită pentru a mă prezenta, am spus eu. Poate că dacă mă va cunoaște și-i voi spune că mă aflu la St. Ives pentru a vizita familia Enedoc de la Menherion Castle...

– Familia Enedoc? Părea atît de profund impresionată de parcă m-aș fi referit la o relație cu familia regală. Oh, în cazul acesta sînt sigură că doamna Treen nu ar avea nici o obiecție! Participă adesea la acțiuni filantropice împreună cu Lady St. Enedoc și de multe ori soții Treen sînt invitați la dineu la castel...

Așadar, totul s-a rezolvat cît se poate de ușor.

– Vă rog să mă scuzați, domnule, spuse Rose cînd se făcuse timpul să părăsească plaja împreună cu copilul aflat în grija sa. Mi-e rușine să vă întreb din nou, după ce am vorbit atît de mult, dar n-am reținut numele dumneavoastră.

– Castallack, am răspuns eu și, văzînd privirea lipsită de expresie cu care englezii recepționează de obicei numele cornwalleze, am adăugat cu ușurința născută dintr-o practică îndelung exersată: „Cast" de la „castel", „allack", diminutivul de la Alexander, cu accent pe cea de-a doua silabă.

– Domnul Mark Castallack, spusese Rose cu un oftat care părea să exprime deopotrivă singurătatea şi dorinţa fetei de a se împrieteni cu un gentilom bine intenţionat. Oh, să ştiţi că abia aştept ziua de mîine, cînd ne vom întîlni la ceai, domnule Castallack!

După ce ne-am despărţit, am încercat să-mi scuz purtarea prosteasca spunîndu-mi că o invitaţie la ceai era cea mai nevinovată convenţie socială inventată vreodată şi că, de îndată ce se va consuma, puteam să-mi văd liniştit de drum.

Cam atît în privinţa bunelor mele intenţii.

În după-amiaza următoare, la ora trei şi jumătate m-am prezentat la doamna Roderick Treen, unde am fost supus unei examinări atente timp de cîteva minute. Finalmente, declarîndu-se satisfăcută că eram într-adevăr cel care pretindeam că aş fi, a chemat-o pe Rose în salon, ne-a binecuvîntat pe amîndoi şi mi-a atras atenţia să n-o aduc acasă pe Rose mai tîrziu de ora şase.

În timp ce ne luam ceaiul cu lapte la o cofetărie de lîngă High Street[1], am constatat că nu era deloc greu să legi o conversaţie cu ea. I-am vorbit despre Oxford şi Londra şi ea mă asculta cu luare-aminte, sorbindu-mi cuvintele; i-am pomenit şi de preferinţele mele pentru studiile istorice şi n-a lăsat să-i scape nici o vorbă, în timp ce ochii ei exprimau o sinceră admiraţie; i-am mai vorbit şi despre tatăl şi fratele meu şi de locuinţa din Gweek, şi ea, care nu avea nici cămin, nici rude, a oftat şi a rămas o vreme pe gînduri înainte de a-mi mărturisi cît de mult şi-ar dori să fie tot atît de norocoasă ca mine.

– Domnul şi doamna Treen sînt foarte drăguţi şi îmi acordă multă consideraţie, adăugă ea repede, dar, în definitiv, eu sînt o simplă bonă şi nu mă pot aştepta la prea mult.

Simţeam cum mi se moaie inima. Mă gîndeam la toate fetele pe care le întîlnisem la Londra în timpul Sezonului, moştenitoare bogate şi răsfăţate, care făceau crize de nervi dacă nu găseau nuanţa exactă de mătase pentru rochiile lor de bal sau dacă nu puteau cuceri un titlu la „bursa" căsătoriilor. În schimb, această fiică de doctor, care valora de zece ori mai mult decît toate femeile care dădeau strălucire Sezonului londonez, nu avea nimic din bogăţia şi poziţia lor socială.

Aşa cum era de aşteptat, am întîlnit-o şi în ziua următoare. Nu mai avea liber după-amiază, dar ne-am înţeles să ne întîlnim pe plajă, unde am închiriat o cabină de baie din dorinţa de a-i oferi o intimitate mai mare. Imaginate de un antreprenor local mai îndrăzneţ pentru a satisface gusturile celor mai rafinaţi vizitatori estivali, cabinele de

[1]Strada principală (n.t.).

baie erau deservite de un bătrîn eare a protestat energic cînd am adus-o pe Rose în sectorul rezervat bărbaţilor, dar o guinee[1] i-a închis gura şi n-a mai îneercat să ne deranjeze.

După ce ne-am înfruptat din gustarea adusă de Rose, master[2] James s-a aşezat pe nisip, ferm hotărît să înalţe nişte castele, iar Rose şi cu mine am rămas în cabină pentru a ne adăposti de vînt. M-am aplecat chiar şi am închis clapa pe care am legat-o strîns, ridicînd o barieră între noi şi lumea exterioară.

– Vă rog, protestă Rose imediat, trebuie să-l supraveghez pe James. Dacă i s-ar întîmpla ceva...

Am sărutat-o. Mi-am spus: un sărut nu e mare lucru. Ce e un sărut? Nu trebuie să merg mai departe. Aşa că am sărutat-o pînă cînd n-am mai văzut decît sclipirea părului blond, licărirea pielii albe, albăstrelele ochilor şi dintr-o dată am avut impresia că n-o sărut pe ea, ci pe Janna şi că mă aflam în salonul de la Roslyn Farm.

– Vă rog, spunea vocea blîndă a Rosei, o voce de englezoaică bine crescută, atît de diferită de a Jannei. Te rog, Mark... nu...

Mi-a revenit judecata sănătoasă şi i-am dat drumul.

– Îmi pare rău, am spus repede, te rog iartă-mă. M-am comportat foarte urît, mai ales că va trebui să părăsesc St. Ives în curînd şi nu ştiu cînd o să mă mai întorc... Prietenia noastră nu poate avea nici un viitor şi ar fi foarte urît din partea mea dacă aş pretinde altceva.

Ea aprobă, fără să mă privească, profund dezamăgită şi, brusc, mi-a fost milă de ea, şi acest sentiment a spulberat tot bunul simţ. M-am aplecat, am luat-o în braţe şi am strîns-o într-o îmbrăţişare lungă şi pătimaşă.

– Oh, nu... nu, te rog...

Buzele ei erau moi şi calde şi foarte feminine. Genele îi fluturară o clipă pe obrazul meu, apoi se liniştiră.

– Mark... nu, Mark...

Îi simţeam sînii care parcă voiau să scape de sub bluză. Am deschis un nasture. Şi încă unul.

– Nu, nu trebuie...

– Nu-ţi fac nimic.

– Atunci...

– Lasă-mă doar să...

– Nu!

– Te rog, Rose, te rog.

---

[1] 21 de şilingi (n.t.).

[2] Denumire ce se dă băieţilor (n.t.).

Tonul vocii mele o făcu să ezite. Nu mai era contractată şi nici nu încerca să scape din îmbrăţişare.

– Te rog... te rog...

– Nu trebuie. Eu...

– Eşti atît de frumoasă. Vreau doar să văd...

– Eu...

– N-am să-ţi fac nici un rău.

Dar i-am făcut. Am fost mai atent şi mai grijuliu decît cu oricare altă femeie dinaintea ei, dar totuşi a durut-o. După aceea a plîns, s-a agăţat de mine şi nu m-a lăsat să plec.

– Nu am vrut să... Ce părere proastă trebuie să ai despre mine... Plîngea, copleşită de remuşcare. Dacă doamna Treen ar afla...

Am început să o consolez, să-i dau asigurări că aveam o părere mai bună ca oricînd, dar în tot acel timp îmi spuneam: lucrul ăsta nu trebuie să se mai repete. Iar cînd lacrimile i se zvîntară pe obraji, mă privi cu o adoraţie atît de deplină, că mi-am întors privirea, stînjenit.

– Eşti aşa de bun, mi-a spus ea cu un glas tremurător, şi atît de drăguţ. Ştiam de la început că o să mă îndrăgostesc de tine.

Mi-am dres glasul.

– Rose, nu-ţi pot oferi nimic. În realitate, eu...

– Ba poţi! a replicat ea cu ochi strălucitori. Mi-ai dat deja.

Am schiţat un zîmbet nesigur.

– Nu prea cred că te mulţumeşti cu întîlniri într-o cabină de baie.

– Nu mă deranjează, îmi răspunse ea sincer, mi se pare romantic. Crede-mă, am făcut-o de multe ori în imaginaţie, cînd eram singură şi nu aveam cu cine să vorbesc...

Am fost din nou emoţionat de simplitatea ei şi la auzul surprinzătoarelor cuvinte de aprobare.

– Crezi că ne-am putea întîlni din nou mîine, aici?

– Oh, da, te rog.

– Rose... Am sărutat-o din nou. Undeva departe, în mintea mea, răsunau ecouri ale bunului simţ, dar în curînd nu le-am mai auzit. Cred că..., am adăugat eu pe un ton nepăsător, ca şi cînd mi-aş fi adus aminte de ceva, cred că... nu sînt probleme. Vreau să spun... ai ţinut seama de perioada cea mai potrivită din lună?

S-a înroşit la auzul unei întrebări atît de lipsite de delicateţe şi a privit în altă parte.

– Da, am auzit-o murmurînd.

Nu mi-am dat seama decît atunci cînd era prea tîrziu că nu înţelesese deloc întrebarea.

2

Am rămas o săptămînă la St. Ives. În cea de-a treia zi i-am scris tatii pentru a-i comunica intenţia mea de a-mi prelungi şederea în acest loc, iar în cea de-a şaptea zi – ca să nu fiu obligat mai tîrziu să-l mint, l-am vizitat pe prietenul meu Russell St. Enedoc la Menherion Castle. Abia dacă îmi ajungeau banii să achit nota la han şi ştiam că nu mă pot întoarce la St. Ives pînă cînd nu primeam alocaţia pe trimestrul următor, anume la 30 septembrie, o dată destul de îndepărtată. Cu toate acestea, m-am despărţit de Rose cu promisiunea că-i voi scrie şi m-am îndreptat în sfîrşit spre Morvah.

Aveam de gînd să-i scriu. Dar cînd m-am întors la locuinţa tatălui meu, m-am trezit la realitate, îngrozit de ceea ce făcusem. Să tratezi o tîrfă ca atare era una, dar să te comporţi astfel cu o fată inocentă şi bine crescută era cu totul altceva. Amintirea Rosei devenea din ce în ce mai jenantă. Îmi dădeam seama că ar fi fost o prostie să continuu relaţiile cu ea şi speram că nu va fi prea nefericită dacă n-aveam să-i scriu, dar – mi-am spus eu hotărît – trebuia să fiu crud pentru a drege lucrurile. Ar fi mai bine pentru amîndoi dacă nu ne-am mai vedea.

Mînat de dorinţa de a întoarce spatele acestui episod nefericit, am încercat să-mi reiau vechiul mod de viaţă. Astfel, m-am întîlnit adesea cu Michael Vincent, am luat masa la casa parohială şi am făcut cîteva încercări sporadice, dar lipsite de succes, de a lucra la teza mea. Eram tentat să-mi reintru în formă la masa de joc pentru a recupera banii cheltuiţi la St. Ives, dar trăiam din banii împrumutaţi de la tata şi mi-era prea frică să nu pierd şi să fiu nevoit să-i cer din nou bani. În afară de asta, poate din fericire pentru mine, tovarăşii mei de joc erau toţi plecaţi: trei sau patru dintre ei, inclusiv Roger Waymarck, se aflau la Londra, iar Justin Carnforth urma să primească vizita vărului meu Harry Penmar, care se logodise oficial cu sora urîtă, dar bogată a lui Carnforth. Curînd am fost lipsit chiar şi de compania lui Michael Vincent, deoarece Clarissa hotărîse să se amuze acordîndu-i atenţie, iar bietul prostănac fugea mereu la Penmarric, lăsîndu-se dus de nas ca un puştan. Fără îndoială că Miriam Barnwell era furioasă pe el, dar se îmbolnăvise în ziua în care Harry îşi anunţase logodna cu domnişoara Carnforth şi n-o mai văzusem nici pe ea de cîteva zile, deşi îl însoţeam pe tatăl meu în fiecare săptămînă la casa parohială din Zillan.

La început mi-a părut bine că dispăruse orice tentaţie; în felul acesta mă puteam mobiliza ca să mă apuc serios de scris, dar nu prea mă simţeam în stare să atac teza, astfel încît am început să-mi scriu auto-

biografia (copia originală a acestui manuscris). Totuşi, o frivolă încercare literară nu constituia exerciţiul cel mai potrivit pentru excursul meu istoric. Şi, ca o încununare a tuturor acestor neajunsuri, nu eram în stare să mă concentrez mai mult de o jumătate de oră. Nu mi-o puteam scoate din minte pe Janna, dar, pe măsură ce treceau săptămînile, am constatat că, împotriva voinţei mele, mă gîndeam şi la Rose.

Cel mai adesea îmi revenea în memorie scena în care întrebasem cu atîta indiferenţă: „Eşti sigură că ai ţinut seama de perioada cea mai potrivită din lună?" şi-i acceptasem răspunsul afirmativ, rostit cu un aer stînjenit, fără altă întrebări. Ori de cîte ori îmi aminteam conversaţia aceea, simţeam furnicături pe şira spinării. Ce ştiau fetele ca Rose despre calendarul lunar, despre numărătoarea zilelor şi alte asemenea calcule? Dacă n-a înţeles? Abia acum îmi dau seama că era posibil să fi interpretat greşit întrebarea mea, crezînd că mă refer la o altă perioadă din lună, care nu poate fi discutată de o doamnă cu un reprezentant al sexului opus.

Scrisoarea prin care apela la ajutorul meu a sosit o zi mai tîrziu după ce aniversasem împlinirea a douăzeci şi unu de ani, la sfîrşitul lui septembrie. Celebrasem liniştit majoratul bînd şampanie cu tata, care mi-a dăruit un frumos ceas de aur şi „Declinul şi căderea Imperiului Roman" al lui Gibbon. După ce ne-am decis să sărbătorim evenimentul cu fastul cuvenit la iarnă, cînd ne vom întoarce la Gwcek, m-am bucurat să petrec o zi liniştită la Morvah, în compania tatălui meu. Am discutat pe îndelete despre teza mea şi, după ce mi-a mărturisit că era foarte impresionat de felul în care vedeam eu lucrurile, m-am dus la culcare, îmbătîndu-mă cu laudele lui măgulitoare.

Dar, din păcate, fericirea mea a fost de scurtă durată. După douăzeci şi patru de ore aveam s-o revăd pe Rose la St. Ives.

3

Avenit la han să mă vadă. Mă prezentasem deja în casa în care locuia şi doamna Trcen mă informase că Rose era indispusă, dar că va fi încîntată să ia ceaiul cu mine a doua zi. După aceea, încercînd să nu mă gîndesc la plăcerea doamnei Trcen de a vedea renăscut episodul romantic din viaţa lui Rose, am petrecut cel puţin două ore colindînd prin oraş şi meditînd asupra încurcăturii în care intrasem.

Într-un tîrziu, cînd m-am tîrît fără prea mult entuziasm înapoi, la han, am găsit-o pe Rose aşteptîndu-mă în hol.

Mi-am adunat puterile, pregătit s-o văd izbucnind în lacrimi şi aruncîndu-mi-se în braţe într-un fel care m-ar fi stînjenit, dar nu a

făcut-o. Cred că atunci mi-am dat seama de neașteptata ei tărie de caracter. O scînteie de admirație a pîlpîit o clipă în mintea mea, dar s-a stins repede.

– Rose! am exclamat eu. Cum ai reușit să vii aici la ora asta?

– Doamna Treen crede că m-am culcat devreme. Am rugat-o să nu mă deranjeze și m-am streeurat apoi pe scara de serviciu în timp ce toți erau la masă. Mi-am adus aminte că ai stat aici ultima oară. Stăteam stingheriți unul în fața celuilalt, avea fața palidă, cu cearcăne mari în jurul ochilor. Părea fragilă, delicată și nefericită. Ai făcut bine că ai venit, spuse ea într-un tîrziu.

– M-am grăbit cît am putut.

Am invitat-o să luăm masa, dar nu-i era foame, așa că i-am sugerat să ne retragem în camera mea pentru a ne bucura de puțină intimitate. S-a scuturat cu dezgust la auzul acestei sugestii, privind în jur cu disperare, ca și cum i-ar fi fost frică să n-o urmărească cineva, dar, în final, a fost de acord să urce cu mine. În cameră, ne-am așezat pe marginea patului și i-am luat mîna.

– Ei bine, Rose... Știam exact ce aveam de gînd să-i spun. Repetasem de zece ori discuția în lungul meu drum de la Morvah și mă decisesem asupra măsurilor ce trebuiau luate, așa că am început să vorbesc cu o încredere menită să-i redea liniștea. În primul rînd, am spus cu brusc, o să mergem la un doctor; e foarte important ca diagnosticul să fie corect. Apoi, dacă temerile noastre se vor adeveri, eu o să mă ocup de tot. O să am grijă de tine. Nu sînt bogat – de fapt, în prezent nu am bani – dar cred că știu cum pot face rost de banii necesari. De îndată ce fac rost de suma de care avem nevoie, o să-ți scriu o scrisoare cu antetul mamei mele – din fericire, am cîteva foi din hîrtia ei de scris – prin care îți voi oferi un post la Londra în numele mamei mele. Sper că doamna Treen nu va avea nici un dubiu atunci cînd îi vei arăta scrisoarea. Sub acest pretext, vei putea pleca din St. Ives. În perioada de așteptare, cred că cel mai bun lucru ar fi să te muți la Penzance – cel puțin atîta vreme cît o să rămîn la Morvah; dacă va trebui să mă întorc la Gweek, voi aranja să te poți muta la Helston. Totuși, Penzance este locul ideal, căci se află în apropierea Morvahului, astfel că voi putea să te vizitez în fiecare săptămînă pentru a mă asigura că totul merge bine. O să-ți închiriez o casă și o să-ți plătesc doctorul, moașa și toate celelalte. Vezi, nu e nevoie să-ți faci griji. Poți să porți verighetă și să treci drept doamna Parrish, văduvă, și nimeni nu va bănui adevărul. După ce totul se va termina, voi da copilul spre adoptare. Sînt o mulțime de cupluri bogate care nu pot avea copii...

– Nu, spuse ea.

S-a aşternut tăcerea. În timp ce-mi ţineam respiraţia, am văzut cum îi alunecă o lacrimă pe obraz.

– Dar, Rose...

– Nu, repetă ea, şi gura ei blîndă se strînse, exprimînd încăpăţînare. N-aş putea. N-aş putea să dau altcuiva propriul meu copil. Mi s-ar rupe inima.

N-am avut replică. Nu luasem în considerare o asemenea alternativă.

– N-o să apelez la ajutorul tău după naşterea copilului. O să mă descurc cumva. Dar n-o să-l dau nimănui.

– Dar, Rose, nu ştiu cum o să pot întreţine...

– Ţi-am spus că n-am nevoie de ajutor.

– Dar trebuie să te ajut! Mă simţeam prins în cursă şi eram furios. Nu crezi că dai dovadă de egoism? Nu eşti de părere că nişte părinţi adoptivi bogaţi îi vor oferi o viaţă mai bună decît...

– Nu. Eu sînt mama lui, şi orice copil are nevoie în primul rînd de dragoste. Tu dai dovadă de egoism.

M-am ridicat brusc de pe pat.

– Eu încerc doar să găsesc cea mai bună soluţie pentru amîndoi! Fir-ar... mi-am înghiţit în ultimul moment cuvîntul injurios, dar bine, Rose, dacă păstrezi copilul, n-o să te mai măriţi niciodată! Cel puţin, ca femeie singură, ai avea mai multe şanse să...

– Dacă nu mă pot mărita cu tine, nu vreau să mă mărit cu nimeni altul.

Am amuţit din nou.

– Dar eu... Nu-mi găseam vorbele. În sfîrşit, am reuşit să bîlbîi: Dar eu nu mă pot căsători cu tine, Rose! Nu pot!

– Da, mi-ai explicat. Nu ai bani. A ezitat puţin înainte de a adăuga repede, fără să mă privească: Dar, cine ştie... poate mai tîrziu...

– Nu se pune doar problema banilor. Acţionînd sub imperiul complexului de vinovăţie, i-am mărturisit un adevăr pe care intenţionasem întotdeauna să-l trec sub tăcere. Vezi tu, mai este şi cealaltă femeie...

Îşi acoperi urechile cu mîinile.

– Nu vreau să aud.

– Dar...

Într-un tîrziu, lăsă să-i cadă mîinile.

– Dacă mai exista o femeie, de ce mi-ai ţinut calea în săptămîna aceea cînd ai venit la St. Ives?

– A fost urît din partea mea.

– Asta înseamnă că nu ai ţinut niciodată la mine. Nici măcar atunci.

– Ba da, am ţinut – am ţinut într-un fel... Rose, îmi eşti dragă, dar...

– Ai cunoscut-o în intimitate... aşa cum s-a întîmplat cu mine?

– Nu.

Părea distrusă. În timp ce o priveam, a încercat să vorbească, dar nu izbutea să articuleze nici un cuvînt. Într-un tîrziu, a reuşit să spună sacadat:

– Nu ar fi trebuit să consimt... în cabina de baie... dar te iubeam atît de mult încît abia mi-am dat seama ce se întîmplase pînă cînd... cît de proastă trebuie să mă crezi, cît de proastă şi ignorantă şi vrednică de dispreţ!

– Nu a fost vina ta, Rose. Nici o fată decentă şi bine crescută n-ar fi avut de unde să ştie asemenea lucruri. Asta este de la sine înţeles. Vina a fost numai a mea, şi nu înţeleg cum de mai vrei să te măriţi cu mine după ce te-am tratat atît de ruşinos...

– Te iubesc, spusese ea simplu.

– Dar n-ai nici un motiv să mă iubeşti!

– Ba da, nu mă pot împiedica. În ochii ei străluceau din nou lacrimi. N-am mai cunoscut niciodată un bărbat ca tine. Nu te compari cu nici unul din tinerii pe care i-am întîlnit în Devon. Eşti atît de inteligent, atît de plin de energie şi atît de hotărît... simplul fapt de a mă afla în preajma ta mi se pare nou şi tulburător. Nu-ţi poţi da seama ce au însemnat pentru mine acele cîteva zile pe care le-am petrecut împreună. Sînt cele mai minunate zile din întreaga mea viaţă.

Eram roşu ca sfecla de ruşine, incapabil să scot un cuvînt din cauza remuşcărilor.

– Nu fi supărat pe mine, Mark. Te rog.

– Nu pe tine sînt supărat, Rose, am asigurat-o eu. Mă simţeam atît de ruşinat că nu mai suportam să stau în aceeaşi cameră cu ea. Dar sînt şters, neinteresant! am continuat furios, dorind ca ea să mă urască, să mă dispreţuiască, orice, numai să-mi uşureze conştiinţa de enorma povară a vinovăţiei mele. Sînt urît! Sînt prea gras! Nici măcar nu se poate spune că aş fi atrăgător! Ce ţi se pare atît de fantastic?

A rămas cu ochii la mine, cu obrajii uzi de lacrimi şi buzele tremurătoare, dar, în pofida mîhnirii ei, i-am văzut o umbră de surîs în colţul gurii.

– Nu mi-am dat niciodată seama pînă acum. Întotdeauna am socotit că eşti atrăgător. În nici un caz nu mi s-a părut că ai fi urît.

Am deschis fereastra şi m-am aşezat pe pervaz. Aerul proaspăt mi-a răcorit obrajii. Pescăruşii zburau încoace şi încolo, ridicîndu-se fără efort în înaltul cerului, deasupra străzilor înguste ale oraşului.

Într-un tîrziu i-am simţit mîna pe braţul meu.

– Mark, ar trebui să plec acum, înainte ca doamna Treen să-mi descopere lipsa. Oh, Mark, te rog iartă-mă dacă sînt tristă şi îngîndurată. Îţi mulţumesc pentru că ai venit cu gîndul să-mi dai o mînă de ajutor.

Nu mi-a mai rămas decît să-i spun că-mi pare rău şi mie dacă îi vorbisem cumva pe un ton prea aspru sau nepoliticos.

După ce am însoţit-o pînă la locuinţa familiei Treen, m-am oprit în poarta care ducea spre alee ca s-o sărut de despărţire.

– Aminteşte-ţi că nu ai nici un motiv de îngrijorare, i-am spus eu în seara aceea. Îţi promit că o să am grijă de tine.

Mi-a zîmbit cît a putut de convingător, dar cînd am deschis gura pentru a-i da asigurări în privinţa interesului pe care i-l purtam, s-a întors fără să mai spună un cuvînt şi a pornit pe aleea care ducea spre casă.

4

După ce a consultat-o, doctorul a confirmat faptul că era însărcinată. Potrivit planului elaborat anterior, am pregătit retragerea Rosei de la St. Ives expediindu-i scrisoarea contrafăcută în numele mamei, însoţită de o notă prin care o îndemnam să arate scrisoarea doamnei Treen. După aceea, am plecat călare la Penzance, să-i împărtăşesc necazurile mele lui Michael Vincent.

Cînd l-am vizitat, m-a frapat cu paloarea lui accentuată, care lăsa impresia că-şi petrecea ore în şir asupra unei lucrări pentru care nu primea nici o recompensă. Ochii lui cenuşii erau roşii, iar părul începuse să i se rărească pe la tîmple.

– Ce mai faci? l-am întrebat eu de formă. Nu te-am mai văzut de mult. Ce mai zice Clarissa?

A ridicat din umeri.

– În ultima vreme n-am mai fost la Penmarric.

Deci asta era. Clarissa se plictisise de omagiile unui avocat de provincie fără un sfanţ şi-şi îndreptase atenţia în altă parte. Mi-a părut rău pentru el. După ce am convenit să luăm masa de prînz împreună, l-am lăsat să-şi vadă de treburi şi ne-am reîntîlnit după două ore, la taverna pe care o frecventam în mod obişnuit.

Ne-am aşezat şi eu i-am povestit în linii mari ce se întîmplase şi m-am încumetat să-i cer sfatul. Întrucît el cunoştea bine Penzance, l-am întrebat dacă nu ştie cumva unde aş putea găsi o cameră corespunzătoare pentru Rose, dar la un preţ rezonabil şi, aşa cum m-am aşteptat, mi-a oferit mai multe sugestii folositoare. Dar, fiindcă-i trezisem curiozitatea, m-am simţit obligat să-i spun că aveam nevoie de cameră pentru o prietenă de-a mea care a avut nenorocul să cadă victimă condiţiei sale feminine.

M-a privit cu ochii măriţi de uimire.

– Dumnezeule, murmură el într-un tîrziu, voi, Penmarii, sînteţi nişte tipi rapizi, trebuie să recunosc. Zilele trecute a trebuit s-o mituim

pe una din amantele lui Harry. Auzise de logodna lui cu Judith Cranforth şi încercasc să facă scandal.

– Numele meu nu este Penmar, i-am răspuns eu uşor înţepat. Mă numesc Castallack. Iar Harry este fiul adoptat de Giles, nepotul soţiei sale.

– Da, ştiam, eu...

– Şi, la drept vorbind, Vincent, dacă nu te superi, nu era cazul să-mi povesteşti despre amanta aceea a lui Harry. Credeam că avocaţii obişnuiesc să păstreze secretul confidenţelor făcute de clienţii lor.

– Da, da, îmi cer scuze. Ai perfectă dreptate. Părea descumpănit. Mi-e teamă că relaţiile mele cu Penmarii s-au cam înveninat în ultima vreme. Nu trebuie să mă iei în serios. Dar, spune-mi, Castallack, ce fel de femeie e această... această prietenă a ta? Cum s-a întîmplat? Ce naiba o să faci dacă tatăl tău descoperă ceva?

– N-o să se întîmple aşa ceva pentru că eşti singura persoană căreia intenţionez să-i povestesc totul.

Gîndul că tatăl meu ar putea descoperi idila mea cu Rose era suficient pentru a mă îngheţa de frică. I-am spus lui Vincent cît mai puţin posibil, dar el părea foarte afectat. Vincent considera că ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Rose pentru a îndrepta lucrurile şi nu împărtăşea deloc punctul meu de vedere, exclusiv practic, incompatibil cu accla al unui gentilom.

După masa de prînz, ne-am întors împreună la biroul lui. Era o zi închisă de sfîrşit de septembrie, şi mirosurile de nave şi de peşte veneau în valuri dinspre port. Ceasul din clopotniţa bisericii arăta ora două şi tocmai voiam să-mi iau rămas-bun de la Vincent cînt am auzit tropotul unor copite de cal. Întorcîndu-ne, l-am văzut pe Justin Carnforth care-şi înfrîna calul în timp ce ne saluta.

– Castallack! Vincent! Staţi un moment!

Cu greu ne-am reprimat un geamăt. Conversaţiile cu Carnforth erau întotdeauna unilaterale şi interminabile şi, după toate probabilităţile, nici aceasta n-avea să constituie o excepţie.

– Ce mai faci, Carnforth? îl întrebă politicos Vincent, apoi, văzîndu-i expresia, adăugă imediat: S-a întîmplat ceva rău?

– Rău! Pe Dumnezeu! Chipul lui era negru de furie. Nu ai auzit noutăţile? Sînt atît de furios că abia mă pot stăpîni! Ticălosul de Harry Penmar! La dracu', dacă pun mîna pe el, o să-l...

– Ce-a făcut? l-am întrerupt, brusc interesat. Ce s-a întîmplat?

Carnforth se îneca de indignare.

– Sora mea... Judith... Viitoarea lui soţie...

– A fugit cu ea? îl întrebă Vincent siderat.

– Nu! mugi Carnforth. Nu, blestematul, a părăsit-o! A fugit cu fata preotului din Zillan, cu micuța Miriam Barnwell! O fiică de preot, închipuiți-vă! Cînd mă gîndesc la biata mea soră, umilită, făcută de ocară...

– Dumnezeule! exclamă Vincent. Ce șoc trebuie să fi fost pentru părintele paroh!

– În schimb, doamna Barnwell poate fi fericită, am spus eu, amuzat. Fiica ei va pătrunde în cercurile înalte ale comitatului, chiar dacă ceremonialul căsătoriei se va desfășura după un ritual mai puțin ortodox.

– Blestemați să fie Barnwellii! izbucni Carnforth. Dar cum rămîne cu sora mea? Respinsă, abandonată, cu onoarea terfelită! Și acum ascultă-mă, Vincent... te duci adesea la Penmarric, nu-i așa? Cînd ai s-o vezi pe Clarissa, spune-i să-i transmită fratelui ei că, dacă mai pune vreodată piciorul în Penzance, o să-l...

– Da, da, se grăbi Vincent să răspundă din dorința de a-l liniști pe Carnforth, deși pălise la auzul numelui Clarissei. Schimbul de cuvinte pe un ton ridicat atrăsese deja atenția trecătorilor.

– O să-i spun...

– Iar tu, Castallack, dacă o să ajungi vreodată la Penmarric...

– Nu mă duc niciodată acolo, am răspuns politicos, dar, de cum am rostit cuvintele, mi-am adus aminte de intenția mea de a merge acolo chiar a doua zi, pentru a-i cere bani lui Giles Penmar.

– Ce situație nefericită, îmi spusese tata la cină. Cînd te gîndești la Miriam Barnwell, fiică de preot și o fată atît de bine crescută... cum de-a putut să abandoneze brusc toate principiile morale ce i-au fost inculcate și să fugă cu un crai desfrînat ca Harry Penmar! Mi se pare de neînțeles. Sînt întotdeauna nefericit să constat că o fată din mediul ei încalcă principiile unanim acceptate, iar de data asta sînt de două ori mai nefericit fiindcă mi-e milă de părinții ei. Bietul Barnwell trebuie să fie îngrozitor de amărît.

– Da, domnule.

– Am ezitat s-o spun, dar mi-e teamă că principala vinovată este doamna Barnwell. Prea voia cu tot dinadinsul ca fiica ei să facă o partidă strălucită. Sînt sigur că ea a pus la cale și a încurajat flirtul lui Miriam cu tînărul Raymond, vara trecută, înainte ca Giles să afle și să-l expedieze în străinătate, și nu m-ar surprinde să fi știut și de ultima aventură cu Harry. Nu se poate să nu fi prins de veste că cei doi aveau întîlniri secrete pe undeva, chiar după celebrarea logodnei lui Harry cu Judith Carnforth! Cum a putut tolera așa ceva? Bănuise că Harry își anunțase căsătoria cu Judith doar ca să le ofere satisfacție lui Giles și creditorilor lui, așteptînd momentul potrivit ca să fugă cu o fată mai atrăgătoare.

– Da, domnule.

– Nu-mi imaginez cum a putut un tînăr să aibă un comportament atît de vrednic de dispreţ. Nu m-ar surprinde dacă nici măcar nu s-ar căsători cu biata Miriam. În cazul ăsta, ce-o să se întîmple cu ea? Va fi complet compromisă. Oricît aş învinui-o po ea pentru conduita sa imorală, cred că Harry poartă răspunderea principală pentru cele întîmplate. Un asemenea tînăr care se foloseşte de o fată respectabilă şi bine educată pentru a-şi atinge scopurile sale egoiste şi desfrînate trebuie să fie de o cruzime nemaipomenită.

– Da, domnule.

Mă privi cu luare-aminte.

– Cred că şi tu eşti la fel de şocat ca şi mine la auzul acestor veşti. Ai amuţit complet. Nu te simţi bine?

– Sînt puţin obosit, am răspuns eu. Dacă-mi permiteţi, domnule, cred că am să...

– Da, sigur. Sper să dormi bine şi să te trezeşti odihnit mîine dimineaţă.

Mi-a zîmbit, înălţînd spre mine ochii săi albaştri, atît de cinstiţi, fără să-i treacă prin minte, po cînd îmi ura noapte bună, că aş putea fi tot atît de vrednic de dispreţ ca şi Harry Penmar.

5

În dimineaţa următoare am pornit călare la Penmarric pentru a-l vedea po Giles.

De îndată ce primisem scrisoarea Rosei prin care îmi solicita ajutorul, mi-am dat seama că nu-mi rămînea decît să împrumut o sumă mare de bani. Şi am început să-mi storc creierii pontru a mă decide asupra persoanei pe care urma s-o atac. La început, aproape că aş fi fost în stare să-mi calc pe mîndrie şi să mă adresez mamei, dar mă temeam că i-ar putea scrie tatii – considerînd că ar acţiona în interesul meu – ca să-l întrebe de ce îmi dădea o alocaţie atît de mică încît am fost nevoit să apelez la ea pentru un ajutor financiar. Nu, mi-am spus eu, mai bine să n-o implic pe mama într-o chestiune atît de delicată. Dar cine mai rămîne? Vărul Robert Yorke era bogat şi ţinea destul de mult la mine, ştiam asta, ca să-mi dea orice sumă i-aş cere, dar el ajunsese marioneta mamei şi nu mă puteam aştepta să ţină un secret faţă de ea. Tata, bineînţeles, ieşea din discuţie.

Nu mai rămînea decît Giles Penmar.

De îndată ce m-am decis să-i cer ajutorul, mi-am alungat din minte orice gînd în ccea ce-l privea. Eram perfect conştient de pericolul pe care-l prezenta Giles pentru liniştea mea sufletească. După şocul ce a

urmat revelaţiilor tulburătoare ale mamei de acum cîteva săptămîni, ridicasem un zid în jurul amintirii pentru a mă proteja împotriva ei, iar zidul respinsese toate speculaţiile care m-ar fi făcut să-mi pierd controlul asupra emoţiilor, favorizînd declanşarea unui conflict cu consecinţe dezastruoase. Am refuzat aşadar să mă gîndesc la Giles şi la acele revelaţii cărora nu voiam şi nu puteam să le dau crezare. Mi-am amintit numai faptul că mă desemnase moştenitorul lui şi mi-am spus că probabil îmi va da o parte din banii pe care intenţiona să mi-i lase prin testament. Din momentul acela, poarta spre memoria mea s-a închis ermetic şi nu m-am mai gîndit la el pînă cînd mi-am dat seama că nu mai puteam amîna o nouă întrevedere la Penmarric.

Cînd am ajuns acolo în cursul dimineţii, casa mi s-a părut izolată şi părăsită, cu zidurile sale întunecate pe care se încolăceau vălătuci de ceaţă. Un timp destul de lung am privit fix clădirea, incapabil să-mi dau seama de ce o iubeam în ciuda urîţeniei sale, dar conştient de faptul că mă aştepta să-i insuflu o nouă viaţă. Am zîmbit, amuzat de sentimentalismul meu, dar convingerea aceea prinsese rădăcini în mintea mea.

Era casa mea, pămîntul meu; şi într-o bună zi vor intra în posesia mea.

Cinci minute mai tîrziu, după ce un rîndaş zbîrlit mi-a luat calul, iar un valet dornic să intre în graţiile viitorului stăpîn m-a îmbiat repede să trec pragul, mă aflam din nou în salonul de dimineaţă, cu covorul indian ros de ani, şi urmăream valurile de ceaţă care asaltau terasa venind dinspre mare.

Îmi simţeam nervii întinşi la maximum şi mă întrebam cît timp va mai trebui să aştept pînă la apariţia stăpînului casei, cînd uşa s-a deschis şi am văzut – nu spectacolul de care îmi era groază, al vărului meu în scaunul cu rotile, ci privelişte a – departe de a fi neplăcută – a fiicei lui adoptive, Clarissa.

– Dragul meu văr Mark! mi se adresă ea pe un ton care ar fi trebuit să-mi provoace fiori de plăcere. Am venit purtînd în sfîrşit ramura de măslin a păcii!

Pentru a da Cezarului ce-i al Cezarului, trebuie să recunosc că m-am simţit uşor înfiorat înainte de a-mi aminti de vechea mea indiferenţă faţă de frumuseţea ei. Purta o rochie de mătase pe fond crem, cu un imprimeu de culoarea mărului, care-i venea foarte bine. I se mula atît de strîns pe corp, încît nu m-am putut opri să-mi spun că, dacă ar fi avut o mamă, o mătuşă sau vreo damă de companie, rochia ori ar fi rămas în dulap, ori ar fi fost trimisă la o croitoreasă pentru a fi lărgită.

– Bună dimineaţa, verişoară Clarissa, i-am răspuns eu precaut. Îţi mulţumesc pentru ramura de măslin şi o accept cu plăcere.

– De bună seamă, te întrebi de ce ın-am hotărît să facem pace, spuse ea, instalîndu-se confortabil pe sofa şi făcîndu-mi semn să mă aşez lîngă ea. În definitiv, am fost atîta timp duşmani, nu-i aşa?

– Eu n-am vrut să fiu duşman cu nici o persoană de aici, de la Penmarric, Clarissa, i-am răspuns eu, aşezîndu-mă într-unul din fotolii. Alegerea a fost a ta, nu a mea!

– Oh, dar cred că-ţi dai seama cum m-am simţit! Harry şi cu mine am fost întotdeauna rudele sărace care nu aveau nimic comun cu Penmarii. Papà – papà cel adoptiv ar trebui să-i spun – îl iubea numai pe Raymond şi după dispariţia lui a găsit de cuviinţă să facă un testament în favoarea unui străin. Cred că înţelegi cum ne-am simţit, Harry şi cu mine.

– Poate că da... Dar nu văd motivul pentru care ţi-ai schimba sentimentele faţă de mine.

– Îi poţi mulţumi acelei viclene vînătoare de averi, Miriam Barnwell! Oh, nu înţeleg cum de s-a lăsat Harry înşelat de fata aia! Desigur, asta a fost picătura care a umplut paharul. Acum, papà îl va dezmoşteni şi nu cred că o să-l mai văd multă vreme... Trebuie să recunosc că mă simt foarte singură aici, la Penmarric, vere Mark, mărturisi ea, aruncîndu-mi o privire lungă şi tristă. Avea ochi foarte frumoşi, mari, negri, strălucitori, cu gene lungi. Casa asta mi se pare atît de sumbră! Nu pot suporta gîndul că, după plecarea lui Harry, o să mă înmormîntez aici săptămîni întregi fără ca cineva să vină să mă vadă.

– Draga mea Clarissa, i-am spus eu vesel, eşti excesiv de modestă. Ştii tot atît de bine ca şi mine că e suficient să ridici degetul cel mic pentru ca prietenul meu Vincent să vină în fugă peste mlaştini ca să-ţi ţină de urît.

– Oh, uitasem că eşti prieten cu dragul de Vincent! Mi-a zîmbit înainte de a adăuga nepăsătoare: Dar cum să uit aşa ceva? Este adevărat că mă hotărîsem să nu-l mai văd atît de des, dar ieri seară a venit la Penmarric cu un prieten şi mi s-a făcut milă de el. Am băut împreună un pahar de Porto şi mi-a spus – oh! – *atît* de multe lucruri fascinante despre tine, vere Mark!

Am privit-o cu atenţie în vreme ce ea continua să zîmbească. Îmi amintesc că în momentul acela mi-am spus: dacă prostul ăla de Vincent i-a suflat vreo vorbă Clarissei despre situaţia neplăcută în care mă aflam faţă de Rose, am să-l fac să regrete amarnic clipa în care ne-am cunoscut.

– Chiar pare să ştie surprinzător de multe lucruri despre tine. Am auzit că ai mare succes la femei, vere Mark. De fapt, acesta a fost unul din motivele pentru care ţi-am întins ramura de măslin. Am fost întotdeauna atrasă de bărbaţii care au o reputaţie romantică.

– Romantică? am întrebat cu o încetineală care se potrivea cu vocea ei tărăgănată. Mi-e teamă că Vincent a exagerat în privinţa performanţelor mele în domeniu. După cum vezi, nu mă pot lăuda cu un aspect romantic care să mă îndreptăţească să urmez exemplul fratelui tău Harry.

– Cui îi mai pasă de un aspect romantic din clipa în care trage perdelele şi stinge lumînarea?

M-am ridicat în picioare ca şi cînd aş fi fost împins de un resort. Cred că am şi icnit. Nu mai auzisem niciodată asemenea cuvinte din gura unei fete de vîrsta şi condiţia ei socială.

A izbucnit în rîs.

– Ce te miri?! Am fost confidenta lui Harry ani în şir. Ştiu ce se întîmplă pe lume.

S-a ridicat şi ea şi, în timp ce traversa cu graţie încăperea, apropiindu-se de mine, mi-am dat seama – zguduit de un şoc şi mai puternic – că fiecare şoaptă din bîrfele obscure care circulau pe seama ei era adevărată.

– N-ai vrea să facem turul proprietăţii? mă întrebă ea pe un ton îmbietor. Ţi-aş putea arăta...

– Nu, mulţumesc, i-am tăiat-o scurt.

Am observat cum i se ridicaseră sprîncenele la auzul vocii mele, pe cînd surîsul îi murea pe buze.

– Haide, Mark, asta nu-i prea politicos din partea ta. Credeam că ai aeceptat ramura de măslin.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre sonerie cu intenţia de a-i aminti valetului că tot mai aşteptam să-l văd pe Giles. Dar, înainte de a apăsa pe buton, i-am auzit vocea caldă şi mîngîietoare spunînd cu nepăsare:

– Sînt convinsă că o să mă găseşti mai amuzantă decît o fată de doctor. E teribil de plicticos să ai de-a face cu cei din clasele de mijloc, nu crezi?

M-am răsucit spre ea, dar n-am putut scoate nici un cuvînt.

– Eşti furios fiindcă am aflat despre nefericita ta fetiţă de doctor?

– Ascultă, Clarissa, i-am spus cu o voce excesiv de politicoasă, dacă mai spui un singur cuvînt cu tonul ăsta despre o femeie care este de o mie de ori mai doamnă decît o să fii tu vreodată...

– Ce plicticos să te culci cu o doamnă!

Am plesnit-o peste obraz şi am văzut cum ochii ei aruncau flăcări cînd îşi duse mîna la faţă.

– Tu eşti... tu, bastardule! mi-a scuipat ea cu o voce aspră cuvîntul urît pe care-l alesese fără să-şi dea seama că adevăratul lui înţeles îmi răsuna în urechi cu şi mai multă răutate decît o înjurătură obscenă, culeasă din şanţ. Tu... mizerabile... bastardule! Abia putea să vorbească

din cauza furiei care o sufoca. Cum îndrăzneşti să mă loveşti? reuşi ea să articuleze într-un tîrziu. Pleacă de-aici! Pleacă imediat de-aici, altfel ai să regreţi amarnic.

Am scos batista, mi-am şters obrazul şi m-am aşezat ostentativ pe sofa.

– Foarte bine, a spus ea, tremurînd de furie. O să chem valeţii şi o să-i pun să te dea afară.

Abia reuşeam să mă stăpînesc, dar în clipa aceea mi-am pierdut complet cumpătul. Sărind în picioare, am apucat-o de braţ înainte să poată apăsa pe sonerie şi am scuturat-o pînă cînd a amuţit complet.

– Eşti o mică... şi alergi de colo-colo ca o...

Temperamentul meu năvalnic fusese năpasta copilăriei mele şi, deşi ajunsesem la o vîrstă cînd mă puteam controla chiar dacă eram ţinta unor provocări extreme, de îndată ce îmi pierdeam calmul, nu-mi mai păsa ce spuneam.

– Crezi că nu-mi dau seama de ce eşti atît de furioasă? Nu poţi suporta indiferenţa celor din jur. Ai vrut să te răzbuni pentru că am rămas imun la farmecele tale. Crezi că mă poţi trata ca pe prostul ăla de Vincent? Oh, pe Dumnezeul meu, de data asta ai greşit adresa! Nici o femeie n-o să-mi dicteze mie şi nici n-o să mă determine să fac ce vrea ea. Şi, în afară de asta, ce m-ar putea interesa la tine? Nici măcar nu eşti frumoasă, cu ochii tăi cafenii de vacă şi cu gura ta cu buze groase şi cu buclele alea negre respingătoare! N-aş putea să mă culc cu tine nici dacă m-ai plăti pentru asta!

Şi, în timp ce am împins-o atît de violent încît s-a împiedicat şi a căzut pe sofa, uşa încăperii s-a deschis, cineva a tuşit în prag şi, în clipa următoare, valetul a anunţat respectuos că stăpînul casei era dispus să mă primească.

6

Cum te numeşti dumneata? l-am întrebat brusc pe valet pe cînd traversam vastul şi întunecatul hol către scara largă ce ducea la apartamentele de sus. Îmi îndreptam cravata şi îmi ştergeam sudoarea de pe frunte, încercînd să-mi recapăt calmul.

– Medlyn, domnule.

Mi-am dat seama că-şi formase deja părerea că eram tot atît de violent ca şi ceilalţi Penmari. Urcînd scările spre galerie, omul mi-a atras atenţia asupra portretelor strămoşilor mei parveniţi, care atîrnau pe pereţi. Primul Penmar, cartoforul, pe nume Baker, care cîştigase Penmarric de la prinţul moştenitor, a vrut să fie pictat cu celebrele zaruri în mînă; pe faţa lui se citeau cinismul şi cupiditatea şi, în pofida

costumului cfeminat à la Beau Brummel[1], făcea impresia unui om foarte dur. Alături se aflau portretele celor trei fii ai lui; primii doi dispăruseră în condiţii necunoscute, iar cel tînăr, bunicul meu Mark Penmar, făcuse avere în India înainte de a deveni stăpînul de la Penmarric. Priveam omul pe care mama mea îl iubise atît de mult. Aşa cum mi-a spus adesea, aveam cîteva trăsături comune; recunoşteam ochii negri şi piezişi, nasul urît şi gura mare, dar nu şi aerul glacial, care mi se părea detestabil, nici viclenia care i se citea în priviri. Ultimele erau portretele mamei şi al fratelui ei Arthur, care se înecase pe mare, lăsînd Penmarric fără moştenitor; acesta fusese cu siguranţă primul Penmar care putea fi socotit frumos, dar şi singurul care avea o mutră de prostănac. M-am întors la portretul mamei, care fusese pictat cînd avea optsprezece ani, şi l-am studiat pentru a găsi o asemănare cu femeia dură, înăcrită şi arogantă pe care o ştiam, dar nu am descoperit nici una. Ochii ei negri sclipeau blînd, iar gura cu buzele întredeschise exprima generozitate. Într-un cuvînt, era strălucitoare.

M-a năpădit brusc tristeţea. M-am întors şi l-am urmat pe Medlyn, părăsind galeria şi intrînd într-un coridor lung, care ducea la dormitorul stăpînului casei, faimoasa Cameră din Turn cu vedere spre mare, unde vărul meu se stingea lent.

Mirosul de medicamente m-a izbit de îndată ce am păşit pragul încăperii, dar mi-am reprimat orice reacţie. Ochii lui negri erau înfundaţi în orbite şi faţa părea o mască mortuară cînd m-a salutat şi mi-a făcut semn să iau loc. Infirmiera vîrstnică s-a retras în tăcere. Eram singuri.

– Aşadar, te-ai întors, spuse el într-un tîrziu. Mă întrebam cînd şi dacă o vei face.

– Da, domnule. Dar nu-l mai puteam privi. Îmi dădeam seama că nici o coardă nu vibra în mine; nu simţeam nimic, nici o legătură, comunicare, înţelegere sau dragoste. Nu vedeam în el decît un străin pe care nu voi ajunge să-l cunosc vreodată.

– Sînt sigur că ai avut un motiv puternic pentru a te hotărî să mă vizitezi, spuse el pe un ton sec. Întrucît continuam să tac, adăugă: Ai auzit cu siguranţă despre Harry. Asta nu înseamnă că o să capeţi toţi banii mei. Ţi-am dat destul pînă acum ca să-mi liniştesc conştiinţa. Voi adăuga partea lui Harry la zestrea Clarissei, în speranţa că se va găsi cineva s-o ia pentru banii ei. Dumnezeu ştie că nici un bărbat nu va fi dispus să se căsătorească cu ea din cauza reputaţiei pe care şi-a cîştigat-o.

---

[1]Personaj bogat, considerat arbitrul eleganţei în perioada respectivă (n.t.).

Eram stînjenit. Am privit neliniştit în jurul meu, la uriaşa încăpere circulară ale cărei ferestre dădeau şi spre mare, şi spre mlaştini, şi am rămas tăcut.

Într-un tîrziu mi s-a adresat pe un ton sarcastic:

– Şi acum ar fi mai bine să vorbeşti. Cît?

– Dacă... dacă aţi putea considera suma ca un avans, domnule, nu un cadou...

– Evident. Cît?

Am indicat o cifră.

– De ce ai nevoie de banii ăştia? Nu primeşti o alocaţie de la tatăl tău?

Mă aflam deja pe un teren periculos. Amorţeala mă părăsise şi începeam să simt durerea, dar cînd am deschis gura, vocea mea era mai calmă ca niciodată, rece, seacă şi reţinută.

– Domnule, nu vreau să-i cer această sumă pentru că nu poate fi considerată un avans. El intenţionează să lase majoritatea banilor săi fratelui meu mai mic.

– Chiar vrea să facă asta? Ce te face să crezi că va proceda astfel?

Îmi simţeam faţa învăpăiată sub privirile lui, în vreme ce o durere ascuţită îmi străbătea întregul corp.

– Ar fi nedrept, domnule... întrucît eu voi moşteni Penmarric... Nici nu mai ştiam ce spun. Nigel va primi Gweekellis Manor... e mai corect...

– Nu găsesc nimic mai nedrept decît să-ţi dezmoşteneşti primul născut în favoarea fiului mai tînăr... desigur, exceptînd cazul în care Castallack îşi închipuie că are un singur fiu.

În secunda următoare n-am mai suportat intensitatea durerii şi m-am ridicat în picioare, pregătindu-mă să părăsesc odaia. Dar m-am oprit. A crezut că starea mea se datora furiei şi cînd am întors spatele şi am bîjbîit după clanţa uşii, a strigat după mine cu o voce sacadată:

– Aşteaptă! Am să-ţi dau banii! Nu e cazul să te enervezi! Îmi cer scuze că am abordat un subiect atît de dureros, dar de cînd ai venit aici cu mama ta, m-am tot gîndit la tine şi m-am întrebat dacă..., dar asta nu mai are importanţă. Şi acum, du-te la scrin şi trage sertarul de sus... Aşaaa. Ai să găseşti hîrtie şi toc. O să-ţi dictez ce trebuie să scrii. Trebarvah, avocatul meu, va face aranjamentele necesare la bancă, pentru a-ţi transfera banii.

Cu un mare efort de voinţă, mi-am stăpînit tremurul degetelor, am luat tocul şi am făcut ce mi s-a cerut.

După ce a semnat scrisoarea, l-am auzit sfătuindu-mă să cheltuiesc banii cu folos, nu să-i risipesc în stilul obişnuit al Penmarilor la jocul de cărţi, curse de cai sau cu femeile. Pe măsură ce vorbea, mi-a revenit stăpînirea de sine şi furia a luat locul durerii.

– Mă numesc Castallack, domnule, nu Penmar. Vocea mea era tot atît de rece ca şi marea de dincolo de fereastră şi tot atît de mohorîtă ca mlaştinile care se întindeau dincolo de proprietate.

– Ah, da, desigur, spuse el şi, în timp ce privirile noastre se întîlniră cîteva secunde, am devenit conştient de anumite lucruri – o coardă care vibra drept răspuns în mine, o umbră de compasiune – pe care, vrînd-nevrînd, trebuia să le recunosc. Ah, da, repetă el şi faţa lui suptă şi bolnavă exprima o singurătate atît de mare, încît am reuşit cumva să-l iert. Numele tău este Castallack. Gura i se strîmbă într-un rînjet batjocoritor, dar politicos. Te rog să mă ierţi.

Am plecat curînd după aceea. Mai mult alergînd decît mergînd, am străbătut coridorul întunecat ce ducea spre galerie. Aveam impresia că toţi Peumarii îşi băteau joc de mine din cadrele lor, în timp ce mă împleticeam coborînd scările către hol. Nici o casă nu mi se mai păruse atît de apăsătoare ca Peumarric în momentul acela şi, pe cînd galopam pe alee, îmi doream – în starea de nefericire în care mă aflam – ca străbunicul meu să fi pierdut la zaruri în partida cu prinţul moştenitor şi să fi rămas un nimeni, numit Baker, pe tot restul vieţii sale aventuroase.

Capitolul cinci

Cuprins de disperare, şi-a trimis mesagerii la regele Stephen pentru a-i cere ajutor... (Stephen) i-a expediat imediat băiatului care încercase să uzurpe tronul toţi banii de care avea nevoie.

Geoffrey s-a plîns că nu se simţea bine... Contele a făcut febră mare şi s-a pregătit de moarte.

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

1

Spre plictiseala mea, am rămas treaz o bună parte din noaptea aceea, şi gîndurile m-au purtat spre Clarissa Penmar. Fără îndoială că dacă nu m-aş fi concentrat asupra ei, n-aş mai fi putut adormi din cauza întrevederii cu Giles. Făceam mari eforturi să nu zăbovesc asupra scenei din Camera din Turn şi, în încercarea de a mi-o scoate cu totul din minte, mi se părea reconfortant să-mi amintesc de cearta cu ea, cuvînt cu cuvînt.

Trebuie să recunosc că, în trecut, am avut de-a face cu femei de moravuri uşoare, dar cel puţin acelea nu susţineau eă ar fi mai bune decît în realitate, ca să nu mai vorbim de faptul că lipsa lor de onorabilitate putea fi pusă pe seama destinului claselor inferioare şi a altor circumstanţe de ordin social. Să ai bani şi să provii dintr-un mediu aristocratic şi, cu toate acestea, să nesocoteşti cele mai elementare precepte morale, iată un mod de viaţă care-mi rămăsese total necunoscut pînă la data aceea. Imoralitatea discretă, da; ştiam ce se petrecea în înaltele cercuri londoneze, dar promiscuitatea făţişă în care se complăcea o fată necăsătorită nu se întîlnea prea des. De regulă, fetele ce proveneau din clasa mea socială erau virgine pînă la măritiş, indiferent ce se putea întîmpla mai tîrziu cu sistemul lor de valori. Adesea, această situaţie putea să nu se datoreze unor principii de castitate, ci mai degrabă unei lipse de ocazii, deoarece, chiar atunci cînd îşi făceau intrarea în societatea londoneză, ele erau întotdeauna însoţite de o damă de companie. Chiar şi Clarissa trebuie să fi avut dama ei de companie cînd a participat la Sezonul londonez, dar fără îndoială că însoţitoarea ei a fost departe de a fi prezentă tot timpul.

Nu mă puteam opri să mă întreb cîți bărbați sedusese Clarissa și, spre rușinea mea, m-am trezit că mă gîndeam la ea cu un interes involuntar, dar libidinos. În momentele de furie maximă îi spusesem că nu mă atrăgea, și lucrul acesta era adevărat, dar majoritatea bărbaților manifestă o slăbiciune nemărturisită pentru femeile pe care le știu amatoare de relații sexuale întîmplătoare și, spre necazul meu, trebuia să recunosc că nici eu nu constituiam o excepție.

După un efort de concentrare memit să-mi abată gîndurile, mi-am îndreptat atenția asupra lui Michael Vincent. Fusesem atît de furios pe el pentru că îmi înșelase încrederea, încît trebuia să mă străduiesc din răsputeri să fiu rezonabil. În final, cînd s-a crăpat de ziuă, eu călătoream spre Penzance pentru a mă întîlni cu el.

– Castallack! exclamase el în timp ce funcționarul m-a introdus în biroul lui. Ce surpriză plăcută!

– Mă îndoiesc, i-am retezat-o eu, așteptînd ca funcționarul să închidă ușa. Am continuat într-un registru mai acut: Blestemat să fii! Vocea îmi tremura de furie, deși încercam să mă stăpînesc. Dacă nu ne-am afla în biroul tău, de unde se aude orice zgomot, te-aș pocni și, cu puțin noroc, ți-aș sparge nasul.

– Castallack... Era cenușiu la față. Eu nu...

– Nu, nu-mi spune că nu știi despre ce vorbesc! Prostule blestemat! Cum îndrăznești să-i vorbești amantei tale despre viața mea particulară?

– Amantă! Mă privea cu o expresie de parcă ar fi fost gata să leșine.

– Amantă, da! am zbierat eu. Amantă! I-ai spus tîrfei aleia de la Penmarric despre Rose Parrish!

– Clarissa nu este amanta mea, îmi răspunse el. Nici vorbă de așa ceva.

– Crezi că mă poți convinge? Simțeam că îmi pierd din nou cumpătul. Am încercat să mă stăpînesc înainte de a fi prea tîrziu. Știi prea bine că i-ar ceda primului venit! Dumnezeule, mi s-a oferit chiar mie! Așa că nu încerca să-mi spui... că tu și ea...

S-a ridicat tremurînd din toate mădularele.

– Tu... tu... Nu putea vorbi. Vrei să spui că tu și ea...

– Dumnezeule, Vincent, nu fi idiot! Crezi că mi-ar face plăcere să mă culc pe un covor uzat în camera de dimineață de la Penmarric după ce am aflat că i-ai spus...

– Oh, Doamne! exclamă el, așezîndu-se brusc pe un scaun și îngropîndu-și fața în mîini.

L-am privit fix.

– Foarte bine, am spus în cele din urmă cu amărăciune. Foarte bine. Nu este amanta ta. Poate că se culcă în schimb cu șeful rîndașilor. Dar, dacă nu sînteți nici măcar amanți, comportarea ta e și mai puțin

scuzabilă. Ţi-am vorbit de Rose Parrish în cel mai strict secret – am crezut în principiile tale etice ca om al legii şi ca gentilom, dar mi-ai înşelat încrederea, ai călcat în picioare toate aceste principii...

– Nu-mi vorbi mie de principii morale atîta vreme cît tu însuţi le nesocoteşti. Dacă te-ai fi purtat ca un gentilom, n-ar fi existat episodul Rose Parrish.

– Fir-ar să fie! am strigat eu. Nu-mi ţine lecţii!

– Astă ţi se potriveşte şi ţie!

– Dar tu...

– În regulă, regret. Îmi pare rău că i-am spus! Nu aveam de gînd să-i împărtăşesc secretele tale, dar, vorbind despre tine, ea a remarcat că... că nu eşti atît de arătos ca vărul Raymond, şi atunci am spus – fără să mă gîndesc – că alte femei te consideră suficient de chipeş...

– Eşti o fiinţă slabă, fără coloană vertebrală!

– Nu aveam de gînd să-i spun, ţi-o jur! Dar o iubeam, Castallack, şi încă o mai iubesc... cînd sînt cu ea, uit de toate, sînt ca o cocă în mîinile ei...

– Cocă! I-am aruncat o privire dispreţuitoare. Bine, dar cum poţi fi atît de prost încît să nu-ţi dai seama că te va sfîşia în bucăţi? Îţi pierzi timpul, pentru că n-o să te iubească niciodată. Tot ce poţi spera sînt cîteva ceasuri petrecute în dormitorul ei de la Penmarric înainte de a te părăsi pentru un altul.

M-a lovit atît de repede încît n-am mai avut timp să-i evit pumnul. Şedea ghemuit în scaunul lui şi, dintr-o dată, s-a ridicat, s-a aplecat în faţă şi m-a izbit, aruncîndu-mă peste trei cutii cu acte, de unde am aterizat într-un dulap de lemn. În urma impactului, uşa acestuia s-a deschis şi pe podea s-au revărsat tocuri, peniţe şi hîrtie sugativă.

– Castallack, ai păţit ceva?

Redevenise atît de politicos încît a încercat chiar să mă ajute să mă adun de jos.

M-am ridicat fără ajutorul lui şi i-am întors spatele.

– Castallack, îmi pare rău. Uite, nu vreau să mă cert cu tine. Te rog să mă ierţi şi să continuăm să fim prieteni. Ştiu că m-am purtat îngrozitor cînd ţi-am trădat încrederea şi regret sincer, dar...

– N-o să mai am niciodată încredere în tine, i-am şuierat printre dinţi şi am părăsit încăperea.

Uşa s-a trîntit cînd am tras de clanţă. În anticameră, cei trei funcţionari mai vîrstnici mă priveau cu curiozitate pe deasupra ochelarilor, dar eu am trecut mai departe. Am ieşit în stradă şi am făcut cîţiva paşi la întîmplare, apoi, încă furios, am coborît dealul către esplanadă, unde domnea liniştea reconfortantă a hotelului „Metropole"

După o bună bucată de vreme, m-am întors la biroul de avocatură şi m-am împăcat cu Michael Vincent, dar înstrăinarea dintre noi a mai persistat cîteva luni.

2

În după-amiaza aceea am găsit un apartament pentru Rose, cu vedere spre mare, şi am angajat-o pe fiica proprietăresei, o femeie plăcută şi aparent eficientă, să aibă grijă de ea, să-i gătească, să-i facă tîrguielile şi alte treburi casnice.

– Vara mea, doamna Parrish, are sănătatea zdruncinată, le-am spus celor două doamne, după ce făcusem toate aranjamentele necesare. Soţul ei a murit în Franţa într-un tragic accident cu numai o lună în urmă.

Au oftat pline de compasiune.

– Biet suflet, spuse proprietăreasa. Atît de tînără şi atît de nefericită!

– Făcea experienţe cu o trăsură fără cai, am precizat eu. Motorul a luat foc şi vehiculul i-a scăpat de sub control. A fost o tragedie îngrozitoare.

Mă priveau cu ochii măriţi de uimire. Auziseră de cazuri asemănătoare, petrecute în Franţa, dar pentru prima oară intrau în contact cu cineva direct implicat într-o tragedie.

– Toate invenţiile astea! se auzi comentariul dezaprobator al proprietăresei.

– N-o să ducă la nimic bun, completă fiica ei. Nimic bun.

Au clătinat din cap la unison. Le-am lăsat să discute în continuare soarta miticului domn Parrish şi m-am dus la biroul hotelului „Metropole" pentru a-i trimite o scrisoare Rosei. I-am scris că am închiriat apartamentul şi am angajat o cameristă, urmînd să-i trimit o trăsură închiriată la St. Ives ca s-o aducă în lunea următoare. Anunţă-i pe Trceni că trăsura te va duce la gară ca să iei trenul de Londra, i-am scris eu. Dacă vor dori să te ducă la gară, spune-le că nu suporţi despărţirile. O să încerc să te întîmpin la locuinţa ta, dar dacă nu mă vei găsi acolo, doamna Polgear şi fiica ei te vor aştepta, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Îţi las douăzeci de lire sterline la directorul băncii Great Western din Market Jew Strcet 16. Dacă mai ai nevoie de bani şi nu poţi comunica imediat cu mine, poţi să te adresezi domnului Michael Vincent, un avocat de la firma „Holmes, Holmes, Trebarvah şi Holmes" de pe Bolitho Alley nr.3, aflată în continuarea străzii Market Jew, în dreptul statuii lui Sir Humphrey Davy. Bineînţeles, o să iau legătura cu tine în fiecare săptămînă...

Am sigilat scrisoarea, am pus-o la cutie şi m-am întors la calul meu. Se însera şi ştiam că trebuie să mă grăbesc dacă vreau să fiu acasă la timp pentru cină. Mulţumit că terminasem aranjamentele care o priveau pe Rose, dar în acelaşi timp profund afectat de altercaţia cu Vincent, am părăsit Penzance şi am luat-o călare peste coline, prin Zillan, către casa tatălui meu, la Morvah.

3

Când am ajuns acasă, tata nu se vedea pe nicăieri. Am presupus că lucra în biroul lui şi, după ce am şters calul de sudoare şi l-am frecat cu buretele, l-am lăsat în grija lui Mannack, la grajd, şi am urcat în camera mea să mă schimb pentru cină. Doamna Mannack mi-a adus apă fierbinte.

– Domnul Castallack ar vrea să vă vadă, domnule, îmi spuse ea punînd cana pe lavoar. Cînd doriţi dumneavoastră.

– Foarte bine. Vă mulţumesc, doamnă Mannack.

– Mulţumesc, domnule, zise şi ea înainte de a se retrage.

M-am spălat şi m-am schimbat în viteză; după ce am fost gata, am coborît şi am ciocănit la uşa tatălui meu.

– Intră, l-am auzit eu spunînd.

Am pătruns în încăpere. Tata stătea lîngă fereastră şi privea luminile serii care aruncau umbre lungi deasupra mlaştinilor. Ajunsesem la jumătatea drumului spre el cînd am văzut că ţinea în mînă o scrisoare.

M-am oprit. În clipa în care s-a întors spre mine, i-am văzut ochii umbriţi de tristeţe. Mi-a întins scrisoarea.

– Te rog, citeşte-o! Nu a mai spus nimic altceva decît: Te rog, citeşte-o!

Aşa că am luat scrisoarea, am privit-o şi am văzut bine cunoscutul blazon al Penmarilor, iar în partea de jos a paginii, semnătura: „Clarissa Penmar"

L-am privit. Nu se auzea decît ticăitul unui ceas în liniştea desăvîrşită din încăpere. Dincolo de fereastre, soarele scăpăra către o moarte însîngerată în marca cornwalleză atît de opacă.

– Citeşte-o, repetă el.

Mi-am întors privirea spre scrisoare.

„Dragă domnule Castallack, scrisese cu o mînă copilărească, dar răzbunătoare, cred că aţi fi interesat să aflaţi că fiul dumneavoastră a fost astăzi aici ca să ceară bani – după cum mi-a spus tatăl meu. Se pare că vărul Mark doreşte să întreţină o femeie la Penzance, fiica unui doctor..."

Pagina mi-a scăpat din mînă şi a căzut pe podea cu un uşor fîşîit. Gîtul mi se strînsese.

După un timp, a întrebat:

– Este adevărat, Mark?

– Nu, am spus. Nu, sînt numai minciuni.

Mă mişcam tot timpul, eram agitat, nu putcam sta o clipă locului. Cînd m-am depărtat de birou, am observat scrisoarea căzută pe covor ca o frunză albă, m-am aplecat, am ridicat-o, am netezit-o cu degetele şi am încercat să citesc din nou. Dar nu am fost în stare.

– Minciuni? Dar l-ai vizitat des pe Giles, nu-i aşa? De ce să fi mimţit Clarissa în privinţa asta? Te-ai dus la Penmarric.

– Da.

Tabla de şah era pregătită pe o masă lîngă uşă. Am ridicat un cal şi un pion negru, apoi le-am lăsat la loc.

– Ai împrumutat bani de la Giles.

– Da.

– În ce scop?

– Am avut nevoie de ei.

– Şi de ce n-ai venit la mine? Ţi-am spus, Mark, dacă ai datorii de plătit, să vii la mine pentru bani, nu la alţii, la străini...

– Nu am vrut să-ţi cer dumitale. Nu accept să fiu o povară pentru dumneata. Banii de la Penmar îmi aparţin mie de drept.

– Dar trebuia să vii la mine! Ţi-am spus cît se poate de clar. De ee te-ai dus la Giles?

– Pentru simplul motiv că mi-a fost imposibil să mă adresez dumitale. Degetele mele se jucau încă mişcînd piesele de fildeş încoace şi încolo. Nu voiam să ştii.

– Despre femeie?

– Nu e vorba de nici o femeie, am repetat eu. Toate astea sînt minciuni.

– Atunci de ce aveai nevoie de bani?

– Am făcut datorii la jocul de cărţi. La Carnforth Hall.

– Aşadar, fata de doctor nu există?

– Nu, am răspuns. Nu există. Clarissa a inventat-o.

A urmat o lungă tăcere. Regina albă mi-a scăpat printre degete şi a căzut cu zgomot pe tabla de şah.

– De ce oare nu te pot crede?

Din nou se lăsă tăcerea. Am luat calul negru şi l-am strîns de parcă voiam să-l strivesc. Pe sub pleoape mi se adunau lacrimi de umilinţă.

– Cred că ar fi mai bine să-mi spui despre ce este vorba.

N-am răspuns. Eram întors cu spatele la el. Nu vedeam în faţa ochilor decît tabla de şah şi piesele de fildeş.

– Te rog, Mark.

– Nu este nevoie să ştii. Totul s-a terminat. Am făcut toate aranjamentele necesare. Nu are nici un rost să afli amănunte. Şi nici nu vreau să ştii despre toate astea.

– Nu înţeleg, mi-e teamă că nu înţeleg. Cum poate fi „terminat totul", cînd Clarissa îmi scrie că ai de gînd să întreţii această femeie la Penzance?

– E vorba doar de cîteva luni, am spus repede, şi pe urmă, după ce se va naşte copilul...

M-am oprit. A urmat o tăcere adîncă, înspăimîntătoare. M-am întors cu faţa la el, i-am văzut expresia şi atunci am ştiut.

Clarissa nu pomenea nimic despre starea Rosei. Vincent nu fusese totalmente indiscret.

– Oh, Doamne! M-am aşezat pe scaun, sprijinindu-mi cotul de masa de şah, şi piesele de fildeş se risipiră pe covor. Obrajii îmi ardeau ca para focului. Oh, nu! Lacrimi fierbinţi îmi ţîşniră din ochi. Plîngeam. Oh, nu, nu, nu...

– Te rog, spuse el, te rog, Mark.

Am continuat să plîng.

– Cred că ar fi mai bine să-mi spui toată povestea.

– Nu, am răspuns. Nu vreau să ştii.

– Bine, dar acum am aflat. Ai avut o aventură cu fiica unui doctor şi ea urmează să dea naştere copilului tău.

Fiindcă nu mai puteam suporta să-i aud vocea, am încercat să-mi astup urechile. Lacrimi amare îmi scăldau obrajii, udînd piesele de fildeş şi suprafaţa şlefuită a tablei de şah.

– Îţi mai dau o şansă să te explici.

– Mi-e imposibil.

Cum să-i spun că o dorisem pe Rose pentru că îmi amintea de Janna şi că aveam nevoie de o femeie ca Janna pentru că... Dar nu ştiam nici eu, n-am înţeles niciodată de ce respinsesem dintotdeauna ideea de celibat. Nu-mi puteam explica de ce trebuia să doresc atît de des o femeie care avea să mimeze toate gesturile dragostei, deşi nu încăpea îndoială că între noi nu exista nici un sentiment. Tot ce ştiam era că, pe măsură ce deveneam conştient de propria nefericire, sunţeam nevoia unei prezenţe feminine şi că obsesia mea pentru Janna prinsese contur într-un moment în care fusesem mai disperat, mai tulburat, mai singur ca oricînd.

Dar acum nu era timpul să mă întorc cu gîndul la mama.

Tatăl meu reîncepuse să vorbească. Trebuia să fac eforturi disperate ca să-l aud şi să mă concentrez asupra semnificaţiei cuvintelor pe care le rostea.

– Cine este femeia asta? Vocea lui gravă şi liniştită se voalase sub imperiul tristeţii. Cum ai întîlnit-o?

– Din întîmplare, la St. Ives. Avea în grija ei un copil. Nu are bani şi nici relaţii. Mîna îmi tremura în timp ce bîjbîiam după o batistă. Ne-am întîlnit în fiecare zi, timp de o săptămînă.

– Vrei să spui că a venit la hotelul tău? O fată de doctor? O tînără bine crescută?

– Nu, eu... am închiriat o cabină de baie pe plajă.

– Unde ai făcut dragoste cu ea.

– Da.

– Timp de o săptămînă.

– Da.

– Ai înşelat-o spunîndu-i că te vei căsători cu ea mai tîrziu?

– Nu, nu i-am promis nimic.

– Şi acum – te-ai oferit să te căsătoreşti cu ea?

– Nu.

– Înţeleg. Înseamnă că te-ai folosit de ea timp de cîteva zile, ai dezonorat-o şi apoi i-ai oferit bani împrumutaţi de la Giles Penmar ca să-ţi liniştească conştiinţa. I-ai spus lui Giles...

– Nu.

– Dar te-ai dus la Giles. N-ai venit la mine.

– Nu puteam... Nu voiam să te supăr.

– M-ai supărat şi mai mult ducîndu-te la Giles. Desigur, comportamentul tău vrednic de dispreţ m-a şocat în cel mai înalt grad, dar nimeni nu e perfect; toţi păcătuiesc prin ceva, toţi fac greşeli... Nu neg că sînt foarte supărat pe tine, dar mă străduiesc din răsputeri să înţeleg şi să iert. Iar ceea ce mi se pare mai grav nu este atît lipsa ta de moralitate – deşi îmi vine greu să mă împac cu ideea asta – ci duplicitatea ta. M-ai decepţionat, m-ai minţit...

– Doar pentru că...

– ... pentru că nu ai avut curajul să-ţi asumi răspunderea pentru un comportament dezonorant! Totuşi, n-aş vrea să fiu chiar atît de supărat pe tine; şi eu sînt în egală măsură vinovat. Am încercat din răsputeri să-ţi fiu un tată bun, să-ţi dau o educaţie decentă şi să-ţi inculc anumite principii, dar văd că nu am reuşit. Am procedat cum am crezut că e mai bine, însă am greşit.

– Nu spune asta. Te rog! M-am ridicat, ţinînd încă scrisoarea Clarissei în mînă. Faţa îmi era udă de lacrimi. Te rog să nu-mi spui aşa ceva.

– Dar este adevărat, replică el. Nu am reuşit niciodată să te înţeleg, după cum n-am înţeles-o nici pe mama ta. Nu-mi semeni în nici o privinţă, absolut în nici una. Am căutat, am tot căutat o scînteie pe

care s-o recunosc, o asemănare cît de mică, dar totul a fost în zadar – chiar şi gustul tău pentru istorie nu izvorăşte decît din dorinţa ta de a-l depăşi pe Nigel în orice ai încerca să faci. Semeni cu mama ta. Eşti un Penmar. Cred că în adîncul inimii mele am ştiut asta încă din clipa în care te-ai născut.

– Nu! am zbierat eu. Mă simţeam doborît de o emoţie atît de devastatoare încît abia mă mai puteam ţine pe picioare. Nu, nu, nu...

– Şi te-ai dus la Giles, spuse el. Te-ai dus la Giles. Nu ai venit la mine. L-ai preferat pe el.

– Da, m-am dus la el! Abia mai puteam articula cuvintele. Mi-am vîrît pumnii în ochi ca un copil care încearcă să-şi oprească plînsul. M-am dus la el pentru că dumneata erai cel care conta, nu Giles, de care puţin îmi păsa...

– Giles, repetă el, Giles Penmar. Un om fără principii, fără onoare. Toţi au fost la fel, toţi Penmarii. O familie imorală, crudă, rea, desfrînată.

– Dar eu... nu sînt... ca ei... L-am prins de manşetă, dar s-a întors ca şi cînd n-ar mai fi suportat să mă privească. Eu semăn cu dumneata. Sînt convins de asta. Trebuie să mă crezi. Spune-mi, te rog, că mă crezi. Te rog, te rog spune-mi!

– Am încercat să te cred, dar tot ce pot spune este că nu am reuşit.

Şi după aceea s-a lăsat o tăcere deplină, pentru că nu mai cra nimic de spus. M-am depărtat de el, prea plin de amărăciune chiar pentru a mai putea plînge, şi am ieşit afară. Sufla un vînt puternic, aducînd dinspre mare o formaţiune de nori negri şi grei.

Brusc, am început să alerg peste cîmp, peste zidurile joase de piatră, către mlaştini, înfruntînd vîntul care urla în jurul meu. Cînd am ajuns în vîrful crestei, se întunecase de-a binelea. Bălăriile îmi zgîriau pantofii şi mi se agăţau de pantaloni, dar am continuat să alerg, respirînd sacadat, pînă cînd am zărit profilîndu-se în faţa mea zidurile de piatră ale Castelului Chûn.

M-am oprit să-mi trag sufletul. Dîndu-mi părul pe spate, mi-am şters faţa de lacrimile de mult uscate, apoi, îndreptîndu-mi cravata, am coborît la vale, către ferestrele luminate de la Roslyn Farm.

4

Tuna şi fulgera, iar zgomotul naturii dezlănţuite îl acoperea pe acela făcut de pumnul meu care bătea în uşa din spate. La lumina altui fulger, am văzut spre răsărit, profilîndu-se pe cerul acoperit de nori negri, prevestitori de furtună, clădirea care adăpostea motorul de la mina Ding Dong.

– E cineva acasă? am strigat eu şi, în clipa următoare, uşa s-a deschis cîţiva centimetri, iar bătrîna Griselda şi-a scos nasul ca să vadă cine este.

– Ce vrrrei? M-a privit suspicioasă. Ce vrrrei de la noi?

– Lasă-mă să intru. Aş fi împins-o într-o parte dacă uşa n-ar fi fost prinsă cu un lanţ. Unde este stăpîna ta?

De undeva de departe, din camera luminată, aflată în spatele coridorului, am auzit o voce întrebînd: „Cine este, Griselda?"

Bătrîna vrăjitoare întoarse capul.

– Tînărrrul domn Marrrk. Parcă o aud şi acum. Nu a spus „domnul Castallack", nici măcar „tînărul domn Castallack", ci „tînărul domn Mark"

– Poftеşte-l înăuntru! îi spuse doamna Roslyn cu o nuanţă de nerăbdare în vocea ei blîndă şi egală. Chiar aşa, Griselda, de ce trebuie să fim atît de inospitaliere?

Bătrîna a desprins lanţul mormăind ceva şi a mai întredeschis uşa cu cîţiva centimetri. Am trecut pe lîngă ea şi am intrat în cameră.

Stătea în picioare lîngă masă. Nu o mai văzusem de o bună bucată de vreme şi frumuseţea ei m-a frapat atît de puternic de parcă atunci aş fi întîlnit-o pentru prima dată. Era îmbrăcată în negru ca de obicei, iar la gît avea o broşă antică, o camee montată cu pietre semipreţioase. Îmi amintesc că ţinea în mînă un exemplar din revista *Tidings*, care apărea la Penzance, şi venirea mea intempestivă o întrerupsese din lectură. Mi s-a părut ciudat să văd chiar şi un ziar local în mîna proprietarei unei ferme izolate de ţară.

– Bună seara, domnule Castallack, mă întîmpină ea. Ce surpriză să vă revăd!

– Bună seara, doamnă Roslyn, m-am auzit spunînd. Începuse să plouă cu tunete şi fulgere care brăzdau cerul nopţii înainte de a se înfige în pămînt. O clipă mai tîrziu, trăsnetul se auzi deasupra capetelor noastre.

– Griselda, i se adresă Janna, ferestrele de sus sînt închise? Annie dragă – servitoarea înspăimîntată tremura ca un căţel în ploaie – nu trebuie să-ţi fie frică. Trăsnetul nu te poate lovi. Se întoarse apoi spre mine. Tocmai făceam ceaiul. Vreţi o ceaşcă?

– Da, mă rog. Dacă nu vă deranjează.

Se duse spre bufet, mai scoase o ceaşcă cu farfurioara ei şi le aşeză pe masă. Ceaiul negru picura din strecurătoare.

– Lapte?

– Da. Puţin.

– Zahăr?

– Nu, mulţumesc.

Puse ambele ceşti pe o tavă şi se îndreptă spre uşă.

– Nu vreţi să veniţi în salon?

Am urmat-o pe coridorul ce ducea spre camera din faţă. M-am simţit deodată mai puţin amorţit, mai puţin secătuit de puteri.

– Luaţi loc, vă rog. În timp ce vorbea, trase perdelele. Vă e frig? Vreţi să fac focul?

– Nu, vă mulţumesc.

Ne-am aşezat unul în faţa celuilalt la măsuţă. Afară se auzea din nou tunetul rostogolindu-se peste vale, iar ploaia bătea cu furie în geamuri.

– Păreţi obosit, domnule Castallack. Vă simţiţi bine?

– Da, totul e în ordine.

M-a privit atent, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fiu beat, dar de bună seamă că trecusem examenul fiindcă părea destul de liniştită.

– Pot să vă întreb care este motivul vizitei dumneavoastră la această oră tîrzie?

– Da, i-am răspuns. Puteţi întreba. Dar nu ştiu de ce am venit. Poate pentru că nu aveam unde să mă duc.

Ea sorbea din ceai fără să mai pună întrebări. Aştepta o explicaţie din partea mea, dar nu ştiam ce să-i spun, aşa că, la un moment dat, în absenţa altui subiect de discuţie, am întrebat-o:

– De ce citiţi *Tidings?*

A urmat o pauză. Părea surprinsă.

– Poate, spuse ea într-un tîrziu, pentru că sînt în stare s-o fac.

Acum ştiam de ce mi se păruse atît de ciudat să văd ziarul în mîna ei. În pofida legislaţiei sociale a anilor şaptezeci, majoritatea femeilor din clasa ei socială erau analfabete.

– Aţi urmat vreo şcoală? am întrebat eu stîngaci.

– Nu.

– Totuşi ştiţi să citiţi.

– Am învăţat.

– Trebuie să fiţi foarte talentată dacă aţi învăţat să citiţi fără să fi frecventat vreo şcoală.

– Am primit o oarecare instrucţie. Dar nu într-o şcoală.

– Aşa? Şi aţi fost instruită şi în alte domenii?

– Da, domnule Castallack. Cititul a fost unul din multele lucruri pe care le-am învăţat pe vremea cînd eram mai tînără.

– La St. Ives?

– La St. Ives.

Am gustat ceaiul tare ca un drog. După o pauză, am mai sorbit o înghiţitură.

– De ce nu locuiţi la St. Ives, doamnă Roslyn?

– De ce? repetă ea. Ochii săi limpezi aveau o expresie uşor dispreţuitoare, dar şi amuzată. Nu există vreun motiv special. Pur şi simplu m-am săturat de mirosul de peşte.

– Înţeleg. Afară, tunetul se auzea mai departe, însă ploaia continua să bată în ferestre. Totuşi, este plăcut să trăieşti la malul mării, am spus eu într-un tîrziu. Într-o zi o să locuiesc şi eu la malul mării, la Penmarric. Ştiaţi asta?

– Am... am auzit zvonuri.

– Este o moşie mare. Sînt norocos să am astfel... cum să spun, astfel de...

– Perspective, completă ea zîmbind.

– Da, aşa e. Am privit-o drept în ochi. Îmi pare bine că sînteţi în cunoştinţă de cauză; voiam să mă asigur că îmi cunoaşteţi poziţia socială.

– Oh, de ce?

– Pentru că vreau să vă întreb dacă aţi fi dispusă să vă căsătoriţi cu mine.

M-a privit fix. Ochii ei limpezi exprimau surpriza.

– Să mă căsătoresc cu dumneavoastră, domnule Castallack?

– Căsătoriţi-vă cu mine, doamnă Roslyn. Vreţi?

Făcea eforturi vizibile pentru a-şi controla emoţiile. Am observat-o cum fixa ceaşca de ceai de pe masă, încercînd să-şi amintească o frază potrivită citită cu mulţi ani în urmă la St. Ives.

– Domnule Castallack, spuse ea calm, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Sînt, desigur, conştientă de onoarea pe care mi-o faceţi.

Încercam să-mi amintesc dacă fraza era din Dickens. Suna mai degrabă a Jane Austin.

– dar, din păcate, mi-e teamă că nu pot accepta propunerea dumneavoastră. Vă sînt foarte recunoscătoare, dar mi-e imposibil să devin soţia dumneavoastră.

Mi-a zîmbit stingherită, în vreme ce ochii ei mă urmăreau cu atenţie. După un timp, am spus:

– Nu aţi vrea să vă mai gîndiţi înainte de a lua o decizie definitivă?

– Mi-e teamă că nu am nevoie de timp de gîndire, domnule Castallack. Totuşi, vă mulţumesc.

– Pot să vă întreb dacă există vreun motiv special care stă la baza acestei hotărîri?

– Pentru moment nu doresc să mă căsătoresc. A trecut prea puţin timp de la moartea soţului meu.

– Aş putea reveni după...

– Nu, domnule Castallack. Vă mulţumesc.

– Mă consideraţi prea tînăr?

Răspunse după o ezitare:

– Poate.

– Peste cîţiva ani...

– Nu, domnule Castallack. Îmi pare rău. Problema căsătoriei nu intră în discuţie.

Am privit-o fix. Mîinile mi se strînseră cu putere şi încetară să mai tremure. Mintea mea răsucea pe toate feţele un singur gînd, o singură dorinţă – să-mi petrec noaptea în pat cu ea, dar lucrul acesta nu era posibil.

– Regret, repetă ea. Vă rog să mă iertaţi. Dar nu se poate. Îmi pare rău.

– Ba da, se poate, am spus, o să vedeţi. M-am ridicat în picioare. Îmi cer scuze că v-am răpit atîta timp, doamnă Roslyn. Vă rog să mă scuzaţi.

M-am îndreptat spre uşă.

Nu-şi putea ascunde surprinderea.

– Plecaţi?

– Da. Am depăşit timpul admis de normele de politeţe.

– Dar plouă cu găleata! Nu vreţi să staţi măcar pînă se mai potoleşte furtuna?

– Nu, trebuie să plec. Imediat. Vă rog să mă scuzaţi.

M-am îndreptat orbeşte spre hol şi am bîjbîit după încuietoarea uşii principale.

– Noapte bună, domnule Castallack. Părea încă stingherită. Vă mulţumesc pentru vizită.

– Noapte bună, doamnă Roslyn, am spus eu fără s-o privesc şi am ieşit în vîntul, ploaia şi întunericul de-afară.

Uşa s-a închis în urma mea.

Un moment am stat nemişcat, respirînd sacadat; lacrimi inutile îmi usturau din nou pleoapele şi, în lumina unui fulger, am revăzut profilîndu-se pe cer clădirea motoarelor şi turnul de piatră al minei Ding Dong. Tunetele bubuiau în depărtare, către Penzance şi Marazion. Ploaia îmi biciuia faţa asemenea şfichiuiturilor unui bici. M-am întors în sfîrşit, m-am îndreptat împleticindu-mă spre poarta din spate a casei şi am început să urc anevoie colina pînă la zidurile bătute de vînturi ale Castelului Chûn.

5

Cînd am ajuns acasă, tatăl meu plecase şi nu se ştia nimic despre el.

– Şi-a înşeuat calul, mi-a spus doamna Mannack, şi a plecat să vă caute. Era teribil de îngrijorat. I-am spus că se anunţă furtună,

dar nu m-a luat în seamă: „N-are nici o importanţă furtuna" Părea bolnav de îngrijorare.

Am fost cuprins de un val de neliniște.

– Pe unde a luat-o?

– A spus că o ia spre vest, în direcţia St. Just. Nu fiţi îngrijorat, domnule Mark. Cu siguranţă că s-a adăpostit într-un han.

Credeam că s-a îndreptat spre Penmarric. Şi-o fi închipuit probabil că m-am întors la Giles. Mi-am pus un fular şi o pereche de cizme de călărie şi am fugit afară pe aleca care ducea la drumul spre Morvah. Ploaia mai slăbise din intensitate, dar vîntul era încă puternic şi mă împingea înapoi în timp ce coboram spre biserică. Tocmai cotisem spre St. Just cînd am auzit un sunet stins de copite lovind pămîntul.

– Papà! Am fugit înainte, alunecînd la fiecare pas în noroi, cu dinţii clănţănind de frig. Papà! am strigat tare, dar vîntul mi-a smuls cuvîntul şi l-a dus departe, peste mlaştini, către Chûn. Papà!

Calul ajunsese la cotul drumului. Noaptea era atît de întunecoasă încît nu puteam vedea faţa călăreţului.

– Papà...

– Mark. A ajuns lîngă mine şi a descălecat. Mark, am fost atît de îngrijorat. M-a luat în braţe şi mi-a lipit faţa de pieptul lui, ca şi cum aş fi fost copilul de odinioară, de la Gweek. Unde ai fost? m-a întrebat. Te-am căutat peste tot. M-am dus pînă la Penmarric, dar valetul mi-a spus că n-ai trecut pe-acolo. Unde ai fost?

– La Chûn.

– Pe furtuna asta?

– M-am adăpostit.

– Bietul meu băiat, tremuri din cap pînă în picioare! la calul, du-te repede acasă şi fă o baie fierbinte. N-o să-mi iert niciodată dacă te îmbolnăveşti.

– Nu, n-o să păţesc mimic... Nu putem încăleca amîndoi? N-am putea...

– Nu, eu sînt prea înalt şi prea greu, iar calul e bătrîn, nu ne poate duce pe amîndoi. Fă cum îţi spun şi du-te degrabă acasă. Nu-ţi face griji pentru mine.

Am protestat energic, dar tata a rămas neînduplecat, aşa că, pînă la urmă, am făcut ce mi-a spus. De îndată ce am ajuns acasă, i-am cerut doamnei Mannack să încălzească cît mai multă apă cu putinţă şi m-am retras în camera mea să-mi lepăd hainele ude. După ce m-am înfăşurat într-o pătură, m-am dus la bucătărie şi m-am aşezat lîngă sobă. Atunci a intrat şi tata.

– Este apă caldă?

– Da, domnule, răspunse doamna Mannack.

– Bine. Mai tremuri, Mark?

– Nu, am spus. Nu, acum mi-e cald.

– Sper să nu faci o pneumonie.

– Stai liniştit, de mine nu se prinde nici o boală.

Într-adevăr, n-am făcut pneumonie. În schimb, a doua zi de dimineaţă tata nu se simţea bine, drept care, după cîteva ore, călăream deja spre Penzance pentru a aduce un medic.

6

Timp de zece zile s-a zbătut între viaţă şi moarte. În majoritatea timpului avea febră mare şi nu mă recunoştea, iar în cele din urmă nici nu mai vorbea, ci zăcea doar inconştient pe perne. În seara celei de-a zecea zile l-am trimis pe Mannack să aducă din nou doctorul şi m-am întors la căpătîiul patului. După o vreme i-am luat mîna între palmele mele, dar a rămas inconştient, cu ochii închişi, cu respiraţia grea şi faţa supţă de boală. Am continuat să-l veghez, încercînd să-mi alung spaima şi disperarea, dar după un timp i-am lăsat mîna şi m-am îndreptat spre fereastră. Era o zi rece şi mohorîtă. Marea avea o nuanţă cenuşie, la fel ca şi cerul, şi umbrele amurgului coborau deasupra mlaştinilor, aruncînd umbre stranii peste priveliştea aceea uitată de lume.

Am încercat să mă rog:

– Doamne, fă-l să vorbească. Fă-l doar să spună... Cuvintele se înşirau unele după altele în mintea mea. Nu cer nimic altceva. Te rog, Doamne, fă-l să vorbească.

Se părea că ruga îmi fusese îndeplinită; am auzit fîşîitul slab al cearşafurilor de olandă şi m-am întors încă o dată spre el.

Avea ochii larg deschişi. Mă recunoscuse.

– Mark.

Mi-a fulgerat prin minte gîndul că se însănătoşise şi am respirat uşurat, cu speranţa renăscută. A trecut de greu. Se simte mai bine. Va trăi.

– Mark.

– Da, vorbele mi se rostogoleau din gură. Da, sînt aici, papă. M-am împiedicat de pat, am îngenunchеat lîngă el, i-am luat mîna. Vrei ceva? Ce să-ţi aduc? Ce pot face pentru dumneata?

A vorbit rar, dar cu mare efort:

– E un lucru pe care l-am lăsat nefăcut.

– Da, i-am spus, dar nu-ţi face griji, papă, ai să te însănătoşeşti. Totul va fi bine. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Dar părea că nu m-a auzit. Ochii lui, atît de mari şi de strălucitori, mă priveau, dar aveam senzaţia că nu se puteau focaliza pe chipul meu. A spus din nou:

– E un lucru pe care l-am lăsat nefăcut.

– Spune-mi, o să-l fac eu. O să fac tot ce doreşti. Spune-mi ce trebuie să fac.

Buzele i se mişcau. Mi-am încordat auzul, aplecîndu-mă spre el, astfel ca gura lui să se lipească de urechea mea.

– Da, am spus din nou. Spune-mi. Spune-mi, papà. Ce este?

A răsuflat adînc. A fost ultima lui gură de aer, deşi atunci nu-mi dădeam seama cît de aproape era sfîrşitul. Şi, în timp ce îmi încordam simţurile pentru a percepe cuvintele pe care doream atît de mult să le aud, mi-a şoptit foarte încet, dar cu o voce limpede:

– Ai grijă de Janna, Mark. Ai grijă să nu-i lipsească nimic.

II. JANNA : 1890 - 1904
Dragoste şi ură

Richard şi-o închipuia ca pe „o femeie frumoasă şi grațioasă în acelaşi timp, încăpățînată şi totuşi blîndă, modestă, rezervată, dar şi înțeleaptă şi subtilă (ceea ce constituie o combinație rară la o femeie)"

Cu toate acestea, s-au făcut numeroase insinuări cu privire la tinerețea ei scandaloasă: „Mulți ştiu... să nu mai vorbim de asta, deşi e un lucru îndeobşte cunoscut. Şşşt!"

Regele John
W.L. WARREN

Lui Eleanor i s-au adus multe critici cu privire la trecutul său; a fost descrisă ca o tîrfă ordinară, o femeie stăpînită de diavol, o scorpie mînată de ură...

Eleanor of Aquitaine
REGINE PERNOUD

Capitolnl unu

Eleanor era o frumuseţe eelebră... Unii o socoteau o fluşturatică, alţii o femeie stricată.

Viaţa mea pentru oile mele
ALFRED DUGGAN

(Eleanor era) probabil virtuoasă, dar gurile rele spuneau că nu s-a mărginit numai că cocheteze cu Geoffrey de Anjou...

Regele John
W.L. WARREN

1

A murit în octombrie, cînd s-au scuturat toţi trandafirii şi ierburile din mlaştini se uscaseră. Preotul din Zillan mi-a spus... Desigur, era preferabil să aud veştile de la preot, nu să aflu întîmplător de la bîrfitoarele din Penzance, dar mi s-a părut teribil să aflu noutatea de la un preot, în cursul unei conversaţii obişnuite. Tocmai fusesem la mormîntul soţului meu; mă duceam în fiecare săptămînă ca să-i mulţumesc în rugăciunile mele că m-a ajutat să scap de la St. Ives; nici după ce Laurence a început să vină la fermă nu mi-am întrerupt vizitele săptămînale la cimitirul din Zillan.

Preotul paroh a spus:

– Am nişte veşti proaste astăzi. Un foarte vechi prieten de-al meu de la Morvah – poate că l-ai văzut la biserică – un om atît de drăguţ...

Preotul mă examina atent din priviri, ca şi cum ar fi cunoscut întreaga poveste, în vreme ce-mi împărtăşea veştile acelea cumplite în felul cel mai prevenitor posibil. Cînd a terminat şi am pătruns înţelesul vorbelor lui, m-a întrebat dacă nu voiam să stau jos şi s-a oferit chiar să mă conducă în biserică.

– Vă mulţumesc, domnule, i-am răspuns, nu, nu e nevoie, mă simt foarte bine.

Îmi era ruşine că aflase de povestea noastră, dar după aceea, momentul de jenă a trecut, pentru că nu mai conta, nimic nu mai conta

şi tot ce puteam face era să privesc în jos, la mormîntul soţului meu, şi să urmăresc cum se mişcă iarba sub adierea brizei răcoroase de toamnă. Şi atunci m-am întrebat: de ce, de ce, de ce sînt urmărită de ghinion, de ce trebuie să mă lupt mereu cu viaţa, fără ca norocul să fie vreodată de partea mea? N-am fost destul de pedepsită pentru zilele de mult apuse? Şi nu găseam nici un răspuns, pentru că nu există un răspuns la întrebările grave, şi n-am rămas decît cu certitudinea că Laurence murise şi că eu eram singură.

De fapt, singurătatea m-a urmărit întreaga viaţă. Tot ce mi-am dorit, de cînd mă ştiu, a fost să nu fiu singură şi să nu fiu copleşită de singurătate; nu mi-am dorit decît să fiu iubită şi să mi se ofere senzaţia de siguranţă – ce importantă era pentru mine siguranţa! – dar dragostea nu a durat niciodată, iar siguranţa n-am cunoscut-o niciodată. În timp ce paşii mi se împleticeau prin iarbă, mi se părea că îmi petrecusem viaţa încercînd să obţin lucruri pe care atîţia oameni le iau ca şi cum li s-ar cuveni de drept. Invariabil, căutările mele n-au făcut decît să-mi amplifice senzaţia de singurătate.

„Laurence!" am strigat pe cînd mă îndreptam spre casă peste mlaştini, dar el nu mai era, iar durerea devenise o mare de întuneric care îmi împăienjenea ochii, împiedicîndu-mă să mai văd în jur. Cînd, în sfîrşit, am ajuns la fermă, m-am retras în camera mea şi am încercat să plîng, dar lacrimile îmi secaseră. Am stat acolo cu ochii uscaţi, în camera în care ne-am iubit, dar cînd am vrut să mi-l amintesc, nu mă puteam gîndi decît la soţul meu şi mi se părea că-l aud rîzînd de dincolo de mormînt.

„Laurence!" am ţipat. „Laurence!" Şi imediat a apărut Griselda, draga mea Griselda, care m-a văzut trecînd prin atîtea încercări chinuitoare; m-am cuibărit în braţele ei şi am plîns aşa cum nu mai plînsesem de cînd eram copil, cu mulţi ani în urmă, în sătucul acela de pescari uitat de Dumnezeu, numit St. Ives.

2

M-am născut la St. Ives. Îmi amintesc foarte bine bordeiul cu o singură cameră unde mi-am petrecut primii ani de viaţă. Pe atunci Griselda locuia cu noi şi se ducea în fiecare zi în port ca să scoată maţele peştilor. St. Ives ajunsese renumit pentru sardelele sale, care erau curăţate, ambalate în butoaie şi exportate în Italia, şi pentru macrourile ce luau drumul Londrei şi al altor mari oraşe. Griselda îşi petrecuse toată viaţa curăţînd peşte, dar mama mea, care îi era nepoată, se considera mai presus de o asemenea îndeletnicire, atît de umilă, şi

prefera să ia rufe la spălat. Aceasta era însă o muncă grea şi mama era destul de prostuţă să creadă că nu trebuie să munceşti cu sîrg pentru a-ţi îmbunătăţi poziţia în lume.

Poate că n-ar fi cunoscut un sfîrşit atît de tragic dacă tatăl meu ar fi fost un alt fel de om, însă munca lui de pescar îl ducea departe de casă şi avea şi deprinderea nefericită de a-şi cheltui leafa înainte de a ajunge la poarta casei noastre. Era francez de origine şi îi plăcea să fie vesel şi generos. Mie îmi aducea jucăriile din Britanny, iar o dată, chiar turtă dulce din Insulele Canalului. Nu începuse să vină acasă cu băutură decît mai tîrziu, dar cînd mama şi-a părăsit meseria de spălătoreasă pentru obloanele pictate de pe Shrimp Street, a început să bea din ce în ce mai mult, pînă cînd nu s-a mai găsit nimeni care să-i ofere un loc în barca sa de pescuit. Aveam nouă ani cînd a murit. A căzut de pe trotuar în rigolă şi nu s-a mai putut feri din calea unei trăsuri. Mama nu a participat la înmormîntarea lui sărăcăcioasă, pentru că era, la rîndul ei, bolnavă şi avea să moară două săptămîni mai tîrziu, într-un azil.

Am aflat mai tîrziu, de la Misiunea Evanghelică pentru Izbăvirea Femeilor Decăzute, că femeile ca mama nu prea apucau să trăiască pînă la bătrîneţe.

Dar cu nu-i semănam mamei. Eu eram dispusă să muncesc pînă la epuizare ca să scap de mirosul de peşte şi de duhoarea străduţelor înguste şi întortocheate, unde mişunau şobolani la tot pasul. Doamnele din protipendada locală care se ocupau cu opere de binefacere pentru săraci susţinuseră că ar fi trebuit să fiu trimisă la orfelinat, dar eu nu le împărtăşeam părerea. Mi-am spălat părul şi lenjeria şi şorţuleţul, am împrumutat nişte pantofi şi m-am dus la Menherion Castle, cea mai arătoasă casă din St. Ives.

Printr-un noroc neaşteptat, am aflat că era un loc liber la spălatul vaselor. Pentru acest post se căutau fete cu o înfăţişare îngrijită şi lipsite de experienţă.

– Eşti *cam* tînără, spusese intendenta care făcea impresia unei femei de treabă, dar pari să fii o fetiţă inteligentă şi, dacă promiţi că ai să fii serioasă...

Oh, şi cum am mai muncit! Am petrecut nouă ani la Menherion Castle şi în primii ani am reuşit să promovez de la oficiu la cămări, pînă cînd, la sfîrşitul perioadei, am devenit una din cameriste. Chiar Lady St. Enedoc, stăpîna casei, a început să-mi remarce eficienţa, iar intendenta mi-a spus că, dacă nu mi se urcă la cap, o să ajung departe.

Cînd am împlinit cincisprezece ani, mi s-a făcut onoarea de a fi numită camerista personală a celei mai mari fiice a familiei, Miss Charlotte, care nu era decît cu un an mai mare decît mine. Asta însemna

că urma să am grijă de rochiile ei aşa de frumoase, să-i pieptăn şi să-i aranjez părul şi, mai ales, să conversez cu ea. La început fusesem rezervată, mai ales că nu mai vorbisem niciodată cu o doamnă, dar Miss Charlotte era foarte drăguţă, aşa că mi-am învins timiditatea.

Pe atunci învăţasem deja să vorbesc corect – sau cel puţin atît cît putea să spere o fată în situaţia mea – şi, în primul rînd, îmi însuşisem normele de conduită şi codul etichetei pe care-l respecta protipendada. La scurtă vreme după sosirea mea la castel, mă împrietenisem cu majordomul, care mă învăţase puţină aritmetică şi literele alfabetului atunci cînd îi mărturisisem că cea mai secretă ambiţie a mea era să devin cîndva intendentă; bineînţeles că nici o servitoare nu putea să aspire la o atare situaţie dacă nu ştia să scrie, să citească şi să socotească.

Miss Charlotte m-a ajutat la citit, lăsîndu-mă să răsfoiesc revistele ei de modă primite de la Londra, iar mai tîrziu mi-a dat voie să iau cu împrumut romane şi să le citesc în camera mea din aripa servitorilor. Mi-a dăruit şi rochiile pe care nu mai avea chef să le îmbrace şi, culmea ironiei, tocmai datorită generozităţii lui Miss Charlotte în această direcţie au apărut şi primele mele necazuri. La petrecerea de Crăciun a servitorilor care avea loc în salonul afectat acestora, purtam una din rochiile ei vechi şi cred că arătam destul de atrăgătoare, deoarece nu am scăpat nici un dans. După aceea însă, în timp ce-mi vedeam de treburi în aripa principală a casei, s-a întîmplat dezastrul. L-am întîlnit pe stăpînul casei, Sir Bertram St. Enedoc, care, sub influenţa unei cantităţi excesive de alcool, a încercat să-mi dovedească în ce măsură aprecia felul în care îmi venea rochia.

Am recurs la tot soiul de subterfugii pentru a-i scăpa, dar m-am speriat. Nu doream nici un fel de prostii, eram ambiţioasă şi suficient de inteligentă pentru a înţelege că, în viaţă, drumul spre succes nu trece prin patul lui Sir Bertram ori de cîte ori Lady St. Enedoc privea în altă parte. Voiam să-mi păstrez postul de cameristă a lui Miss Charlotte şi să ajung, poate, intendentă. Nu semănam cu mama, care credea că există şi un drum mai uşor spre confort şi siguranţă. În afară de asta, îl găseam pe Sir Bertram un bătrîn respingător şi nu eram cîtuşi de puţin tentată să cedez încercărilor lui greoaie de a mă seduce.

Din nefericire, Lady St. Enedoc îl socotea irezistibil pe soţul său şi, întrucît îi ajunseseră la urechi zvonuri despre slăbiciunea acestuia, curînd după ce împlinisem optsprezece ani, mi s-a cerut să-mi strîng lucrurile şi să plec...

3

Nimic nu este mai greu de combătut decît nefericita zicală potrivit cărcia „nu iese fum fără foc". Nimeni n-a crezut în nevinovăţia mea. Invidioasele spuneau despre mine că eram „intrigantă", „uşuratică" şi „ascunsă" Chiar prietenul meu, majordomul, mă privea de parcă aş fi fost o femeie de moravuri uşoare. Eram furioasă, dar şi prea mîndră pentru a încerca să-mi dovedesc inocenţa, aşa că am părăsit castelul cu capul sus şi m-am consolat la gîndul că mă şlefuisem destul pentru a putea ocupa o poziţie excelentă în altă parte.

Dar nu ţinusem cont de răutatea Lady-ei St. Enedoc. Şi nu luasem în considerare nici faptul că fusesem dată afară fără să fi primit referinţe.

Nimeni nu-mi mai dădea nici o atenţie.

Mai tîrziu, după ce mi-am epuizat toate rezervele şi nu mai ştiam ce să fac, am părăsit pensiunea din oraş şi m-am întors la străduţele întortocheate ale copilăriei şi la Griselda.

– Măi, măi, spuse ea dezaprobîndu-mă, ce mîndrrră şi mărrreaţă am devenit în ultimul timp – prrrea mîndrrră şi prrrea mărrreaţă ca să ne mulţumim cu o muncă de jos. Îţi dai aerrre la fel ca maică-ta. De ce să nu lucrrrezi într-o prrrăvălie? Sau într-unul din noile hotelurrri?

Am respins categoric o asemenea perspectivă. După ce ai lucrat odată într-o casă pretenţioasă ca cea de la Menherion Castle, consideri că te desealifici dacă te angajezi într-o prăvălie. Dar remarca Griseldei cu privire la asemănarea cu mama m-a ajutat să-mi înfrîng mîndria şi să mă împac cu situaţia.

Am muncit timp de şase luni într-un magazin de mobilă, cînd unul din clienţii patronului, un avocat pe nume William Pomeroy, aflînd de pregătirea mea, mi-a oferit slujba de menajeră. Am fost încîntată la ideea de a reveni la un statut de respectabilitate, aşa că m-am grăbit să accept. Casa, amplasată în Carbis Bay, lîngă St. Ives, era o clădire frumoasă, cu vedere spre mare; aveam în subordine o bucătăreasă, o fată în casă şi un grădinar – o gospodăric mică, poate, în comparaţie cu cea a familiei St. Enedoc, dar mie îmi făcea plăcere să lucrez ca menajeră într-o casă aflată exclusiv sub supravegherea mea.

La sfîrşitul primei luni, domnul Pomeroy şi-a exprimat clar intenţiile, dar mie mi-a trebuit mai puţin de o lună ca să mă îndrăgostesc de o casă şi de un mod stabil de viaţă. N-am fost niciodată atît de proastă încît să-mi închipui că se va căsători cu mine, dar am crezut că dacă am respecta convenţia stabilită, m-aş bucura cel puţin de o anumită securitate.

Am petrecut o după-amiază întreagă analizînd situaţia pe toate feţele. Domnul Pomeroy era un văduv în vîrstă de treizeci şi cinci de ani, cu un fizic destul de atrăgător, chiar dacă nu mă făcea să-mi pierd capul ori de cîte ori intra în cameră. Era spiritual şi amuzant şi îmi făcea impresia unui om bine intenţionat. În plus, nu aveam sentimentul că mă vindeam pentru bani; prestam o muncă cinstită, pentru care eram plătită cu un salariu cinstit, pentru că voiam să lucrez într-un mediu respectabil şi să nu alunec în şanţ, ea să fiu nevoită să deschid obloanele pictate de pe Shrimp Strect şi să fac semne trecătorilor.

Nu semănam cu mama.

Un alt aspect al situaţiei care atîrna greu în balanţă era faptul că împlineam nouăsprezece ani. Majoritatea fetelor din clasa mea socială erau deja soţii, mame, dacă nu chiar şi una şi alta. Ar fi fost o prostie să-l refuz pe domnul Pomeroy din motive de conştiinţă şi, oricum, domnul Pomeroy auzise probabil deja zvonurile care circulau pe seama mea şi a lui Sir Bertram şi nu ar fi ţinut seama de protestele mele fecioreinice, pe care le-ar fi considerat deplasate.

Am decis că ar fi o prostie să-i înşel aşteptările.

În ceea ce mă privea, nu-mi făceam nici un fel de iluzii. Nu eram îndrăgostită de el, deşi îmi plăcea destul de mult. Avînd în vedere faptul că nu mă aşteptam la nimic, nu am fost cîtuşi de puţin dezamăgită. După un timp, m-am surprins chiar minunîndu-mă cît de uşor era totul. Libertăţile pe care şi le lua faţă de mine nu mă deranjau, iar la un moment dat i-am fost destul de recunoscătoare ca să-mi dau silinţa să-i plac cît mai mult; avantajele pe care le obţineam din această relaţie erau mai mult decît suficiente pentru a compensa orice senzaţie de jenă.

Nu am regretat minic pînă în clipa în care am rămas însărcinată. După aceea, totul s-a terminat foarte repede, drept care m-am întors la Griselda, în cocioaba aceea dezgustătoare şi am acceptat să-mi administreze o infuzie la fel de dezgustătoare pentru a scăpa de greţuri.

Timp de două zile n-am făcut altceva decît să gem şi să mă rog să mor, dar în cele din urmă totul s-a terminat şi m-am regăsit singură, zăcînd pe spate în camera aceea plină de purici, doar cu şoarecii drept companie, în timp ce Griselda continua să cureţe peşti jos, pe chei. În seara celei de-a doua zile, cînd a ajuns acasă, am simţit că am tras învăţămintele necesare.

„Niciodată, dar niciodată n-o să mai trec prin aşa ceva, mi-am spus eu printre dinţi. Niciodată. Şi n-am să mai las nici un bărbat să mă atingă nici cu vîrful degetului pînă cînd nu-mi va pune inelul de cununie."

Griselda, jignită de faptul că nu-i apreciam fiertura, a ţinut să-mi spună că n-ar fi trebuit să ajung într-o situaţie atît de neplăcută.

– Există doar căi şi mijloace, adăugase ea cu o voce acră. Căi şi mijloace.

– Păstrează-ţi sfaturile pentru tine, am ripostat eu, nerecunoscătoare. Am terminat cu toate astea. Oricum n-a însemnat nimic pentru mine.

M-am ţinut de cuvînt. În următorii cinci ani m-am perindat de la o slujbă la alta, fiecare mai rea decît precedenta, şi în tot acest răstimp am fost confruntată cu trecutul care ameninţa să se repete. Numai după ce am fost pe deplin convinsă că eram destinată să lucrez pentru o succesiune de bărbaţi prostănaci şi să fiu dată afară de tot atîtea neveste geloase, am avut norocul să dau peste un patron a cărui căsnicie era atît de fericită încît nu manifesta nici cea mai vagă intenţie de a mă plictisi cu intenţiile lui. Mi-a oferit una din cele mai ordinare slujbe posibile, dar, în disperare de cauză, am acceptat să servesc clienţii la barul din mica lui tavernă.

Mă îngrozea perspectiva de a fi bufetieră, dar după ce am început munca, am constatat cu surprindere că nu era chiar atît de rea cum mă temusem. Atitudinea mea disprețuitoare şi aerele mele de superioritate au fost primite cu simpatie; cîrciuma devenise în curînd prea mică pentru mulţimea de clienţi, iar proprietarul, foarte încîntat, mi-a spus că prezenţa mea conferea localului său „clasă"

Au trecut trei ani, timp în care n-am fost chiar nefericită. Mă întrebam însă cu disperare dacă va trebui să-mi petrec toată viaţa servind bere unor pescari grosolani, cînd, în sfîrşit, mi-a surîs şi mie norocul. Într-o seară senină de primăvară, cu puţin timp înainte să fi împlinit douăzeci şi şapte de ani, uşa cîrciumii s-a deschis brusc şi în viaţa mea şi-a făcut apariţia Jared Roslyn.

4

Mi se părea atrăgător. Pe atunci mă resemnasem la gîndul că nu se mai punea problema să mă îndrăgostesc nebuneşte de cineva, dar decepţiile pe care le suferisem nu m-au împiedicat să constat că unii bărbaţi erau mai atrăgători decît alţii. Jared mi-a atras atenţia din primul moment în care l-am zărit. Era un bărbat înalt şi viguros, cu părul şi ochii negri şi o gură cu buze subţiri şi strînse. M-a surprins să aflu că nu-şi legase viaţa de nici o femeie, pentru că, în general, oamenii de la ţară se căsătoresc de tineri, iar el era cam de vîrsta mea. Probabil că fizicul lui atrăgător i-a permis să obţină ceea ce voia fără să fie obligat să-şi cumpere o verighetă.

Mi-a spus că era cel mai mare din cei doi fii, iar tatăl său, deşi un simplu fermier, poseda pămînt în regiunea mlaştinilor, care ţinea de

comuna Zillan, la cîteva mile spre vest. Interesul meu pentru el creştea, mai ales cînd a început să-mi descrie locuinţa lui drept „cea mai frumoasă fermă dintre Penzance şi St. Just"; totuşi, nu mi-am făcut iluzii că m-ar putea cere de nevastă. Păcat că în perioada aceea îi eram net inferioară din punct de vedere social; dacă ne-am fi întîlnit imediat după concedierea mea de la Menherion Castle, poate că aş fi avut mai multe şanse să devin soţia lui, dar în condiţiile date era puţin probabil ca un bărbat ca Jared Roslyn să se căsătorească cu o chelneriţă de bar.

– De ce nu vii cu mine la Zillan într-una din după-amiezele tale libere? m-a întrebat el într-o seară fierbinte de august, dar eu ştiam prea bine ce se ascundea sub această propunere. Ajunsese în starea în care abia îşi mai putea stăpîni dorinţa.

– Tentantă invitaţie! Dar ce siguranţă am că o să-mi închei călătoria la Roslyn Farm şi nu într-o tavernă oarecare de pe drum?

Un timp am crezut că-l pierdusem, dar m-am înşelat. A revenit după o săptămînă, însoţit de un bărbat scurt şi vînjos, de circa şaizeci de ani, foarte agil, cu un rîs voios şi ochi albaştri, strălucitori. Era tatăl lui Jared, John Henry Roslyn. Îşi pierduse nevasta cu un an înainte, după aproape treizeci de ani de căsnicie fericită.

– De aceea băteai atît de des drumul ăsta lung pînă la St. Ives, ştrengarule! îi spusese el pe un ton acuzator lui Jared, după care a adăugat pentru mine: Nu pot spune că-l învinovăţesc. Eşti frumoasă ca o icoană, draga mea. Toarnă-ţi un păhărel de porto sau ce beţi voi, tinerele doamne, în prezent. Între timp, Jared şi cu mine vom lua cîte o halbă de bere.

Ştiu că ar putea părea absurd ceea ce spun, dar cuvintele lui m-au emoţionat pînă la lacrimi. Simplul fapt că mă numea „tînără doamnă", deşi mă aflam îndărătul tejghelei din cîrciuma aia ordinară, mă făcea să mă simt tot atît de importantă ea pe vremea cînd lucram la Menherion Castle. Dar ce m-a impresionat eel mai mult n-au fost numai blîndeţea şi amabilitatea lui, ci faptul că niciodată nu mai întîlnisem o persoană atît de veselă şi cu o minte atît de ageră. În comparaţie cu el, Jared părea un mocofan lipsit de haz.

Din ziua aceea au venit regulat la cîrciumă şi în curînd Jared a încetat să mai prezinte vreun interes pentru mine. Aşteptam cu nerăbdare vizitele lor şi, mai tîrziu, cînd mă retrăgeam în minusculul meu dormitor, nu mă mai necăjeam din cauza spaţiului îngust, a lipsei de aer sau a ronţăitului şoarecilor din lambriuri. Apoi, într-o bună zi de la sfîrşitul verii, bătrînul Roslyn a venit singur.

Nu apucasem să stăm de vorbă mai mult de două minute cînd a spus brusc:

– Aici nu este locul potrivit pentru o tînără doamnă ca dumneata. Ar trebui să ai o casă pe care s-o conduci, la fel ca alte tinere doamne. Ai putea să ţii o gospodărie?

– Pentru dumneata?

– Pentru mine, Jared şi fiul meu mai mic Joss. S-a împlinit un an de cînd mi-a murit nevasta şi totul e într-un hal fără de hal. Avem două servitoare, o bătrînă surdă de optzeci de ani şi nepoata ei, Annie, o fetiţă drăguţă care, din păcate, nu e întreagă la minte. Nu-mi doresc nimic altceva decît o menajeră bună.

– Eu... am ezitat, căci situaţia mi se părea jenantă. Este foarte amabil din partea dumneavoastră şi vă sînt extrem de recunoscătoare pentru şansa pe care mi-o oferiţi, dar n-aş putea accepta decît în condiţiile...

– Desigur, vei fi doamna Roslyn, a precizat el. În privinţa asta nu-i nici o problemă. Nu mi-aş permite să-i cer unei tinere doamne respectabile să vină ca menajeră în casa unui văduv cu doi fii celibatari, dacă nu i-aş putea oferi o poziţie corespunzătoare.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui. În jurul nostru, lumea rîdea şi striga. Cineva a cerut o băutură, dar eu nu m-am mişcat din loc.

– Ei, ce spui? a întrebat bătrînul Roslyn, energic şi practic. Accepţi?

După un moment de tăcere, i-am răspuns:

– Da, vă mulţumesc.

– Bun! a spus el cu zîmbetul lui larg, care lăsa să se vadă lipsuri în dantură, cu faţa iluminată de bucurie. Nimic nu-mi putea face mai multă plăcere.

– Dar...

– Da?

– Prima dumneavoastră nevastă... nu este prea curînd? Eu...

– A murit de mai bine de un an, draga mea, şi nici un om nu poate fi jelit la nesfîrşit. A fost o femeie bună şi-i simt adesea lipsa, dar nimic nu o va aduce înapoi. Şi, în afară de asta, faptul că nu mai pot trăi fără o femeie în casă nu înseamnă oare o recunoaştere deplină a meritelor ei?

– Da... da, nu m-am gîndit în felul acesta.

– Mîine mă duc la parohul din Zillan să-l pun în temă, dar înainte de a pleca de aici o să trec pe la preot, oricine ar fi, ca să facă strigările şi în comuna asta. Preferi să te căsătoreşti aici, în St. Ives?

– Eu... nu prea am fost la biserică.

– În cazul ăsta e mai bine la Zillan. A sorbit cu poftă din bere şi mi-a zîmbit din nou. Am să fac toate aranjamentele necesare.

– Sînt... sînt năucită.

– Desigur, nici nu-i de mirare. Eşti sigură că nu vrei să te mai gîndeşti?

– Nu, am spus eu. Nu, nu am nici o îndoială: Numai că... nu m-am aşteptat, nu m-am gîndit... M-am întrerupt, simţind că nu mai ştiu ce vreau să spun. Apoi: Jared...

– Să nu-ţi faci griji în privinţa lui Jared. Putea să te aibă el, dar a lăsat să-i scape şansa printre degete. I-am spus adesea că într-o bună zi o să regrete obstinaţia cu care ocoleşte ideea căsătoriei ori de cîte ori îi plaee vreo femeie, preferînd s-o învăluie cu vorbe dulci. Asta îi va servi drept învăţătură de minte.

A rîs, şi-a terminat berea şi s-a ridicat să plece, dar în ultimul moment a ezitat şi rîsul i-a dispărut din privire.

– Un singur lucru, draga mea, a mai spus el. Nu te aştepta la prea mult. La vîrsta mea, nu-ţi pot oferi tot atît de mult ca Jared. Dacă preferi să te măriţi cu el, spune-o acum, pînă nu e prea tîrziu, pentru că nu vreau ca mai încolo să am surprize sub acoperişul meu. Ori te măriţi cu mine şi renunţi la Jared, ori îl iei pe el de bărbat şi cu asta basta. L-aş putea convinge să te ceară de nevastă dacă-l doreşti atît de mult.

– Nu vreau să mă mărit cu Jared, am spus eu, şi ăsta era purul adevăr.

Ştiam că Jared mă va plictisi în curînd, căci era prea neeioplit şi nu-mi inspira nici un respect. În contrast cu el, bătrînul Roslyn avea o minte atît de ascuţită încît puteam fi sigură că nu mă voi plictisi.

– Aş prefera să mă mărit cu dumneata, am adăugat eu cu sinceritate. Realmente.

– Să te binecuvînteze Domnul pentru asta, draga mea, dar poţi să-mi spui de ce? Jared este un bărbat frumos, în vreme ce eu am şaizeci şi doi de ani şi sînt urît ca dracu'! Explică-mi de ce mă preferi pe mine?

– Sînteţi blînd şi înţelegător, am răspuns eu. Nu vreau nimic altceva.

O lună mai tîrziu eranu căsătoriţi.

5

Eram măritată de patru ani cînd l-am întîlnit prima oară pe Laurence Castallack. În general, căsnicia mea putea fi socotită reuşită, iar poziţia mea socială era incomparabil mai bună decît fusese vreodată la St. Ives, chiar dacă trebuia să muneesc mai mult decît înainte. Viaţa în postura de doamna John Henry Roslyn, soţia unuia dintre cei mai prosperi fermieri din Zillan, care poseda propriul lui pămînt, era desigur respectabilă şi la adăpost de griji, dar implica o mulţime de treburi zilnice, cum ar fi supravegherea lăptăriei, hrănirea păsărilor de curte şi a porcilor, curăţenia casei, spălatul şi călcatul rufelor, ca să nu mai vorbesc de gătit, copt, fabricarea şi distilarea băuturilor pentru a asigura

cantitatea suficientă de mîncare şi băutură din cămări. Din fericire, aveam un oarecare ajutor, dar bătrîna surdă care lucrase pentru predecesoarea mea a murit în timpul primei ierni petrecute la fermă, iar nepoata ei, Annie, era prea nătîngă pentru a putea face ceva din proprie iniţiativă şi fără o constantă supraveghere. O adusesem pe Griselda ca să împărţim norocul ce dăduse peste mine, dar întrucît nici ea nu ştia mai multe decît mine despre conducerea unei ferme, răspunderile ce-mi reveneau în calitate de stăpînă a casei apăsau numai pe umerii mei. Situaţia s-a mai îmbunătăţit cînd soţul meu a angajat două fete din Zillan ca să mă ajute la curăţenie şi la gătit, dar scara mă prăbuşeam în pat la fel de obosită. Şi fiindcă soţul meu descoperise că nu mai era la fel de tînăr ca odinioară în anumite privinţe, nu mă împiedica niciodată să adorm de îndată ce puneam capul pe pernă. Ce-i drept, mai făcea el unele tentative de apropiere; din cînd în cînd reuşea chiar să le finalizeze, mai ales în primele luni de căsnicie, dar mai tîrziu, eşecurile lui au devenit jenante pentru amîndoi, astfel că, după prima aniversare, a renunţat să-mi mai facă avansuri.

În ce mă privea, nu aveam nici un regret în acest sens. Soţul meu nu putea fi socotit în nici un caz respingător şi mi-era drag, dar după o zi lungă de muncă grea, ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit ar fi fost amînarea orei de culcare.

Dar nu totul reprezenta o corvoadă. Duminica reuşeam să scap de muncă şi ne duceam la biserică, iar în serile de sărbători îmi exersam deprinderea de a citi ziarele pe care le cumpăram regulat cînd mergeam la piaţa din Penzance, în zilele de joi. Soţul meu era mîndru de cunoştinţele mele în materie de scris şi citit şi cred că nu şi-ar mai fi făcut reproşuri pentru decizia de a se căsători cu mine dacă ar fi fost în termeni mai buni cu fiii săi.

Cu prima lui soţie avusese cinci copii, dar trei muriseră la o vîrstă fragedă şi doar primul şi ultimul născut supravieţuiseră. Joss era cu unsprezece ani mai mic decît Jared, aşa că nu mă aşteptam ca relaţia dintre ei să fie prea strînsă, aşa cum se întîmplă de obicei între fraţi. În realitate, Jared întruchipa ideea de erou din perspectiva fratelui mai mic, care îi lua întotdeauna partea, în orice dispută de familie. În ceea ce-l priveşte pe Jared, acesta nu putea să-l ierte pe tatăl său pentru că se căsătorise cu mine.

După şase luni se căsătorise şi el cu fiica unui fermier din Madron, iar soţul meu, bucuros că se risipise atmosfera neplăcută ce domnea sub acoperămîntul lui, i-a cedat lui Jared o fermă arendată pe vale, în sus, care fusese zestrea soţiei sale. Era o căsuţă de piatră, înconjurată de un teren deluros şi greu de lucrat, dar Jared ar fi acceptat orice soluţie menită să-i asigure independenţa. Nu şi-a pierdut timpul

şi s-a mutat repede în noua lui locuinţă, dar după aceea l-a evitat sistematic pe taică-său.

Joss i-a urmat exemplul şi s-a dus să locuiască împreună cu el. Spre deosebire de Jared, care fusese întotdeauna preferatul lui John Henry, Joss nu se împăcase niciodată cu tatăl său, iar mie mi-a făcut impresia unui băiat ursuz şi dificil, care m-a întîmpinat cu ostilitate chiar din prima zi. Nu mi-a părut prea rău să-l văd plecînd, dar m-am simţit vinovată pentru destrămarea familiei în urma căsătoriei noastre; deşi soţul meu nu mi-a făcut niciodată vreun reproş, am simţit că nu-şi putea ierta faptul că subestimase interesul pe care mi-l purtase Jared şi nu prevăzuse dezbinarea ce se va produce între el şi fiii săi.

În cel de-al patrulea an al căsniciei mele ajunsesem să mă obişnuiesc cu viaţa de nevastă de fermier. Aşteptam cu nerăbdare Tîrgul Corpus Christi de la Penzance, sărbătoarea zilei de luni de la St. Ives şi Festivalul Recoltei de la Zillan şi îmi plăcea să fac pregătirile necesare pentru sărbătorirea sfîrşitului culesului cartofilor. Ajunsesem să-i ştiu pe toţi sătenii, de la cei care arau pămîntul pînă la mineri, la fierarul sau cărăuşul satului, şi, deşi nu-i cunoşteam foarte bine (deoarece mă priveau ca pe o străină), eram în termeni buni cu soţiile şi familiile lor.

Pînă şi peisajul încetase să mi se mai pară atît de ciudat. Îmi plăcea unduirea colinei care se înălţa spre ruinele Castelului Chûn, clopotniţa pătrată a bisericii din Zillan de dincolo de mlaştini, casa maşinilor de pe lîngă mina Ding Dong ce se zărea dincolo de coline, spre est. Dar cel mai mult îmi plăcea Roslyn Farm, cu cărămizile ei decolorate de soare, cu camerele spaţioase, mobila grea şi întunecată. Îndrăgisem fiecare lespede neregulată din lăptărie, chiar şi ferestrele cu zăbrele ale salonului, atît de greu de curăţat. Vara obişnuiam să deschid ferestrele acelea, şi parfumul măceşului intra în casă o dată cu adierea blîndă ce venea dinspre mlaştini, ca şi zumzetul albinelor. Îmi găsisem pacea în acest loc binecuvîntat. După ani de chinuri, aveam în sfîrşit un cămin al meu, o casă cu atît mai preţioasă cu cît încununa eforturile mele de o viaţă.

Nu simţeam nici un gol în existenţa mea. Nutream unele vagi regrete că măritişul meu nu fusese romantic, dar trebuia să recunosc că aş fi fost o proastă să mă aştept la aşa ceva în împrejurările date. Îmi aduc aminte că mă întrebam uneori cum ar fi fost să am un copil, dar absenţa acestuia nu mă deranja. Spre deosebire de alte femei, sentimentul matern îmi era complet străin, mai ales că, în locul copilului, aveam o casă asupra căreia îmi puteam revărsa întreaga afecţiune. Atîta timp cît voi avea casa, îmi spuneam, voi fi în siguranţă, îmi voi alunga spaimele şi voi trăi într-o binecuvîntată oază de linişte.

Şi cum timpul trecea şi anotimpurile se scurgeau unele după altele, mi se părea că duc o viaţă plăcută. De ce nu? Nu fusesem niciodată atît de norocoasă. Doar după ce am împlinit treizeci de ani, mi-am dat seama că viaţa trecea pe lîngă mine. Tot atunci, cînd am împlinit treizeci de ani, l-am văzut prima oară pe Laurence Castallack.

6

L-am întîlnit într-o seară străbătută de lumini aurii, în care aerul nemişcat accentua senzaţia de linişte desăvîrşită ce învăluia colinele Castelului Chûn. În acel martie blînd, vestitorii primăverii înfloriseră deja şi aerul cald purta pe aripile sale promisiunea verii ce avea să vină. În Cornwall, iernile sînt blînde şi primăverile timpurii, aşa cum a fost şi aceea a anului 1890, cînd l-am întîlnit pentru prima dată pe Laurence.

Ziua se anunţase deosebit de frumoasă.

În seara aceea, după cină, Jared venise pe neaşteptate să-l vadă pe tatăl lui şi, cum întîlnirile cu el îmi provocau dureri de cap, m-am strecurat afară din casă pentru a respira puţin aer curat. De ce m-am îndreptat în sus, pe colina din spatele fermei, n-am să ştiu niciodată, dar după cîteva minute ajunsesem în vîrf şi mă apropiam de ruinele de la Chûn Castle.

De fapt, castelul era impropriu denumit astfel, fiincă nu mai exista decît o incintă de ziduri de piatră care se aflau acolo din negura vremurilor, dar vederea de pe ziduri era spectaculoasă, aşa că n-am fost surprinsă cînd am mai văzut o persoană care admira priveliştea. Cînd m-am apropiat mai mult, am constatat că nu era de prin partea locului, ba mai mult, părea de obîrşie nobilă, ceea ce m-a surprins şi mai mult, deoarece, creasta aceasta fiind atît de izolată, prea puţini vizitatori ai Cornwall-ului se lăsau adeneniţi de grămada de pietre ca să se aventureze pînă la castel.

Ne-am adresat un simplu salut, dar eu am rămas cu gîndul la el mult timp după aceea, poate din cauza expresiei sale triste. Avea ochii albaştri, neaşteptat de blînzi. Ce altceva aş mai putea adăuga? Nu am puterea să-l descriu în detaliu; dau dovadă de discernămînt numai aceia care se pot detaşa suficient ca să observe realitatea, dar eu – cu excepţia acelor prime secunde – nu am fost niciodată în stare să-l analizez la rece pe Laurence Castallack.

L-am revăzut de cîteva ori după aceea la biserică, la slujbele de duminică, iar la un moment dat m-am trezit faţă în faţă cu el la Penzance, în ziua de tîrg. Şi de fiecare dată cînd l-am întîlnit s-a întîmplat

ceva ce crezusem odinioară că se petrece numai în romanele pe care Miss Charlotte St. Enedoc mi le împrumutase cu mulţi ani în urmă, la Menherion Castle. Simţeam cum mă pierd cu firea. Inima mi se zbătea de coşul pieptului şi stomacul mi se strîngea dureros. Chiar şi genunchii îmi tremurau.

Evident, am aflat imediat despre cine era vorba. Deoarece străinii de obîrşie nobilă veneau foarte rar la Zillan, Laurence reuşise să capteze interesul cetăţenilor de îndată ce începuse să asiste în fiecare duminică la slujba de dimineaţă de la biserica din Zillan. Mi s-a spus că era proprietarul fermei celei mari de la Morvah, unde trăise pînă la sfîrşitul vieţii sale bătrînul Ned Sparnon; domnul Castallack moştenise ferma de la mama sa, născută Waymark, din Zennor. În urmă cu aproape douăzeci de ani, se căsătorise cu o fată din faimoasa familie Penmar, dar între timp divorţaseră – cel puţin aşa se şoptea la Zillan.

Exclus să fie înrudit cu Penmarii! protestasem eu în dialog cu principalele colportoare de bîrfe – Ethel şi Millie Turner, care veneau în fiecare zi la fermă pentru a mă ajuta la treburile casei. Poate cu familiile Waymark, Carnforth sau St. Enedoc, în nici un caz cu Penmarii.

– Ah – se repeziseră în cor, triumfătoare, Ethel şi Millie, prinzînd momentul să emită unul din panseurile lor preferate – în familia Penmar sîngele e stricat, asta o ştim cu toţii.

Şi o ştiam într-adevăr cu toţii. Penmarii erau cunoscuţi ca o familie violentă de aventurieri parveniţi, care trăiau într-un enorm castel numit Penmarric, situat la o oarecare depărtare de St. Just. Primul Penmar cîştigase moşia la începutul secolului, înşelîndu-l pe viitorul rege George al IV-lea cu o pereche de zaruri măsluite. Din cei trei fii ai săi, care fuseseră cu toţii nişte desfrînaţi notorii, cel mai tînăr, Mark Penmar, făcuse avere pe căi necinstite în India, înainte de a fi moştenit proprietatea, iar fiica lui, Miss Maud, se căsătorise cu domnul Castallack. Miss Maud trăia acum la Londra, iar domnul Castallack locuia cu cei doi fii ai săi în căminul familiei de la Gweck. La Morvah venea numai vara, după cum m-au informat surorile Turner, şi de îndată ce am aflat aceste amănunte, am trăit cu teama în suflet că va pleca.

Dar temerile mele nu s-au adeverit.

Curînd după aceea nu mai ştiam cum să-mi stăpînesc dorinţa de a-l vedea. Imaginea lui mă urmărea pretutindeni. Şi totuşi nu vedeam ce aş putea să fac. În ultima vreme, Jared încercase să sape o prăpastie între mine şi soţul meu, insinuînd că aş fi cochetat cu fermierul Polmarth, un tînăr vecin necăsătorit, şi, deşi îl convinsesem pe John Henry de nevinovăţia mea, nu puteam să stau liniştită la gîndul că trecutul meu încerca să reînvie. În curînd, vechile temeri şi groaza pe care mi

le provoca sentimentul de nesiguranţă au început să pună din nou stăpînire pe mine. Dacă soţul meu ar fi bănuit numai că am cedat acelei pasiuni nebuneşti pentru domnul Castallack...

Simţeam că leşin la gîndul ăsta.

Ştiam că soţul meu îmi făcuse un testament prin care îmi lăsase casa, împreună cu o pensie viageră pentru întreţinerea acesteia, dar nu aflasem că, pe măsură ce îmbătrînea, regreta tot mai mult căsătoria cu o nevastă tînără, care nu făcuse decît să adîncească prăpastia dintre el şi fiii săi. Suspiciunile şi deziluzia îl transformaseră într-un bătrîn dezagreabil. Eram pe deplin conştientă că, dacă i-aş fi oferit cel mai neînsemnat motiv, ar fi modificat testamentul în favoarea lui Jared, care, în situaţia actuală, urma să moştenească doar proprietatea nudă a casei, ca şi o mare parte din pămînt şi ferma dată în arendă.

Conştientă de faptul că sîngele apă nu se face, mă simţeam ca un echilibrist pe sîrmă şi un singur pas greşit m-ar fi aruncat în prăpastia sărăciei.

Cu toate acestea, cînd am intrat în luna mai, eram prinsă încă în plasa încurcată a nebuniei mele, încă prizoniera hotărîrii de a nu pierde tot ce dobîndisem dacă aş fi lăsat să se întrevadă vreun simptom al smintelii mele.

Era într-o joi cînd s-a produs dezastrul. În ziua aceea, în loc să mă duc la tîrg, am rămas acasă; cu puţin timp înainte îi acordasem îngrijiri soţului meu, care avusese febră mare, şi mă simţeam foarte obosită. Annie se dusese la Zennor, la nişte rude, iar Griselda îl însoţise pe John Henry la Penzance, aşa că rămăsesem singură acasă.

Şedeam în camera mea şi mă gîndeam cu amărăciune că în curînd aveam să împlinesc treizeci şi unu de ani şi continuam să-mi risipesc fără rost tinereţea, cînd, departe, la parter, am auzit închizîndu-se uşa din dos.

– Cine-i acolo? am strigat eu imediat.

Dar nu am primit nici un răspuns.

Simţeam că mă cuprinde o emoţie puternică şi am coborît în fugă, dar cînd am deschis uşa bucătăriei, speranţele mele s-au năruit tot aşa de brusc cum se născuseră.

– Iată-te deci, Janna, spusese amuzat Jared. Mi-am închipuit că s-ar putea să fii acasă.

Şocul provocat de apariţia lui, combinat cu deznădejdea mea m-au făcut să tremur de furie.

– Cum îndrăzneşti să te strecori aici şi să mă sperii în halul ăsta? l-am repezit eu. O să-i spun tatălui tău...

– ... că-i faci ochi dulci domnului Castallack de la Morvah?

Cuvintele m-au lovit ca un pumn în faţă. Mă crezusem destul de grijulie ca să-mi ascund emoţiile. Nu ştiam că o femeie îndrăgostită se poate trăda printr-o mie de gesturi mărunte, dar elocvente.

Jared a izbucnit în rîs.

– Hai să facem o învoială, Janna, spusese el conciliant, amuzat de furia mea. Ce-i drept e drept. Tata ţi-a lăsat casa pe tot timpul vieţii tale, nu-i aşa? Promite-mi că ai să-mi cedezi casa la moartea lui şi eu o să-ţi dau o sută de lire sterline. Ştiu că atîta îmi revine şi mie. Promite-mi asta şi am să fac în aşa fel încît tata să nu afle nimic de domnul Castallack. Dacă nu-mi promiţi... o să-i spun cum stau lucrurile şi o să pierzi şi casa, şi banii.

– Întîi să te văd pe tine fără nici un ban! am strigat eu, simţind cum mă cuprinde din nou furia. Încearcă numai şi ai să vezi dacă vorbele tale se bucură de mai multă crezare decît ale mele! Pe mine m-a crezut atunci cînd mi-ai adus acuzaţia că aş fi cochetat cu fermierul Polmarth şi acum o să fie la fel! Încearcă numai să bagi zîzanie între noi şi ai să culegi roadele faptelor tale! Încearcă numai!

A ezitat cîteva secunde. Stăteam aproape unul de celălalt – abia dacă era o jumătate de metru între noi; eu îl fixam cu un aer hotărît, iar el îmi întorcea privirea la fel de sfidător. Brusc, în expresia lui s-a produs o schimbare greu de definit; ochii lui negri şi-au pierdut duritatea şi gura aspră i s-a îmblînzit.

– Ai mult temperament, trebuie să recunosc, spuse el.

Am făcut un pas înapoi, dar nu m-am mişcat destul de repede. El a fost mai iute decît mine şi, înainte să-mi dau seama ce se întîmplă, m-a tras spre el cu o mişcare din încheietura mîinii şi mi-a astupat gura cu buzele.

Camera părea că se clatină, cufundată în întuneric. Repulsia, amestecată cu senzaţia de panică îmi paralizaseră întreaga fiinţă. Îi simţeam mîinile mari, păroase, cum alunecă de-a lungul şoldurilor mele şi se ridică spre sîni şi, în tot acest timp, limba lui, ca un monstruos instrument de tortură, îmi explora gura. Simţeam că mă sufoc. Umezeala buzelor lui se amesteca neplăcut cu saliva mea, dar fiindcă mă ţintuise de perete, nici nu-mi puteam desprinde faţa de-a lui.

Dintr-o dată totul se sfîrşise. Jared s-a retras, în vreme ce eu, aproape leşinată, răsuflam greu, rezemată de perete. Cînd am deschis gura să strig, vederea mi s-a limpezit şi l-am văzut pe soţul meu urmărindu-ne cu privirea din uşă.

A doua zi a plecat la Penzance fără să-mi spună motivul. Nu a schimbat nici o vorbă cu mine după ce s-a întors de la tîrg şi, deşi prin tăcerea lui m-a făcut să izbucnesc în plîns, a refuzat cu încăpăţînare să-mi adreseze vreun cuvînt.

Patru ore mai tîrziu, tocmai cînd părăsea biroul avocaţilor după ce semnase un nou testament, a suferit un atac de cord şi a murit înainte să poată fi dus la spital.

7

Aş vrea să pot scrie că toată lumea s-a purtat frumos cu mine, dar n-a fost aşa. Am ştiut atunci cine erau adevăraţii mei prieteni şi cine pretindea doar acest lucru doar pentru că mă căsătorisem cu cel mai bogat fermier din comună. Preotul paroh, domnul Barnwell, a fost atent şi bun, aşa cum m-am aşteptat; întruchipa idealul de preot – înţelept, înţelegător şi lipsit de prejudecăţi. Servitoarele mele angajate cu ziua, Ethel şi Millie Turner, au fost destul de amabile ca să stea cu mine după funeralii, cînd n-aş fi vrut să rămîn singură, dar bănuiesc că nu s-au dat în lături să mă încondeieze cu prima ocazie.

Bîrfa era în floare, pînă şi aerul părea împănat de cleveteli.

– Aţi auzit? spunea cineva pe Market Jew Strect, la Penzance, cînd m-am dus la avocaţii soţului meu. John Henry Roslyn... Aşa păţeşte un bătrîn care se însoară cu o femeie tînără, uşuratică... patru ani şi s-a dus! Asta e o şireată, poţi să fii sigur. Închipuieşteţi-l pe John Henry Roslyn, căsătorit atîţia ani cu femeia aia bună şi respectabilă, apoi, dintr-o dată, însurîndu-se cu o chelneriţă tînără, care-i putea fi fiică... şi doar ştim cu toţii ce înseamnă să fii chelneriţă într-un oraş ca St. Ives, nu-i aşa?

Chiar şi avocaţii soţului meu mă priveau cu ochi libidinoşi. Noul testament al soţului meu se afla în păstrarea domnului Trebarvah, decanul de vîrstă al firmei „Holmes, Holmes, Trebarvah şi Holmes", cea mai mare firmă de avocaţi din Penzance. Cînd am venit în dimineaţa aceea, domnul Trebarvah era însoţit de asistentul său, un tînăr pe nume Vincent. După ce au sosit Jared şi Joss, s-a dat citire testamentului, iar domnul Trebarvah ne-a explicat ce făcuse soţul meu înainte de a muri.

Jared fusese tăiat din testament. Abel, fiul lui în vîrstă de doi ani, moştenise banii, animalele, pămîntul şi ferma, iar Jared, în calitate de co-tutore, împreună cu domnul Trebarvah, avea permisiunea să administreze moştenirea copilului pînă la majoratul acestuia. Joss primise ceasul de aur al tatălui său şi douăzeci şi cinci de lire. Cît despre mine, îmi lăsase casa, dar fără un ban pentru întreţinerea gospodăriei, inclusiv curtea şi grădina, asupra cărora aveam drept de folosinţă pe tot timpul vieţii. Mi-am dat seama imediat că în final voi fi nevoită să-mi vînd moştenirea, în timp ce Jared, acţionînd în numele fiului

său, va fi obligat s-o cumpere dacă voia să recupereze căminul familial. Soţul meu îşi ţinuse promisiunea de a-mi lăsa casa, dar alesese o cale care mă punea în imposibilitatea de a o păstra.

– Aşa să fie, Janna, spusese Jared, luptîndu-se să-şi stăpînească furia. Am fost pedepsiţi amîndoi. Spune-mi preţul tău şi, dacă este corect, o să iau măsuri ca să-ţi primeşti banii. Domnul Trebarvah ar putea întocmi actul de vînzare şi după ce-ţi vei primi banii, vei putea să te duci să-ţi cumperi o căsuţă la St. Ives.

De îndată ce a rostit „St. Ives", am ştiut că nu aveam de gînd să renunţ la fermă. Acesta era căminul meu – singurul cămin adevărat pe care l-am avut vreodată. Pentru mine reprezenta pacea şi siguranţa, un refugiu faţă de toţi acei ani de capeane şi greutăţi care au urmat după concedierea mea de la Menherion Castle. Casa era a mea şi nimeni, dar mai ales Jared, nu va putea să mi-o ia vreodată.

– Nu vînd, am spus eu.

A urmat o ceartă înfierbîntată în timpul căreia domnul Trebarvah a încercat fără succes să intervină ca mediator, în vreme ce tînărul domn Vincent avea un aer nefericit şi stînjenit.

– Dar nu ai nici un ban! zbierase Jared. Şi dacă vrei să ai din ce trăi, va trebui să-ţi cumperi alte vite, pentru că cele pe care le ai mi-au fost lăsate mie.

– Am nişte bani puşi deoparte, i-am răspuns eu. Dar era o minciună.

– Chiar dacă o să cumperi alte vite, tot n-ai să poţi înnoda capetele.

– Rămîne de văzut.

– Da, ai să vezi tu! strigase şi Joss. O să te dăm afară!

– Nici aşa, tinere, intervenise domnul Trebarvah, scandalizat la auzul acestei ameninţări. Nu se vorbeşte aşa cu o doamnă.

– Dar nu e o doamnă! răbufnise Joss tremurînd de ură. Întreabă pe oricine din St. Ives.

Şi a fugit din încăpere.

În scurtă vreme am plecat şi eu, însoţită de Jared. Afară, pe stradă, a încercat din nou să se tocmească cu mine, dar n-am vrut nici măcar să-l ascult şi am fugit pînă în curtea hanului, unde Cullis, unul dintre muncitorii de la fermă, mă aştepta cu poneiul înhămat la docar. După o oră mă întorsesem la fermă şi mă încuiasem în salonaşul unde îmi ţineam registrele cu conturile fermei, căutînd cu disperare o cale pentru a face rost de banii necesari.

Nu am îndrăznit să mă adresez cămătarilor evrei; îmi era prea teamă că n-am să pot plăti dobînzile lor mari, riscînd să pierd casa. M-aş fi putut duce la o bancă, dar îmi imaginam că bancherii de acolo m-ar privi de sus – ce eram eu? doar o biată văduvă de fermier –

obişnuiţi cu o clientelă formată din membrii aristocraţiei sau negustori bogaţi.

Abia atunci a prins viaţă un gînd pe care subconştientul meu îl păstrase nealterat; era vorba de Laurence Castallack.

Eram mai mult ca sigură că mă va ajuta, după cum ştiam că nimeni altul n-o va face. Mi-a trecut prin minte ideea că dacă aş scrie o scrisoare unui gentilom cu care nu schimbasem încă decît un salut întîmplător, aş încălca toate regulile etichetei, dar am alungat acest gînd ca fiind lipsit de importanţă. Convenienţele nu contau, pentru că el m-ar înţelege.

I-am scris aşadar, acordînd o atenţie specială regulilor gramaticale şi ortografice, să vină la fermă pentru a-mi da un sfat într-o problemă pe care voiam să o discut cu un gentilom în adevăratul înţeles al cuvîntului; şi totuşi, după ce i-am trimis scrisoarea, am încetat să mai fiu atît de încrezătoare în reuşita demersului meu. Tot timpul mă gîndeam cu groază la posibilitatea ca el să nu dea curs invitaţiei.

Şi, totuşi, a venit. A venit cînd ploaia s-a oprit spre răsărit şi soarele de mai strălucea pe un cer albastru fără nori, iar florile aruncau flăcări din tufişurile ce străjuiau drumul. A venit după-masă, în orele lungi dinaintea cinei, într-un moment în care călcam rufe, cînd părul îmi atîrna în dezordine pe umeri, iar peste rochia neagră, decolorată purtam un şorţ ponosit. Şi cînd am deschis uşa şi l-am văzut acolo, scoţîndu-şi pălăria aşa cum făcea întotdeauna, am simţit că nu mai era nimic de spus, deoarece cunoşteam deja toate răspunsurile...

8

Aşteptasem peste treizeci de ani fără să ştiu ce, şi acum sosise clipa în care toţi aceşti ani şi-au pierdut orice semnificaţie, pentru că însuşi timpul încetase să mai însemne ceva. Nu mai avea nici o importanţă vîrsta. Eram tînără şi mă simţeam iubită; iar eu îi răspundeam din toată inima la această iubire şi în timpul dragostei noastre, primăvara a cedat locul verii, o vară lungă, care nu voia să treacă, o vară senzuală, cînd întreaga lume părea să fi renăscut în ochii mei, aşa că fiecare clipă căpăta un dublu înţeles pentru mine.

Venea după-amiezele, nu în fiecare zi, numai de două sau de trei ori pe săptămînă, şi rămînea două-trei ore. Mi se pare curios acum şi chiar dureros să privesc în urmă şi să constat că dintr-o sută şaizeci şi opt de ore, cît are o săptămînă, nu stăteam împreună cu el decît nouă ore, dar pentru mine cele nouă ore reprezentau o imensă fericire. Niciodată, în viaţa mea anterioară, nu petrecusem nouă ore pe săptămînă alături de o persoană iubită; la început am fost recunoscătoare pentru

că îmi fuseseră dăruite asemenea ore, dar cu timpul am devenit neliniştită şi patima mea pentru el a crescut atît de mult încît cele nouă ore nu au mai reprezentat decît o picătură în vastul ocean al timpului; aveam impresia că toate zilele mele se consumau în aşteptarea sosirii lui, urmată de groaza de a-l vedea plecînd. Îl doream lîngă mine în fiecare după-masă şi nu numai de două-trei ori pe săptămînă. Am început să-l doresc şi dimineaţa şi seara, nu numai după-amiaza. Şi, mai ales, îmi lipsea noaptea, cînd mă trezeam singură în pat, iar casa era întunecată şi tăcută.

Dar mă temeam să nu-i par prea lacomă, prea nerăbdătoare, prea neruşinată. El era timid, delicat în manifestarea sentimentelor şi nu voiam să-l sperii dezvăluindu-i cu prea multă francheţe senzaţiile pe care le trăiam. Aşa că mi-am impus să fiu tot atît de reţinută ca şi el şi m-am străduit să nu mă plîng niciodată cînd mă părăsea, să nu-l întreb niciodată cînd se va întoarce, să nu-i mărturisesc cît de mult îi simt lipsa cînd sînt singură. Viaţa m-a învăţat să-mi impun un autocontrol riguros, dar mici acesta nu m-a ajutat să-mi stăpînesc emoţiile în vara aceea. Am rezistat pînă în iulie şi atunci, într-o miercuri, cînd îşi lua rămas-bun de la mine, nervii mi-au cedat şi am izbucnit în plîns.

– Nu pot suporta să te văd că pleci, am hohotit eu, nu pot suporta... te iubesc atît de mult... vreau să fiu cu tine tot timpul...

Tot ceea ce o femeie nu trebuie să-i spună niciodată unui bărbat, toate emoţiile pe care orice femeie inteligentă le păstrează pentru ea, ferindu-se să le împărtăşească iubitului, toate acestea mi-au ţîşnit de pe buze aproape involuntar.

– Nu poţi veni în fiecare zi? Nu mai pot suporta despărţirile astea groaznice şi toate ceasurile pînă cînd te voi revedea!

– Janna, scumpa mea... Părea tulburat şi amărît. Cu toate că era un om sensibil, nu-şi dăduse seama de sentimentele mele pînă în momentul acela. Dacă aş fi ştiut că suferi atît de mult sau că te supără...

– Mă doare fiecare clipă pe care n-o petrec cu tine! Eram atît de disperată, atît de nestăpînită, încît am dat drumul unui strigăt din fundul inimii: Nu ne-am putea căsători? Aş fi o soţie bună – aş învăţa să devin o doamnă, să vorbesc fără accent – nu te-aş face de rîs...

M-am oprit. A urmat o tăcere teribilă. Dar chiar înainte de a mă cuprinde groaza pentru ceea ce făcusem, l-am auzit vorbind cu o mină nefericită:

– Vezi tu, nu ne putem căsători. Ar fi trebuit să-ţi spun de la început, dar credeam că ştii. Nu sînt divorţat. În ochii legii – ca să nu spun ai bisericii – continuu să fiu un bărbat căsătorit.

Am privit peste capul lui. Pe şemineu se afla un ceas pe care mi-l dăduse chiar el şi care arăta ora patru şi jumătate. Era un ceas drăguţ

din lemn, cu cifre romane pictate cu negru pe cadranul alb. Mult timp după aceea îmi aminteam cum am privit cesuleţul acela nepăsător, dar şi dătător de speranţe, care număra orele cu acele lui indiferente şi totuşi mîngîietoare.

– Iartă-mă... Dacă aş fi ştiut că te gîndeai la căsătorie...

Şi a început să-mi explice că soţia lui nu-i dăduse nici un motiv de divorţ, că acesta nu era posibil numai pentru că ea părăsise domiciliul conjugal, dar eu abia dacă îl auzeam. După un timp, care mi s-a părut o veşnicie, am reuşit să articulez:

– Te rog, Laurence, nu te mai gîndi la asta. Iartă-mă că m-am purtat atît de prosteşte. Ţi-oi fi închipuit că mi-am pierdut minţile.

Măcar să fi acceptat scuzele mele şi să le fi răspuns cu o remarcă uşuratică – atunci mi-aş fi putut menţine fărîma de stăpînire de sine care îmi mai rămăsese din fortăreaţa zdruncinată a mîndriei mele, şi totul ar fi fost bine. În loc de aşa ceva, mi-a spus:

– Janna, draga mea... Janna, dragostea mea...

Emoţia din vocea lui m-a făcut să mă pierd din nou şi am izbucnit iar în hohote de plîns care-mi zguduiau tot corpul.

M-am agăţat de el, şi el m-a sărutat. De acolo nu mai erau decît trei paşi pînă la pat, dar după ce s-a terminat totul, am simţit din nou, ca de obicei, că nu mi-a fost de-ajuns şi întregul şir de emoţii dureroase a pus iar stăpînire pe mine.

Ca şi cum nu se întîmplase nimic, exact ca şi cum nu se schimbase nimic.

9

Două zile mai tîrziu l-am întîlnit pe Mark.

Evident, Laurence îmi vorbise de amîndoi fiii săi şi, pentru că-l iubeam atît de mult, eram curioasă să-i văd ca să descopăr vreo asemănare cu el în ceea ce priveşte trăsăturile sau comportamentul. Cînd l-am întrebat dacă seamănă cu el, îmi vorbise destul de mult despre Nigel, fiul mai mic, înainte de a adăuga că Mark îi împărtăşea preferinţele intelectuale. Deşi a ţinut să sublinieze că nu voia să-l laude prea mult pe Mark de teamă să nu pară un tată exagerat, cu timpul am rămas cu impresia că Nigel, şi nu Mark, era fiul preferat.

Am presupus că singura explicaţie o constituie faptul că Mark, deşi un student pasionat, era liniştit şi lipsit de strălucire, în timp ce Nigel, chiar dacă părea puţin dotat din punct de vedere intelectual, avea mai mult farmec personal şi maniere agreabile.

Acum, cînd privesc retrospectiv lucrurile, îmi dau seama cît de greşit îl judecasem.

Mi-l amintesc pe Mark, aşa cum l-am văzut prima oară; ţin minte că mi s-a părut neatrăgător, deoarece era mic şi palid şi predispus la îngrăşare, dar pe urmă i-am remarcat părul des şi închis la culoare, genul de păr pe care îl invidiază orice femeie, şi umerii neaşteptat de laţi pentru un băiat atît de tînăr. Totuşi, ochii lui mă frapaseră în mod special. Erau negri, mai negri decît cel mai adînc puţ de mină, şi înguşti, ca şi cum ar fi urmărit lumea cu neîncredere, amestecată cu un pronunţat spirit speculativ.

De la bun început, ochii aceia îmi stîrniseră neîncredere. Senzaţia s-a accentuat atunci cînd mi-am dat seama că dorea să-mi prezinte preţioasele lui omagii vizitîndu-mă la fermă. Îndrăzneala lui, asociată cu indiferenţa faţă de aluziile mele subtile cu privire la faptul că nu era bine venit, mă plictisea la culme, dar, în acelaşi timp, mă tulbura constatarea că-i admiram îndrăzneala ce mă agasase atît de mult. Majoritatea băieţilor de douăzeci de ani sînt prea puţin cizelaţi, dar el se remarca printr-un fel de a fi ciudat de sofisticat, care – credeam eu – consta dintr-o combinaţie de maniere curtenitoare, o replică rapidă, un strop de aroganţă aristocratică atît de comună celor din înalta societate, şi, nu în ultimul rînd, o experienţă evidentă într-un domeniu în care un tînăr gentilom de douăzeci de ani nu poate fi încă un expert.

După prima noastră întîlnire din cimitirul din Zillan, după scena cu adevărat remarcabilă de la fermă, cînd i-a gonit pe Jared şi pe Joss care veniseră să mă sîcîie în legătură cu casa, şi după multe vizite protocolare în timpul cărora a trebuit să fiu politicoasă de teama de a nu-i stîrni bănuieli, am reuşit să-i explic în termeni clari că nu mai doream să-i primesc atenţiile, drept care a plecat valvîrtej pentru o săptămînă la St. Ives.

Nu pot scrie cît de uşurată am fost. Eventualitatea ca Mark să descopere relaţiile tatălui său cu mine prezenta un pericol permanent, deşi Laurence nu venea niciodată la fermă fără să se asigure că Mark urma să-şi petreacă ziua la Penzance, aşa cum obişnuia. Eu sperasem că Mark se va plictisi de compania tatălui său şi se va întoarce la prietenii lui de la Londra, dar el continua să stea la fermă, deşi trebuie să-i fi părut inconfortabilă şi izolată.

– Îţi faci prea multe griji în privinţa lui, încercase să mă liniştească Laurence.

– Numai să nu bănuiască ceva...

– Nici nu i-ar trece prin minte un asemenea gînd.

Mă necăjeam că Laurence nu cunoştea adevărata personalitate a fiului său şi îl considera doar un şcolar prea matur pentru vîrsta lui, care manifesta un interes naiv şi emoţionant pentru o femeie mai în vîrstă decît el. Fără să mă gîndesc, am răspuns nesăbuit:

– Nu cred că este nici pe jumătate atît de inocent cît îţi imaginezi tu. Am impresia...

– Draga mea, îl cunosc pe Mark mai bine decît tine. Dacă ai avea şi tu copii, ai înţelege că un tată îşi cunoaşte propriul copil mai bine decît un străin.

Mai tîrziu, cînd îmi reaminteam clipa aceea, mă miram de fiecare dată cum a putut Laurence, un bărbat inteligent şi sensibil, să mă rănească atît de grav fără să-şi dea seama. Nimic nu mă durea mai mult decît referirea la absenţa unui copil în viaţa mea. După mulţi ani de indiferenţă faţă de idcea maternităţii, acum îmi doream cu ardoare un copil – copilul lui – şi la începutul legăturii noastre, cînd îl credeam divorţat, sperasem că voi rămîne însărcinată, ccea ce, gîndeam eu, îl va determina să se căsătorească cu mine. Dar pasiunea pentru el m-a făcut să închid ochii în faţa realităţii înconjurătoare; un timp am ignorat chiar faptul că poziţia mea socială, net inferioară în comparaţie cu a lui, făcea puţin probabilă căsătoria noastră. Dar, de îndată ce am aflat că nu era divorţat, mi-am băgat repede minţile în cap şi, sfătuită de Griselda, am făcut tot posibilul ca să evit dezastrul unei sarcini.

Dar dorinţa de a avea un copil nu mă părăsise.

Cred însă că Laurence şi-a dat seama că mă rănise în timpul acelei discuţii lipsite de însemnătate cu privire la adevărata natură a lui Mark, deoarece, de îndată ce am redevenit noi înşine, a început să-mi vorbească despre un plan de viitor, menit să-mi confere siguranţa de care aş avea nevoie.

– Într-una din zilele trecutc am făcut un nou testament, mi-a spus el. Este un pas la care m-am gîndit de mai multă vreme. A ezitat înainte de a adăuga: Nu ţi-am pomenit numele în testamentul meu, Janna, ca să nu-ţi creez neplăceri, dar intenţionez ca înainte de a muri să fac un aranjament financiar în favoarea ta. Te asigur că nu vei mai avea niciodată grija banilor.

– Te rog, Laurence! am protestat cu uşurinţă. Să nu mai vorbim de moarte!

Era prima zi din octombrie. După trei zile, am auzit în sat că zăcea cu febră mare, apoi că starea lui s-a înrăutăţit simţitor. N-am mai fost în stare să suport povara emoţiilor în aşteptarea noutăţilor şi am pornit spre Zillan, aparent sub pretextul de a mă duce la mormîntul soţului meu, în realitate, însă, cu speranţa de a căpăta mai multe informaţii decît reuşise Griselda să afle de la săteni. În cimitirul de la Zillan m-am întîlnit cu preotul, care mi-a împărtăşit ultimele noutăţi.

Laurence murise. Pierdusem singurul bărbat pe care l-am iubit în viaţa mea şi, pentru a doua oară în şase luni, eram în pericol să pierd şi ferma şi tot ce posedam.

10

La început eram atît de copleşită de durere, încît nimic nu mai conta, nici măcar viitorul meu la Roslyn Farm, dar pînă la urmă Griselda a reuşit să mă readucă cu picioarele pe pămînt. Trebuia să las produsele să se strice pentru că nu-mi puteam veni în fire ca să merg la tîrg, la Penzance? Aveam de gînd să-i las pe toţi să moară de foame? Nu era neobişnuit – insistase ea – ca tinerele doamne delicate să se piardă cu firea, căci ele aveau şi timp şi bani şi tihnă pentru aşa ceva. Eu nu dispuneam însă de averea lor şi era momentul să mă trezesc la realitate. „Egoistă, asta eşti, mormăia Griselda. Ca mama ta. Egoistă pînă în măduva oaselor."

Ştia prea bine că nu suportam să fiu comparată cu mama. Din simplă plictiseală, dar şi din dorinţa de a-i dovedi contrariul, am încercat să adun din nou laolaltă firele existenţei mele zilnice.

În duminica ce a urmat după funeraliile lui Laurence, reuşisem să-mi mai potolesc durerea, dar mă îngrozeam la gîndul de a trece pe lîngă mormîntul proaspăt din cimitir, aşa că nu am vrut să o însoţesc pe Griselda la slujba de dimineaţă. Am rămas în salonaşul meu şi am inspectat încă o dată conturile fermei. Am constatat cu disperare că abia dacă mai aveam bani să rezist pînă la sfîrşitul anului. Iar după Anul nou...

Lacrimi amare mi se adunară din nou sub pleoape în timp ce priveam lista împrumuturilor pe care mi le oferise Laurence. El insistase ca unele din aceste sume să fie considerate cadouri, dar pe celelalte eram hotărîtă să i le plătesc cîndva şi cumva. Acum însă nu mai puteau fi plătite.

Priveam focul, dar nu mai vedeam flăcările. Mă simţeam la capătul puterilor, pe punctul de a izbucni în plîns de disperare şi frustrare, cînd am auzit un ciocănit puternic la uşa din spate. Am tresărit violent. Dacă era Jared care venea să mă chinuie din nou, oferindu-se să-mi cumpere casa, aveam de gînd să-l scuip în faţă.

Ştergîndu-mi lacrimile, m-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o larg, cu un gest sfidător. Dar vizitatorul nu era Jared.

În pragul uşii stătea Mark Castallack.

Capitolul doi

Henry nu a fost niciodată considerat un bărbat frumos ca tatăl său, dar prospeţimea lui tinerească a trezit interesul lui Eleanor.

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

În ceea ce o privea, avea nevoie de un protector... şi a găsit unul în persoana lui Henry de Anjou.

Regele John
W.L. WARREN

1

Bună dimineaţa, mă întîmpină el.

Îl priveam fără să-l văd. Într-un tîrziu, i-am răspuns:

– Bună dimineaţa, dar vocea mea suna rece şi neprimitoare.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Nu ştiam ce să spun. Stăteam aşa, unul în faţa celuilalt, pînă cînd l-am auzit rostind:

– Pot să intru?

În timp ce-i ţineam uşa deschisă, a trecut pe lîngă mine, intrînd în bucătărie.

– Îmi cer iertare că te vizitez într-un moment nepotrivit, dar am văzut că nu ai venit la slujba de dimineaţă şi am vrut să stăm de vorbă între patru ochi.

– Nu este un moment nepotrivit. Iar tăcere. Am încercat să spun: Regret moartea tatălui dumitale, dar cuvintele nu au vrut să-mi iasă de pe buze.

Tăcerea devenea stînjenitoare, cînd a rostit nepăsător, ea şi eum şi-ar fi exprimat cel mai normal sentiment din lume:

– Am venit să vă prezint condoleanţele mele.

Timp de cîteva secunde nu s-a întîmplat nimic, n-am văzut nimic, decît ochii aceia piezişi, întunecaţi, cu expresia lor atentă, dar pe urmă, cînd mi-am recăpătat suflul şi n-am mai simţit decît o durere surdă în ceafă, am început să percep şi alte zgomote – cotcodăcitul găinilor în curtea de dincolo de fereastra deschisă, cîntecul păsărilor sub streşini,

pîrîitul focului din maşina de gătit. Gîtul mi-era uscat. În sfîrşit, am reuşit să rostesc pe un ton politicos:

– Sînteţi foarte amabil.

Şi n-am mai adăugat nimic altceva. Prea mult mă gîndeam la Laurence şi dintr-o dată nu mai avea nici o importanţă ce ştia băiatul, singurul lucru care conta acum cu adevărat fiind faptul că nu aveam să-l mai revăd niciodată pe Laurence.

– Credeţi că putem sta de vorbă în salon?

– Cum doriţi.

Mă aflam în partea din faţă a holului şi nu mă puteam uita la el din cauza lacrimilor care-mi împăienjeneau ochii.

L-am văzut în oglindă cum se aşeza la masă, ca şi cum se aştepta să-i aduc un pahar cu vin, apoi şi-a lăsat scaunul pe spate şi a început să se legene pe picioarele lui din spate, cu mîinile în buzunare. Aerul lui indiferent mă irita atît de mult că m-am simţit năpădită de o furie rece care avea darul să-mi mai aline durerea. Cîteva clipe mai tîrziu, ochii mi se uscaseră şi redevenisem stăpînă pe mine.

– Care este scopul vizitei dumneavoastră? l-am întrebat brusc. Bănuiesc că nu aţi venit numai pentru a-mi prezenta condoleanţe, dar dacă mă înşel, vă rog să mă scuzaţi. Nu sînt în apele mele în dimineaţa asta şi nu mă simt suficient de bine pentru a primi vizite.

Nu şi-a exprimat regretul pentru starea mea de spirit. Poate că bănuia că indispoziţia mea se datora durerii pentru pierderea suferită. Sau poate nu credea o iotă din ceea ce-i spusesem.

– Nu vreţi să luaţi loc, doamnă Roslyn? mi se adresă el cu o voce indolentă şi lipsită de interes, în timp ce continua să se legene cu scaunul. Mi se pare o impoliteţe din partea mea să stau jos, iar dumneavoastră în picioare. Deşi, dacă mă gîndesc mai bine, am dat dovadă de proastă creştere atunci cînd am luat loc fără permisiunea dumneavoastră. Vă rog să mă scuzaţi, dar n-am avut nici cea mai vagă intenţie să vă tratez ca şi cum n-aţi fi o văduvă respectabilă, aşa cum pretindeţi că sînteţi.

– Domnule Castallack...

– Vă rog, spusese el ridicîndu-se brusc şi ţinîndu-mi scaunul aşa cum ar fi procedat un gentilom în prezenţa unei doamne, luaţi loc şi iertaţi-mi manierele grosolane.

M-am aşezat în tăcere şi el a luat loc de cealaltă parte a mesei. Dincolo de fereastră, briza dinspre coline sufla peste trandafirii sălbatici ai căror ghimpi zgîriau geamul.

– Cum merg treburile fermei? m-a întrebat politicos. Sper că totul este în ordine.

– Da, vă mulţumesc.

– Îmi pare bine să aud asta. De fapt, tatăl meu era foarte îngrijorat în ceea ce vă priveşte, ultimele lui cuvinte referindu-se în mod expres la dumneavoastră.

Nu puteam să scot o vorbă. Îmi priveam mîinile şi-l priveam parcă aievea pe Laurence în timp ce-mi spunea cu o voce pe care o iubeam atît de mult: „Te asigur că nu vei mai duce niciodată grija banilor. Îţi promit că nu vei mai avea niciodată probleme de ordin financiar".

– Dacă o să aveţi vreodată nevoie de ceva – spusese Mark Castallack – vă asigur că pot face aranjamentele necesare.

Am ridicat privirea spre el. Ochii negri mă priveau nepăsători. Colţurile gurii lui aspre, bărbăteşti se ridicau uşor, de parcă s-ar fi amuzat în sinea sa de întreaga situaţie. Cînd mi-am întors privirea de la faţa lui, l-am văzut vîrînd mîna în buzunar, de unde a scos cinci monede de douăzeci de şilingi. Aurul avea un luciu mat în lumina puternică de dimineaţă.

– Cred că aveţi o sumedenie de cheltuieli, a spus el aşezînd monedele pe masa din faţa lui, cu mişcări tacticoase. Şi nu e nimic mai plicticos decît să n-ai destui bani pentru a putea trăi confortabil. Şi-a dres glasul, a luat o monedă şi a examinat-o pe ambele feţe.

Îl urmăream fascinată, fără să fiu în stare să-mi desprind privirea de pe figura lui. Părea total absorbit de studierea monedei, dar la un moment dat mi-a aruncat o privire rapidă peste masă şi ochii lui i-au întîlnit pe-ai mei.

Brusc, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre şemineu.

Auzeam monedele zornăind. Prin oglinda de deasupra şemineului l-am văzut cum punea banii înapoi în buzunar.

– Dacă vei avea cumva nevoie de ajutor, nu trebuie decît să ceri şi voi face toate aranjamentele necesare.

Am zis repede – mult prea repede – mintea mea fiind asaltată de o avalanşă de gînduri:

– Aş putea spune... şi m-am oprit.

S-a răsucit în jurul scaunului pentru a mă privi în ochi.

– Ai nevoie de ajutor chiar acum?

– Eu... sînt într-o situaţie dificilă... Poate că... am spus eu cu un calm imperturbabil... dacă mi s-ar acorda un împrumut, aş putea oferi casa drept garanţie...

– A, da... răspunsese el. Casa. Da. Sînt sigur că se poate aranja ceva, doamnă Roslyn. De bună seamă că putem face un aranjament convenabil.

Aş fi vrut să nu-l mai aud repetînd atît de des cuvintele „aranja" şi „aranjament". Detestam sensul pe care îl atribuia acestor termeni, mizînd pe efectul repetiţiei pentru a obţine rezultatul scontat.

– Îmi permiteţi să văd casa? mă întrebase el nepăsător. Dacă se va perfecta împrumutul, aş fi interesat – evident, din considerente pur formale – să cunosc natura garanţiei pe care doriţi s-o oferiţi.

– Foarte bine, am spus după o pauză. Cum doriţi dumneavoastră.

M-am întors către uşă şi el m-a urmat cu mişcări leneşe, reţinînd tot ce era de văzut cu ochii lui înguşti şi atenţi. Îmi simţeam palmele transpirate şi a trebuit să mi le şterg pe ascuns de fustă în timp ce traversam holul.

– Aceasta este sufrageria, am spus eu deschizînd uşa.

O foloseam de Crăciun, de Paşti şi cu ocazia zilei de naştere a soţului meu. În mod obişnuit, mîncam în bucătărie.

Masa de stejar masiv lucea la soare, iar pe bufet trona un serviciu de porţelan albastru. Lui Laurence îi plăcea foarte mult mobilierul de stejar masiv. Familia Roslyn avea aceste piese de multe generaţii.

Mark nu a spus nimic. Ne-am întors în hol şi l-am condus spre spatele casei.

– Cunoaşteţi deja bucătăria.

– Da, da, a răspuns el. Cunosc bucătăria.

Am trecut prin oficiu, am depăşit cămara şi, în sfîrşit, am intrat în lăptărie.

– Aceasta este partea cea mai veche a casei, am spus eu. Puteţi constata cît de inegale sînt lespezile.

– Da. Annie nu este acasă?

– S-a dus la rudele ei din Zennor. Îi vizitează o dată pe lună.

Mi-am şters din nou palmele de fustă. Îmi simţeam inima izbindu-se violent în piept.

Ne-am întors prin bucătărie şi am ajuns din nou în salonaş.

– Duminica obişnuiam să stau aici şi să citesc ziarul, am spus, Nu foloseam niciodată salonul. Îl ţineam numai pentru oaspeţi, aşa ca dumneavoastră.

Şi ca Laurence, aş fi putut adăuga. Îmi aminteam cum băusem un pahar de vin împreună, Laurence şi cu mine, cînd l-am invitat în casă pentru prima oară. „Ce cameră încîntătoare", spusese el. Îndrăgise casa la fel de mult ca şi mine.

– Mai sînt cîteva dulapuri, am spus, şi o cămăruţă lîngă oficiu, unde umplem cada pentru spălat, şi, în afară de astea, nu mai e nimic de văzut.

– Dar la etaj?

A urmat o pauză. Eram din nou în hol. Cînd m-am întors să-l privesc, l-am văzut uitîndu-se indiferent spre scări.

– Oh, am răspuns eu, nu mai e nimic de văzut sus, doar cîteva încăperi, în marea lor majoritate nefolosite în prezent. Şi mai e şi podul, desigur, un pod foarte bun, cu podea de scînduri. Pe vremuri,

servitorii dormeau acolo, dar acum Griselda şi Annie au, fiecare, propria lor cameră, în spatele casei.

M-am întors din nou către salon. Fruntea îmi era acoperită de broboane de sudoare, iar mîinile atît de nesigure că a trebuit să strîng pumnii ca să nu se vadă cum tremură.

– Nu vreţi să intrăm în salonaş şi să stăm jos? Dacă doriţi puţin vin...

– Aş vrea să văd camerele de sus, dacă nu aveţi nimic împetrivă. Era impecabil de politicos, absolut imperturbabil.

– Eu...

– Nu s-ar putea... aranja, doamnă Roslyn?

A urmat un lung moment de inexistenţă, de gol interior pe care nimic nu-l putea umple. Îmi pierdusem respiraţia, graiul, capacitatea de a gîndi. Dar momentul acela penibil a trecut. Aşa se întîmplă de fiecare dată în clipele lungi şi grele, cînd nu-ţi vine să crezi că faptele ce ţi se înfăţişează sînt adevea, iar după ce trec şi trebuie să le accepţi ca atare, ţi se întîmplă atît de multe dintr-o dată, încît rămîi tulburat pentru multă vreme. În clipa următoare, inima a început să-mi bată cu putere, am simţit un gol în stomac şi o arsură îndărătul pleoapelor. Îmi spuneam: „Nu pot" Şi apoi: „Nu are nici o importanţă" Iar în final: „Îmi oferă un împrumut în schimbul garanţiei reprezentate de casă; nu e nimic ruşinos în asta; banii nu sînt un cadou, ci un împrumut, şi ce poate fi mai respectabil decît un împrumut acordat pentru o onestă garanţie? Toate celelalte nu au importanţă. Nimic altceva nu mai contează"

– Foarte bine, am spus eu politicos, cum doriţi.

Am urcat bătrîna scară de lemn cu balustrada sculptată spre palierul superior şi am început să-i arăt camerele din spate.

– Aceasta este cămăruţa Griseldei... accea a lui Annie...

Încercam să nu mă gîndesc la Laurence pentru că ştiam că era cel mai bun lucru. Totuşi, nu puteam să nu mi-l reamintesc. Lacrimile îmi înţepau ochii ca nişte ace fierbinţi.

– Aceasta este camera pe care o ocupa Jared... iar acolo cea a lui Joss...

Mă mişcam cît mai încet ca să-mi ofer mai mult timp de gîndire, dar îmi era imposibil să raţionez şi tot ce puteam face era să-mi spun că nimic nu va distruge dragostea mea pentru Laurence, cu atît mai puţin un episod atît de neînsemnat încît va trece curînd din memorie în uitare.

– Iar aceasta este o debara, am spus, unde soţul meu păstra lucrurile primei sale soţii.

Amintirea lui Laurence era atît de vie, încît aproape că-i simţeam prezenţa în spatele meu. Îmi spuneam: „Dacă m-aş întoarce acum şi

aş privi peste umăr, l-aş putea vedea; ne-am zîmbi unul altuia şi i-aş spune: nu mă părăsi niciodată, stai cu mine fiindcă te iubesc atît de mult că nu pot suporta să te văd plecînd..."

Dar mă părăsise. Eram singură.

– Şi aceasta este camera mea, am spus. După cum se poate vedea, de aici se deschide o frumoasă privelişte spre mlaştini. Soţului meu îi plăcea foarte mult să admire peisajul de-aici, iar cu îi împărtăşeam preferinţele.

M-am îndreptat spre fereastră spre a admira priveliştea, de parcă n-aş mai fi văzut-o niciodată pînă atunci.

Am auzit cum se închidea uşa cu un uşor clinchet metalic. Am mai auzit şi un uşor scîrţîit cînd a tras zăvorul, dar nu m-am întors. Am închis fereastra pe care o lăsasem deschisă dimineaţa pentru a aerisi camera şi am tras perdelele.

În cameră era linişte. M-am întors. Stătea în picioare fără să mă privească, cu ochii la cesuleţul cu cifre romane pe care mi-l adusese Laurence de la Penzance cu cîteva luni în urmă. Îl iubeam pentru că mi-l dăduse el, dar, în acelaşi timp, îi uram acelc care marcau cu atîta cruzime fiecare din puţinele ore atît de scurte pe care le petrecusem împreună în această încăpere.

– Oribil ceas, a spus Mark scoţîndu-şi surtucul. Bănuiesc că i-a aparţinut soţului.

Nu am mai rostit nici un cuvînt. Ne-am dezbrăcat foarte repede, eu cu o mare precizie, ca şi cum fiecare mişcare ar fi avut o importanţă vitală, apoi, în sfîrşit, cînd n-a mai fost nimic de făcut, ne-am urcat în pat.

2

Nu mă aşteptam la nimic. Pierdusem bărbatul iubit şi eram copleşită de durere. Mă simţeam jignită, dar disperarea şi dezolarea în faţa nedreptăţilor vieţii îmi atenuau şi furia, şi umilinţa. Nu simţeam nimic. Am acceptat acest episod cu atîta pasivitate încît mă hotărîsem deja să-l uit în momentul în care s-ar fi terminat; ce perspective putea avea o asociere începută într-o asemenea stare dc spirit?

Nici nu voiam să mă aştept la ceva. Ar fi însemnat să-l trădez pe Laurence, iar eu îl iubeam cu toată puterea fiinţei mele.

Aşa că m-am îndreptat către Mark fără să doresc sau să mă aştept la ceva, dar, brusc, totul s-a schimbat. Ca într-un coşmar în care un peisaj familiar îţi devine străin, tot aşa am descoperit că nu mă cunoşteam bine nici pe mine însămi. Priveam în ochii aceia înguşti şi negri şi nu mă recunoşteam, de parcă propria-mi fiinţă ar fi fost prizoniera trupului unei străine, asupra căruia nu aveam nici un control. Iar cînd

m-a atins, desfăcînd copcile corsajului şi ascunzîndu-şi faţa în părul meu pe care-l lăsasem să cadă pe umeri, am avut senzaţia că el era singurul bărbat al vieţii mele şi l-am uitat pe Laurence – da, l-am uitat – l-am uitat ca şi cum nu ar fi existat niciodată, pentru că niciodată, în toate clipele petrecute cu Laurence, nu-mi imaginasem că era posibil să experimentezi ceea ce experimentasem cu fiul lui.

A fost de nedescris. Nici un cuvînt inventat vreodată nu ar putea să redea, fie şi cu aproximaţie, intensitatea acelei trăiri.

Cînd în sfîrşit m-am trezit, era tîrziu după-masă şi, dincolo de fereastră, se vedeau mlaştinile scăldate în lumina aurie de octombrie. Zăceam acolo unde mă aflam, nedorind nici măcar să mă mişc, simţindu-mi membrele calde, relaxate, pleoapele grele de somn, întregul trup satisfăcut şi liniştit.

Casa era cufundată în tăcere. Nu auzeam decît respiraţia egală a bărbatului de lîngă mine, dar nu mă uitam la el pentru că nu voiam să recunosc ceea ce se întîmplase. Am închis ochii şi m-am lăsat pradă acelei somnolenţe plăcute care mă legăna într-o delicioasă ameţeală şi am încercat să-mi închipui că lîngă mine se afla Laurence şi nu trebuia deeît să deschid ochii ca să văd faţa pe care o iubisem atît de mult, dar, brusc, chipul lui a dispărut, nu mi-l mai puteam aminti şi tot ce vedeam erau ochii pieziş şi gura aspră, masculină.

M-am ridicat în capul oaselor.

Mark nu s-a mişcat. L-am privit. Părea atît de tînăr, aproape un copil, cu părul răvăşit pe pernă, cu genele nemişcate şi obrajii îmbujoraţi de somn. Am continuat un timp să-l privesc, dar apoi, cînd nu m-am mai putut uita la el, m-am dat jos din pat şi am început să mă îmbrac.

Nu s-a mişcat. Am continuat să mă îmbrac, rugîndu-mă să pot plînge sau să mă descarc cumva ca să uit de durere şi de şocul suferit, dar lacrimile îmi secaseră. Am terminat cu îmbrăcatul, am luat pernele de pe podea, mi-am strîns părul într-un coc şi în final m-am privit în oglindă. Ochii îmi erau uscaţi. Credeam că arăt obosită, dar mă înşelasem. Păream tînără.

Douăzeci şi cinci de ani, poate. Cel mult douăzeci şi şase. Mi-am spus: sînt tînără – tînără! Dar nu puteam să înţeleg de ce; mi se părea de neînţeles, dar în timp ce părăseam camera şi coboram scările, mă simţeam uşoară şi liberă ca pasărea.

Griselda a ieşit în hol ca să dea ochii cu mine. Am observat cum se uita la pălăria lui Mark de pe masă, dar nu a spus nimic şi nici eu nu i-am adresat vreun cuvînt. Am ieşit afară. Soarele era cald, o briză uşoară adia pe deasupra mlaştinilor şi, fără să-mi dau seama cum şi cînd, m-am trezit urcînd anevoie pe colină, pînă cînd, în faţa mea, s-au înălţat ruinele Castelului Chûn.

Abia atunci am izbucnit în plîns, lacrimile îmi curgeau şiroaie şi-mi ardeau obrajii. Am intrat în cercul interior ca şi cum aş fi putut invoca fantoma bărbatului pe care-l văzusem pentru prima oară acolo, cu şapte luni în urmă, dar în locul acesteia m-au asaltat amintirile dureroase ale unei poveşti de dragoste dintre doi oameni nepotriviţi – văduva unui fermier aflată în căutarea unei compensaţii pentru tinereţea sa irosită şi un savant între două vîrste care nu mai putea suporta al şaptesprezecelea an consecutiv de celibat. Fiecare am reprezentat un refugiu pentru celălalt; abia acum îmi dădeam seama de asta. Singura deosebire dintre noi a constat în faptul că m-am minţit singură, spunîndu-mi că-l iubeam cu pasiune, în timp ce Laurence recunoscuse de la bun început că eram doi străini care, căutînd o portiţă de evadare din singurătate, au întîlnit o afecţiune care se materializa într-o dovadă de dragoste moderată, de trei ori pe săptămînă, în timpul unei lungi şi plicticoase veri rurale.

Asta a fost tot. Poate că a reprezentat un simplu adevăr, dar pînă la sfîrşitul vieţii nu mi-aş fi dat seama de asta dacă nu aş fi fost confruntată cu un adevăr nedorit, în timpul întîlnirii mele forţate cu Mark Castallack.

Începusem din nou să plîng şi am încercat să-l urăsc pe Mark pentru că îmi spulberase iluziile cu care mă hrănisem atît de mult timp, dar nu am reuşit. În clipa în care mi-a apărut în minte Mark, mi-am dorit să mă aflu din nou cu el în spatele acelei uşi încuiate şi doar nu poţi să urăşti un bărbat căruia ai dori să i te dăruieşti mereu şi mereu, fără nici o ezitare.

După o lungă perioadă de timp m-am întors, am părăsit castelul şi am coborît încet dealul, îndreptîndu-mă spre fermă.

Griselda mînca nişte pîine cu brînză în bucătărie. Nici de astă dată nu ne-am adresat vreun cuvînt una alteia. Ajunsă în hol, am văzut că pălăria lui Mark era încă pe scrin şi, împinsă de nelinişte, am revenit în bucătărie şi mi-am tăiat o felie de plăcintă rece aflată în cămară. Am descoperit că mi-era o foame de lup şi după plăcintă am mîncat un măr şi o tartă cu brînză de vaci. Abia reuşisem să-mi potolesc foamea, cînd am auzit paşii lui Mark răsunînd pe scări.

M-am dus imediat în hol.

Cînd mi-a apărut în faţa ochilor, am avut impresia că-l vedeam pentru prima dată. Arăta mai matur, mai calm, echilibrat, perfect stăpîn pe sine, iar ochii săi uşor oblici erau adumbriţi de cunoaştere, într-un fel pe care-l găseam ciudat de excitant. Cînd a dat cu ochii de mine, mi-a zîmbit. Nu am putut înţelege atunci cum de mi se păruse urît mai înainte. Tocmai mă gîndeam ce figură frapantă avea, cînd şi-a împins spre spate o buclă, iar vederea degetelor lui scurte şi puternice mi-a amintit imediat de orele petrecute împreună îndărătul uşii aceleia încuiate.

Am simţit cum mi se învăpăiază obrajii, în vreme ce inima bătea să-mi spargă pieptul.

– Vrei să rămîi la cină? am întrebat pe un ton calm. Avem destulă mîncare dacă ţi-e foame.

– Mulţumesc, dar mă aşteaptă cineva la Morvah şi ar fi timpul să plec. A făcut o pauză şi, privind spre uşa închisă de la salon, a adăugat: Totuşi, mărturisesc că mi-e scte. Poate puţin cidru...

– Ţi-l aduc numaidecît.

Cînd m-am întors cu o cană plină şi cu un pahar, l-am găsit tot în hol, dar uşa salonului era larg deschisă. Mă întrebam ce-o fi căutat acolo.

A băut repede cidrul şi a pus paharul pe scrinul alăturat.

– Pot veni mîine seară după cină?

– Foarte bine... dar nu vrei să vii mai devreme şi să cinezi cu mine?

– Nu... dar am să rămîn la micul dejun.

A zîmbit din nou. În ochi avea o expresie pe care o mai văzusem şi o dispreţuisem la alţi bărbaţi, dar la el mi se părea insuportabil de excitantă. Stăteam unul în faţa celuilalt, iar magnetismul corpurilor noastre era atît de puternic încît simţeam că, dacă ne-am fi atins, s-ar fi produs o scînteie care ar fi luminat noaptea întunecoasă.

– Atunci pe mîine, a spus el după o pauză. Vă doresc o zi bună, doamnă Roslyn.

– O zi bună, domnule Castallack, am răspuns sec şi i-am ţinut uşa deschisă cînd a ieşit în tindă.

După ce nu s-a mai văzut, am închis uşa şi m-am rezemat de ea. Genunchii îmi tremurau din nou; o oboseală fizică m-a izbit asemenea unei lovituri de măciucă. Mi-am turnat şi mie o porţie de cidru în paharul lui şi m-am retras în salon. Eram în prag cînd am văzut masa. Aproape că am scăpat paharul din mînă. Cidrul s-a revărsat peste marginea paharului şi mi-a pătat rochia, apoi s-a prelins pe covor. Cu obrajii învăpăiaţi, am pus încet paharul pe masă şi am culcs una din cele cinci monede de aur pe care avusese atîta grijă să le lase în urma lui.

3

În săptămîna aceea, Mark a petrecut toate nopţile la fermă. După ce pleca, nu mai eram în stare să fac nimic; abia dacă reuşeam să şterg praful de pe mobile sau să hrănesc găinile, pentru ca, în final, să las totul pe seama Griseldei şi a lui Annie; din motive de economie, nu am mai recurs la ajutorul surorilor Turner după moartea soţului meu. M-am dus o singură dată cu Griselda la tîrg, dar nu m-am putut concentra asupra afacerilor şi am încheiat nişte tranzacţii jalnice. Toată

ziua aşteptam venirea serii şi, deşi îl invitam mereu pe Mark să ia cina cu mine la fermă, mă refuza de fiecare dată.

Atitudinea lui mă înfuria şi mă umilea.

– Nu sînt vrednică să iau masa cu tine? l-am întrebat în cele din urmă. Este insultător să vii aici noapte de noapte şi să nu faci nimic altceva decît...

– Decît? a rîs el văzîndu-mi tulburarea şi a adăugat apoi cu o voce tărăgănată: Deh, trebuie să recunoşti că este o treabă foarte importantă.

Lipsa lui de seriozitate mă supăra foarte tare.

– Atunci de ce nu vrei să cinezi cu mine? am întrebat. Cred că am cel puţin dreptul să aflu motivul.

– N-ai nici un drept, draga mea, a spus el politicos. Nu am de gînd să-ţi dau socoteală. Fac ce-mi place.

– Foarte bine, am spus eu furioasă la culme, n-ai decît să-ţi păstrezi independenţa! Bănuiesc că eşti încă destul de tînăr ca să consideri aroganţa drept forma de manifestare a unui comportament matur. În ceea ce mă priveşte, n-ai decît să faci ce vrei.

A rîs din nou.

– Ador să te văd furioasă! a adăugat el, apoi a lăsat să-i alunece mîna peste masa din sufragerie şi mi-a cuprins-o pe a mea, aşa că am simţit din nou fiorul familiar care mă făcea să mă pierd, iar vocea lui, acea voce profundă şi frumoasă care mă atrăgea atît de mult, îmi spunea să am răbdare, pentru că în final voi avea tot ce mi-am dorit.

– Vom lua prima noastră cină în doi cu o ocazie specială, a spus el, şi nu va fi o masă obişnuită într-o mică fermă din Cornwall, unde ai cinat cu soţul tău şi ai primit... alte persoane. Dacă ai avea încredere în mine...

Dar nu-mi inspira deloc încredere. Nu acordam nici un credit măreţelor lui promisiuni, şi faptul că nici măcar nu încerca să-şi mascheze repulsia faţă de ferma pe care o iubeam atît de mult mă irita şi mă făcea să-i port ranchiună. Ştiam foarte bine că tinerilor le place să facă planuri grandioase de viitor, fără să le trateze cu seriozitate şi îmi închipuiam că vrea doar să mă împace, să-mi potolească resentimentele pînă cînd redeveneam iubita prea-plecată care putea fi vizitată oricînd avea el chef.

Neîncrederea mea se accentuase cînd l-am văzut plecînd în ziua următoare la reşedinţa familiei Castallack din Gweek. Avea anumite afaceri de rezolvat, aşa mi-a spus el nepăsător, şi va lipsi de la Morvah vreo cîteva zile.

Au treeut două săptămîni şi n-a dat nici un semn de viaţă. Fiecare zi ajunsese să-mi pară tot atît de lungă ca o săptămînă. În final, spre disperarea mea, am auzit vorbindu-se în sat că tînărul domn Castallack

se mutase de la Gweek la Londra, iar menajera lui de la Morvah nu ştia cînd urma să se întoarcă.

– Sigur că pînă la urmă va trebui să se întoarcă la Morvah! am protestat eu vehement în discuţia cu Griselda. Laurence i-a lăsat casa de acolo – nu vrea să trăiască la Gweek, fiindcă Gweekellis Manor i-a revenit lui Nigel prin testament şi, în afară de asta, cei doi fraţi s-au înstrăinat. S-au certat rău cînd Nigel s-a întors din străinătate şi a constatat că funeraliile avuseseră loc în absenţa lui, iar Laurence fusese înmormîntat la Zillan, nu la biserica de lîngă Gweek. Mark nu vrea să stea nici cu mama lui la Londra, fiindcă nu sînt în relaţii bune, aşa că va fi nevoit să se întoarcă la Deveral Farm de la Morvah.

Griselda mi-a spus că n-are de gînd să-şi piardă vremea jelindu-l pe Mark Castallack şi întrebîndu-se ce va face în continuare. Mai mult, era timpul să-mi adun gîndurile, să uit de tînărul domn Mark şi să mă gîndesc serios la o nouă căsătorie. De unde o să facem rost de alţi bani după ce vom cheltui monedele acelea de aur? Dacă aş fi avut puţină minte, ar fi trebuit să vînd ferma domnului Jared, să mă recăsătoresc cu tînărul domn Polmarth de la Polmarth Farm, care mă privea mereu cu atîta admiraţie, şi să scap de grija asta permanentă de a nu şti de unde să iau următorul bănuţ.

– Thomas Polmarth? i-am răspuns eu dezgustată. Bădăranul ăla neeioplit, care arată ca un prostovan şi mai e şi urît pe deasupra? Nu, mulţumesc!

– Nu te mai ţine aşa de mărrreaţă! a scrîşnit Griselda, pierzîndu-şi cumpătul. Doarrr pentrrru că te-au currrtat doi domni, îţi dai acum asemenea aerrre! Mai bine ţi-ai băga minţile în cap. Domnii nu se căsătorrresc cu alde tine, nu-ţi faee iluzii. Domnii se căsătorrresc cu doamne, nu cu fete de pescarrri. Şi, mai ales, nu uita de unde vii şi cine eşti cu adevărrrat! Dacă tot mai crrrezi că domnul Marrrk se va întoarrrce şi te va lua de nevastă întrrr-o zi...

– Nu cred aşa ceva! am răspuns furioasă şi ăsta era adevărul.

Mark îmi vorbise de căsătorie doar o dată, înainte de moartea lui Laurence, dar pe vremea aceea era cam irresponsabil, aşa că nu l-am luat în serios. Şi, în afară de asta, pe-atunci nici prin minte nu mi-ar fi trecut să mă mărit cu el. Acum, ştiam că-mi schimbasem părerea, dar, în pofida noilor sentimente, nu-mi pierdusem bunul simţ.

– Pe Mark îl interesam doar dintr-un singur motiv, am repezit-o pe Griselda, dar asta n-are nici o legătură cu măritişul.

Griselda a început să mormăie ceva despre păcat şi osînda veşnică.

– Foarte bine! am strigat exasperată. Aşadar, legătura mea cu el a fost păcătoasă şi nelegiuită! De ce să nu-mi permit, măcar o dată în viaţă, o legătură care să-mi facă plăcere? Am fost mereu lipsită de

noroc în dragoste – mi-am petrecut anii tinereţii în împrejurări nefericite – nu crezi că ar fi nedrept să nu mă bucur de prezenţa unui bărbat care mă atrage atît de irezistibil? Nu poate fi Dumnezeu atît de crud încît să-mi nege dreptul la puţină fericire după atîta durere şi mizerie! Tot ce mi-am dorit de la viaţă au fost siguranţa şi dragostea şi dacă mi s-a refuzat una, atunci cred că aş putea cel puţin să încerc s-o obţin pe cealaltă!

Griselda a zis că oricum nu mai avea nici o importanţă, deoarece era limpede ca lumina zilei că Mark îşi luase ce voia de la mine şi se îndreptase spre altcineva.

Dar n-a avut dreptate. S-a întors două săptămîni mai tîrziu, tocmai cînd renunţasem la speranţa de a-l mai revedea şi, în disperarea mea, compuneam o notă rece pentru a-i reaminti promisiunea de a-mi acorda un împrumut. A intrat în casă ca şi cum i-ar fi aparţinut, s-a plimbat nonşalant prin salon, unde scriam scrisoarea, şi m-a salutat de parcă ne-am fi despărţit cu o seară înainte.

– Am fost la Londra în ultimele trei săptămîni, mi-a spus fără să rostească vreun cuvînt de scuză. Am avut cîteva probleme de familie extrem de plicticoase. În afară de asta, a murit vărul Robert Yorke şi a trebuit să-mi prelungesc şederea la Londra pentru a participa la funeralii.

Ignorîndu-mi răceala evidentă cu care l-am întîmpinat, a privit pe fereastră la aspectul cenuşiu al acelei după-amieze de noiembrie şi a adăugat indiferent:

– Bănuiesc că ţi-ai dat seama că am fost reţinut din motive independente de voinţa mea.

– Din nefericire, i-am răspuns pe un ton glacial, clarviziunea nu face parte din darurile pe care mi le-a hărăzit Dumnezeu.

– Vai, vai, a replicat el pe un ton atît de batjocoritor încît obrajii mi s-au aprins de furie, îmi pare foarte rău. Cu toate acestea, întrucît Dumnezeu a găsit cu cale să te înzestreze cu atît de multe alte calităţi, ar fi desigur nedrept să te plîngi de o omisiune atît de inexplicabilă.

Şi, înainte să deschid gura ca să-i spun ce gîndesc, mi-a strecurat în mînă o cutiuţă de piele şi m-a rugat s-o deschid.

Cuvintele nerostite îmi mureau pe buze. Cu degete dintr-o dată fierbinţi şi nesigure, am bîjbîit după încuietoare, am ridicat capacul şi am văzut un inel cu un safir enorm, care avea o strălucire caldă la umbră şi o sclipire veselă ori de cîte ori prindea o rază de lumină. În jurul safirului erau diamante strălucitoare, reci, cu multe feţe, aşa cum nu mai văzusem de cînd fusesem cameristă, cu mulţi ani în urmă, la Menherion Castle.

Vorbele îmi rămăseseră în gît, eram amorţită. Priveam inelul acela superb şi mintea mea răsucea pe toate feţele un singur gînd: „Nu m-a părăsit şi nu m-a uitat. L-am judecat greşit. S-a gîndit la mine cînd era

la Londra şi s-a întors aşa cum mi-a promis că o va face. A crezut în fiecare cuvînt pe care mi l-a spus. A fost sincer"

– Este... foarte frumos, m-am auzit spunînd într-un tîrziu. Eu... nu am primit niciodată un dar atît de frumos.

– Sper că va fi primul dintr-o serie neîntreruptă.

După o clipă de tăcere, am rostit doar:

– Oh?

Eram doborîtă; lacrimi, lacrimi absurde şi nedorite îmi umpleau ochii.

– Credeam că m-ai părăsit, am spus brusc, incapabilă să stăvilesc cuvintele ce mi se rostogoleau pe buze. Mi-am închipuit că ai plecat.

– După ce te-am aşteptat atîtea luni de zile?

Am ridicat privirea. Lacrimile mă orbeau, îmi ardeau obrajii, dar nu mă deranjau. Nimic nu mai conta acum, fiindcă îşi ţinuse promisiunea şi se întorsese la mine, iar atenţiile lui erau pline de semnificaţii.

– Nu te-am crezut, am spus, n-am avut încredere în tine; nu mi-am închipuit că erai aşa de...

„... aşa de corect în respectarea unei promisiuni", aproape că am adăugat, dar nu-mi mai găseam cuvintele. Şi fiindcă m-am oprit nesigură, cu ochii orbiţi de lacrimi, incapabilă să-i văd expresia feţei, s-a aplecat spre mine, mi-a luat mîna într-a lui şi mi-a spus blînd, cu vocea lui atît de frumoasă:

– Te-ai îndoit vreodată că am să te cer din nou de nevastă?

Dar eu nu puteam vorbi; parcă trăiam un vis orbitor care nu avea nici o legătură cu toţi anii aceia lungi de muncă necontenită, mizerie şi nesiguranţă, aflaţi în spatele meu, şi nu mai simţeam altceva decît mîna lui fierbinte şi uscată care o cuprinsese pe-a mea şi ochii lui întunecaţi care, de data asta, nu exprimau nici cinism, nici aroganţă, ci un mesaj pe care niciodată nu mi-l transmiseseră ochii altui bărbat. Era vorba de tandreţe, nu de milă şi compasiune, ca în cazul lui Laurence, nu de pofta carnală care se citea în privirea lui Jared, ci doar de tandreţe şi, dincolo de ea, ajungînd pînă la inimă, de dragoste, de dragostea de care aveam nevoie, de pacea şi siguranţa după care jinduisem toată viaţa mea.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine, Janna? m-a întrebat. Vrei cu adevărat?

Iar eu i-am răspuns fără să mă gîndesc, îngrozită la ideea că dorinţa mea de o viaţă ar putea să-mi alunece din nou printre degete:

– Oh, da, Mark – da, vreau, da, da, da...

4

De îndată ce i-am promis că o să mă mărit cu el, m-a cuprins panica. Mark vorbea de o nuntă la Londra, o lună de miere pe Continent şi renovări la Deveral Farm, aşa ca să putem trăi confortabil pînă cînd

va moşteni domeniul Penmarric – dar pe măsură ce vorbea, mă simţeam tot mai înspăimîntată.

Cînd a făcut o pauză ca să-şi tragă sufletul, am reuşit să-i spun cu o voce mică:

– Bine, Mark, dar nu ne-am putea căsători la Penzance? Sau la Truro, Launceston ori în alt oraş mai mare din Cornwall?

– Penzance! a exclamat el amuzat. Ce idee extraordinară! Nu, cred că ar fi mai practic să ne căsătorim la Londra. Vărul meu Robert mi-a lăsat reşedinţa sa din Park Lane, aşa că am putea locui acolo înainte de plecarea noastră în străinătate. Tu o să ai ocazia să-ţi comanzi o garderobă frumoasă, să te învîrteşti prin magazine, să-ţi cumperi tot ce-ţi doreşti...

– Dar, Mark, am spus eu, incapabilă să-mi stăpînesc tremurul din voce, n-am mai fost niciodată în afara Cornwall-ului. Penzance este cel mai mare oraş pe care l-am văzut în viaţa mea. Eu... n-o să ştiu cum să mă port la Londra. Am să fac greşeli – au trecut prea mulţi ani de cînd am părăsit Menherion Castle ca să-mi mai amintesc toate detaliile etichetei. Toţi prietenii tăi mă vor privi de sus... mama ta...

Aproape că am leşinat de spaimă la gîndul întrevederii cu mama lui Mark. Nu-mi mai găseam cuvintele.

– Dragostea mea, spusese Mark cu cea mai blîndă şi drăgăstoasă voce, nu-ţi face griji. Fii tu însăţi şi o să străluceşti în orice salon din Londra. Dacă eşti destul de bună pentru mine, vei fi şi pentru toţi ceilalţi care contează din punctul meu de vedere.

– Dar nu vorbesc aşa cum ar trebui să vorbească o doamnă...

– Ai un accent atît de drăgălaş! Ador să te aud vorbind.

– Dar nu sînt instruită! Nu ştiu nimic...

– Poţi să citeşti şi să scrii şi asta-i tot ce contează. Orice exces pe planul instrucţiei are drept consecinţă pierderea feminităţii.

– Da, dar...

– Ascultă-mă, spusese el sărutîndu-mă, o să-ţi placă Londra, vom lua o lojă la teatru, vom supa la restaurante de lux, vom vizita toate monumentele...

– Dar va trebui să mă întîlnesc cu mama ta.

– Da, o să fie cam plicticos pentru tine, sînt de acord, dar...

– Plicticos! Am simţit din nou că sînt pe punctul să leşin.

– Nu-ţi fie teamă. În prezenţa mea n-o să îndrăznească să facă nici o remarcă dezagreabilă. Şi, pe de altă parte, nu mai locuieşte în casa din Park Lane. Şi-a cumpărat o locuinţă lîngă Berkeley Square, aşa că nu va trebui s-o vizităm decît o dată în perioada şederii noastre la Londra... Şi, în afară de ea, nu trebuie să te mai întîlneşti cu nimeni – poate unul sau doi foşti colegi de la Oxford, dar asta-i tot. N-ai să te întîlneşti cu Nigel. Încă nu am reluat relaţiile.

Cuvîntul „Londra" îmi răsuna încă puternic în urechi şi, la început, nu am auzit următoarele lui vorbe. Cînd le-am perceput, cîteva clipe mai tîrziu, am avut un adevărat şoc.

– şi de vreme ce discutăm despre familia mea, aş vrea să lămurim un lucru – nu mai vreau să vorbim niciodată despre tatăl meu. Ai înţeles? Nu vreau să te aud vorbind de el sau făcînd o referire la el în conversaţia ta. A murit. A ieşit din viaţa ta, ea şi dintr-a mea, şi asta este tot ce se poate spune. Nici eu nu voi vorbi despre el şi dacă te voi auzi pomenindu-i numele, o să mă supăr foarte tare. E limpede?

Eram atît de surprinsă de vehemenţa din tonul lui şi de asprimea vocii, că n-am reuşit decît să îngîn, pe un ton supus:

– Da, Mark.

– Bine.

Ne-am ridicat amîndoi în picioare şi în secunda următoare ne sărutam. Uitasem cît de tare mă ameţea îmbrăţişarea lui. Abia mă mai puteam ţine pe picioare.

– Oh, Mark, Mark.

N-am mai avut răbdare să mergem sus, în camera mea. Îmi amintesc că eram pe sofa şi, cînd sofaua n-a mai fost de-ajuns pentru amîndoi, ne-am mutat pe covorul din faţa şemineului.

Într-un tîrziu, cînd ne-am revenit, iar eu îmi răsuceam părul într-un coc în faţa oglinzii, m-a întrebat dacă aveam o rochie pe care o puteam îmbrăca în seara aceea la Penzance.

– În seara asta? am întrebat eu prosteşte. Penzance?

– La hotel „Metropole" Sper că în seara asta vom putea lua în sfîrşit cina împreună.

5

I-am spus Griseldei:

– Vrea să se căsătorească cu mine.

Griselda a mormăit ceva inteligibil.

– Da, Griselda. De Crăciun, la Londra.

A rămas cu gura căscată.

– Lunnon?

– Se va căsători cu mine, Griselda. Iar eu vreau să mă mărit cu el. Nu este superficial cum l-am crezut. Îşi respectă promisiunile – pot avea încredere în el, Griselda, nu vezi? Îmi va oferi siguranţa după care am jinduit o viaţă.

– Dar casa? Contează atît de mult pentru tine! Ce se va întîmpla cu casa?

– O să i-o închiriez lui Jared. Mark şi cu mine vom locui la Morvah. Mi-a spus că o să-ţi facă rost şi ţie de o căsuţă, un cămin numai al tău! Oh, Griselda, îl iubesc atît de mult! Nu mă mărit cu el numai fiindcă e bogat şi de familie bună! Dacă ai şti ce simt – dacă ai putea înţelege...

– Asta-i vrrrăjitorrrie! Eşti vrrrăjită şi nebună. Şi băiatul ăsta nu-i mai marrre de douăzeci şi unu...

– Oh, Doamne, taci din gură, bătrînă proastă ce eşti! Uneori mă înfurii atît de tare că-mi pierd minţile. Adu repede scîndura de călcat, să-mi calc rochia verde pal, pe care mi-a dat-o Miss Charlotte cu ani în urmă. Cred că dacă strîng puţin şireturile corsetului, o să mă cuprindă în talie.

Vestea despre norocul meu a izbucnit la Zillan ca un foc într-o cutie cu iască. La început, reacţia mea a fost una de triumf, dar cu timpul a pălit, cedînd locul unui sentiment de furie amară.

– Poate că ar fi trebuit să te măriţi cu mine, Janna, a spus Jared, dacă aş fi fost un gentilom bogat, cu cîţiva centimetri mai scund şi cu mult mai urît, nu un biet fermier.

– Doamnă Roslyn, mi-a spus prietenul meu, pastorul, cu un tact care nu putea ascunde perfect îngrijorarea ce-l măcina, nu credeţi că ar fi mai prudent să aşteptaţi pînă la primăvară? Îmi dau seama că Mark şi dumneavoastră credeţi că nu are rost să amînaţi căsătoria, dar mi-e teamă ca nu cumva graba aceasta să alimenteze bîrfele...

– Bîrrrfe, spusese Griselda, bîrrrfe, bîrrrfe! Ei crrred că sînt surrrdă şi nu înţeleg, darrr eu înţeleg bine. Grrrăbită, zic ei că eşti, uşurrratică şi vicleană, asta eşti. Şi cineva a spus şi de tine şi de domnul Laurrrence. Jarrred poate? Sau limba aia ascuţită de Joss... În fine, zic că dacă n-a putut să-l înhaţe pe tată, se mulţumeşte şi cu fiul. Apucă ce poate, aşa spun ei: nu s-a împlinit nici anul de cînd bărrrbatul ei e în grrroapă. Şi uite-l pe domnul Marrrk, aşa spun ei, un băiat nevinovat, n-arrre mai mult de douăzeci şi unu de ani, şi e o cocă, o cocă în mîinile unei femei mai marrri, dar ambiţioase. O să cirrrcule nişte bîrrrfe terrribile în toată comuna Zillan şi la Morrrvah, şi la Zenorrr, St. Just şi chiar la Penzance, Madrrron, Marrrazion...

– Taci, Griselda! am strigat. Era gata să izbucnesc în plîns din cauza repulsiei pe care mi-o provocau cuvintele ei. Opreşte-te! Şi cu o furie pătimaşă am exclamat: O să fiu fericită să plec de-aici şi să mă duc la Londra! Mi-e silă de limbile lor afurisite! Abia aştept să părăsesc satul ăsta şi-ţi promit că n-am să mai vorbesc cu nimeni din Zillan!

În mai puţin de o săptămînă, plecam de la Roslyn Farm împreună cu Mark.

Capitolul trei

S-a căsătorit numaidecît cu Henry.

Regii saxoni şi normanzi
CHRISTOPHER BROOKE

Henry şi Eleanor s-au căsătorit discret la Poitiers, fără pompă şi aproape în taină...

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

1

N-am să uit niciodată cît am fost de înmărmurită şi, în acelaşi timp, cuprinsă de panică atunci cînd am văzut pentru prima oară casa din Park Lane pe care Robert Yorke, vărul lui Mark, i-o lăsase moştenire prin testament. Lunga călătorie cu trenul de la Penzance mă uluise deja – nu mai mersesem niciodată cu trenul – dar oraşul uriaş, atît de murdar, haotic, cu îmbulzeala de nedescris de pe străzi, în care m-am trezit într-o noapte tîrzie de decembrie m-a buimăcit cu totul. Iar cînd am ajuns în faţa reşedinţei lui Mark din oraş, şocul a fost atît de puternic încît am uitat complet de emoţiile şi teama pe care mi le provocase perspectiva călătoriei, precum şi de prima impresie produsă de luminile Londrei, care păreau că se întind în toate părţile, cît vedeai cu ochii. Îmi imaginasem Park Lane ca pe o străduţă dintr-un cartier modest, destul de asemănător cu cartierele bogate din Penzance, iar casa – ca pe o locuinţă ceva mai mică decît Roslyn Farm, dar cu vreo doi servitori în plus. Acum, însă, simţeam cum mă cuprinde groaza dîndu-mi seama că mă aflam pe una din cele mai celebre străzi din Londra, avînd de o parte magnificul Hyde Park, iar de cealaltă, splendide şi importante clădiri. Am rămas mută de uimire. Mă simţeam atît de lipsită de vlagă, că abia am reuşit să cobor din trăsură.

Un valet a venit în întîmpinarea noastră. Şi încă unul. Un majordom lăsa impresia că pluteşte prin hol. În spatele lui venea un al treilea valet. Iar despre hol, ce să mai spun! Era dominat de un candelabru

masiv, ce atîrna din plafonul ornamentat şi de o scară frumoasă ce se arcuia elegant, ducînd la etajul de deasupra. Priveam năucită în jurul meu, dar nu vedeam nimic. Servitorii se înclinau în faţa noastră, majordomul ne ura bun-sosit. Cred că le-am răspuns cu un zîmbet, dar nu-mi amintesc bine. Brusc, am văzut în faţa ochilor lenjeria mea cîrpită din valiză şi l-am implorat pe Mark în şoaptă să mă lase să-mi despachetez singură. Îmi cumpărasem din Penzance vreo două articole înainte de a porni la drum, dar, la sugestia lui Mark, lăsasem cumpărăturile importante pentru Londra.

– Dar trebuie să-mi despachetez lucrurile! am insistat cuprinsă de disperare. Rochiile mele...

– Nu. Asta a fost tot ce-a spus. Doar atît: nu!

– Bine, Mark, dar...

– Draga mea, aşa ceva nu se face. Te rog să ţii seama de ceea ce spun eu.

Era ca şi cum el ar fi avut cu zece ani mai multă experienţă de viaţă, iar eu abia aş fi păşit pragul adolescenţei. Mă simţeam atît de intimidată de autoritatea lui că nu am îndrăznit să-i mai pun şi alte întrebări.

Cînd am urcat la etaj, am constatat că mi se atribuise un dormitor enorm, cu un pat dublu grandios, mobilă bine lustruită şi tablouri întunecate pe pereţi. Covorul era atît de gros că abia puteam păşi pe el. Camerista m-a informat pe un ton inexpresiv că baia se află în apropiere. Am profitat de ocazie ca să scap de momentul în care avea să-mi descopere lenjeria peticită şi am pornit în grabă pe coridor, în căutarea băii. Cada era de porţelan alb şi se rezema pe picioare scurte, aurite, iar alături se afla o chiuvetă cu robinete. Am deschis unul din ele. A început să curgă apă. L-am închis. Apa s-a oprit. Prinzînd curaj, am pătruns în camera alăturată şi am descoperit, aşa cum bănuisem, că era un closet cu rezervor de apă, vasul fiind decorat cu desene albastre pe fond alb. Şi la Menherion Castle era un closet, dar nici unui servitor nu-i era permis să-l folosească şi, în afară de asta, instalaţia sanitară a castelului nu prea funcţiona – cel puţin în anii în care locuisem acolo. Poate că lucrurile progresaseră atît de mult încît aristocraţia avea acum băi frumoase şi closete cu apă în perfectă stare de funcţionare. Sau poate că la Londra progresul pătrunsese mai rapid decît în provincialul şi îndepărtatul Cornwall.

Pe moment eram atît de absorbită de noutatea tuturor lucrurilor care mă înconjurau, încît spaima a cedat locul curiozităţii.

După o cină simplă, în seara aceea ne-am retras mai devreme. Dormeam, desigur, în camere separate, pentru a respecta convenienţele, dar Mark s-a strecurat în patul meu înainte de ivirea zorilor şi a rămas lîngă mine pînă cînd s-a luminat de ziuă. În realitate, nu prea erau

respectate convenienţele întrucît amîndoi eram necăsătoriţi şi dormeam sub acelaşi acoperiş, într-o casă aflată în totalitate la dispoziţia noastră; dar cum urma să ne căsătorim în curînd şi cum nu intenţionam să ne facem imediat intrarea în societate, presupun că nu avea prea mare importanţă nesocotirea normelor de conduită unanim acceptate.

În dimineaţa următoare am luat pentru prima oară în viaţa mea micul dejun în pat şi după aceea, camerista s-a oferit să-mi pregătească baia. Oh, nu pot uita senzaţia divină a acelei băi fierbinţi şi îndelungate! Cînd am fost gata, se făcuse ora unsprezece. Unsprezece, îmi spuneam. Unsprezece! repetam extaziată. Mi-am amintit de îndeletnicirile mele zilnice pe vremea cînd eram nevastă de fermier, de mulsul vacilor şi de bătutul untului, de gătitul bucatelor, de coptul pîinii, de măturat, spălat şi de rutina nesfîrşită a activităţilor matinale. Şi tot eu mă aflam aici, la ora unsprezece, şi pînă acum nu făcusem decît să-mi iau micul dejun, să mă lăfăi în pat şi să mă cufund într-o baie fierbinte.

În sfîrşit, începea să-mi placă viaţa.

Îmi amintesc că în ziua aceea a venit croitoreasa, o persoană foarte competentă, care mi-a dat sfaturi cu privire la garderoba de care aveam nevoie şi a făcut numeroase sugestii în legătură cu modelele şi materialele ce urmau să fie folosite. A fost o dimineaţă minunată. După dejun, am făcut o plimbare prin Hyde Park înainte de a ne aventura pe Bond Street şi Oxford Street[1], unde am colindat printr-o sumedenie de magazine. Zilele următoare au trecut foarte repede, Mark fiind ocupat cu aranjamentele în vederea căsătoriei, iar eu cu probatul noilor rochii care începeau să sosească de la croitoreasă. Abia începusem să mă acomodez cu atmosfera şi obiceiurile casei şi să capăt puţină încredere în mine, cînd Mark m-a anunţat că sosise timpul s-o vizităm pe mama lui.

Din nou m-a cuprins panica. Tremuram literalmente de frică. Degeaba mă încuraja Mark, spunîndu-mi că arătam atît de strălucitoare în rochiile mele noi că m-ar fi prezentat imediat la Palatul Buckingham. Degeaba îmi spunea că mama lui e doar o femeie de vîrstă mijlocie, foarte superficială, extrem de arogantă şi oarecum patetică în singurătatea sa. În amintirea mea dăinuia trufaşa, tiranica Miss Maud Peumar pe care o ştiam din flecărelile lui Ethel şi Millie Turner şi cîrcotaşa, nemulţumita soţie care-l făcuse pe Laurence atît de nefericit în timpul anilor petrecuţi împreună la Gweek.

– Apropo, îmi spusese în treacăt Mark, nu uita să i te adresezi cu doamna Penmar. Ea nu a folosit niciodată numele de Castallack.

– Doamna Penmar, da. N-am să uit.

---

[1]Celebre străzi cu magazine (n.t.).

Mi-am bătut capul să găsesc o scuză pentru a evita întîlnirea asta îngrozitoare, dar nu aveam nici o scăpare, aşa că am pornit în sfîrşit spre locuinţa ei din Charles Street.

– Oh, Mark! am şoptit eu copleşită de emoţie, după ce un majordom arogant ne-a aruncat o privire încruntată şi ne-a introdus în salonul de dimineaţă. N-am putea părăsi casa înaintc ca ea să apară? Ai putea să-i spui că mi,s-a făcut brusc rău, că am simţit că leşin...

– Vrei să-şi închipuie că eşti însărcinată şi că mă căsătoresc cu tine din obligaţie? Nici vorbă!

Eram pe punctul de a ceda nervos şi de a-i declara că nu mă interesează cîtuşi de puţin ee-şi imaginează ea în privinţa căsătoriei noastre, cînd uşa s-a deschis şi o femeie înaltă şi frumoasă şi-a făcut o intrare maiestuoasă în încăpere şi, fără nici o jenă, s-a oprit să mă studieze prin lornion. Avea părul cărunt de culoarea oţelului, ochii negri ai Penmarilor, pe care îi cunoşteam acum prea bine, o gură strînsă, cu colţurile lăsate, şi o bărbie puternică, masculină. Rochia de culoare purpurie îi venea foarte bine. Cînd a dat drumul lornionului şi s-a îndreptat spre mine, am văzut că se mişca cu un aer imperial, propriu claselor privilegiate, aerul aeela arogant care mă atrăsese, dar mă şi enervase atunci cînd l-am întîlnit prima oară la Mark.

– Original mod de a-mi spune bună ziua, nimic de zis, se adresase ea pe un ton dezagreabil fiului său. Cel puţin e frumoasă. Presupun că nu am altceva de făcut decît să iau partea bună a lucrurilor.

– Mamă, îi răspunse Mark pe un ton glacial, dacă nu ne poţi întîmpina cu un minimum de politeţe, atunci, te rog, nu te mai obosi să ne primeşti. Nu e absolut necesar consimţămîntul tău pentru a mă căsători.

– Ce noroc pentru tine, aşa-i?

– şi, de bună seamă, nu am intenţia să îngenunchez dinaintea ta pentru a-ţi cere binecuvîntarea!

– Nici prin minte nu mi-ar fi trecut aşa ceva. Detest servilismul. Foarte bine, dacă vrei să suni în loc să te plimbi prin faţa mea ca un actor prost în rolul lui Hamlet, am să-i spun lui Tipstock să ne aducă nişte sherry. Luaţi loc, doamnă Roslyn, adăugase ea fără să-şi dea osteneala să se uite la mine şi sc cufundase într-un fotoliu imens, cu spătarul înalt, foarte potrivit pentru rolul ei de inchizitor.

A urmat un sfert de oră chinuitor, timp în care viitoarea mea soacră a cercetat fără milă tot trecutul meu. Mark insistase înainte de vizită să nu ascund nimic şi să vorbesc cu îndrăzneală, ca şi cum m-aş fi mîndrit cu condiţia mea de fiică de pescar, tot aşa cum ea se împăuna cu numele Penmar. Dar era uşor de spus şi greu de pus în aplicare. Cu toate acestea, am vorbit cît am putut de bine – i-am povestit despre moartea prematură a părinţilor mei, ceea ce m-a obligat să-mi caut o

slujbă la o vîrstă fragedă. Cum-necum, am reuşit s-o fac să creadă că lucrasem la Menherion Castle pînă cînd m-am căsătorit cu primul meu bărbat; am accentuat şi faptul că Roslynii nu luau pămînt cu arendă, ci erau fermieri liberi, proprietari de terenuri agricole.

– Hm, spusese Maud Penmar, luînd o bună înghiţitură de sherry. În treacăt fie spus, constatasem că îi cam plăcea să bea. Bănuiesc că toate astea vin în sprijinul ideii de respectabilitate. Janna este adevăratul tău nume?

– Nu, am fost botezată Jeanne, după tatăl meu care se numea Jean-Yves; dar cei din Cornwall nu pot pronunţa numele franţuzeşti.

– Era francez?

– Da, din Bretania. La St. Ives se află o colonie de bretoni.

– Vorbeşti franţuzeşte?

– Am uitat, fiindcă a trecut o bună bucată de vreme de la moartea tatii.

– Păcat. Ţi-ar fi prins bine cunoaşterea limbii franceze. Şi-a scos ochelarii şi s-a întors spre Mark: Cînd urmează să te căsătoreşti?

– Săptămîna viitoare. În cîteva zile voi obţine autorizaţia specială, dar între timp am făcut demersurile necesare pentru ca ceremonia să aibă loc în capela de la Savoy...

– Sînt şi eu invitată la nuntă?

– Nici prin minte nu-mi trece să te pun într-o situaţie atît de stînjenitoare!

– Apreciez tactul de care dai dovadă!

În timp ce se înfruntau, expresia chipurilor lor devenise dură, iar buzele ei strînse se transformaseră într-o linie îngustă.

– Bine, spuse ea fără să ne privească, în timp ce-şi turna un al treilea pahar de sherry. Nu sînt de acord cu viitoarea ta soţie – cum aş putea fi? – dar trebuie să recunosc că putea fi şi mai rău. Nu văd nici un motiv ca doamna Roslyn să nu coopereze la şlefuirea propriilor maniere şi Dumnezeu mi-e martor că nu se poate spune acelaşi lucru despre multe femei nevoite să-şi cîştige existenţa. Este deşteaptă, frumoasă şi, cu un mic efort, va reuşi să fie chiar prezentabilă. Vă doresc numai bine amîndurora şi sper că mă veţi vizita ori de cîte ori veţi veni la Londra.

Întrevederea se terminase. Cîteva minute mai tîrziu mă cufundam, extenuată, în pernele moi ale trăsurii, respirînd uşurată că trecusem de această încercare.

– Evident, spuse dintr-o dată Mark, a fost supărător de nepolitcoasă. Îmi cer scuze în numele ei. Dar nu te necăji, pe viitor vom evita asemenea situaţii neplăcute. Nu eşti obligată s-o mai vizitezi vreodată şi nici eu n-am de gînd să te mai duc acolo ca să fii insultată.

Sub imperiul senzaţiei de uşurare care mă stăpînea, am avut un acces de generozitate.

– Nu cred că a avut de gînd să mă insulte. A fost doar puţin cam prea directă şi bănuiesc că atitudinea ei s-a datorat dezamăgirii. A sperat probabil că ai să faci o partidă mai bună.

– Şi cînd mă gîndesc că e cea mai îndreptăţită să aprobe hotărîrea mea de a mă căsători din dragoste! Cît de furioasă a fost pe tatăl ei că i-a interzis să se mărite cu Giles Penmar!

– Ne-a urat numai bine, Mark!

– Pentru că ştia că dacă nu face aşa, n-aş mai vizita-o niciodată. Şi acum, după moartea vărului Robert, începe să dorească în sfîrşit o apropiere de copiii săi. Atitudinea ei este dictată de egoismul care a caracterizat-o întotdeauna. O disprețuiesc profund.

Nu i-am răspuns. Deşi îmi venea greu să recunosc, mă bucuram să-l văd atît de puţin ataşat de ea, pentru că asta însemna că nu va trebui să-i fac vizite pe viitor. Şi el a rămas tăcut tot timpul cît a durat drumul înapoi spre casă, dar de îndată ce am ajuns în Park Lane, atmosfera oarecum tensionată s-a risipit ca prin farmec. La sosirea noastră, am aflat că un mesager ne adusese autorizaţia de căsătorie, aşa că am pornit în aceeaşi după-amiază spre Strand pentru a discuta ultimele detalii cu preotul care avea să oficieze ceremonia.

2

Ne-am căsătorit cinci zile mai tîrziu, într-o dimineaţă de decembrie. Eu purtam o bonetă mică, dar modernă, potrivită statutului meu de văduvă, o rochie de mătase albastră croită impecabil, care îmi punea în valoare silueta fără a depăşi limitele bunului gust, şi cea mai elegantă, dar incomodă pereche de pantofi pe care i-am avut vreodată. Doi prieteni de-ai lui Mark din perioada studiilor sale la Oxford au reprezentat singurii noştri martori. După o ceremonie scurtă, simplă, urmată de un mic dejun la „Claridge", ne-am întors singuri în locuinţa noastră din Park Lane. De îndată ce am ajuns acasă, Mark a dat ordin să nu fim deranjaţi sub nici un motiv, apoi ne-am retras în camera mea, am încuiat uşa şi am tras perdelele. Mă simţeam aneţită după şampania băută şi atît de fericită de a fi în sfîrşit doamna Castallack, că m-am urcat în pat fără să mă mai gîndesc la eventualele consecinţe, deşi mai tîrziu, cînd am putut judeca limpede, m-am întrebat dacă nu cumva riscasem. Dar ce mai conta acum? Şi dintr-o dată, senzaţia de securitate a devenit atît de puternică încît m-am simţit copleşită de miracolul marelui noroc pe care mi-l hărăzise soarta.

În seara aceea am fost la teatru. Aveam o lojă proprie, de parcă am fi făcut parte din familia regală, iar eu purtam cea mai frumoasă rochie a mea de seară, din mătase albă şi tul brodat cu dantelă neagră şi toţi domnii din sală mă urmăreau prin lornioanc în loc să privească spre scenă.

– Toţi se întreabă cine eşti, spunea Mark foarte încîntat. Eşti misterul serii.

În ziua următoare am citit în *The Times* ştirea referitoare la căsătoria noastră discretă. Abia atunci cînd am văzut scris negru pe alb, am fost în stare să înţeleg enormitatea celor întîmplate. Cred că dacă aş fi găsit o clipă de răgaz ca să mă gîndesc un timp la toate astea, m-ar fi năpădit tot felul de temeri, dar, din fericire, nu am avut cînd să mă reculeg şi să meditez asupra noii mele situaţii. Abia începusem să mă obişnuiesc cu ciudăţeniile vieţii londoneze şi cu angrenarea mea în vîrtejul înaltei societăţi, cînd Mark mi-a spus că terminase toate pregătirile pentru luna noastră de miere, aşa că în ziua următoare am traversat Canalul, îndreptîndu-ne spre Franţa.

3

Cred că am fost singura femeie din lume care nu s-a îndrăgostit de Paris din clipa în care a ajuns acolo. Mi s-a părut un oraş rece, mohorît, plin de clădiri grandioase care alcătuiau faimoase puncte de reper şi de femei obraznice şi egoiste ce vorbeau o limbă ininteligibilă. Bărbaţii arborau zîmbete false şi înconjurau femeile cu atenţii stînjenitoare, ceea ce m-a făcut să refuz categoric să merg undeva dacă Mark nu mă însoţea. Aveam o senzaţie ciudată de derută şi descumpănire.

– Dar tu eşti pe jumătate franţuzoaică şi ar trebui să te simţi în Franţa ca acasă! protestase.

– Tatăl meu era breton, şi Bretania se deosebeşte de restul Franţei în aceeaşi măsură ca şi Cornwall-ul faţă de Anglia.

În sfîrşit, am respirat uşurată în momentul în care Mark a hotărît să părăsim Parisul şi să plecăm cu trenul la Monte Carlo. Deşi Franţa mi se părea o ţară îngrozitoare, Monte Carlo mi-a plăcut în mod deosebit. Era un oraş situat pe malul mării, iar vegetaţia sa subtropicală îmi amintea de noile grădini Morrab din Penzance, unde creşteau palmieri şi plante exotice. Clima mi se părea foarte plăcută şi m-aş fi bucurat pe deplin de şederea noastră acolo dacă mi-aş fi putut stăpîni aversiunea pentru bucătăria franţuzească, atît de greu de digerat, şi pentru risipa de vinuri ce se făcea la fiecare masă. Cu toate acestea, pe măsura trecerii timpului, indispoziţia mea se permanentizase, insta-

lîndu-se în fiecare dimineaţă, şi nu puteam să pun această stare numai pe seama mîncărurilor franţuzeşti. Am refuzat să mă las consultată de un doctor francez, dar imediat după întoarcerea la Londra, în luna februarie, am fost la un medic din Wimpole Street, care mi-a confirmat că aştept un copil.

Nu avusesem de gînd să-mi petrec primul an de căsnicie înfruntînd neplăcerile provocate de sarcină, dar situaţia nu trebuia să mă surprindă, pentru că imediat după căsătorie nu-mi luasem precauţiile necesare. În cele din urmă m-am resemnat şi, fiindcă îmi doream totuşi copii, mi-am spus că nu mai conta cît de bine ales fusese momentul, ba chiar am început să fiu încîntată de perspectiva maternităţii.

Mark insista să rămînem la Londra, ca să mă pot bucura de cea mai bună îngrijire, dar eu abia aşteptam să mă întorc în Cornwall. Mi-era dor de marea cornwalleză, de unduirea talazurilor din regiunea mlaştinilor, de siluetele turnurilor care adăposteau echipamentele miniere. Doream să respir din nou aerul din Cornwall, să păşesc pe pămîntul acela binecuvîntat şi să dorm sub un acoperiş cornwallez. Mi se părea de-a dreptul insuportabilă încă o zi la Londra; în sfîrşit, după un timp care părea să nu se mai termine, într-o dimineaţă blîndă de început de martie, ne-am urcat în tren şi am pornit pe lungul drum spre casă, în Cornwall, la Morvah şi Deveral Farm.

4

Ferma, pe care o zărisem de atîtea ori de la distanţă, mi s-a părut o clădire obişnuită şi lipsită de farmec, foarte diferită de draga mea Roslyn Farm. Dar în interior era spaţioasă, cu încăperi frumos mobilate şi confortabile. Noua instalaţie de apă şi canalizare ce fusese amenajată în absenţa noastră constituia un adevărat lux şi răsfăţ şi asta însemna că mi se oferea posibilitatea să fac baie în fiecare dimineaţă, cînd mă hotăram să mă dau jos din pat după micul dejun. Mark dorise să mă consulte şi un medic din Penzance, a cărui clientelă includea şi familia Carnforth din Carnforth Hall, dar doctorul Logan era bătrîn şi preţios, aşa că m-am decis să merg la noul doctor tînăr din St. Just, doctorul Salter, care-l îngrijise şi pe primul meu soţ la Roslyn Farm. După ce m-a consultat, doctorul Salter mi-a recomandat să fac mişcare după dejun dacă mă simţeam bine; în caz contrar, mă sfătuia să mă odihnesc cît mai mult şi, deşi mă amuzam la gîndul că o să petrec lunile de aşteptare zăcînd pe un şezlong, m-am hotărît să-i dau ascultare.

Timpul petrecut la Monte Carlo a coincis cu cea mai grea perioadă a iernii, peste care am trecut astfel cu bine, dar nu am scăpat de marele uragan din martie, care a suflat timp de douăzeci şi patru de ore, zdro-

bind vasele din portul Penzanee şi blocînd calea ferată la Redruth. Era un fenomen meteorologic foarte neobişnuit, care a rămas întipărit în memoria oamenilor mulţi ani după aceea.

În curînd a venit primăvara, apoi primăvara a alunecat în vară, iar eu continuam să nu fac mai nimic. Sarah Maunack mi se părea o intendentă foarte pricepută şi deosebit de răbdătoare cu biata Annie, căreia i-a trebuit destul de mult timp pînă să se obişnuiască în noul cămin. Griselda, cîrcotaşă ca de obicei, intrase de mai multe ori în conflict cu doamna Mannack, dar, de cînd se instalase în căsuţa ei din apropiere, atmosfera din bucătărie s-a ameliorat simţitor.

Ni s-au făcut cîteva vizite, dar nu am organizat primiri din cauza stării mele. În general, ne vedeam destul de des cu familia Barnwell; şi, pentru că treceam hotarul comunei noastre pentru a merge la biserica din Zillan, uneori, după slujba de dimineaţă, luam masa de prînz la parohie. Fiica lor, Miriam, care se compromisese anul precedent cînd fugise cu tînărul Harry Penmar, era, ca şi mine, într-o „poziţie delicată" – cel puţin aşa mi-a spus plicticoasa doamnă Barnwell într-o după-amiază, la o ceaşcă de ceai. Harry Penmar o luase pe Miriam de nevastă, aşa că cel puţin îi conferise statutul de femeie onorabilă, însă datoriile în care se înglodase soţul ei ar fi îndreptăţit-o pe Miriam să-şi regrete amarnic aventura.

Dar timpul trecea. Absorbit de preocupările sale în domeniul istoricii, Mark scria o teză mult prea savantă pentru înţelegerea mea şi părea împăcat cu viaţa liniştită pe care o duceam. În ceea ce mă priveşte, eram destul de mulţumită la Morvah, dar uneori mi se făcea dor de Roslyn Farm şi numai convingerea că aş fi întîmpinată cu ostilitate dacă aş încerca să mă duc acolo m-a făcut să-mi înăbuş dorinţa de a vizita acea parte a comunei Zillan. Îi închiriasem casa lui Jared, dar pentru a-mi linişti conştiinţa, nu-i ceruseм decît o chirie simbolică; de fapt, n-aveam nici un motiv să mă simt vinovată faţă de el numai fiindcă fusese urmărit de ghinion. Iar ghinionul nu l-a părăsit nici în vara aceea, cînd i-au murit doi dintre copii, unul fiind chiar unicul său fiu Abel. Soţia lui, una din acele femei supuse, veştejite, care erau mereu gravide, traversa şi ea o perioadă dificilă, marcată de o serie neîntreruptă de avorturi spontane. Mi-a fost milă de el, dar mi-a respins dovezile de compasiune. Am auzit că devenise tot mai evlavios şi că nu lipsea nici o duminică de la biserică. Curînd după ce mă măritasem cu tatăl lui, începuse să meargă la slujba de la capela wesleyană de la Morvah în locul celei oficiate la biserica comunală din Zillan. Atunci am considerat sfidător gestul lui, deoarece ştia foarte bine că soţul meu nu împărtăşea vederile metodiştilor; totuşi, după moartea tatălui său, a continuat să meargă acolo, împreună cu întreaga familie şi cu

Joss. În vara aceea, a devenit un factor activ în cadrul comunității și tot atunci am observat că strînsese legăturile cu minerii. A organizat chiar la Zillan un club al lucrătorilor, unde ținea cuvîntări instigatoare la grevă, îndemnîndu-i pe mineri să ceară îmbunătățirea condițiilor de viață, în numele drepturilor omului – fie el miner sau aristocrat – la un trai decent și confortabil.

– E foarte radical, l-am dezaprobat eu într-o discuție cu Mark, dar el avea o concepție ciudată pentru un tînăr aristocrat. Ca răspuns la comentariul meu, a invocat tot felul de argumente în sprijinul punctului de vedere al lui Jared.

A venit și luna august. Mai aveam de așteptat o lună și începusem să mă plictisesc de silueta mea greoaie și de insistența ridicolă a doctorului Salter de a mă odihni cît mai mult. Sfîrșitul lunii m-a găsit oftînd pentru a suta oară și sperînd ca totul să se termine odată, ca să-mi pot purta din nou frumoasele mele rochii de la Londra. Pe neașteptate, răspunzînd parcă nerăbdării mele, copilul s-a decis să-și facă intrarea în lume mai devreme și așa m-am trezit zvîrcolindu-mă în chinurile nașterii.

Nu-mi imaginasem că voi întîmpina greutăți. Am fost toată viața mea o persoană sănătoasă și cred că mai dăinuia în mintea mea amintirea supraviețuirii mele după întreruperea sarcinii cu ani în urmă, ceea ce mă îndreptățea să sper că voi ieși cu bine și din această încercare. Singurul lucru pe care nu l-am luat în considerare l-au constituit neajunsurile previzibile în cazul oricărei femei care naște prima oară după ce a depășit vîrsta de treizeci de ani. Plictiseala mi-a dispărut ca prin farmec, transformîndu-se într-o senzație neplăcută. În scurt timp, aceasta a cedat locul unor dureri puternice, care mi-au provocat o groază de nedescris. Am strigat-o întruna pe Griselda. Am țipat, am zbierat după ea, dar lîngă mine nu se afla decît o moașă care-mi șoptea banalități. Mai tîrziu și-a făcut apariția și tînărul doctor Salter, care-mi spunea cu o blîndețe inutilă:

– Trebuie să fiți curajoasă, doamnă Castallack. În curînd totul se va termina.

L-am înjurat și în clipa următoare i-am văzut expresia de stupoare ce i se întipărise pe față la auzul limbajului meu. În cele din urmă a apărut și Griselda, cu figura ei bătrînă schimonosită de furie fiindcă nu fusese lăsată să vină lîngă mine.

Am leșinat. După ce totul s-a terminat, mi-am spus: niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată cît oi mai trăi.

Dar mai tîrziu, cînd fiul meu mi-a fost pus în brațe, bietul meu fiu fără noroc pe care aveam să-l iubesc atît de mult, am uitat totul, în afară de bucuria de a-i fi dat viață.

5

Fericirea şi mîndria care m-au cuprins după naştere au fost cu mult mai puternice decît anticipasem în lungile luni de aşteptare; şi în afară de acestea, am trăit o altă emoţie, greu de definit, o senzaţie de siguranţă extraordinară, de parcă Dumnezeu însuşi mi-ar fi promis solemn că nu voi mai fi niciodată singură şi lipsită de dragoste. Pruncul era atît de mic, atît de neajutorat, atît de dependent de mine, iar eu parcă îmi trăgeam seva din dependenţa lui faţă de mine, fiindcă el mă făcea să mă simt importantă, necesară, iubită şi satisfăcută. Abia atunci mi-am dat cu seama cît de goală fusese viaţa mea fără copii. Cum m-am putut împăca cu absenţa copiilor în toţi anii aceia petrecuţi la Roslyn Farm? Nici nu voiam să-mi amintesc cît de indiferentă fusesem atunci faţă de perspectiva maternităţii, cu atît mai mult cu cît acum eram ameţită de noua mea fericire, aş spune extaziată, deşi termenul nu reuşeşte să exprime exact copleşitoarea stare de euforie care pusese stăpînire pe mine.

I-am spus fiului nostru Stephen, acesta fiind şi cel de-al doilea nume al lui Mark, care ne-a plăcut în egală măsură amîndurora. Petreceam ore întregi privindu-l în leagănul lui, de parcă nici unul dintre noi nu şi-ar fi crezut ochilor. Era, fără îndoială, cel mai frumos copil pe care-l văzusem vreodată. Abia mă stăpîneam să nu-mi părăsesc patul şi să-l arăt lumii întregi în leagănul lui.

– Cred că seamănă cu tine, spunea Mark. Nu are nimic de la mine.

Asta pentru că Stephen era blond. Ochişorii lui albaştri nu dădeau semne că se vor închide la culoare, iar pe căpşorul lui apăruse un puf auriu.

– Oh, e prea devreme pentru a fi siguri, am răspuns eu imediat, de teama unei discuţii cu privire la asemănările de familie, în cazul în care conversaţia ar fi alunecat către subiectul interzis reprezentat de Laurence. Ochii lui Stephen ar putea să se închidă la culoare şi părul să-i crească negru. Pentru moment nu seamănă cu nimeni. Este el însuşi, atît şi nimic mai mult.

Şi acesta era purul adevăr. Tocmai începusem o discuţie cu privire la aranjamentele pentru botez, cînd Mark a spus brusc:

– Crezi că ar putea să semene puţin cu tatăl meu?

Am fost atît de surprinsă de nesiguranţa din vocea lui, dar şi de referirea la subiectul interzis, încît n-am găsit un răspuns potrivit.

În cele din urmă am repetat adevărul:

– E mult prea devreme pentru a găsi o asemănare de familie. Toată lumea ştie că nou-născuţii seamănă rarcori cu cineva, iar Stephen nu face nici el excepţie.

A ridicat din umeri ca şi cum subiectul n-ar fi avut nici o importanţă şi s-a depărtat de leagăn.

– Mark... Am simţit brusc nevoia să înfrunt bariera nevăzută ce se înălţase între noi şi să o dărîm. Mark, în privinţa lui Laurence...

– Nu vreau să vorbesc despre el, a răspuns imediat pe un ton pătimaş.

– Oh, Doamne, dacă ai accepta adevărul şi n-ai mai fi devorat de gelozie ori de cîte ori i se pomeneşte numele! Am avut o aventură. M-am simţit atrasă de el în mod romantic şi el, cred, m-a îndrăgit. Am fost doi oameni solitari care doream să ne eliberăm din singurătatea noastră. A murit. Totul s-a terminat. Acum, întreaga poveste aparţine trecutului. Tu eşti soţul meu, te iubesc, reprezinţi singurul bărbat care a existat cu adevărat în viaţa mea.

Simţeam că mă cuprinde disperarea. Lucirea unor lacrimi în ochii lui mi-a amintit cît era de tînăr şi în clipa aceea mi s-a trezit proaspătul meu instinct matern.

– Oh, Mark... am început eu, dar nu m-a lăsat să termin.

– Toate astea sînt de domeniul trecutului, a spus el brusc. Domnul Barnwell mi-a demonstrat cît de inutilă este ura şi, în afară de asta, nu puteam să continuu să te urăsc cînd mi-am dat seama... S-a oprit din nou.

– Ţi-ai dat seama?

– că trebuia să fii a mea, indiferent cît de tare te-aş fi urît, pentru că te iubeam mai mult decît orice altceva pe lume.

S-a întors să plece, dar l-am oprit şi am întins buzele spre el. Îmi simţeam trupul înfiorat de pasiune, dar, în timp ce stăteam strîns îmbrăţişaţi, pruncul s-a trezit şi a început să plîngă, parcă pentru a atrage atenţia asupra lui cu vocea sa mică şi ascuţită.

6

Am amînat botezul, deşi încheiasem toate pregătirile în vederea oficierii acestuia, întrucît doamna şi domnul Barnwell primiseră trista veste a morţii fiicei lor Miriam după ce dăduse naştere unei fetiţe. Şi, fiindcă şi soţul lui Miriam a murit curînd după aceea în urma unei ciroze a ficatului – cauzată, după cum ne-a ajuns la ureche, de abuzul de băuturi alcoolice – pruncul a fost adus la Zillan pentru a fi crescut de bunici. Au botezat-o Alice, un nume care nu-mi plăcea, după cum mi-a displăcut şi fetiţa atunci cînd m-am dus la prezbiteriu ca s-o văd. Mi s-a părut urîtă şi plăpîndă, spre deosebire de Stephen, care era voinic şi puternic şi, după părerea mea, chiar perfect. Avea o

feţişoară senină şi mulţumită, trăsături frumoase, iar puful ețul din vîrful capului creştea tot mai blond şi-mi plăcea tare mult să-l mîngîi cu un deget. Am angajat o doică pentru a avea grijă de el, astfel că nu mai eram nevoită să mă scol noaptea ca să-l schimb ori să-i dau să sugă cînd plîngea. Ori de cîte ori îl priveam, arăta curat, aşa că nu am rămas cu amintiri neplăcute din perioada aceea a vieţii lui.

A venit şi primăvara, Stephen creştea, Mark lucra la alte cercetări istorice, dar întrerupea lucrul pentru a mă duce în fiecare săptămînă cu docarul la Penzance, împreună cu Stephen şi cu doica. Lăsasem un cărucior la hotelul „Metropole", pe care-l luam la sosire şi-l plimbam pe Stephen în sus şi în jos pe esplanadă sau pe sub palmierii din grădinile Morrab, înainte de a ne retrage la hotel pentru ora ceaiului. Îi aduceam jucăriile, un cățel alb, flocos, o grămadă de cuburi, mărgele care alunecau pe un băţ. Toate îi plăceau. Ori de cîte ori mi se părea că născoceşte un joc excepţional de inteligent, îl luam în braţe şi-i spuneam lui Mark cît de deştept este băiatul; iar Mark rîdea şi îmi împărtăşea încîntarea şi asta mă făcea fericită.

Acestea au fost zilele cele mai frumoase, cînd puteam rîde şi cînd ne simţeam bine împreună; în ultimele luni însă, momentele acelea s-au rărit şi adesea aveam impresia că se strecurase ceva între noi, ca un fel de constrîngere. Nu pot spune nici pe departe că eram nefericiţi. După naşterea lui Stephen ne-am reluat relaţiile din dormitor fără nici o dificultate, dar căsătoria, după cum ştie toată lumea, reprezenta mai mult decît împărţirea patului conjugal. Înainte de căsătorie, nu-mi dădusem seama de vocaţia de savant a lui Mark şi tardiva mea descoperire a pasiunii cu care aborda studiul nu mi-a făcut plăcere. Ore întregi se închidea în bibliotecă, dimineaţa şi seara, iar după-amiezele obişnuia să se plimbe singur, ca să „reflecteze". O dată la două săptămîni se ducea la Penzance – tot singur – pentru a dejuna cu prietenul său Michael Vincent, tînărul avocat al firmei „Holmes, Holmes, Trebarvah şi Holmes" şi după aceea făcea o vizită la Carnforth Hall, unde se întîlnea cu alţi tineri aristocraţi de vîrsta lui.

Evident, mie nu-mi era îngăduit să-l însoţesc în aceste vizite. Nu mă deranja că se vedea cu prietenii, dar mă supăra să fiu lăsată singură ore lungi, cînd nu aveam ce face şi nici cu cine schimba o vorbă. Sarah Mannack conducea casa cu o asemenea competenţă că-mi rămînea foarte puţin de făcut şi, deşi îmi petreceam timpul ţesînd planuri cu privire la zugrăvirea casei şi participînd la acţiunile filantropice organizate de biserică, aşa cum era de aşteptat din partea soţiei unui gentilom cu dare de mînă, mă simţeam adesea izolată şi neliniştită.

La un moment dat mi-am spus că vina o purtau propriile mele scăderi, drept care mi-am propus să mă ocup mai serios de instruirea

mea. Am reînceput să citesc romane spre a-mi îmbogăți vocabularul, iar pentru îmbunătățirea scrisului m-am hotărît să țin un jurnal – nu pe cel de față. Pe acesta l-am început mulți ani mai tîrziu, după o practică îndelungată; inițial nu făceam decît să relatez succint activitățile mele zilnice. Am cumpărat un atlas pentru a-mi însuși noțiunile de geografie, o carte de școală în care se explica istoria Angliei în termeni simpli, o introducere în studiul limbii franceze și un dicționar voluminos pentru a-mi îmbunătăți pronunția.

– De cînd te obsedează gîndul de a deveni învățată? mă întrebase Mark într-o zi, surprins să mă găsească cu nasul în cărți. Știi că nu-mi plac femeile savante!

– Da, dar... am ezitat o clipă, apoi am continuat în grabă: Mă gîndeam că ai accepta să-ți inviți prietenii aici dacă ai ști că eu...

– Draga mea, dacă în prezent las impresia că sînt preocupat, asta n-are nici o legătură cu tine, fii liniștită. Voi fi mai mult decît fericit să-i invit la noi pe Justin Carnforth, pe Roger Waymark sau pe Russell St. Enedoc atunci cînd o să fie momentul potrivit.

– Îmi dau seama că te-ar stînjeni dacă domnul St. Enedoc și-ar aminti de mine, dar, Mark, dragul meu, cînd lucram la Menherion Castle, el era un băiețel care-și petrecea mai tot timpul în camera copiilor.

– Draga mea, ți-am mai spus că starea din momentul de față nu e determinată de persoana ta.

– Atunci de ce...

– Pentru că, după părerea mea, Deveral Farm nu este locul potrivit pentru a organiza primiri la un nivel corespunzător poziției noastre sociale.

Am rămas fără glas. Credeam că inovațiile mele transformaseră Deveral Farm într-un loc destul de confortabil și cu mult farmec, demn să primească pe oricare dintre prietenii lui Mark, dar fusesem desigur naivă să presupun că aristocrația locală s-ar fi complăcut în ambianța unei foste ferme.

– Poate că am putea invita familia Barnwell la cină, am insistat eu. Sau chiar pe doctorul Salter și pe soția acestuia.

– În nici un caz, a protestat Mark. Cînd vom locui la Penmarric, n-o să-i mai putem invita la cină, deși am putea să dejunăm din cînd în cînd împreună, ca un gest de amabilitate. Așadar, întrucît asta este părerea mea, cred că nu ne rămîne decît să fim consecvenți. Nu-i putem invita acum la cină și apoi să-i lăsăm deoparte după ce ne vom muta la Penmarric. Nu ar fi corect să procedăm astfel.

– Oh! am exclamat eu. Nu găseam nimic altceva de spus. Însăși ideea că familiile din păturile mijlocii, cum ar fi Barnwellii și Salterii, aveau să ocupe o poziție inferioară nouă după mutarea noastră la Penmarric era suficientă ca să mă înghețe pînă în măduva oaselor. Nu

trebuia să fac mari eforturi ca să mă simt în largul meu atunci cînd luam dejunul la prezbiteriu şi presupuneam că pînă la urmă m-aş fi obişnuit şi cu compania prietenilor lui Mark, dar ideea de a fi înconjurată numai de familiile Carnforth şi St. Enedoc din aristocraţia comitatului mă înspăimînta. Cu toate acestea am încercat să-mi stăpînesc emoţia şi mi-am concentrat atenţia asupra progreselor lui Stephen şi asupra conducerii gospodăriei. Asta nu însemna că nu mai treceam prin momente de acută neliniştc ori de cîte ori mă gîndeam la viitor.

Spre uşurarea mea, Mark dădea semne că se simte vinovat pentru viaţa monotonă pe care o duceam, astfel că într-o seară caldă de început de iunie, m-a invitat la cină la „Metropole" Seara a fost foarte agreabilă. Mă străduisem atît de mult să-mi ridic nivelul intelectual încît acum eram în stare să discut cu el o serie de subiecte. Făcîndu-mi curaj, am atacat subiectul arzător al momentului, piesa lui Wilde – *Salomeea*, care urma să fie scoasă din repertoriul stagiunii londoneze din anul acela şi am îmbrăţişat ideea că imoralitatea n-ar trebui să-şi găsească locul în artă; dar Mark m-a combătut, susţinînd că tendinţa către decadenţă reprezenta doar un început. Am vorbit despre Kipling şi Chesterton, eu repetînd laudele citite în ziare şi reviste, dar Mark mi-a atras atenţia că popularitatea lor se datora mai mult faptului că ei prezentau milioanelor de persoane care duceau o viaţă banală şansa de a se identifica cu privilegiaţii soartei. Nu înceta să mă surprindă faptul că opiniile lui Mark erau atît de des în contradicţie cu acelea ale majorităţii şi nu-mi dădeam prea bine seama în ce măsură aceasta se datora educaţiei lui îngrijite sau teribilismului propriu tinereţii, care-l îndemna să-i contrazică pe cei mai în vîrstă. Cu toate acestea, mi-a făcut multe complimente pentru noile mele cunoştinţe şi s-a simţit atît de încurajat de interesul pe care-l manifestam pentru opiniile lui, încît a început să vorbească despre politică – un subiect în privinţa căruia susţinea că femeile n-ar trebui să ştie mimic – şi mi-a împărtăşit speranţele sale ca domnul Gladstone să-l înlocuiască curînd pe Lordul Salisbury în funcţia de prim-ministru, ceea ce i-ar permite Irlandei să beneficieze de *Home Rule*[1].

– Dar se spune că regina nu-l place pe domnul Gladstone, am spus eu neîncrezătoare.

Remarca mea i s-a părut foarte amuzantă.

– Draga mea, dar în societatea noastră domneşte democraţia, nu absolutismul! Un om trebuie să voteze aşa cum îi dictează conştiinţa, nicidecum suverana sa.

---

[1]Administraţie locală (n.t.).

Nu eram prea sigură ce înseamnă democraţie sau absolutism, dar am zîmbit şi ne simţeam atît de bine împreună că uitasem de senzaţia de izolare care mă chinuise pînă atunci, transformîndu-mi viaţa într-un coşmar care-mi amintea de trecut.

Era tîrziu cînd am părăsit hotelul. Ne îndreptam spre locul unde Mannack ne aştepta cu docarul, cînd o fetiţă îmbujorată la faţă şi cu ochi lucioşi a venit în fugă spre noi, întinzîndu-mi un buchet de flori.

– Nu, mulţumesc, i-a spus Mark copilei şi mi-a luat braţul trăgîndu-mă de-acolo, dar eu mă vedeam în fiecare mică cerşetoare îmbrăcată într-o rochie ponosită, fără pantofi în picioare, şi m-am oprit să scotocesc în pungă.

– Uite, i-am spus eu întinzîndu-i trei parale şi aplecîndu-mă să iau buchetelul.

– Mulţumesc, doamnă.

Mînuţa fetiţei ardea. M-am tras înapoi, dar Mark mă şi apucase de braţ, încercînd să mă smulgă de-acolo.

– E bolnavă, îmi spuse el. Nu te apropia de ea.

Dar reuşisem să mă contaminez. După cîteva zile, şi obrajii mei erau îmbujoraţi, ochii lucioşi şi dureroşi. Doctorul a venit, a plecat şi s-a întors în scurtă vreme. Chiar şi medicul familiei Carnforth, bătrînul doctor Logan, m-a vizitat de la Penzance. Zăceam în pat cu ochii închişi, cu gîndurile învălmăşite şi de undeva, din depărtare, îl auzeam pe doctorul Logan spunînd: „La Penzance este epidemie de scarlatină"

După aceea am căzut într-o stare de inconştienţă totală, aşa că multă vreme n-am ştiut cînd e zi şi cînd e noapte, pînă cînd, într-o dimineaţă, m-am trezit complet refăcută.

– Aveţi o constituţie robustă, doamnă Castallack, a spus doctorul Salter cu o mină satisfăcută. Dacă faceţi ce vă spun eu, o să vă refaceţi foarte repede.

Nu uitase cît de greu îmi fusese să-i urmez sfaturile către sfîrşitul perioadei de sarcină.

M-am lăsat din nou pe perne, simţindu-mă foarte slăbită, dar liniştită să aflu că trecusem de faza critică a bolii. Însă pe cînd închideam ochii, l-am auzit spunînd cuiva din camera alăturată, cu o voce scăzută: „Deocamdată să nu-i pomeniţi nimic de copil"

7

Stephen a murit două zile mai tîrziu din cauza bolii pe care i-o transmisesem eu. Toţi au fost foarte atenţi cu mine. Eram încă slăbită cînd am aflat vestea, dar mi-am părăsit patul şi m-am dus în

camera lui. Bietul lui trupşor neînsufleţit fusese depus în leagăn şi faţa lui senină părea de ceară în nemişcarea morţii. Brusc, am simţit că mă învăluie o durere insuportabilă, suferinţa mea fiind atît de mare că nu se putea descătuşa prin lacrimi. Preferam să se fi născut mort sau să fi murit la scurt timp după naştere – orice decît să ştiu că se prăpădise atunci cînd dobîndise o personalitate atît de dragă mie, un caracter şi o individualitate distincte.

Lumea continua să-mi trimită scrisori de consolare, toţi erau foarte drăguţi şi prevenitori, dar Mark s-a întrecut pe sine. La sfîrşit, după ce toată lumea şi-a murmurat condoleanţele care mă lăsaseră cu ochii secătuiţi de lacrimi şi faţa împietrită, a venit în camera mea şi s-a aşezat lîngă mine.

– Janna, scumpa mea, iartă-mă, dar trebuie să-ţi vorbesc despre funeralii. Mi s-a sugerat să-l înmormîntăm în cimitirul din Morvah, dar întrucît tatăl meu a fost îngropat la Zillan, mi-am exprimat dorinţa ca Stephen să fie înhumat tot acolo. Cred că eşti de acord cu mine în privinţa asta... L-am văzut şi pe domnul Barnwell, care a consimţit, urmînd ca serviciul divin să aibă loc peste două zile. Am vorbit şi cu Salter, care spune că nu te-ai restabilit suficient ca să mergi...

– Dar trebuie! am protestat eu violent. Cum aş putea să nu fiu de faţă la înmormîntarea propriului meu copil?

Rostind aceste cuvinte, mi s-a părut că toată durerea explodează în adîncul fiinţei mele. Mă zguduiau hohote grele, care îmi ardeau pieptul şi-mi răneau gîtlejul. Am plîns, am plîns fără să mă pot opri. Mark n-a spus nimic, m-a ţinut doar strîns în braţe, aşteptînd să-mi treacă primul val de durere. După un timp m-am calmat şi am încercat să vorbesc din nou, dar cînd i-am privit faţa, i-am remarcat trăsăturile asprite, cu cute adînci în jurul gurii şi o imensă tristeţe în priviri. Cuprinsă de un puternic sentiment de vinovăţie, mi-am amintit că nu eram numai eu îndoliată.

– Oh, Mark, iartă-mă... am fost atît de egoistă...

– Nu spune nimic... Mi-a mîngîiat îndelung părul înainte de a adăuga: Mi-am dat seama că a fost mai dureros pentru tine decît pentru mine.

– De ce? Era doar şi copilul tău!

Dar nu mi-a putut da nici un răspuns. Am rămas acolo un timp, uniţi în durerea noastră comună, şi brusc mi-am dat seama, într-o ciudată clipă de înţelegere, că pentru prima oară de cînd eram căsătoriţi eram soţ şi soţie, nu numai amanţi.

8

Curînd după aceea am rămas din nou însărcinată. Durerea mai zvîcnea încă în fiinţa mea, dar acum se mai estompase datorită acestei noi speranţe şi aşteptarea mă ajuta să umplu golul interior lăsat de pierderea fiului meu. Îmi reveneam încet din starea de şoc şi mă întorceam la rutina existenţei mele cotidiene cînd s-a produs evenimentul care avea să schimbe cursul existenţei noastre. Giles Penmar a murit la sfîrşitul lui decembrie şi două treimi din imensa avere a Penmarilor, inclusiv întinsa moşie Penmarric, i-au revenit lui Mark. Perioada de convieţuire cu reprezentanţii rurali ai clasei mijlocii, în calitate de stăpînă a fermei Deveral, luase sfîrşit; în faţa mea se deschidea perspectiva unei vieţi noi, printre exponenţii adevăratei aristocraţii, în ipostaza doamnei Mark Castallack de la Penmarric.

Capitolul patru

În timpul primilor ani ai domniei, ea rămînea foarte des însărcinată, aşa că nu putea călători cu învederatul călăreţ care era soţul ei.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

Fără să se simtă atras de splendoarea interioarelor locuinţei sale, Henry ducea o viaţă activă, deşi destul de monotonă, judecînd pricinile permanente ce se datorau tulburărilor provocate de războiul civil, împărţind dreptate printre vasalii săi şi cercetînd şi analizînd neîncetat fiecare aspect al administraţiei noului său regat. Era un bărbat serios şi practic în afaceri, preocupat în principal să restabilească pacea şi ordinea... pentru a spori veniturile Coroanei...

Henry al II-lea
JOHN APPLEBY

1

Mark ajunsese un tînăr foarte bogat. Pe lîngă averea Penmar, mai moştenise o mică parte din averea tatălui său şi majoritatea banilor lăsaţi de vărul mamei sale, Robert Yorke, care murise la scurt timp după Laurence, la finele anului 1890. Mai mult, la moartea mamei sale urma să moştenească şi averea acesteia, ceea ce avea să-i rotunjească considerabil veniturile. Eu nu mă amestecam în afacerile lui financiare, pentru că îmi dăduse de înţeles, în termeni categorici, că asemenea chestiuni nu erau de competenţa unei neveste; cu toate astea, îmi spusese odată cît capital poseda şi la auzul cifrei mă apucase ameţeala. Nici nu-mi puteam imagina resurse atît de imense, drept care, paradoxal, suma aceea uriaşă mi se părea lipsită de valoare.

Cealaltă beneficiară importantă a testamentului lui Giles Penmar era Clarissa, verişoară adoptivă a lui Mark. S-a întors de la Londra la Penmarric pentru funeralii şi la două zile după ceremonia înhumării, spre surprinderea noastră, ne-a făcut o vizită la Morvah.

La Zillan îmi ajunseseră la urechi o scrie de bîrfe pe seama domnişoarei Clarissa Penmar, care continuase cu succes tradiţia familiei în privinţa desfrîului. Frivolitatea ei ajunsese de notorietate publică. Se şoptea chiar că avuseseră loc incidente cu grăjdarii, dar mie mi-a fost greu să cred că o fată crescută ca o doamnă ar fi putut să coboare atît de mult. N-o întîlnisem niciodată, deoarece Mark nu mai întreţinea relaţii cu cei de la Penmarric şi chiar şi acum, cînd Clarissa urma să ne viziteze la Deveral Farm, Mark nu mi-a dat voie s-o întîmpin la sosire.

– Am s-o primesc singur, a spus el pălind uşor. Sîntem vechi inamici şi n-am de gînd să te tîrăsc şi pe tine în certurile noastre.

M-a surprins aversiunea lui pentru Clarissa, cu atît mai mult cu cît era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată şi mă aşteptam ca farmecele ei să-l îmblînzească. Cu toate acestea, nu l-am contrazis şi am aşteptat nerăbdătoare în bibliotecă în timp ce el o primea în salon. Abia îmi stăpîneam curiozitatea cînd am auzit deschizîndu-se uşa salonului. Am aşteptat cu urechile ciulite. Spre surprinderea mea, a condus-o prin hol la bucătărie, apoi au urcat la etaj. Curiozitatea mă împingea să ies din bibliotecă, dar ştiam că l-aş înfuria pe Mark dacă i-aş încălca cuvîntul, aşa că m-am mulţumit să deschid uşa bibliotecii şi să trag cu urechea pentru a afla ce se întîmplă.

În sfîrşit, au coborît şi s-au oprit în hol.

– Nu-mi pot imagina de ce vrei să locuieşti aici, Clarissa, l-am auzit spunîndu-i cu francheţea lui obişnuită. Credeam că ai să fii mult mai interesată să cumperi casa mea de la Londra în locul acesteia de la Morvah.

– Dimpotrivă, răspunse Clarissa cu vocea ei muzicală, atît de stilată, care mi-a stîrnit imediat neîncrederea. Sînt atît de plictisită la Londra! Plictisită, plictisită, plictisită! Dragul meu Mark, sper ca cel puţin tu să mă înţelegi. Tu însuţi ai abandonat societatea londoneză pentru acest loc – societatea londoneză trebuie să te fi plictisit tot atît de mult ca şi pe mine în clipa de faţă. M-am săturat pînă peste cap de convenienţele sociale care le impun fetelor să se mărite cît mai repede şi cît mai bine. Nu mai suport dansurile, dineurile şi toate celelalte obligaţii sociale plicticoase, nici compania prietenilor de la Londra sau perspectiva de a mă înmormînta în mauzoleul ăla groznic din vîrful stîncilor. De ce oi fi vrînd tu să trăieşti *acolo*, dragul meu Mark, asta nu înţeleg. Oh, sînt atît de sătulă de viaţa asta plicticoasă! Cel puţin acum, cînd papă a murit şi am resursele financiare necesare ca să fac exact ce vreau, îmi pot permite să mă vîntur pe unde am chef. De îndată ce am auzit-o pe doamna Barnwell vorbind de casa asta şi spunînd cît de plăcută şi confortabilă a făcut-o soţia ta, am ştiut că mi-ar plăcea să trăiesc un timp aici. S-ar putea să nu stau mult, dar cel

puţin aş vrea să încerc, măcar pentru noutatea senzaţiei de a trăi în ceea ce a fost cîndva o fermă a clasei muncitoare! În clipa de faţă mă obsedează tot ce reprezintă o noutate. Acesta este singurul antidot al plictiselii, cel puţin după părerea mea, şi pentru oameni ca tine şi ca mine, reprezentanţii clasei muncitoare ne apar într-o lumină mai nouă decît... dragul meu Mark, nu mă privi aşa! *Eu* nu dezaprob căsătoria ta cu văduva unui fermier! În ceea ce mă priveşte, consider foarte excitantă o relaţie amoroasă cu cineva aparţinînd unei clase inferioare.

Clocoteam de furie cînd l-am auzit pe Mark spunîndu-i degajat:

– Da, ai dreptate, auzisem despre preferinţele tale pentru grăjdarii din Penmarric. La revedere, Clarissa. Dacă doreşti să cumperi această casă, poţi lua legătura cu avocaţii mei din Penzance, care vor conduce vînzarea în numele meu.

Apoi, abia dacă i-a lăsat răgazul necesar pentru a-şi lua rămas-bun că i-a şi trîntit uşa în nas.

Mai tîrziu, cînd am auzit că a renunţat să mai cumpere Deveral Farm, am fost încîntată că Mark o detesta atît de mult. Comuna Morvah se învecina cu St. Just, iar Deveral Farm se afla la o distanţă de şase mile de Penmarric. Clarissa era genul de femeie căreia îi plăceau bărbaţii însuraţi, mai ales dacă ar fi trăit într-un cătun izolat, fără nici o distracţie, şi, la urma urmei, şase mile nu reprezintă decît un mic salt pentru o femeie cu astfel de intenţii.

Venise vremea să părăsim Deveral Farm, dar Mark nu a vrut să mă oboscască cu mutatul avînd în vedere starea avansată a sarcinii, şi a preferat să rămînem la Morvah pînă după naştere. Eu însă resimţeam o teamă iraţională la gîndul de a da naştere altui copil în casa în care murise Stephen şi, deşi nu-mi puteam imagina o clădire mai deprimantă decît Penmarric, eram nerăbdătoare să ne mutăm cît mai repede. Mark l-a consultat pe doctorul Salter, care şi-a dat încuviinţarea, şi într-o zi strălucitoare de mai, cel de-al doilea fiu al meu s-a născut la Penmarric, în camera din turn cu vedere spre mare.

2

De data asta, naşterea a fost uşoară şi mi-am revenit cît se poate de repede, ceea ce m-a ajutat să-mi revizuiesc părerile asupra acestui proces, în fond cît se poate de simplu. Copilul s-a dezvoltat rapid şi în curînd dădea semne că va deveni tot atît de adorabil ca şi Stephen. Voiam să-i dau numele lui Mark, dar el a protestat, spunînd că mai tîrziu se va face confuzie între ei, aşa că l-am botezat Marcus. Părul lui, aşa puţin cît avea, era atît de întunecat încît am fost sigură că va creşte des şi negru ca al Penmarilor, dar moştenise ochii mei

albaştri şi tenul meu deschis, aşa eă speram că va semăna cu amîndoi. În curînd am constatat că-mi dădea mai mult de furcă decît o făcuse Stephen – plîngea mai mult, rîdea mai tare şi pretindea să fie în centrul atenţiei. Nu m-am putut reţine însă să nu remarc că nu era tot atît de isteţ ca Stephen, nici nu învăţa cu aceeaşi iuţeală lucrurile noi.

Desigur, nu puteam continua să tînjesc după Stephen. De altfel, nici nu aveam timp pentru aşa ceva. De îndată ce am ieşit din lehuzie, m-am trezit cu provocarea aruncată ca o mănuşă de această bătrînă şi teribilă clădire care devenise acum căminul nostru. Aşa am descoperit că trebuia să-mi consum întreaga energie pentru a o face locuibilă.

Nu găsesc cuvintele potrivite ca să încerc măcar să descriu castelul Penmarric. Reprezenta genul de imobil care mă face să le plîng de milă aristocraţilor nevoiţi să-şi petreacă zilele într-o atmosferă atît de întunecoasă, rece şi deprimantă. Era construit din piatră cenuşie, obişnuită în Cornwall, iar partea principală a locuinţei data încă din perioada elizabetană, după cum m-a informat Mark. Existau chiar mărturii în actele de proprietate din care reieşea că, înainte de construirea clădirii, pe locul ei se afla un turn fortificat, pentru că întreaga coastă de nord a Cornwall-ului constituise multă vreme ţinta atacurilor întreprinse de piraţii irlandezi. Amplasarea castelului în vîrful stîncilor trebuie să fi constituit un avantaj incontestabil pentru apărători.

Cu toate acestea, o parte din actuala locuinţă fusese modernizată, iar la începutul secolului, străbunicul lui Mark, aventurierul, adăugase o aripă pentru locuinţele servitorilor. Generaţia următoare renovase apoi întreaga casă din dorinţa de a-i imprima un aspect gotic, foarte la modă pe vremea aceea. De fapt, faţada reprezenta partea cea mai atrăgătoare a clădirii – exteriorul era decorat cu multă fantezie, cu o mulţime de pseudoparapeţi romantici, contraforţi şi burlane ce porneau de la acoperiş şi se terminau cu garguie; la fiecare aripă a clădirii fusese ridicat cîte un turn rotund, scund, de unde se deschidea o priveliştc splendidă către mare, către turbării şi morminte. Privită din afară, părea, desigur, o locuinţă impresionantă. Dar în interior era un dezastru! Tencuieli jupuite, covoare roase pînă la urzeală, şipcile parchetului mîncate de şoareci, lambriuri mucegăite, pereţi invadaţi de igrasie... Îmi venea să mă iau cu mîinile de cap. Instalaţiile sanitare erau fie primitive, fie inexistente, bucătăriile demodate şi lipsite de canalizare, gospodăria însăşi fiind condusă după metode necconomicoase. I-am cerut menajerei să-mi aducă registrele; ea m-a îndrumat către intendent, iar acesta din nou către menajeră. În cele din urmă, am descoperit înregistrări incomplete pe care, desigur, Giles Penmar nu le-a cerut niciodată, iar a doua zi le-am spus intendentului şi menajerei că sînt liberi să plece.

Majordomul era un bătrînel drăguţ, foarte devotat familiei Penmar şi, deşi îl suspectam că dădea cam des tîrcoale vinului de Porto din pivniţe, m-am hotărît să-i mai ofer o şansă. După ce am rezolvat problema lui Medlyn, l-am îndepărtat pe supervirilul valet şi pe ajutoarea de bucătar însărcinată, am dat afară un grăjdar insolent şi am băgat spaima în toate cameristele.

– După cum ştim cu toţii, le-am spus eu cu severitate în timp ce se holbau la mine, curăţenia ocupă locul doi după evlavie, aşa că în viitor, atunci cînd voi intra într-o încăpere, sper să văd...

Şi a urmat o lecţie severă despre mobilier lustruit, covoare curate, perdele spălate, tigăi şi cratiţe frecate pînă să te poţi oglindi în ele, duşumeaua bucătăriei spălată zilnic, iar alimentele acoperite cu muselină, pentru a le proteja împotriva şoarecilor. Odată intrată în subiect, nu m-am mai putut abţine şi am făcut aluzii sumbre cu privire la soarta ce l-ar aştepta pe un servitor care ar lăsa pînzele de păianjen să invadeze colţurile. Cînd am terminat, în sfîrşit, toată lumea a înţeles că la Penmarric începea o nouă eră, în care nu mai era loc pentru servitori leneşi, insolenţi sau iresponsabili.

Dar noile ere nu puteau fi instituite fără ajutoare. Multe luni după instalarea noastră la Penmarric, Mark şi cu mine am fost absorbiţi de campania de înfrumuseţare a locuinţei, pînă cînd am început să mă întreb cînd vom fi liberi să ne bucurăm de viaţa la Penmarric; presimţeam că va trebui să ducem o luptă continuă doar pentru a exista.

În sinea mea, eram încîntată că voi fi propria mea menajeră şi-mi voi satisface astfel ambiţia de a răspunde de conducerea unei gospodării mari, dar m-am văzut nevoită să admit că nu-mi puteam manifesta priceperea. Trebuia să recurg la serviciile unei menajere; ar fi fost ciudat pentru o persoană în noua mea situaţie să se tocmească cu negustorii şi să aibă de-a face direct cu slugile, aşa cum mi-a atras atenţia Mark. Aşadar, am dat un anunţ pentru angajarea unei menajere şi a altor servitori, dar, între timp, am supravegheat amplele acţiuni de curăţenie pe care le-am iniţiat, am comandat covoare noi şi materiale pentru perdele. Mark angajase un arhitect şi petreceam împreună ore fascinante plănuind cum vom putea transforma casa asta oribilă într-una nu numai locuibilă, ci şi plăcută. În sfîrşit, interiorul a fost zugrăvit în culori pastel şi s-au instalat ferestre noi pentru a permite soarelui să pătrundă în încăperile mohorîte. Aripa dinspre răsărit (despre care se spunea că este bîntuită de stafii) a fost transformată în apartamente aerisite pentru musafiri care, neştiind de presupusa existenţă a stafiilor, nu s-ar fi simţit deranjaţi de ele. O armată de meseriaşi au instalat două băi, trei closete şi apă curentă în bucătării. Terenul de joacă din pod al şoarecilor a fost colonizat cu o familie de

pisici, iar un batalion de grădinari au pornit la atac împotriva buruienilor care invadaseră grădinile. La sfîrşitul acelei lungi şi istovitoare veri, aveam sentimentul că readusesem casa într-o stare de funcţionalitate aproximativă.

În tot acest timp, Mark se implicase serios în administrarea moşiei. Angajase un nou administrator şi-şi petrecea mult timp cercetînd situaţia minei Sennen Garth, care adusese mari venituri familiei Penmar la începutul secolului. Ştiam prea puţin despre minele de cositor şi de cupru şi mă obişnuisem cu prezenţa clădirilor de piatră care adăposteau motoarele, socotind că fac parte din peisaj, după cum consideram că mormanele dizgraţioase de zgură constituiau un mijloc de trai pentru săracii care nu aveau propriul lor pămînt pentru a-l lucra. „Peşte, cositor şi cupru!" aşa suna faimosul slogan cornwallez, dar cele trei surse ale prosperităţii Cornwall-ului se prezentau într-o altă ordine de priorităţi. Cornwall-ul fusese faimos pentru cositorul ce zăcea în măruntaiele lui de cînd îşi aduceau oamenii aminte, dar, în realitate, în secolul al nouăsprezecelea, minele produseseră mai mult cupru decît cositor. Nu departe de Penmarric se aflau două mine celebre în toată lumea: Botallack, cocoţată în vîrful stîncilor şi care era o adevărată minune a tehnicii la acea dată, şi Levant, ce cobora atît de adînc şi atît de departe sub ocean încît, prin comparaţie, mina Penmarilor – Sennen Garth – părea insignifiantă. Familia Penmar mai poseda o mină, King Walloc, dar aceasta fusese închisă de multă vreme şi nu mai aducea profituri. Nici Sennen Garth nu era prea rentabilă cînd am ajuns noi la Penmarric; continua să funcţioneze, dar producţia ei se redusese şi numărul oamenilor care munceau acolo scăzuse simţitor.

Mark a chemat experţi în minerit de la Dolcoath, celebra mină de lîngă Camborne, dar raportul lor a fost nefavorabil. Îngrozit de condiţiile mizere de lucru din mină şi conştient de faptul că ar fi trebuit să cheltuiască sume uriaşe pentru a asigura condiţiile de securitate a lucrătorilor, Mark a decis să închidă Sennen Garth.

Hotărîrea lui a stîrnit însă rumoare în regiune, de la St. Just la Zillan, unde locuiau majoritatea minerilor. Delegaţii de protestatari au sosit la Penmarric sub conducerea lui Jared, care pornise o cruciadă zgomotoasă pentru redeschiderea minei, dar totul s-a soldat cu un eşec. Mark era neîndurător. Protestele nu au încetat, căci oamenii credeau că Mark, fiind atît de tînăr, o să-şi încalce hotărîrea dacă vor insista, dar, pe măsură ce ei protestau din ce în ce mai violent, atitudinea lui Mark devenea tot mai dură. Era încăpăţînat cît o jumătate de duzină de catîri şi un adversar pe măsura minerilor nemulţumiţi de pe coasta cornwalleză a cositorului.

În perioada aceea tulbure, mama lui Mark a sosit pe neanunţate la hotelul „Metropole" şi i-a scris că nu putea să mai rămînă nici o zi departe de iubitul ei Penmarric, indiferent de scuzele pe care le-ar inventa ca să-i amîne sosirea.

– Dumnezeule! a zbierat Mark într-un acces de furie. Parcă n-aş avea destule necazuri pe cap! Ea mai lipsea, să-şi bage nasul în afacerile mele şi să critice tot ce am realizat! Cum îndrăzneşte să vină aici neanunţată?! Cum îndrăzneşte? Doamne, cît detest femeile dominatoare şi arogante! O să-i spun exact ce cred despre încercările ei neobrăzate de a se infiltra în casa mea!

Eu nu-mi puteam reprima o undă de simpatie pentru Maud Penmar. Nu ne-a vizitat decît o singură dată la Morvah, atunci cînd se născuse Stephen, şi cu acel prilej stătuse o săptămînă la „Metropole", dornică să-şi cunoască primul nepot. Acum eram sigură că voia să-l vadă pe Marcus, dar şi casa pe care o iubise atît de mult în anii tinereţii. Nu-l puteam opri pe Mark să se certe cu ea, pentru că asta se întîmpla ori de cîte ori se întîlneau, însă după ce şi-a stors o lacrimă mare şi strălucitoare, iar el i-a ţinut mîna şi i-a spus că, în definitiv, ar putea sta o zi sau două, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să fiu cît mai ospitalieră. Dar era o femeie foarte obositoare, iar eu, la rîndul meu, mă simţeam extenuată, atît din cauza activităţilor casei, cît şi pentru că aşteptam un alt copil în mai. Cînd Mark a reuşit în sfîrşit s-o trimită la Gwcek, să-l viziteze pe Nigel, am simţit o imensă uşurare şi aş fi stat în pat o săptămînă întreagă dacă nu s-ar fi apropiat Crăciunul, una din cele mai obositoare perioade ale anului. Între timp, prezenţa noastră la Penmarric fusese remarcată în toată regiunea şi în curînd am fost asaltaţi cu invitaţii de tot felul. Mă bucuram că eram însărcinată, căci aveam un motiv să scap, chiar şi numai momentan, de solicitările cele mai înfricoşătoare pe care mi le impunea noul meu statut social. Cînd doctorul Salter mi-a dat obişnuitul lui sfat de a mă odihni cît mai mult, m-am agăţat de această şansă ca să-mi reiau viaţa liniştită şi preocupările de ordin intelectual. Cititul mi-a îmbogăţit vocabularul, iar accentul mi s-a mai estompat, dar nu suficient pentru a nu-mi crea complexe. În cele din urmă, în disperare de cauză, am dat un anunţ discret într-un ziar din Penzance pentru angajarea unui profesor calificat de fonetică. S-a prezentat o bătrînică cu care am convenit să vină de două ori pe săptămînă la Penmarric, pentru a mă ajuta să-mi îmbunătăţesc pronunţia.

Mark a protestat cînd a aflat de iniţiativele mele, susţinînd că vorbesc destul de bine ca să-i plac lui, dar nu a insistat prea mult pe această temă, ceea ce mi-a dat de bănuit că, în sinea lui, era mai mulţumit decît voia să admită.

A venit şi Anul Nou. Uneori, stînd întinsă în şezlong şi admirînd invitaţiile acelea trimise de reprezentanţii aristocraţiei din Cornwall, simţeam un fior de panică străbătîndu-mi şira spinării. În momente ca acestea, aveam senzaţia, de-acum familiară, că nu mă voi ridica niciodată la înălţimea noii mele situaţii şi nu mă gîndeam decît la Marcus şi la viitorii mei copii, condamnaţi să trăiască într-o lume despre care ştiam de pe acum că nu mă va accepta fără rezerve. Îmi spuneam îngrijorată: „Sper că mă voi simţi la largul meu cu ei" Dar imediat după aceea apărea spaima oribilă, care nu mă părăsea niciodată: „Sper că nu le va fi ruşine cu mine"

De bună seamă că şi sarcina îmi accentua starea aceea morbidă. De fiecare dată cînd simţeam că mă cuprinde, luam hotărîrea să-mi alung gîndurile acelea pesimiste şi uneori reuşeam, dar de multe ori nu izbuteam şi rămîneam ore întregi deprimată şi descurajată, tînjind după viaţa tihnită şi monotonă pe care o dusesem la Deveral Farm.

3

Fetiţa mea cea mai mare s-a născut la sfîrşitul lui mai, cînd Marcus împlinise un an. În timpul ultimelor săptămîni de aşteptare, mă delectasem cu poemele lui Tennyson, mai ales cu acela despre ferma singuratică, înconjurată cu şanţuri de apărare, în care eroina părăsită îşi aştepta iubitul. O vedeam pe biata fată abandonată într-un loc semănînd cu Penmarric aşa cum era cînd ajunsesem noi acolo şi îmi sîngera inima pentru suferinţele ei. Cînd Mark m-a întrebat ce nume voiam să-i dau, i-am răspuns fără ezitare: Mariana.

– După eroina din *Măsură pentru măsură?*

– După fata din poemul lui Tennyson, i-am răspuns eu, neştiind că Tennyson se inspirase din Shakespeare.

Mark a profitat de ocazie ca să-mi atragă atenţia asupra acestui amănunt.

– N-am nimic împotrivă. Dar ar trebui să-i dăm şi numele tău.

– Nu, nu vreau, Mark. Imaginează-ţi cum ar suna Mariana Janna! Şi-apoi, mie nu-mi prea place numele meu.

– Mie da, a adăugat el. Poate, dacă o să mai avem o fetiţă...

Nu eram hotărîţi cîţi copii voiam să avem, dar, oricum, ne gîndeam la patru sau cinci. După moartea lui Stephen am fost cuprinsă de o dorinţă disperată de a avea mulţi copii şi cît mai repede, pentru a nu mai fi pusă în situaţia să intru într-o odaie a copiilor fără să le aud glasurile. Dacă ar fi fost după mine, mi-aş fi dorit mai mult de un copil pe an.

Dar, curînd după sosirea Marianei pe lume, Mark mi-a spus:

– Acum, că avem doi copii, mai putem aştepta pînă să apară şi alţii. E timpul să ne ocupăm puţin şi de noi şi să ne mai şi distrăm. În ultimul an am muncit amîndoi peste puteri, aşa că ar fi cazul să ne luăm o vacanţă de două luni, ce zici? Mi-ar plăcea să mergem în Italia sau în Elveţia, ori poate din nou în Franţa. Simt că am nevoie de puţin răgaz.

De ce am respins atît de categoric sugestia lui, nu-mi pot explica nici astăzi. Sigur că unul din motive îl constituia experienţa pe care o trăiscm în timpul lunii de miere, cînd dorul de casă, nesiguranţa şi senzaţia permanentă că nu voi fi la înălţimea aşteptărilor m-au făcut să resping ideea de a mai călători în ţări străine. Sau poate că mă simţeam atît de doborîtă de efortul permanent de adaptare la noua mea viaţă de la Penmarric, încît pur şi simplu nu mai eram în stare să fac faţă şi unei călătorii în străinătate.

– Mariana e încă prea micuţă ca s-o pot lăsa singură, am început eu pe un ton cam nesigur, dar, spre dezamăgirea mea, Mark a găsit scuza nefondată şi a făcut nişte remarci destul de severe cu privire la datoria unei soţii de a se îngriji de soţ tot atît de mult ca şi de copiii săi. Afirmaţiile lui m-au întristat, pentru că ştiam că făcusem mari eforturi pentru a-i fi pe plac şi a-mi ridica nivelul intelectual, ca să nu-l pun în dificultate atunci cînd ne vom întîlni cu prietenii lui din aceeaşi categorie socială, dar nu a făcut nici o încercare de a-şi cere scuze şi s-a retras înainte ca eu să protestez împotriva acuzaţiilor lui nedrepte. Mai tîrziu, am încercat că uit discuţia, dar nu mi-o puteam scoate din minte, aşa că am analizat pe toate feţele nepotrivirea de vederi dintre noi şi, în cele din urmă, m-am hotărît să redeschid subiectul vacanţei împreună.

– Mark... i-am spus eu în după-amiaza următoare, în timp ce ne aflam pe terasă, încălzindu-ne la soarele blînd de septembric şi lăsîndu-ne mîngîiaţi de briza uşoară dinspre mare, Mark, mă gîndesc la vacanţa...

Mi-a aruncat acea privire încărcată de aşteptare pe care i-o cunoşteam atît de bine.

– Ce curios că ai atacat prima subiectul ! Tocmai voiam să-ţi vorbesc şi eu despre asta.

– Oh! am exclamat eu, atît de surprinsă încît nu-mi găseam cuvintele.

– Ce voiai să spui?

– Eu... voiam doar să-mi cer scuze pentru că... pentru că nu doresc să merg cu tine acum. Mark, dragul meu, asta nu înseamnă că n-o să vin niciodată cu tine în vacanţă în străinătate! Poate că la anul...

– La anul, a spus el pe un ton tăios, ai să fii din nou însărcinată şi iar n-ai să poţi merge.

De data asta eram eu furioasă.

– Ţi se pare atît de oribil să fiu însărcinată? Credeam că vrei să ai copii!

– Nu toţi odată, a ripostat el. De ce trebuie să ne grăbim aşa? Nu ne putem rezerva puţin timp şi pentru noi, să ne bucurăm unul de compania celuilalt? Încearcă să judeci prin prisma mea – în cazul în care eşti capabilă să accepţi un alt punct de vedere decît al tău! Ai avut trei copii în patru ani şi ţi-ai satisfăcut pe deplin instinctul matern, dar fă în aşa fel încît să ţii cont şi de instinctele *mele!* Cred că a sosit timpul să te gîndeşti şi la mine, nu numai la tine. M-am plictisit să fiu un soţ de ocazie, chiar dacă tu te străduieşti să nu fii o soţie de ocazie.

Cu un efort imens, am reuşit să-mi păstrez cumpătul.

– Alţi soţi reuşesc. Şi sînt o sumedenie de femei care au cîte un copil pe an.

– În zilele noastre, doar cei din clasa muncitoare se înmulţesc ca o ceată de iepuri!

– Iar eu – aşa cum n-ai încetat să-mi reaminteşti – provin din această clasă muncitoare! Vrei să spui că „nu se face" să ai un copil în fiecare an? Asta vrei?

– Oh, nu mai fi atît de exagerat de sensibilă!

Îl simţeam încordat şi indispus.

– Fir-ar să fie, Janna, n-am spus că nu trebuie să avem o familie numeroasă, dar pur şi simplu nu văd de ce n-am putea aştepta doi ani – măcar unul – înainte de naşterea următorului copil.

– Eu nu am timp să aştept, am replicat eu cu o voce joasă şi am început să tremur de supărare, pentru că cei zece ani de diferenţă între noi erau un subiect la care nu-mi plăcea nici măcar să mă gîndesc, darmite să-l discut cu el.

– Ai cel puţin zece ani înaintea ta în care poţi face copii.

– Naşterile devin tot mai periculoase după patruzeci de ani. Asta îmi mai lasă doar cinci ani, nu zece.

– Ai de gînd să-ţi petreci următorii cinci ani turnînd copii şi evitîndu-mă sub acest pretext mai multe luni pe an?

– Nu-i adevărat!

– Nu este adevărat că doctorul recomandă femeilor să nu întreţină relaţii sexuale în anumite perioade din timpul sarcinii şi după naştere?

Detestam brutalitatea cu care vorbea despre chestiuni atît de intime şi mă simţeam înjosită de o asemenea frăneheţe. Nu mai eram o chelneriţă, nici măcar o nevastă de fermier, obişnuită să audă conversaţiile cele mai grosolane în jurul ei, şi eram supărată pe Mark că mă trata ca atare.

Deşi am tăcut, nu a făcut nici o încercare de a schimba subiectul.

– Ai vreun motiv să mă respingi?

– Mark, nu fi absurd!

– Cînd faci dragoste cu mine nu mai simţi aceeaşi plăcere ca la început!

Mi-am spus că era supărat şi am încercat să-mi reprim tulburarea.

– Nu, nu e adevărat, dar... Mă străduiam să găsesc cuvintele potrivite ca să-l fac să înţeleagă... dar, vezi tu, timpul acela nu e veşnic, Mark, vine şi se duce şi nu rămîi cu mimic. Dar copiii, copiii sînt pentru totdeauna. Copiii există! Copiii îi dau siguranţă unei femei. Oh, Mark, încearcă te rog să înţelegi...

– Se pare că vorbim ca să ne aflăm în treabă, m-a întrerupt el cu răceală. Ţi-am mai spus că şi eu îmi doresc copii. Aş fi vrut doar să te am numai pentru mine pe durata unui an.

I-am răspuns – şi ştiu acum că a fost o nechibzuinţă din partea mea – dar ajunsesem la capătul răbdării:

– Şi cînd te gîndeşti că tu mă acuzi *pe mine* de egoism! Eşti infinit mai egoist ca mine!

– Îţi cer doar să-mi acorzi ceea ce i se cuvine oricărui soţ.

Ne priveam în tăcere. După un timp, Mark a spus pe un ton calm:

– Vrei să vii cu mine în vacanţă în străinătate, luna viitoare, sau nu vrei?

– Mark... am mai încercat să-i explic.

– Da sau nu?

Mi s-au perindat prin faţa ochilor oraşe şi oameni străini, am resimţit senzaţia aceea de abandon într-o ţară străină şi neprietenoasă.

– Poate anul viitor...

– Da sau nu, Janna?

Abia începusem să mă obişnuiesc cu atmosfera de la Penmarric. Pentru moment, nu mai puteam suporta alte schimbări, noi figuri şi locuri necunoscute. El purta întreaga vină fiindcă nu manifesta mai multă înţelegere; nici măcar nu făcea vreun efort în acest sens.

– Nu, am răspuns eu, nu vreau să merg anul ăsta.

S-a lăsat din nou o tăcere grea.

– Înţeleg, a spus Mark într-un tîrziu. Cu alte cuvinte, nu vrei să amîni următoarea ta sarcină.

Am profitat de ocazie ca să-i fac o concesie.

– Aş putea încerca s-o amîn... Mimam îngrijorarea ca să nu ghicească cît de mult îmi doream încă un copil menit să mă scutească de îndeplinirea îndatoririlor mele sociale de stăpînă a Penmarric-ului. Nu vreau să te supăr, Mark, dar... desigur... nu pot garanta sută la sută...

– Cu alte cuvinte, a răspuns el tăios, n-ai să faci nici un efort pentru a evita să rămîi însărcinată după ce pretinzi tot timpul că treci prin chinuri groaznice, dar de îndată ce vei fi sigură de noua ta sarcină, vei spune că a fost un accident nefericit şi-mi vei cere iertare.

Am rămas fără cuvinte cînd mi-am dat seama că-mi descoperise înşelătoria.

– Ascultă-mă bine, a şuierat el printre dinţi, în timp ce eu amuţisem. Dacă nu vrei să te culci cu mine, să ştii că o să găsesc alte femei amatoare. Şi dacă mai rămîi însărcinată înainte ca Mariana să împlinească un an, ai să-ţi petreci timpul întrebîndu-te unde dispar serile. Înţelegi? Să nu-ţi imaginezi că n-o să te înşel dacă îmi închizi uşa dormitorului, pentru că n-o să ezit nici o clipă. Am avut destulă răbdare, însă acum am ajuns la capăt.

Ameninţările astea proferate la mînie nu mă speriau prea tare, fiindcă ştiam că sînt singura femeie din viaţa lui, dar mă rănise faptul că a putut spune aşa ceva.

– Mark, i-am răspuns eu păstrîndu-mi calmul, nu ţi-am închis niciodată uşa dormitorului meu pentru că aşa am vrut eu...

– Pînă în prezent ai închis-o deliberat – întrucît ai preferat să faci copii – cel puţin cinci luni în fiecare an. Te-am iertat pentru că amîndoi voiam să avem copii şi eu am înţeles să accept situaţia. Dar acum nu mai vreau copii şi dacă rămîi din nou însărcinată după discuţia asta, am să primesc vestea ca şi cum mi-ai fi trîntit uşa în nas.

– Sfinte Dumnezeule! am strigat eu, incapabilă să mă mai stăpînesc, pentru că furia clocotea în mine atît de năvalnic încît renunţasem la orice pretenţie de calm. Nu te gîndeşti niciodată la altceva decît la aspectul ăsta al relaţiei noastre? Chiar nu poţi lăsa să treacă o noapte fără să...

Şi, înainte să mă pot controla, blasfemia, expresia de nereprodus luată din mocirlă îmi trecuse pe buze. M-am oprit imediat, cu obrajii în flăcări, dar era prea tîrziu.

M-a privit. Apoi a ridicat o sprînceană, cu un rictus de dezgust în colţul gurii.

– Într-adevăr, draga mea, a spus el cu cel mai sarcastic ton, tărăgănat, în stil londonez, nu trebuia să faci atîtea eforturi ca să-mi aminteşti de unde ai venit, dar întrucît mi-ai adus aminte, aproape că-mi doresc să ne putem întoarce la Roslyn Farm! Acolo cel puţin puteam obţine ce-mi doream, cînd doream şi fără atîtea fasoane. Erai o amantă perfectă.

S-a oprit. S-a lăsat din nou o tăcere îndelungată. Nu se auzea decît mugetul valurilor care se izbeau de stînci. Dincolo de parapetul terasei se întindea marea pînă spre orizontul ceţos şi soarele strălucea pe un cer fără nori. M-am răsucit pe călcîie şi am pornit clătinîndu-mă către uşile mari ce dădeau pe terasă.

L-am auzit strigîndu-mă:

– Janna... dar nu m-am oprit. Am deschis una din uşi, m-am împiedicat de o măsuţă, am răsturnat un vas cu flori. M-am îndreptat către

coridorul ce ducea spre holul mare. Acolo era răcoare şi întuneric. Nu vedeam pe unde să păşesc. Cînd am ajuns în hol, nu mai aveam decît un singur gînd: „Vreau să mă duc acasă. Urăsc locul ăsta"

Am ieşit afară, pe aleea care ducea la pîlcul de pomi de la poarta de intrare, şi am privit ramurile răsucite care se profilau pe cerul Cornwall-ului. În timp ce traversam peluza, simţeam razele soarelui încălzindu-mi spinarea. În depărtare, turbăriile care luceau din cauza aburilor produşi de căldură păreau că-mi fac semne misterioase peste întinderea care ne separa.

Am umblat, am umblat în neştire, pînă la St. Just, am trecut de acesta şi m-am depărtat de drumul care ducea de la turbăriile ce ajungeau pînă în comuna Zillan. Mlaştinile cenuşii sclipeau în lumina soarelui de vară, iar stîncile de la Carn Kenidjack îşi înfigeau degetele zdrenţuite în cerul strălucitor.

M-am oprit şi am privit în urma mea.

Mark venea după mine, dar se afla la o distanţă oarecare. Mi s-a părut că mă cheamă, dar nu-l auzeam bine pentru că era prea departe, aşa că m-am întors şi am continuat să-mi croiesc drum printre buruieni, îndreptîndu-mă spre Zillan.

Mergeam în neştire. Picioarele mă dureau îngrozitor, aşa că mi-am scos pantofii mei eleganţi şi am umblat desculţă peste turbării, desculţă ca în anii copilăriei şi, la un moment dat, turbăriile dispărură, fiind înlocuite de aleile puturoase şi murdare din St. Ives. Deodată, l-am văzut pe tatăl meu venind de pe mare, bietul meu tată, vesel şi generos, care era întotdeauna bun cu mine şi care mă întreba unde plecase mama sau unde ar putea s-o găsească. Prin faţa ochilor mei se perindau obloanele pictate din Shrimp Street, marinarii vulgari, sticlele sparte, încăierările între beţivi. Îi revedeam pareă aievea pe femeia de la Misiunea Evanghelică spunîndu-mi: „Plata păcatului este moartea, fata mea, să nu uiţi niciodată asta", şi pe preot murmurînd: „Biata copilă, ce soartă tristă!" În tot acest timp, Griselda, draga mea Griselda, mă ţinea strîns la piept şi striga: „Este ruda mea! Va rămîne cu mine! N-o s-o luaţi voi cîte zile oi avea!" Atunci am ştiut: aveam nevoie de Griselda. De nimeni altcineva. Doar de Griselda. O să mă duc la Griselda, fiindcă ea a fost întotdeauna acolo, chiar de la început, şi continuă să fie acolo, chiar şi astăzi.

Eram extrem de răvăşită de vreme ce nu-mi aduceam aminte că nu mai locuia acolo, în cocioaba din Morvah, şi că avea acum o căsuţă proprie la Penmarric. Mă îndreptam într-o direcţie greşită, îndepărtîndu-mă de ea cu fiecare pas, dar nu voiam să mă întorc.

Am intrat pe teritoriul comunei Zillan.

Îmi continuam drumul, întoreîndu-mă uneori să văd dacă Mark se apropiase între timp, dar el păstra distanţa dintre noi. Şi, brusc, m-am regăsit singură printre mlaştini, de parcă eram din nou o nevastă de fermier ce reuşise să smulgă câteva minute preţioase de destindere din istovitoarele ore de muncă. În faţa mea se profilau zidurile Castelului Chûn.

Am pătruns în cercul interior de pietre şi am rămas acolo nemişcată, la adăpost de vînt, simţind sub tălpi iarba mătăsoasă. Cînd m-am uitat înapoi, l-am văzut venind spre mine.

În clipa în care a ajuns în dreptul meu, ochii lui aveau din nou o expresie taimică, gura îi era strînsă şi faţa lipsită de expresie. Am rămas un timp unul în faţa celuilalt, apoi a traversat brazda de iarbă care ne separa şi mi-a atins uşor braţele cu degetele.

Am închis ochii, simţind cum mă înţeapă lacrimile ca nişte ace în dosul pleoapelor, am întors capul, dar tot m-a sărutat. Şi deodată mi-am simţit genunchii moi şi întregul corp înfiorat de dorinţă.

– Iartă-mă, a fost tot ce-a spus. Nu şi-a cerut scuze. A rostit doar un sec „Iartă-mă" cu vocea lui răsoolitoare şi l-am iertat fiindcă-l iubeam şi fiindcă abia atunci îmi dădusem seama cîtă importanţă, cîtă neasemuită importanţă avea dragostea lui pentru mine. Şi, totuşi, mă iubea. De aceea se căsătorise cu mine şi nu mă lăsase să mă zbat singură la Roslyn Farm. Cîtă vreme mă iubea, nimic nu mai conta, nimic altceva şi, cînd i-am privit faţa, am înţeles că încă mă mai iubea. L-am cuprins în braţe şi pentru un lung moment trupurile noastre s-au înfiorat şi am rămas înlănţuiţi sub mîngîierea razelor calde ale soarelui. Îmbrăţişările noastre au devenit tot mai ameţitoare, tot mai lacome şi, sub imperiul acelei dorinţe irezistibile, ne-am întins la umbra zidurilor castelului. Acolo, pe pămîntul tare, m-a iubit cu pasiunea devastatoare din care avea să se întrupeze cel mai iubit copil al meu.

Capitolul cinci

Micul Henry era primul născut într-o familie în continuă creştere. Sora lui, Matilda, văzuse lumina zilei în 1156, iar un an mai tîrziu venise pe lume un alt fiu, la Beaumont Palace, Oxford, care fusese botezat Richard... Regina era nevoită să ducă o viaţă retrasă pe parcursul unor lungi perioade în fieeare an. Această situaţie justifica în bună măsură eseapadele amoroase ale lui Henry...

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Cînd mi-am dat seama că am rămas din nou însărcinată, am fost cuprinsă de panică. În primul moment m-a iritat constatarea că nu-mi luasem măsuri de precauţie şi acţionasem ca orice femeie din înalta societate care nu se pricepe să evite astfel de situaţii. Mai tîrziu, iritarea a cedat locul groazei la gîndul că va trebui să-i împărtăşesc vestea lui Mark. Cu toate acestea, îmi dădeam seama că şi acest sentiment îşi pierdea intensitatea în faţa senzaţiei de uşurare şi de bucurie nemărturisită; obligaţia sîcîitoare de a organiza un bal pentru Noul An la Penmarric putea fi acum amînată o vreme. În viitorul apropiat se impunea să mărim apartamentul copiilor, să angajăm o dădacă pentru a o ajuta pe Nanny, să-i dau lui Marcus vestea că în curînd o să aibă un tovarăş de joacă...

Dar, în primul rînd, trebuia să-i spun lui Mark că s-ar putea să mai aibă un fiu.

În perioada aceea ne aflam la Londra; după scena petrecută la Chûn, îi promisesem lui Mark că-l voi însoţi în străinătate ori de cîte ori va dori, dar el, într-un acces de generozitate, a optat pentru cîteva săptămîni în Capitală în locul unui voiaj mai obositor pe Continent. La Londra am constatat că toată lumea vorbea despre „Cărţi", respectiv despre faimoasa *Carte galbenă* a lui Aubrey Beardsley şi despre *Cartea Junglei* de Kipling. Eram atît de dornică să văd desenele lui Beardsley că nu ştiam cum să fac rost de un exemplar, dar Mark a cumpărat unul şi

l-a lăsat într-un sertar neîncuiat, aşa că mi-am putut arunca ochii asupra lui ori de cîte ori lipsea din cameră. După părerea lui, desenele erau „inspirate, dar facile" şi „nu chiar pe gustul lui". Am descoperit curînd că nici mie nu-mi plăceau fiindcă mi se păreau prea bizare pentru a le socoti „murdare" Totuşi, n-aş putea spune că m-au dezamăgit, întrucît toată lumea le considera şocante, dar am preferat să-mi îndrept atenţia spre alte evenimente culturale. Am fost la concerte, am studiat noua simfonie a lui Ceaikovski, care fusese executată pentru prima oară cu un an înainte, apoi am fost la o serie de spectacole, de la operele lui Gilbert şi Sullivan pînă la una din acele drame cu o atmosferă îngrozitor de sumbră, semnată de un autor străin pe nume Ibsen. Am vizitat galerii de pictură, am luat dineul la cele mai moderne restaurante şi am făcut vizitele de rigoare care, în treacăt fie spus, mă călcau pe nervi, pînă cînd, după ce trecuseră cîteva săptămîni, mi-am luat inima în dinţi şi m-am dus din nou la medicul meu din Wimpole Street.

– eu zic că nu trebuie să fii înzestrat cu simţ muzical ca să apreciezi opera, spunea Mark în seara aceea la cină. Opera este un spectacol splendid prin ea însăşi, independent de muzică. Bineînţeles, nu dau doi bani pe ultima creaţie a lui Richard Strauss, dar cîţiva compozitori italieni... Ce s-a întîmplat?

Cînd eşti dominat de frică timp de mai multe ore, aşteptarea ţi se pare adesea mai greu de suportat decît evenimentul propriu-zis. Timp de cîteva clipe după ce i-am dat vestea, a rămas atît de nemişcat că am simţit cum mi se face părul măciucă, dar într-un tîrziu a ridicat din umeri, a zîmbit şi a spus pe un ton nepăsător:

– Nu înţeleg de ce te agiţi atît! N-am nici un motiv ca să mă cert cu tine.

– Nu la asta mă gîndeam, Mark. Îmi dau seama că trebuie să fii furios, dar...

– Draga mea, ce drept am eu să fiu furios? Cu greu ai fi putut să rămîi însărcinată fără concursul meu. Hai să dăm uitării discuţia asta neplăcută!

N-am mai încercat să mă scuz, dar mă simţeam mizerabil, căci, de bună seamă, mă suspecta că acţionasem cu bună ştiinţă. Cu toate acestea, a fost foarte atent şi grijuliu cu mine pe tot drumul spre casă şi chiar ne-am gîndit împreună la numele pe care urma să-l dăm bebeluşului, dar în timpul sărbătorilor Anului Nou s-a cufundat din nou în hîrţoagele lui, după ce făcuse o pauză destul de lungă. În februarie a lipsit chiar trei săptămîni de-acasă pentru a întreprinde unele cercetări la Londra. Absenţa lui mi se părea greu de suportat, căci detestam să iau singură mesele în sufrageria aceea imensă, unde mi se schimbau cu meticulozitate farfuriile şi tacîmurile după fiecare fel de mîncare,

şi nu-mi plăcea să-mi petrec serile de una singură în salonul tăcut. Dimineaţa stăteam mai mult în apartamentul copiilor, dar Marcus – deşi era adorabil – nu crescuse suficient pentru a constitui o companie agreabilă, iar Marianei îi apăreau primii dinţişori şi nu se simţea deloc în apele ei. După-amiezele încercam să-mi îndeplinesc obligaţiile din cadrul comitetului parohial şi rezolvam corespondenţa, dar mi-era teamă să expediez scrisorile fără ştirea lui Mark, ca nu cumva să se fi strecurat vreo greşeală de exprimare. Nu ştiam cum să-mi omor timpul, aşa că la întoarcerea lui Mark am fost mai mult decît fericită. Cu toate acestea, îl vedeam foarte puţin. Dimineaţa lucra în bibliotecă, iar după-amiezele pleca, pe jos sau călare, pentru a-şi inspecta domeniile. Serile se închidea din nou în bibliotecă, înconjurîndu-se de cărţile lui. O dată sau de două ori pe săptămînă pleca la Penzance, unde petrecea după-amiaza la Carnforth Hall înainte de a cina cu vechiul lui prieten Michael Vincent, şi eu aveam grijă să nu-i reproşez preferinţa tot mai evidentă pentru compania unui bărbat. Michael Vincent mi se părea un tip foarte plicticos, dar, desigur, Mark era liber să-şi viziteze prietenii şi nu voiam să-l sîcîi cu reproşuri referitoare la lipsa lui de atenţie faţă de mine.

Lunile lungi şi plicticoase de iarnă se scurseră cumva, spre marea mea uşurare. Menajera pe care o angajasem conducea atît de bine gospodăria, încît îmi rămînea prea puţin de făcut, iar starea mea mă împiedica să-mi îndeplinesc îndatoririle ce-mi reveneau în cadrul parohiei. Cutreieram camerele copiilor şi încercam să-mi fac planuri cu privire la viitorul copil, dar, dintr-un motiv sau altul, nu reuşcam să ies dintr-o prelungită stare de apatie şi să mă mobilizez pentru începerea pregătirilor.

Veni primăvara, urmată de vară şi, o dată cu ea, se apropia şi sorocul naşterii copilului. A văzut lumina zilei pe 18 iunie, anunţîndu-şi sosirea cu nişte ţipete viguroase care ne-au asurzit pe toţi. S-a potolit doar cînd mi-a fost pus în braţe şi atunci feţişoara lui boţită s-a destins ca prin farmec. Apoi a deschis ochii pentru a mă privi întîia oară, părînd că mă studiază o vreme, ca şi cum prezenţa mea ar fi avut o semnificaţie misterioasă pentru el.

I-am atins gingaş mînuţa şi, din acest moment, s-a format între noi o legătură invizibilă, de nezdruncinat.

Am zîmbit.

Întrucît Mark alesese numele lui Marcus, mi-a zis că era rîndul meu să-i dau un nume celui de-al treilea fiu al nostru, astfel că i-am spus Philip pentru simplul motiv că acesta fusese dintotdeauna numele meu preferat.

2

Îmi iubeam toţi copiii, dar pe unii îi îndrăgeam mai mult deeît pe ceilalţi. Mulţi ani mai tîrziu, Mariana mi-a spus o dată, într-un acces de furie:

– Nu ţi-a păsat decît de băieţi! Numai băieţii au însemnat ceva pentru tine!

Deşi am negat cu înverşunare, în sinea mea am recunoscut că fiii mei m-au interesat mai mult decît fiicele. O bună bucată de vreme, Stephen – sau mai degrabă amintirea lui Stephen – a ocupat cel mai important loc în inima mea, dar probabil că asta se datora faptului că fusese primul născut şi personalitatea lui în formare mi se întipărise în memorie cu o acuitate dureroasă datorită dispariţiei lui premature. Drăgălaşul Marcus, cu ochii lui albaştri şi părul negru, aspru şi zbîrlit, avea aerul unui învingător şi lăsa impresia că va deveni cîndva foarte seducător, dar îmi semăna prea puţin. Nu mă regăseam nici în el, nici în Mariana, iar între mine şi Stephen nu am desluşit decît o vagă asemănare; e adevărat că murise înainte de a putea fi decelate unele trăsături distincte. Philip, însă, chiar de la început, era fiul meu – blond ca şi mine, cu ochi mari, albaştri şi păr des, auriu. De la o vîrstă fragedă s-a dovedit de zece ori mai deştept decît Marcus şi îşi însuşea mult mai repede noţiunile noi.

Mă topeam de dragul lui, stîrnindu-i gelozia lui Marcus.

– Ia copilul de-aici! îi poruncea el lui Nanny. Ia-l de-aici, nu-l vreau!

– Fugi şi te joacă cu Mariana, Marcus, l-am repezit eu enervată, dar el s-a agăţat de fustele mele şi n-a vrut să se desprindă de mine.

– Janna, cred că-l răsfeţi cam mult, mi-a spus Mark dezaprobator cînd, venind într-o zi acasă de la Penzance, m-a găsit ca de obicei în odaia copiilor, cu Philip. Mai tîrziu o să te joace pe degete.

– Nu, nu va face aşa ceva, am răspuns eu, şi nu-l răsfăţ. Dar ştiam că are dreptate.

Nanny a început să protesteze:

– Iertaţi-mă, doamnă Castallack, mi-a spus ea într-o zi, cu o voce severă, cum vreţi să-l învăţ pe Master Philip să fie ascultător şi bun, cînd dumneavoastră nu-i refuzaţi niciodată nimic? Firea lui devine tot mai voluntară şi crede că e de ajuns să ţipe puţin ca să obţină ce vrea. Nu e drept, doamnă, nu vă supăraţi că vă spun. Cînd eram la familia de Clancy din Budleigh Salterton...

Şi urma un şir de povestioare din trecutul lui Nanny despre copii oribili care fuseseră idolatrizaţi de părinţi slabi de înger.

Cu toate acestea, m-am hotărît să fiu mai rezonabilă.

Cînd stau şi mă gîndesc, cred că pasiunea pentru copii se datora relaţiilor încordate dintre mine şi Mark. Am sperat că situaţia se va îmbunătăţi după naşterea lui Philip şi mă hotărîsem să fac tot posibilul ca să nu mai am copii măcar doi ani, aşa încît să mă pot consacra lui Mark, dar înstrăinarea ce apăruse între noi persista. Mă decisesem să-l însoţesc în străinătate dacă ar fi dorit, dar acum nu-mi mai făcea o asemenea propunere. Era foarte absorbit de studiile sale istorice şi tocmai terminase o a doua lucrare despre regele John care, spera el, avea să-i consolideze renumele de istoric. În ultima vreme, cînd vorbea despre plecare nu se referea la Continent, ci la Oxford, sau mai bine zis la biblioteca Bodleiană. În curînd ne-am reluat obiceiul de a ne întîlni doar la ora mesei şi panica mea a sporit cînd a început să-şi îndesească vizitele la Penzance. În ultima vreme se vedea cu Michael Vincent de două, trei ori pe săptămînă şi, deşi îl aşteptam întotdeauna în serile pe care şi le petrecea departe de casă, nu venea niciodată în camera mea; ci dormea în cabinetul lui de toaletă, vizavi de dormitor.

Din dorinţa de a-i face pe plac şi de a strînge relaţiile dintre noi, i-am spus într-un tîrziu:

– Mark, de ce nu-ţi inviţi prietenii aici, în loc să te duci mereu la ei, la Penzance? Ce vor crede despre noi? Că sîntem inospitalieri?

– Oh, a exclamat el, dar ştiu că nu-ţi place să primeşti musafiri.

– Cred că acum mi-ar plăcea mai mult, fiindcă m-am obişnuit cu Penmarric, i-am răspuns eu, încercînd să mă conving şi pe mine şi pe el de adevărul spuselor mele.

În curînd n-am mai putut să mă eschivez de la organizarea unor dineuri, şi Mark a început iar să vorbească de un bal de Crăciun. Viaţa noastră căpăta un ritm accelerat, activităţile sociale se înmulţiseră şi între timp îmi reluasem şi îndatoririle în cadrul comitetului parohial, care îmi răpeau foarte mult timp.

Dar, în pofida acestor schimbări, mă vedeam foarte rar cu Mark.

Încercam să nu-mi fac griji, să nu mă gîndesc la diferenţa de zece ani dintre noi, nici la ziua de mîine, cînd voi atinge vîrsta mijlocie, în vreme ce Mark va fi în plenitudinea tinereţii. Aceşti zece ani ajunseseră să mă obsedeze atît de tare, încît mi-am impus să nu mă mai gîndesc la ei. Într-o noapte, cînd Mark se întorsese tîrziu de la Penzance, m-am dus în cabinetul lui de toaletă şi l-am întrebat cu o voce nesigură dacă îl ofensasem cumva sau îi displăcea compania mea.

– Sigur că nu! Dar arăta cam stingherit.

– Atunci de ce – în ultima vreme...

– Vina este a mea, a răspuns el imediat, nu a ta. În ultimul timp am fost obosit şi preocupat.

A doua zi a făcut un efort deosebit să-mi intre în voie, luînd dejunul cu mine şi cu copiii în apartamentul lor şi cinînd cu mine, seara. A fost curtenitor şi fermecător şi pentru prima oară după multe săptămîni am uitat de gîndurile negre, conştientă de fericirea pe care o trăiam.

Dar toate astea au durat numai cinci zile. După aceea Mark a plecat călare la Penzance pentru o zi întreagă şi în aceeaşi după-amiază am fost chemată în odăile copiilor, unde Marcus zăcea bolnav, cu febră mare.

3

Eram înnebunită de îngrijorare. Nanny a încercat să mă liniştească:

– Sînt sigură că nu este nimic grav, doamnă. Copiii fac uşor febră mare, dar, pentru orice eventualitate, n-ar strica să-l chemăm pe doctorul Salter.

Am trimis imediat după doctor şi, în aşteptarea lui, mă învîrtcam ca un leu în cuşcă. Gîndurile mă purtau spre Stephen, pe care-l vodeam aievea, cu feţişoara lui albă ca de ceară, aşezat în leagănul din odaia aceea goală şi tăcută. Am încercat să gonesc imaginile, dar n-am reuşit. Prin faţa ochilor mi se perindau Marcus mort, Philip bolnav, toţi copiii mei în pragul morţii...

Simţeam cum mă cuprinde panica. Nici după sosirea doctorului, care a diagnosticat un caz uşor de pojar, n-am reuşit să-mi stăpînesc temerile şi, într-un tîrziu, pe la mijlocul după-amiezei, îmi doream atît de mult ca Mark să fie alături de mine şi să-mi alunge temerile cu cuvinte de consolare, că am părăsit odaia copiilor, mi-am luat pălăria şi haina şi am comandat trăsura.

– Du-mă la locuinţa domnului Michael Vincent din Penzance, i-am poruncit vizitiului. Îmi făcusem socoteala că-l voi găsi acasă pe Michael, urmînd ca Mark să cineze la Carnforth Hall – sau, dacă plănuiseră să cineze amîndoi la Carnforth Hall, m-aş fi putut duce acolo ca să-i întîlnesc.

Trăsura înainta rapid pe drumul ce ducea spre turbării.

Era şase şi jumătate cînd am ajuns în agreabilul cartier rezidenţial din Penzance, unde Michael îşi cumpărase de curînd o casă. Menajera lui m-a introdus în salon, şi Michael a apărut din biblioteca alăturată.

M-a privit surprins.

– Janna! a exclamat el de parcă ar fi văzut o fantomă. Ce faci la Penzance? Şi-a revenit şi, amintindu-şi bunele maniere, a continuat: Iartă-mă, te rog să iei loc.

Michael era un celibatar tipic – serios, cu o figură banală şi timid în relaţiile cu sexul opus; în pofida ascendentului pe care-l avea în calitate de avocat şi prieten al lui Mark, n-ar fi putut ţine piept unei

femei atît de înspăimîntate şi disperate cum eram eu în seara aceea. Mi-au trebuit mai mult de cinci minute ca să scot de la el informaţia că urma să cineze singur, ba mai mult, contrar celor ce fusesem îndrituită să presupun, se văzuse foarte rar cu Mark în ultimele săptămîni. Şi, ca o încununare a veştilor proaste, am aflat că Mark nu lua masa la Carnforth în seara aceea, întrucît domnul Justin şi domnişoara Judith plecaseră pentru o săptămînă la Helston, împreună cu familia Trehearne.

Într-un tîrziu, după o lungă tăcere apăsătoare, am reuşit să articulez:

– Atunci unde este?

Michael nu mi-a răspuns.

– Te rog, am zis, simţind cum mi se urcă sîngele la cap, dacă ştii, spune-mi, te rog! E o urgenţă – nu se poate să nu înţelegi...

– Da, mi-a răspuns brusc Michael, sigur că înţeleg. Cred că ştiu unde-l poţi găsi pe Mark. Dacă vrei să aştepţi aici...

– Nu, spune-mi unde este.

– S-ar putea să nu fie acolo.

– Oricum, spune-mi. Nu vreau să-mi pierd timpul aşteptîndu-te să faci drumul dus-întors ca să afli dacă este sau nu acolo. Unde îl pot găsi?

– Janna, iartă-mă, dar îmi ceri un lucru imposibil. Eu... Mark şi cu mine ne-am certat cîndva foarte tare fiindcă, după părerea lui – corectă, de altfel – abuzasem de încrederea pe care mi-o acordase... Nu aş vrea ca istoria să se repete.

– Foarte bine, nu-mi spune nimic! Dar de îndată ce vei părăsi această casă pentru a porni în căutarea lui, n-ai cum să mă împiedici să te urmăresc şi să aflu unde te duci! Şi nu mă poţi opri să-i spun mai tîrziu lui Mark că, oricum, i-ai trădat încrederea!

– Bine, dar... Era atît de îngrozit încît abia mai putea vorbi. Dar...

– Dă-mi adresa şi o să-i spun lui Mark că te-am urmărit pînă acolo fără ca tu să-ţi dai seama.

– Janna, te implor, fii rezonabilă – iartă-mă, dar pur şi simplu nu pot...

Mi-am pierdut cumpătul. Întreaga tensiune şi îngrijorare pe care mi le provocaseră boala lui Marcus erau acum amplificate de şocul produs de descoperirea infidelităţii lui Mark, aşa că nu m-am mai putut stăpîni:

– Nu, n-am să te iert! Simţeam că explodez. Dacă Marcus moare fără să aibă lîngă el pe nici unul din părinţii lui numai pentru că nu vrei să-mi spui unde se află Mark...

– Dar...

– Blestemat să fii! am ţipat eu. Eşti un prost şi un nebun încăpăţînat! Ce-mi pasă mie dacă Mark se distrează cu vreo tîrfă din port? Dă-mi adresa şi, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să mă duc acolo şi

să-i vorbesc! Michael, înțelege, e un caz urgent – o urgență, chiar nu-ți poate intra în cap chestia asta? Ai datoria morală să-mi spui unde este Mark, ca să-l pot găsi cît mai repede!

– Dar este o chestiune confidențială – nu te poți aștepta ca eu să...

– Pentru Dumnezeu, îmi asum întreaga răspundere, jur! Întreagă, totală, absolută – dacă asta te liniștește! O să am grijă ca Mark să nu te învinuiască de nimic. Dar dacă nu-mi spui unde este, o să... o să...

– Așteaptă!

S-a îndreptat spre birou ca și cînd ar fi vrut să se agațe de orice pretext pentru a amîna momentul adevărului și a început să răsfoiască cu degete tremurătoare paginile unui carnet cu adrese. Am observat că se oprise la litera P.

– S-ar putea să fie în vizită la una din cunoștințele mele, a spus el cu o voce inexpresivă, este... este văduva unui fost client de-al meu... Se numește doamna Rose Parrish. Locuiește la numărul 12, Landeryon Avenue, la circa jumătate de milă de aici, la a doua cotitură spre stînga din șoseaua principală către Land's End.

– Mulțumesc, am spus și l-am părăsit în grabă.

Am ieșit în stradă și m-am dus spre trăsură.

– 12, Landeryon Avenue, te rog, Crowlas, i-am spus vizitiului. A doua la stînga din drumul principal către Land's End.

– Bine, doamnă.

M-a ajutat să mă urc în trăsură și a închis portiera după mine.

Mă simțeam incapabilă să raționez limpede. Aveam o vagă senzație de durere, mai bine zis convingerea sfîșietoare că viața mă nedreptățise crunt. Nu intenționasem să rămîn însărcinată cu Philip, nici să-l îndepărtez astfel pe Mark. Sarcina fusese doar un accident, survenit atît din vina lui Mark, cît și dintr-a mea; cu toate acestea, mai tîrziu, o folosise ca pe o scuză pentru a mă înșela cu vreo femeie prăpădită, nefericită și vulgară. O vedeam parcă aievea. Doamna Rose Parrish, poate o fostă actriță, cu ceva bani, destul ca să-și poată permite să aibă o casă într-un cartier sărăcăcios, populat cu lume din clasele inferioare. Probabil că avea în jur de patruzeci de ani, o înfățișare comună, un aspect neglijent, dar mucalită. Preferințele lui Mark se îndreptau invariabil către femei mai vîrstnice decît el.

Durerea provocată de această descoperire se dizolva în valul de furie în continuă creștere. Mă gîndeam la cuvintele pe care i le voi adresa lui Mark în clipa revederii, cînd trăsura s-a oprit și vizitiul mi-a strigat:

– Numărul doisprezece, doamnă!

În clipa următoare se dădea jos de pe capră pentru a mă ajuta să cobor.

Mi-am rotit în jur privirea înfrigurată. Era un cartier liniştit, populat de reprezentanţii clasci mijlocii, întru nimic diferit de cel în care locuia Michael. Casa de la numărul doisprezece era de mărime mijlocie şi se ridica în mijlocul unei grădini frumoase de circa un pogon, cu tufe, arbuşti, peluze şi ronduri mari de flori.

După toate probabilităţile, doamna Parrish avea destui bani ca să-şi plătească un grădinar.

Nu mi-am pierdut timpul admirînd peisajul şi am păşit po cărarea ce ducea sprc intrarea principală, unde am sunat.

În clipa în care s-a aprins lumina din vestibul, am simţit un gol în stomac, o uscăciune în gît. Dar uşa fusese deschisă de o servitoare, o tînără îmbrăcată în uniformă, cu bonetă şi şorţ apretate, de un alb imaculat.

Nu i-am dat numele meu, dar i-am spus pe un ton categoric că trebuie să vorbesc imediat cu doamna Parrish. Fata s-a conformat şi m-a introdus, printr-un mic hol, într-un salonaş simplu, dar mobilat cu gust. Cînd a aprins lumina, am văzut peste tot vase cu flori delicat mirositoare – pe pervazul ferestrei, pe şemineu şi pe două măsuţe – care accentuau impresia generală de eleganţă şi rafinament.

De îndată ce fata în casă s-a retras, m-am apropiat de bibliotecă şi am cercetat cărţile. Pe rafturi am văzut trei volume de istoria artei, un album cu reproduceri după maeştrii italieni, un manual de tehnică a picturii în acuarelă şi un manual de desen. Mai era o carte intitulată *Tezaure de artă din National Gallery* şi, alături, un volum cu titlul *Un ghid pentru operă!* Pe raftul de jos am văzut o fotografie a lui Mozart şi două volume despre Beethoven. Am scos unul din volume şi l-am deschis: paginile erau tăiate. L-am pus la loc şi, îndepărtîndu-mă de bibliotecă, mă gîndeam că procedasem greşit nelăsîndu-l pe Michael să vină singur. Ar fi trebuit să rămîn acasă şi să aştept.

Copleşită de panică, de groază şi, mai presus de toate, de o teamă cumplită, mă simţeam de-a dreptul buimăcită.

Am auzit uşa deschizîndu-se.

M-am răsucit şi am privit-o.

Era tînără. La început n-am putut-o vedea limpede, dar mi-am dat imediat seama că era tînără. Avea o piele frumoasă, un ten puţin cam palid şi părul blond, fin şi moale, coafat fără prea multă îndeminare, cu şuviţe care-i atîrnau pe lîngă obraji. Avea ochii albaştri, cu gene de culoare castanu deschis, pe care ar fi trebuit să şi le vopsească mai închis pentru a-i pune în valoare privirea. Mi se părea că e anemică şi puţin stîngace înainte de a fi zîmbit, dar în clipa aceea – oh! – ce frumoasă a devenit, cu figura ei dulce şi cu expresia naivă, dar atît de fermecătoare!

În timp ce o fixam fără să-mi pot lua ochii de la ea, a înaintat un pas, făcînd să foşnească faldurile rochiei de seară, şi atunci am văzut că aştepta un copil.

Am încercat să spun ceva, dar nu puteam articula nici un cuvînt. Aş fi vrut să-mi recapăt furia care mă stăpînise în trăsură, dar orice urmă de mînie dispăruse, cedînd locul unei dureri sfîşietoare. Mă străduiam să-mi păstrez cumpătul, dar nu am simţit nici o uşurare, doar durerea care-mi zvîcnea în creier, dîndu-mi senzaţia de leşin.

Nu mi-am pierdut cunoştinţa, ci am rămas ţintuită locului, ca o stană de piatră, respirînd cu greutate şi inegal, în vreme ce tînăra femeie spunea timid:

– Îmi pare foarte rău – nu sînt prea sigură – ne-am mai întîlnit vreodată? Vă rog să mă iertaţi dacă am...

Era o adevărată doamnă.

M-am simţit atît de strivită, atît de copleşită, încît a trebuit să mă aşez.

– Soţul meu... Mark este aici? Băieţelul meu este bolnav... îl aşteptam pe Mark... doctorul a spus... dar n-am mai putut continua.

Îmi fixasem privirea asupra frumosului covor de la picioarele mele pînă cînd n-am mai putut să disting modelul. Nu mai vedeam în faţa ochilor decît o ceaţă roşiatică.

După un timp, am auzit-o spunînd cu o voce îngrijorată şi preocupată:

– Îmi pare tare rău pentru dumneavoastră! Sper că nu e nimic grav. Îl chem imediat pe Mark.

Îndărătul ei s-au auzit paşi mărunţi şi uşori; o voce de copil spunea:

– Mamă, te rog, lasă-mă să mai stau puţin! Nu vreau să merg la culcare!

– Taci, William!

Am ridicat privirea şi am văzut-o aplecîndu-se asupra unui băieţel care părea să aibă vreo patru ani. Avea părul auriu, aşa că am crezut la început că seamănă cu mama lui, dar cînd a întors capul ca să mă privească, am recunoscut ochii pieziş ai lui Mark în figura lui isteaţă.

– Cine este ea, mamă?

– Taci, William! a murmurat ea scoţîndu-l din cameră şi închizînd uşa în urma ei.

Am rămas singură. Şedeam acolo parcă golită de orice senzaţie şi-mi spuneam: o cunoaşte de multă vreme. Cu siguranţă că de cînd ne-am căsătorit.

Mi-am amintit de toate sarcinile mele, nu numai de cea cu Philip. Fusesem atît de convinsă că nu mai exista o altă femeie în viaţa lui Mark! Certitudinea aceasta îmi dăduse siguranţă, încredere, forţa de a face faţă obligaţiilor ce decurgeau din noua mea poziţie socială. Mă

simţisem sigură şi iubită, iar el, în tot acest timp, venea la Penzance, la femeia asta tînără pe care o instalase într-un cartier respectabil, căreia îi dăduse cărţi despre muzică şi pictură, cu care discuta despre lucrările lui, regretînd de bună seamă faptul că nu se căsătorise cu ea.

Şedeam acolo, parcă prostită, cu ochii uscaţi, prea îngrozită ca să pot plînge. A trecut un timp care mi s-a părut o veşnicie. Continuam să şed acolo şi cînd, în sfîrşit, i-am auzit paşii traversînd holul, mi-am spus cu un aer detaşat: trebuie să mă stăpînesc, să mă comport aşa cum este de aşteptat din partea unei doamne. Fără scene. Fără ţipete. Fără vulgarităţi.

Cînd a deschis uşa, m-am ridicat în picioare şi ne-am privit în tăcere. Pe faţa lui nu am citit nimic. Ochii lui negri erau lipsiţi de expresie, buzele strînse. A închis uşa şi a aşteptat, dar cum eu nu spuneam nimic, a deschis primul vorba:

– Spuneai că Marcus este bolnav?

Asta mi-a uşurat răspunsul. Mi-a venit în minte Marcus zăcînd în pătuţul său din dormitorul copiilor, cu obrăjorii în flăcări, cu ochii prea lucioşi, cu fruntea fierbinte.

– Da, am spus cu o voce nesigură. Doctorul îl suspectează de pojar, dar, după părerea lui, nu e grav. Ştiu că n-ar fi trebuit să fiu atît de speriată, dar bictul Marcus are febră mare şi este înspăimîntat. A fost... o prostie din partea mea să nu aştept întoarcerea ta acasă... nu trebuia să fi venit la Penzance, dar... am... am... mi l-am amintit pe Stephen...

– Aşa e, înţeleg. Michael ţi-a spus că mă aflu aici?

– Da, eu... eu l-am forţat să-mi dea adresa. Mi-a zis că era o cunoştinţă de-a lui... Nu a admis... nu a recunoscut...

– Da. Nu s-a oferit să vină el să mă cheme?

– Eu... Cuvintele mi s-au oprit în gîtlej. Cu mare efort am reuşit să spun: Mi-e tare teamă că m-am purtat foarte urît şi va trebui să-i cer scuze lui Michael. Nu poate fi învinuit de nimic. Eu port întreaga răspundere.

– Înţeleg. S-a întors din nou către uşă. Cred că ar trebui să plecăm imediat. Presupun că ai venit cu trăsura?

– Da.

– Calul meu este la han. O să trimit mai tîrziu pe cineva să-l aducă acasă.

Mi-a ţinut uşa deschisă şi am ieşit în vestibul. Presupuneam că-şi luase deja rămas-bun de la doamna Parrish, pentru că ea nu a mai apărut, iar el nu s-a mai dus în casă. M-a condus la trăsură, m-a ajutat să urc şi s-a aşezat lîngă mine în timp ce vizitiul îi ţinea portiera.

– Acasă, te rog, Crowlas.

– Da, domnule.

Am pornit pe drumul de întoarcere spre St. Just. Cînd părăseam Penzance, mi-a spus:

– Regret că a trebuit să se întîmple aşa.

Nu i-am putut răspunde. Lacrimi îmi împungeau ochii şi mă temeam să nu cedez nervos şi să izbucnesc în plîns, pentru ca apoi să nu-mi pot veni în fire înainte de a ajunge acasă. Nu se cuvenea ca servitorii să vadă cît eram de răvăşită. N-aş fi putut suporta bîrfele pe socotcala mea.

Ca şi cînd mi-ar fi ghicit gîndurile, a spus:

– Vom discuta asta mai tîrziu, între patru ochi.

După aceea, nici unul dintre noi nu a mai întrerupt tăcerea pe tot parcursul lungii călătorii de-a curmezişul turbăriilor, către coasta nordică. Cînd am ajuns acasă, unul dintre valeţi a luat pălăria şi paltonul lui Mark şi mi-a spus că ne vizitase vicarul de la St. Just. Am urcat la etaj fără să mă pot uita la el şi am intrat în camera copiilor. Nanny ne ieşi în întîmpinare.

– Bună seara, domnule, bună seara, doamnă... acum a adormit, bietul îngeraş, dar are încă febră mare. După ce-i va apărea erupţia pe tot corpul, se va simţi mai bine. A întrebat de dumneavoastră, doamnă Castallack, şi i-am spus că v-aţi dus să i-l aduceţi pe tăticul lui.

Am intrat în dormitorul lui Marcus să văd cum stau lucrurile. Părea atît de mic şi lipsit de apărare, aşa cum zăcea acolo liniştit, cu căpşorul pe pernă, încît mi-a adus din nou aminte de Stephen, cu trupul lui fragil aşezat în leagănul din camera aceea părăsită şi goală. Dacă ar fi trăit, Stephen ar fi avut patru ani, ca şi fiul doamnei Parrish. Îmi simţeam mintea tulbure de durere. Şi în timp ce imaginea fiului doamnei Parrish mi se perinda prin faţa ochilor, nu mă puteam gîndi decît la un lucru: copilul ei trăieşte, în vreme ce Stephen murise.

– Unde este Mariana? a întrebat-o Mark pe Nanny. Sper că i-aţi instalat şi pe ea, şi pe Philip într-o cameră separată.

Mi se adunau tot mai multe lacrimi pe care nu le mai puteam stăpîni. Ca să nu mă dau în spectacol, am îngăimat cîteva cuvinte de scuză înainte de a mă retrage.

– Iertaţi-mă... Mă simt cam slăbită...

Am ieşit din camera copiilor şi am bîjbîit pe coridoarele întunecoase, pînă ce am ajuns în camera mea din turn. Simţeam că mă sufocă hohotele ce-mi gîlgîiau în piept. Odată ajunsă în cameră, am trîntit uşa, m-am aruncat pe pat şi am plîns pînă mi-au secat puterile.

După un timp, am aprins lampa. Camera aceasta mare, faimoasa cameră din turn, parcă rînjea la mine. Am măsurat podeaua cu paşi mari în sus şi în jos, atingînd cu degetele mobila bine lustruită. Mintea mi-era asaltată de un vălmăşag de gînduri. Într-un tîrziu mi-am văzut imaginea într-o oglindă şi m-am oprit imediat ca să mă privesc. Datorită

unei eiudate reflexii a luminii, părul meu părea argintiu. Am aprins o lumînare şi m-am apropiat de oglindă. Umbrele desenau dungi ciudate în jurul gurii şi al ochilor; durerea mă făcea cumva, straniu, mai mică.

Am rămas multă vreme privindu-mă înmărmurită, pentru că vedeam aievea Ziua mea de Mîine, viitorul implacabil. În momentul acela, Ziua de Mîine se interferase cu cea de azi.

Umerii mi se scuturau din nou de hohote de plîns. Îmi apăsam mîinile pe obraji în încercarea de a-mi recăpăta stăpînirea de sine, cînd uşa s-a deschis încet în spatele meu şi am ştiut imediat că Mark intrase în cameră.

4

Janna... scumpa mea...

– Nu, te rog... te rog nu-mi spune nimic. Pleacă. Nu pot vorbi acum. Pleacă, te rog.

– Vreau să-ţi explic.

– Dar eu nu vreau să te ascult. M-am aşezat, mi-am astupat urechile cu mîinile, am strîns ochii, încercînd să-mi opresc lacrimile. Vreau să fiu singură. Nu pot vorbi. Te rog.

– Iubito...

– Nu mă atinge!

– Voiam doar să-ţi spun...

– Nu... nu! Nu vreau să aud!

– că tu eşti soţia mea şi că te iubesc.

– Oh!...

Am plîns. Am plîns multă vreme. S-a aşezat lîngă mine, mi-a luat mîna şi, după un timp, cînd nu mai rămăsese un centimetru uscat pe batista mea, mi-a dat-o pe-a lui, fără să protesteze cînd mi-am suflat nasul în ea. Cînd a văzut că mi-am mai revenit puţin, a început să vorbească cu o voce joasă despre trecut. Avusese o aventură cu fata aceea înainte de a ne căsători – chiar înainte de a fi devenit amanţi – dar după aceea îmi fusese credincios în toţi anii care precedaseră naşterea lui Philip. A spus doar că a fost o greşeală din partea lui să rămînă în contact cu ea, dar, fiindcă o tratase atît de rău la început, în timpul petrecut cu ea la St. Ives, se simţise obligat să facă tot posibilul pentru a-şi răscumpăra vina; împrumutase bani de la Giles Penmar pentru a o întreţine în timpul sarcinii şi mai tîrziu, după moartea vărului mamei sale, Robert Yorke, a făcut rost de bani pentru a-i cumpăra o casă la Penzance, ca să poată trăi respectabil, aşa cum fusese crescută. O vizitase din cînd în cînd ca prieten, iar ea avea instrucţiuni precise să nu comunice cu el decît prin intermediul lui Michael. Noua lor

relaţie a urmat acest curs corect şi formal pînă într-o zi, eînd a vizitat-o la Penzance şi...

– Nu mai vreau să aud, am spus eu apăsîndu-mi urechile cu palmele, dar cînd a tăcut, am simţit imediat nevoia să-l fac să vorbească din nou. Înainte de a mă putea controla, dădusem drumul unui şuvoi de cuvinte: Cum ai putut s-o laşi din nou însărcinată? Vocea mea răsuna piţigăiată şi artificială în camera liniştită. Cum ai putut? Ştiu că majoritatea femeilor din clasa ei sînt neştiutoare în această privinţă, şi ea n-are cum să cunoască leacurile băbeşti pe care mi le-a transmis Griselda, dar puteai cel puţin să o...

– Da, desigur, am sfătuit-o.

– Asta e tot ce-ai făcut? Ai sfătuit-o?

S-a înroşit, dar, spre surprinderea mea, nu şi-a pierdut cumpătul. Poate că se simţea prea vinovat pentru a se lăsa pradă furiei.

– Nu, am făcut mai mult decît atît.

– Şi atunci...

– În majoritatea timpului. Se întoarse brusc. Mi-a ascultat sfaturile de la bun început. Dar, din păcate, a avut ghinion. Ştii şi tu tot atît de bine ca şi mine că nu există metode absolut sigure în privinţa asta. Tot ce poate face o femeie este să aibă grijă şi să spere ca lucrurile să iasă bine.

– Prostii! am răspuns cu cu asprime. Ştii întotdeauna cînd îţi asumi chiar şi cel mai mic risc. Atunci, la Chûn, ştiam că era posibil – puţin probabil dar posibil – să rămîn însărcinată. Singura metodă sigură o constituie eliminarea riscurilor, asta-i tot. Te-a păcălit. Voia să rămînă din nou însărcinată.

Şi-a plecat capul. Mă gîndeam că nu are un răspuns, dar într-un tîrziu a spus:

– Ar fi trebuit să se căsătorească, să aibă un bărbat cumsecade, vreo şase copii obişnuiţi, un cămin respectabil.

– Poate Penmarric. Trebuia s-o spun, nu mă puteam opri. Ce bine s-ar potrivi aici!

– Dacă aş fi vrut, m-aş fi putut căsători cu ea, a spus el cu o voce egală. Dar nu am dorit acest lucru. M-am însurat cu tine, nu cu Rose.

– Poate că a fost o alegere nefericită. De fapt, nu voiam să spun lucruri atît de teribile, dar mă simţeam mînată de un impuls ciudat, irezistibil. Ar fi fost o nevastă perfectă, iar eu – aşa cum mi-ai amintit cu atîta sinceritate în urmă cu un an – amanta ideală.

– Eram deja amanţi, a spus el, şi totuşi doream să mă însor cu tine. Poate ai uitat.

Am întors brusc capul şi m-am ridicat în picioare. Simţeam din nou că mă îneacă durerea. Nu puteam vorbi, dar l-am auzit pe el spunînd:

– Iartă-mă, Janna. Te rog. Să luăm totul de la început!

Am atins coperta romanului de pe măsuța mea de noapte și m-am gîndit la cărțile despre muzică și artă din casa aceea din Penzance. Se dusese înapoi s-o vadă pe Rose Parrish chiar în stadiul acela avansat al sarcinii. Atunci cînd m-am aflat într-o situație asemănătoare, el a plecat la Londra să studieze sau la Penzance să se distreze, iar pe mine m-a lăsat singură la Penmarric.

– A fost o prostie, spuse el, admit. Dar atîția bărbați calcă alături și rareori lucrul ăsta înseamnă ceva. Se întorc întotdeauna la soțiile lor.

– Oh! am exclamat eu, străduindu-mă să-i vorbesc cu o voce tot atît de egală ca a lui. Dar nevestele, îi iartă ele întotdeauna?

– Dacă sînt înțelepte.

M-am răsucit, incapabilă să-mi stăpînesc tremurul corpului și, în clipa în care i-am întîlnit privirea, i-am citit în ochi dezolarea. Încercam să-mi imaginez ce curs va lua viața noastră. Desigur, nu putea fi vorba de divorț. Cunoșteam prea puțin reglementările în această privință; știam doar că era obligatoriu adulterul, însă acesta nu putea fi invocat decît de soț. Nu intra în discuție nici măcar o separație formală. Mark va dori, desigur, să păstreze aparențele și să evite un scandal; asta însemna că aveam să ne continuăm existența la Penmarric, el cu preocupările lui, iar eu... eu urma să fiu izolată, mai singură decît am fost vreodată, întemnițată pe veci îndărătul zidurilor de fier impuse de poziția noastră socială. Aș fi putut accepta o asemenea viață doar dacă l-aș fi detestat, dar eu nu-l detestam. În ciuda tuturor celor întîmplate, încă îl mai iubeam și-l mai doream și știam că nu puteam suporta să trăim înstrăinați sub același acoperiș.

– Poate că... m-am bîlbîit eu. Ochii mă usturau din nou din cauza lacrimilor. De dragul copiilor...

– Nu te gîndi la copii, a spus el cu asprime, renunțînd la atitudinea calmă și răbdătoare. S-ar simți mai bine știindu-și părinții separați decît să-i vadă că rămîn împreună doar de dragul lor – și, crede-mă, vorbesc în cunoștință de cauză! Nu! Îți propun o împăcare pentru că te doresc pe tine și dacă nu vrei asta pentru că nu mai simți nimic pentru mine, atunci cred că ar trebui să facem niște aranjamente pentru a trăi despărțiți.

– Te doresc și eu... Vocea îmi tremura, iar inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Te vreau, te vreau, te vreau...

În jurul meu, contururile obiectelor din cameră se încețoșau. În clipa în care am strîns pleoapele îndurerate, m-a luat în brațe și m-a sărutat.

Ne împăcasem. Incidentul se închisese. Amînasem sosirea Zilei de Mîine, dar din clipa aceea am devenit conștientă de faptul că trăiam pe un teren nesigur și nu am mai avut niciodată o încredere deplină în el.

Capitolul şase

... se căsătorise deja cu Eleanor. Cu toate acestea, a reluat legătura cu Rosamonde, care i-a mai dăruit un fiu, pe nume Geoffrey...

Familia cuceritoare
THOMAS COSTAIN

Fiul cel mai mare al regelui avea acum vîrsta la care putea începe educaţia oficială.

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

E posibil să fi existat disensiuni în privinţa educaţiei copiilor.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Timp de cîteva luni nu am mai adus vorba despre doamna Parrish. Mark hotărîse ca ea să se mute la Truro, la o depărtare de cîteva mile, şi, deşi vizitase localitatea pentru a-i găsi o casă, la întoarcere n-a suflat nici un cuvînt despre rezultatul călătoriei. În preajma Anului Nou, am reuşit să-i spun într-o seară, pe un ton detaşat:

– Presupun că doamna Parrish a născut între timp.

– Da, din nefericire, încă un băiat, mi-a răspuns el pe un ton atît de repezit că nu am îndrăznit să-i mai pun alte întrebări.

Am petrecut un Crăciun foarte animat. Toţi cei de o vîrstă cu Mark erau preocupaţi fie să se căsătorească, fie să ţească planuri matrimoniale, astfel că ne-am trezit într-un vîrtej de petreceri şi de baluri. Roger Waymark era deja căsătorit, Russell St. Enedoc – logodit, iar Justin Carnforth se îndrăgostise de o mică fată frumuşică, dar cu un creier de găină, şi făcea planuri de căsătorie pentru primăvară. Judith Carnforth îşi dezamăgise cunoştinţele în momentul în care se căsătorise cu un bancher, dar cu fizicul ei ingrat nu putea spera la o partidă mai potrivită. Şi cum împlinise cam de multişor douăzeci de ani, ajunsese probabil la concluzia că orice căsătorie era de preferat statutului de

fată bătrînă. O altă celibatară ce depăşise bine vîrsta de douăzeci de ani era Clarissa Penmar, care, foarte frumoasă, nu putea fi catalogată drept „fată bătrînă", întrucît era de-ajuns să vrea ca să-şi găsească un soţ potrivit. Nu a locuit multă vreme în vechiul nostru cămin, Deveral Farm, după achiziţionarea proprietăţii, ci s-a vînturat cînd la Londra, cînd pe Continent, vădind o libertate de mişcare mai rar întîlnită în zilele acelea la o femeie nemăritată. Dar cum era majoră, nu avea nevoie de damă de companie şi mai dispunea şi de suficiente mijloace financiare pentru a-şi satisface toate gusturile. S-ar putea ca Giles să-i fi lăsat o dotă atît de ademenitoare cu intenţia de a-i determina pe eventualii ei pretendenţi să treacă cu vederea reputaţia ei îndoielnică, dar pe Clarissa n-o interesase motivul generozităţii lui, drept care îi ţinea la distanţă prudentă de altar. Sir James şi Lady Carnforth, întotdeauna foarte severi în privinţa respectării convenienţelor, n-o mai acceptau la Carnforth Hall, dar Clarissa nu se sinchisea prea mult de atitudinea ostilă a aristocraţiei locale.

În toamna anului 1895, la scurt timp după ce descoperisem infidelităţile lui Mark, Clarissa se întorsese la Morvah asemenea unui fluturaş strălucitor, dornic să se odihnească o vreme la umbră înainte de a-şi relua zborul printre flori exotice, sub razele calde ale soarelui. Soţii Barnwell au invitat-o la prezbiteriul din Zillan să-şi cunoască nepoata, pe Alice, fiica fratelui ei Harry, iar ea s-a revanşat invitîndu-i la un dejun la Deveral Farm. Dar, în afară de Barnwelli, nu mai frecventa pe nimeni şi nu era greu de ghicit cu ce îşi umplea timpul.

– Cu o aventură, de bună seamă, comentase Mark cu o scăpărare din asprimea lui obişnuită, dar, deşi pe moment fusesem înclinată să nu-i dau crezare, în curînd am constatat că avea perfectă dreptate.

Am făcut descoperirea la draga mea Roslyn Farm. Întrucît expirase contractul de închiriere încheiat cu Jared cu cinci ani în urmă, am profitat de ocazie ca să revăd casa pe care o iubisem atît de mult şi l-am convins pe Mark să-mi dea voie s-o vizitez, pretextînd că voiam să inspectez proprietatea înainte de a prelungi contractul. Evident, Mark nu mi-a îngăduit să merg singură şi, fiindcă n-avea intenţia să revadă locurile acelea, l-a rugat pe Michael să mă însoţească şi să stabilească detaliile noului contract cu Jared în calitatea lui de avocat al familiei. În scurtă vreme am plecat împreună cu Michael către Roslyn Farm, cu trăsura domeniului Penmarric. Întrucît îmi asumasem întreaga răspundere pentru a-i fi smuls numele şi adresa doamnei Parrish, în ziua aceea nefericită de la Penzance, între noi nu exista nici un fel de ostilitate, dar ori de cîte ori ne întîlneam, resimţeam o oarecare jenă unul faţă de altul. Cu toate acestea, pe drumul la Roslyn Farm am schimbat fraze politicoase ca să ne convingem că am uitat scena pe-

nibilă ce avusese loc în locuinţa lui pînă cînd, spre uşurarea amîndurora, am ajuns la destinaţie, am coborît din trăsură şi am urcat cărarea spre uşa din faţă.

Doamne! Cît de tare iubeam casa asta! Am trecut pragul uşii din faţă şi atmosfera ei blîndă m-a învăluit de îndată, ceea ce m-a calmat imediat, simţindu-mă cuprinsă de o binecuvîntată pace interioară. Se auzeau copii plîngînd şi agitaţie în bucătărie, dar nimic nu-mi putea distrage atenţia. Eram acasă. Am intrat în salonaş, unde am regăsit aceeaşi mobilă solidă, aceeaşi masă la care am stat de atîtea ori faţă în faţă cu Laurence, apoi cu Mark, aceeaşi sofa şi acelaşi covor pe care am făcut dragoste cu Mark după ce am aceeptat să mă mărit cu el. M-am dus la fereastră şi am privit grădina din faţă, acum invadată de buruieni, pe care o plivisem şi o îngrijisem cu atîta dragoste, şi, brusc, am avut impresia că anii au dispărut ca prin farmec. Mă simţeam din nou cuprinsă de o agreabilă stare de siguranţă.

– Roslyn n-a mai avut un alt fiu, nu-i aşa? l-am auzit pe Michael spunînd, în timp ce asculta vocile îndepărtate ale copiilor. Îmi amintesc că primul tău soţ i-a lăsat bani şi pămînt băieţelului Abel, urmînd ca totul să-i revină lui Roslyn în cazul în care copilul ar fi murit. Decesul acestuia trebuie să fi fost o mare lovitură pentru Jared.

Paşii de stăpîn ce se auzeau din hol m-au scutit de un răspuns. În clipa următoare, uşa salonaşului s-a deschis şi Jared şi-a făcut intrarea în încăpere.

Arăta bine. Avea treizeci şi şase de ani, ca şi mine, însă chipul lui era însăşi imaginea sănătăţii şi prosperităţii. Se mai împlinise de cînd nu-l mai văzusem, dar îi şedea bine; arăta ca un fermier prosper şi un stîlp al comunităţii, ceea ce şi devenise între timp.

– Bună dimineaţa, Janna, mi se adresă el. Nu-şi bătea capul cu formulele de politeţe, nici nu se înclinase în faţa mea, necum să-mi spună doamnă Castallack. Bună dimineaţa, domnule Vincent.

– Bună dimineaţa, domnule Roslyn.

Ne-am aşezat pentru a discuta despre afacerile noastre. Cînd ne-am dus să vizităm ferma, am fost surprinsă că, spre deosebire de interiorul murdar şi dezordonat al locuinţei, ferma se prezenta excelent, elocvente în acest sens fiind noile construcţii înălţate între timp, precum şi numărul mare de vite şi păsări.

– S-ar părea că îţi merge bine, i-am spus eu politicos lui Jared.

Ochii lui îi căutau pe ai mei.

– Aşa cred.

Am semnat un nou contract pentru următorii cinci ani şi soţia lui a adus vin, dar nu a rămas să-l bem împreună.

– Aveţi o familie frumoasă, domnule Roslyn, i s-a adresat Michael curtenitor, în timp ce femeia închidea uşa salonaşului. Cîţi copii aveţi acum?

– Cinci fete încă în viaţă, a răspuns Jared cu ochii pironiţi asupra mea. Nu toate soţiile au norocul să le dăruiască fii soţilor lor.

Am fost atît de uimită de răspunsul lui, încît am amuţit cu desăvîrşire. Mă aşteptasem să se poarte ostil, să mă întîmpine cu răceală, dar nu să-şi exprime resentimentele printr-un compliment plin de amărăciune. Şi deodată, timp de o secundă, privirile noastre s-au întîlnit şi în clipa aceea i-am ghicit adevăratele sentimente şi m-am întrebat – la fel cum mă întrebasem şi mai înainte – cum ar fi evoluat lucrurile dacă s-ar fi hotărît să mă ia de nevastă mai repede decît tatăl său, atunci cînd ne-am întîlnit, cu ani în urmă, la St. Ives.

Încercam să găsesc ceva de spus pentru a întrerupe tăcerea aceea jenantă, cînd s-a auzit, din grădina din faţă, un rîs de fată, puternic şi limpede, însoţit de un zgomot de paşi pe dalele cărării. Toţi trei ne-am uitat în acelaşi moment pe fereastră şi am dat cu ochii de Clarissa Penmar. Purta părul despletit şi nu avea nicicum aerul unei doamne, ci mai degrabă al unei ţigănci, cu ochii ei negri şi pielea măslinie. Îmbrăcămintea ei mi se părea atît de nepotrivită încît nu-mi venea să-mi cred ochilor. Nu puteam să neg popularitatea sportului cu bicicleta şi mă vedeam nevoită să recunosc că femeile care mergeau pe bicicletă de plăcere aveau nevoie de o libertate de mişcare ce le-ar fi fost îngreuiată de obişnuita îmbrăcăminte feminească. Dar trebuie să mărturisesc, de asemenea, că nu mai văzusem niciodată o fată în costumaţie de ciclist fără să aibă nici cea mai mică intenţie să încalece o bicicletă. Clarissa purta un fel de pantaloni largi care se încheie la genunchi – knickerbockers, dar care erau indecenţi şi reprezentau o ofensă la adresa bunului simţ. Mai purta o haină scurtă bărbătească, din acelaşi material cu pantalonii, şi formele ei voluptuoase ieşeau şi mai clar în evidenţă de sub liniile severe ale acestui costum masculin. Pe cap nu avea nici măcar o pălărie; părul îi era legat la spate cu o panglică de un roşu vulgar, iar vîntul îi împrăştia buclele negre. Arăta ca o sălbăticiune exotică şi în total dezacord cu convenienţele sociale.

L-am auzit pe Michael respirînd anevoie, dar nu m-am întors să-l privesc. Eram mult prea atrasă de ceea ce vedeam pe fereastră, deoarece lîngă Clarissa se afla celălalt fiu vitreg al meu, Joss, fratele lui Jared.

Nu mă gîndisem niciodată înainte să-i alătur pe Joss şi Clarissa, dar acum, văzîndu-i, mi-am dat imediat seama cîte lucruri aveau în comun. Erau de aceeaşi vîrstă, amîndoi în război cu lumea, amîndoi gata să dispreţuiască şi să provoace pe oricine i-ar fi contrariat, amîndoi de o independenţă împinsă pînă la extrem. Şi Joss umbla îmbrăcat

neglijent. Din spirit de frondă, îşi abandonase cămaşa de fermier şi purta o pereche de pantaloni murdari, rupţi în genunchi, o cămaşă aspră sub un cojoc neîncheiat din piele de oaie, fără cravată, fără pălărie, în picioare cu nişte cizme pline de noroi. Îi zîmbea tandru Clarissei. Nu-l mai văzusem niciodată pe Joss zîmbind aşa, nu-i mai văzusem faţa aia încruntată luminîndu-se şi ochii lui albaştri scînteind de fericire. O clipă, mi s-a părut că seamănă atît de mult cu tatăl său, că nu mi-am putut desprinde privirea de pe chipul lui, dar după ce Clarissa a rîs iar, m-am scuturat şi i-am revăzut din nou împreună şi am remarcat, fără să-mi pot crede ochilor, că se ţineau de mînă.

Lîngă mine l-am auzit pe Jared reţinîndu-şi o exclamaţie şi murmurînd un grăbit „Scuzaţi-mă", înainte de a părăsi camera.

– Sfinte Dumnezeule! am exclamat stupefiată, întorcîndu-mă către Michael. Ai mai văzut o asemenea arătare?

Dar Michael era alb ca varul, cu ochii împăienjeniţi de durere, şi abia atunci mi-am amintit că o iubise pe Clarissa cu mulţi ani în urmă şi că nu se mai uitase la o altă femeie de cînd îl abandonase.

– Iartă-mă, am spus eu repede. Uitasem. Hai să plecăm. Ne-am terminat treaba şi nu mai avem ce căuta aici.

M-a urmat în hol fără să spună un cuvînt şi ne-am întîlnit cu Jared care tocmai intra, urmat de Joss şi de Clarissa. După o scurtă pauză, am rostit cu răceală:

– Bună dimineaţa, domnişoară Penmar. Bună dimineaţa, Joss. Jared, te rog să ne ierţi, dar trebuie să plecăm. Îţi doresc noroc şi sper ca şi în continuare ferma să fie la fel de prosperă. Te rog să-i mulţumeşti soţiei tale pentru vin.

Jared mi-a luat mîna. Pielea lui era aspră, degetele groase şi palma neobişnuit de mare. Uitasem ce mîini mari avea.

– Mulţumesc, Janna. La revedere, domnule Vincent.

– La revedere, domnule Roslyn.

În timp ce-şi lua rămas-bun, se uita fix la Clarissa. Ea i-a întors privirea cu aroganţă, dar fără nici o urmă de jenă.

– Bună, Michael! A trecut ceva vreme de cînd nu te-am văzut.

– Da, a spus el. Bietul om se înroşise pînă în vîrful urechilor. Da, într-adevăr.

Am trecut pe lîngă Joss şi l-am aşteptat să-mi deschidă uşa, dar nu dădea semne că ar intenţiona s-o facă, privindu-mă cu obişnuita lui obrăznicie.

– Joss, i se adresă cu asprime Jared. Aminteşte-ţi de buncle maniere.

Joss m-a măsurat cu privirea, mi-a deschis uşa şi s-a rezemat de uşor, obligîndu-mă să mă strecor pe lîngă el. Era cel mai dezagreabil tînăr pe care-l întîlnisem vreodată.

– Ce te deranjează? m-a întrebat el rînjind. I-ai dezaprobat în aceeaşi măsură pe domnul Castallack şi pe tatăl său cînd şi-au manifestat preferinţa pentru o femeie ce-şi cîştiga singură existenţa? Cel puţin Clarissa se află într-o situaţie ceva mai bună. Eu nu mă trag din şanţurile de la St. Ives.

– Chiar aşa? am replicat eu. Amîndoi arătaţi ca şi cînd aţi veni de-acolo. Bună ziua.

Am coborît repede poteca spre trăsura care mă aştepta, fără să mai privesc îndărăt. Michael venea împleticindu-se în urma mea.

– Înapoi la Penmarric, Crowlas, am poruncit eu enervată, aşteptînd ca Michael să mă ajute să mă urc în trăsură, dar se vede că ziua aceea nu era propice pentru etalarea bunelor maniere. Bietul Michael avea o mină prea tulburată ca să mai fie atent la ceea ce se întîmpla în jurul său, iar mai tîrziu, deşi am încercat să înjgheb o conversaţie, nu mi-a dat nici un răspuns, într-atît de deprimat era după cele întîmplate. M-am decis să-l ignor, considerînd că nu aveam altceva mai bun de făcut, şi m-am întors spre fereastră, dar prin faţa ochilor mi se perinda scena extraordinară de la fermă şi eram atît de cufundată în gînduri, că abia am remarcat scîrţîielile trăsurii care indicau că trecusem de creastă şi începeam să coborîm spre mare.

2

Trebuie să recunosc că am fost foarte surprinsă s-o întîlnesc pe Clarissa la fermă, i-am spus eu mai tîrziu lui Mark. S-o fi văzut cum arăta! Aproape că se făIea cu imoralitatea ei. Sinceră să fiu, am fost îngrozită!

– E lesne de înţeles interesul lui Joss pentru ea, mi-a răspuns el cinic. Este bogată – chiar foarte bogată pentru aspiraţiile lui, în plus, deţine şi ferma de la Morvah, care nu are egal în comună şi posedă terenuri întinse. Nu e mai puţin adevărat că terenul este arendat fermierului Rosemorran, şi aşa a fost încă de pe vremea cînd trăia tata, dar contractul de arendă se reînnoieşte anual şi n-ar fi greu să-l anuleze. El nu urmăreşte decît banii şi terenurile ei. De bună seamă, s-a plictisit să trăiască în bordeiul ăla, din mila fratelui său. Vrea să-şi facă şi el un rost în viaţă.

– Nu cred că se va mărita vreodată cu el, am spus eu pe un ton dezaprobator. Nu-i chiar aşa de proastă. Se hîrjoneşte cu el aşa cum făcea şi la Penmarric cu grăjdarii, dar în curînd o să se plictisească de jocul ăsta şi o să se întoarcă la Londra, să-şi caute un partener din lumea ei.

Dar evoluţia ulterioară a evenimentelor mi-a infirmat presupunerile. O săptămînă mai tîrziu s-au făcut primele strigări şi peste o lună, spre

surprinderea întregului comitat, dar şi spre satisfacţia bîrfitorilor din sat, Clarissa şi-a schimbat numele cu cel de Roslyn, iar Joss a devenit unul dintre cei mai bogaţi tineri din vestul Cornwall-ului.

Nu-i mai puţin adevărat că n-aveau să fie niciodată primiţi în familiile aristocratice. Prin purtarea ei, Clarissa a rupt punţile care o legau de clasa din care provenea. În ce-l priveşte pe Joss, el n-ar fi făcut o figură bună în nici un salon. Căsătoria a fost oficiată de domnul Barnwell în bisericuţa din Zillan, dar la slujbă nu a participat nimeni în afară de Jared cu familia lui, doamna Barnwell şi nepoata ei, micuţa Alice Penmar. După nuntă, au locuit la Deveral Farm şi, curînd, Joss şi-a recuperat pămîntul de la Rosemorran şi a început să renoveze acareturile fermei şi să cumpere vite. Nu-mi pot imagina cum a reuşit Clarissa să se acomodeze cu noul ei statut de nevastă de fermier după viaţa uşuratică pe care o dusese ani de-a rîndul. Adevărul este că am văzut-o foarte rar. Din cînd în cînd o zăream la Penzance, dar nu vorbeam şi, oricum, sînt sigură că Joss nu i-ar fi permis să facă vreo tentativă de a relua relaţiile sociale nici cu Mark, nici cu mine.

După cum era de presupus, gurile rele pretindeau că s-ar fi căsătorit silită de împrejurări, dar cum iarna a trecut şi i-a luat locul primăvara fără ca silueta ei să sufere vreo schimbare, bîrfitorii au fost reduşi la tăcere. S-ar părea că, totuşi, Clarissa se căsătorise din dragoste, găsind în Joss, în pofida vulgarităţii şi a firii lui rebele, tot ce-şi dorise după nenumăraţi ani de căutări prin strălucitoarele saloane londoneze.

– În fine, sper să fie o alegere inspirată, spusese Mark, punînd punct incidentului, în timp ce eu continuam să mă minunez de nepotrivirea acestei însoţiri. Dinspre partea mea, îi doresc să fie fericită.

Îmi dădeam seama că era prea preocupat pentru a da mai multă atenţie mezalianţei încheiate de Clarissa.

Teza lui cu privire la regele John fusese mai întîi editată de o revistă din Oxford, apoi apăruse într-o prestigioasă publicaţie londoneză. Numele lui Mark devenea tot mai cunoscut în cercurile academice, astfel că în primăvara lui 1896 a plecat din nou pentru a studia o serie de documente numite „Pipe Rolls", care, după cîte am înţeles eu, cuprindeau cheltuielile gospodăreşti ale casei regale în evul mediu. Nu l-am însoţit cu acel prilej, dar cînd, spre sfîrşitul anului, m-a invitat să merg cu el la Oxford pentru vreo două luni, timp în care avea de gînd să facă unele cercetări, am acceptat cu plăcere. Ştiam că nu era bine să refuz, deşi Oxfordul mi se părea un oraş rece, oficial, cu clădirile sale vechi, parcă ameninţătoare, şi o atmosferă atît de scolastică încît mă simţeam umilită din cauza lipsei mele de instrucţiune.

– Nu vă faceţi probleme, doamnă Castallack, mi-a spus cu un zîmbet unul dintre profesori, după ce făcusem un îngrozitor *faux pas*

istoric. Dumnezeu nu a plămădit o femeie frumoasă pentru a se dedica aprofundării cunoaşterii.

Cu toate astea, nu mă îndoiam că Mark se simţea jenat din cauza ignoranţei mele mult prea evidente.

Dar săptămînile petrecute departe de Penmarric ne-au apropiat mai mult în comparaţie cu ultimele luni şi, cînd am revenit acasă, eram convinsă că meritase efortul de a întreprinde călătoria aceea. La începutul anului 1897, cînd i-am împărtăşit vestea că aşteptam iar un copil, a fost la fel de încîntat ca şi mine; în august, la doi ani şi două luni de la venirea lui Philip pe lume, am dat naştere altui fiu, tot în camera din Turn de la Peumarric.

De data asta era rîndul lui Mark să aleagă numele, astfel că băieţelul a fost botezat Hugh, un nume care nu-mi spunea nimic, dar pruncul nu a protestat şi a dormit liniştit în tot timpul ceremoniei. Era micuţ, cu oase mai delicate decît Philip – Philip fusese însă excepţional de bine dezvoltat. La recepţia ce a urmat după botez, Marcus a băut pe ascuns un pahar de şampanie şi i s-a făcut rău, Mariana a refuzat să se aşeze de teamă să nu-şi boţească rochiţa, iar Philip i-a smuls pălăria de pai surorii sale şi a călcat-o în picioare.

– Băiat urîcios ce eşti! Urîciosule! a strigat Mariana, care era deja o femeiuşcă în miniatură şi îşi adora toaletele, mai ales pălăriile. Te urăsc! Şi a început să dea în Philip cu atîta putere, încît el s-a tăvălit pe jos şi a început să urle pînă ce i-a asurzit pe musafiri.

– Mariana, eşti o fetiţă rea! am mustrat-o eu, iritată de această agitaţie şi temîndu-mă ca nu cumva invitaţii noştri să-şi închipuie că avem nişte copii prost crescuţi. M-am aplecat şi l-am luat în braţe pe Philip. Taci, iubitule, nu mai plînge... taci. Mama e lîngă tine.

M-a privit cu ochii lui mari, albaştri, înceţoşaţi de lacrimi. Inima îmi tresălta de dragoste pentru el.

– Ce-i asta? se auzi pe aproape vocea severă a lui Nanny. Ce s-a întîmplat? Cine a călcat în picioare pălăria asta?

– El a făcut-o! se tîngui Mariana. Îl urăsc!

– Mariana, taci din gură! i-am spus eu supărată. Ai reuşit să-mi dai dureri de cap. Pălăria n-a păţit nimic. M-am întors către Nanny: Cred că toţi copiii sînt obosiţi şi surescitaţi din cale-afară.

– Da, doamnă, se arătă Nanny de acord. Îi iau de-aici şi-i duc la culcare. Şi, spre exasperarea mea, mi l-a luat pe Philip din braţe şi l-a dus în odăile copiilor.

Timpul trecea. Hugh creştea puternic şi sănătos. Şi el era blond ca şi Philip şi moştenise ochii mei albaştri şi trăsăturile mele, dar adesea mă întrebam cui îi seamănă cu adevărat. Pe măsură ce i se contura personalitatea, aveam impresia că luase cîte ceva de la fiecare – puţin

din farmecul cuceritor al lui Marcus, ceva din frumusețea lui Philip, ceva din capriciile enervante ale Marianei. Părea inteligent, fără să fie neobișnuit de precoce.

După ce a început să meargă, s-a dovedit destul de puternic pentru a face față luptelor cu Philip și i-am descoperit chiar o anume înclinație spre agresivitate. Dar Nanny era de altă părere.

– Nu, doamnă, Master Philip e de vină, mi-a spus ea fără înconjur, cînd am abordat problema aceasta. El stîrnește întotdeauna agitație în odaia copiilor.

În sinea mea eram convinsă că îl nedreptățește pe Philip și, în compensație, ori de cîte ori îl repezea, eu îi dădeam și mai multe dovezi de dragoste.

După ce Hugh a împlinit un an, ne-au ajuns la urechi unele vești despre Roslynii din Morvah. După mai bine de doi ani de la căsătorie, Clarissa dăduse naștere unei fetițe. Nașterea fusese grea, după cum relatau gurile satului cu o satisfacție răutăcioasă, atît de grea încît doctorul i-a spus că nu crede că va mai putea avea alți copii. Nu mi-am explicat niciodată cum de reușea lumea să afle detalii atît de intime și am presupus că majoritatea zvonurilor nu aveau nici o bază reală, dar cert este că se născuse un copil și că era o fată. Au botezat-o Rebecca după mama lui Joss, predecesoarea mea de la Roslyn Farm. Joss și Clarissa continuau să fie ignorați de societate și făceau rareori efortul de a merge la biserică sau la capelă; Clarissa se ducea totuși, o dată pe lună, singură, la prezbiteriul din Zillan pentru a o vizita pe nepoata ei Alice și a lua ceaiul cu familia Barnwell. Alice era cu doi ani mai mică decît Marcus. Mă tenta să o aduc la Penmarric după ce angajasem o guvernantă pentru copii, deoarece Mariana se plîngea mereu de băieți, spunînd că-i detestă, dar dorindu-și compania unei fetițe cu care să se poată juca.

Pe-atunci era la modă să ai copii. Toate cunoștințele lui Mark păreau foarte preocupate să perpetueze numele ilustrelor lor familii. Mă gîndeam că, mai tîrziu, cînd ar avea nevoie de prieteni de vîrsta lor, ar fi fost o companie plăcută pentru copiii mei. Dar imediat o umbră mi-a întunecat gîndurile și perspectiva scurgerii implacabile a timpului mi-a accentuat starea de deprimare.

Cînd Hugh a împlinit un an și patru luni, i-am spus lui Mark:

– Tare mi-aș mai dori un copil.

Nu a făcut nici o obiecțiune, a rîs numai și mi-a răspuns:

– Încă nu te-ai săturat de copii? Cu trei fii neastîmpărați și o fiică atît de capricioasă?

Răspunsul meu reflecta gîndurile negre ce mă stăpîneau în ultima vreme.

– Anul viitor voi împlini patruzeci de ani şi după această vîrstă naşterea devine grea şi hazardată. Nu mai am decît cîteva luni.

– Spui patruzeci de parcă asta ar însemna sfîrşitul lumii, replică el amuzat. Sînt sigur că n-o să fie chiar atît de rău.

El avea douăzeci şi nouă.

A doua mea fiică s-a născut în dccembrie, la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea. Nu am vrut s-o cheme Janna, în schimb am botezat-o Jeanne, după adevăratul meu nume, imediat după Crăciun.

Trei zile mai tîrziu s-a încheiat anul şi, cu toate că astronomul regal susţinea că sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea ar trebui recunoscut oficial la treizeci şi unu decembrie 1900, nu l-am prea luat în seamă în îndepărtatul nostru Cornwall şi am întîmpinat noul secol la finele lui 1899. Secolul douăzeci! Îmi amintesc că eram cu toţii veseli, poate puţin înspăimîntaţi de perspectiva de a intra într-o eră nouă, dar şi surescitaţi la gîndul că ne aştepta tot ce putea fi mai bun şi că pămîntul făgăduinţei ne era accesibil tuturor. În anul acela am sărbătorit un revelion fastuos şi nici un moment nu am bănuit, în timp ce – la cumpăna dintre ani – auzeam clopotele răsunînd peste turbării, că dangătul lor vestea sfîrşitul marilor proprietăţi, cum era Penmarric, şi al unui mod de viaţă care ne asigura tuturor subzistenţa.

3

Ne aflam în perioada războiului cu burii şi ziarele cuprindeau ample relatări despre luptele Angliei în Africa de Sud împotriva fermierilor de origine olandeză. Întrucît era o chestiune controversată nu numai între Tory[1] şi liberali, dar şi între diferitele facţiuni liberale, războiul a devenit curînd subiectul principal al conversaţiilor prilejuite de diversele simdrofii. Întreaga ţară era cuprinsă de un val de patriotism care a generat înrolări masive; tinerii luau cu asalt cazărmile, acceptînd să-şi rişte viaţa în ţara aceea străină atît de îndepărtată.

– Sper că n-ai de gînd să te înrolezi, nu-i aşa? l-am întrebat pe Mark în ziua în care Russell St. Enedoc a părăsit St. Ives pentru a pleca la Londra, înainte de a fi trimis la război peste mări şi peste ţări.

S-a dovedit că n-aveam nici un motiv de îngrijorare. Ca de obicei, vederile lui Mark erau nonconformiste, în total dezacord cu acelea ale exponenţilor clasei sale sociale.

– Sigur că nu! mi-a răspuns el pe un ton apăsat. Nici prin gînd nu-mi trece să mă înrolez. În primul rînd, ered că toate războaiele sînt monstruoase şi nejustificate, cu excepţia situaţiilor în care sînt amenin-

[1]Partidul conservator (n.t.).

ţate propria familie şi pămînturile aflate în posesia acesteia. În al doilea rînd, dezaprob Imperiul Britanic atunci cînd politica externă degenerează în şovinism şi, în ultimul rînd, nu sînt prea sigur că burii nu au dreptul să promoveze propria lor politică, fără intervenţii din exterior. Pe de altă parte, dezaprob atitudinea lor inumană faţă de populaţia neagră, dar o desfăşurare de forţe din partea celei mai puternice naţiuni de pe pămînt nu va face altceva decît să le confirme justeţea poziţiei adoptate. În curînd, ei vor fi martirii, şi opinia mondială va considera Imperiul Britanic un mare bătăuş, gata oricînd să recurgă la ameninţarea cu bîta. Nu, draga mea, am ceva mai bun de făcut decît să mă implic într-un război pe care-l dezaprob din toată inima. Nimeni nu este mai patriot ca mine, dar am foarte puţină încredere în politicieni şi încă şi mai puţină în războaie. La o privire retrospectivă asupra istoriei, singurul gînd care îmi trece prin minte la vederea mizeriei şi suferinţelor îndurate de oameni de pe urma războaielor este că rasa umană nu învaţă niciodată din experienţa trecutului.

Aşadar, nu s-a înrolat. În schimb, fratele lui, Nigel, nu-i împărtăşea vederile, aşa că s-a îmbarcat cu destinaţia Africa de Sud. Nu-l cunoscusem pe Nigel, pentru că de la moartea tatălui lor se înstrăinaseră unul de celălalt şi în curînd aveam să aflu că nu voi mai avea şansa de a-l întîlni vreodată. A fost ucis în acţiune, în 1900, şi, întrucît nu era căsătorit, a lăsat proprietatea şi banii mamei sale.

– Dumnezeule! exclamase Maud Penmar şi, ca de obicei, din tonul ei nu răzbătea nici o emoţie care să aducă cu un sentiment. Ce să fac cu nenorocita aia de casă? Mie nu-mi trebuie! O vrei tu? Ia-o dacă-ţi place şi, fireşte, şi toţi banii. Nu vreau nimic din moştenirea Castallack.

După ce a primit vestea morţii lui Nigel, a venit la noi şi, deşi eram înclinată să fiu alături de durerea ei, nu prea lăsa impresia că ar avea nevoie de compasiune.

– Era un băiat drăguţ, dar prost, a spus ea categoric. Mark a avut dreptate să nu se înroleze. Ce rost are să te duci la şase mii de mile ca să lupţi împotriva unor ţărani străini? Coloniştii trebuie lăsaţi să-şi rezolve singuri problemele! În definitiv, de ce s-au dus mai întîi în colonii? Ca să se refugieze la sînul ţării-mamă de îndată ce se ciorovăiesc cu alţi albi, care nici măcar nu ştiu englezeşte? Nu-mi dau seama ce are de gînd să facă Imperiul şi i-am spus asta şi lui Nigel, dar ce crezi că mi-a răspuns? Că sînt în joc chestiuni de ordin moral şi că datoria faţă de ţară îi impunea să meargă la război. Evident, accept fără rezerve ideea de patriotism şi de îndeplinire a obligaţiilor morale, dar mă întristează gîndul că nu am să-l mai văd pe Nigel, tocmai pentru că actualul colonialist este lipsit de curajul şi de înflăcărarea celor care au construit Imperiul.

– Sînt sigură, am spus eu prudentă, că o să vă lipsească foarte mult.

– Da, bineînţeles că o să-mi lipsească, a recunoscut ea. Nu-l cunoşteam tot atît de bine ca pe Mark, dar era un băiat drăguţ... Blînd, foarte blînd... ţineam foarte mult la el. Dar cînd am plecat de la Gweek, abia împlinise doi ani şi nu l-am mai revăzut pînă cînd a ajuns la maturitate. Cu Mark a fost altfel, pe el l-am văzut în toţi anii copilăriei.

– De trei ori în doisprezece ani, a intervenit Mark.

– Da, dar...

Au început să se certe iar, cu înverşunare, şi subiectul morţii premature a lui Nigel a fost dat uitării.

– Presupun că ar trebui să păstrez Gweekellis Manor, mi-a spus Mark mai tîrziu, fără prea mult entuziasm. Neamul Castallack dăinuie de sute de ani la Gweek. Proprietatea trebuie menţinută în familie.

A fost preocupat o vreme de această problemă şi în 1901, cu puţin înainte de moartea reginei, a reuşit să închirieze casa şi proprietatea, pentru o perioadă de cincizeci de ani, unui colonel pensionar din Armata Indiei. În felul acesta a scăpat de o grijă, fără să renunţe la titlurile de proprietate.

Îi intrase în obicei să meargă de trei ori pe an la Londra sau Oxford pentru cercetările lui istorice şi pînă la urmă am ajuns să mă împac cu ideea că-l vedeam din ce în ce mai puţin. Ultimul lui proiect era un studiu cu privire la modificarea contextului social al secolului al doisprezecelea, şi ştiam că are deja editori nerăbdători să-i publice cartea imediat după finisarea manuscrisului. La Oxford era foarte bine cunoscut acum, i se oferise chiar un post academic, dar lui nu-i plăcea să se consacre carierei didactice, preferînd activitatea de cercetare. Cu toate acestea, se simţea atras de viaţa universitară; realizam cu cîtă nerăbdare aştepta vizitele la Oxford şi din scrisorile lui îmi puteam da seama cît de stimulatoare i se părea atmosfera de-acolo. Încetul cu încetul, aproape imperceptibil, chiar şi obiceiurile lui s-au modificat: se ducea tot mai des la Oxford, unde stătea din ce în ce mai mult şi scria tot mai puţine scrisori. S-a hotărît chiar să închirieze o locuinţă acolo.

– De ce nu? a spus el pe un ton afabil. M-am săturat să tot stau la acelaşi hotel, nemaivorbind de faptul că am nevoie de o locuinţă proprie ca să-mi pot primi prietenii.

– Da, desigur, am răspuns eu, înţeleaptă. Ai perfectă dreptate.

De fapt, nu mi se părea deloc îndreptăţit gestul lui. Mă simţeam tot mai deprimată. Împlinisem patruzeci şi unu de ani, apoi patruzeci şi doi. Părul meu nu mai avea aceeaşi strălucire, iar culoarea începuse să-i pălească din cauza numeroaselor fire albe pe care încercam zadarnic să mi le ascund. Silueta îmi rămăsese neschimbată, iar pielea nu părea să se fi modificat ca urmare a trecerii anilor dacă lumina nu era

prea puternică. Îmi spuneam că sînt încă atrăgătoare, încă frumoasă, încă seducătoare, dar pe măsură ce lunile se scurgeau şi Mark petrecea tot mai mult timp departe de casă, deveneam conştientă de inutilitatea încercărilor mele de a mă autoamăgi.

Îmi dădeam seama că nu mă mai dorea. Era ca şi cum ar fi parcurs o etapă, tot aşa cum depăşise episodul cornwallez. Se încheiase faza cînd se complăcea în postura de gentilom-fermier, care se ocupa de administrarea moşiei. Acum se întorsese din nou acolo unde îi era locul, în bibliotecile de la Oxford, în saloanele aristocratice, în societatea celor mai străluciţi intelectuali ai timpului. Aparţinea unei lumi străine de persoana mea, căreia îi puteam părea provincială, limitată şi – ceea ce era şi mai rău – lipsită de educaţie.

Evident, n-a fost de acord cu nici una din obiecţiunile mele.

– Ţi-aş fi cerut să vii mai des cu mine, a spus el, dar ştiam cît de mult îţi displace să pleci din Cornwall.

Era perfect adevărat, dar cînd îi propuneam să vin cu el, găsea întotdeauna o scuză să plece singur şi atunci ştiam că invitaţia de a-l însoţi fusese doar un gest de curtoazie, o falsă politeţe fără substanţă. Cu toate astea, nu ne certam. Avea grijă să fie mereu agreabil şi curtenitor ori de cîte ori se afla la Penmarric, astfel că nu aveau loc scene penibile, dar se instalase o atmosferă încordată, ceea ce era mai rău decît orice izbucnire de violenţă. După o vreme, disperarea mea s-a mai domolit şi ajunsesem să cred că nu trăisem niciodată altfel.

Mă simţeam nefericită, dar îmi dădeam osteneala să nu mă gîndesc la asta. M-am devotat şi mai mult căminului şi comunităţii în care trăiam, avînd grijă să-mi ocup tot timpul. Pe măsură ce se adîncea înstrăinarea dintre mine şi Mark, mă apropiam mai mult de copii.

Copiii mei creşteau şi se dezvoltau frumos. Personalităţile lor, dăstul de estompate în mica copilărie, se conturau din ce în ce mai clar. Ştiam că Marcus va fi întotdeauna afectuos faţă de mine, că era înzestrat cu farmec şi ştia să întreţină o conversaţie agreabilă. Fire sociabilă prin excelenţă, se simţea la largul său în societate. La Mariana descoperisem un spirit de frondă, tentaţia de a respinge orice constrîngere şi tendinţe dominatoare. Ea şi cu Marcus erau inseparabili, între ei fiind o diferenţă doar de un an, dar întotdeauna ea, şi nu Marcus, alegea jocurile şi tot ea avea ultimul cuvînt. Philip nu-i accepta despotismul. El îşi avea propriile distracţii şi, în urma lui, se tîra Hugh, ca o mică umbră palidă, gata să-i ţină companie, dar de cele mai multe ori era respins. Jeanne era încă un bebeluş, a cărui viaţă se desfăşura independent de a celorlalţi fraţi, dar eram sigură că va deveni un copil frumos şi docil, total diferită de încăpăţînata ei soră mai mare. Îmi era tot mai dragă. Ca şi Philip sau Hugh, Jeanne era blondă, dar, în pofida

aparenţelor, nu cred că îmi semăna prea mult. Uneori, seninătatea ei mă ducea cu gîndul la Stephen şi din această cauză o înconjuram cu o căldură pe care n-o simţisem niciodată pentru Mariana. Întotdeauna susţinusem că îmi iubeam fiicele la fel de mult, dar o bună bucată de vreme şi, mai ales, în primii ani de viaţă, Jeanne fusese favorita mea.

Eram în 1902, anul în care noul rege urma să viziteze Penzance şi muntele St. Michael, singura ocazie de a-i fi prezentată regelui, avînd în vedere locul meu în societatea comitatului. Dar nu mi s-a făcut această onoare. Mark se afla la Oxford şi, deşi în scrisoarea pe care mi-a trimis-o mă îndemna să accept invitaţia la muntele St. Michael şi să merg în compania familiei Carnforth, nu am avut curajul necesar pentru a-mi asuma o obligaţie socială atît de importantă fără să-l am alături pe soţul meu. În afară de asta, Canforthii nici nu mă invitaseră să-i însoţesc, iar eu nu eram atît de prost crescută ca să le sugerez acest lucru atîta vreme cît ei nu-mi doreau compania, socotind că era mai bine să rămîn acasă.

Am luat copiii împreună cu Nanny şi ne-am dus la gară să întîmpinăm sosirea trenului regal la Penzance şi, după aceea, ne-am întors acasă fără să-l mai văd niciodată pe rege.

Adevărul este că aveam atîtea alte treburi care mă acaparaseră în perioada aceea, încît nu m-am gîndit prea mult la vizita regală în Cornwall.

Ca să nu neglijeze educaţia copiilor, Mark a făcut aranjamentele necesare pentru ea Marcus să meargă în Surrey, la o şcoală pregătitoare în vederea admiterii sale la Eton, la vîrsta de doisprezece ani.

Această veste nu m-a luat prin surprindere, fiindcă mă obişnuisem de mult cu ideea plecării fiilor mei la şcoli aflate la mare distanţă de casă, pentru a primi o educaţie corespunzătoare statutului lor de viitori gentilomi, dar acum cînd sosise momentul, nu-mi puteam alunga presimţirile rele. Marcus avea numai nouă ani şi îşi iubea tare mult căminul! Mă durea inima la gîndul că va fi nevoit să plece în îndepărtatul Surrey.

Marcus însă părea încîntat de perspectivă şi cel puţin o vreme am reuşit să-mi alung presimţirile.

– Mă duc la şcoală! cînta el voios, făcîndu-i în ciudă Marianei. Am scăpat de lecţiile cu tine, cu Alice, cu Philip şi cu Miss Peach!

Miss Peach era guvernanta; micuţa Alice Penmar, o copilă ştearsă şi neinteresantă, venea zilnic la Penmarric de la prezbiteriul din Zillan ca să înveţe cu copiii mei şi dovedise o aplicaţie surprinzătoare pentru studiu. Presupun că o moştenise de la bunicul ei, parohul, deoarece nici Henry Penmar, nici Miriam nu se remarcaseră printr-o inteligenţă ieşită din comun.

– Alice, tu cu Mariana şi Philip va trebui să vă faceţi singuri lecţiile, decretase Marcus cu un aer sfidător, eu mă duc la şcoală.

– Foarte bine, îi răspunseseAlice, care avea o limbă neobişnuit de ascuţită pentru vîrsta ei. Îţi doresc să ai parte numai de bucurii. În ce mă priveşte, sînt fericită că nu mă aflu în locul tău.

– Spui asta din gelozie, intervenise Mariana. Marcus abia aşteaptă să plece!

Şi ăsta era purul adevăr. În ziua plecării însă, a plîns tot drumul pînă la gara Penzance, iar pe peron s-a agăţat de mine şi mi-a declarat că nu mai vrea să plece.

Eram în culmea disperării. Dacă ar fi fost vorba de oricare altul dintre copiii mei, poate că nu m-aş fi necăjit atît, dar Marcus fusese dintotdeauna un copil extrem de afectuos şi îmi simţeam inima zdrobită la gîndul că îl trimiteam departe, de unul singur, ca şi cum ne-am fi lepădat de el. Nu mă consola nicicum faptul că bunica lui îl aştepta la gara Paddington, avînd grijă de el pînă cînd va lua trenul şcolii de la Waterloo, în ziua următoare; bietul Marcus se va simţi şi mai pierdut la Londra, în compania unei femei atît de antipatice ca Maud Penmar...

– Nu mă alunga de-acasă! hohotea Marcus, ascunzîndu-şi faţa în fustele mele. Am să fiu aşa de cuminte că n-o să-ţi mai dau niciodată vreun motiv de supărare.

– Oh, Marcus, copilul meu! Văzîndu-l atît de disperat, simţeam cum îmi şiroiau şi mie lacrimile pe faţă în timp ce-l strîngeam în braţe. Marcus, dragostea mea, o să ne întoarcem acasă – nu mai trebuie să pleci.

– Ce înseamnă asta? Mark reapăruse pe peron după ce supraveghease încărcarea bagajelor. Ce-i cu agitaţia asta şi cu aiurelile pe care le-am auzit? Haide, Marcus, aşa ceva nu e posibil. Vino-ţi în fire şi poartă-te ca un băiat de vîrsta ta – nu mai e cazul să te agăţi de fustele mamei. Spune-mi, ai nevoie de ceva? Dacă nu, ia, te rog, batista mea, suflă-ţi nasul şi urcă-te imediat în tren. Doar nu vrei să plece fără tine!

Marcus hohotea în batista tatălui său.

– Mark..., am început eu, dar m-am oprit văzîndu-i expresia feţei.

– Cred că ar fi mai bine dacă ai aştepta afară, în trăsură.

Mai tîrziu, după plecarea trenului, cînd s-a urcat în trăsură alături de mine, mi-a spus clocotind de furie:

– Este ultima dată cînd îţi mai permit să conduci copiii care pleacă la şcoală! Vorbea cu o voce scăzută, astfel încît Crowlas să nu ne poată auzi. Marcus nu ar fi fost atît de disperat dacă ţi-ai fi păstrat calmul – se îndrepta spre tine ca să-l îmbărbătezi, dar n-ai fost în stare să-l ajuţi. Toată scena asta nefericită s-a produs numai din vina ta.

– Dar nu m-am putut stăpîni...

– Într-adevăr, nu te-ai putut stăpîni pentru că nu eşti în stare, dar pe viitor o să-ţi iei rămas-bun de la Marcus la Penmarric. Fără scene jenante, de prost gust.

Abia atunci a izbucnit cearta atît de mult amînată.

I-am spus că mă săturasem de felul în care mă ironiza tot timpul, de sarcasmele lui, de insinuările cum că nu eram destul de bună pentru el fiindcă mă considera prea lipsită de educaţie şi prea bătrînă ca să-l mai interesez. Mark a susţinut că nu-mi dădeam seama ce spun din cauza tulburării, drept care m-am simţit obligată să-i amintesc că-şi petrecuse aproape tot anul departe de Penmarric şi chiar atunci cînd venea acasă avea grijă să mă evite mai tot timpul. Mi-a ripostat că a vrut să-mi facă un serviciu lăsîndu-mă în pace, deşi, pe de altă parte, era convins că nu-l iertasem niciodată pentru legătura lui cu Rose Parrish, pentru că din momentul acela nu l-am mai dorit niciodată ca înainte. Îi devenise cît se poate de limpede faptul că, din clipa în care m-am mai vrut să am copii, am considerat că obligaţiile mele maritale ajunseseră insuportabil de plicticoase şi că făceam tot posibilul să scap de ele ori de cîte ori mi se oferea ocazia.

– Nu-i adevărat! am protestat eu. Nici vorbă de aşa ceva! Te iubesc încă – te doresc –, dar ce vină am eu dacă purtarea ta faţă de mine mă enervează atît de mult încît uneori par rece şi inhibată? Adevărul este că tu invoci drept scuză răceala mea aparentă! Dacă ajungi să crezi că nu te mai doresc, atunci te soeoteşti îndreptăţit să te duci în altă parte – şi asta vrei de fapt!

– Dacă nu poţi accepta adevărul, nu mai are rost să discutăm, a conchis Mark. Cred că am epuizat subiectul. Nu mai este nimic de adăugat.

Ne-am continuat în tăcere drumul spre Penmarric. La sosirea acasă ne-am despărţit – eu m-am dus în camera mea, iar el în bibliotecă. Mi se părea că prăpastia căscată între noi se transformase într-un adevărat abis şi nici un pod nu mai putea fi aruncat peste cele două maluri.

4

În aceeaşi noapte a venit în camera mea. Bănuiesc că regreta cearta tot atît de mult ca şi mine; am încercat amîndoi să facem o figură onorabilă, dar am rămas cu convingerea că l-am dezamăgit, nici unul dintre noi nefiind pe deplin satisfăcut. A făcut gestul doar din amabilitate faţă de mine; aceasta a fost convingerea mea atunci cînd m-am examinat în oglindă, în lumina crudă a dimineţii. Mi-am spus că nu mai voiam să vină la mine dacă o făcea numai din amabilitate. În dimineaţa aceea, în timp ce mă îmbrăcam, am privit pe fereastră ploaia care se scurgea în marea învolburată, stîncile negre şi urîcioase

care înconjurau clădirea mohorîtă a Penmarric-ului şi, după o vreme, mi s-a părut că aş putea fi mult mai fericită dacă nu mi-aş mai da osteneala să întreţin ceea ce mai rămăsese din vechea noastră legătură. Îmi devenise cît se poate de clar că Mark nu mă mai dorea şi dacă puteam accepta faptul că legătura noastră fizică se terminase, atunci indiferenţa lui nu avea cum să mă mai rănească. Probabil că nu m-ar fi îndurerat atît de mult descoperirea că se ducea la alte femei – pentru că ajunsesem să-l cunosc prea bine ca să nu-mi mai fac iluzii în privinţa fidelităţii lui. Ştiam că mai întreţine relaţii şi cu alte femei. Dar ar fi trebuit să ştiu că nu trebuia să mă dau peste cap ca să-mi menţin locul, aşa cum ar fi fost necesar să procedez dacă m-aş fi aflat în postura de ibovnică, dependentă de favorurile lui. Eram soţia, mama copiilor şi stăpîna casei lui şi nimic nu putea schimba lucrurile.

La micul dejun, într-un moment de intimitate, i-am spus cu prudenţă:

– Dacă pe viitor n-o să mai vii în odaia mea, am să înţeleg situaţia. Îmi cer scuze pentru scena pe care am făcut-o ieri în trăsură. Nu am avut intenţia să-ţi impun îndeplinirea vreunei obligaţii conjugale.

M-a privit un timp destul de lung. În final s-a mulţumit doar să spună:

– Îţi respect hotărîrea.

– Am socotit doar că va fi mai bine pentru amîndoi dacă...

– Ai dreptate.

Dar nu auzise ce am spus. Cînd am tăcut, a adăugat cu sinceritatea aceea vulgară pe care o detestam atît:

– N-ai decît să dormi de una singură dacă aşa vrei, dar nu te aştepta să-ţi urmez exemplul.

Fiindcă nu voiam să-şi dea seama cît de tare m-au rănit cuvintele lui, m-am mulţumit doar să-i spun:

– Sînt sigură că ai să fii foarte discret, apoi am întors capul ca să nu-mi vadă lacrimile.

Nu s-a obosit să-mi răspundă şi, o clipă mai tîrziu, a părăsit încăperea. Ascultam zgomotul paşilor lui care se pierdea în depărtare pînă cînd s-a instalat tăcerea.

În momentul următor m-am ridicat brusc în picioare şi am fugit după el, dar dispăruse pînă să ajung în hol. Cînd m-am oprit, tăcerea m-a învăluit în faldurile ei groase, sufocîndu-mă. Nu mai puteam respira. Am privit înnebunită în jurul meu, gata să mă agăţ de orice m-ar fi ajutat să-mi recapăt stăpînirea de sine, dar n-am văzut decît umbrele întunecate ale holului pustiu şi, în vîrful scărilor, zîmbetul cinic al primului Penmar care mă privea din rama tabloului imens, ameninţîndu-mă cu zarurile lui măsluite.

Capitolul şapte

Diferenţa de vîrstă dintre Henry şi Eleanor părea să constituie principala cauză a animozităţii în continuă creştere ce apăruse între ei; ea, la patruzeci şi cinci de ani, trecuse de prima tinereţe şi frumuseţea sa începuse să pălească, în timp ce el, cu unsprezece ani mai tînăr, era încă un bărbat viguros, care se afunda tot mai mult într-o existenţă desfrînată.

Regele John
W.L. WARREN

Eleanor încetase să-i mai placă soţului ei. După toate probabilităţile, el îi era mai necredincios decît înainte...

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Toamna luă locul verii tîrzii şi o lumină blîndă învălui mlaştinile, în vreme ce briza mării devenea tot mai răcoroasă. Spre marea mea jenă, am descoperit că rămăsesem din nou însărcinată.

Noutatea era pe cît de neaşteptată, pe atît de nedorită. Pentru prima dată în viaţă, sfaturile Griseldei nu-mi fuseseră de ajutor în preîntîmpinarea acestei situaţii. În privinţa sarcinilor mele anterioare, fie că le-am dorit, fie că au fost rezultatul unei neglijenţe, de fapt, nu regretasem. De astă dată însă nu fusesem neglijentă. Nu mai dorisem nici un copil, aşa că în clipa în care n-am mai avut nici un dubiu în ceea ce priveşte condiţia mea nefericită, am fost atît de dezgustată încît n-am îndrăznit să-i împărtăşesc vestea lui Mark. Dar n-a fost nevoie să i-o comunic imediat. În primele luni mi-a venit destul de uşor s-o ascund, deoarece, după ce copilul a fost conceput, Mark a petrecut un timp la Londra şi la Oxford şi nu s-a întors la Penmarric decît de Crăciun. Ne vedeam însă atît de rar încît nu şi-a dat seama de schimbare, iar de Anul Nou a plecat la Oxford, aşa că am rămas din nou singură. Cumpărase un conac într-un sat numit Allengate, aproape de Oxford,

unde îşi putea primi noii săi prieteni. Susţinea eă o asemenea casă era mult mai confortabilă decît camerele mobilate şi, oricum, o prefera aglomerărilor urbane. La un moment dat m-a invitat chiar să merg cu cl la Allengate, dar ştia, desigur, că-l voi refuza; presupun că nu uitase mici faptul că detestasem Oxfordul în timpul singurei mele vizite acolo, cînd mă simţisem mizerabil printre prietenii lui intelectuali. Singura mea consolare o constituia faptul că plănuia să locuiască la Allengatc doar pe parcursul anului universitar, întrucît, la începutul lui ianuarie, cînd plecase de la Penmarric, îmi promisese că se va întoarce de Paşti pentru a petrece sărbătorile cu copiii, cînd şi Marcus avea să vină în vacanţă.

Cînd a revenit la Penmarric eram în şapte luni şi nu mai aveam cum să-mi ascund starea.

Mi-am dat seama că şi el se simţea tot atît de jenat ca şi mine, deşi continua să fie curtenitor şi grijuliu ca întotdeauna.

– Te simţi bine? nuă tot întreba. Sper că nu te oboseşti prea mult, iar preotul de la St. Just nu te suprasolicită cu problemele parohiei.

– Mă simt foarte bine, i-am răspuns eu, ceea ee era perfect adevărat. Cu toate că aveam aproape patruzeci şi patru de ani şi mă socoteam mult prea bătrînă pentru a da naştere unui copil, nu mă puteam plînge în privinţa stării de sănătate, iar doctorul Salter se declarase pe deplin satisfăcut. Nici cînd am născut nu au apărut nici un fel de probleme; Elizabeth a venit pe lume în iimie. Era un bebeluş obişnuit, negricios şi greu, despre care nu puteam spune deeît că se grăbise prea tare să vadă lumina zilei. Lehuzia a fost scurtă şi mi-am revenit repede. După botez, am lăsat-o cu totul în grija lui Nanny. Continuaın totuşi să-mi fac obişnuitele vizite în apartamentele copiilor, dar mai mult din obligaţie decît din prea mare dragoste faţă de ultimul copil. Moştenise ochii întunecaţi şi piezişi ai lui Mark – de fapt, singurul copil la care trăsătura asta era evidentă – şi, fără să vreau, ori de cîte ori o priveam, îmi aminteam de fiul cel mare al doamnei Parrish, pe care îl zărisem cu ani în urmă. Sărmana fată urîţică! Nu mi se părea corect din partea mea să-i reproşez înfăţişarea, dar, oricît m-aş fi străduit, nu-mi puteam reprima acest resentiment involuntar.

Între timp îi venise rîndul şi lui Philip să meargă la şcoală asemenea lui Marcus care, nu numai că se obişnuise, dar se simţea la largul său în mediul şcolar. Eram bucuroasă că se acomodase atît de repede cu noul regim de viaţă, dar în sinea mea regretam că devenise atît de independent şi nu se mai refugia ca înainte în braţele mele. Adoptase un aer de superioritate faţă de Philip şi Hugh, care, spre deosebire de el, nu avuseseră ocazia să cunoască lumea.

– Şi pe-acolo sînt mlaştini? îl întrebase Philip. Dar mine? Marea este aproape?

– Nici pomeneală! le răspunsese Marcus, plin de importanţă. Şcoala se află la mică distanţă de Londra şi e înconjurată de păduri. Nu seamănă cu nimic din ceea ce vedeţi aici.

– Ce prostie! replicase Philip. De ce m-aş duce acolo? Iar tatălui său i-a declarat răspicat: Nu vreau să merg la şcoală.

– Ba ai să faci exact ce ţi se spune, i-a răspuns Mark sec.

– Am să fug de la şcoală, se încăpăţînase Philip. Nu mă poţi obliga să rămîn acolo.

– Dacă fugi, i-a spus Mark, ai să capeţi cea mai mare chelfăneală din viaţa ta.

S-au privit ostil şi brusc mi-am dat seama cît de mare era asemănarea dintre Philip şi tatăl său: voinţă puternică, încăpăţînare, hotărîrea de a merge pînă în pînzele albe. Philip nu s-a sinchisit de ameninţarea lui Mark. Prima oară cînd a fugit, a fost prins la cîteva mile de şcoală, dar a doua oară a lipsit trei zile. Pînă şi Mark a părăsit Oxfordul pentru a urmări alături de mine desfăşurarea evenimentelor. În cele din urmă, murdar, doborît de oboseală şi cu ochii în lacrimi, Philip a ajuns la Penmarric şi s-a aruncat în braţele mele.

– Nu-l putem trimite înapoi! i-am spus disperată lui Mark. Te rog, Mark, te rog lasă-l să rămînă acasă!

– Nici vorbă de aşa ceva! a răspuns Mark. Trebuie să-şi înveţe lecţia – nu întotdeauna i se îndeplineşte voia. Eu n-am de gînd să cedez şi cu cît mai repede îşi dă seama de lucrul ăsta, cu atît va fi mai bine pentru el. Se va întoarce la şcoală sub escorta mea.

– Dar...

– Suporţi consecinţele propriilor greşeli. Dacă nu l-ai fi răsfăţat încă de cînd era în leagăn, nu ar fi devenit atît de greu de stăpînit!

Ne-am aruncat cuvinte grele unul celuilalt înainte de a ne despărţi furioşi. În ziua următoare, Mark l-a însoţit pe Philip la şcoala lui din Surrey, apoi a plecat la Allengate, unde a rămas pînă în decembrie.

În lunile următoare ne-am văzut foarte rar. S-a întors pentru o săptămînă la Penmarric de Crăciun, apoi pentru o altă săptămînă de Paşti, iar în timpul verii a fost solicitat să ţină o serie de cursuri pentru doctoranzii interesaţi de monasticismul din secolul al doisprezecelea. Curînd după aceea a început anul universitar şi am ştiut că nu-l voi mai revedea pînă în decembrie. Ne scriam din cînd în cînd, mai ales pentru a ne împărtăşi reciproc veşti despre copii. Mark îşi amintea de ziua de naştere a fiecăruia cu o precizie demnă de laudă. Cu toate acestea, pe măsură ce se apropia toamna, mă simţeam mai singură ca

oricînd. Activităţile mele în cadrul bisericii mă plictiseau, iar întreţinerea relaţiilor sociale mi se părea un lucru inutil şi nescrios. Am rezistat pînă în noiembrie, cînd m-am simţit atît de deprimată, încît am hotărît să fac o călătorie peste rîul Tamar, ca să-i vizitez pe băieţi la şcoala lor din Surrey. Mica lor vacanţă de la jumătatea trimestrului cădea la începutul lui noiembrie, cînd aveau voie să părăsească şcoala timp de trei zile, cu condiţia să fie însoţiţi de părinţi. Le-am scris aşadar amîndurora pentru a le comunica intenţia mea.

Cînd am ajuns la şcoală, Marcus acceptasc deja invitaţia părinţilor unui coleg de a sta cu ei la Londra. Între timp, aceştia procuraseră bilete la teatru şi ar fi fost nepoliticos din partea lui să refuze invitaţia, drept care n-am mai insistat să petrecem împreună vacanţa. În primele ore ale dimineţii de sîmbătă m-am prezentat la şcoală, de unde l-am luat pe Philip şi l-am dus la cofetăria din sat. l-am oferit o limonadă şi două tarte cu stafide şi l-am întrebat în ce fel doreşte să petreacă sîrbătoarea.

Mă aşteptam la o lungă listă de preferinţe în legătură cu ceea ce ar fi vrut să facă la Londra, aşa că anunţasem în prealabil personalul ce deservea locuinţa din oraş să se pregătească pentru vizita noastră; dar, spre surprinderea mea, Philip avea cu totul alte planuri.

– Vreau să merg la Brighton, mi-a spus el hotărît. Peisajul este asemănător turbăriilor de la noi, şi-apoi – mai există şi marea! Unul dintre profesorii noştri locuieşte acolo. Am putea merge la Londra, urmînd să luăm trenul din gara Victoria. Acolo există o mulţime de şcoli şi aş vrea să văd dacă-mi sînt pe plac. În cazul în care o să mă acomodez mai bine cu locul, am să-l rog pe papă să mă mute la şcoala din Brighton. Mi-ar face plăcere să mă mut într-un oraş aşezat în apropierea mării.

Am pornit aşadar spre Brighton şi ne-am pomenit într-un orăşel drăguţ, amplasat pe malul mării, cu clădiri frumoase, esplanade şi un palat ciudat, cu un aspect străin, despre care ştiam că fusese construit cu ani în urmă de prinţul regent. Vizitiul trăsurii pe care o închiriasem ne-a dus la cel mai mare hotel, deschis pe tot parcursul anului, chiar şi în noiembrie, unde directorul ne-a oferit un apartament plăcut, cu vedere la mare. Am acceptat imediat, şi hamalii au început să ne care bagajele.

– E nemaipomenit! am exclamat eu, încîntată să constat că oraşul era mai agreabil decît mă aşteptasem, iar hotelul luxos şi confortabil. Ce inspirat ai fost să alegi un asemenea loc!

În seara aceea ne-am hotărît să cinăm la restaurantul hotelului, nu în apartamentul nostru, aşa că m-am îmbrăcat cu cea mai frumoasă

rochie şi i-am examinat ţinuta lui Philip înainte de a coborî amîndoi, în jurul orei opt. La sosire, hotelul mi se păruse liniştit, dar acum se auzeau zumzete de voci dinspre sufragerie şi am presupus că era mai plin decît s-ar fi putut crede în acest sezon.

La intrarea în sufragerie am fost întîmpinaţi de şeful de sală, care ne-a întrebat politicos:

– O masă pentru două persoane, doamnă?

– Da, a răspuns Philip înainte ca eu să pot spune ceva. Una în colţ, te rog.

Eram amuzată, deşi puţin jenată din cauza tonului adoptat de Philip faţă de impresionantul şef de sală, dar acesta s-a mărginit să zîmbească şi să spună amabil:

– Desigur, Sir! Pe aici, vă rog.

Tocmai pornisem în urma lui, cînd Philip strigă surprins:

– Uite-l pe papà!

Am simţit un gol în stomac şi în clipa următoare mi s-a tăiat respiraţia. Am apucat să arunc o privire spre masa din partea cealaltă a restaurantului şi l-am văzut pe Mark cu Rose Parrish şi cu cei doi fii ai lor.

2

Era arătă încă tînără şi frumoasă. E şi firesc, pentru că nu avea decît treizeci şi cinci de ani. Era îmbrăcată cu o rochie frumoasă, creată de o vestită casă de modă, iar la gît purta un colier de diamante. Anii îi accentuaseră frumuseţea, nu i-o atenuaseră, şi, deşi mi-o aminteam ca pe o femeie drăguţă, acum frumuseţea ei părea mai matură, mai frapantă. Şi, mai ales, avea o mină fericită. Rîdea cu o expresie veselă şi lipsită de griji. Lîngă ea şedeau cei doi băieţi, cel mare frumos, cu trăsături vag asemănătoare Penmarilor, cel mic, blond şi angelic, ca un copil din corul bisericii.

– Mamă! mă trăgea Philip de mînă. Mamă!

În momentul acela Mark ne-a remarcat prezenţa. I-am văzut chipul schimbîndu-şi expresia.

– Doamnă? mi s-a adresat chelnerul, revenind lîngă mine cînd şi-a dat seama că nu-l mai urmam la masa din colţ.

Ne-a văzut şi doamna Parrish. În aceeaşi clipă, rîsul i se stinse din ochi şi culoarea îi dispăru din obraji.

– Mamă, continuă Philip, de ce stă papà la masă cu oamenii aceia?

I-am spus chelnerului:

– Vă rog să nu vă mai obosiţi să ne găsiţi o masă. M-am întors şi am părăsit sala. Ajungînd în holul puternic luminat, am început să urc scările. Eram pe punctul de a leşina din cauza şocului.

– Mamă! În urma mea, Philip mă călca pe pantofi. Mamă, ce s-a întîmplat?

Izbucnisem în plîns. Degeaba am încercat să mă stăpînesc, nu am reuşit. Am scotocit prin buzunar în căutarea unei batiste şi mi-am ascuns lacrimile în dosul ei.

– De ce n-ai vrut să te întîlneşti cu papà? Cine e femeia aceea? Şi cine sînt băieţii? Urmează şcoala de-aici?

Evident, mi-am spus eu, şi ei sînt în vacanţă. Mark a venit de la Oxford special pentru ei. N-a făcut nici un efort să-şi vadă fiii legitimi, dar pentru copiii doamnei Parrish se încumetase să călătorească de la Oxford la Brighton.

– Mamă, te rog! Philip nu se mai putea stăpîni. Răspunde-mi, te rog! Cine sînt oamenii aceia? Ce caută papà aici?

– Eu... am să-ţi explic...

Cînd am ajuns în dreptul apartamentului, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, am început să scotocesc prin poşetă în căutarea cheii.

– Plîngi, mamă?

– Nu, nu plîng.

Am găsit în sfîrşit cheia şi am introdus-o în broască.

– Te-a făcut nefericită. S-a întors şi a pornit pe coridor înapoi, către scări. Mă duc să-i vorbesc.

– Nu, Philip! i-am strigat eu. Nu, nu! Vino imediat aici. Să nu cumva să îndrăzneşti să te duci jos!

Băiatul ezitase. Nu-i vorbisem niciodată pe un ton atît de sever.

– Te rog, vino aici, Philip, şi fii ascultător. Te rog.

S-a întors fără să rostească o vorbă. Am intrat apoi în apartament şi am închis uşa. Camerista aprinsese deja gazul şi camera era luminată şi caldă. M-am aşezat lîngă foc şi mi-am aţintit privirea asupra flăcărilor, făcînd eforturi disperate să-mi recapăt stăpînirea de sine.

Philip a îngenuncheat pe podea şi s-a lipit de mine.

– Spune-mi, vreau să ştiu. Te rog, mamă, nu plînge.

– Nu plîng, Philip. Îmi revenisem întrucîtva, însă vocea mi-era răguşită şi lipsită de intonaţie. Am încercat să înghit, dar îmi simţeam gîtul uscat şi dureros.

– Femeia se numeşte doamna Parrish şi este văduvă. E o cunoştinţă a lui papà, iar băieţii sînt fiii ei.

– Sînt şi ei în vacanţă? Învaţă aici la şcoală? De ce a venit papà să-i vadă pe ei şi nu pe Marcus şi pe mine?

– Eu... nu ştiu... bănuiesc că a avut un motiv.

– Nu e drept, a spus Philip, ridicîndu-se de jos. Pot să cobor în restaurant şi să vorbesc cu el?

– Nu... te rog, iubitule. Stai cu mine.

S-a auzit o ciocănitură în uşă.

Am tresărit violent şi m-am ridicat în picioare, dar, înainte să spun o vorbă, l-am auzit pe Philip spunînd:

– Trebuie să fie papa. Poate că vine să-şi ceară scuze.

A traversat camera, a apăsat pe clanţă şi a deschis uşa. Mark se afla în prag. Brusc, am simţit că-mi pierd cunoştinţa şi a trebuit să mă aşez.

– Bună, Philip, a spus. Ce surpriză să te văd aici! Unde este mama?

Philip nu i-a răspuns, dar a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui. Mark nu i-a dat nici o atenţie, a intrat în cameră şi, cînd m-a văzut, a întins mîinile.

Am întors capul.

După un timp a întrebat:

– De ce l-ai adus pe Philip la Brighton?

– Eu... am fost doar...

Nu mă simţeam în stare să leg două vorbe.

– A fost ideea mea, a răspuns Philip în locul meu. Auzisem că şi la Brighton există şcoli şi am vrut să le văd cu ochii mei. Mi-ar fi plăcut să pot urma şcoala într-un oraş aflat în apropierea mării. Mama nu are nici un amestec în această privinţă. Nu e vina ei.

– Nimeni n-o învinovăţeşte în vreun fel.

După cîteva clipe de tăcere, Philip l-a întrebat cu insolenţa care lui Mark i se părea intolerabilă:

– De ce te afli aici? Băieţii ăia sînt şi ei în vacanţă? De ce i-ai preferat pe ei în locul lui Marcus şi al meu?

– Poate pentru că sînt mai bine crescuţi. S-a întors spre mine. Ce i-ai spus?

– Nimic. Doar numele ei.

– Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi. Apartamentul meu se află ceva mai încolo, pe coridor. Aş dori să vii cu mine pentru cîteva minute.

– Nu, am spus eu hotărîtă. Nu vreau să merg în nici un apartament pe care-l împarţi cu femeia aceea.

– Te rog, Janna! Era negru de furie. Nu în faţa copilului!

– Nu-mi pasă! Crede-mă că nu-mi pasă. Nu m-am simţit niciodată atît de umilită ca în clipa în care am intrat în restaurant şi te-am văzut şezînd acolo cu ea...şi cu fiii tăi.

– Nu sînt ai lui! a protestat Philip. Sînt ai ei. Tu mi-ai spus...

– Ascultă-mă, Janna...

– Nu, nu vreau. Unde trăieşte acum? La Londra? Nu, desigur, locuieşte la Oxford, la Allengate! Cum de n-am bănuit mai devreme? Probabil că se dă drept menajera ta.

– Refuz să discut în faţa copilului. Locul lui nu este aici.

– Cum îndrăzneşti să-mi dictezi mie ce am de făcut în privinţa copiilor mei? Cu ce drept te amesteci în viaţa lor, cînd nu faci altceva decît să-i ignori în cea mai mare parte a anului? Cum o să le explic lui Marcus şi lui Philip motivul preferinţelor tale pentru William şi fratele său? Cum îndrăzneşti să le acorzi mai multă atenţie bastarzilor tăi?

M-a apucat de umeri şi m-a scuturat cu putere.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Era atît de furios că nu se mai putea stăpîni. Nu mai ai nici un pic de raţiune, de discreţie...

– Opreşte-te! strigă Philip. Lovea cu pumnii lui mici coapsa lui Mark, încercînd să-l despartă de mine. Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te!

– Vezi în ce stare l-ai adus?

L-a luat pe Philip de ceafă şi l-a îndepărtat de el, dar băiatul s-a repezit din nou la atac.

– Nu, Philip! l-am apucat mîna şi l-am tras lîngă mine. Este în ordine, scumpule, totul e în ordine. M-am aplecat şi l-am strîns în braţe. M-a privit cu ochii lui albaştri, limpezi, cu chipul crispat şi, dintr-o dată, buzele au început să-i tremure şi a izbucnit în plîns. L-am strîns şi mai tare şi am privit spre Mark cu flăcări în ochi.

– Numai tu eşti de vină!

– Ba să mă scuzi, nu eu am făcut o scenă atît de dezgustătoare în faţa copilului. Te sfătuiesc să vii imediat în camera mea ca să putem discuta între patru ochi.

– Nu am de vorbit minic cu tine.

– Nu fi absurdă! Avem o mulţime de lucruri de discutat, printre altele chiar şi eventualitatea divorţului.

Şocul a fost atît de dur, încît o clipă nu am mai putut respira, dar am reuşit să stau în picioare.

– Divorţ? am repetat eu fără să înţeleg ce spuneam. Divorţ? Imposibil. Nici nu se pune problema.

– Chiar nu te-ai gîndit niciodată? Credeam că, de vreme ce ai refuzat să mai trăieşti cu mine...

– Te-am aşteptat lună de lună să te întorci la Penmarric!

– Ai fi putut veni cu mine la Oxford – ţi-am dat o şansă, dar ai refuzat-o. Ţi-am propus să locuieşti la Allengate.

– Da – cu doamna Parrish ca menajeră! La auzul acestei replici a pălit îngrozitor.

– Refuz să continuu discuţia în prezenţa lui Philip.

– Foarte bine, am răspuns cu o voce răguşită, voalată de furie. O să te însoţesc în apartamentul tău. M-am întors către Philip: Dragul meu, nu o să lipsesc mult, doar cîteva minute. Nu trebuie să-ţi faci griji sau să fii necăjit. După ce mă întorc, vom cina amîndoi aici, în apartamentul nostru. Ai să fii cuminte dacă te las singur?

– Sigur că da.

Dar vocea lui era pierită, iar buzele i se albiseră.

– Dacă ai nevoie de noi, apartamentul meu se află la capătul culoarului, îi spuse blînd Mark. La numărul şapte.

Philip nu răspunse nimic, se întoarse doar cu spatele spre noi şi se duse la fereastră să privească marea.

L-am lăsat singur în cameră şi l-am urmat pe Mark în apartamentul lui, care mi s-a părut şi mai luxos. În primul moment am crezut că salonul nu era ocupat de nimeni, dar în clipa următoare am remarcat o şapcă de şcolar aruncată pe şezlong. Cînd m-am apropiat, am văzut că şapca purta numele fiului mai mic, care se născuse la scurt timp după Philip şi, fiindcă numele mi se părea, în mod misterios, de rău augur, am luat-o în mînă şi mi-am plimbat degetul pe conturul literelor brodate pe ea.

Numele băiatului era Adrian, un nume pe care nu-l mai auzisem, Adrian Parrish.

Mark a închis uşa. Dintr-o dată mi s-a părut că între noi nu mai era nimic de spus. O dată cu întreruperea discuţiei, mi-a dispărut complet furia iniţială. Nici măcar nu-mi mai aminteam de şocul pe care-l resimţisem la auzul cuvîntului „divorţ" Eram consternată să constat că, după lunile acelea de înstrăinare, puteam să mai fiu geloasă şi plină de resentimente. Mă împăcasem cu gîndul că în viaţa lui cxistau şi alte femei; de ce oare n-o puteam accepta pe Rose Parrish? Nu găseam nici un motiv logic, în afara dureroasei recunoaşteri că Rose Parrish simboliza ceva mai mult decît eşecul căsniciei mele. În ochii mei, ea era simbolul unei tinereţi de mult apuse, a unei clase în care nu intrasem niciodată, a unei lumi în care nu m-am simţit niciodată la largul meu. Ea personifica nefericirea mea şi mi se părea că, privindu-i faţa dulce şi veselă, vedeam parcă aievea tot ce mi-am dorit vreodată, dar nu am reuşit niciodată să obţin.

– Ai făcut o scenă absolut dezgustătoare în prezenţa fiului nostru, a spus Mark cu o voce aspră, care părea să vină de departe.

M-am aşezat pe un scaun incomod, cu spătarul înalt, şi am încercat să-mi adun gîndurile şi să chibzuiesc ce ar trebui să fac, dar mintea mea era atît de tulburată, că n-am putut nici măcar să-i răspund.

– Întrucît socotesc extrem de importantă evitarea unor astfel de scene, pe viitor îţi propun să ne separăm definitiv, urmînd să intentăm divorţul atunci cînd va fi posibil. Eu nu pot invoca niei un motiv de divorţ, dar, dacă te părăsesc acum şi insist să locuiesc la Allengate fără consimţămîntul tău, vei putea intenta tu acţiunea de divorţ pe motiv de adulter, asociat cu părăsirea domiciliului conjugal. Din cîte am auzit, perioada de părăsire a domiciliului trebuie să fie de cel puţin doi ani, aşa că va trebui să mai aştcptăm înainte de a iniţia acţiunea. Dat fiind că nu poţi divorţa invocînd ca motiv doar adulterul, nu ne rămîne decît să aşteptăm. Pe de altă parte, sînt convins că un divorţ va provoca un scandal considerabil, dar cum majoritatea reproşurilor vor fi formulate la adresa mea, sînt de acord să le suport pentru a pune cît mai repedc capăt acestei situaţii. Ştim amîndoi că mariajul nostru este definitiv compromis. Singura mea grijă o constituie respectarea intereselor copiilor; după părerea mea, într-o perspectivă îndepărtată, va fi mult mai bine ca această căsătorie să se încheie oficial la tribunal.

M-am auzit rostind cu o voce gîtuită:

– Nu-mi dau seama cum vor putea fi benefice pentru ei ruşinea şi ocara unui divorţ.

– Iar cu nu văd ce bine le-ar face doi părinţi ostili unul altuia. Haide, Janna, fii rezonabilă. Tu continui să te gîndeşti numai la tine şi nu iei în considerare punctul de vedere al copiilor! Iar dacă am putea rezolva această chestiune într-un mod discret, raţional...

– Nici tu nu te gîndeşti la copii, am răspuns eu. Nu pentru bincle lor vrei să divorţezi. Singurul motiv este acela că vrei să te căsătoreşti cu doamna Parrish.

A ezitat un moment.

– Nu neg, a spus el, rostind rar cuvintele, că sper să mă căsătoresc în cele din urmă, dar...

– Ei bine, te asigur că n-ai să te recăsătoreşti niciodată, l-am întrerupt eu, pentru că nu am de gînd să divorţez. Niciodată, cîte zile voi mai avea de trăit.

Ochii mi se împăienjeniscră de lacrimi şi gîndurile mi se învîrtejeau în cap. Auzeam parcă aievea bîrfele servitorilor, condoleanţele nesincere ale vecinilor, zîmbetele compătimitoare şi vorbele rostite pe la colţuri. M-am văzut pe mine cu ani în urmă şi mi-am adus aminte de efortul permanent de a-mi ridica nivelul intelectual şi de a mă adapta la un nou mod de viaţă, cu constrîngerile, temerile, singurătatea şi suferinţele pe care le-am avut de îndurat. Un divorţ ar fi şters cu buretele toate strădaniile mele. Singura mea consolare a constituit-o faptul că

eram soţia lui şi că nimeni, nici măcar doamna Parrish, nu-mi putea anula acest statut. Cum aş fi putut consimţi la un divorţ? Ar fi însemnat să calc în picioare toate eforturile depuse, toate sufcrinţele şi... mai era ceva... Nu puteam suporta să-i cedez doamnei Parrish.

– N-o să divorţez, am repetat eu cu înverşunare şi însuşi cuvîntul „divorţ" răsuna ca o teribilă ameninţare pentru siguranţa mea. Niciodată!

Mi-am dat seama că era foarte furios, dar a reuşit să se stăpîncască.

– Te rog, a spus el pe un ton calm, te rog, Janna, încearcă să fii rezonabilă. Ştiu că este umilitor să recunoaştem în faţa întregii lumi eşecul mariajului nostru, dar nu ţi se pare inutil să mergem mai departe în situaţia în care ne aflăm acum? Ba mai mult, este foarte rău pentru copii. Haide, Janna, chiar şi tu trebuie să recunoşti lucrul ăsta! Şi dacă nu am mai fi egoişti şi ne-am gîndi mai mult la copii, sînt sigur că am putea realiza o separare eare ar fi în avantajul tuturor.

– Nu sînt de acord cu separarea şi nici cu divorţul. Dacă e să mă părăseşti, asta va fi decizia ta, dar nu aştepta iertare din partea mea.

– Dacă îţi faci griji în privinţa banilor, linişteşte-te, pentru că îţi voi asigura o sumă importantă şi, în plus, vei locui în continuare la Penmarric.

– Nu, am protestat eu.

M-a privit surprins.

– Ce vrei să spui?

– Dacă mă părăseşti, n-o să mai locuiesc acolo.

– Dar...

– Urăsc acest loc... cuvintele se rostogoleau din gura mea fără voie. Urăsc Penmarric, îl urăsc. Detest dineurile alea oribile, detest să fac şi să primesc vizitele alea îngrozitoare. Urăsc încăperile acelea unense, reci şi întunecoase, în care nu pot trăi fără să fiu urmărită de vreun servitor. M-am simţit îngrozitor în toate lunile acelea petrecute acolo singură, fără tine. Dacă mă părăseşti, n-o să mai stau la Penmarric. Am să mă duc la Roslyn Farm. Penmarric nu mi-a plăcut niciodată, nici măcar la început. I-am dus mereu dorul fermei şi satului Zillan.

Mă privea de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

– Janna, draga mea, dar... Nu-şi mai găsea cuvintele. Dumnezeule! Doar n-o să te întorci de unde ai plecat şi să trăieşti într-o fermă ca o femeie de rînd! Nu poţi face aşa ceva!

– Vreau acasă, am ripostat eu. Asta-i tot ce-mi doresc. Nu mai vreau să trăiesc la Penmarric dacă mă părăseşti.

– Janna, te rog, încearcă să fii rezonabilă. Ai fost stăpînă la Penmarric timp de unsprezece ani. Toţi copiii s-au născut aici. Nu poţi – şi accentuez, nu se poate – să te întorci la Roslyn Farm. Cred că nu-ţi dai seama ce vorbeşti.

– Ba da, pot să mă întorc. Şi aşa o să şi fac.

– În condiţiile astea, crezi că aş putea să-ţi mai încredinţez custodia copiilor?

La început nu am auzit ce a spus. Mai exact, nu înţelegeam sensul cuvintelor. Apoi, brusc, totul mi-a devenit cît se poate de limpede. Mi-am dat seama că îndrăgita mea siguranţă se sfărîmase în bucăţele, mi-am văzut copiii crescînd ca nişte străini, fără să mă iubească, fără să-mi poarte de grijă, lăsîndu-mă singură să înfrunt anii bătrîneţii.

– N-o să îndrăzneşti să mi-i iei! N-o să fii atît de crud.

– Nu, într-adevăr. Tocmai voiam să-ţi sugerez că ar fi mai bine să locuiască cu tine cea mai mare parte a anului şi să vină cîteva săptămîni la Londra ca să mă vadă, fie în vacanţa de Crăciun, fie în cea de Paşti. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Janna, cum pot eu consimţi să-mi văd copiii luaţi de la Penmarric şi crescuţi într-o fermă? Cum aş putea să fiu de acord cu aşa ceva?

– Dacă încerci să-mi iei copiii, am să te dau în judecată, am să angajez avocaţi – avocaţi de la Londra...

– Speri chiar, serios vorbind, că vreun judecător îţi va încredinţa custodia unor copii de origine aristocratică pentru a fi crescuţi într-o fermă, la ţară?

– Iar tu crezi, tot serios vorbind, i-am răspuns eu pe un ton glacial, dar cu spaima în suflet, că vreun judecător va elibera un certificat de custodie prin care fiii unui bărbat să fie educaţi de amanta lui şi nu de propria lor mamă, naturală?

– Bineînţeles, a răspuns Mark fără nici o ezitare. Nu contează convieţuirea mea discretă cu o femeie care nu-mi este soţie, ci atmosfera cea mai adecvată pentru creşterea copiilor. Şi dacă tu crezi că vreun judecător o să considere avantajos pentru copii să fie crescuţi de reprezentanţi ai clasei muncitoare, într-o fermă pierdută în fundul Cornwall-ului...

– Atunci o să mă întorc la Penmarric. O să fac şi sacrificiul ăsta.

– L-ai face, Janna, chiar l-ai face? Eşti sigură că nu vei promite judecătorului că vei rămîne la Penmarric pentru ca, odată ajunsă acasă, să-ţi petreci tot mai mult timp la Roslyn Farm? Dacă mă gîndesc mai bine, cred că, independent de decizia ta de a sta la Penmarric, ar fi mai bine să cer tribunalului custodia copiilor. Nu cred că ai fi în stare

să-i creşti în mod deeent, fără să le otrăveşti mintea vorbindu-mă de rău sau creîndu-le o imagine falsă asupra cauzelor care au determinat destrămarea căsniciei noastre.

– Cu alte cuvinte, te-ai hotărît să te răzbuni pe mine luîndu-mi copiii!

– Dar tu n-ai făcut acelaşi lucru refuzîndu-mi divorţul?

– Nu ai nici un motiv de divorţ! În schimb, legea îmi dă dreptul să-mi revendic copiii!

– Încearcă numai să-ţi pledezi cauza în faţa unui judecător! Cred că vei avea cea mai usturătoare surpriză, mai ales cînd o să-i spun...

– Am să-l conving! Dar dacă îţi imaginezi că o să divorţez...

– Dacă vei consimţi să divorţezi, am să fiu şi eu mai binevoitor în privinţa custodiei copiilor.

– Chiar dacă voi locui la Roslyn Farm?

– Nu ştiu ce decizie va lua judecătorul în cazul în care vei părăsi Penmarric.

– Înţeleg! Cu alte cuvinte, speri să mă convingi să cer divorţul în schimbul promisiunii de a-mi lăsa copiii, iar după ce-ţi vei atinge scopul, n-o să-ţi mai respecţi cuvîntul dat! Ei bine, să ştii că n-o să divorţez niciodată şi n-am să renunţ sub nici o formă la copii – şi să nu-ţi închipui c-o să mă păcăleşti în ceea ce-i priveşte.

– N-ai să poţi ţine băieţii.

– Nimeni, am răspuns eu, nimeni de pe pămîntul ăsta nu-mi va lua fiii de lîngă mine. Dacă ai să încerci să mă separi de Philip...

– Mai ales Philip trebuie separat cu orice preţ de tine! Lucrul acesta este cît se peate de evident! Crede-mă, Janna, nu pot asista nepăsător la distrugerea acestui băiat...

– Cum aş putea să-l distrug? Doar îl iubesc! Îmi iubesc toţi copiii – te iubesc şi pe tine, dar tu eşti îndrăgostit de tîrfa aia neruşinată...

M-a lovit. Mi-a tras o palmă usturătoare peste obraz. În primul moment mi-am pierdut răsuflarea şi, instinctiv, am făcut cîţiva paşi înapoi. Înainte de a-mi recăpăta graiul, i-am văzut ochii aceia negri şi înguşti scînteind de furie.

– Eşti o căţea, a spus el fără să ridice glasul. Vocea lui era joasă şi încărcată de un dispreţ ucigător. Doamne, ce căţea poţi fi! Şi ipocrită, blestemată ipocrită.

Simţeam fiecare cuvînt ca şi cum m-ar fi lovit iar, şi iar. Am mai făcut un pas înapoi, încercînd să scap de povara cuvintelor lui şi am atins peretele cu spatele.

– Mark! am izbucnit. Mark, opreşte-te!

– Ba nu, am să-ţi spun tot ce gîndesc despre tine! Pentru prima oară în viaţa ta ai să te vezi în adevărata ta lumină. O să te priveşti bine, draga mea, şi de data asta n-o să mai arborezi vălul ipocriziei pentru a ascunde ceea ce nu vrei să vezi.

– Mark, te rog...

– Atîtea vorbe goale despre dragoste! Toate scenele astea melodramatice, izvorîte din aşa-zisa ta iubire faţă de mine sau copii! Dumnezeule mare, dar tu nici nu cunoşti sensul acestui cuvînt! Tu nu mă iubeşti – nu m-ai iubit niciodată! Tot ce ai iubit au fost banii pe care ţi-i puteam oferi, siguranţa, confortul, luxul şi, ca un premiu foarte plăcut, satisfacţia sexuală. Doar nu-ţi închipui că ai să mă faci să cred că iubeşti copiii cu adevărat. De fapt, nu contează decît siguranţa ce o reprezintă pentru tine şi certitudinea că mai există şase suflete pe lume care să te înconjoare cu adoraţia lor! Nici pe Philip nu-l iubeşti cu adevărat – eşti numai obsedată de el pentru că pare reflecţia ta masculină. Să fim cinstiţi, Janna, şi să nu ne mai ascundem după deget. Există o singură persoană pe lumea asta pe care o iubeşti cu adevărat, şi aceea eşti chiar tu! De ce crezi că te situezi întotdeauna pe primul plan? De ce totul depinde de ceea ce vrei tu şi de ceea ce doreşti tu? Eşti o femeie egoistă, superficială, goală pe dinăuntru şi incapabilă de orice trăire emoţională.

Am început să caut orbeşte drumul către uşă. Vocea mea, care părea să vină de departe, mi se părea de nerecunoscut.

– Nu vreau să mai aud nimic.

– Ba da, vei auzi, draga mea. Încă n-am terminat ce-am avut de spus.

Şi, înainte să-l pot opri, a ţîşnit în faţa mea, s-a repezit la uşă, a încuiat-o şi a pus cheia în buzunar.

– Lasă-mă să plec, l-am rugat eu. Trebuie să ies imediat din încăperea asta.

– Nu, a răspuns el, nu, n-ai să ieşi. Încă nu am pus lucrurile la punct. Nu am căzut de acord asupra viitorului copiilor noştri. Singura chestiune rezolvată o constituie cele cîteva adevăruri privitoare la caracterul tău, adevăruri pe care pretinzi că nu le-ai auzit, dar pe care le vei auzi acum, draga mea, fiindcă vreau să mă fac cît mai bine înţeles. Am să-ţi vorbesc pe limba ta, pentru simplul motiv că este singura pe care o înţelegi.

S-a oprit. L-am privit, incapabilă să-mi stăpînesc tremurul din tot corpul. Capul mă durea îngrozitor şi gura îmi era uscată. Nu puteam rosti nici un cuvînt.

A scos o monedă de aur în valoare de un sovereign. Şi încă una. Le-a pus pe măsuţa de lîngă noi.

– Vei mai primi alte patru sute nouăzeci şi opt de monede pe an pentru tot restul vieţii tale, mi-a spus, dacă vei accepta să-mi cedezi copiii fără să mai faci scene dramatice, de altfel inutile. În cazul că vei da dovadă de un elementar bun simţ, am să-ţi permit chiar să-i vizitezi pe copii la Oxford ori de cîte ori vei dori şi le voi da voie să te viziteze la fermă cînd îi voi aduce la Penmarric. Evident, aceşti bani se vor adăuga alocaţiei de întreţinere pe care voi fi obligat prin lege să ţi-o plătesc.

Am răspuns imediat cu glas tremurător:

– Nu-mi trebuie nici un ban! Îi vreau pe copiii mei. Te rog. Am să stau la Penmarric – am să fac orice vrei, dar...

– Atunci acceptă divorţul.

Ştiam însă că, de îndată ce va obţine divorţul, va face tot posibilul ca să-mi ia copiii. N-aveam nici o îndoială în privinţa hotărîrii lui de a nu-i lăsa să locuiască cu mine.

– Nu, am spus clătinînd capul. Asta nu. Nu pot fi de acord cu divorţul.

– O să te răsplătesc pentru asta. Cît? Spune-mi cît vrei şi-ţi voi plăti fără să mă tocmesc.

– Nu vreau bani! Ochii mă usturau din cauza lacrimilor, vocea îmi era răguşită. Nu-i vreau!

– Vai mie! a exclamat el cu accentul acela londonez pe care-l detestasem întotdeauna. Vai mie! Încerci să-mi dai de înţeles că nu eşti de vînzare? Cum s-au schimbat lucrurile!

– N-am fost niciodată de vînzare! Niciodată!

A rîs. M-am repezit la el, orbită de furie. Am încercat să-l lovesc, dar mi-a prins încheietura mîinii şi m-a împins într-o parte. Am alunecat şi am căzut pe şezlong..

– N-ai fost niciodată de vînzare? m-a întrebat el, ţintuindu-mă cu privirea. Ia te uită! Cum ne înşelăm singuri! Vocea i s-a schimbat. Presupun că bătrînul John, Henry Roslyn, nu te-a cumpărat cînd ţi-a oferit bani şi un acoperiş deasupra capului în schimbul favorurilor tale? Ah, nu, aproape că uitasem! S-a căsătorit cu tine! Asta transformă tranzacţia în ceva respectabil, nu-i aşa? Şi nici nu mai trebuie să găseşti o explicaţie pentru hotărîrea ta de a părăsi barul de la St. Ives în favoarea căsătoriei cu un bărbat pe care nu-l iubeai. Cunoscîndu-ţi darul de a te autoamăgi, poate că ai reuşit să te convingi de contrariu! Dar ce să mai spunem de bărbaţii care au existat în viaţa ta înainte de

bătrînul Roslyn? Mie mi-ai mărturisit că erai virgină cînd te-a luat de nevastă bătrînul Roslyn, dar nu-i adevărat, nu-i aşa, draga mea? Au mai fost şi alţi bărbaţi înaintea lui! O femeie cu chipul şi trupul tău nu rămîne castă pînă la vîrsta de douăzeci şi şapte de ani. Nu, au mai existat şi alţi bărbaţi care au plătit pentru favorurile tale şi singurul lucru care-l deosebeşte pe Roslyn de ceilalţi l-a constituit faptul că, din întîmplare, a fost un om decent, care ţi-a propus să te ia de nevastă. Iar mai tîrziu – vezi tu, acţiunile tale vorbesc de la sine – cînd Roslyn a murit şi te-a lăsat fără un sfanţ, cum ai făcut rost de bani de care aveai nevoie? Nu, te rog nu încerca să-mi spui că te-ai fi culcat cu tatăl meu numai pentru că simţeai pentru el o dragoste romantică! Te-ai vîndut lui numai ca să poţi rămîne în continuare la ferma aia nenorocită! Şi cînd a murit el, dîndu-ţi o nouă lovitură, ce-ai făcut? Păi, a trebuit doar să-ţi pun pe masă cinci monede de aur şi m-ai dus imediat în dormitorul tău. Mi te-ai vîndut pe cinci lire, draga mea, şi nu te mai amăgi cu gîndul că ai făcut-o din dragoste! Apoi zeii au avut milă de tine, nu-i aşa, pentru că eram atît de copilăreşte îndrăgostit de apetisantul tău trup, încît mi-am pierdut bunul simţ şi am considerat că n-o să-mi găsesc liniştea pînă cînd n-o să te prezint lumii întregi ca pe soţia mea. Ce noroc pe tine! Ce şansă incredibilă! Să întîlneşti un tînăr bogat care te imploră să te măriţi cu el! Sigur că eram cam tînăr şi fără îndoială urît, dar cu un pic de imaginaţie te-ai fi putut crede îndrăgostită de el. Totul părea atît de uşor, nu-i aşa? Cîteva nopţi aici, cîteva nopţi acolo şi hop! ai pus mîna pe el! Acum deveniseşi o adevărată „lady", locuiai într-un castel şi frecventai familiile aristocratice. N-avea importanţă cum ajunseseşi acolo – doar n-o să ne mai gîndim acum la asta – alungă-ţi din minte asemenea idei! Eşti o lady acum – sau aşa te crezi, dar, vezi tu, aici e întreaga tragedie, nu-i aşa, draga mea, tu n-ai fost niciodată o adevărată lady şi nici n-o să fii vreodată. Eşti o tîrfă. Asta ai fost întotdeauna şi aşa o să rămîi de-a pururi. Unele femei nu se schimbă niciodată.

S-a oprit. După o lungă pauză, mi-am spus: trebuie să plec. Trebuie să părăsesc imediat locul ăsta. Nu mai pot sta aici. Dar, straniu, mişcările îmi deveniseră greoaie. Abia am reuşit să mă ridic. Nu-l puteam privi, dar aveam senzaţia că încă mă urmăreşte cu privirea. Îi simţeam furia şi ura şi, dintr-o dată, am fost conştientă de o singură dorinţă – de a evada din această cameră.

Am pornit împleticindu-mă spre uşă, am scuturat clanţa, dar uşa era încuiată. M-am întors.

– Lasă-mă să plec! i-am strigat. Lasă-mă să ies de-aici! Mă simţeam cuprinsă de o senzaţie de claustrofobie. În timp ce mă întorceam din nou spre uşă, am ştiut, cu acea intuiţie pe care o au uneori femeile, că va urma o scenă cu mult mai îngrozitoare decît cea care abia se consumase. Lasă-mă să plec!

I-am auzit inflexiunile obişnuite ale vocii:

– Să te las să pleci? Desigur – dacă o să-mi permiţi mie să plec şi o să fii de acord cu divorţul.

M-am răsucit ca să-l privesc în ochi şi am fost surprinsă să-l descopăr chiar în spatele meu. Nervii mi-au cedat. Am zbierat cu un puternic aecent cornwallez:

– N-o să mă convingi niciodată să fiu de acord cu divorţul! Sîntem soţ şi soţie şi n-ai cum să mă obligi să fac măcar un pas pentru a schimba situaţia.

Timp de o secundă a domnit o tăccre desăvîrşită. Am avut senzaţia de vid absolut, urmată de o explozie emoţională primară.

– Nu? m-a întrebat el foarte politicos. Rămîne de văzut. Abia în momentul în care a lăsat să-i cadă masca politeţei mi-am dat seama ce cale de răzbunare alesese.

Am făcut un pas înapoi.

– Nu mă atinge!

– De ce nu? A înaintat. Eşti soţia mea, nu-i aşa? Nu asta ai încercat să-mi tot spui? Că sîntem soţ şi soţie.

– Nu te apropia de mine!

– Aşa reacţionează o soţie devotată?

– Dacă îndrăzneşti să mă atingi, fie şi cu un deget...

– Am să te ating cu toate degetele, căţea ce eşti, ca să-ţi dovedesc cît de ipocrită eşti!

– Pleacă de-aici! Te urăsc!

– Pe Dumnezeul meu, şi eu te urăsc, a scrîşnit el şi m-a ţintuit la perete.

Am strigat, am zbierat, dar uşa era încuiată, ferestrele închise, iar pereţii groşi nu lăsau să treacă nici cel mai mic zgomot. Nimeni nu m-a auzit. Nimeni nu a venit. Şi cînd, în cele din urmă, mi-a dat drumul şi ne-am putut privi în ochi, plini de ură, tăcerea s-a revărsat asupra noastră asemenea unui linţoliu aşternut peste amintirea dragostei noastre apuse. De îndată ce mi-am revenit în simţiri, i-am cerut din nou cheia de la uşă şi mi-a dat-o fără un cuvînt.

Am părăsit camera. Am abandonat Penmarric-ul şi societatea aristocratică, precum şi tot luxul şi grandoarea care pot fi cumpărate cu

bani. Şi în timp ce înaintam cu paşi împleticiţi pe coridor, mă înăbuşea plînsul la gîndul că plecasem şi din viaţa lui. În momentul acela mă stăpînea un singur gînd, dar care nu era legat de viitorul meu, nici de Philip, nici măcar de umilinţa dureroasă pe care o suferisem, nu – era vorba de Mark, soţul meu, bărbatul pe care odinioară îl iubisem mai presus decît orice pe lume. Orice alt gînd mă lăsa amorţită. L-am iubit, da, l-am iubit, Doamne, spune-mi că l-am iubit cîndva! Dar Dumnezeu nu mi-a răspuns şi nu-mi mai rămînea decît să înfrunt cumplitul adevăr pe care Mark, cu vocea lui aspră, îl rostise atît de politicos: „Eşti o tîrfă. Asta ai fost întotdeauna şi aşa o să rămîi de-a pururi. Unele femei nu se schimbă niciodată"

III. ADRIAN: 1904 - 1914
Bun şi rău

Se deosebea de fraţii săi vitregi, rezultaţi dintr-o căsătorie legitimă, prin ataşamentul şi fidelitatea faţă de tatăl său... Povestea lui este o înşiruire de certuri cu fraţii săi vitregi.

Geoffrey de York
ENCYCLOPAEDIA BRITANNICA

Geoffrey, fiul natural al lui Henry, în ciuda temperamentului vulcanic şi a firii lui certăreţe, i-a fost întotdeauna credincios tatălui său şi a meritat lauda acestuia (care a spus): „Numai tu te-ai dovedit a fi fiul meu legitim, ceilalţi sînt adevăraţii bastarzi"

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

Că Henry a fost cu adevărat îndrăgostit de Rosamund (Clifford) o dovedeşte tot ce a făcut pentru ea şi pentru cei doi fii ai ei... al doilea, Geoffrey, pare să fi fost principalul favorit al regelui.

Familia cuceritoare
THOMAS COSTAIN

Capitolul unu

Giraldus menţionează faptul că regele, care fusese pînă atunci un soţ adulter, a început să trăiască în văzul lumii cu Rosamund Clifford.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

Ca toate favoritele regilor, ea nu era cheltuitoare şi nu avea veleităţi politice. Se bucura chiar de simpatia anumitor doamne de origine nobilă, a căror moralitate nu putea fi pusă la îndoială.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Fratele meu vitreg, Philip Castallack, mi-a fost antipatic încă din clipa în care am dat ochii cu el. Aveam pe atunci opt ani, aproape nouă; mă născusem pe optsprezece decembrie, aşadar eram exact cu şase luni mai mic decît Philip, care-şi sărbătorea ziua de naştere la optsprezece iunie. Ne-am întîlnit pentru prima oară la Brighton.

După aceea, Brighton-ul a încetat să mai exercite vreo atracţie asupra mea.

Nici mai tîrziu, în anii maturităţii, nu am mai revenit în staţiunea aceea balneară atît de elegantă şi modernă. Nici acum, ori de cîte ori aud pe cineva vorbind despre Brighton, nu-mi vin în minte terasele în stil Regency, plaja cu prundiş sau marea liniştită, ci imaginea lui Philip, cu buzele strînse ostil, cu ochii de gheaţă, iar mai tîrziu, mult mai tîrziu, îl văd parcă aievea pe tatăl meu aprinzîndu-şi o ţigară şi rostind cu mare grijă şi pe un ton cît mai natural:

– Cred că e momentul să vă spun un lucru despre care ar fi trebuit să ştiţi mai demult.

Atunci, pentru prima oară în viaţă, mi-am dat seama că oamenii buni pot face lucruri rele. În orice caz, acestea au fost cuvintele care mi-au venit atunci în minte.

– Dar bine, papă, dacă tu şi mama sînteţi buni, cum ai putut face un lucru atît de rău?

– Adrian, dragul meu, nimic pe lumea asta nu e numai alb sau negru, mi-a răspuns tata. Oamenii nu se împart în două categorii care ar putea fi etichetate „bune" şi „rele" Cînd o să creşti mare, ai să înţelegi mai bine. Viaţa nu este aşa cum ţi se pare acum.

Eu eram însă prea tînăr ca să-i înţeleg spusele. Cuvintele lui mi-au tulburat şi mi-au zdruncinat încrederea în mine însumi. Mie îmi plăcea să pun etichete pe orice. Îmi făcea plăcere să ştiu unde mă aflu. Aveam o adevărată pasiune pentru identificarea tuturor obiectelor, oamenilor, scenelor – totul – şi apoi le clasificam, în mintea mea mică, pentru ca viaţa să intre într-un tipar raţional, logic şi încurajator.

– Totul în lume este predestinat, ne spusese mama încă de pe vremea cînd eram foarte mici. Totul are un înţeles, un scop şi un loc anumit în tiparul existenţei noastre, dar noi nu totdeauna sîntem în stare să-l înţelegem. Numai Dumnezeu are o asemenea capacitate, pentru că El l-a inventat. Este ca un puzzle magic. Noi nu ne putem aştepta să pătrundem esenţa tuturor lucrurilor. Unele situaţii depăşesc limitele înţelegerii umane, dar dacă credem în Dumnezeu, nici un rău nu ne poate atinge. Trebuie să ne punem întreaga noastră credinţă în slujba vieţii hărăzite în acea porţiune a tiparului pe care Dumnezeu ne-a dat-o s-o trăim şi, dacă ni se pare că nu ne oferă satisfacţii, trebuie să ne spunem că El ştie mai bine decît noi şi că totul face parte dintr-un tipar perfect, pe care nici o fiinţă muritoare nu l-ar putea imagina vreodată.

Ideea aceasta potrivit căreia viaţa ar fi un tipar asemănător unui mozaic mă încînta. Îmi plăcea să mă joc cu piesele cu contururi neregulate şi să le potrivesc pînă cînd obţineam o imagine clară şi completă. În primii mei ani de viaţă, ideea că aş putea nimeri vreo piesă care nu s-ar potrivi în jocul meu de puzzle mi s-ar fi părut absurdă şi alarmantă totodată – dacă o astfel de idee mi-ar fi trecut la un moment dat prin minte, dar, desigur, nu s-a întîmplat niciodată aşa ceva. Priveam lumea cu o seninătate perfectă. Totul făcea parte dintr-un tipar. Nimic nu distona în cadrul structurii de ansamblu a acestuia. Lumea mi se părea familiară, aproape confortabilă, datorită căldurii şi siguranţei pe care mi le oferea.

Şi-apoi, asemenea unui fulger pe cer senin, a apărut Brighton.

Scurta mea viaţă nu mă pregătise pentru aşa ceva. Mă născusem la Truro, un orăşel plăcut din Cornwall, cu o catedrală impozantă, dar nu mă consideram cornwallez, deoarece ne-am mutat în Anglia la vîrsta de doi ani şi primele mele amintiri sînt legate de locuinţa noastră de la Londra, din St. John's Wood. Mama nu avea alţi servitori în afara unui grădinar şi a două femei cu ziua, dintre care una făcea curăţenie,

iar cealaltă gătea. Mulţi ani mai tîrziu, cei din familia Castallack mă întrebau neîncrezători:

– Cine te-a crescut?

Iar eu, neştiind despre ce vorbeau, am răspuns firesc:

– Mama, desigur! Nu ăsta e rostul mamelor?

– Dar trebuie să fi avut o dădacă, au insistat ei, pe vremea cînd erai un bebeluş.

– Mama a avut grijă de noi încă din primii ani de viaţă, temîndu-mă ca nu cumva existenţa unei dădace să fie obligatorie în viaţa oricărei persoane decente, dar William a spus în treacăt, de parcă acesta ar fi fost lucrul cel mai natural din lume:

– Pentru că aşa a vrut ea. A preferat să ne crească fără dădacă.

Evident, a preferat să se descurce şi fără ajutorul unor servitori în casă. La început mi-a trecut prin minte că poate eram săraci şi chiar am întrebat-o o dată dacă aş putea să mă duc să curăţ coşurile ca să cîştig ceva bani în plus pentru ea, dar mama a izbucnit în rîs şi a exclamat:

– Adrian, iubitule, vorbeşti exact ca bietul Tom din *The Water Babies!*

Cu timpul, mi-am dat seama că nu se punea problema sărăciei, întrucît papà era foarte bogat. Mamei însă îi plăcea să ducă o viaţă simplă. Ar fi putut avea o casă mai mare şi mai mulţi servitori, dar a preferat să trăiască pe străduţa aceea liniştită, umbrită de copaci, din nordul Londrei, în căsuţa ei paşnică şi însorită. Era mai odihnitor, spunea ea, şi mult mai puţin extravagant.

Întreaga atmosferă părea mai intimă. Ori de cîte ori papà venea să ne vadă, ea le dădea liber cîteva zile servitorilor.

– O să ne simţim mult mai bine în intimitate, spunea ea. Nu-mi place să ştiu că servitorii sînt cu ochii pe noi tot timpul. Din cînd în cînd îmi place să duc o existenţă mai retrasă.

Deşi asta însemna pentru ea mai multă treabă în casă, accepta cu seninătate situaţia. Trebuia să gătească singură pentru toată familia, să deretice prin casă, urmînd ca noi, William şi cu mine, să ne ocupăm de cumpărături. William, care era cu patru ani şi jumătate mai mare decît mine, îi făcea şi multe comisioane, deoarece mama nu se temea că l-ar putea lovi vreo trăsură sau că s-ar rătăci în hăţişul străzilor din Londra.

Papà nu venea prea des la noi, cel puţin nu pe vremea cînd eram mic, aşa că de fiecare dată cînd îl vedeam, întreaga casă îmbrăca haine de sărbătoare. Mama îşi contramanda toate obligaţiile sociale, chiar şi activităţile caritabile de la biserică; preotul se mai supăra uneori cînd îl lăsa pe nepusă masă, fără să-l anunţe din vreme, dar nu avea ce-i face. Înainte de venirea tatii se făcea curăţenie mare în toată casa, cămara era aprovizionată cu cele mai delicioase alimente ce se puteau găsi în prăvălii.

Mama se muta din camera de oaspeţi, unde dormea de obicei, în dormitorul principal, cu pat dublu şi acuarele pe pereţi. Toate vasele erau umplute cu flori, argintăria sclipea, William şi cu mine umblam îmbrăcaţi în hainele de sărbătoare, iar mama îşi scotea din dulap cele mai frumoase rochii.

Aproape că mă îmbolnăveam de emoţie. De cum auzeam tropotul cailor pe pavaj, fugeam la fereastră şi mă ridicam în vîrful picioarelor ca să văd dacă trăsura se oprea în faţa casei noastre. William mă enerva cu nepăsarea lui; părea absorbit de lectura ziarului şi, din cînd în cînd, îşi rodea unghiile. Mama se plimba dintr-o cameră într-alta, cu ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi, şi-şi frîngea degetele, de parcă n-ar fi putut suporta aşteptarea.

În sfîrşit, după un timp care mi se părea o veşnicie, o birjă se oprea la poartă şi papă, ducîndu-şi singur bagajul, pornea pe cărarea din grădină către uşa principală.

Mama îl descria pe papă ca pe un domn cu aspect străin, căci, după părerea ei, nu arăta a englez.

– Nici nu e de mirare, spunea el, fiindcă m-am născut şi am crescut în Cornwall.

Era negricios, cu părul des şi negru ca pana corbului, cu o piele palidă şi ochi impresionanţi, întunecaţi, ce păreau să degaje o forţă magnetică. Ori de cîte ori deschidea gura să vorbească, noi rămîneam cu ochii aţintiţi asupra lui, dar n-aş putea spune dacă asta se datora faptului că îl idolatrizam peste măsură sau forţei sale hipnotice. Era o idee mai înalt decît mama şi puţin cam prea vînjos.

– Bine făcut, spunea mama. Are o siluetă atît de frumoasă!

Niciodată, în cursul acestor vizite, mama nu uita de noi, dar nu încape mici o îndoială că papă ocupa primul loc. Datoria noastră era să nu-i solicităm atenţia, doar s-o ajutăm să facă din fiecare vizită o adevărată sărbătoare.

Eu obişnuiam să discut cu el pe teme de istorie. Papă era istoric – „un savant strălucit", spunea mama – şi ducea o viaţă foarte activă, împărţindu-şi timpul între cercetările pe care le făcea la Oxford şi proprietatea lui din Cornwall; de aceea nu putea să stea mai mult cu noi.

– Într-adevăr, este extrem de ocupat, aşa încît trebuie să ne bucurăm ori de cîte ori vine la noi, spunea mama la sfîrşitul vizitei, după ce pleca. Florile se veştejeau în vaze şi parcă şi ea se ofilea puţin, ofta din cînd în cînd, devenea mai tăcută, punea deoparte rochiile frumoase şi se îmbrăca cu rochiile vechi de toată ziua. Servitorii se întorceau, viaţa îşi relua cursul, totul era ca înainte.

Îi scria, desigur; aveam cinci ani cînd am putut citi numele pe plic şi aşa am aflat că tata purta un nume de familie diferit de al nostru. L-am întrebat pe William:

– De ce pe papà nu-l cheamă tot Parrish?

– Pentru că nu este un Parrish, mi-a răspuns calm William.

– Atunci de ce nu purtăm şi noi numele Castallack?

– Pentru că nu facem parte din familie.

– De ce?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Adrian, nu faci altceva decît să pui tot timpul întrebări. De ce aia, de ce ailaltă? Eşti o adevărată pacoste! Pe noi nu ne cheamă Castallack pentru că mama nu a vrut să poarte acest nume. Mi-a spus asta cu mulţi ani în urmă. I-a promis tatălui ei că va perpetua numele de Parrish, transmiţîndu-l şi copiilor săi. Deoarece bunicul nu a avut un fiu, pe patul de moarte şi-a exprimat dorinţa ca numele de Parrish să nu fie şters de pe faţa pămîntului.

– Înţeleg, am spus eu satisfăcut, amintindu-mi de poveştile în care apărea un bunic Parrish, dîndu-şi duhul pe un pat regal, în timp ce frumoasa sa fiică îngenunchea lîngă el, cu inima zdrobită de durere. În basmele pe care le ştiam, ea era prinţesa cea bună, iar după moartea regelui maştera cea rea o închidea într-un turn de unde avea s-o elibereze prinţul fermecat.

Nu ştiam care dintre ele îmi plăceau mai mult – basmele sau legendele şi miturile istorice.

– Cînd am să fiu mare, i-am spus într-o zi lui papà, am să plec într-o cruciadă ca Richard Inimă de Leu, am să port pe piept o cruce albă şi am să salvez fecioarele aflate în primejdie.

– Acela a fost Sfîntul Gheorghe, m-a întrerupt William, dîndu-şi aere de superioritate, şi oricum, prostule, în vremurile noastre nu mai există cruciade.

– Atunci am să fac eu una, am spus hotărît. Am să plec în lume să mă lupt cu Răul.

– A te lupta este rău, a spus papà, în timp ce-mi zîmbea şi-mi ţinea mîna într-a lui şi, brusc, am fost atît de fericit numai la gîndul că mergeam pe stradă alături de el, că nu l-am mai întrebat ce-a vrut să spună cu acele cuvinte. Simţeam cum mi se topeşte sufletul de dragoste pentru el, pentru că era atît de bun, înţelept şi blînd.

– De ce nu stă papà mereu cu noi? o întrebam pe mama. De ce nu renunţă la unele ocupaţii pentru a veni să locuiască cu noi în St. John's Wood?

– Locuieşte cu noi cînd poate, spunea mama, dar are de îndeplinit obligaţii importante la moşia lui din Cornwall şi mai trebuie să-şi continue lucrările la Oxford. N-avem cum să-l vedem mai des.

„Dragă Iisuse Hristoase, mă rugam eu privind razele de soare care pătrundeau prin vitraliile bisericii, în timp ce vicarul rostea partea cea mai plicticoasă a predicii sale, te rog fă ca papà să vină mai des la noi.

Fă în aşa fel ca să locuiască cu noi. Am să fiu întotdeauna cuminte. Îţi mulţumesc. Amin."

Cum nu vedeam nici un motiv ca o rugă atît de rezonabilă să nu fie îndeplinită, n-am fost deloc surprins să primesc un răspuns la rugăciunea mea. Papă s-a decis să-şi petreacă cea mai mare parte a anului în Oxfordshire ca să-şi poată desfăşura cercetările istorice şi să redacteze materialele în preajma bibliotecii academice. În ziua în care a cumpărat un vechi conac în satul Allengate, la zece mile de Oxford, am părăsit cu toţii St. John's Wood ca să locuim împreună cu el. Tot mai trebuia să-şi petreacă Paştele şi Crăciunul în depărtata lui moşie din Cornwall care-l acaparase atît de mult în trecut, dar ne-a promis că va sta cu noi tot anul, în afara acestor două sărbători şi a altor două săptămîni în lunile de vară.

La început, acest proiect mi s-a părut prea frumos ca să fie adevărat. Mi-am petrecut cîteva ore întorcînd pe toate feţele posibilitatea ca necunoscutul conac Allengate să fie un loc groaznic, dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Conacul era cea mai frumoasă locuinţă pe care o văzusem vreodată şi atît de mare în comparaţie cu căsuţa noastră din St. John's Wood, că nu ne puteam crede ochilor cînd am ajuns acolo. Era înconjurat de terenuri întinse, cu peluze, ronduri de flori, grădină de zarzavat, livadă şi chiar o grădină de trandafiri, amplasată sub nivelul restului proprietăţii. Dincolo de pajişti se auzea murmurul unui pîrîu care curgea printr-o pădure de fag, adunîndu-şi apele într-un mic bazin, format ca urmare a construirii unui mic zăgaz. În apropierea casei se aflau grajdurile şi, alături, încă o clădire în care erau adăpostite trăsura şi docarul. Trebuia să ne obişnuim cu prezenţa grăjdarilor şi a grădinarilor, iar în interior, cu aceea a majordomului, a fetei în casă, a bucătăresei şi a ajutoarei ei din oficiul unde se spălau vasele.

– Cred că papă este foarte bogat, i-a spus William mamei, uluit. Cum îşi poate permite toate astea?

– Dragul meu, papă este un gentilom cu o avere foarte mare şi s-a obişnuit să trăiască la un anumit nivel. În ce ne priveşte, trebuie să facem efortul de a ne acomoda cît mai discret cu modul lui de viaţă, pentru că şi el s-a adaptat la stilul nostru de viaţă cînd venea la St. John's Wood.

William a rostit rar:

– De fapt, papă este mult mai nobil decît noi.

– Da, dragul meu. După cum ştii, bietul meu tată nu era decît un medic de ţară în Devon, unde avea o casă foarte modestă, cu o bucătăreasă şi un grădinar drept singure ajutoare la treburile gospodăriei. Tatăl tău a fost obişnuit să trăiască în case mari, cu pămînturi întinse şi numeroşi servitori. Face parte din aristocraţie, chiar dacă nu poartă

un titlu, în vreme ce eu provin din clasa mijlocie. Dar nu asta contează. Tu nu trebuie să te ruşinezi că ai beneficiat doar de o educaţie modestă, rezervată celor din clasa mijlocie. Nu e nimic ruşinos în asta. Clasele mijlocii formează coloana vertebrală a Angliei, şi papă este tot atît de mîndru de asta ca şi mine. Doar nu ne putem naşte cu toţii cu căiţa pe cap! Este cu mult mai important să fii gentilom, nu aristocrat. Un gentilom adevărat se poate duce oriunde în lume şi peste tot va fi acceptat şi respectat, la toate nivelurile societăţii.

Nu ne-a trebuit mult timp să ne instalăm la Allengate şi, curînd, mi-am dat seama că-mi plăcea mai mult decît în St. John's Wood. Viaţa la Allengate prezenta un singur aspect dezagreabil – un fel de joc pe care-l jucam în faţa musafirilor, atunci cînd pretindeam că am fi altcineva decît eram în realitate. În St. John's Wood nu trebuise să-l jucăm niciodată, pentru că mama nu invita niciodată pe nimeni atîta vreme cît papă se afla acolo, dar la Allengate, ea îl ajuta pe papă să dea recepţii şi dineuri pentru prietenii lui, iar cînd aceştia veneau şi le eram prezentaţi, ne prefăceam că nu eram fiii lui papă, ci pupilii lui, tatăl nostru adevărat nemaifiind printre cei vii.

Şi acum mi-l amintesc pe papă spunîndu-ne că trebuia să jucăm acel joc. În seara dinainte de a ne muta la Allengate, eram singuri cu el, în timp ce mama se afla la bucătărie.

– Vedeţi voi, a spus el cu o voce ciudată, dacă lumea îşi va da seama că sînteţi fiii mei, deşi nu-mi purtaţi numele, ar putea crede tot felul de lucruri rele despre mama. Aşadar, pentru a o proteja pe mama...

– De ce ar crede lumea lucruri rele despre mama? am întrebat eu nedumerit.

– Eşti prea mic ca să înţelegi, a spus cu emfază William şi i s-a adresat lui papă: Da, sînt de acord să ne prefacem pentru a o proteja pe mama, dar de ce nu ne putem schimba numele din Parrish în Castallack? Nu ar fi mult mai simplu?

– Mi-e teamă că aşa ceva nu e posibil, William, vezi tu...

– Bineînţeles că nu se poate! am strigat eu scandalizat. Adu-ţi aminte de promisiunea pe care i-a făcut-o mama bunicului Parrish. M-am întors din nou către tata: papă, eu tot nu înţeleg de ce ar putea cineva să spună lucruri rele despre mama.

Papă a dat să răspundă, însă a renunţat, mulţumindu-se să soarbă o înghiţitură de coniac. Trabucul i se stinsese. În timp ce-l aşeza pe scrumieră, am remarcat cu mirare că îi tremurau degetele.

– Adrian, a strigat William exasperat, nu eşti decît un ţînc! Ştiu că n-ai nici o vină, dar asta-i situaţia! Oamenii n-ar înţelege cum stau lucrurile; ar constata doar că mama şi papă nu sînt căsătoriţi şi asta ar fi groaznic pentru mama...

– Nu înţeleg. Sistemul meu de clasificare fusese serios zdruncinat. Cum s-ar putea pune întrebarea dacă mama şi papă sînt sau nu căsătoriţi? Doar oamenii nu pot avea copii în afara căsătoriei, nu-i aşa?

– Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat William vizibil jenat. Îl privi pe papă printre gene, apoi se răsuci pe scaun. Uite că pot, şi asta-i tot! Căsătoria este binecuvîntată de Biserică, iar copiii nu au nimic de-a face cu ea. Întrucît căsătoria este socotită un lucru sfînt, se presupune că şi copiii reprezintă rezultatul unui lucru sfînt; în aceste condiţii, nimeni nu vrea să aibă copii în afara căsătoriei pentru că, dacă ar face-o, nu ar fi sfinţiţi.

– Cu alte cuvinte, copiii născuţi după căsătorie sînt buni, am conchis eu, reluînd clasificările după un prim moment de confuzie, iar cei cărora li s-a dat viaţă înainte sau în afara căsătoriei sînt răi şi nesfinţiţi. E clar. M-am întors din nou către papă. Vrei să spui că oamenii ar putea greşi închipuindu-şi că sîntem cu toţii răi şi păcătoşi dacă nu jucăm rolurile acelea de-a prefăcutul?

– Copiii sînt victime inocente, a spus papă fără să ne privească. Mîinile lui rupeau trabucul în bucăţele. Nimeni n-o să-şi facă o părere proastă despre voi. Dar ar putea crede că mama este păcătoasă şi rea.

– Ce cruzime! am spus eu furios. Mama este cea mai bună fiinţă din lume! În cazul ăsta, e mai bine să ne prefacem pentru a-i împiedica pe ceilalţi să creadă lucruri atît de îngrozitoare.

Am continuat aşadar jocul prefăcătoriei, dar detestam să-l aud pe papă spunînd: „Aceştia sînt pupilii mei, William şi Adrian Parrish" şi, cu toate că mama nu a făcut niciodată nici un comentariu, ştiam că nici ei nu-i făcea plăcere acest joc.

Oaspeţii erau întotdeauna amabili şi, de obicei, ne puneau cîteva întrebări, dar uneori schimbau priviri între ei şi în clipele acelea mă întrebam dacă jocul nostru nu fusese prea străveziu. Toată lumea îl privea cu atenţie pe William şi nu era greu să-ţi dai seama de ce. William moştenise ochii uşor oblici ai lui papă, deşi, în general, avea trăsăturile mamei. Eu nu semănam cu nici unul dintre ei. Ochii mei erau mai albaştri decît ai mamei, părul blond era ceva mai închis şi mai puţin mătăsos ca al ei. În privinţa trăsăturilor feţei, nu semănam deloc cu mama, dar nici cu papă, cu o singură excepţie. Mîinile mele erau tot pătrate, cu degete puternice, cu policarele îndoite – nişte mîini ciudate, mai degrabă urîte.

Timpul trecea însă şi a venit şi vara lui 1904, cînd a trebuit să merg cu mama la Londra pentru a-mi cumpăra uniformă, ghete şi toate celelalte articole de care aveam nevoie la internat. William urma deja de doi ani o şcoală pregătitoare la Rottingdean, lîngă Brighton, şi se obişnuise cu absenţele îndelungate de acasă. Spre sfîrşitul verii eram

tot mai speriat la gîndul depărtării de pămîntul părintesc şi, în sinea mea, aş fi dorit să rămîn la Allengate şi să-mi fac lecţiile în fiecare dimineaţă cu vicarul.

Mama era şi ea emoţionată cînd, împreună cu papă, ne-a condus la gară şi, pentru moment, cuprins de panică, am simţit că nici ea n-ar fi vrut să mă lase să plec. Mi-a zîmbit însă imediat şi mi-am dat seama că nu era emoţionată, ci fericită să mă vadă pornind spre o nouă aventură.

– Gîndeşte-te numai la avantajul de a-l avea alături pe William, mi-a spus ea. O să vezi cît de amuzantă va fi compania unor băieţi de vîrsta ta după lecţiile acelea solitare cu vicarul! Sigur că o să-mi fie dor de tine – s-a aplecat să mă îmbrăţişeze – dar să ştii că am să vin la şcoală la jumătatea trimestrului, ca de obicei, şi te asigur că am să şterg fiecare zi din calendar ca să treacă timpul mai repede.

Gîndul că o voi vedea la jumătatea trimestrului m-a îmbărbătat mult. Am reuşit chiar să spun cu dezinvoltură:

– Cît mai e pînă la jumătatea trimestrului, avem mult de aşteptat?

– Pînă la începutul lui noiembrie, a spus mama, iar papă a adăugat imediat:

– Mama şi cu mine vom veni să petrecem împreună un week-end la Brighton.

2

Brighton.

La început mi-a plăcut. După primele emoţii, urmate de cîteva nopţi chinuite pe care le trăiesc toţi elevii noi, m-am acomodat cu viaţa de şcoală, dar abia aşteptam să scap de la Rottingdean timp de trei zile şi să merg la Brighton cu papă şi mama.

– Brighton este un oraş fascinant, a spus papă. Aveţi multe lucruri de văzut.

Maiestuosul şi elegantul Brighton, cu splendida lui esplanadă, cu casele în stil Regency, cu palatul fantezist, cu prăvăliile de antichităţi numite „The Lanes", cu hotelurile sale fastuoase de pe malul mării! Totul stîrnea admiraţie, începînd cu stîncile albe dinspre Rottingdean pînă la domoalele şi înverzitele coline Downs, care se ridicau îndărătul oraşului pînă către Devil's Dyke. Frumosul, aerisitul Brighton! Cît de norocoşi eram, ne spuneam noi, să învăţam la o şcoală aflată în apropierea unei localităţi balneare atît de plină de culoare!

Papă a închiriat un apartament în cel mai mare şi mai elegant hotel, iar sîmbătă seara am coborît cu toţii în restaurantul hotelului pentru a lua cina.

Mîncasem primul fel – o delicioasă supă de ceapă. Comandasem felurile următoare şi aşteptam peştele.

– Papà, am întrebat eu, George al IV-lea a fost un rege bun sau rău?

A zîmbit.

– Adrian, într-una din zilele astea ai să înveţi că nimic pe lumea asta nu este absolut negru sau absolut alb. Nu poţi împărţi omenirea în...

S-a întrerupt.

– Da, dar papà... am început, dar m-am oprit şi eu.

Maina pălise. Amîndoi priveau pe deasupra capului meu. M-am întors pe scaun, foarte speriat, neştiind ce le provocase un şoc atît de puternic, dar n-am văzut decît o doamnă cu un băiat de vîrsta mea.

Apoi am remarcat că femeia rămăsese cu ochii pironiţi asupra mamei şi a lui papà, cu aceeaşi expresie îngrozită întipărită pe faţă. În timp ce-i priveam, am văzut cum băiatul o trăgea de mîneeă pe femeia aceea şi i-a spus ceva înainte de a se întoarce din nou spre noi. O clipă, privirile noastre s-au întîlnit. A lui era îngheţată, ostilă şi exprima o emoţie care putea fi provocată deopotrivă de furie, teamă sau o simplă indigestie. Avea părul blond, mai deschis chiar decît al mamei, şi o constituţie solidă, care m-a făcut să-l identific automat cu bătăuşul şcolii. Îl priveam fascinat, cînd femeia s-a întors şi a plecat. Era înaltă, poate puţin mai în vîrstă decît mama şi purta o rochie care atrăgea atenţia – sau poate aşa mi se părea mie, fiindcă mama se îmbrăca simplu şi în culori pastelate. Avea părul blond auriu, frumos coafat, şi aceeaşi ochi reci ca ai băiatului.

Chelnerul se agita în jurul ei ca o molie ameţită de o flacără orbitor de strălucitoare.

– Cine este? am întrebat tare. Cine este?

Nimeni nu mi-a răspuns. Femeia s-a întors şi a părăsit repede încăperea, în timp ce băiatul alerga după ea, încercînd s-o apuce de mînecă, de parcă, şi el, ar fi cerut o explicaţie.

Papà s-a ridicat de la masă.

L-am privit cu toţii, dar el n-a rostit nici un cuvînt. Nici măcar nu ne vedea. A plecat de la masa noastră ca şi cum s-ar fi pogorît o vrajă asupra lui, aşa cum întîlnisem adesea în basmele mele favorite. O voce îmi răsuna în urechi: şi atunci vrăjitoarea cea rea a aruncat un blestem asupra prinţului cel bun şi l-a închis într-un turn pentru o sută de ani...

– Mark, a spus mama, Mark!

Spre marea mea groază, am văzut că faţa ei exprima deznădejde. M-am întors, foarte speriat şi eu acum, şi l-am privit pe William, dar şi pe faţa lui am citit aceeaşi spaimă.

– Papà! l-am strigat, ridicîndu-mă de la locul meu şi alergînd după el. Papà, nu pleca! Nu ne părăsi!

S-a oprit, m-a privit. După o clipă, i-a aruncat o privire mamei, apoi a revenit la masa noastră.

– Rose, tu înţelegi. Trebuie să vorbesc cu ea. Putem pleca în seara asta.

Mama a dat din cap. Făcea impresia că nu poate vorbi.

– N-am să stau mult. Rămîi aici cu băieţii şi încercaţi să terminaţi de mîncat.

Mama a încuviinţat din nou şi a apucat cuţitul de peşte, fără să observe că n-avea nimic în farfurie.

– Da, Mark. Desigur.

Papà a plecat. Am rămas singuri. Mama îşi reţinea cu greu lacrimile. Cuprins de un amestec de frică şi furie, îmi amintesc că-mi spuneam: „A făcut-o nefericită. Nu trebuia să se poarte astfel cu ea"

Chelnerul a sosit cu peştele comandat. Am rămas cu ochii pironiţi în farfurie, fără să ne atingem de el.

– Vă rog să mîncaţi, a spus mama cu tonul acela forţat pe care îl folosea la despărţirile de pe peronul gării. Vă rog, dragii mei, nu-l lăsaţi să se răcească.

M-am uitat la William. A împins farfuria din faţa lui, aşa că am făcut şi eu la fel.

– Mamă, a spus William, te rog spune-ne. Cine...

– William, regret, dar pur şi simplu nu pot. Ştiu că e absurd, dar mi-e imposibil să vorbesc despre asta. Nu vă rămîne decît să-l întrebaţi pe papà.

Cu o voce tremurătoare, am întrebat:

– E ceva rău?

– Da, a spus mama, dar nu trebuie să vă fie frică. Papà o să vă explice totul cînd se va întoarce.

După aceea n-am mai scos nici un cuvînt. Şedeam şi-l aşteptam pe papà. Cînd s-a întors chelnerul ca să ridice farfuriile, mama a anulat restul comenzii fără să ne mai întrebe.

– O să cerem să ni se trimită o tavă în cameră dacă ni se va face foame mai tîrziu, a spus mama.

Am continuat să aşteptăm.

Într-un tîrziu, William a exclamat:

– Uite-l! Vine.

M-am întors pe scaun. S-a îndreptat către noi fără grabă şi am observat că se uita la noi, nu la mama. Era alb la faţă şi avea două semne roşii pe obraz, ca şi cum s-ar fi zgîriat cu unghiile.

– În sfîrşit, a spus, s-a rezolvat. A adăugat pentru mama fără s-o privească: Îmi pare rău, Rose, îmi pare foarte rău.

Mama nu i-a răspuns.

– E în ordine, a mai zis el, luîndu-i mîna, dar tot fără s-o privească. S-a terminat, Rose. Am pus capăt duplicităţii. S-a terminat definitiv. Nu vor mai exista stafii care trebuie izgonite. Nu vor mai fi sărbători de Crăciun şi de Paşte în Cornwall. Nu voi mai trăi o viaţă dublă.

– Mark...

– Am terminat totul, Rose. Am pus capăt definitiv.

– Mark, te rog, a şoptit mama, te rog, uită-te la mine.

Dar el nu a putut. A tras scaunul, s-a aşezat, dar n-a fost în stare să spună decît:

– S-a terminat. I-am pus capăt.

Foarte încet, mama s-a ridicat de la masă.

– Nu pleca, Rose!

– O să vă aştept în salonul de sus. Vocea ei era pierită. Te rog să le explici băieţilor.

– Rose...

– Mă simt foarte bine, a spus ea. Dar nu vreau să fiu de faţă cînd le vei spune băieţilor.

– Rose, scumpa mea Rose...

S-a ridicat stîngaci şi a privit-o pentru prima oară, dar nu i-am putut vedea expresia.

– A fost atît de jalnic, de sordid, a murmurat el atît de încet încît abia am reuşit să-i desluşesse cuvintele. Atît de sordid... N-am cum să-mi explic...

– Înţeleg.

– Nu, este prea bestial ca să poţi înţelege.

– Nu face nimic. Nu mai contează cîtă vreme tu...

– Da, vreau. Mai mult ca orice pe lume.

S-au uitat unul la celălalt. Îi priveam şi noi, dar ei nu ne vedeau. Mama plîngea.

– Atunci totul este în ordine, a spus ea, întorcîndu-se ca să nu-i vedem lacrimile, nu-i aşa?

– Lasă-mă să vin cu tine în salon.

– Nu. Mark, te rog. Băieţii...

– Bine, sigur. Băieţii.

– Am să te aştept în salon.

– Foarte bine.

Cu toţii am urmărit-o cu privirea în timp ce părăsea restaurantul. În sfîrşit, papă s-a aşezat în faţa noastră, i-a făcut semn chelnerului şi

a comandat un coniac. În timp ce-l urmăream, şi-a ales un trabuc, l-a aprins, apoi a rostit rar:

– O să vă spun un lucru pe care nu ar fi trebuit să-l ţin secret atîta vreme.

Aşteptam, fără să ne dezlipim privirea de pe chipul lui. Chelnerul i-a adus coniacul şi papà a băut jumătate de pahar de îndată ce i-a fost pus în faţă.

După o lungă tăcere, ne-a spus:

– Bănuiesc că v-aţi întrebat cine erau femeia şi băieţelul.

Am rămas tăcuţi un timp, apoi William a spus jenat:

– Cred că erau cunoştinţe de-ale tale.

– Da, a confirmat papà. S-a jucat apoi cu trabucul, înainte de a adăuga pe un ton inexpresiv: Băiatul este fiul meu.

Am rămas cu gura căscată.

– Adică fratele nostru? am întrebat eu, simţind cum îmi bate inima.

– Fratele vostru vitreg. Femeia care-l însoţea este mama lui.

– Adică... Mă simţeam tulburat la gîndul că întregul meu sistem de clasificare era dat peste cap. Nu e ilegal, am întrebat eu într-un tîrziu, să ai două neveste în acelaşi timp?

– Am o singură nevastă.

– Doamna aceea a avut un copil fără să se fi căsătorit cu tine?

– Ea este nevasta mea, a spus papà. Mama nu e măritată cu mine.

L-am privit prostiţi. A mai luat o înghiţitură de coniac şi a zdrobit din nou trabucul.

– Îmi pare rău, i s-a adresat el mai mult lui William decît mie. Trebuia să vă fi spus cu mult timp în urmă, dar eram cu toţii atît de fericiţi şi niciodată nu mi se părea că sosise momentul potrivit pentru asemenea dezvăluiri.

William nu a rostit nici un cuvînt.

– Dar cum de v-aţi hotărît, tu şi mama, să ne aveţi pe William şi pe mine? am întrebat eu. Ştiaţi că este un lucru rău.

– Da, a spus el, aşa e.

– Dar, papà, dacă tu şi mama sînteţi buni, cum aţi putut face un lucru rău?

– Nimic nu este negru sau alb pe lumea asta, aminteşte-ţi ce ţi-am mai spus, Adrian. Lumea nu poate fi împărţită în două categorii pe care să aplici eticheta „bun" sau „rău". Ai să înţelegi mai bine cînd o să creşti mare. Viaţa nu este aşa de simplă.

William l-a întrebat cu o voce de gheaţă, pe care de-abia am auzit-o:

– De ce nu te-ai căsătorit cu mama? De ce ai preferat-o pe femeia cealaltă?

– Pentru că mi se păruse că sînt îndrăgostit de cealaltă femeie. Nu mi-am dat seama cît de mult o iubeam pe mama voastră.

– O iubeşti?

– Foarte mult.

– Atunci de ce nu divorţezi de nevasta ta şi nu te căsătoreşti cu mama?

– Nu am nici un motiv întemeiat pentru a cere şi obţine divorţul, a spus calm papà. M-aş fi căsătorit cu mama dacă puteam, dar mi-e imposibil.

Am spus cu prudenţă, urmărind cu degetul un desen imaginar pe faţa de masă, ca să mă pot concentra:

– E ca şi cum ai fi căsătorit de-adevăratelea cu mama. De fapt, nu ne deosebim cu nimic faţă de oricare altă familie.

– Da, aşa e. În realitate, alcătuim o familie mai unită decît multe alte familii pe care le cunosc.

– Atunci, a spus William ridicînd vocea şi cu un ton insolent şi dezagreabil, pe care nu i-l recunoşteam, în cazul ăsta nu înţeleg de ce se mai căsătoresc oamenii. Dacă poţi trăi tot atît de fericit şi fără binecuvîntarea lui Dumnezeu, ce rost mai are instituţia matrimonială? Dacă te căsătoreşti cu o persoană nepotrivită, iar rezultatul e dezastruos, au de suferit o mulţime de oameni, iar tu nu-ţi mai poţi lega viaţa de fiinţa care corespunde în cea mai mare măsură aşteptărilor tale. Dacă refuzi să te căsătoreşti, nu mai rişti să faci pe nimeni nefericit. Eu n-o să mă însor niciodată, cîte zile oi avea de trăit.

Şi-a împins brusc scaunul şi a fugit din încăpere.

M-am uitat lung după el, apoi m-am întors spre papà. Arăta răvăşit şi îmbătrînit. În jurul gurii i se săpaseră cute adînci, iar ochii lui erau încercănaţi.

– Nu face nimic, papà, am spus eu într-un acces de compasiune, pentru că părea atît de obosit. Am putea juca în continuare jocul nostru, dar de data asta în sens invers. O să ne prefacem că tu şi mama sînteţi căsătoriţi cu adevărat.

A dat din cap fără să vorbească.

– Papà, nu este adevărat că bunicul Parrish a vrut ca mama să-i păstreze numele?

– Nu, asta a fost doar o poveste inventată de mama – din naivitate sau din alte motive – din dorinţa de a nu vă face să suferiţi cînd eraţi mici. A fost o mare greşeală că ea... eu nu v-am spus adevărul chiar de la început.

Am desenat alt contur pe masă.

– Dumnezeu crede că sînt rău şi păcătos?

– Sigur că nu.

– Dar tu şi mama sînteţi?

– Noi ne iubim. Dumnezeu va înţelege asta şi va ierta.

– Eşti sigur?

– Da, bineînţeles! Cum ar putea Dumnezeu să creadă că mama este rea?

– Dar a făcut un lucru rău.

– Toţi facem lucruri rele. Numai sfinţii sînt tot timpul buni, dar eu nu o iubesc pe mama pentru că este o sfîntă. O iubesc pentru umanitatea ei.

– Asta înseamnă că oamenii pot să trăiască de parcă ar fi căsătoriţi chiar dacă nu sînt, pentru că Dumnezeu tot îi va ierta.

– Nu, nu am spus asta. Ca întotdeauna, avea o răbdare îngerească cu mine. Ideea mea era următoarea: dacă doi oameni se iubesc atît de profund ca mama şi cu mine, dar, pentru un motiv oarecare, nu se pot căsători, deşi doresc foarte mult acest lucru, atunci cred că Dumnezeu, care este atît de iertător, le va ierta păcatul. Dar dacă doi oameni au o aventură – adică se întîlnesc timp de cîteva ore, zile, luni şi se comportă ca şi cînd ar fi căsătoriţi, fără să aibă însă nici o intenţie de a-şi uni vieţile – acesta este genul de relaţie pe care Dumnezeu nu îl iartă uşor. Dumnezeu poate tolera dragostea, dar nu şi desfrîul.

– Cum îţi dai seama că este vorba de dragoste sau desfrîu?

– Adrian, dacă ar exista un răspuns simplu la întrebarea ta, nu ar mai fi atîtea căsnicii nefericite... Dar lucrul acesta este greu de înţeles la opt ani. Hai, vino, cred că e timpul să mergem la mama şi să vedem ce s-a întîmplat cu William.

Mama era singură. Papà m-a lăsat cu ea, după care a plecat în căutarea lui William.

– Biata mama! Am luat-o în braţe. Nu mai fi aşa de tristă! Mi-e nu-mi pasă chiar deloc! Pentru mine nu are nici o importanţă cîtă vreme Dumnezeu nu e supărat pe noi că sîntem răi. Dar papà a spus că sîntem buni. Mi-a venit o idee grozavă. Hai să mergem sus, în salonul nostru, şi am să-ţi citesc din cartea pe care am împrumutat-o de la biblioteca şcolii.

– Nu, dragul meu, o să ne mutăm în altă aripă a hotelului. Lui papà nu i-au plăcut camerele, aşa că directorul i-a oferit alt apartament.

– Aha, înţeleg... am spus eu cu o uşoară ezitare. Doamna aceea stă tot aici cu băiatul?

– Nu, au plecat la alt hotel. Papà voia şi el să mergem în altă parte, dar cînd a aflat de hotărîrea ei, a socotit că e suficient să schimbe apartamentul. Va trebui deci să aşteptăm aici pînă cînd personalul ne va muta bagajele şi totul va fi gata.

Între timp, mama răsfoia o revistă, iar eu şedeam lîngă ea, uitîndu-mă la poze.

– Nu mai eşti tristă, mama?

– Nu, Adrian, nu mai sînt.

Papà a intrat într-un tîrziu în salon şi s-a îndreptat spre noi.

– William s-a dus la culcare. Am stat mult de vorbă cu el. Văzîndu-mă pe mine, a adăugat: Şi tu ar trebui să fii în pat, s-a făcut tîrziu.

Dar eu am simţit imediat un mare gol în stomac.

– Mi-e foame, am spus eu, surprins. Foarte foame.

Mama a schiţat un zîmbet. Am fost uşurat s-o văd zîmbind din nou.

– Cred că şi mie mi-e foame, Mark. N-am putea cere să ne trimită o tavă în cameră?

– Ce idee bună! a exclamat el. O să fac imediat comanda.

A luat-o de braţ, mie mi-a întins mîna şi am plecat împreună spre noul nostru apartament.

Ziua se încheiase, dar nimic nu mai era ca înainte...

3

A doua zi de dimineaţă l-am întrebat pe William:

– Eşti supărat?

– Da, dar nimeni n-o să-şi dea seama de lucrul ăsta. Am să trec prin viaţă pretinzînd că nu-i dau vreo blestemată importanţă!

Am fost şocat să-l aud rostind asemenea cuvinte, deşi după şase săptămîni de internat, urechile mele se obişnuiseră cu acest limbaj.

– De ce? l-am întrebat, neînţelegînd motivul înverşunării lui.

– Fiindcă lor nu le pasă. Pentru ei n-are importanţă că nu sînt căsătoriţi – nici nu se sinchisesc de ceea ce gîndeşte lumea. Afirmă că le-ar plăcea să fie căsătoriţi – normal că trebuie să spună aşa, dar fiindcă nu e posibil, nu le pasă. Şi de ce nu le pasă? Pentru că se consideră tot atît de buni ca oricare alt bărbat sau nevastă. Iar eu am să fiu la fel de bun ca orice fiu legitim şi am să mă socotesc ca atare, dar dacă cineva îmi va spune că sînt un bastard, n-am să-i rup gura pentru că asta ar însemna că îmi pasă. În schimb, am să rîd şi am să spun: „La dracu'!" şi după asta nimeni nu mă va mai putea insulta vreodată, pentru că n-o să-mi pese destul ca să mă simt atins într-un fel.

L-am ascultat buimăcit. Nu-l mai auzisem niciodată pe William vorbind cu atîta patimă despre vreun subiect. După o lungă tăcere, l-am întrebat:

– Ce înseamnă un bastard?

– Noi sîntem bastarzi! răspunse William. Este o înjurătură ca dracu' – fii blestemat, fiu de căţea!

Eram uluit.

– Păi, dacă cineva îmi va spune aşa, am sărit eu ca ars, am să mă bat cu el. Am să-l pun jos şi am să-l lovesc pînă îşi va cere iertare.

– Nu te obosi! Nu merită!

– Dar nu pot face altfel! i-am spus eu şi mai tulburat. E o chestie de principiu! Nimeni n-are dreptul să-mi adreseze vorbe grele atîta vreme cît eu sînt bun!

– Dar eşti un bastard, prostule! Ăsta-i adevărul!

– Nu sînt rău, am repetat eu cu încăpăţînare, agăţîndu-mă de tiparul meu, de clasificarea mea corectă, de sistemul meu de catalogare, şi n-am să permit nimănui să-mi adreseze cuvinte de ocară.

– În cazul ăsta o să atragi necazurile asupra ta, a mai spus William, ba mai mult, ai să le implori să vină.

Eu însă nu l-am crezut.

4

După această întîmplare, ne-au ajuns la urechi tot mai multe veşti despre membrii familiei Castallack. Aşa am aflat, uluiţi, că băiatul pe care-l văzusem la Brighton mai avea trei fraţi şi trei surori şi – ceea ce mi se părea şi mai îngrozitor – papă dorea să-i adueă pe toţi la Allengate, să locuiască împreună cu noi.

– Este foarte drăguţ din partea lui papă să creadă că ne-ar plăcea să avem în preajma noastră alţi copii cu care să ne jucăm, i-am zis mamei după ce ne pomenise despre acest proiect, dar, te rog, spune-i să nu-şi facă griji. Allengate este suficient pentru tine, papă, William şi cu mine. Nu mai avem nevoie de alte persoane aici, nu, mulţumesc.

– În nici un caz! a exclamat William. Şi eu cred că ar fi o greşeală din partea lui să facă una ca asta.

– Cum puteţi vorbi aşa? a spus mama, severă. Să vă fie ruşine amîndurora! Aveţi o casă frumoasă, cu tot ce vă puteţi dori, şi doi părinţi iubitori. Nu v-a trecut niciodată prin minte că alţii sînt poate mai puţin norocoşi ca voi? Copiii aceia au fost crescuţi într-un conac izolat şi trist de nişte părinţi prea absorbiţi de propria lor nefericire pentru a avea timp să se ocupe de ei, iar acum, cînd mama lor cere o separaţie de corp de papă, de bună seamă îşi închipuie că soarta le-a dat o nouă lovitură. Ar trebui să aşteptaţi cu nerăbdare sosirea lor la Allengate, măcar pentru a le demonstra cum arată cu adevărat un cămin fericit.

Mi-am plecat ruşinat capul, dar William nu s-a lăsat intimidat:

– Ştiu că papă a spus că nu poate divorţa de mama lor. De ce nu intentează ea acţiunea? Dacă cere separaţie de corp, de ce nu merge pînă la capăt? Şi, în definitiv, ce diferenţă este între un divorţ şi o separaţie de corp?

– Divorţul este un pas foarte serios, a spus mama, şi s-ar putea ca doamna Castallack să nu-l poată face din considerente morale, religioase sau sociale. O separaţie de corp îi permite să rămînă soţia lui papà doar cu numele; în fapt, ea nu va mai emite pretenţii derivate din statutul ei social şi nici nu se va mai aştepta să fie vizitată de papà ca în trecut.

– Asta pare să semene cu un divorţ, am îngăimat eu, nelămurit.

– În unele privinţe, da. Dar în cazul separaţiei de corp, căsătoria mai există, în timp ce divorţul presupune desfacerea acesteia, ceea ce le permite celor două părţi să-şi întemeieze o nouă căsnicie.

– Ar trebui să divorţeze papà! s-a răstit William, furios. De ce pretinde numai o separaţie de corp? Nu e drept!

– Ştiu prea bine că hotărîrea pe care o va lua doamna Castallack – bună sau rea – este foarte dureroasă pentru noi, a spus mama, dar trebuie să ne amintim cu toţii că este mult mai dureroasă pentru papà, pentru că el detestă să ne vadă nefericiţi. În această situaţie, ar fi de dorit să nu ne plîngem lui. Papà are atît de multe griji pe cap, încît n-ar trebui să i le mai adăugăm şi pe-ale noastre. De exemplu, ştiu că este foarte îngrijorat în privinţa celor şase copii. El şi cu doamna Castallack au căzut de acord asupra locului unde urmează să trăiască copiii şi de aceea papà a fost nevoit să meargă de atîtea ori la Londra de cînd aţi venit acasă în vacanţă. A trebuit să se consulte cu judecătorul, întrucît numai el poate hotărî în această privinţă.

– Crezi că judecătorul îi va da cîştig de cauză lui papà?

– Nu ştiu încă. Dar cred că ar trebui să ştiţi că s-ar putea ca aceşti copii să vină să locuiască aici. Doamna Castallack nu s-a purtat prea înţelept, aşa că s-ar putea ca judecătorul să nu-i încredinţeze nici custodia celor trei fete. Dar, indiferent ce se va întîmpla cu ele, este aproape sigur că papà va obţine custodia băieţilor, aşa că...

– Toţi băieţii? Chiar şi cel de la Brighton?

– Philip? Da, desigur. El este doar cu puţin mai mare decît tine, aşa că sînt sigură că o să vă înprieteniţi.

Am rămas pe gînduri. Ştiam încă de pe atunci că Philip şi cu mine nu vom fi niciodată prieteni.

Către sfîrşitul sărbătorilor de Crăciun, William s-a îmbolnăvit şi nici eu nu am avut voie să mă întorc la şcoală înainte de încheierea perioadei de carantină. Fratele meu a avut difterie şi mama l-a îngrijit cu devotament, în timp ce papà, care părea şi el bolnav de oboseală, alerga între camera bolnavului de la Allengate şi tribunalele din Londra. În sfîrşit, am avut voie să mă duc la şcoală, însă William a rămas acasă pentru a-şi recupera pe deplin forţele. În perioada convalescenţei, mama l-a dus pentru două săptămîni în Elveţia. Eram gelos pe el fiindcă se distra în Alpi, în timp ce eu mă speteam cu învăţătura la şcoală.

Cînd am revenit acasă în vacanța de primăvară, papă mă aștepta la gară și, lîngă el, pe peron, l-am văzut pe William, slab și palid, abia întors din Elveția.

– William! am sărit vesel să-l îmbrățișez. Cum te-ai distrat? Îți mulțumesc pentru cartea poștală. Te mai doare inima?

– Am tensiunea crescută, a răspuns mîndru William, dar încolo sînt bine, mulțumesc.

Papă m-a îmbrățișat și m-a mîngîiat pe păr.

– Ai călătorit bine?

Am încuviințat, absent, uitîndu-mă în jur, pe peron.

– Unde este mama?

– Te așteaptă acasă, a spus papă, cu copiii.

Am rămas încremenit. Ochii lui William, întunecați și atenți, i-au întîlnit pe ai mei. A ridicat din umeri cu o ușoară strîmbătură.

– Cu toți copiii, a adăugat papă după o pauză. Le-am adus pe fete împreună cu Hugh acum o săptămînă, iar Philip și Marcus au sosit alaltăieri, de la școala lor din Surrey. Și-acum, hai să vedem unde-ți sînt bagajele înainte de a porni spre casă.

De îndată ce am rămas singuri, i-am șoptit lui William:

– De ce nu mi-ai scirs? N-ai pomenit nimic despre asta în scrisorile tale!

– Mama mi-a interzis categoric fiindcă nu voia să-ți faci griji cît timp erai la școală. Oricum, tot nu-ți puteam scrie în perioada cît am fost bolnav.

– Cum arată?

– Păi, Marcus pare un tip destul de cumsecade, Hugh e inofensiv, iar fetele nu intră în discuție. În schimb, Philip este o pramatie. N-am întîlnit în viața mea o bestie mai detestabilă.

Am simțit cum mi se face părul măciucă.

– Știam eu că așa va fi. Știam asta. Am să mă feresc de el.

– Chiar o să fii nevoit, pentru că o să împarți dormitorul cu el.

– Ce?!

– Nu sînt destule dormitoare; eu îl împart pe al meu cu Marcus și papă a spus că tu și Philip, fiind de aceeași vîrstă...

Am pornit în fugă pe peron, l-am acostat pe papă și i-am spus ritos:

– Papă, eu nu vreau să împart dormitorul cu nimeni altul decît cu William. Poți aranja așa ca...

– Urcă imediat în trăsură, Adrian, a spus el cu o mină severă. Nu discutăm problemele de familie pe un peron de gară.

În trăsură l-am abordat din nou.

– Papă, nu am nimic împotrivă să împart camera cu William, dar nu vreau să stau împreună cu...

– Vei face exact ceea ce ţi se spune, a replicat el cu o voce aspră pe care nu i-o mai auzisem niciodată atunci cînd mi se adresa. Şi fără prostii!

Am tăcut. M-am uitat fix la el, cu obrajii în flăcări, şi mi-am spus disperat: „Noi nu mai contăm. Ceilalţi copii sînt pe primul plan". Şi ochii mi s-au umplut de lacrimi în timp ce trăsura ne ducea spre Allengate.

5

Mama a ieşit din casă şi m-a îmbrăţişat cu aceeaşi căldură ca întotdeauna. Arăta neschimbată şi atît de senină, încît am strîns-o în braţe ceva mai mult decît de obicei. Cînd m-am desprins şi m-am întors către uşa deschisă, am întîlnit nişte ochi albaştri care mă inspectau cu curiozitate din prag.

– Adrian, dragul meu, a spus mama, ei sînt Hugh şi Jeanne. Hugh are şapte ani şi jumătate, iar Jeanne cinci.

I-am privit cu răceală. Fetiţa s-a întors pe călcîie şi a fugit înapoi în hol, dar băiatul mi-a adresat un zîmbet cald şi sincer. Părul auriu şi ochii de un albastru deschis îi dădeau un aer inocent.

– Adrian, a spus papă, ai uitat de bunele maniere?

Obrajii mi s-au învăpăiat din nou.

– Bună, m-am adresat eu băiatului.

– Bună ziua, a răspuns Hugh cu o politeţe cuceritoare şi mi-a întins mîna.

După o clipă de ezitare, i-am scuturat-o şi m-am întors apoi spre mama:

– Ce mai faci, mamă? am întrebat-o eu cu voce limpede. Îţi mulţumesc pentru vederile din Elveţia.

– Ţi-au plăcut? A fost aşa de frumos acolo – data viitoare trebuie să mergi şi tu. Mi-a luat mîna într-a ei şi mi-a strîns-o cu tandreţe. Intră, te rog, ca să ţi-i prezint pe Marcus şi pe Mariana.

Marcus se afla deja în hol. Era înalt şi voinic, iar pe buze îi flutura un surîs prietenos.

– Bună, Adrian, a spus el, întinzîndu-mi mîna. William mi-a vorbit mult despre tine. Îmi pare bine să te cunosc în sfîrşit.

Ochii lui limpezi, tot de un albastru deschis ca ai lui Hugh, nu erau adumbriţi de nici un fel de griji. Dar instinctiv l-am privit cu neîncredere. Timp de o secundă, m-am imaginat smuls de lîngă mama mea şi dus undeva departe, să trăiesc printre străini; şi mi-am dat seama că ultimul lucru pe care l-aş face într-o astfel de situaţie ar fi să mă împrietenesc cu noii mei camarazi. Îmi spuneam: „Se prefac. Ne urăsc cel puţin tot atît de mult pe cît îi urîm şi noi. Nu ne vor fi prieteni cu adevărat"

Am intrat în salon. Pe fotoliul de lîngă fereastră şedea într-o poză clasică cea mai frumoasă fetiţă pe care o văzusem vreodată. Avea

părul negru frumos aranjat, un ten alb-trandafiriu şi aceiaşi ochi deschişi şi limpezi.

În primul moment mi s-a părut ciudat că toţi aveau ochii aceia oribili, dar deodată mi-am amintit de Brighton şi de femeia îmbrăcată în rochie ţipătoare, cu privirea de un albastru glacial.

– Bună, a spus Mariana, netezindu-şi cutele încîntătoarei sale rochii albe, în vreme ce mă măsura de sus pînă jos, clipind repede din ochii cu gene lungi şi negre.

Impresionat de feminitatea ei, am tropăit din picioare, neştiind ce să spun, şi am fost fericit cînd l-am auzit pe Hugh întrebînd plin de curiozitate:

– Ai văzut vreun automobil pe drum, William?

– Numai unul.

– Grozav! Mariana, dacă mergeam şi noi la gară, aşa cum ne-a propus papà, am fi văzut şi noi un automobil!

– Mie nu-mi plac automobilele, a ripostat Mariana.

Am auzit-o pe mama spunînd:

– Jeanne! Draga mea, vino să faci cunoştinţă cu Adrian!

Dar fetiţa, care se afla pe sofa, şi-a ascuns faţa în fustele mamei şi n-a vrut să mă privească.

– Rose, sună, te rog, să ne aducă ceaiul, a spus papà intrînd în încăpere. Marcus, unde este Philip?

– Nu ştiu, papà.

Mi se părea atît de straniu să aud un străin adresîndu-se tatălui meu cu apelativul papà. Asta nu numai că nu mi-a plăcut, dar m-a înfuriat la culme.

– Bine, a spus papà, dacă Philip nu vrea ceai, n-are decît să rămînă nemîncat. Ţie ţi-e foame, Adrian?

– Da, sînt mort de foame.

Probabil că tonul meu i s-a părut neobişnuit de agresiv, fiindcă s-a mulţumit să zîmbească şi m-a trimis să mă spăl pe mîini, în timp ce Finch, fata în casă, aducea ceaiul.

Am fugit, dar în loc să mă duc la baie, am traversat holul şi am urcat scările ce duceau spre camera mea.

Am auzit plîngînd undeva un copil mic. M-am strîmbat şi, peste măsură de furios la gîndul că propriul meu cămin fusese invadat de un trib de străini nedoriţi, am deschis cu piciorul uşa camerei mele cu atîta putere încît mai că am scos-o din ţîţîni şi am intrat tremurînd de indignare în sanctuarul meu privat.

Dar sanctuarul fusese violat. Lipit de un perete se afla un al doilea pat, biblioteca dispăruse şi un alt scrîn ocupa unul din colţurile camerei. M-am oprit şi mai furios să constat modificările făcute fără consimţă-

mîntul meu, dar, conştient deodată că eram observat, m-am întors pe călcîie ca să-l văd pe băiatul pe care-l întîlnisem prima oară la Brighton.

Şedea pe patul meu. De bună seamă, intrarea mea furtunoasă îl deranjase, pentru că se freca la ochi ca şi cum în clipa acoea s-ar fi trezit din somn.

Ne-am privit fix unul pe colălalt.

– Ăsta e patul meu, i-am spus.

Nu mi-a răspuns. A continuat să mă fixeze.

– Dă-te jos.

Mă pregăteam să pornesc la atac cînd s-a ridicat şi a pornit către masă. Începuse să scrie o scrisoare. Am zărit o foaie de hîrtie ruptă dintr-un caiet, cu o serie de semne făcute cu un creion bont.

– Adrian! a strigat mama din hol. Ceaiul e gata!

– Vin imediat! am zbierat eu.

I-am aruncat băiatului o ultimă privire, dar stătca cu spatele la mine, fără să mă bage în seamă. M-am întors încet în hol şi i-am ieşit în întîmpinare mamei, care tocmai închidea uşa de la salonaşul ei.

– Mamă, i-am spus eu repede, nu s-ar putea să împart camera cu William? Nu vreau să stau cu Philip. De ce trebuie să procedez aşa?

– Dragul meu, încearcă să nu fii atît de egoist. Bietul Philip este foarte nefericit pentru că n-ar fi vrut să plece de lîngă mama lui, iar ea a încercat să încalce decizia tribunalului şi să-l reţină, ceea ce a complicat şi amplificat şi mai tare gravitatea situaţiei. Este foarte important ca noi toţi să-i dăm de înţeles lui Philip că e bine venit aici şi că vrem să se simtă fericit în sînul noii sale familii. Cum o să aibă încredere în bunele noastre intenţii dacă tu refuzi să împarţi camera cu el? William stă împreună cu Marcus şi se înţeleg foarte bine. Marcus este un băiat deosebit de drăguţ şi sînt sigură că şi Philip îţi va apărea într-o lumină mult mai favorabilă cînd nu va mai fi atît de nefericit. Încearcă să-l înţelegi şi să nu fii dezagreabil, dragul meu, te roagă mama. Fă asta pentru mine. N-aş vrea să devenim o familie nefericită, în care să domnească discordia.

– Eu cred că papà n-ar fi trebuit să-i aducă aici, am spus eu încăpăţînat. De ce să-i suportăm noi pe ei? Nu e drept.

– Adrian, te rog, e normal să fii gelos...

– Nici vorbă de aşa ceva! Dar nu înţeleg de ce papà nu a lăsat-o pe mama lui Philip să-l ia dacă îl voia atît de mult. Şi de ce au venit şi fetele? Credeam că ea le va păstra. Ce s-a întîmplat?

– Este mult prea complicat să intrăm în detalii. La început, judecătorul i-a încredinţat lui papà custodia băieţilor şi doamnei Castallack custodia fetelor, cît timp rămînea în casa lui papà, la Penmarric; dar fiindcă Mariana nu a mai vrut să rămînă la Penmarric fără Marcus şi

fără papă, doamna Castallack a încercat s-o schimbe pe Mariana cu Philip, ceea ce era cu totul împotriva deciziei Curţii. Asta l-a înfuriat pe judecător şi cînd papă a cerut modificarea deciziei, doamna Castallack s-a opus cu atîta înverşunare şi într-un fel atît de puţin înţelept, încît judecătorul, în culmea furiei, a schimbat decizia în întregime în favoarea lui papă, aşa că el a dobîndit nu numai custodia tuturor copiilor, dar şi dreptul de a hotărî dacă doamna Castallack îi poate vizita sau nu pe băieţi. I s-a permis să vadă fetele şi, cît timp va locui la Penmarric, ele au posibilitatea s-o viziteze acolo, dar nu va avea voie să intre în legătură cu băieţii fără consimţămîntul lui papă. Este o situaţie foarte tristă şi neplăcută.

– Bine, dar de ce n-a lăsat-o papă să-l păstreze pe Philip şi să încheie paşnic întreaga poveste? Nu înţeleg deloc.

– Uneori nu este bine ca un băieţel să fie crescut fără tată.

– Tu ne-ai crescut pe William şi pe mine şi la început papă abia dacă venea pe la noi.

– Asta a fost altceva.

– De ce?

– Dragul meu, nu pot intra în amănunte. Trebuie să mă crezi pe cuvînt că este mai bine pentru Philip să nu stea cu mama lui. Şi acum vino în salon să ne bem ceaiul.

Îmi spuneam în sinea mea: „Chiar şi mama s-a schimbat, a devenit secretoasă şi mai puţin răbdătoare, ba chiar pare puţin supărată" Pînă atunci nu mai fusese niciodată supărată pe noi. Nu înainte de venirea lor.

Eram atît de deprimat că mi-a trecut şi pofta de mîncare şi abia am reuşit să beau ceaiul.

După aceea m-am retras în pod, să mă joc cu trenurile, dar nici acolo n-am avut linişte. Papă mi-a întrerupt jocul, aducîndu-l pe Hugh.

– Hugh adoră trenurile. Cred că ai putea să-i arăţi colecţia ta.

– Te rog, mi s-a adresat Hugh cu un zîmbet cuceritor. A privit în jur cu ochi mari la colecţia mea. Papă, asta este mult mai frumoasă decît a mea de la Penmarric.

– Cred că sînt la fel, a spus papă, absent, şi l-a lăsat pe Hugh cu mine. S-a întors apoi jos, să stea cu mama.

– Ce colecţie frumoasă! a exclamat Hugh, sincer impresionat, în timp ce eu încercam să-mi stăpînesc furia şi resentimentele. Ce norocos eşti! Îmi dai voie să mă joc şi eu cu ele?

Am înghiţit cu greu.

– O să am grijă, îţi promit, m-a asigurat Hugh.

– Bine, am acceptat eu.

Ne-am jucat puţin împreună, dar am simţit nevoia să fiu singur, aşa că l-am lăsat pe el în compania trenurilor şi am ieşit afară.

William şi Marcus jucau crichet pe peluză, în timp ce Mariana şedea graţios în leagăn şi-i privea. William chiar rîdea. Am plecat de-acolo şi m-am îndreptat spre pădure.

– Vino să joci cu noi, Adrian, a strigat Marcus.

– Nu, mulţumesc.

– Hai, vino, a strigat şi William.

Am clătinat din cap.

– Of, Doamne, l-am auzit pe Marcus oftînd. Sper că nu seamănă cu Philip. Detest răutatea oamenilor în relaţiile cu ceilalţi.

– Adrian n-a fost niciodată rău, a replicat William pe un ton apăsat.

– N-am vrut să spun...

M-am depărtat repede ca să nu mai aud continuarea discuţiei. În pădure, m-am dus la copacul meu favorit şi m-am căţărat pe craca preferată. Acolo mă simţeam în pace şi chiar îmi revenisem într-o oarecare măsură, pregătindu-mă să cobor, cînd am descoperit că un vandal îşi crestase iniţialele pe scoarţa copacului: P.C.

Philip Castallack.

Îmi profanasc copacul favorit. Mă simţeam atît de rănit încît am fugit pînă în casă, să iau un cuţit, şi m-am apucat să schimb iniţialele. L-am transformat pe P în A adăugîndu-i în dreapta o liniuţă, iar pe C în P, rotunjindu-l în O şi adăugîndu-i un picioruş.

La cină l-am văzut din nou. Cînd am intrat în sufragerie, se îndopa de zor cu cîrnaţi şi cartofi piure.

– Ai obiceiul să scrijeleşti toţi copacii frumoşi cu iniţialele tale stupide? l-am întrebat furios.

Nu mi-a răspuns.

– Ai grijă, Adrian. S-a stabilit ca noi, cei de faţă, să luăm cina împreună în sufragerie; papă şi mama urmează să mănînce mai tîrziu, iar Hugh şi Jeanne mai devreme, în apartamentul copiilor, cu dădaca şi cu Baby Elizabeth.

M-am adresat lui Philip în termeni clari, fără echivoc:

– Dacă ai să-ţi mai ciopleşti iniţialele pe vreun copac, să ştii că am să te bat.

Parcă nici n-ar fi auzit. Marcus şi-a dres glasul cu un aer nefericit.

– Taci din gură, Adrian, m-a repezit William.

Eram furios.

– Cum îndrăzneşti să-i ţii partea?

– Nu ţin partea nimănui, mi-a răspuns William, luînd un cîrnat. Nu vreau să aud de nici un fel de bătaie, asta-i tot. Nu merită.

– Oribil, îl aprobă Marcus. Detest scenele.

– În definitiv, a intervenit şi Mariana, plictisită, sorbind elegant din paharul ei cu lapte, ce importanţă are un copac?

– N-ai cum să înţelegi; nu eşti decît o fată, i-am răspuns eu.

– Oh! Băieţii sînt atît de plicticoşi! De ce n-o fi avut mătuşa Rose o fată, în loc de doi băieţi, se lamentă Mariana. Păcat că nu e şi Alice aici.

– Cine este Alice? întrebă William.

– O prietenă de-a noastră, răspunse Marcus. Făcea lecţiile cu Mariana la Penmarric.

– Mi-ar plăcea să fie şi Nanny aici, adăugă Mariana, întinzînd piureul pe farfurie. E drept că o bodogăneam tot timpul, dar o iubeam din toată inima. Chiar şi pe bătrîna şi stupida Miss Peach...

– Papă a dat-o afară pe Miss Peach, spuse Marcus îngrijorat. A luat hotărîrea asta în timp ce Philip şi cu mine eram la şcoală.

– Oh, a fost cumplit, spuse Mariana înăbuşindu-şi un căscat. Nici nu vreau să mă gîndesc la scenele alea plicticoase, cînd s-a întors papă la Penmarric pe cînd voi eraţi în Surrey! Nu vă puteţi imagina ce jalnic a fost. Nanny se tot învîrtea de colo-colo, plîngînd că nu vrea să se despartă de noi, dar nici nu accepta să trăiască într-o familie unde stăpîna era o femeie decăzută – ce-o fi însemnînd asta? – iar Miss Peach se tînguia spunînd acelaşi lucru. Atunci papă le-a dat imediat afară, înainte ca ele să revină asupra celor spuse la mînie. De fapt, cred că Nanny şi-ar fi schimbat părerea pentru că ne iubea aşa de mult, dar papă nu a mai vrut s-o ţină din cauza obrăzniciei sale la adresa mătuşii Rose. Nu-mi dau seama de ce o fi vorbit urît despre mătuşa Rose de vreme ce nu a întîlnit-o niciodată. Personal, eu o găsesc pe mătuşa Rose cu mult mai drăguţă decît...

– Bietele Nanny şi Miss Peach, o întrerupse repede Marcus, ca să nu mai vorbim de sărmana noastră mamă. Ce trist trebuie să fi fost pentru ea! Îmi pare rău că nici Philip, nici eu n-am fost alături de ea în asemenea momente.

– Chiar dacă eraţi acolo, n-aţi fi văzut-o prea mult. Îşi petrecea timpul plîngînd, zăcînd cu migrene sau făcînd drumuri la Londra ca să se întîlnească cu avocaţii. Doctorul Salter îi spunea mereu: „Oh, doamnă Castallack, trebuie să vă odihniţi, nu e bine ce faceţi, n-ar trebui să vă duceţi la Londra", dar ei îi intra pe o ureche şi-i ieşea pe cealaltă. E adevărat că nu arăta prea bine. Era palidă, nu-şi mai dădea osteneala să se pieptene frumos, se îngrăşase şi rochiile nu-i mai veneau bine pe ea. Am auzit-o pe Nanny spunîndu-i lui Miss Peach cît de şocantă trebuie să fie pentru mama o asemenea derulare a evenimentelor, şi Miss Peach a fost de acord.

– Biata mama, repetă Marcus, alb la faţă. Sper că acum e bine. Mă bucur că Nanny şi Miss Peach o compătimeau.

– Dar să-i fi auzit pe ceilalţi servitori, continuă Mariana. Credeam că îl vor condamna pe papă şi le va părea rău de mama, dar n-a fost

aşa. Au spus că ar fi trebuit să prevadă aşa ceva în momentul în care s-a măritat cu un Penmar – nu e caraghios cum îl consideră pe papă un Penmar, ca bunica? – şi că nu e cazul să facă atîta zarvă. Mai spuneau că aşa se întîmplă cînd îţi dai aere şi încerci să pari altceva decît eşti în realitate. Au spus...

– Taci din gură, o repezi Philip.

Am fost atît de surprins să-l aud vorbind, că am scăpat furculiţa din mînă. Toţi am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui.

– Este adevărat! se apără Mariana sfidătoare. Şi dacă vreţi să ştiţi cum stau lucrurile în realitate, Nanny şi Miss Peach nici n-o compătimeau sincer. Miss Peach a spus...

– Tacă-ţi gura aia proastă!

– Philip, te rog, îl imploră Marcus.

– Chiar aşa, spuse William. Cum vorbeşti cu o fată?

– Puţin îmi pasă, zise Mariana, strîngîndu-şi frumoasele ei buze trandafirii pînă cînd nu mai rămase decît o linie subţire, care exprima duritate şi furie. Philip este ultima persoană din partea căreia m-aş aştepta la un gest de politeţe. Îmi pare rău că nu i s-a permis mamei să-l ţină la Penmarric. Nu înţeleg de ce s-o fi încăpăţînat papă să-l aducă aici.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse Marcus. Este prea dureros şi cînd mă gîndesc, simt cum mi se face stomacul ghem şi nu mai sînt în stare să mănînc cina asta delicioasă. Să vorbim de altceva.

– De ce nu fugi? îl întrebă Mariana pe Philip. Fă-o cît mai repede! Călătorie sprîncenată!

– Pe cinstea mea! interveni din nou William, înspăimîntat. Asta e atmosfera obişnuită în familia voastră?

– Cum aş putea să fug? strigă Philip, adresîndu-i-se Marianei. Dacă fug, papă mă va aduce înapoi. Mă va bate, iar mama va intra în puşcărie pentru că nu a respectat hotărîrea judecătorului! Cum aş putea să fug?

– N-o s-o bage pe mama în puşcărie, ripostă Marcus cu buzele albite. N-ar fi în stare să-i facă una ca asta!

– Ba da! Mi-a spus chiar mama: „Trebuie să vă duceţi la papă, pentru că, dacă rămîneţi cu mine, o să mă vîre în puşcărie, pretextînd că am încălcat hotărîrea judecătorească. Nu am voie să vă mai ţin la mine". Aşa mi-a spus şi a plîns atît de tare încît abia înţelegeam ce zice...

– N-a plîns cînd s-a despărţit de mine, preciză Mariana: „La revedere, scumpa mea, mi-a spus, o să-mi fie tare dor de tine". Aiurea! Puţin îi păsa. Era chiar încîntată să scape de mine fiindcă spera că ai să-i fii cedat tu în schimb. Nu mă păcăleşte ea pe mine!

– Probabil că voia să-ţi spună „Călătorie sprîncenată!"

– Oh, ce bestie nesuferită eşti!

– Mariana, nu face asta! se repezi Marcus disperat, dar era prea tîrziu.

Mariana îi arsese o palmă pe obraz lui Philip, iar el, sărind în picioare, o împinsese atît de violent încît fata căzuse şi se lovise de perete. În aceeaşi clipă izbucni în lacrimi.

– Pe cinstea mea! spuse pentru a treia oară William. Unde ai fost crescut, Philip? Nu te-a învăţat nimeni că nu trebuie să loveşti o fată?

– Nu plînge, Mariana, îi spuse Marcus tulburat. Te rog, nu suport. Nu plînge.

Mariana hohotea cu nasul într-o batistă de dantelă.

– Uite ce-i, i se adresă William lui Philip, cred că ar trebui să-i ceri iertare. Cred că...

– Cui îi pasă ce crezi tu! zbieră Philip, roşu ca racul de furie. Cine eşti tu, în definitiv? Cine îţi închipui că eşti, să-mi dai ordine, să-mi spui ce să fac...

Mama intrase în cameră.

Ne-am întors cu toţii spre ea. Mariana s-a oprit din plîns şi i-a întins mîna lui Marcus ca s-o ajute să se ridice.

– Vai de mine, a spus mama liniştită. Vi se răceşte mîncarea. Credeam că veţi fi prea înfometaţi ca să vă mai certaţi unii cu alţii în timpul mesei. William şi Adrian, vă rog să staţi jos şi să terminaţi de mîncat. Nu vreau să văd nici o firimitură în farfurii! Şi acum, dragă Mariana, spune-mi ce s-a întîmplat?

– Nimic, i-o luă înainte Marcus. Absolut nimic. Ne simţim foarte bine, doamnă Parrish.

– Mariana, eşti sigură că nu ai păţit nimic?

Mariana îşi suflă nasul şi îi aruncă o privire piezişă lui Marcus.

– Da, mătuşă Rose.

– Bun. Acum staţi jos şi terminaţi masa. V-am mai adus o cană cu lapte, dacă mai doreşte cineva. Tu mai vrei, Philip?

Dar Philip ieşi din încăpere fără să spună o vorbă.

– Mamă, am intervenit eu, năpădit de un nou val de furie, mamă, Philip a fost de vină. Philip a lovit-o pe Mariana şi ea...

– Adrian, zise mama pe un ton sever, nu vreau să ascult pe nimeni spunînd poveşti pe seama altora. Marcus şi Mariana nu s-au plîns în privinţa lui Philip. Dacă tu n-ai fost implicat în neînţelegerea dintre ei, nu e treaba ta să te plîngi.

O emoţie prea puternică pentru a-i găsi o explicaţie m-a făcut să pun jos tacîmul şi să împing scaunul înapoi.

– Mă duc la culcare. Atît am mai putut spune.

– Foarte bine, dragul meu. Probabil că eşti obosit după drum. Vin sus la tine peste un sfert de oră ca să-ţi spun noapte bună.

M-am năpustit pe scări în sus tremurînd de furie şi, intrînd în odaie, am fost surprins să-l văd pe Philip pregătindu-se de culcare. Nu ne-am adresat nici un cuvînt. M-am dus la baie, m-am spălat, m-am întors, m-am băgat în pat şi am citit cîteva pagini, în aşteptarea mamei.

A venit peste cinci minute. Philip stătea întins în pat, cu ochii închişi.

– Ai fost la baie, dragul meu? Ţi-ai spălat urechile?

– Sigur că da, am răspuns cu răceală.

Mi-a zîmbit şi în clipa următoare m-am agăţat de ea şi mi-am lipit faţa de pieptul ei.

M-a sărutat cu duioşie.

– Nu-ţi uita rugăciunea.

Am început să recit rugăciunea obişnuită, cu adăugirile de rigoare: „... şi Dumnezeu să-i binecuvînteze pe mama şi pe papà, pe William şi pe toţi cei săraci şi în suferinţă. Amin" După ce-am terminat, am aruncat o privire spre forma inertă a trupului lui Philip în timp ce mă ridicam în picioare şi m-am strecurat în aşternut.

– Noapte bună, dragul meu. M-a sărutat din nou şi mi-a potrivit plapuma. Somn uşor.

– Noapte bună, mamă.

S-a îndreptat spre patul celălalt.

– Noapte bună, Philip, i-a spus sărutîndu-l pe obraz.

Nu i-a răspuns, prefăcîndu-se că doarme. I-a aranjat şi lui aşternutul, a suflat în lampă, apoi a părăsit camera închizînd cu grijă uşa în urma ei.

A urmat o lungă tăcere.

– Eşti păgîn? l-am întrebat cu îndrăzneală în întunericul camerei. Nu-ţi spui rugăciunea?

Nici un răspuns.

– Aşa s-ar părea. Cred că ai fost crescut ca un păgîn şi mama ta este o vrăjitoare.

– Iar eu cred, a răspuns el cu o voce puternică şi clară, că tu eşti un bastard, iar mama ta o tîrfă.

În acelaşi clipă am azvîrlit plapuma şi m-am repezit asupra lui.

Ne-am încleştat trupurile într-o încăierare sălbatică.

Din nefericire, avea un avantaj cert asupra mea. Era mai mare, mai dur, mai puternic decît mine. Pe măsură ce mă părăseau puterile, simţeam că mi se face frică.

– Pax! am gîfîit, luptîndu-mă să-mi recapăt răsuflarea. Pax!

Dar Philip nu se conducea după normele tradiţionale ale luptelor dintre şcolari şi a continuat să se bată. Eram pe punctul de a mă face de ruşine, dînd bir cu fugiţii, cînd am auzit paşi pe coridor şi, în clipa

următoare, papă a intrat în cameră şi ne-a descoperit pe amîndoi pe duşumea, lovindu-ne din răsputeri cu pumnii.

La lumina ce răzbea din coridor, papă ne-a văzut şi a scos o exclamaţie, apoi ne-a luat de ceafă şi ne-a scuturat zdravăn pe amîndoi.

– Ce se întîmplă aici? Ne-a dat drumul şi a aprins lampa. Tocmai veneam să vă spun noapte bună, ne-a zis el pe un ton sec. Vă credeam în pat, în nici un caz nu mi-am închipuit că o să vă găsesc încăierîndu-vă ca nişte haimanale. Cine a început?

– El! am strigat amîndoi deodată şi ne-am privit furioşi.

– Mincinosule! a zbierat Philip. Tu ai început, tu m-ai insultat.

– Tu m-ai insultat mai rău!

– Tăceţi amîndoi! a strigat papă cu o voce atît de puternică încît am tresărit. S-a întors către mine: Tu eşti cel care a aruncat prima insultă?

– Da, dar...

– Acum ascultă-mă, Adrian, şi ascultă-mă bine. Nu am de gînd să mai tolerez o asemenea purtare. Data viitoare, dacă vă mai prind că vă luaţi la ceartă, o să vă alegeţi cu o bătaie bună. Vreau să am linişte în casa mea şi nu am de gînd să trec cu vederea nici un fel de prostie sau încercare de a vă încăiera ori de cîte ori credeţi că mi-aţi scăpat de sub control. O să vă purtaţi cum se cuvine, în caz contrar, o s-o încasaţi. S-a întors către Philip: Mă asculţi?

– Da, domnule.

– În cazul acesta te sfătuiesc să iei vorbele mele ca pe un ultim avertisment şi să-ţi bagi minţile în cap dacă nu vrei să iau bastonul. Să fii politicos cu fraţii tăi, cu surorile tale şi cu mătuşa Rose. O să vorbeşti numai cînd ţi se va adresa cineva, fără să ridici tonul sau să nesocoteşti bunele mamere. M-am săturat de obrăznicia ta şi te asigur că n-am să mai las nepedepsită nici o abatere. Ai înţeles?

– Da, domnule, a spus Philip cu o voce inexpresivă.

– Şi-acum, treceţi amîndoi în pat! O să mă întorc mai tîrziu cu bastonul şi vai de acela pe care o să-l găsesc treaz!

Ne-am băgat amîndoi în pat fără o vorbă. Am strîns cu putere pleoapele ca să nu-mi scape vreo lacrimă.

După ce ne-a văzut instalaţi în pat şi înveliţi, a stins lumina şi a închis uşa, fără să ne mai spună noapte bună. S-a îndepărtat pe coridor, a coborît scările şi am rămas singur, într-o cameră întunecată, cu un băiat pe care-l detestam.

Nu ne-am mai vorbit, dar nici n-am adormit. Am plîns în tăcere un timp, iar cînd mi s-au uscat lacrimile, i-am aruncat o privire. Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul, iar perdelele nu fuseseră complet trase, aşa că-l puteam vedea. Avea şi el ochii deschişi şi urmărea umbrele pe care le făceau razele lunii pe plafon.

M-am întrebat la ce s-o fi gîndind.

În dimineaţa următoare am încercat să alung impresia detestabilă pe care i-o făcusem prin provocarea din seara precedentă.

– Vrei să te joci cu trenurile mele? l-am întrebat cam morocănos în timp ce mă îmbrăcam.

M-a privit îndelung. Ochii lui albaştri erau reci şi încărcaţi de dispreţ.

– Mulţumesc, dar sînt prea mare ca să mă mai joc cu trenurile.

Din momentul acela n-a mai existat cale de întoarcere. Am devenit duşmani de moarte şi aşa am rămas mai bine de douăzeci de ani.

Capitolul doi

Richard manifesta o puternică aversiune faţă de Geoffrey.

Familia cuceritoare
THOMAS COSTAIN

(Geoffrey) începuse să demonstreze calităţile unui bun luptător.

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

1

Până la sfîrşitul vacanţei ajunseserăm să ne acomodăm cît de cît unii cu alţii. Eu mă simţeam jignit cînd William petrecea prea multă vreme cu Marcus, dar întrucît Marcus manifesta preferinţe pentru călărie şi pescuit, nu-i puteam reproşa lui William că se împrietenise cu el. În afară de asta, Marcus era numai cu doi ani mai mic decît William, deci mai aproape decît mine de vîrsta lui William. Mariana nu manifesta nici un interes pentru jocurile lor în aer liber şi prefera să coasă sau să răsfoiască revistele londoneze pentru femei ale mamei. Adesea o însoţea pe mama la Oxford, ca să colinde împreună prin magazine. Mama îi ajuta la cusut şi îi supraveghea exerciţiile de pian. Pe fetele mai mici nu le prea vedeam; grăsuna Elizabeth stătea mai mult cu Edith – dădaca, iar Jeanne, deşi îl urma uneori pe Hugh cînd urca în pod să se joace cu trenurile mele, îşi petrecea mai tot timpul în odăile copiilor. Hugh şi cu mine ne-am împrietenit, dar nu-mi plăcea că rămăsese în relaţii bune cu Philip, cu toate că încerca din răsputeri să-mi facă pe plac.

– Trebuie să alegi între noi doi, i-am spus într-o bună zi, nemaiavînd încredere în această relaţie ambivalentă care venea în contradicţie cu clasificările mele. Nu poţi fi prieten şi cu el, şi cu mine.

– De ce nu? m-a întrebat Hugh inocent şi, spre nemulţumirea mea, mi-a fost foarte greu să-i dau un răspuns potrivit.

Aşadar, Hugh a continuat să se joace cu trenurile mele şi să-mi împrumute cărţile, dar, ori de cîte ori mă aflam în altă parte, alerga după Philip şi uita de mine. Chiar din primele zile i-am remarcat firea duplicitară, care-i permitea să împace şi capra şi varza.

Cu Philip am continuat, desigur, să mă bat. Uneori, papà ne întrerupea luptele, alteori nu, dar cînd ne surprindea asupra faptului, se înfuria cumplit şi ne bătea. William îmi zicea mereu să-l las în pace pe Philip, dar sfatul lui mi se părea imposibil de urmat. Poate că n-am fi ajuns la atîtea conflicte dacă Philip şi cu mine n-am fi avut aceeaşi vîrstă. Ar fi fost suficientă o diferenţă de cîţiva ani ca să nu ne mai întîlnim într-o sumedenie de situaţii, aşa însă, ne împiedicam mereu unul de celălalt şi firile noastre se respingeau violent.

Către sfîrşitul vacanţei, simţeam aproape o uşurare la gîndul întoarcerii la şcoală pentru semestrul de vară. Mă săturasem să-l tot urmăresc pe Philip cum încerca să pună stăpînire pe copacul meu favorit, cum săpa o groapă dincolo de rîu şi-mi umplea cu noroi ochiul de apă unde îmi lansam bărcuţele sau cum spunea că Allengate este un loc mizerabil în comparaţie cu Cornwall şi cu Coasta Cositorului din Cornwall. Mă plictisisem să-l tot aud vorbind de Cornwall şi jurasem să nu calc niciodată pe-acolo, indiferent de împrejurări. Mama mi-a explicat că, întrucît Cornwall fusese căminul lor, era firesc ca toţi cei din familia Castallack, nu numai Philip, să pomenească cu nostalgie de locurile natale.

O dată pe săptămînă primeau veşti din Cornwall, de la mama lor. Papà le citea scrisoarea cu voce tare, după micul dejun, în dimineaţa cînd sosea, dar noi, William şi cu mine, nu eram de faţă, aşa că nu ştiam ce le scria. După aceea, în fiecare duminică după slujba de dimineaţă, se aşezau cu toţii la masă pentru a-şi scrie scrisorile de răspuns. Mariana căsca şi se lamenta: „Ce plictiseală! Ce naiba să scriu?", iar Jeanne îşi aducea creioanele colorate şi desena o casă, un soare şi un pom; Philip umplea o pagină întreagă scrisă cu un creion neascuţit, în vreme ce Hugh se limita să-i scrie doar două rînduri: „Dragă mamă, sper că eşti bine sănătoasă. Mă simt foarte bine aici. Îmi pare rău că nu am alte veşti de transmis. Cu dragoste din partea lui Hugh"

Numai Marcus îi scria genul de scrisoare pe care aş fi scris-o şi eu pentru mama. Umplea două pagini cu scrisul lui mare, generos şi, în încheiere, spunea invariabil: „Ne e foarte dor de tine şi sperăm să te revedem în curînd. Cu multă dragoste din partea fiului tău devotat, Marcus"

Profitam de acest ritual al corespondenţei pentru a-i scrie celui mai bun prieten al meu din şcoală şi uneori mă plimbam în jurul mesei ca să-mi arunc ochii asupra scrisorilor celorlalţi.

Către sfîrşitul lui august, în locul scrisorii săptămînale din Cornwall, a sosit o misivă adresată lui papà, şi tot clanul Castallack şi-a închipuit că mama lor i se adresase lui pentru a stabili o dată cînd va putea să-şi revadă copiii.

– Poate că papă i-a dat voie să vină aici, zise Marcus, privind scrisoarea nedesfăcută ce aştepta pe masă. Ştiu că, oficial, ea nu are voie să ne vadă pe noi, băieţii, dar dacă papă ar fi de acord, nu ar mai avea importanţă nici recomandarea judecătorului, nici decizia tribunalului. Iar papă n-a spus că n-o să ne lase niciodată s-o mai vedem. A precizat doar că n-o putem vedea „un timp" Crezi că şapte luni poate să însemne „un timp"? S-au împlinit şapte luni de cînd am văzut-o ultima oară în Cornwall. Poate că ne va da voie să mergem acolo s-o vizităm!

– Ce plictiseală, a spus Mariana. Drumul ăla îngrozitor de lung pînă la Penzance! Nu cred că am să merg.

– Eu da, a spus Hugh.

– Şi eu, a repetat micuţa Jeanne.

Cu toţii ne-am întors spre Philip. N-a spus nimic. Ochii îi ardeau ca nişte flăcări albăstrui pe faţa albă ca varul.

Papă a deschis scrisoarea de îndată ce a intrat în cameră. Pe faţa lui nu se putea citi nimic. Îl priveam cu aviditate şi cînd şi-a făcut apariţia şi mama, am văzut-o cum îl urmărea încordată. După ce a terminat de citit, i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

– Este... a spus mama.

– Da, i-a răspuns el, împăturind cu grijă scrisoarea şi punînd-o în portfofel, fără să mai adauge nici un cuvînt.

– Oh, Doamne, zise mama cu un aer distrat, mi-am amintit că trebuie să vorbesc cu Edith. Vă rog să mă scuzaţi.

– Papă, a îndrăznit Marcus după ce mama a părăsit încăperea, o să vină...o să vină mama aici să ne vadă? O s-o putem vedea?

Ne-a privit surprins. Aveam impresia că întreg clanul Castallack îşi ţinea răsuflarea.

– Doamne, nici vorbă, spuse el nepăsător. Mama voastră este mult prea ocupată acum pentru a putea face vizite. Tocmai a dat naştere unui copil.

S-a făcut tăcere. Nimeni nu a mai scos o vorbă.

– Încă un băiat, preciză papă. Un frate pentru voi toţi.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui. Curios, am fost conştient că William pusese pe farfurie furculiţa şi cuţitul.

Papă şi-a turnat o ceaşcă de cafea.

– Încă un bebeluş? a spus încîntată micuţa Jeanne. Ce drăguţ! Ştie şi Elizabeth?

– Nu, încă nu, îi zîmbi papă. Vrei să te duci să-i împărtăşeşti vestea?

– Oh, da, papă! Pot să-i spun?

– Sigur că da. O să vin cu tine. Hugh, nu vrei să vii şi tu să-i spunem lui Elizabeth?

– Nu în mod special, mulţumesc, papă, răspunse politicos Hugh.

– Finch, i se adresase papă fetei în casă care tocmai intra în încăpere, mă întorc în cinci minute. Nu servi ouăle cu şuncă pînă nu mă întorc.

– Bine, domnule.

A luat farfuriile murdare de pe bufet şi l-a urmat, închizînd uşa în urma ei. Eram singuri.

Ne-am uitat unul la altul.

– Ce ciudat, spuse Marcus. L-a privit pe William şi s-a înroşit. Nu înţeleg nimic.

– De ce nu? întrebă Hugh nedumerit.

Manifestase şi în alterînduri un interes precoce faţă de faptele de viaţă.

– Nici eu nu înţeleg, spuse William. Anul trecut mi s-a părut că papă nu era în termeni prea buni cu mama voastră.

– Dacă mă întrebaţi pe mine, se pronunţă Mariana, eu cred că este de prost gust să ai un copil la vîrsta asta. E prea bătrînă pentru treburile astea, nemaivorbind de faptul că are *încă un* băiat! Ca şi cum n-aş fi avut destui fraţi!

– Nu-mi dau seama cum s-a putut întîmpla, adăugă Marcus cu acelaşi aer jenat. Abia dacă s-au văzut în ultimul timp. Nu cred că a mai fost la Peumarric anul trecut, după terminarea vacanţei de Paşti.

– Păi, am început eu, dornic să-mi etalez vastele cunoştinţe, lucrurile sînt foarte simple. Papă trebuie s-o fi întîlnit acum nouă luni. Hai să socotim. Acum nouă luni eram la...

Philip îşi împinse brusc scaunul. Faţa lui era cenuşie, aproape verzuie. Fără o vorbă, a ieşind fugind din cameră şi o vreme am perceput zgomotul paşilor lui grăbiţi străbătînd holul.

– Unde s-a dus? întrebă Hugh, surprins. În depărtare se auzi trîntindu-se uşa de la lavaboul de jos.

– Noiembrie, spuse Marcus. Ce ciudat! Credeam că atunci s-au certat.

– Dar bine, Marcus, ce importanţă are? zise Mariana enervată. Blestematul de copil s-a născut şi asta contează. Mă întreb dacă o să-l trimită la Allengate.

– Da, spuse Marcus, dar tot nu înţeleg...

– Mariana are dreptate, îl întrerupse William. Acum nu mai are nici o importanţă. Ce naiba! Mie puţin îmi pasă. Se ridică greoi în picioare. Mi-a trecut pofta de mîncare. Mă duc să călăresc.

Marcus şi Mariana continuau să se întrebe dacă fratele lor avea să fie sau nu trimis la Allengate. Am încercat să iau o îmbucătură din farfurie, dar şi mie îmi pierise pofta de mîncare, aşa că mi-am împins scaunul şi am fugit după William.

Îşi înşeua calul.

– William, am început eu.

– Lasă-mă în pace, mă repezi William.

– William, te rog! Simţeam cum mă cuprinde panica. Nu cred că am înţeles bine şi vreau să ştiu. Asta înseamnă că la Brighton...

– Evident, asta înseamnă! Nu mai fi atît de prostănac! N-ai aflat nimic despre faptele de viaţă?

După trei trimestre petrecute printre nouăzeci de băieţi între opt şi treisprezece ani, aveam o idee vagă despre biologia de bază, dar încă mi se păreau groteşti toate chestiunile astea. Începusem să mă lămuresc în privinţa unor lucruri mai uşor de înţeles şi încercam să le includ într-un sistem propriu de clasificare.

– Bine, William, dar dacă papà o iubea pe mama...

– Taci din gură! s-a răstit William la mine.

– ...atunci de ce a sărutat-o şi a făcut toate celelalte chestii? O iubeşte şi pe ea la fel ca pe mama?

– Dumnezeule! a exclamat William. Eşti atît de bleg, Adrian! Ştiu că n-ai nici o vină, dar...

– Atunci explică-mi! Vreau să ştiu!

– Nu am ce să-ţi explic. Papà a trăit cu două femei în acelaşi timp mulţi ani de zile, asta-i tot, şi n-a renunţat la nici una pînă cînd doamna Castallack nu s-a hotărît să ceară separaţia de corp. Chiar dacă se căsătorea cu mama, ar fi trăit şi cu doamna Castallack ori de cîte ori s-ar fi ivit ocazia; întîmplarea de la Brighton ar fi survenit oricum, indiferent cu care ar fi fost căsătorit. Căsătoria nu înseamnă în realitate nimic. Avea două femei la dispoziţie, aşa că a întreţinut relaţii cu amîndouă.

– Asta a fost o greşeală din partea lui, am spus eu imediat. Un lucru rău.

– Cum poţi să spui asta? Papà nu este un om rău.

– Dar dacă papà o iubeşte pe mama...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbi de parcă viaţa ar fi tot una cu basmele tale! Eu, unul, nu cred că există dragoste adevărată. Papà o place acum pe mama mai mult decît pe doamna Castallack, asta-i tot. Trăieşte cu ea pentru că o preferă celeilalte. Dar cînd e vorba doar să se culce, nu mai are importanţă pe care o place mai mult. Probabil că se plictiseşte să trăiască tot timpul cu aceeaşi persoană, drept care o mai schimbă din cînd în cînd.

Eram complet dezorientat.

– Bineînţeles că există dragoste adevărată! am protestat eu. Amîndoi ne-au spus că se iubesc! Atunci de ce papà a înşelat-o în mod deliberat?

– Nici măcar nu se pune problema fidelităţii: Doar papà nu e căsătorit cu mama!

– Ba da, i-a fost infidel, am spus eu cu îndărătnicie. De vreme ce se iubeau, era ca şi cînd ar fi fost căsătoriţi. Dar el a trădat-o, a înşelat-o. Pur şi simplu nu mai înţeleg nimic.

– De bună seamă că încă o iubeşte mai mult pe mama din moment ce continuă să trăiască cu ea. Mi-a întors spatele. Nu-ţi dai seama că atunci, la Brighton, a fost doar o întîmplare ceea ce s-a petrecut cu doamna Castallack? Asta nu înseamnă nicidecum că papà o plăcea mai puţin pe mama... Cînd am să fiu mare, o să prefer legăturile întîmplătoare, n-o să mă însor niciodată şi dacă am să întîlnesc o persoană agreabilă, am să trăiesc cu ea, dar n-am să ratez nici o ocazie de a întreţine relaţii intime şi cu alte femei.

– Dar asta este rău!

– De ce? Cred că este mult mai rău să te căsătoreşti şi să juri cuiva iubire eternă, cînd ştii foarte bine că ai să-ţi calci mai tîrziu promisiunile şi ai să răneşti o persoană nevinovată.

– Dar... şi dintr-o dată am simţit o ameţeală, însoţită de o puternică durere de cap. Căsătoria şi dragostea adevărată sînt un lucru bun, m-aın încăpăţînat eu, spre deosebire de relaţiile întîmplătoare. Papà mi-a spus asta. Dumnezeu îi iartă pe cei ce se iubesc cu adevărat, nu însă şi pe cei care preferă aventurile trecătoare. Aşa mi-a spus papà la Brighton. N-o să stabilesc niciodată, dar niciodată, relaţii întîmplătoare şi dacă aın să iubesc o persoană, o să încerc să mă căsătoresc cu ea dacă va fi pesibil. E un păcat să nu te căsătoreşti cu o persoană iubită atîta vreme cît nimic nu-ţi stă în cale. Asta înseamnă concubinaj.

– Oh, nu mai face pe formalistul! mi-a ripostat scoţînd calul în curte. Ştii tot aşa de bine ca şi mine că dacă n-ar fi existat concubinajul, nici unul dintre noi nu ar fi văzut lumina zilei.

– Da, William.

– Mai taci odată! Nu vezi că nu vreau să vorbesc despre asta? Ochii îi erau plini de lacrimi. Lasă-mă în pace!

S-a întors, a încălecat şi a pornit în galop spre singurătatea reconfortantă a pădurii.

2

Eram îngrozitor de trist şi de agitat. A trecut o bună bucată de vreme pînă cînd am reuşit s-o prind pe mama singură în salonaşul ei. Era absorbită de socotelile casei.

– Mamă, am spus eu disperat, învîrtindu-mă în jurul ei ca o muscă beată, eşti supărată din cauza bebeluşului?

Nu mi-a răspuns imediat, fiind prea adîncită în examinarea notei de plată a măcelarului.

– Îmi pare rău pentru bietul bebeluş, spuse ea într-un tîrziu. E groaznic să vii pe lume nedorit şi neiubit.

– Eşti furioasă pe papà?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că îl iubesc prea mult ca să fiu supărată pe el o vreme îndelungată.

– Ştiai că doamna Castallack urma să aibă un copil?

– Da, papà îmi spusese cu cîtva timp în urmă.

– Ai fost nefericită cînd ai aflat vestea?

– Nu pentru mine. Ştiam deja că doamna Castallack solicitase o separaţie de corp şi că papà n-are de gînd să se mai întoarcă la ea.

– Dar n-ai fost furioasă cînd ai auzit de contribuţia lui papà la venirea bebeluşului pe lume? A fost o greşeală din partea lui.

– Şi din punctul de vedere al Bisericii, răspunse mama. Papà avea datoria morală să păstreze relaţiile cu soţia lui chiar dacă s-au făcut nefericiţi unul pe altul. Atunci cînd soţii şi soţiile trăiesc împreună este normal să aibă copii. Acum însă totul s-a schimbat, pentru că el şi doamna Castallack sînt separaţi în mod legal şi el nu mai are obligaţia de a trăi cu ea, aşa că nu vor mai exista şi alţi copii.

Încetul cu încetul m-am mai liniştit, ba chiar am început să mă simt mai bine.

– Asta înseamnă că în tot acest timp papà te-a iubit cu adevărat. Mă jucam cu calendarul de pe biroul ei fără să-mi dau seama, în timp ce rumegam informaţia. Dar, mama...

– Da?

– Ştiu că a fost bine ca papà să-şi facă datoria, dar nu te deranja faptul că se ducea să o vadă şi pe doamna Castallack?

– Presupun că era supărător şi pentru doamna Castallack să ştie că venea să mă vadă pe mine.

– Dar...

– Toţi ne mai supărăm uneori, Adrian. Dar, vezi tu, îl iubesc pe papà atît de mult încît nu pot să-i păstrez ranchiună.

– Dar acum nu te simţi ofensată din cauza bebeluşului? Nu vreau să te facă din nou nefericită, aşa cum ai fost la Brighton. Tu nu eşti nefericită, nu-i aşa, mama?

– Nu, dragul meu, sigur că nu! Nu trebuie să-ţi reverşi compasiunea asupra mea. Gîndeşte-te mai bine la bietul prunc; el e cel care are cea mai mare nevoie de compasiune. Nu-mi dau seama ce o să se întîmple cu el.

– Nu va veni aici?

– Nu, cel puţin timp de un an. Acum, cînd este atît de mic, trebuie să stea cu mama lui. După aceea, nu ştiu. Fără îndoială că va fi consultat din nou judecătorul, deşi papà nu doreşte venirea acestui copil la Allengate.

– De ce?

– Oh... Se concentrase cu totul în adunarea unei coloane de cifre. Motive... Şi acum, dragul meu, cred că ar fi mai bine să pleci şi să mă laşi să termin socotelile astea îngrozitoare. Şi încă ceva – te rog să nu-ţi mai faci griji. Nu ai nici un motiv de îngrijorare.

Adevărul este că, după conversaţia aceea, m-am simţit mai bine. Cu timpul, William a redevenit la fel de superficial ca şi înainte şi şi-a cerut scuze pentru comportamentul său necontrolat de la grajduri. Nimeni nu părea afectat. Marcus şi Mariana jucau împreună crochet; Hugh şi Jeanne pliveau conştiincioşi lotul de pământ rechiziţionat de Philip, pe care îl botezase „grădina". În ceea ce-l priveşte pe Philip, acesta se ascunseseca de obicei în pădure. Grăsuna Elizabeth se rostogolea pe peluză sub supravegherea lui Edith şi încerca să demonteze porţile de crichet, iar mama şedea la umbră şi n-o scăpa din ochi. O zi ca oricare alta.

Dar, în pofida conversaţiei liniştitoare pe care o avusesem cu mama şi a aparenţei de normalitate din jurul meu, mă simţeam pierdut şi cuprins de un sentiment ciudat de insatisfacţie.

3

Papà nu s-a dus în Cornwall la botezul copilului. Nici măcar nu ne-a vorbit despre eveniment, mărginindu-se să ne spună numele.

– Jan-Yves! a exclamat Mariana dezgustată. Ce nume ciudat! Mai tîrziu i-a şoptit lui Marcus: Ce ordinar!

– Nu este un nume potrivit pentru un gentilom englez, l-am auzit pe papà spunîndu-i sec mamei. Dar nu am de gînd să mă las provocat şi să fac vreo contestaţie.

Părea să dea de înţeles că doamna Castallack alesese acest nume special ca să-l contrarieze.

– Jan-Yves este corespondentul cornwallez pentru Jean-Yves, numele pe care-l purta tatăl mamei, ne-a explicat prudent Marcus. Era un marinar francez, originar din St. Ives.

– Tare mult mi-ar plăcea să văd noul bebeluş! a suspinat micuţa Jeanne. Papà, n-am putea să mergem în Cornwall să-i vedem pe mama şi pe bebeluş?

– Încă nu, draga mea, a răspuns papà cu blîndeţe, mîngîindu-i părul blond. O iubea foarte mult pe Jeanne. Poate mai tîrziu.

– Cînd? a întrebat Philip.

– O să mai vedem, i-a răspuns papà.

Aşa zicea de fiecare dată. După sărbătorile Crăciunului, s-a mulţumit doar să spună:

– Mi-e teamă că n-o s-o puteţi vedea pe mama în clipa de faţă. A părăsit reşedinţa de la Penmarric şi s-a întors la Roslyn Farm, iar judecătorul nu vă dă voie s-o vizitaţi cît timp locuieşte acolo.

Din cîte am aflat, doamna Castallack fusese văduva unui fermier înainte de a se căsători cu papă şi era încă proprietara fermei situate în apropierea moşiei lui papă, Penmarric. De bună seamă, judecătorul era împotriva educării copiilor la o simplă fermă, cît timp li se oferea posibilitatea să trăiască într-un loc ca Allengate Manor. Aşadar, nu mi s-a părut surprinzător că judecătorul le-a interzis copiilor s-o viziteze. Dar tinerii Castallack considerau că decizia acestuia era mai greu de suportat decît mi se părea mie.

În final, Philip i-a spus lui papă:

– De fapt, nu are nici o importanţă unde locuieşte, nu-i aşa? Tu nu ne-ai lăsa să o vizităm chiar dacă ar locui la Penmarric, pentru că mama nu ar fi părăsit castelul dacă ar fi sperat că are o şansă să ne vadă acolo. În perioada şederii ei la Penmarric, tu n-ai făcut decît să te prefaci că eşti de acord s-o vizităm. Acum, că a plecat la fermă, nici măcar nu mai trebuie să-ţi dai osteneala să ne minţi. Oricum nu aveai de gînd să ne laşi să o vedem vreodată.

Papă s-a mulţumit să spună:

– Judecătorul a hotărît că are voie să vadă fetele, iar eu nu am nici cea mai mică intenţie de a-i încălca decizia în această privinţă. Întrucît fetele nu o pot vizita la fermă, am de gînd să le înlesnesc o întrevedere la locuinţa din Londra, cînd va sosi timpul. Este adevărat că, în clipa de faţă, voi, băieţii, nu aveţi voie s-o vedeţi decît cu consimţămîntul meu. Cred însă că aş da dovadă de nesăbuinţă dacă n-aş ţine seama de decizia judecătorului, care mi-a acordat custodia absolută a băieţilor şi i-aş ceda mamei voastre nişte drepturi pe care legea nu i le-a atribuit. Totuşi, dacă lucrurile merg bine şi fiecare se comportă satisfăcător, judecătorul ar putea să-şi revizuiască hotărîrea în această chestiune, dar numai la timpul potrivit. Pînă atunci nu mai am nimic de adăugat în legătură cu acest subiect. Hotărîrea a fost luată de judecător, nu de mine.

– Dar tu l-ai determinat s-o ia! a strigat Philip. Şi tot tu l-ai putea influenţa ca s-o schimbe dacă ai vrea!

– Nu-i adevărat! Nu stă în puterea mea. Judecătorul a luat această decizie după ce a stat de vorbă cu mama voastră, cu mine şi cu voi toţi. Intenţionez să respect sentinţa tribunalului, asta-i tot.

Mie mi se părea rezonabil punctul de vedere al lui papă, dar clanul Castallack s-a întristat, iar Philip a rămas cu convingerea că papă nu ieşea din cuvîntul judecătorului numai pentru a o chinui pe doamna Castallack.

– Ca şi cum papă ar vrea aşa ceva! i-am şoptit lui William. Nu am înţeles decît mult mai tîrziu că papă trebuia să fi fost foarte supărat

atunci cînd doamna Castallack a cerut doar separaţie de corp în loc de divorţ şi că un bărbat furios acţionează rareori rezonabil.

De Anul Nou, în timp ce eram la şcoală, doamna Castallack, însoţită de un prieten de-al lui papă, numit domnul Vincent, a călătorit din Cornwall pînă în Oxfordshire ca să le vadă pe fete. Nici unul dintre băieţi nu se afla acolo ca s-o întîmpine; Hugh era la o şcoală pregătitoare din Banbury, Philip la şcoală, în Surrey, iar Marcus la Eton.

– Doamna Castallack nu a vrut să vină la Allengate, ne-a scris mama, care tocmai plecase la Londra ca să-şi viziteze o prietenă, dar papă a decis că ar fi mai bine ca fetele să nu plece din noul lor cămin, unde se simţeau atît de bine, aşa că a revenit asupra propunerii iniţiale ca întîlnirea să aibă loc la locuinţa din Londra. Se întreba dacă doamna Castallack o să fie de acord cu această modificare datorită drumului greu şi obositor, dar eu eram convins că nimic n-ar fi oprit-o să-şi vadă fetele, aşa că nu m-a surprins decizia ei de a veni la Allengate. Îmi părea bine că Mariana, Jeanne şi Elizabeth aveau norocul să-şi revadă mama, însă eram convins că bietul Philip va fi deznădăjduit cînd va afla ce ocazie ratase, iar Marcus va regreta din tot sufletul această neşansă.

Philip s-a întors de la şcoală la sfîrşitul semestrului, nemaipomenit de furios. De îndată ce l-a văzut pe papă, s-a îndreptat spre el cu pumnii strînşi şi cu bărbia ridicată.

– Acum trei săptămîni a fost mama aici ca să vadă fetele, i-a spus el pe un ton ridicat. I-ai permis să vină numai cînd ştiai că eu sînt plecat la şcoală şi i-ai cerut directorului să nu-i dea voie să mă vadă atunci cînd s-a oprit la şcoală, în drumul ei de întoarcere în Cornwall.

Papa a răspuns calm:

– Judecătorul a hotărît că ar fi mai bine pentru tine să nu te întîlneşti cu ea o bucată de vreme. Este o măsură temporară, pe care a adoptat-o în interesul tău. Ţi-am mai explicat lucrul acesta şi înainte.

– Dar ea a vrut să mă vadă! izbucni Philip. Vocea îi tremura. Cum să fie în interesul meu să n-o laşi să mă vadă? Cum poţi să spui aşa ceva?

Mamei i s-a făcut milă de el. S-a aplecat şi l-a îmbrăţişat cu căldură. Simţeam cum mă cuprinde obişnuita gelozie la vederea acestei scene.

– Nu trebuie să fii necăjit, dragul meu Philip. Sînt sigură că ai s-o poţi vedea pe mama ta cît de curînd.

El a încercat să se smulgă din braţele ei.

– N-am nevoie de vorbele tale frumoase! De furie, vocea lui devenise ascuţită: Lasă-mă în pace!

„Bestie nerecunoscătoare!" i-am spus în gînd.

Mama era necăjită.

– Mark...

– Ajunge, Rose, o întrerupse papă şi ea a tăcut.

Mai tîrziu, Marcus i-a spus lui Philip:

– Am discutat şi cu William despre toate astea. Nu cred că papà o s-o lase pe mama să ne vadă o bună bucată de vreme şi e puţin probabil ca judecătorul să-şi schimbe prea curînd hotărîrea. Papà spune că e o măsură temporară, dar nu face alte precizări. În ce mă priveşte, eu nu cred că ne va lăsa s-o vedem cîţiva ani buni de-acum încolo.

– Situaţia asta nu poate dura la nesfîrşit, insistase Philip. Am să-i cer un răspuns clar.

Dar papà nu le-a dat satisfacţie. I-a spus lui Philip că, independent de hotărîrea pe care ar adopta-o ulterior judecătorul, el va acţiona întotdeauna în interesul copiilor. Papà nu credea că judecătorul îşi va modifica hotărîrea în privinţa lui Philip înainte ca acesta să împlinească şaisprezece ani şi, oricum, nu se punea problema suspendării deciziei la o dată anterioară.

– Am să-i arăt eu lui! mormăise Philip. Cum împlinesc şaisprezece ani, o întind. Am să fiu destul de puternic ca să mă bat cu oricine, chiar şi cu un judecător. De îndată ce o să împlinesc şaisprezece ani, am să renunţ la şcoală şi am să mă duc să stau cu mama la fermă. Papà n-are decît să se ducă dracului!

Şi-a făcut un calendar pe următorii cinci ani, l-a agăţat de perete la picioarele patului şi a început să bifeze meticulos zilele. Era ceva înfricoşător în încrîncenarea cu care urmărea trecerea timpului. Priveam la ultima lună, iunie 1911, şi simpla întrebare cu privire la evenimentele care ar putea avea loc atunci îmi dădea fiori. Încercam să-mi imaginez cum voi arăta la şaisprezece ani şi jumătate şi mă vedeam nevoit să recunosc că nu-mi plăcea deloc idcea de a creşte.

– De-ar trece anii mai repede! spunea Philip, neputîndu-şi stăpîni nerăbdarea. Abia aştept să fiu bărbat!

Dorinţele lui mărturisite păreau să se împlinească. Cînd a împlinit treisprezece ani, era neobişnuit de înalt pentru vîrsta lui, la paisprezece i s-a schimbat vocea şi măsura un metru optzeci, iar la cincisprezece ani putea fi luat drept un tînăr de douăzeci de ani. A trecut prin toate necazurile adolescenţei – stîngăcie, creştere excesivă în înălţime, coşuri, pete, timiditate – fără ca fizicul lui să aibă de suferit. Chiar eu, care îl uram, trebuia să recunosc că era cel mai frumos tînăr pe care-l văzusem vreodată. Marcus, care era şi el un tînăr excepţional de înzestrat, păleа în preajma lui Philip şi chiar William, care era de asemenea bine făcut şi atrăgător, arăta şters în comparaţie cu el.

Iar eu, spre marea mea deziluzie, deveneam tot mai urît. Multă vreme nu am crescut deloc şi am rămas umilitor de scund. Apoi, cînd mi-am dat drumul şi am început să mă lungesc, totul s-a petrecut atît de repede încît am devenit penibil de slab.

– Ca un adevărat schelet, spunea Hugh, urmărindu-mă cu interes. Întrucît şi el era foarte mic, creşterea mea îl încuraja.

Nici un articol de îmbrăcăminte nu mi se potrivea. Picioarele mele erau prea mari şi cînd încercam să mă aşez decent pe un fotoliu, membrele mele păreau că se împrăştie în toate direcţiile. Schimbarca de voce s-a petrecut în cel mai nefericit mod; mi se întîmpla astfel să scheaun ruşinos ori de cîte ori ar fi trebuit să menţin un timbru grav. Într-un cuvînt, toate aspectele negative ale pubertăţii îmi sporeau senzaţia de disconfort şi mă făceau nefericit.

– Nu-ţi face griji, m-a încurajat William. Nu durează toată viaţa. Pînă la urmă o să fii destul de prezentabil.

Dar mie nu-mi venea să-l cred şi pierdeam un timp preţios invidiindu-i pe băieţii Castallack pentru frumuseţea lor. Dintre toţi fraţii, numai Elizabeth era grasă şi urîtă. În ce-l priveşte pe Jan-Yves, nimeni nu ştia nimic despre el. Copilul nu fusese adus la Allengate. Atunci cînd s-a mutat la fermă, doamna Castallack l-a lăsat la Penmarric în grija unei doici. Mi se părea neaşteptat de corect din partea doamnei Castallack deoarece, conform hotărîrii judecătorului, ea nu avea voie să vadă sau să educe pe nici unul din fiii ei, dar Marianei şi lui Marcus li se părea ciudat acest lucru.

– De vreme ce papà nu-l vrea la Allengate, ai fi înclinat să crezi că mama ar dori să-l ia cu ea la fermă, zicea Marcus.

– Întrucît papà nu-l vrea, iar mama nu va locui cu el, presupun că e un copil foarte ciudat, spunea Mariana.

– Vrei să spui un imbecil?

– Sau poate o creatură atît de urîtă încît nimeni nu suportă să-l vadă.

Mariana şi-a alungat cu graţie un fior la acest gînd, iar Marcus a arborat un aer solemn.

În fiecare an, papà spunea că ar trebui să-şi inspecteze moşia şi să-l vadă pe cel mai mic copil al său, dar nu ştiu cum s-a făcut că niciodată n-a reuşit să-şi pună în practică acest proiect şi să întreprindă lungul voiaj în vestul ţării. Ca un făcut, de fiecare dată intervenea ceva în ultima clipă şi planul de a vizita Peumarric se amîna pentru sfîrşitul următorului an universitar.

Doamna Castallack nu a mai venit la Allengate, dar a cerut să-şi vadă fetele în locuinţa din Londra. Papà a refuzat. Doamna Castallack s-a dus atunci la judecător, care i-a spus lui papà că fetele au permisiunea să stea cu mama lor timp de două săptămîni, într-un loc convenabil. Doamna Castallack le-a dus la Exmouth, dar vizita nu a reuşit, pentru că Elizabeth a plîns tot timpul după mama, iar Mariana umbla mereu bosumflată pentru că ar fi preferat casa de la Londra şi vizita magazinelor londoneze. Chiar şi Jeanne, care abia aşteptase să ajungă

într-o localitate pe malul mării şi să stea cu mama ei, părea bucuroasă să se întoarcă la Allengate. După acest episod, doamna Castallack se retrăsese tot mai mult în Cornwall, incapabilă să mai facă faţă hărţuielilor anuale cu papà în privinţa locului şi momentului în care îşi putea vedea fiicele.

Spre sfîrşitul anului a murit mama lui papà, dar cum William şi cu mine n-o cunoscusem, vestea morţii ei nu ne-a produs o impresie deosebită. Papà ne-a spus chiar că nu era nevoie să participăm la funeralii, cu toate că fuscse bunica noastră. Tot clanul Castallack, cu excepţia lui Elizabeth, a fost îmbrăcat în negru şi îmbarcat pentru Londra cu papà, dar nici unul nu părea încîntat de perspectiva călătoriei.

– Eram înspăimîntat în prezenţa ei, a mărturisit Marcus. Cînd a venit la Penmarric, după moartea unchiului Nigel, am crezut că era o vrăjitoare. Mi-a fost o teamă cumplită.

– Şi mie, îi întări spusele Mariana. Era oribilă, vorbea tare, mai bine zis ţipa tot timpul.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că noi nu trebuie să mergem la funeralii, i-am spus lui William, dar, în timp ce-i urmăream cu privirea urcîndu-se împreună cu papà în trăsură, pentru a lua trenul de Londra, aveam senzaţia ciudată că fusesem exclus din cercul familial.

Prin comparaţie, anii care au urmat au fost lipsiţi de evenimente. Am detestat primul meu an de studii la Winchester, dar cu timpul m-am acomodat cu viaţa într-un colegiu particular şi mi-am înăbuşit nefericirea, dedicîndu-mă cu pasiune studiului. Am obţinut calificative excelente, spre satisfacţia lui papà şi mă bucuram că, cel puţin în domeniul acesta, îi depăşisem pe băieţii Castallack. Rezultatele şcolare ale lui Marcus erau mediocre, iar la unele materii se situau chiar sub medie. Philip obţinea succese atunci cînd voia, dar nu strălucea la nici una din disciplinele umaniste; punctele lui forte erau matematicile şi ştiinţele exacte, care pe mine nu mă interesau deloc. Hugh, judecînd după rapoartele şcolare, nu se omora cu învăţătura, dar – surprinzător – nu a pierdut nici un examen.

În privinţa lui Hugh am remarcat o ciudăţenie. Adeseori aveam impresia că era mult mai inteligent decît lăsa să se vadă.

Cu excepţia lui William şi a mea, care studiam amîndoi la Winchester, toţi ceilalţi urmau şcoli diferite. Papà spunea că în felul acesta elimina riscul ca unul din fraţi să-l depăşească pe celălalt în viaţa comunităţii şcolare şi evita apariţia unor invidii lipsite de sens. Aşadar, după ce Marcus a intrat la Eton, Philip a fost înscris la Rugby, iar Hugh la Harrow. Fetele aveau o guvernantă, pe Miss Cartwright, dar cînd Mariana a împlinit şaisprezece ani, a plecat în străinătate, la un pension din Elveţia, de unde s-a întors după şase luni cu o întreagă garderobă de rochii frumoase,

o coafură de adult şi o conversaţie axată numai pe viitorul ei debut în societatea londoneză şi pe cuceririle pe care le va face în Sezon.

– Mariana, scumpa mea, îi spunea mama, ar trebui să abordezi şi alte subiecte de conversaţie, ca să nu te creadă lumea superficială şi îngîmfată. Gentilomii nu se simt atraşi de fetele prea egoiste.

Dar Mariana era prea surescitată pentru a-i lua în seamă sfaturile. O văduvă, o prietenă de-a mamei lui papà, urma să joace rolul doamnei de companie. Papà şi-a petrecut mult timp în locuinţa de la Londra şi a hotărît să organizeze un bal acolo, la finele lumii mai, în onoarea Marianei. Philip, Hugh şi cu mine ne aflam la şcoală şi, oricum, eram consideraţi prea tineri ca să dansăm cu fetele invitate la bal.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! exclamase Philip, căruia nu-i plăcea să danseze.

Jeanne şi Elizabeth urmau să fie îmbrăcate în rochiile lor de gală şi să privească timp de o oră, împreună cu Miss Cartwright, începutul balului. Marcus, care împlinise optsprezece ani şi era în ultimul an la Eton, trebuia să primească o învoire specială pentru a participa la această sărbătoare. William, acum în vîrstă de aproape douăzeci de ani, avea să fie şi el acolo. După încheierea studiilor la Winchester, şi-a petrecut cîteva luni pe Continent, pentru a-şi „lărgi orizontul", şi se gîndea să se înscrie la Oxford în toamna anului 1911. Eu eram destul de sceptic în această privinţă, fiindcă ştiam că nu-i plăcea să înveţe; prefera să ducă o viaţă în aer liber, dedicîndu-se ocupaţiilor tradiţionale – vînătoarea şi pescuitul. Dar cum în vara aceea nu avea altceva de făcut decît să se bucure de Sezonul londonez, se gîndea cu plăcere la fetele frumoase pe care avea să le întîlnească.

În ce mă priveşte, mă simţeam stingherit în prezenţa fetelor. Nu ştiam ce să le spun şi ajunsesem la concluzia că mintea lor de găină nu merită atenţia mea. Eram convins că Mariana, care continua să vorbească tot timpul despre blestematul ei debut în societate, cînd urma să fie prezentată regelui şi reginei, şi despre tot atît de blestematul ei bal, avea un cap de găină prin excelenţă.

– Oh, mătuşă Rose! exclamase ea. Ai să vii la bal, nu-i aşa? Te rog, spune că ai să vii! N-aş suporta să nu vii!

Dar mama nu se simţea bine, avea o infecţie, şi starea generală a sănătăţii nu-i permitea o călătorie la Londra.

Un timp mi-am pus întrebarea dacă doamna Castallack se va duce la balul prilejuit de debutul fiicei sale în societate, dar, întrucît această posibilitate nu a fost luată în calcul, am bănuit că Mariana era de fapt încîntată la gîndul că nu va avea de suportat prezenţa fostei neveste de fermier la un eveniment monden atît de select. Sînt sigur că nici măcar nu i-a sugerat lui papà ca mama ei să fie invitată. De fapt, în perioada

aceea, atitudinea copiilor Castallack față de mama lor era destul de ambiguă. La început, Marcus ceruse permisiunea s-o viziteze singur cînd va împlini șaisprezece ani, dar în clipa în care papà i-a promis că atunci cînd nu va mai avea statutul de școlar, o va putea vizita pe mama lui oricînd va dori, s-a declarat de acord să mai aștepte doi ani pînă la terminarea ultimului trimestru la Eton. Am înțeles atunci că, deși dorea sincer să-și revadă mama, Marcus era foarte emoționat la gîndul reîntîlnirii după o absență atît de îndelungată, încît s-a lăsat convins destul de ușor să amîne întrevederea. Am mai remarcat faptul că, exceptîndu-l pe Philip, care tot mai amenința să părăsească școala la a șaisprezecea aniversare și nu pregeta să se ia la bătaie cu oricine ar fi încercat să-l oprească, ceilalți nu erau stăpîniți de o dorință prea puternică de a-și revedea mama.

– Aș vrea să fug cu tine în Cornwall, Philip, i-a mărturisit Hugh, dar cînd Philip l-a încurajat să treacă la fapte, Hugh a dat înapoi, spunînd că poate ar fi bine să aștepte și el ziua cînd va împlini șaisprezece ani.

– Ce frumos ar fi s-o putem revedea pe mama într-o bună zi! ofta uneori Jeanne, dar părea mai mult decît mulțumită să trăiască la Allengate.

Cît despre Elizabeth, ea nu-și mai amintea să fi trăit în altă parte decît în Oxfordshire și să fi avut o altă mamă în afara celei pe care o vedea în preajma sa.

– Ce mamă ciudată aveți! nu m-am putut opri să remarc cînd am auzit-o pe Mariana spunînd că, întrucît mama ei nu se obosise s-o vadă atîția ani, era puțin probabil să vină la bal – chiar dacă ar fi fost invitată. Deh, îmi închipui că nu există pădure fără uscături.

Evident, a trebuit ca Philip să fie în apropierea mea ca să audă ce-am spus și să lanseze atacul.

– Ai perfectă dreptate! a zbierat el la mine. Dar cel puțin mama mea nu se culcă cu un bărbat care nu-i este soț!

– Ești un...

William și Marcus au intrat la timp în cameră pentru a ne despărți.

– Doamne, Dumnezeule, a exclamat Philip, alb la față de furie. De-abia aștept să plec din casa asta blestemată! Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că în iunie împlinesc șaisprezece ani. M-am săturat să trăiesc alături de doi bastarzi care ar fi trebuit aruncați într-un orfelinat de îndată ce s-au născut, în loc să fie crescuți de parcă ar fi tot atît de buni ca și mine! Dacă ai să încerci vreodată să pui piciorul în vreo casă de-a mea, am să te arunc drept în șanțul de unde ai venit!

– Doamne, i-am răspuns eu, înăbușindu-mi un căscat îndelung exersat, de ce am pune piciorul în vreuna din blestematele tale case? Le-aș ocoli de departe ca pe niște locuri bîntuite de ciumă.

A scuipat pe duşumea la picioarele mele şi a ieşit din cameră trîntind uşa după el.

– Adrian Parrish! mi s-a adresat William în timp ce el şi Marcus mă priveau cu un aer obosit. N-ai să înveţi niciodată să fii rezonabil?

– De ce daţi vina pe mine? am urlat eu, nemaiputîndu-mi stăpîni furia. A insultat-o pe mama şi eu nu suport asta! William, n-ai decît să te consideri rezonabil pentru că taci, dar în realitate eşti un laş! Ce folos că ai principii dacă nu eşti pregătit să lupţi pentru ele?

Şi, în timp ce mă priveau uluiţi, am zbierat:

– Duceţi-vă dracului amîndoi! apoi am fugit din cameră.

4

Mama era grav bolnavă. După balul Marianei, despre care toate ziarele mondene scriseseră că a fost „Un eveniment strălucit", Jeanne şi Elizabeth au rămas în continuare la Londra, împreună cu Miss Cartwright, iar papă s-a întors singur la Allengate, lăsînd-o pe Mariana în grija doamnei care o însoţise la bal.

Către sfîrşitul trimestrului mi-a scris cîteva rînduri, cerîndu-mi să mă duc la locuinţa de la Londra pe perioada vacanţei. Mama se simţea rău şi doctorii interziseseră oricărui copil sau tînăr să se ducă la Allengate cît timp exista riscul contaminării.

William m-a întîmpinat la Waterloo. El rămăsese în locuinţa londoneză pe toată perioada Sezonului, aşa că nu avea ştiri recente de la Allengate.

– Cum se simte mama? l-am întrebat eu, îngrijorat.

– Nu prea bine. Papă speră ca starea ei să se amelioreze puţin ca s-o poată duce în Elveţia.

– Oh! O umbră mi-a întunecat mintea şi în clipa următoare mi-am simţit inima bătînd mai repede. Dar nu e nimic grav, nu-i aşa, William? Adică... se va însănătoşi...

William nu mi-a răspuns. Nici nu m-a privit în ochi.

– William?

– Papă se întoarce în seara asta de la Allengate ca să ne vadă. O să aflăm atunci mai multe.

Mă simţeam cuprins de panică. I-am luat braţul şi i l-am scuturat.

– Ce s-a întîmplat cu ea? Spune-mi!

A încercat să-mi susţină privirea. Ochii lui erau liniştiţi, dar opaci. Într-un tîrziu a spus cu o voce ciudată:

– Papă mi-a spus că are tuberculoză. Apoi a rostit repede, orbit de durere: Cred că moare.

Capitolul trei

După moartea ei, Henry a pus să i se facă un mormînt splendid în faţa altarului mănăstirii de la Godstow, lîngă Oxford...

Regele John
W.L. WARREN

1

S-a stins ca o lumînare.

Am fost alături de ea pînă în ultima clipă. Chiar şi Mariana, care aştepta de luni de zile turul final al primului ei Sezon, a abandonat regatele de la Cowes şi s-a întors la Allengate. Era în august. Ne aflam cu toţii la Allengate, cu excepţia lui Philip, care părăsise colegiul de la Rugby la jumătatea trimestrului, se certase crunt cu papà şi luase trenul spre Cornwall în dimineaţa celei de-a şaisprezecea aniversări a zilei sale de naştere. Papà i-a scris pentru a-i aduce la cunoştinţă detaliile cu privire la funeralii. Am văzut plicul pe scrinul din hol. Era adresat lui Philip Castallack Esq., Roslyn Farm, Zillan, lîngă St. Just – in Penwith, Cornwall.

– Mai mult ca sigur că n-o să vină, i-am spus cu lui William. N-a ţinut niciodată la mama. Este cea mai rece şi mai nesimţitoare brută pe care am întîlnit-o vreodată. Mama şi-a irosit timpul cu el, arătîndu-i bunătate şi blîndeţe, dar lui nu-i păsa de ea nici cît negru sub unghie. Îmi părea bine că nu trebuie să-i suport prezenţa la funeralii.

Nu mai fusesem niciodată la o înmormîntare. Nici nu mai văzusem pe cineva în pragul morţii. Mă stăpînea o puternică frică de moarte, însoţită de senzaţia insuportabil de dureroasă că Dumnezeu era crud şi nedrept.

– Nu poate să existe un Dumnezeu, i-am spus lui William. De ce a trebuit să moară mama în floarea tinereţii? Şi, mai ales, de tuberculoză, o boală atît de oribilă! Totul e lipsit de sens. Totul.

Dar mama îmi spusese cîndva: „Există întotdeauna o schemă prestabilită. Niciodată, dar niciodată să nu te îndoieşti de asta. Şi există pentru fiecare dintre noi". Iar la sfîrşit adăugase: „Să fii alături de papà!"

După moartea ei, în casă s-a aşternut o linişte desăvîrşită. Florile s-au ofilit în vaze, iar petalele au început să cadă uşor ca nişte lacrimi.

A început să plouă. Vara aceea fusese lungă şi frumoasă, dar acum ploua fără întrerupere. A urmat o avalanşă de scrisori, însoţite de flori. O mulţime de flori frumoase şi parfumate au invadat casa noastră, parcă pentru a lua locul celor ce se ofiliseră. Bisericuţa din Allengate, unde s-a ţinut slujba de înmormîntare, era neîncăpătoare, atît de multă lume a venit – prietenii de-ai tatii de la Oxford, servitori din sat, prictenii mamei de la St. John's Wood, cu toţii îndoliaţi, dar neştiind, nici unul din ei, sau nefiind preocupaţi, de păcatele ei, pentru că acum nu mai avea nici o importanţă. Singurul lucru care conta era bunătatea ei, şi numai de asta îşi amintea toată lumea veniţă aici, pentru bunătatea ei doriseră s-o însoţească pe ultimul drum.

Toată familia Castallack a plîns-o. Bineînţeles, Philip lipsea, dar ceilalţi erau acolo. Mariana şi Jeanne au plîns tot timpul ceremoniei, iar micuţa Elizabeth, care împlinisc opt ani, li s-a alăturat. Hugh era palid şi tăcut, iar Marcus avea faţa cenuşie şi îşi răsucea fără încetare batista deja mototolită. William plîngea, dar eu nu am putut, depăşiscm faza lacrimilor. Lîngă mine stătea papă, cu faţa brăzdată de durere, cu părul cărunt, papă care, acum, mi se părea bătrîn.

Liniştea cimitirului era tulburată doar de vocea preotului care citea cu voce tare din cartea de rugăciuni. Cînd au coborît sicriul în mormînt, soarele strălucea din nou. El continua să citească, dar eu mă întrebam unde era modelul. Arată-mi modelul! Dacă există cu adevărat, fă-mă să-l văd, şi lasă-mă să-i întrevăd semnificaţia.

O briză uşoară mi-a mîngîiat părul, răsfirîndu-l.

Mi-am întors privirea şi, cînd am ridicat capul, l-am văzut pe Philip traversînd cimitirul şi îndreptîndu-se spre noi, cu un trandafir roşu strălucind în mînă.

2

Cînd l-a zărit, papă a plecat de lîngă mine şi s-a îndreptat în grabă spre el. L-am auzit spunîndu-i:

– De ce nu mi-ai trimis o telegramă ca să-ţi anunţi sosirea? Aş fi trimis pe cineva să te întîmpine la gară şi ai fi ajuns la timp aici pentru funeralii.

– Chiar ai fi făcut-o? i se adresase Philip, insolent ca de obicei, pe un ton răstit. Cînd ne-am despărţit în iunie, parcă ai spus că n-ai să mai ridici un deget pentru a mă ajuta. M-ai avertizat să nu-ţi mai cer nimic cîte zile oi mai avea de trăit!

Mînia provocată de vorbele lui mi-a alungat durerea. Aş fi vrut să-i pot striga lui papă: „Spune-i să plece! Nu-l vrem aici! Trimite-l înapoi în Cornwall, ca să nu ne mai plictisească!"

Dar papă şi-a lăsat mîna pe umărul lui Philip şi i-a spus blînd:

– Dragul meu Philip, la furie spun adesea tot felul de vorbe pe eare le regret mai tîrziu şi sînt sigur că tot aşa faci şi tu. Sînt mai bucuros decît pot spune că ai făcut efortul să te întorci la timp ca să participi la înmormîntare. Sper că o să stai cu noi cel puţin cîteva zile înainte de a te întoarce la şcoală.

– N-am să mai stau niciodată sub acelaşi acoperiş cu tine, a răspuns Philip şi, spre uimirea mea, am auzit cum îi tremura vocea cînd a repetat: Niciodată.

– Te rog. Nu voi încerca să te conving să te întorci la şcoală sau să pleci din Cornwall. N-aş vrea să ne despărţim ca doi străini.

Philip a scuturat din cap.

– Nu-mi doresc decît să mă întorc la Zillan, la mama.

În clipa aceea l-am auzit pe papă întrebîndu-l cu o voce liniştită care mi-a reamintit de pierderea suferită:

– Ce face mama?

Am fugit înapoi în biserică şi m-am ascuns într-o strană din spate, îndărătul unui stîlp. Hohote amare îmi răneau gîtlejul şi-mi cutremurau trupul. Acolo am plîns, am plîns de parcă aş fi fost un puşti de cinci ani, nu un tînăr de aproape şaisprezece; am plîns pentru mama mea, am plîns pentru mine şi la un moment dat am simţit că trecutul îşi închidea în tăcere porţile în urma mea, în vreme ce eu rămîneam singur într-un prezent rece, fără a mai avea curajul să scrutez viitorul.

William m-a găsit acolo, o oră mai tîrziu.

– Te-am căutat peste tot, mi-a spus el îngrijorat. S-a aşezat în strana de lîngă mine şi şi-a petrecut un braţ în jurul umerilor mei. Haide, bătrîne, te rog, încearcă să faci un efort ca să redevii cel de odinioară. Mama s-a prăpădit şi nimic n-o poate aduce înapoi. În nici un caz lacrimile.

– Bine, dar... abia puteam vorbi. Ce-o să devenim noi? Îmi venea greu să articulez cuvintele, mi se părea chiar că nu voi mai reuşi niciodată să-mi recapăt încrederea în propriile forţe. Cît timp trăia mama, totul era bine... dar acum, că s-a dus... nimic nu mai e... sigur... nu mai sîntem la adăpost!

– Prostuţule, ce-ţi trece prin minte? Cc crezi că o să se întîmple? Îţi închipui că tatii o să-i crească nişte coarne înspăimîntătoare şi o să scoată flăcări pe gură atunci cînd o să ne cheme în biroul său pentru a ne cere să ne luăm tălpăşiţa? Dragul meu, nu te recunosc! Cum explici această bruscă lipsă de încredere în papă? Nu încape îndoială că papă va avea grijă de noi tot aşa ca şi înainte. Nu fi ridicol!

Papă ne-a chemat într-adevăr în biroul său pentru a discuta despre viitorul nostru, dar nu a făcut-o pînă în septembrie, cînd durerea noastră

s-a mai potolit şi începusem să mă gîndesc fără prea mult entuziasm la reluarea cursurilor. Allengate mi se părea părăsit şi dezolant: Mariana, după ce a promis, înlăcrimată, să comande o garderobă întreagă de rochii de doliu, s-a întors la Londra la protectoarea ei; Marcus a plecat în Cornwall pentru a pune în aplicare proiectul atît de mult amînat de a-şi vizita mama; Miss Cartwright, guvernanta, le-a luat pe Jeanne şi pe Elizabeth pentru o lună la Nourncmouth, deoarece papă socotea că o vacanţă la mare le va prinde bine după atîtea zile triste de stat în casă, iar Hugh părăsise Allengate pentru o săptămînă spre a-şi vizita un coleg de şcoală din Norfolk. În seara plecării lui Hugh, papă, în sfîrşit rămas singur în casă cu William şi cu mine, ne-a chemat în biroul său după masa de seară şi, instinctiv, mi-am dat seama că voia să discutăm despre viitorul nostru.

– Aşadar, William, a început el pe un ton prietenos, întrucît nu mi-ai dezvăluit proiectele tale de viitor, n-am mai făcut demersurile necesare pentru a te înscrie la Oxford luna viitoare. Sper însă că ai avut suficient timp la dispoziţie pentru a te decide asupra profesiunii pe care vrei s-o îmbrăţişezi. Ia spune-mi, ce ai de gînd?

William s-a făcut roşu ca sfecla. În clipa aceea mi-a fost milă de el pentru că ştiam cît de tare îi displăcea studiul, aflat la baza oricărei profesiuni, după cum nu avea nici o vocaţie pentru cariera militară sau pentru aceea de om al Bisericii. Spre ghinionul lui, nu se născuse gentilom de ţară, cu un venit confortabil moştenit la vîrsta de douăzeci şi unu de ani. Papă însă ne dăduse de înţeles ceva mai înainte că, deşi intenţiona să ne treacă în testamentul lui, noi trebuia să ne gîndim la obligativitatea de a ne cîştiga existenţa. Mama ne explicase şi ea că era cît se poate de firească o asemenea atitudine din partea tatii, deoarece nu concepea ca un tînăr să ducă o viaţă de trîndăvie, iar atîta vreme cît mama o acceptase ca fiind corectă, făcusem şi eu acelaşi lucru, fără să protestez. Dar acum mi se părea revoltătoare. Marcus tocmai părăsise şcoala, dar nimeni nu-i ceruse să se gîndească cum îşi va cîştiga existenţa. De fapt, aveam impresia că Marcus intenţiona să-şi petreacă următorii zece ani distrîndu-se, fără să muncească nici măcar o zi. Şi dintr-o dată mi s-a părut nedrept ca William, care era în realitate fiul cel mai mare al lui papă, să trebuiască să lupte cu dificultăţile financiare, în timp ce Marcus avea voie să facă ce voia, fără să-şi pună problema banilor.

– Păi, papă, spusese William stingherit, după o tăcere apăsătoare, mi-e foarte greu să iau o hotărîre în această privinţă. Adevărul este că singurul lucru pe care-l vreau cu adevărat pare să iasă din discuţie, aşa că am ajuns într-un punct mort şi nu ştiu către ce să mă îndrept.

– Să ştii că eu îi susţin pe cei care fac ceea ce vor cu adevărat. Spune-mi ce ai de gînd să faci?

– Ei bine, ca să fiu sincer, mi-ar plăcea să administrez o moşie şi să-mi petrec majoritatea timpului în aer liber, la ţară, dar ştiu că numai un om de rînd poate fi vătaf şi nu mă pot aştepta să fii de acord cu hotărîrea mea.

Papà părea surprinzător de interesat de proiectele lui William.

– Administrarea unui domeniu presupune cunoştinţe foarte temeinice, i-a spus el destul de bine dispus. Evident, nu asta este cariera pe care aş fi vrut s-o alegi, dar dacă vrei cu adevărat să i te dedici, William, nu-ţi voi sta împotrivă – de fapt, cred că aş putea să-ţi netezesc drumul, asigurîndu-ţi o instruire adecvată pe o mare moşie.

William s-a luminat la faţă şi s-a aplecat spre el.

– Ce bun eşti, papà! Ai avut... te-ai gîndit la o anumită proprietate?

Papà a luat un trabuc din cutia de argint de pe biroul său. Brusc, mi-am simţit tot trupul încordat. Chiar şi după şapte ani, trabucurile lui papà îmi aminteau de restaurantul de la Brighton.

– Da, răspunsese papà, stăruind asupra operaţiunii delicate de a-şi aprinde ţigara de foi. Da, de fapt, m-am gîndit la un anumit domeniu.

Atunci am ştiut. Am rămas cu ochii pironiţi asupra lui, dar papà nu m-a privit, fiind ocupat să stingă chibritul. M-am întors din nou cu gîndul la Brighton şi am revăzut scena în care papà, înconjurat de norul de fum de ţigară, ne-a zis „Mi-e teamă că trebuie să vă spun un lucru pe care ar fi trebuit să-l ştiţi cu mult timp în urmă"

– Despre ce domeniu este vorba, sir? a întrebat William inocent.

– Penmarric, a răspuns papà.

S-a făcut tăcere. Mi-am încleştat pumnii, am privit covorul şi am scrîşnit din dinţi ca să mă pot abţine de la orice comentariu.

Papà a început să ne explice. Ne-a spus că pe moment intenţiona să rupă legăturile cu Oxford şi să se întoarcă la Penmarric pentru a scrie o nouă carte. În Cornwall avea întotdeauna spor la lucru şi, în afară de asta, la Penmarric se afla căminul său şi începusc să-i simtă lipsa. Cît despre Allengate, se hotărîse să-l vîndă. Era sigur că îi voim înţelege motivele. Casa era prea plină de amintiri pentru el, pentru noi toţi – Rosc bolnavă... suferinţa şi moartea ei... Nu mai voia să locuiască aici. În plus, nu se îndoia că o să ne placă în Cornwall. Amîndoi ne-am născut acolo şi, cu toate că la început s-ar putea să ni se pară ciudată Coasta Cositorului din Cornwall, cu siguranţă că ne vom acomoda destul de repede...

– Eu nu vreau să merg acolo, m-am repezit eu, nu mă duc la Penmarric. Refuz categoric. Nu am intenţia să mă las umilit în public.

– Am putea pretinde din nou că sînt tutorele vostru.

– Nu mai crede nimeni asemenea poveşti!

– Adrian, ce naiba contează ce gîndesc cîţiva bîrfitori din sat? N-ar trebui să fii atît de sensibil! Încearcă să adopţi o atitudine matură, raţională – aşa cum sînt sigur că va proceda William...

– William! am explodat eu. William se va situa pe linia minimei rezistenţe, ca de obicei, dar eu nu sînt aşa! Eu lupt pentru lucrurile în care cred... Lasă-mă în pace! i-am şuierat lui William, care-mi făcea semne cu piciorul... şi nu cred că este corect din partea ta să ne tîrăşti înapoi în Cornwall şi să ne expui peste tot ca pe... ca pe...

– Încerc doar să fac ceea ce cred că este mai bine pentru voi.

– Nu-i adevărat. Ne oferi o singură alternativă, tot aşa cum ai procedat şi cu William cînd i-ai spus că trebuie să-şi cîştige existenţa, în timp ce Marcus poate trăi ca un gentilom fără ocupaţie cît timp va dori! Este nedrept! Ai tratat-o pe mama ca şi cum ar fi fost soţia ta – ar trebui să ne tratezi şi pe noi ca pe fiii tăi legitimi!

– Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să vă chem la Penmarric dacă nu v-aş fi considerat ca atare. Dar trebuie să ştiţi că nu pot depăşi anumite limite dacă vreau să fiu corect faţă de copiii mei legitimi. Nu mă întrerupe, altfel jur că îmi voi pierde şi eu cumpătul şi o să vă pară rău amîndurora. Ai aproape şaisprezece ani şi a sosit momentul să priveşti situaţia în mod realist. Nu m-am căsătorit cu mama ta. E păcat că n-am ales-o pe ea de la bun început, dar asta e situaţia. Trecutul nu poate fi îndreptat. Nu rămîne decît să te împaci cu soarta. Ea a fost amanta mea. Tustrei ştim acest lucru, şi nimic din ceea ce am spune nu poate schimba situaţia. Am iubit-o, am tratat-o ca pe soţia mea, m-aş fi căsătorit cu ea dacă aş fi fost liber, dar a rămas metresa mea. Voi sînteţi fiii mei nelegitimi. Trebuie să acceptaţi lucrurile aşa cum sînt. Ce-i drept, nu-i o fericire să fii copil nelegitim, dar nici nu e cazul să consideraţi acest lucru ca pe un handicap pe termen lung. Amîndoi aţi primit o educaţie aleasă. Dacă veţi reuşi să vă afirmaţi în profesiunile pe care le veţi îmbrăţişa şi veţi duce o viaţă decentă, e puţin probabil ca cineva să vă pună originea sub semnul întrebării.

– Dar...

– Un lucru vreau să vă spun: nu consumaţi timp şi energie pentru a dovedi că nu sînteţi nelegitimi şi nu consideraţi insultătoare orice nuanţă a comportamentului meu faţă de voi. Înfruntaţi bărbăteşte situaţia, luaţi-o drept ceea ce este – un handicap care, în ultimă instanţă, n-ar trebui să vă afecteze deloc – şi nu mai fiţi atît de încrîncenaţi.

– Da... dintre toate locurile, ai ales Penmarric!

– Dacă veţi învăţa să trăiţi cu acest handicap la Penmarric, înseamnă că nu veţi mai avea probleme nicăieri în altă parte.

– Nu vreau să merg acolo! Eram pe punctul de a izbucni în plîns. Am să plec în America. Am să...

– Dragul meu Adrian, n-ai să-ţi rezolvi niciodată problemele fugind de ele. Şi cum ai vrea să-ţi împlineşti visul de a preda istoria într-o

universitate dacă ai de gînd să te îmbarci pentru America înainte de a-ţi termina studiile?

L-am simţit, mai mult decît l-am văzut, cum s-a ridicat de la birou, l-a înconjurat şi s-a apropiat de mine. N-aş fi vrut ca William să fie de faţă. Eram sigur că mă voi face de rîs şi preferam să nu am martori.

– William, a spus papă, o să vorbim mai tîrziu despre viitorul tău.

După plecarea lui William, s-a aplecat asupra mea. Şi-a petrecut un braţ în jurul umerilor mei şi mi-a spus cît se poate de blînd:

– Sărmanul de tine, eşti tare tulburat. Îmi pare rău.

Dar eu n-aveam nevoie de compasiunea lui.

– Nu sînt cîtuşi de puţin tulburat, m-am grăbit eu să-l asigur. Fără îndoială, reprezentăm o complicaţie pentru tine şi dacă ne inviţi la Penmarric o faci numai din respect pentru memoria mamei. Evident, copiii legitimi au prioritate...

– În inima mea? N-am spus niciodată aşa ceva!

– Dar...

Zadarnic încercam să mă stăpînesc. Cuvintele mi se opreau în gîtlej şi eu nu mai puteam face altceva decît să mă declar învins în războiul cu plînsul.

– Ascultă-mă, Adrian! Eu doresc din tot sufletul să veniţi cu mine la Penmarric – şi asta nu numai din respect pentru memoria Rosei. Nu crezi că aş fi putut face alte aranjamente dacă aş fi vrut să mă descotorosesc discret de voi amîndoi? Dacă m-ar fi deranjat prezenţa voastră, acum ar fi fost momentul ideal să vă dau drumul din mînă. Dar eu vreau să trăiţi în casa mea. Şi acum încearcă să-mi acorzi puţină încredere în ceea ce priveşte intenţiile mele. Dacă aş crede că veţi fi nefericiţi acolo, nu v-aş mai îndemna să veniţi; dar eu sînt convins că o să vă placă. Promite-mi cel puţin că ai să încerci să te acomodezi.

Am reuşit doar să dau din cap aprobator.

– Şi mai promite-mi că n-o să-ţi mai treacă niciodată prin minte că n-aţi fi bineveniţi în casa mea. Vrei să-mi promiţi asta?

Am încuviinţat din nou.

– Bun, în cazul acesta, necazurile noastre au luat sfîrşit. Ce zici?

Însă de-abia începeau.

3

N-am putut suporta să-mi iau rămas-bun de la Allengate. Mi-am împachetat toate lucrurile într-o ladă, aşa cum ne-a cerut papă, dar cînd a venit clipa plecării la Winchester, am părăsit casa, pretinzînd că mă voi întoarce ca de obicei în vacanţa de Crăciun. Cred că dacă aş fi recunoscut faţă de mine că nu voi mai trăi acolo, n-aş fi suportat

durerea despărţirii de acest cămin. Singura măsură pe care am luat-o conştient de faptul că nu aveam să mă mai întorc la Allengate, cel puţin pentru un timp, a fost să-mi încredinţez economiile soţiei preotului şi s-o rog să pună din cînd în cînd flori la piciorul frumoasei pietre funerare pe care o ridicase papă deasupra mormîntului mamei.

În unele privinţe, m-am simţit uşurat la gîndul întoarcerii la şcoală. M-am refugiat din nou în muncă şi am încercat să uit de lumea ce se afla dincolo de zidurile şcolii, dar de la papă primeam regulat scrisori, astfel încît îmi era cu neputinţă să închid uşa spre lume atît de ermetic pe cît aş fi vrut. William îmi scria şi el, desigur. Nu aborda subiecte prea savante, dar îmi aducea la cunoştinţă tot soiul de noutăţi.

„... aşadar, Mariana s-a logodit", mi-a scris el la sfîrşitul lui septembrie. „Avea de ales între un lord, un baronet şi un gentilom, care voiau cu toţii s-o ia de nevastă, aşa că a optat, de bună seamă, pentru lord. Îl cheamă de Leonard, cred că este baron şi are, desigur, un purcoi de bani..."

„Dragul meu Adrian", îmi scria Mariana cu scrisul ei elegant, „îţi mulţumesc din suflet pentru epistola ta încîntătoare. Bineînţeles, am veşti minunate şi sînt fantastic de fericită. Drăguţul de Nick este întruchiparea visurilor mele dintotdeauna şi, deşi ştiu prea bine că titlurile şi banii nu înseamnă nimic, mi se par atît de amuzante! Mă poţi imagina în chip de Lady de Leonard?! Nick are un conac frumos în Kent, dar cred că ne vom petrece majoritatea timpului la Londra, în Upper Grosvenor Street. Inelul meu este splendid! Ştiu, desigur, că bunurile materiale n-au nici o importanţă, dar, cumva, te fac să te simţi mai la largul tău, îţi dau senzaţia de siguranţă, dacă înţelegi ce vreau să spun..."

În scrisoarea lui, papă mi-a spus că a insistat ca logodna să dureze un an, deoarece Mariana are numai şaptesprezece ani, aşa că nunta s-a fixat în mod provizoriu pentru luna septembrie a anului viitor. Mariana se afla acum la Penmarric, împreună cu el, iar logodnicul ei plănuise să viziteze Cornwall-ul imediat după Crăciun, astfel că voi avea prilejul să-l cunosc personal.

Dar eu nu voiam să mă gîndesc la vacanţa de Crăciun pe care aveam s-o petrec la Penmarric. Am aşteptat aşadar următoarea scrisoare a lui William pentru a constata, spre decepţia mea, că nu vorbea decît despre Penmarric: cît de mult îi plăcea peisajul acela spectaculos, cît de uluit am să fiu cînd am să văd casa, cît de puternic îl impresionase galeria de portrete, la vederea căreia şi-a dat seama că moştenise ochii Penmarilor.

„... eşti norocos că nu moşteneşti nimic din trăsăturile Penmarilor," a adăugat el voios, „cel puţin n-o să ai de suportat privirile curioase ale bătrînului majordom ori de cîte ori crede că eşti întors cu spatele!

Apropo de asemănarea cu Penmarit, aşteaptă pînă cînd ai să-l întîlneşti pe cel mai tînăr membru al familiei. Jan-Yves este fără îndoială cel mai insuportabil copil pe care ţi-l poţi imagina. Bictul de el! E urît, obraznic, gălăgios, neascultător, murdar şi arată ca un pui prăpădit părăsit de ţigani în urma lor. Cu toate acestea, nu se ştie din ce motiv, s-a ataşat foarte tare de mine şi mă urmăreşte ca o umbră pe oriunde mă duc. Amărîtul ăsta nu agrecază pe nimeni din partea locului, aşa că ar trebui probabil să mă simt flatat. Imaginează-ţi că mama lui nu a venit niciodată să-l vadă! Niciodată! Şi doar trăieşte la cîteva mile depărtare, la Zillan. Ce femeie ciudată trebuie să fie! Cu cît aflu mai mult despre ea, cu atît mi se pare mai antipatică, dar ceilalţi par vrăjiţi de personalitatea ei şi chiar şi atitudinea Marianei pare să se fi îmblînzit puţin. Cel mai surprinzător mi se pare însă faptul că papà nu mai încearcă să-i oprească s-o vadă pe mama lor şi spune chiar că vor putea vizita Roslyn Farm ori de cîte ori vor dori. Lasă impresia că nu l-ar mai afecta atît de tare moartea mamei...

Oricum, Marcus spune că fetele s-au obişnuit să meargă la fermă în fiecare duminică, la prînz. Numai Jan-Yves refuză categoric să-şi viziteze mama, dar eu nu-l condamn. Nici la îndemnul lui papà nu vrea să meargă la Roslyn Farm. Între noi fie vorba, cred că-l detestă pe papà tot atît de mult cît o detestă pe mama lui, cu toate că papà se dă peste cap ca să-i intre în voie. Nici n-ai crede cînd l-ai vedea cît de calm şi răbdător poate fi papà, în pofida provocărilor continue ale lui Jan-Yves şi pare hotărît să-i suporte toate toanele afurisitului ăsta de copil... Mă întreb cum ai să te acomodezi cu toate astea cînd ai să vii. Aştept cu nerăbdare să te văd..."

Era în decembrie. Trimestrul se apropia de sfîrşit şi, în fine, la 18 decembrie 1911 am părăsit Winchester şi am pornit în lunga mea călătorie spre vest, către noul meu cămin din Cornwall.

Împlineam şaisprezece ani.

Capitolul patru

Regele Henry mai avea un fiu, John... Era un băieţel adorabil.

-- *Progenitura Diavolului*
ALFRED DUGGAN

Mama lor, care de multă vreme nu mai cunoscuse fericirea conjugală, trăisc timp de cîţiva ani despărţită de soţul ei, domnind, împreună cu fiul său Richard, asupra teritoriilor sudice care-i reveneau prin moştenire.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

1

Cel mai vestic punct pe care-l atinsesem în călătoriile mele era Truro. Trenul cu destinaţia Penzance străbătea o zonă aridă, mergînd de-a lungul nisipurilor de la Mount's Bay. Brusc, în faţa ochilor mei apăru St. Michael's Mount, sclipind în soarele de decembrie, o adevărată culme a splendorii medievale, ce se reflecta în strălucitoarea mare cornwalleză. În clipa aceea am devenit conştient de caracterul straniu al acestei părţi de ţară, Cornwall, de vechimea ei multiseculară, de ecoul unei naţiuni apuse, a cărei limbă se pierduse în negura timpului, astfel încît oamenii locului au uitat că alcătuiau un popor diferit, cu un trecut distinct. Memoria mi s-a împrospătat şi, brusc, mi s-a părut că o aud pe mama spunîndu-ne, cu mulţi ani în urmă, la St. John's Wood: „papă este un gentilom cu un aer foarte străin"

Dar prima mea impresie pozitivă despre Cornwall a pălit repede cînd l-am zărit pe William pe peronul gării, căci în spatele lui se afla un puşti foarte mic şi urît, care lăsa impresia că păşeşte direct pe călcîiele fratelui meu. Avea părul negru şi des, gura mare, impertinentă şi ochii negri, piezişi, ai Penmarilor. Pe cînd îl priveam, nu s-a sfiit să-mi scoată limba sa mică şi trandafirie.

– El este Jan-Yves, a spus William. Sînt sigur că ai să-l recunoşti după descrierea pe care ţi-am făcut-o. Jan-Yves, acesta este fratele meu Adrian.

– Bună, bubosule, a spus derbedeul.

– Hei, potoleşte-te, grăsunule, l-a repezit William.

– Eu *nu* sînt gras!

– Nici Adrian nu e bubos. Şi acum şterge-o de aici şi fă ceva util. I-ai valiza lui Adrian dacă nu e prea grea pentru tine. Bine, atunci du-o lui Crowlas la trăsură. Mulţumesc.

Puştiul mi-a luat valiza din mînă şi a pornit către poartă, clătinîndu-se uşor.

– Ce copil îngrozitor! am exclamat eu dezgustat. Cum de-l suportaţi?

– Oh, de fapt, este un derbedeu destul de drăguţ... Hai să mergem la trăsură.

Plăcerea călătoriei spre Penmarric mi-a fost complet stricată de plodul acela plicticos. Sărea tot timpul de pe locul lui, nu mă lăsa să stau de vorbă cu William şi se lăuda cu proiectele sale de viitor pe care intenţiona să le pună în aplicare la majorat.

– Am să fiu un geniu, mi-a spus el, privindu-mă insolent cu ochii lui piezişi şi înguşti, şi am să fiu bogat. O să fiu atît de bogat, că toată lumea o să vrea să-mi intre în graţii, dar eu n-o să mă las înduplecat. Am să-i arunc de sus şi am să mă delectez văzîndu-i cum se zdrobesc de stîncile din mare.

L-am întrebat prudent pe William, vorbind franţuzeşte:

– Nu cumva e bolnav psihic?

– Vrea să te şocheze, a spus William calm. Deocamdată, numai aşa crede că poate atrage atenţia celorlalţi. Nu-i aşa, Jan-Yves?

Copilul a rîs mînzeşte şi i-a repezit un pumn lui William care, cu un aer absent, s-a ferit de lovitură şi l-a mîngîiat pe cap, în timp ce trăsura se tîra spre Penmarric.

A fost de-ajuns să arunc o privire spre Coasta Cositorului ca să-mi dau seama că n-o să-mi placă. Se deosebea radical de copacii, cîmpul şi satele pitoreşti din Oxfordshire; aici, totul era golaş şi urît, nu exista nici un pom cît vedeai cu ochii, iar casele cenuşii din satele minicre aveau un aer dezolant. Rănile făcute pămîntului dc minele părăsite arătau ca nişte bube hidoasc în peisajul acela uitat dc lume. Chiar înainte de a ajunge în locul de unde puteam admira panorama noului meu cămin, am ştiut la ce trebuie să mă aştept.

– Uite-l! a strigat copilul. Uite, ăsta-i Penmarric! S-a întors către mine şi m-a privit cu ochişorii lui negri strălucitori. Am trăit aici singur, s-a lăudat el, căci servitorii nu intră în discuţie. A fost castelul meu, numai al meu. Pînă cînd au venit *ei*. Dar într-o bună zi o să-l iau înapoi!

Era o clădire monstruoasă, cenuşie şi, cînd ne-am apropiat, nu m-am putut opri să nu mă strîmb batjocoritor la zidurile mohorîte, la

capetele de balaur care mă priveau chiorîş, la coşurile înalte, la ferestrele oarbe şi falşii contraforţi groteşti.

– Drăguţ, nu-i aşa? m-a întrebat William. Mie îmi place.

Amuţisem. Cînd coboram din trăsură, uşa din faţă s-a deschis şi papă s-a grăbit să-mi iasă în întîmpinare.

– Adrian! Fii binevenit la Penmarric!

În spatele lui le-am zărit pe Jeanne şi pe Elizabeth.

– Bine ai venit, a spus Elizabeth. Bucătăreasa a făcut o prăjitură specială în onoarea ta, cu cea mai bună cremă din Cornwall. Aici, mîncarea este excelentă.

Marcus apăruse şi el în pragul uşii.

– Bună! mi-a strigat. Îţi place vederea spre mare? Ţi-am rezervat vechea cameră a lui Philip, ca să poţi admira priveliştea ce se aşterne spre Land's End[1]. E o încăpere excepţional de frumoasă.

Mariana s-a îndreptat spre mine cu un aer zîmbitor.

– Adrian, ce amuzant! De ce nu intri? Cum îţi place inelul meu? Diamantul central e nemaipomenit de frumos, ce zici? Cred că este cel mai încîntător inel pe care l-am văzut în viaţa mea...

– Medlyn, îi comandă tatăl meu majordomului, în zece minute te aşteptăm să ne serveşti ceaiul în salon. James, vrei să duci bagajele sus, te rog?

Valetul se conformă prompt.

– Hai să-ţi arăt camera, se oferi Marcus. Sper să-ţi placă. Cred că va fi foarte reconfortant să ai camera ta după ce ai împărţit-o cu Philip, la Allengate, atîta amar de vreme.

Am urcat scara cea mare şi am ajuns în galeria lungă. Fără să vreau, m-am oprit ca să privesc portretele de pe pereţi.

– Foştii Penmari, a comentat Marcus. În clipa următoare ridică uşor din umeri. Ce tipi ciudaţi, nu crezi? După ce am străbătut un imens coridor întunecos, Marcus a deschis o uşă ce dădea într-o încăpere enormă, cu plafon înalt şi mobilă solidă, victoriană. Dincolo de fereastră se vedea marea.

– Foarte drăguţ, am spus eu politicos.

– Îţi place? m-a întrebat Marcus entuziasmat. Era întotdeauna dornic ca oamenii să se simtă bine şi să fie fericiţi. Are vedere frumoasă, nu-i aşa?

– Încîntătoare, am confirmat eu.

– Ai şi o baie în apropiere: te duci pînă la capătul coridorului, o iei la dreapta şi intri în prima încăpere de pe partea stîngă. Vino jos de îndată ce eşti gata. Orice valet îţi va arăta unde este salonul.

---

[1]Promontoriu celebru, cu o stîncă sub formă de arcadă, ca un avanpost în Oceanul Atlantic (n.t.).

– În regulă. Îţi mulţumesc, Marcus.

– Ne vedem mai tîrziu, a spus el şi mi-a zîmbit.

– Bine.

A închis uşa în urma lui, lăsîndu-mă, în sfîrşit, singur. Am privit cu luare-aminte în jurul meu. Detestam camera. Era cea mai rece casă în care intrasem vreodată şi am ştiut din prima clipă că nu voi fi fericit aici.

2

Hugh a sosit în ziua următoare de la Harrow. S-a oprit la Penmarric doar atît cît să ia masa de seară şi să se odihnească o noapte, iar a doua zi dimineaţă a pus să i se înşăueze calul şi a plecat la Zillan, s-o vadă pe maică-sa. A lipsit toată ziua, dar s-a întors la timp pentru cină, ca să nu-l supere pe papà.

– Arată bine, nu-i aşa? l-a întrebat Marcus pe Hugh. O găseşti schimbată?

– Nu cine ştie ce, răspunse Hugh, cîntărind cu grijă întrebarea. I-a albit părul, dar în rest pare neschimbată. Cred că arată grozav pentru vîrsta ei.

– Îi era dor de tine, spuse Jeanne. Ardea de nerăbdare. „Oh, ce minunat va fi să-l văd iar pe Hugh!" ne-a spus sîmbăta trecută. „De-abia aştept să vină acasă!"

Încîntat, Hugh arboră zîmbetul său neobişnuit de cald.

– Mi-a spus că m-am făcut frumos, zise el senin, şi că în curînd o să fiu tot atît de înalt ca Philip. Oh, Doamne, sper să aibă dreptate! Pur şi simplu e nedrept ca eu să fiu atît de scund. Toţi sînt înalţi în afară de mine.

– I-ai dus mamei un cadou? întrebă Marcus îngrijorat.

– Sigur că da! În drum spre Londra, i-am cumpărat un parfum franţuzesc. A fost de bun gust şi foarte potrivit cu personalitatea ei. Am irosit mult timp pînă să-l aleg.

– Ce frumos! oftă Jeanne. A fost emoţionată?

– Foarte, răspunse Hugh, ştiam că va fi. După părerea mea, a fost un cadou frumos.

– Ai mîncat bine? îl întrebă Elizabeth cu interes. Ai gustat prăjiturile cornwalleze făcute de mama? Sînt extraordinar de bune.

– Nu, răspunse Hugh. Griselda a preparat o tocăniţă din mirodenii. Sincer să fiu, nu era prea gustoasă, dar am mîncat-o din politeţe.

M-a încercat din nou un sentiment de înstrăinare.

– Cine e Griselda?

– Oh, o bănătie groaznică, spuse Hugh nepăsător. Trebuie să aibă cel puţin nouăzeci de ani. Cred că a fost cîndva dădaca mamei.

– Ne-am distrat tare bine sîmbăta trecută la fermă. Ni s-a servit puţin vin de soc şi cele mai bune prăjituri cu miere din viaţa mea.

– Pe cinstea mea, spuse Mariana ridicînd ochii de pe scrisoarea pe care i-o trimitea zilnic logodnicul ei din Londra, nu te poţi gîndi niciodată la altceva decît la amărîtul tău de stomac?

– Ce-a zis mama cînd a auzit de logodna ta, Mariana? o întrebă Hugh, interesat.

– Dragul meu, a fost pur şi simplu entuziasmată. Mi-a spus că am cele mai frumoase mîini din lume, ideale pentru a pune în valoare diamantele şi...

Începusem să mă plictisesc de inelul cu diamant al Marianei.

– şi mi-a spus că este foarte încîntată. După părerea mea, papă n-a tratat-o prea bine, nu credeţi? Probabil avea motivele lui ca să-i facă atîtea greutăţi bietei mame, drept care a şi renunţat să mai vină să ne vadă la Allengate, dar...oricum, eu i-am spus că *trebuie neapărat* să participe la balul de Anul Nou pe care-l dă papă pentru Nick şi pentru mine şi, *desigur*, trebuie să-l cunoască pe Nick de îndată ce va veni la Penmarric, după Crăciun. Deşi, ca să fiu foarte sinceră, o să fie cam jenant. Vreau să spun, cum naiba o să-l duc pe Nick la ferma aia îngrozitoare? Tare mi-ar plăcea ca mama să nu locuiască acolo.

– Mă şi întreb de ce o face? se declară şi Hugh de acord. E greu de crezut că o femeie cu gusturile rafinate ale mamei ar putea să prefere o fermă oarecare în locul Penmarric-ului. Dumnezeule, nu au nici măcar o toaletă ca lumea! Este îngrozitor de primitiv, ca să nu spun mai mult.

– Mama ar putea veni la Penmarric la ceai, ca să-l cunoască pe Nick, sugeră Marcus. Asta ar fi cea mai simplă rezolvare a problemei şi nu cred că papă ar avea vreo obiecţie.

– Ce idee bună! Am să discut cu el la cină.

Cînd am rămas singuri, i-am spus lui William:

– Sper că nu vom fi obligaţi să ne întîlnim cu ea?

– Cu doamna Castallack? Nu, sigur că nu! Uite, ştii ce vom face? Cînd Philip o va aduce pe doamna Castallack la ceai, noi vom călări la Zillan, să facem o vizită la prezbiteriu. Preotul e un bătrînel foarte drăguţ, iar nepoata lui, Alice Penmar, ne este un fel de vară prin alianţă. Tatăl ei era fiul adoptiv al lui Giles Penmar, care trăia aici înainte de papă, iar mama ei a fost singurul copil al preotului. După moartea ambilor părinţi, Alice a fost crescută de bunici la prezbiteriu. Bunica ei, doamna Barnwell, a murit de curînd şi Alice conduce gospodăria bunicului său. Este destul de amuzantă, deşi nu este prea frumoasă. Cred că o să-ţi placă.

– Ce vîrstă are? am întrebat eu suspicios, deoarece eontinuam să mă simt stingherit în compania fetelor.

– Vîrsta mea! rîse William. Mult prea bătrînă pentru tine! Nu-ţi face griji, n-am să încerc să te combin cu ea. Probabil va veni săptămîna asta la Mariana, aşa că o să ai în curînd prilejul s-o cunoşti.

– Nu am chef să cunosc pe nimeni, cel puţin pentru moment, m-am încăpăţînat eu. Prefer singurătatea, eăci efortul de a fi sociabil mă oboseşte peste măsură.

Aşadar, în pofida eforturilor lui William de a mă scoate în lume, am petrecut singur primele zile după sosirea mea la Penmarric. M-am plimbat pe cîmp, m-am tîrît de-a buşilea pînă la golfuleţul de sub terasă, am explorat cîteva peşteri, pînă cînd vremea ceţoasă mi-a alungat orice dorinţă de a mai ieşi din casă. Am cerut să mi se facă foc în cameră şi am petrecut multe ore citind colecţia lui papă de romane de Anthony Trollope.

Nici de Crăciun nu am căutat compania celorlalţi. La Penmarric s-a organizat o frumoasă petrecere, dar eu mă simţeam străin, aşa că am continuat să stau deoparte. Toţi ceilalţi erau foarte veseli. William şi Marcus s-au cam îmbătat în două rînduri şi au alergat după cameriste în jurul vîsculuí; au început să plece călare, seara, la St. Just sau chiar la Zennor sau Zillan şi să bea la cîrciumile locale şi adesea se întorceau noaptea tîrziu.

Eu am eontinuat să stau în camera mea sau să fac scurte plimbări şi tot timpul îmi apăreau în faţa ochilor înlăcrimaţi sărbătorile de Crăciun petrecute la Allengate, pe vremea cînd trăia mama.

Familiile de nobili locali veneau adesea în vizită la Penmarric: tînărul Peter Waymark de la Gurnards Grange din Zennor; George şi Aubrey Carnforth cu sora lor Felicity de la Carnforth Hall, un domeniu situat între Penzance şi Marazion. Au avut loc petreceri, vizite de o parte şi de alta, dar eu le-am evitat pe toate.

– Hai, vino şi tu, mă îmbia William. De ce refuzi? Nimeni nu ştie de...

– Nu are nici o legătură cu asta.

– Ei ne cred nişte rude sărace, în vinele cărora curge sîngele Penmarilor! Nimeni nu-şi închipuie că papă...

– Nu-mi pasă ce cred ei, detest petrecerile şi nu vreau să fac cunoştinţă cu nimeni.

– Dar petrecerile îţi descreţesc fruntea, Adrian! Iar fetele sînt atît de amuzante! Îţi refuzi o sumedenie de plăceri!

Eu am clătinat însă din cap îndărătnic şi m-am retras şi mai mult în singurătate, evitînd compania celorlalţi.

Din fericire, după Crăciun a venit de la Londra logodnicul Marianei, Nicholas de Leonard, şi erau cu toţii prea ocupaţi ca să-l distreze pentru a-şi mai bate capul cu mine. Doar Jan-Yves nu-mi împărtăşea plăcerea de a fi ignorat şi într-o dimineaţă mi-a mărturisit supărarea că se săturase de „lordul ăsta stupid" care-l acaparase pe William.

– De-ar pleca o dată pentru totdeauna, împreună cu Mariana, a adăugat el încruntat. Îi detest pe amîndoi.

– Chiar nu te poţi împăca cu nici un membru al familiei în afară de William? l-am întrebat eu, exasperat. Mi se pare nefiresc să-i deteşti pe toţi, cu excepţia fratelui meu.

– De ce? mă întrebă Jan-Yves. Cînd mă apropii de Marcus îmi cere să plec şi să mă joc singur. Mariana mă priveşte de parcă aş fi o stea de mare neînsufleţită, aruncată de valuri pe ţărm, Hugh, în afară de „bună", nu mi-a adresat niciodată vreun cuvînt, Jeanne e o proastă, Elizabeth îmi mănîncă toată mîncarea, iar tu încerci mereu să-i distragi atenţia lui William şi să-l îndepărtezi de mine. Eşti tot atît de rău ca lordul şi total dezagreabil. Nu-mi place nici papă, pentru că el i-a adus pe fraţii mei înapoi fără să-mi ceară permisiunea, nu-mi place nici noua mea dădacă, pentru că mă bate cu papucul, şi nici guvernanta Cartwright, fiindcă e bleagă. O iubeam pe vechea mea dădacă, adăugase el pe neaşteptate, dădaca pe care o aveam înainte să vină *ei*. Dar îi cam plăcea să bea gin şi a fost nevoită să plece. Nici atunci papă nu mi-a cerut permisiunea. M-am dus în camera ei şi am găsit-o făcîndu-şi bagajele. I-am spus că vreau să fugim împreună, dar ea mi-a zis că nu se cuvine, deşi cred că voia şi ea, pentru că plîngea. Biata mea dădacă! Este aşa de rău să bei gin?

– Foarte rău, i-am spus eu, încercînd să mă descotorosesc de el, dar se agăţase de mine ca o lipitoare.

– Îl ştii pe fratele meu Philip? Eu nu l-am întîlnit încă şi nici nu am de gînd să-l cunosc. Locuieşte cu *ea*. O urăsc mai mult decît pe toată lumea. Nu vreau s-o cunosc cîte zile oi avea. Nimeni nu mă poate forţa să dau ochii cu ea.

– De ce nu-ţi place?

Era singura întrebare care-mi venise pe buze.

– Pentru că nu-mi place. A privit cu grijă de jur-împrejur, apoi m-a apucat de mînă pentru a se apropia mai mult de mine. Ştii cum e cînd vezi o murdărie pe jos? O iei şi o arunci la coş.

– Da, aşa e.

– La fel a procedat şi ea cu mine. Aveam doar patru luni, m-a luat, m-a dus la dădaca mea şi i-a spus „aruncă-l!". Dar dădaca i-a nesocotit porunca şi mi-a purtat de grijă în cel mai mare secret. Ştiu toate astea de la dădaoa mea.

– Nu pot crede că mama ta a fost în stare de aşa ceva...

– Este sau nu adevărat că a plecat? insistă copilul. Şi că nu s-a mai întors niciodată? Trebuie să fi fost sigură că dădaca m-a aruncat la coş. Altfel, ce motiv avea să nu vină să mă vadă? Orice ar fi, eu nu vreau s-o cunosc. Vine mîine la ceai să-l vadă pe idiotul ăla de lord şi papà a spus că trebuie să fiu şi eu acolo, dar nici nu mă gîndesc să-i dau ascultare. O să merg cu tine şi cu William să luăm ceaiul la preot.

Dar papà prevăzuse reacţia lui Jan-Yves la vizita doamnei Castallack şi a avut grijă să-l încuie în camera lui ca să nu fugă.

– Bietul puştan, a mai spus William în timp ce treceam de turbării, îndreptîndu-ne spre Zillan.

Nu mai fusesem la Zillan. Era o comună în regiunea turbăriilor, situată la est de St. Just şi la sud de Morvah. Spre marea mea surpriză, sătucul mi s-a părut drăguţ, în pofida stilului său auster, tipic cornwallez, iar biserica avea o frumoasă turlă normandă.

– Bunicul nostru este înmormîntat aici, m-a informat William, şi tot aici zace şi cel mai mare frate vitreg al nostru, care ar fi fost doar cu cîteva luni mai mic decît mine dacă ar fi supravieţuit. Cum nu i-am dat nici un răspuns, a adăugat brusc: Pentru Dumnezeu, Adrian, încearcă să fii ceva mai vesel! Dacă tot timpul cît vom lua ceaiul o să ai aerul ăsta mohorît şi n-o să scoţi o vorbă, am să mă simt îngrozitor de jenat. Te rog, fă un efort şi încearcă să zîmbeşti. Nu-mi place să te văd atît de plictisit şi fără nici un chef.

– Iartă-mă, am oftat eu. Dar uneori viaţa este atît de nedreaptă!

– Ba eu cred că e amuzantă, m-a contrazis William. Nu-ţi face griji, nu va fi mereu nedreaptă. Sînt sigur că o să-ţi revină pofta de viaţă.

Cînd am ajuns la parohie, am legat caii şi ne-am apropiat de intrare. Uşa din faţă s-a deschis şi o fată înăltuţă şi subţirică, de vreo douăzeci de ani, ne-a ieşit în întîmpinare. Ne-a invitat cu un zîmbet să trecem pragul şi în clipa aceea am observat că avea ochii întunecaţi, un nas ascuţit şi o gură expresivă.

– Bună ziua! ne-a salutat Alice Penmar cu o plăcută voce de contralto. Ce bine îmi pare că vă văd pe amîndoi!

M-a privit cu aerul acela binevoitor de care ajunsesem să mă tem.

– Alice, i-a spus William, dă-mi voie să ţi-l prezint pe fratele meu Adrian Parrish. Adrian – domnişoara Alice Penmar.

– Bună, am salutat-o eu politicos.

– În sfîrşit! a spus Alice. Mă întrebam cînd o să catadicseşti să-ţi faci apariţia în societatea din vestul Cornwall-ului. Sinceră să fiu, chiar începusem să mă îndoiesc de existenţa ta! De fiecare dată cînd am fost la Penmarric să-i vizitez pe William, Marcus sau Mariana, n-am reuşit să descopăr nici umbra ta. Nu înţeleg de ce te ascunzi cu atîta străşnicie. Mi se pare că eşti destul de prezentabil şi chiar agreabil

– ce uşurare! Mi-era teamă că ai putea avea cine ştie ce defect îngrozitor pe care ceilalţi îl treceau sub tăcere din politeţe

Am simţit că roşesc, dar am reuşit să schiţez un zîmbet timid.

– Intraţi, a spus Alice amabilă, să-l cunoaşteţi pe bunicul.

Am păşit într-un salon mare şi demodat şi l-am zărit pe preot, care se ridicase, îndreptîndu-se spre noi. Arăta de vreo şaptezeci de ani, dar silueta îi rămăsese subţire şi privirea ageră. Aş putea spune chiar că avea nişte ochi extraordinari, adînci şi luminoşi. Părul argintiu îi dădea un aer distins.

– Bunicule, a spus Alice, el este Adrian Parrish.

M-a privit şi a înţeles. Am citit în ochii lui că mă recunoscuse, deşi sclipirea din ochii lui fusese aproape imperceptibilă. Nu-mi explic cum de-a ghicit, căci nu există nici o asemănare fizică între mine şi tatăl meu, dar a ştiut cu siguranţă.

– Ce drăguţ din partea ta să vii aici, mi-a spus el luîndu-mi mîna şi zîmbindu-mi ca şi cum ar fi revăzut un prieten de care se despărţise cu mulţi ani în urmă. Ce surpriză plăcută!

I-am răspuns şi eu cu un zîmbet. Aş fi vrut să-l întreb de unde a ştiut cine sînt şi de ce se bucura atît de mult să mă vadă, dar mi-am dat seama că nu era un moment potrivit pentru astfel de întrebări şi nici nu puteau fi puse în prezenţa altor persoane.

Ca şi cum mi-ar fi ghicit gîndurile, a mai adăugat:

– Trebuie să găsim o clipă de răgaz să stăm de vorbă pe îndelete. Vreau să-mi spui totul despre tine.

Apoi, cînd a întins mîna şi mi-a pus-o pe umăr, am avut sentimentul că ajunsesem la capătul unui drum lung, iar în faţa mea revedeam, în sfîrşit, vechiul tipar. În clipa aceea mi-am dat seama că nu mai eram singur.

3

Mai tîrziu mi-a spus:

– Copiii Castallack au venit pe la mine de mai multe ori după ce s-au întors în Cornwall şi cu toţii au avut numai cuvinte de laudă la adresa mamei tale. Trebuie să fi fost o femeie remarcabilă.

– Da, aşa este, i-am răspuns.

Alice se retrăsese în nişa ferestrei şi îi arăta lui William fotografiile pe care le făcuse cu ocazia unei vizite la St. Yves. Rîdeau amîndoi. După o pauză, am adăugat stîngaci:

– Era foarte... bună.

– Mark a fost norocos să aibă alături o asemenea persoană capabilă să le poarte de grijă şi copiilor lui. L-am cunoscut pe Mark – tutorele tău – cu foarte mulţi ani în urmă. De pe vremea cînd avea vîrsta lui William.

– Oh!

– Da, şi cred că nu mă înşel cînd spun că nu era un tînăr prea fericit. A trecut prin momente dificile, dar a supravieţuit graţie rezistenţei sale neobişnuite. Penmarii au în sînge această calitate şi nici tutorele tău nu face excepţie.

– Presupun, am spus eu, că uneori viaţa este atît de cumplită încît, pentru a o putea suporta, nu-ţi rămîne decît să fii dur.

– Dumnezeule! Dacă te-ar auzi cineva, ar putea crede că ai trecut prin chinurile iadului! Chiar atît de rea a fost viaţa pe care ai dus-o?

Am reflectat puţin asupra celor spuse mai înainte.

– Nu, a trebuit să admit. În afară de moartea mamei mele, nu am mai fost supus la alte încercări. Am toate motivele să mă consider foarte norocos. Singura explicaţie ar constitui-o faptul că mă simt nespus de deprimat de... injustiţia din lume. Mi se pare atît de nedrept ca oamenii să trebuiască adesea să sufere fără motiv sau pentru unul de care nu se fac vinovaţi. După moartea mamei mi s-a părut şi mai insuportabil gîndul că pot face atît de puţin pentru stîrpirea răului şi a suferinţei care domnesc în lume. Cred că tot ce pot face este să întorc spatele întregii lumi şi să mă retrag, spunîndu-mi cît mai des că răul şi suferinţa nu există.

– Dar asta nu-ţi va fi de nici un folos, nici ţie şi nici altora! Preotul paroh se aplecă în faţă cu un aer insistent. Ochii lui erau atît de adînci şi de strălucitori, eă mi-a fost imposibil să-i ocolesc privirea. Trebuie să faci faţă acestor situaţii, să le înfrunţi. Nu adopta metoda struţului, sperînd că lucrurile se vor îndrepta numai pentru că asta îţi este dorinţa. Lumea îţi va apărea într-o lumină mai favorabilă – dar numai dacă îţi vei aduce şi tu contribuţia, fiindcă nici o cauză nu a fost slujită de cei pasivi, apatici sau nepăsători. Nu te refugia în tine însuţi prctinzînd că lumea este atît de dezgustătoare încît nu-ţi găseşti un loc în ea! Păşeşte cu curaj în lume, ocupă locul ce ţi se cuvine şi urmează-ţi calea.

4

După discuţia aceea, m-am hotărît să merg la biserică la Zillan. Toată lumea de la Penmarric se ducea la biserică la St. Just, aflată în imediată apropiere de satele dc mineri, iar papă însuşi se simţea obligat, în calitatea sa de cel mai mare latifundiar din cuprinsul parohiei, să frecventeze biserica aceea, dar cînd i-am cerut permisiunea să asist la slujba de la Zillan, nu a avut nici o obiecţie. Mi s-a părut chiar că era încîntat că îmi plăcea atît de mult preotul şi mi-a mărturisit că a fost foarte bun cu el, cu ani în urmă, după moartea tatălui său.

Singurul obstacol în punerea în practică a intenţiilor mele îl constituia doamna Castallack. Ferma ei se afla în comuna Zillan şi am aflat curînd eă nu lipsea niciodată de la slujba duminicală. Îmi displăcea

faptul că era una din enoriaşele domnului Barnwell, dar, înfierbîntat de conversaţia mea cu preotul, mi-am spus că prezenţa ei la slujbă nu are nici o importanţă – sau nu ar fi trebuit să aibă. Adevărul este că mă îngrijora mai mult persoana lui Philip decît aceea a mamei sale, pentru că, după toate probabilităţile, dacă m-ar vedea în biserica din Zillan, ar spune că încerc să tulbur apele şi nu voiam să provoc o scenă violentă. În final, m-am decis să mă duc la slujba de seară în loc de cea de dimineaţă, şi soluţia s-a dovedit inspirată. Înainte de sfîrşitul vacanţei de Crăciun, fusesem de două ori la slujba de seară de la Zillan şi de fiecare dată preotul m-a invitat la cină la prezbiteriu. Prima oară am fost foarte timid, mai ales în prezenţa lui Alice, dar ea a ştiut să-mi alunge stinghereala cu conversaţia ei vioaie, firească, iar la a doua vizită mi-a făcut chiar plăcere să stau de vorbă cu ea. Am discutat despre romanele lui Anthony Trollope şi am analizat personalitatea lui Ferdinand Lopez, eroul romanului *Primul Ministru*.

– Atrăgător bandit, spunea Alice. Ce ciudat că o sumedenie de fete se îndrăgostesc de bărbaţi care numai buni nu pot fi socotiţi. Tare bizară mai e şi dragostea asta!

– Ai perfectă dreptate, am răspuns eu cu seriozitate şi m-am înroşit cînd a izbucnit în rîs.

– Eşti tare dulce! a spus ea în felul ei deschis şi direct, mîngîindu-mă cu drag pe păr, ca şi cum aş fi avut şase ani, nu şaisprezece.

Cred că din momentul acela am început să simt fiorii primei iubiri.

Cum era o persoană atît de sinceră şi de deschisă, mi-a împărtăşit în scurtă vreme punctul ei de vedere cu privire la o mulţime de lucruri. Era foarte interesată de evenimentele curente şi, cu toate că trăise toată viaţa ei într-un sat cornwallez, departe de capitala londoneză, avea cunoştinţe mult mai temeinice decît mine despre politică, problemele sociale şi chestiunile publice la ordinea zilei. Animat de dorinţa de a merge pe urmele lui papă în direcţia preocupărilor sale pentru istorie, am fost întotdeauna prea preocupat de trecut ca să mă mai interesez de prezent, dar acum totul se schimbase. Alice a fost cea care mi-a deschis ochii şi m-a făcut să înţeleg că evenimentele de astăzi vor constitui istoria de mîine, astfel că am început să citesc cu aviditate ziarele, mînat de dorinţa de a-mi însuşi cunoştinţele ei şi de a ridica nivelul conversaţiei noastre.

Alice era liberală şi admiratoare a lui Sir Edward Grey, ministrul de Externe, deşi acesta fusese recent criticat pentru politica sa lipsită de echivoc care împinsese Anglia în pragul unui război în vara precedentă.

– Uneori trebuie să adopţi o linie dură, spunea Alice, mai ales cu nemţii. Cum poţi vorbi de o conciliere cu germanii cînd ei nu fac altceva decît să-şi construiască blestematele alea de submarine şi să atenteze

la supremaţia maritimă a Angliei. Îmi pare bine că Churchill se află în fruntea Amiralităţii – cel puţin el militează pentru dezvoltarea flotei noastre pentru ca nemţii să nu ne-o ia înainte. O să fie mult mai bun acolo decît a fost la Interne – oh, el şi micul Lloyd George, ce tip îngrozitor! Nici nu vreau să mă gîndesc cum au manevrat cînd s-a pus problema dreptului la vot al femeilor.

Atunci am aflat că în privinţa acestui drept la vot al femeilor, Alice era mai radicală decît mulţi dintre reprezentanţii Partidului liberal din Parlament.

– Crezi cu adevărat că tuturor femeilor ar trebui să li se acorde dreptul la vot? am întrebat eu nedumerit, deoarece papă îmi inoculase ideea potrivit căreia femeile nu trebuie să participe la viaţa politică.

– De ce nu? veni răspunsul lui Alice. Crezi că e drept sau corect ca o persoană să fie supusă unei discriminări din cauza unei situaţii pe care nu o poate schimba?

– Sigur că nu! am răspuns eu vehement, gîndindu-mă la statutul meu, şi aşa m-am trezit un suporter al sufragetelor. Dar fiindcă nu mă puteam dezbăra atît de uşor de vechile convingeri, am adăugat: Totuşi, cred că sufragetele au mers prea departe. Nu-i de mirare că Churchill şi Lloyd George şi-au pierdut răbdarea cu ele.

– Din nefericire, a mai spus Alice, fiecare cauză bună este servită de foarte mulţi fanatici şi acestora li se face mai multă publicitate. Nu, oricît mi-ar displăcea atitudinea lui Churchill, nu l-aş ameninţa cu biciul, cum a făcut femeia aceea zilele trecute. Asta nu face decît să convingă lumea că femeile n-ar trebui să obţină niciodată dreptul la vot, sub nici un motiv.

– În definitiv, la ce le-ar servi femeilor un asemenea drept? am ripostat eu, amintindu-mi de vechile mele opinii conservatoare. S-o luăm de exemplu pe Mariana. Nu cred c-ar interesa-o în mod special să-şi exercite dreptul la vot. Singura ei preocupare o constituie căsătoria cu un lord, reşedinţa de la Londra şi blestematul ei inel cu diamant.

Dar Alice, care era socotită prietena Marianei, avea grijă să nu-i aducă prea multe critici. Am remarcat că întotdeauna se formulau reproşuri la adresa Marianei, şi cum Alice aducea rar vorba şi despre Philip, am conchis că nici pe el nu-l simpatiza în mod special. De fapt, mi-a mărturisit Alice fără înconjur, singura persoană care nu se bucura de aprecierea ei era doamna Castallack, astfel că, în curînd, am aflat de la ea lucruri de care nu pomeniseră niciodată surorile şi fraţii mei vitregi.

– Am o mătuşă, mi-a spus într-o zi Alice, o cheama Clarissa Penmar; a fost crescută şi educată la Penmarric, dar s-a căsătorit cu un fermier, unul din fiii vitregi ai doamnei Castallack din prima ei căsătorie, pe nume Joss Roslyn. În clipa de faţă stăpînesc una dintre cele mai mari

ferme din Morvah. Fratele lui Joss, Jared, locuia la Roslyn Farm împreună cu familia lui după căsătoria doamnei Castallack cu tutorele tău; deşi erau arendaşi, Jared considera că acest adevărat cămin al familiei sale va trebui să-i revină lui, chiar dacă ar fi fost nevoit să plătească chirie tot restul vieţii lui.

– Nu uita, dragă Alice, că a încheiat un contract de arendă pe cinci ani! a intervenit preotul care tocmai intrase în cameră şi auzise ultimele cuvinte, iar doamna Castallack l-a evacuat abia după ce a expirat al treilea termen.

– Aşa e, bunicule, dar în realitate a recurs la un truc meschin! Din fericire pentru Jared, fratele lui, Joss, i-a cumpărat o fermă la Morvah, aşa că totul s-a terminat cu bine, dar dacă Joss n-ar fi avut banii mătuşii Clarissa...

– Te rog, draga mea, nu e cazul să intri în asemenea detalii...

– Bine, bunicule, dar nu e adevărat că i-a dat toţi banii ei atunci cînd a luat-o de nevastă?

– Da, aşa e, dar asta nu e treaba ta, dragă Alice, şi o ştii tot atît de bine ca şi mine.

Am regretat serile de duminică petrecute în casa parohială din Zillan în ziua în care am fost nevoit să mă întorc la şcoală. Am lipsit de la Penmarric de la mijlocul lunii ianuarie pînă la sfîrşitul lui martie. Cînd am revenit în Cornwall, era deja primăvară, pe marginea drumului străluceau înflăcărate florile sălbatice, iar razele soarelui scăldau peisajul sumbru pînă la marea întunecată, ale cărei valuri sclipeau în depărtare.

5

Conform tradiţiei statornicite între timp, Marcus petrecuse cîteva luni în străinătate înainte de a se întoarce în Anglia pentru căsătoria Marianei, care fusese fixată în luna septembrie; cînd am revenit la Penmarric, la sfîrşitul lui martie, el se afla la Paris. Mariana plecase la Londra pentru a petrece Sezonul în locuinţa sa din Capitală, împreună cu doamna care o însoţea la reuniunile mondene, iar papă se afla şi el la Londra, unde îşi împărţea timpul între cercetările sale istorice şi organizarea viitoarei nunţi. La Penmarric, Jeanne şi Elizabeth erau preocupate de toaletele lor de domnişoare de onoare, iar Jan-Yves, hotărît să nu rămînă mai prejos, devenise insuportabil cu insistenţele lui de a deveni paj. William era atît de absobit de treburile moşiei în lipsa lui papă, încît îl vedeam foarte rar. În curînd s-a întors şi Hugh de la Harrow şi a început să bată zilnic drumul pînă la fermă; într-o bună zi, mai mult din plictiseală decît dintr-un alt motiv, l-am urmărit în ascuns în timp ce traversa călare turbăria către Zillan.

Eram curios să văd şi eu cum arăta ferma pentru care doamna Castallack părăsise Penmarric. Fără îndoială, construcţia avea personalitate. Nu intenţionam să ajung pînă sub zidurile ei, dar mi-am spus că ar fi amuzant să înconjur locul de la distanţă. În afară de aceasta, mă săturasem de citit, iar vremea frumoasă mă îmbia să ies din casă.

Aşadar, am pornit pe urmele lui Hugh. Nu l-am văzut întorcînd capul după ce am părăsit St. Just şi nici cînd a părăsit şoseaua şi a luat-o pe cărarea pentru călăreţi peste turbării.

Pe un indicator rutier dărăpănat se putea citi: „Către Chûn, Zillan şi mina Ding Dong" Dintr-o dată m-am simţit înconjurat de întreg Cornwall-ul, cu marile întinderi mlăştinoase, încărcate de amintirile unei civilizaţii apuse, cu vîrful ameninţător al lui Carn Kenidjack al cărui granit negru parcă ţîşnea spre cerul fără nori. Am continuat să călărim şi peisajul se sălbăticea, devenind preistoric. Iarba neagră şi ferigile foşneau la unison, legănîndu-se în briza sărată ce venea dinspre mare, iar departe, sub noi, pe coastă, se vedea promontoriul Pendeen şi clădirile ce adăposteau motoarele minelor de pe Coasta Cositorului.

Am ajuns sus, pe creastă, de unde se deschidea o privelişte extraordinară. Spre sud se vedea St. Michael's Mount scînteind în apele albastre ale golfului, spre nord, Morvah şi din nou marea, spre răsărit clădirile minei Ding Dong, iar spre vest creasta impunătoare a lui Carn Kenidjack. Chiar în faţa mea, de-a lungul crestei, Hugh şi calul său păreau că se topesc încet-încet îndărătul unei grămezi de stînci bătute de vînturi.

Cînd m-am apropiat, am zărit chiar în faţa mea un fort antic, ale cărui ziduri de piatră încă nu se năruiseră cu totul. Brusc, mi-am amintit că papă ne spusese odată la cină despre „castelul" care mai exista pe creasta de la Chûn.

Mi-am îndreptat calul cu prudenţă spre zidurile castelului. Cînd m-am apropiat, am văzut un zid alcătuit dintr-un inel exterior şi unul interior. Am înaintat către inelul interior, crezînd că locul avea două ieşiri şi că Hugh intrase prin prima şi ieşise printr-a doua. Dar mă înşelasem. Tocmai cînd trăgeam de frîu ca să opresc calul înăuntrul inelului interior, am auzit vocea lui Hugh în spatele meu:

– De ce dracu' mă urmăreşti?

M-am răsucit în şa. Descălecase şi se afla cu calul lui la umbra zidurilor. Am descălecat şi eu şi m-am întors cu faţa spre el.

– Iartă-mă. N-am avut de gînd să te spionez – mi-am dat seama că te îndreptai spre fermă. Dar mă plictiseam şi am vrut să călăresc, aşa că am pornit pe urmele tale. Şi pentru că am ajuns aici, spune-mi, te rog, unde ne aflăm? Ăsta e cumva Chûn Castle?

– Da, mi-a răspuns Hugh, care nu avea habar de istorie. Şi adăugă, adresîndu-mi zîmbetul lui larg şi cuceritor: De ce nu mi-ai spus că vrei să călăreşti? Am fi veuit aici împreună.

– Am crezut... că poate preferi să fii singur.

– Oh, nu! Tu eşti singuraticul, nu eu. Îmi pare bine să te văd. Ştii ce, hai cu mine la fermă! Philip a luat-o pe mama la Penzance şi eu mă duc acolo numai fiindcă Griselda mi-a promis că-mi face o prăjitură specială pentru a sărbători începutul vacanţei. Vino cu mine şi ajută-mă s-o mănînc!

I-am răspuns jenat:

– Nu cred că ar trebui să vin.

– Ba nu, haide! Mama şi Philip trebuie să fi plecat de o jumătate de oră. Nu fi prost – crezi că te-aş chema dacă aş bănui o clipă măcar că sînt acolo? Nu vreau să-i dau ocazia lui Philip să zbiere la mine.

Am cedat.

– Bine, dacă eşti sigur că...

– Absolut sigur. Vino, ferma este în vale, la poalele dealului, şi parcă simt deja mirosul de prăjitură! Mi se pare că a trecut o veşnicic de la micul dejun!

Am mînat caii în afara zidului castelului şi am încălecat din nou, pregătindu-ne să coborîm dealul.

– Acolo era ferma arendaşului, spuse Hugh. I-a aparţinut lui Jared Roslyn, care a locuit aici în timp ce mama era la Penmarric. După ce l-a dat afară, mama i-a cumpărat şi ferma arendată pentru că nu voia să-l vadă prin preajmă după ce ea însăşi s-a mutat la Roslyn Farm. Oricum, căsuţa ar fi fost prea mică pentru el. În prezent, soţii Roslyn au opt fiice şi un singur fiu. Opt fete! Poţi să-ţi închipui aşa ceva? Şi le-a botezat cu nişte nume caraghioase, precum Castity, Felicity, Continence[1]

– Nu te cred, Hugh!

– Atunci Faith, Hope şi Charity[2]!

Am rîs amîndoi cu poftă.

– Jared Roslyn stă acum la Morvah, nu-i aşa?

– Da, fermele celor doi fraţi sînt alăturate. Joss are o groază de bani, dar îi cheltuieşte numai în folosul fratelui său. Soţia lui era o doamnă, dar acum n-ai putea crede acest lucru, aşa spune mama. De altfel, mama nu-i agreează pe nici unul. Între ei există o vrajbă mai veche.

– O vrajbă?

---

[1]Castitate, Fericire, Abstinenţă (n.t.).

[2]Credinţă, Speranţă şi Caritate (n. t.).

– Da, nimeni nu-l place pe Joss Roslyn. Este un adevărat bastard. Îşi drese glasul şi continuă: Iartă-mă, bătrîne, mi-a venit pe buze un cuvînt nefericit. N-am vrut să te ofensez.

Dar eu mă gîndeam deja la altceva.

– Am auzit că nevasta lui Joss a fost crescută la Penmarric. Cum de s-a măritat cu un fermier?

– *Amor vincit omnia!* zise Hugh pe un ton suav. Sau cel puţin aşa se spune.

– Au şi copii?

– O fată. Am văzut-o o singură dată, acum mulţi ani, înainte de a veni la Allengate. E cu un an mai mică decît mine.

Am ajuns într-un punct de unde se vedea ferma şi, spre surprinderea mea, mi s-a părut frumoasă. Deasupra acoperişului de ardezie se înălţau coşurile, iar dedesubt, pereţii cenuşii erau scăldaţi de razele soarelui de dimineaţă. În jurul intrării se vedeau plante agăţătoare, tufe de caprifoi şi trandafiri.

După ce ne-am dus caii în grajd, am ocolit casa prin curtea fermei şi ne-am îndreptat spre uşa din spate.

– Griselda! făcni Hugh intrînd într-o bucătărie demodată. Griselda! Unde este prăjitura mea?

S-au auzit paşi tîrşîiţi, după care şi-a făcut apariţia o servitoare evident slabă de minte, care a spus ceva ininteligibil.

– Bună, Annie, o salută Hugh, mi-a făcut Griselda prăjitura?

La capătul cel mai îndepărtat al bucătăriei s-a deschis o uşă şi o babă îmbrăcată într-o rochie neagră şi cu un şal negru a intrat în încăpere tîrşindu-şi picioarele.

Ea l-a repezit violent şi am fost şocat văzînd-o cum arată cu degetul spre mine. Avea un accent cornwallez atît de puternic încît mi-a fost imposibil să înţeleg ce spune.

– Oh, este un coleg de şcoală, zise Hugh, exersîndu-şi talentul de a spune minciuni plauzibile. Stă cu noi la Penmarric.

Bătrîna s-a înroşit foarte tare şi a început să strige la el. Urmăream scena alarmat de atitudinea ei autoritară şi, în acelaşi timp, de faptul că nu se comporta deloc ca o servitoare. Se purta de parcă ar fi fost stăpîna casei.

– Prostii, Griselda, îi spuse Hugh politicos. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Te rog, spune-mi mai bine dacă e gata prăjitura mea? Dacă este, o iau şi mă duc s-o mănînc afară.

Bătrîna a mormăit ceva şi a dat din cap.

Hugh mi se adresă pe un ton aparent nepăsător:

– E gata în zece minute. Vino să-ţi arăt şi restul casei.

L-am urmat în tăcere pe coridor. După ce a închis uşa, mi-a spus:

– Ştie cine eşti.

– Cum? O asemenea clarviziune îmi dădea fiori. Cum de şi-a dat seama?

– Dumnezeu ştie! Nu-ţi face griji. Dacă mai tîrziu o să-i spună ceva mamei, o să susţin că te-a confundat cu Aubrey Carnforth. Ai aceeaşi înălţime şi siluetă ca Aubrey... Aici e holul şi pe-aici se intră în salonaş...

L-am urmat prin toate camerele. Erau frumoase, mobila veche şi solidă, iar dimensiunile încăperilor armonioase. Peste tot domnea o curăţenie desăvîrşită şi se vedea că toată casa era bine întreţinută.

– Ce casă frumoasă! am exclamat eu cu sinceră admiraţie. Îmi place mai mult decît la Penmarric. Este atît de caldă, de confortabilă şi de senină!

– Ce ciudat! Mie nu-mi spune nimic – prefer Penmarric. Este mult mai civilizat, nu găseşti?

– Din cauza celor cîtorva toalete moderne?

– E adevărat, canalizarea reprezintă un avantaj incontestabil.

Vorbea serios şi părea să manifeste o totală lipsă de consideraţie pentru estetica clădirii.

– Vrei să-ţi arăt şi partea de sus?

– Se poate? Mi-ar face plăcere.

Camera lui Philip avea vedere spre turbării. Pe masa de lîngă fereastră se aflau cîteva cărţi despre Coasta Cositorului, inclusiv un volum intitulat *O istorie a minei Levant*. Am luat-o, am răsfoit-o, dar Hugh ieşise deja pe coridor, aşa că am pus cartea la loc şi l-am urmat. Doamna Castallack avea o cameră spaţioasă, alături de cea a lui Philip, cu un pat demodat cu patru coloane, aşezat lîngă geam, şi un enorm dulap de haine de-a lungul unui perete.

Am privit în jur.

– Ce caraghios e cesuleţul ăsta! am exclamat îndreptîndu-mă spre şemineu. Îmi place! Ştii de unde e?

– Habar n-am, răspunse Hugh. Chiar îţi place? Mie mi se pare hidos... Hai, vino aici, să priveşti pe fereastră. Nu-i aşa că e frumos?

Am admirat împreună priveliştea, apoi ne-am întors în bucătărie. Prăjitura era gata. Am luat-o afară şi ne-am retras în spatele unui zid de piatră, ca s-o mîncăm în tihnă.

Prăjitura era delicioasă. Hugh a adus mişte cidru şi, după ce am terminat prăjitura şi cidrul, ne-am întins pe spate şi am urmărit fişiile de nori spulberate de vînt pe cerul albastru.

Hugh a adormit.

M-am ridicat şi am pornit în căutarea unei toalete, oricît de primitivă, dar cum căutarea mea s-a dovedit zadarnică, m-am retras în spatele unui hambar. După aceea m-am apropiat din nou de casă şi am

aruncat o privire în bucătărie. Nu era nimeni acolo. Am intrat cu mare emoţie şi am rătăcit din nou prin acele frumoase camere, lăsîndu-mi degetele să mîngîie uşor mobila. Nimeni nu m-a tulburat. Am urcat la etaj şi am auzit scîndura trosnind sub picioare. Uşa camerei doamnei Castallack era larg deschisă. M-am dus la fereastră, apoi m-am îndreptat spre pat, spre şemineu. Ceasuleţul ticăia pe poliţă şi cînd l-am atins, am privit peste umăr ca şi cînd m-aş fi aşteptat să mă urmărească cineva, dar nu era nimeni. Nu se auzeau decît trilurile unei păsărele care se oprise pe marginea fcrestrei, în vreme ce perdelele se mişcau uşor sub adierea brizei.

Am intrat apoi în camera lui Philip şi am răsfoit cartea despre mina Levant. Spre surprinderea mea, am găsit-o interesantă. M-am aşezat şi am început să citesc, fără să-mi dau seama că dimineaţa se apropia de sfîrşit.

Tocmai cînd îmi spuneam că ar trebui să mă întorc la Hugh, am auzit uşa trîntindu-se.

M-am ridicat de pe pat, am pus cartea la loc şi am ieşit pe coridor.

Din holul de jos se auzea o voce de Castallack spunînd:

– Poate că ai lăsat-o sus.

Dar nu era Hugh cel care vorbea, ci Philip.

M-am oprit, înţepenit de groază, şi cînd l-am auzit spunînd: „Mă duc sus s-o caut", mi-am simţit fruntea năpădită de broboane mari de transpiraţie. În primul moment am vrut să fug. Am privit înnebunit în jur, la uşile închise de pe palier, dar mă cuprinsese o panică atît de mare încît nu mă puteam decide nici măcar în ce cameră să mă ascund.

Apoi am auzit-o pe ea vorbind. Avea o voce gravă şi eatifelată, care îmi sugera talazurile mării spărgîndu-se de ţărm, undeva, foarte departe.

– Nu, nu te obosi, dragul meu. Mă duc eu sus şi am s-o găsesc. Cred că ştiu unde este.

Nu mai puteam respira, inima îmi bătea atît de tare încît mă durea pieptul, dar eram incapabil să fac vreo mişcare. Pe cînd auzeam treptele trosnind sub paşii ei, mi-a venit în minte ce trebuia să fac. M-am apropiat de capul scărilor şi i-am ieşit în întîmpinare, în timp ce jos, în hol, Philip spunea:

– Mă întreb unde o fi Hugh. Zicea că o să vină în dimineaţa asta. S-o întreb pe Griselda dacă...

Atunci am zărit-o. M-a privit şi i-am văzut ochii deschişi la culoare, cu privirea rece pe care i-o întîlnisem cu mulţi ani în urmă, într-un restaurant din Brighton. Cînd a dat cu ochii de mine, s-a holbat, şi-a dus mîna la gît şi am auzit-o respirînd greu.

Mă privea de parcă ar fi văzut o stafie.

A murmurat un nume, un nume de bărbat, un nume pe care-l cunoşteam, dar înainte ca eu să rostesc vreun cuvînt, Philip trecu pe lîngă ea, urcă în goană scările şi se năpusti asupra mea:

– Bastardule! Piei de-aici! Afară, afară, afară...

Am coborît. În timp ce ea se întorcea şi se depărta de mine, i-am strigat:

– Îmi pare rău, n-am vrut să vin. Iartă-mă.

Dar ea mi-a trîntit în nas uşa salonaşului.

– Bastard blestemat ce eşti! continua să strige Philip. Dacă mai îndrăzneşti să apari aici...

Hugh intrase în hol. Ochii lui aveau aceeaşi nuanţă de albastru rece.

– El mi-a propus să vin, i-am spus lui Philip cu o voce tremurîndă. A zis că nu e nimic rău în asta. A zis...

– Minciuni sfruntate, mi-o reteză Hugh. Tu ai insistat să vii. M-ai urmărit tot drumul spre Chûn. Se întoarse spre Philip: Am făcut tot posibilul ca să-l împiedic, dar...

– Mincinosule! i-am strigat eu. Eşti un mizerabil, un împuţit de...

Dar Philip m-a lovit în falcă. Am căzut pe spate, peste scrinul din hol; m-am sculat şi am pornit spre uşa din faţă, m-am împleticit pe scările de la intrare şi am alergat tot drumul pînă la şosea. În aer plutea un miros dulce de mirodenii, iar soarele continua să strălucească pe cerul senin.

Am privit îndărăt.

Ea mă urmărea de la fereastra din salonaş, dar, înainte să se retragă în spatele perdelelor, i-am zărit o clipă faţa palidă şi boţită de parcă ar fi plîns. În vreme ce îmi căutam drumul spre grajd ca să-mi iau calul, mă întrebam dacă era tulburată pentru că eram bastardul soţului ei sau pentru că a crezut, timp de un lung şi teribil moment, că eram stafia bunicului meu Laurence Castallack, ce se întorsese din morţi pentru a-i reaminti trecutul.

Capitolul cinci

Lady Alice a fost trimisă la curtea regelui Henry... se părea că manifestă o preferinţă specială pentru copilă...

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

Ducele (Bretaniei) o desemnase ca succesoare pe fiica sa Constance... baronii bretoni detestau dominaţia normandă.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

1

M-am îndreptat către satul Zillan. În clipa în care am ajuns la casa parohială, mi se uscaseră lacrimile şi îmi recăpătasem stăpînirea de sine. Bucătăreasa mi-a spus că Alice plecasc la o fermă apropiată ca să cumpere lapte şi ouă, dar preotul se afla în biroul său, unde îşi pregătea predica de duminică.

Am stat mult de vorbă cu el.

– Semăn cu Laurence Castallack? l-am întrebat. E adevărat?

Mi-a zîmbit.

– Da, există o oarecare asemănare. Trebuie să-ţi mărturisesc că acesta a fost unul dintre motivele pentru care te-am privit cu interes încă din prima clipă cînd te-am cunoscut. Laurence şi cu mine eram vechi prieteni.

Cu un efort imens, am reuşit să-i spun:

– Era bunicul meu. În realitate, tutorele meu îmi este tată, şi nu văr îndepărtat.

După aceea totul a devenit mai simplu şi nu am mai simţit nevoia să plîng.

– Biata doamnă Castallack, a spus mai tîrziu preotul paroh. Da, fără îndoială că prezenţa ta a fost un şoc pentru ea, mai ales că ţi-ai făcut apariţia într-un mod atît de neaşteptat. Ce păcat că s-a întîmplat aşa! Hugh a greşit cînd a încercat să se disculpe pentru că te adusese acolo, dar sînt sigur că teama de a nu o supăra pe mama lui era mai puternică

decît aceea de a-ţi suporta furia... Trebuie să-l ierţi, n-ai ce face. Doamna Castallack nu a fost o mamă prea atentă – avea prea multe necazuri – şi poate de aceea copiii îşi doresc cu atîta ardoare dragostea ei.

– Nu înţeleg de ce îşi pierd timpul cu ea! am izbucnit eu pătimaş. S-a simţit foarte binc în cei şapte ani cît a trăit fără ei!

– Ah, de data asta vorbeşti fără să gîndeşti!

A început apoi să depene povestea doamnei Castallack cu o voce calmă, lipsită de pasiune, iar eu, curînd, am uitat că-mi vorbea despre o porsoană pe care o detestam de atîta vreme şi ascultam, în schimb, drama unei femei care suferise mult în anii copilăriei datorită sărăciei şi dispariţiei ambilor săi părinţi. Am aflat cîte greutăţi a trebuit să învingă pînă să dobîndească statutul respectabil al unei soţii de fermier şi cum şi-a primejduit apoi fericirea printr-o căsătorie pripită care i-a adus cele mai mari necazuri.

– Biata femeie, spuse preotul, asupra ei s-au exercitat nişte forţe pe care nu le-a mai putut stăpîni. Am fost foarte îngrijorat pentru ea cînd am aflat că tribunalul îi luase copiii. A avut o sarcină extrem de grea, pe care a trebuit s-o suporte fără cel mai mic gest de compasiune din partea soţului ei. Crede-mă, a fost demnă de milă.

Am rămas pe gînduri. Pînă atunci o priveam fără nici o simpatie pe doamna Castallack, iar ceea ce aflasem acum era atît de neaşteptat încît nu ştiam ce să spun. După un timp, mi-au venit în minte cuvintele cele mai nepotrivite:

– Dacă ar fi fost de acord să divorţeze de tatăl meu, poate că el ar fi acceptat să-i încredinţeze custodia copiilor.

Însă chiar cînd rosteam aceste cuvinte, păream să-l condamn pe tatăl meu şi să o dezvinovăţesc pe doamna Castallack.

– Căsătoria a însemnat foarte mult pentru doamna Castallack, spuse preotul. De altfel, era convinsă că şi în situaţia în care ar fi divorţat de tatăl tău, el tot ar fi încercat să-i ia copiii. Nu trebuie s-o judeci prea aspru.

– Nu, am răspuns eu cu un efort, înţeleg de ce spuneţi că e demnă de milă, dar... M-am oprit şi în clipa următoare am adăugat că şi mama mea merită compasiune.

– Da, într-adevăr, încuviinţă preotul. Şi ea trebuie să fi trecut prin multe momente grele.

– Înseamnă că tatăl meu a greşit, rănindu-le pe amîndouă, am spus eu, încercînd să-mi pun ordine în gîndire. Numai tatăl meu a fost de vină.

– Nu în întregime. Fiecare a avut partea sa de vină: mama ta, tatăl tău şi doamna Castallack; ar fi nedrept să-l învinuim numai pe tatăl tău. A greşit, e adevărat, dar n-a făcut-o din răutate. Îşi dorea din tot sufletul afecţiunea tatălui său, dar Laurence era mai înclinat s-o dăruiască altora, şi cînd spun asta nu îl nedreptăţesc în nici un fel. În ceea ce o priveşte pe

mama lui, era o femeie foarte dificilă, de la care nu se putea aştepta la dovezi de dragoste. Pe de altă parte, Mark nu prea avea trecere la femei din cauza fizicului său ingrat, astfel că îşi dorea din tot sufletul o relaţie mai apropiată. Era inevitabil să ajungă într-o asemenea situaţie nefericită.

Am stat mai mult timp de vorbă şi, în curînd, am început să mă simt infinit mai bine... După întoarcerea lui Alice de la cumpărături, am rămas la dejun cu ei şi în aceeaşi după-amiază, în vreme ce mă îndreptam spre Penmarric, simţeam că îmi revenisem complet după vizita făcută la fermă.

Cînd am ajuns acasă, am constatat cu neplăcere că Hugh mă aştepta în camera mea.

– Adrian! Cînd m-a văzut intrînd pe uşă, a sărit în picioare, îngrijorat. Doamne, ce spaimă am tras din pricina ta! Uite ce e, bătrîne, îmi pare foarte rău pentru scena de la fermă...

În momentul acela mă exaspera atît de tare abilitatea cu care reuşea să împace şi capra şi varza, încît i-am spus-o, dar mă copleşise cu scuzele şi arborase un zîmbet cuceritor, aşa că mi-a fost imposibil să păstrez supărarea mult timp.

– În definitiv, a insistat el, de unde puteam să ştiu că Philip şi mama se vor întoarce mai devreme de la Penzance? N-aveam cum să ghicesc că mama îşi schimbase poşeta şi că abia cînd au ajuns pe Market Jew Street, ea şi Philip au descoperit că nu aveau la ei decît o jumătate de coroană? Am avut un ghinion îngrozitor.

– E în regulă, am acceptat eu cu greutate, impunîndu-mi să fiu îngăduitor. Dar dacă o să te mai desolidarizezi vreodată de mine, aşa cum ai procedat astăzi la fermă, să ştii că o să pun capăt prieteniei noastre. Eu nu-l consider prieten pe acela care nu mă susţine în momentele grele.

– Ai perfectă dreptate, mi-a răspuns Hugh. Sînteni iar prieteni? Bine! Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Ce-ar fi să mergem împreună la Penzance săptămîna viitoare? Am fost acolo cu Philip şi am descoperit în zona portului o prăvălie senzaţională. Vino în camera mea să-ţi arăt ce achiziţii am făcut.

Dar nu i-am admirat deloc cumpărăturile. De fapt, era vorba de trei cărţi poştale cu femei sumar îmbrăcate, surprinse în poziţii artificiale.

– Astea sînt poziţii „semiclasice", mi-a explicat Hugh. „Clasic" ar însemna goale. Am vrut să cumpăr cîteva cu adevărat clasice, dar proprietarul prăvăliei a refuzat să mi le vîndă. Tu, care eşti înalt şi poţi fi luat drept un tînăr de optsprezece ani, ai toate şansele să fii servit fără probleme.

– Dar de ce naiba vrei să le cumperi?

– Ca să mă uit la ele, fireşte! Îmi aruncă o privire scandalizată. Tu nu făceai chestii d-astea la şcoală?

– Nu, eram prea ocupat să învăţ, să citesc sau să deprind jocul de cricket.

– Fetele sînt mult mai distractive! Oftă cu năduf. Dacă n-aş fi atît de scund! Dacă aş fi cu cinci, zece, cincisprezece centimetri mai înalt, sînt sigur că, la primul semn, orice fată mi-ar cădea în braţe.

– Mie nu mi-ar plăcea să fiu pus într-o asemenea situaţie, i-am spus eu cu răceală. Probabil că o să mă căsătoresc cîndva, dar pînă atunci nu vreau să am de-a face cu fetele. Legăturile întîmplătoare mi se par de-a dreptul dezgustătoare.

– Zău? Eu le găsesc fascinante. Sper că nu eşti îndrăgostit de vreun băiat de la şcoală?

– N-ai putea evita asemenea obscenităţi?

– Asta înseamnă că răspunsul tău este negativ. Atunci cum se face că nu te interesează fetele? Aproape în fiecare zi mă gîndesc cum ar fi să... de fapt, în prăvălia de unde am cumpărat cărţile poştale, am aflat că este o femeie care face asta cu băieţii de vîrsta noastră. Dar ia o guinee pentru o şedinţă. Cam scump, nu-i aşa? Nu cumva...

– Cred că nu te gîndeşti serios să te încurci cu vreo prostituată!

– Nu, îmi răspunse Hugh, deşi mi-a trecut prin minte.

– Pentru Dumnezeu, Hugh!

– Ce ţi se pare atît de neobişnuit? Toţi ceilalţi se culcă cu femei, şi nu văd de ce nu aş face-o şi eu! M-aş duce la chelneriţa aia, Tilly din Zillan, dar ştiu că Marcus e încurcat cu ea şi n-aş vrea să-i spună că m-am băgat pe fir în vreme ce el se afla pe Continent. Marcus e destul de prost ca să se trădeze faţă de papà, deşi nu cred că ar avea vreo obiecţie de vreme ce şi el a petrecut şapte ani la Allengate culcîndu-se cu... iartă-mă, bătrîne! M-a luat gura pe dinainte. N-am vrut să te jignesc... De fapt, chiar aici, la Penmarric, există o fată cu care aş vrea cu adevărat să mă culc. O ştii pe Hannah aia nostimă? Trebuie să recunoşti că îmi cam place. I-ai văzut gura? Are nişte buze pline, cred că trebuie să fie grozav să o săruţi. Ca să nu mai vorbesc de sîni... Hei, unde te duci? Ce s-a întîmplat?

Dar eu scuturam din cap, incapabil să răspund. Îmi era greaţă de discuţia cu el şi voiam să fiu singur.

– Aşteaptă-mă! A fugit după mine şi m-a prins de braţ. Îmi pare rău. Hai să le dăm uitării pe fete. Oricum, mai mult am glumit decît am vorbit serios. Nu vrei să ne plimbăm pe stînci? E o după-amiază atît de frumoasă că ar fi păcat s-o petrecem în casă.

Am încercat să scap de el, dar fiindcă n-a fost posibil, am ieşit împreună şi ne-am plimbat pe cărarea din vîrful stîncilor, pe lîngă con-

structiile părăsite ale minelor Sennen Garth şi King Walloe. Curînd, în dreapta noastră a apărut St. Just, iar în stînga se întindea marea. Am trecut de Capul Cornwall, pe lîngă impunătoarele construcţii ale minei Levant, şi am continuat de-a lungul stîncilor abrupte pînă la Botallack, după care am revenit spre interiorul regiunii, la Carn Kenidjack, apoi am străbătut turbăriile. În sfîrşit, după cîteva minute de urcuş anevoios, ne-am aruncat încîntaţi în ierburile parfumate ca să ne mai tragem sufletul. Mă lungisem pe spate, cu mîinile sub cap şi încercam să-mi alung din minte cărţile poştale ale lui Hugh şi obsesia pe care o exercita asupra lui anatomia slujnicuţei, cînd el îmi întrerupse şirul gîndurilor:

– Vine o fată, spuse, mijind ochii din cauza lumimii puternice. O fată călare.

– Semiclasică? am întrebat eu sarcastic.

Nu mi-a răspuns. Între timp, continuam să privesc cerul, afişînd o supărătoare lipsă de interes.

– Ce curios, zise Hugh, nu o recunosc. De bună seamă ocupă o anumită poziţie socială, fiindcă îşi călăreşte propriul cal. S-ar putea să fi fost invitată de surorile lui Peter Waymark, pentru a-şi petrece vacanţa la Gurnards Grange. Dar de ce călăreşte singură?

M-am ridicat în capul oaselor, mînat şi eu de curiozitate.

Fata se apropiase de noi, dar nu-mi puteam da seama dacă ne remarcase. Oricum, nu dădea nici un semn că ne-ar fi zărit. Era tînără, mai tînără decît noi, cu părul lung, negru, strîns sub o pălăriuţă pe vîrful capului ca să nu-i intre în ochi. Costumul ei de călărie era elegant, dar demodat, ca şi cum l-ar fi moştenit de la altcineva.

– E tare nostimă, spuse Hugh.

Şi mie mi se părea la fel. O urmăream cum înaintează şi cînd, în sfîrşit, s-a apropiat de noi, a ridicat bărbia cu un aer trufaş, vrînd parcă să ne dea de înţeles că nu prezentăm interes.

Am sărit amîndoi în picioare, ca nişte marionete acţionate simultan.

– Bună ziua, strigă Hugh.

Fata l-a privit intens. Ochii ei erau întunecaţi şi privirea îngîmfată.

– Bună ziua, îi răspunse ea cu o expresie uşor dispreţuitoare, pregătindu-se să treacă mai departe.

– Este o zi cu adevărat frumoasă! insistă Hugh, vădind o perseverenţă demnă de admirat. Excelentă vreme pentru a-ţi petrece vacanţa aici.

Fata ridică o sprînceană şi un zîmbet discret înflori în colţul gurii sale generoase.

– Locuiesc aici, răspunse ea rece şi dădu pinteni calului care o luă la galop.

O urmăream cum gonea departe de noi, peste mlaştini, către Morvah.

– Cine o fi? se întrebă Hugh. Cine o fi? Cine?

– De unde să ştiu? Tu eşti din partea locului, nu eu!

– Fir-ar să fie! Cine poate fi? Doar dacă... s-a întrerupt.

– Da?

– S-ar putea să fie o Roslyn.

– Aşa e, am încuviinţat eu. Trebuie să fie fata mătuşii lui Alice, Clarissa. Asta ar explica alura ei de adevărată doamnă.

– Dumnezeule! exclamă Hugh, care continua s-o urmărească cu privirea, micuţa Rebeeea Roslyn! Ultima oară am văzut-o la vîrsta de şase ani, purta şorţuleţ şi avea un puternic accent cornwallez!

Nu-şi putea reveni. Pe tot drumul de întoarcere la Penmarric, numai despre asta mi-a vorbit.

– În sfîrşit, spuse el dezgustat, nici măcar nu mă pot prezenta la ea acasă, ca s-o invit la o partidă de călărie. Ticălosul ăla de Joss Roslyn m-ar goni cu furca de pe pămîntul lui.

– Dacă are un tată atît de dezagreabil, i-am spus eu încercînd să-l consolez, poate că nici ea n-o fi prea drăguţă.

– Ce contează că e sau nu drăguţă? spuse Hugh pe un ton arţăgos şi se retrase, fără să-şi ceară scuzele de rigoare, în singurătatea dormitorului său.

2

Am revăzut-o pe Rebecca Roslyn înainte de sfîrşitul anului, dar în tot acest timp m-a preocupat mai mult verişoara ei, Alice Penmar. La Penmarric, Jan-Yves i-a făcut atîtea zile fripte menajerei, încît a determinat-o să-şi dea demisia; şi cînd i-am împărtăşit vestea lui Alice, cu ocazia unei vizite la casa parohială, mi-a venit dintr-o dată ideea strălucită că Alice ar fi idcală pentru a îndeplini această funcţie. O auzisem adesea spunînd că, dacă nu ar trebui să ţină casa bunicului ei, ar fi nevoită să-şi cîştige existenţa făcînd acelaşi lucru pentru altcineva. Iar domnul Barnwell îmi împărtăşise regretul că Alice întîlnea atît de puţine persoane la Zillan şi dorinţa sa ca lucrurile să se poată schimba. Surescitat la culme, mi-am zis că ideea mea le-ar conveni de minune tuturor şi m-am decis s-o pun în practică.

– William, l-am abordat eu, adoptînd, fără să-mi dau seama, tonul unui personaj din *David Copperfield*, comunică-i lui papă că Alice este de acord.

– Foarte bine, mi-a răspuns William bine dispus, dar de ce nu i-o spui tu? Tu ai fost la preot cînd s-a discutat proiectul, nu eu!

Entuziasmat, i-am împărtăşit ideea lui Alice care, după ce a protestat că nu-şi putea părăsi bunicul chiar dacă i s-ar oferi un astfel de post,

s-a lăsat convinsă de preotul paroh care nu voia nici în ruptul capului s-o sechestreze la Zillan pentru tot restul vieţii lui.

– Nu, tu o să-i spui lui papà, am insistat eu, tu eşti administratorul şi el ţine cont de sfatul tău în asemenea chestiuni. De fapt, procedasem astfel fiindcă nu voiam să se ştie cît de mult mă bucura ideea venirii ei la Penmarric şi mai ales perspectiva de a discuta cu ea evenimentele curente după cină şi, poate, aceea de a ne plimba împreună după dejun ori de cîte ori ar fi avut vreo clipă de răgaz.

La început, papà a protestat, susţinînd că Alice este prea tînără pentru a duce la bun sfîrşit o sarcină atît de importantă, dar, după ce a invitat-o la dejun pentru a discuta problema, şi-a schimbat părerea. Mai tîrziu ne-a spus cu un aer surprins:

– Mi s-a părut o fată capabilă, sigură de ea. Mi-a plăcut. Am căzut de acord ca ea să accepte postul pentru o perioadă de probă de şase luni, care va dura cam pînă la scurt timp după nunta Marianei. Apoi, dacă vreunul din voi nu va fi mulţumit de acest aranjament, îl putem anula fără nici o supărare din partea cuiva. A mai adăugat, special pentru Jan-Yves: Dacă ai să-i faci lui Alice vreuna din figurile cu care ai terorizat-o pe doamna Hollingdale, să ştii că ai s-o încasezi – ne-am înţeles? M-am săturat de festele pe care le joci servitorilor şi, crede-mă, răbdarea mea a ajuns la capăt!

– Pfff! a făcut copilul, neobrăzat, dar papà nu l-a luat în seamă. Mi se părea foarte curios că nu-şi punea niciodată în practică ameninţările.

Curînd după aceea m-am întors la şcoală şi timp de douăsprezece săptămîni n-am aflat despre afacerile familiei decît din scrisorile pe care le primeam de la papà şi de la William. Mariana făcuse o scurtă vizită la Penmarric spre a discuta aranjamentele pentru nuntă şi s-a înfuriat cînd papà i-a spus că, întrucît Jeanne şi Elizabeth urmau să fie domnişoare de onoare, era firesc ca Jan-Yves să-i fie paj şi să-i ducă trena, aceasta fiind dorinţa lui cea mai fierbinte.

„Papà se dă peste cap ca să-i împlinească poftele micului ştrengar", îmi scria William, „dar nu cred că în felul acesta Jan-Yves o să-l îndrăgească mai mult. În treacăt fie spus – deşi o să te surprindă – află că Jan-Yves a început să se ducă la mama lui o dată pe săptămînă şi-i spune «bună dimineaţa». Lucrurile s-au întîmplat cam aşa: fiindcă Alice dorea să asiste la slujba de dimineaţă la biserica bunicului ei, iar eu m-am obişnuit cu maşina cea nouă, am hotărît s-o duc în fiecare săptămînă la Zillan. Jan-Yves, de bună seamă, nu suportă să fie lăsat pe dinafară, mai ales că expediţia cuprinde şi o plimbare cu automobilul" – şi tu! mi-am spus eu indignat – „aşa că vine cu noi, dar numai cu condiţia să o salute în drum spre casă pe maică-sa. Papà a fost foarte categoric în privinţa asta. Iar eu am constatat că nu mă deranja să mă întîlnesc cu doamna

Castallack – desigur, păstrăm o distanţă rezonabilă între noi – iar dacă ei nu-i convine, asta o priveşte direct şi personal. Cred însă că nu-i pasă prea mult, pentru că, în caz contrar, s-ar duce la slujba de seară."

Mai tîrziu mi-a scris:

„«Doamna C.» ne face din nou necazuri. În numele lui Nick, Mariana m-a rugat să conduc invitaţii la locurile rezervate în biserică pentru Marea Căsătorie, ceea ce, trebuie să recunosc, mi s-a părut măgulitor. Toţi ceilalţi, cu excepţia lui Philip şi a doamnei C. au considerat inspirată ideea. Philip, însă, i-a scris lui papă şi i-a comunicat că nu vor participa la ceremonie dacă mi se va încredinţa un asemenea rol, ba mai mult, dacă noi vom sta în locuinţa londoneză, el se va duce împreună cu mama lui la un hotel. În aceste condiţii, probabil că va trebui să renunţ. Ce păcat, nu-i aşa? Cînd te gîndeşti că mama lc-a oferit copiilor Castallack un cămin vreme de şaptc ani, pare greu de crezut că doamna C. nu ne poate suporta o zi sau două, dar, desigur, ea nu vede lucrurile în aceeaşi lumină."

Înfuriat la aflarea acestor veşti, i-am cerut să-mi scrie cum a reacţionat papă cînd a primit scrisoarea lui Philip, dar răspunsul lui William a fost evaziv. Papă amînase luarea unei decizii în această chestiune din cauza disputei pe care o avea cu Marcus.

„Marcus şi-a pierdut toţi banii la Monte Carlo", mi-a scris William, „la scurt timp după ce împlinise douăzeci şi unu de ani, în mai. (Dumnezeu ştie ce făcea acolo după sfîrşitul Sezonului! Ar fi trebuit să fie în altă parte.) Ca atare, i-a telegrafiat lui papă să-i trimită bani. Papă s-a înfuriat, pentru că asta era a treia oară cînd Marcus făcea o asemenea ispravă, şi i-a telegrafiat, la rîndul lui, cerîndu-i să vină acasă. Marcus i-a trimis o nouă telegramă, prin care îl anunţa că împrumutase bani de undeva şi că nu avea intenţia să se întoarcă prea curînd, deoarece se distra de minune. Papă s-a înfuriat la culme; nu l-am mai văzut niciodată aşa. I-a trimis o nouă telegramă, somîndu-l să se întoarcă imediat dacă mai voia să intre în toamnă la Oxford, iar Marcus i-a răspuns că nu înţelege de ce face atîta caz. Papă a schimbat tonul: «Rog renunţă risipit banii pe telegrame scumpe. Stop. Purtarea ta insolentă, total iresponsabilă. Stop. Vino la Penmarric vineri, contrar sosesc la Monte Carlo pentru încheierea Marelui Turneu total lipsit de măreţie. Stop. MSC». Am reţinut fiecare cuvînt al telegramei deoarece eu am dus-o la poşta din Penzance. Bietul Marcus! A sosit totuşi vineri şi s-a certat cumplit cu papă. După aceea i s-a făcut rău. Bietul băiat, ştiu cît detestă scenele şi situaţiile neplăcute! Ulterior am aflat că se îndrăgostise lulea de o franţuzoaică, dansatoare de cabaret la Monte Carlo. Obişnuia să-i trimită zilnic două duzini de trandafiri

roşii şi o invita la cele mai scumpe restaurante, sperînd că banii nu i se vor termina niciodată..."

Cînd am ajuns la Penmarric, în ajunul vacanţei de vară, mă aşteptam să găsesc acasă o atmosferă tensionată, dar Marcus se împăcase cu papà, iar acesta părea să fi dat uitării cearta. Am observat însă că Marcus îşi petrecea mai mult timp cu mama sa. Mergea la ea în fiecare sîmbătă, cu fetele, ca de obicei, dar se obişnuise să cineze la fermă cam pe la mijlocul săptămînii şi să treacă pe acolo ori de cîte ori se afla în apropiere. După întoarcerea mea, am zărit-o pe doamna Castallack la slujba de dimineaţă. Nu o remarcasem cînd intrase în biserică, întrucît William şi Alice veneau mai devreme şi ocupau banca din faţă, dar în timpul primului imn am întors capul şi am văzut părul auriu al lui Philip în fundul bisericii. Cînd am privit din nou, am zărit-o pe mama lui lîngă el. Era îmbrăcată în negru şi, de la distanţă, părea tînără. Nu am îndrăznit să mă uit la ea prea insistent, de teamă să nu-i întîlnesc privirea, aşa că m-am concentrat asupra serviciului divin, fără să mai întorc capul.

Dar pe tot parcursul slujbei i-am simţit prezenţa stînjenitoare.

– Acum îţi place mai mult de maică-ta? l-am întrebat pe Jan-Yves după ce i-a urat săptămînalul „Bună dimineaţa" şi s-a alăturat grupului nostru care se îndrepta încetişor spre locuinţa preotului pentru a lua masa de prînz.

– Nu, a mîrîit Jan-Yves. Îşi pierde timpul cu mine. Nu m-a învrednicit nici măcar cu o privire pînă cînd nu a început papà să mă ia în scamă. Aş vrea să plece amîndoi şi în locul lor să vină bătrîna mea dădacă. Ea m-a iubit cu adevărat, altfel nu m-ar fi scos din coşul de gunoi cînd eram bebeluş.

– Mai termină o dată cu coşul tău de gunoi! l-am luat eu peste picior.

Dar el mi-a scos limba şi s-a grăbit să-l ajungă pe William.

După ce am luat masa, am făcut o partidă de şah cu preotul, în timp ce Alice s-a plimbat pînă la capătul grădinii ca să culeagă flori pentru salon, iar William l-a luat pe Jan-Yves la o plimbare peste mlaştini. Pierdusem complet noţiunea timpului. Tocmai mă întrebam dacă Alice n-a terminat cu aranjatul florilor, pentru a ne înveseli cu prezenţa ei, cînd am auzit deschizîndu-se poarta de lîngă uşa din spate şi nişte paşi uşori care traversau curtea. În clipa următoare, cînd am ridicat ochii, am zărit o fată care înainta spre noi pe peluză, ţinînd un coş gol de o toartă.

Era fata pe care o văzusem Hugh şi cu mine călărind peste turbării, în primăvara trecută, după toate probabilităţile, verişoara lui Alice, Rebecca Roslyn.

Părea cu totul alta, mai tînără. Avea părul strîns împletit în loc să fie lăsat să fluture liber pe spate, iar rochia din pînză cadrilată avea o

croială severă, ceea ce-i dădea un aer copilăresc. În acelaşi timp, rochia era foarte strîmtă. Am observat, stingherit, că începuse să arate ca o femeie şi, spre ruşinea mea, mi-am amintit de cărţile poştale ale lui Hugh şi am simţit cum mi se învăpăiază obrajii.

– Ah, tu erai, Rebecca? Bună ziua! strigă preotul. Ne-ai adus brînză de la Deveral Farm? Ce drăguţ din partea mamei tale să-şi amintească de noi!

– A mai fost şi un pui, şi nişte ouă, spuse fata. Le-am dat bucătăresei. Articula cuvintele cu o oarecare grijă, ca şi cum, dintr-un motiv sau altul, s-ar fi ascultat vorbind, şi în tot acel timp îmi arunca cîte o privire pe furiş. Cînd preotul ne-a făcut prezentările, am văzut imediat că îşi amintea de mine.

– Bună ziua, domnişoară Roslyn, am îngăimat eu, bîlbîindu-mă puţin.

– Bună, domnule Parrish. A privit în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fi venit însoţit de cineva la prezbiteriu. Unde este prietenul dumitale?

– Vreţi să spuneţi băiatul cu care m-aţi văzut atunci cînd ne-am întîlnit la Carn Kenidjack, anul trecut de Paşti? Acela era vărul meu Hugh Castallack. Nu a venit cu mine astăzi.

– Aşa, spuse ea, pierzîndu-şi brusc interesul.

În mod inexplicabil, mă simţeam dezamăgit, dar între timp şi-au făcut apariţia Jan-Yves şi cu William, apoi Alice ne-a adus limonadă şi ne-am aşezat cu toţii pe iarbă pentru a ne bucura de soarele blînd al acelei zile de vară.

Îl priveam cu invidie pe William pentru uşurinţa cu care înjghebase o conversaţie cu Rebecca. Au vorbit despre Morvah, unde locuia ea, şi despre Penzance.

– Sînt la un internat acolo, a spus fata şi am remarcat din nou efortul pe care-l făcea pentru a se exprima cît mai exact, de parcă s-ar fi aflat la un curs de elocinţă. Este oribil. Tata n-a fost de acord, dar mama a susţinut că trebuie să învăţ să brodez feţe de masă şi să spun „vă rog" şi „mulţumesc" în limba franceză.

Cuvîntul „tata" suna distonant în discursul ei frazat cu îngrijire şi îmi amintea de obîrşia umilă a acestuia.

– Nu-ţi place să fii în contact cu alte fete de vîrsta ta? o întrebă cu blîndeţe preotul.

– Nu din cale-afară. Majoritatea sînt snoabe şi nu-mi plac.

– Nici mie nu-mi plac fetele, interveni Jan-Yves. De cîte ori mergem la plajă, dau cu piciorul în toate castelele de nisip făcute de fete.

– Am să-i spun lui Elizabeth să le dărîme şi ea pe cele construite de tine, zise William şi îşi privi ceasul. Şi acum, domnule, cred că ar fi timpul să pornim spre Penmarric...

– Nu, William, trebuie să rămînem la ceai! exclamă Alice. Bucătăreasa a făcut o prăjitură specială pentru noi. Te rog să mai stăm puţin!

Pînă la urmă am rămas cu toţii şi ne-am bucurat de ceaiul luat pe iarbă. Prima care s-a ridicat a fost fata. Şi-a luat coşul şi s-a pregătit de plecare.

– Nu mai pot rămîne. Tata o să se înfurie dacă întîrzii la ceai.

– Păi de-abia ai băut ceai! protestă Jan-Yves şi adăugă cu invidie: Dar el nu ştie asta. Am înţeles. Ai să bei două ceaiuri în loc de unul dacă nu-i spui nimic.

Rebecca izbucni în rîs.

– Eu mă referam la un ceai complet! Cină! Supeu sau cum vreţi să-i spuneţi. Apoi adăugă, întorcîndu-se către preot: Vă mulţumesc foarte mult pentru ceai, domnule Barnwell. Şi ţie, Alice, pentru limonadă.

– Vă rog să mai rămîneţi, domnişoară Roslyn, spuse William. Vă ducem noi acasă. Avem destul loc în automobil şi, oricum, drumul spre casă trece prin Morvah.

– Vă mulţumesc, dar nu, nu vă deranjaţi...

– Dumnezeule, dar nu e nici un deranj! O să scăpaţi de un drum lung şi în mod sigur n-o să întîrziaţi la cină.

– E în regulă, Rebecca, interveni Alice. Te putem lăsa la capătul aleii.

– Aţi putea? N-aş vrea ca tata să creadă că...

– Ştiu, zise Alice şi se întoarse să-şi ia rămas-bun de la bunicul său.

Ne-am urcat cu toţii în automobilul a cărui capotă fusese trasă în jos. Eu m-am aşezat pe bancheta din spate, cu Jan-Yves în dreapta şi Rebecca în stînga, iar Alice a luat loc în faţă, lîngă William. Jan-Yves şi-a făcut loc cu coatele ca să poată sări în sus şi în jos în spatele lui William şi să-i adreseze încurajări, aşa că m-am trezit stînd cam aproape de Rebecca. Pe ea nu părea să o deranjeze, eu însă eram conştient de căldura coapsei ei, care se lipea de piciorul meu, şi cînd am aruncat o privire spre partea de sus a trupului ei, n-am putut să nu observ unele rotunjimi ce împungeau rochiţa de pînză. Mi se făcuse cald. M-am străduit să-mi orientez gîndurile în altă direcţie şi mi-am aţintit privirea asupra peisajului înconjurător, prefăcîndu-mă interesat de conversaţia celorlalţi.

– Ce mai fac verii tăi Roslyn, Rebecca? se interesă Alice. Dar fetele?

– Sînt bine, mulţumesc. Patience continuă să se vadă cu Will Pryde. les împreună de peste doi ani.

– Unde ies? întrebă Jan-Yves.

– Asta înseamnă că „se bucură unul de compania celuilalt şi nu este exclusă eventualitatea unei căsătorii", îi explică William. Dar nu te mai băga în vorbă.

– Charity vrea să intre în servieiu la Gurnards Grange, dar unchiul Jared nu este de acord din cauza proastei reputaţii a tînărului Peter Waymark... S-a oprit cînd a observat că eu şi William schimbam priviri în oglinda retrovizoare.

– Continuă! rîse William. N-o să-i spun lui Peter!

– Păi... Rebecca era stînjenită. Deoarece Charity e puţin cam uşuratică... O cunoaşteţi pe verişoara mea, Charity Roslyn, domnule Parrish?

– Nu, dar pare o persoană interesantă. E tot atît de frumoasă ca tine?

Iar ni s-au întîlnit privirile în oglindă şi fata a roşit într-un fel încîntător.

– Fii atent la drum, William, îi atrase atenţia Alice pe un ton iritat. Nu vreau să aterizăm în şanţ.

– Simon Peter suferă şi acum de astm, adăugă Rebecca în grabă, de parcă ar fi vrut să arunce vălul uitării peste complimentul lui William.

În aceeaşi clipă, vocea ei trăda un puternic accent cornwallez. A adăugat mai mult pentru Jan-Yves decît pentru mine:

– Acesta este cel mai mic văr Roslyn al meu. Are nouă ani, dar nu i-ai da, atît este de mic şi bolnăvicios.

– Eu o să împlinesc şapte ani luna viitoare, declară Jan-Yves, şi nu sînt niciodată bolnav.

– Sărmanul Simon Peter, spuse cu un aer absent Alice. Ce păcat! Toate cele opt surori ale lui sînt atît de voinice şi sănătoase. Poate că o să se înzdrăvenească şi el cînd o creşte mai mare.

Automobilul a trecut de creastă şi a coborît încet pe drumul ce ducea spre comuna Morvah. La o jumătate de kilometru sub noi se putea vedea satul cu bisericuţa scăldată de ultimele raze de soare ale zilei, iar dincolo de sat se întindeau terenurile agricole, pînă la stînci şi la mare. Era o minunată zi de vară.

– Ce amuzant e! spuse brusc Rebeeca. N-am mai mers cu automobilul. Este mult mai palpitant decît într-un docar. Aş dori... În aceeaşi clipă a amuţit.

Rămăsese cu ochii fixaţi pe şosea şi pălise îngrozitor.

– Opreşte aici, William, şi las-o pe Rebecca să coboare, zise Alice.

– Nu! strigă Rebeeca şi se ascunse îndărătul scaunului din faţă, şi în momentul acela i-am simţit rotunjimile dulci ale trupului lipindu-se de coapsele mele. Mergi înainte pînă în sat! Nu te opri! Dacă mă vede coborînd dintr-un automobil...

– Te-a văzut deja, spuse Alice. Ai întîrziat, acum îţi face semne cu bastonul.

Eram atît de absorbit de senzaţia fizică tulburătoare pe care o produsese Rebecca asupra mea, încît pe moment nu mi-am dat seama ce se întîmpla. Emoţionat, am privit afară, ca să descopăr cauza acelei agitaţii. William oprise deja maşina pentru că în faţa noastră, înfipt în

mijlocul drumului, se afla un fermier slab şi vînjos, în jur de patruzeci de ani, cu părul cărunt şi rar şi ochi albaştri, scînteind de furie. În timp ce motorul mergea în ralanti, omul a pornit spre noi, fluturînd amenințător bastonul.

– Cine este? a şoptit Jan-Yves. Ce vrea?

– E unchiul meu Joss, îi răspunse Alice încruntată. Ce ghinion, Rebecca! Ce-o să-i spunem?

– Nimic.

Rebecca se pregătea să coboare, dar William sărise deja din maşină şi o înconjurase rapid ca să-i deschidă portiera.

Alice se aplecă în afară.

– Bună ziua, unchiule Joss! Tocmai o aduceam pe Rebecca de la parohie. Îl cunoşti pe domnul William Parrish, administratorul de la Penmarric?

Bărbatul se întoarse spre Rebecca.

– Aşa ne-a fost vorba? strigă clocotind de furie. Nu ţi-am spus că dacă ai să îndrăzneşti numai să-l priveşti pe vreunul din blestemaţii de Castallack, am să...

– Te rog, unchiule Joss, interveni Alice, vina este a mea. Eu i-am propus Rebeccăi s-o conducem acasă cu maşina. Eu...

– Tu să taci! Se întoarse din nou spre fiica lui. Nu ţi-am spus? Nu ţi-am spus?

Rebecca şopti înspăimîntată:

– Domnul Parrish nu este unul dintre ei, tată. E un simplu administrator.

– Administrator! Ştii foarte bine cine este, fato, doar n-o să-mi spui că n-ai aflat ceea ce ştie tot Morvahul, Zillanul, St. Just! Este un Castallack, la fel ca mocofanul ăla urît de pe canapeaua din spate!

– Nu ştiu ce vrei să spui, tată.

– Hristoase Dumnezeule, te-ai născut şi ai fost crescută la o fermă – nu-ţi mai da atîtea aere! E imposibil să nu înţelegi ce vreau să spun!

– Îmi pare rău, tată. Crede-mă, n-am vrut să te supăr.

Tremura din toate mădularele. Mă gîndeam să sar din maşină pentru a pune capăt acestei scene monstruoase, cînd l-am auzit pe William spunînd:

– Regret înverşunarea cu care condamnaţi purtarea fiicei dumneavoastră, domnule Roslyn. Permiteţi-mi să confirm spusele lui Alice şi să repet că noi sîntem singurii vinovaţi, nicidecum domnişoara Roslyn. Iniţial, ea ne-a respins oferta, însă noi am convins-o să ne însoţească, împotriva dorinţei sale. Domnişoară Roslyn, îmi cer iertare pentru că v-am provocat asemenea neplăceri. Bună ziua, domnule Roslyn.

Şi cu acestea, i-a întors spatele şi s-a grăbit să-şi reia locul la volan.

– Să nu te mai apropii niciodată de fata mea! zbieră bărbatul furios după ce William a pornit motorul. S-o lași în pace!

Ne-am continuat drumul ce cobora spre Morvah.

Jan-Yves nu mai înceta cu întrebările.

– Cine era? De ce s-a purtat atît de oribil? Ce a vrut să spună? De ce nu poate să ne sufere?

– Îmi pare foarte rău, William, spuse Alice în momentul în care o luam spre vest, către St. Just. Te rog să mă ierți.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce, draga mea Alice? Doar n-a fost vina ta.

– A fost îngrozitor de grosolan...

– Doamne, Dumnezeule, replică William afabil. Doar n-o să mă necăjesc fiindcă un fermier cornwallez prost dispus a zbierat la minc într-o pașnică după-amiază de iulie! Puțin îmi pasă. Și, în fond, ce importanță are? Știm cu toții că este un om antipatic, care-i poartă pică dintotdeauna familiei Castallack. Îmi pare rău pentru Rebecca, asta-i tot. Sînt sigur că o să-i facă viața amară bietei fete.

– William, a intervenit Jan-Yves, William, eu tot nu înțeleg. Ce-a vrut să spună?

– A fost doar un bădăran, Jan-Yves. Ne dușmănește familia. Cel mai bine ar fi să uităm cele întîmplate.

– De ce a zis: „William, ești un Castallack"? Pe tine nu te cheamă Parrish?

– Pentru Dumnezeu! am izbucnit eu, înnebunit de insistența lui. Nu te poți abține să pui atîtea întrebări?

– Dar a spus...

– Da, a spus, îl repezi William. Numele meu nu este Castallack, Jan-Yves, și pentru că tot ai întrebat, o să-ți spun adevărul. Nu cred că e bine să li se ascundă anumite lucruri copiilor. Nu sînt vărul tău, sînt fratele tău vitreg. Am avut același tată, doar mame diferite.

– William! am strigat eu. Nu puteam suporta să audă și Alice. Întreaga scenă mi se părea de coșmar. Taci din gură, William, taci din gură...

– E în ordine, încuviință William. Alice a auzit și ea tot felul de zvonuri. De fapt, sînt convins că știe deja.

– Dar... nu am putut continua. M-am așezat pe banchetă deznădăjduit și am închis ochii strîns ca să nu-i văd fața lui Alice.

I-am auzit însă vocea care-mi spunea:

– Te rog, Adrian, nu fi supărat. Pentru mine nu are nici o importanță.

– Stai puțin, a intervenit Jan-Yves cu o pedanterie neobișnuită la un copil de vîrsta lui. Asta mi se pare foarte ciudat. Papà nu a fost însurat cu mama voastră?

– Nu. De aceea nu purtăm numele Castallack.

– Înţeleg, spuse Jan-Yves satisfăcut. În aceeaşi situaţie se află şi Bella, ajutoarea de bucătar, şi Davey, grajdarul. Ce drăguţ! Mă bucur foarte mult! Ştiam eu că eşti prea bun ca să fii numai văr.

S-a aşezat apoi confortabil pe banchetă şi a început să-l piseze pe William cu întrebări despre Joss Roslyn.

De îndată ce am ajuns la Penmarric, m-am retras în camera mea şi am încuiat uşa cu cheia. Eram peste măsură de obosit şi nefericit. Dimineaţa fusesem nevoit să suport chinul de a o vedea pe doamna Castallack la biserică, apoi, ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns pentru o singură zi, a urmat scena aceea umilitoare făcută de Joss Roslyn. Şi, în timp ce zăceam în pat istovit, mă întrebam cum de a putut crede papà că nelegitimitatea nu este un handicap? Brusc, m-am simţit cuprins de un dor sfîşietor şi fără speranţe de Allengate şi de mama mea.

Am încercat să-mi imaginez cum va fi viitorul. Poate că după ce voi intra la universitatea din Oxford, papà îmi va permite fie să-mi petrec vacanţa în apartamentul meu de-acolo, fie în casa de la Londra, dar pînă atunci trebuia să aştept mai bine de doi ani. Între timp, nu aveam nimic de făcut decît să nu iau în seamă privirile, şoaptele şi alte mizerii provocate de simplul fapt că eram obligat să trăiesc la Penmarric. În octombrie 1914 voi fi însă liber, voi putea începe o viaţă nouă, într-o ambianţă nouă. Simţeam că-mi pierd răbdarea. Am apucat un creion şi o bucată de hîrtie, am alcătuit un calendar uriaş, aşa cum făcuse Philip cu ani în urmă la Allengate, şi l-am agăţat pe perete ca să pot bifa zilele pe măsură ce treceau.

Capitolul şase

Au căzut de acord asupra căsătoriei dintre Matilda, fiica cea mai mare a lui Henry, şi Henry Leul, Duce de Saxonia şi Bavaria... Cu acest prilej, Matilda a primit o magnifică zestre.

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

Geoffrey era bastardul favorit al bătrînului rege... deşi viaţa lui se scurgea în tot felul de certuri, el însuşi era credincios şi chiar cast, o virtute foarte rar întîlnită la Plantageneţi.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Eram în august 1912. Departe, la celălalt capăt al Europei, în Balcani, se anunţau vremuri tulburi, dar nici chiar Alice nu acorda prea mult interes unei încăierări între popoare atît de îndepărtate şi de barbare. Acasă, succesiunea interminabilă de greve muncitoreşti părea să se fi curmat. În Irlanda se produseseră noi tulburări, dar niciodată situaţia nu fusese alta. Cu toate că se pregătea o lege pentru extinderea privilegiilor irlandeze (spre satisfacţia lui Alice), în sinea mea consideram că nu avea nici o şansă să treacă prin ultraconservatoarea Cameră a Lorzilor, chiar dacă ar fi întrunit voturile în Camera Comunelor. Pe scurt, a fost o perioadă calmă şi, fiindcă nu eram în stare să mă desprind de problemele mele personale chiar dacă m-aş fi dedicat studiului unor aspecte captivante ale vieţii politice din ţară şi din străinătate, m-am văzut nevoit să fac faţă, cam fără chef, spectacolului monden prilejuit de căsătoria Marianei.

Ceremonia, care urma să aibă loc la biserica St. Margaret din Westminster în a doua sîmbătă din septembrie, se încheia cu o recepţie somptuoasă la „Claridges". Se convenise ca William să nu conducă ceremonia, dar papă nu ne spusese deocamdată unde urma să locuim în timpul şederii la Londra. Tocmai ne întrebam dacă doamna Castallack se decisese în cele din urmă să stea la hotel, cînd papă ne-a invitat în biroul lui pentru a discuta problema cu noi.

– După mai multe ezitări, soţia mea a fost de acord să locuiască la reşedinţa din Londra, ne-a spus el, răsucind în mînă un trabuc, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî să-l aprindă. Nu ne privea. Mîine o să plecăm împreună la Londra. S-a decis să rămînă acolo timp de două săptămîni înainte de nuntă ca să aibă timp să-şi comande toalete noi şi să se acomodeze cu societatea londoneză după o absenţă atît de îndelungată. În momentul acela ne-a privit direct în faţă cu ochii lui opaci şi a adăugat pe un ton inexpresiv: Nu este vorba de o reconciliere, însă de dragul Marianei, ne-am decis să oferim lumii imaginea de faţadă a unei căsnicii fără probleme.

Nu am scos nici un cuvînt. M-am mulţumit să-l privesc şi în clipa aceea am revăzut parcă aievea imaginea mamei mele repezindu-se cu ochi strălucitori să deschidă uşa casei noastre din St. John's Wood şi alergînd pe cărare drept în braţele lui.

– Philip va veni la începutul săptămînii viitoare – va călători probabil împreună cu Marcus şi cu Hugh. Miss Cartwright şi Nanny le vor aduce pe fete şi pe Jan-Yves cu trei zile înainte de nuntă. Nu ştiu ce aţi prefera să faceţi voi – vă las să stabiliţi singuri data plecării de la Penmarric. Apropo, am aranjat să locuiţi la Peter, fratele lui Michael Vincent, într-o casă lîngă Russell Square. M-am gîndit că ar fi mai plăcut pentru voi să staţi la ei decît într-un hotel. Michael o să vină şi el cu voi, aşa că n-o să vă simţiţi printre străini. După ce veţi conveni data sosirii la Londra, vă rog să-i trimiteţi două rînduri lui Peter Vincent pentru a-l informa în privinţa deciziei voastre. O să vă dau imediat adresa.

După o pauză, William spuse:

– Mulţumesc, papă. Este foarte amabil din partea domnului Vincent să ne invite la el.

– Păi, Michael şi cu mine sîntem vechi prieteni, iar cu Peter m-am întîlnit de nenumărate ori... A mai vorbit fără pauză vreo cîteva minute despre familia Vincent şi noi l-am ascultat într-o tăcere politicoasă. În privinţa banilor, adăugase el deschizînd un sertar lateral al biroului său, întrucît viaţa la Londra este foarte scumpă, iar eu doresc să vă simţiţi bine şi să vă plimbaţi peste tot, m-am gîndit să vă dau nişte bani în plus ca să nu fiţi strîmtoraţi în privinţa asta.

– Nu, mulţumesc, papă, am răspuns eu. Nu este nevoie.

– Bineînţeles că nu e cazul, a mai adăugat şi William. În plus, ai destule cheltuieli cu nunta Marianei, fără să trebniască să fii exagerat de generos cu noi.

– Prostii! Insist...

– Nu, mulţumesc, am spus eu apăsat.

– Nu, mulţumesc, a repetat şi William. Este foarte amabil din partea dumitale, dar nu putem accepta.

A ridicat din umeri şi a închis sertarul biroului fără să ne privească.

– Cum doriţi.

A urmat o tăcere apăsătoare. Într-un tîrziu m-am ridicat stîngaci.

– Aşadar, ne vom întîlni la Londra, papă, i-am spus eu. Dacă nu ne mai vedem înainte de plecarea de mîine dimineaţă, îţi doresc o călătorie plăcută.

– Şi eu, se grăbi să adauge şi William, sculîndu-se de pe scaun. Îţi mulţumim pentru aranjamentele pe care le-ai făcut pentru noi. Noapte bună.

– Noapte bună, papă, am zis şi eu, deschizînd uşa.

După o pauză, l-am auzit spunîndu-ne „Noapte bună" în vreme ce-şi strîngea hîrtiile de pe birou, adunîndu-le într-un teanc.

Am traversat holul, iar eu am luat-o la fugă pe scări spre galerie. William m-a urmat în camera mea. Cînd s-a închis în sfîrşit uşa şi am rămas singuri, ne-am privit lung unul pe celălalt.

– Cam de prost gust, spuse William, nu-i aşa? Să încerce să ne răscumpere în felul ăsta.

O pală de vînt pătrunse pe fereastra deschisă, făcînd să pîlpîie flacăra lămpii. M-am dus la geam şi am încercat să trag perdeaua peste deschizătură. În cameră, aerul era rece şi umed, dar în lunile de vară fata în casă nu mai aprindea focul.

– Eu nu mă duc, am spus eu.

– Trebuie să mergem. Mariana nu merită să-i facem o asemenea figură.

– Nici nu şi-ar da seama!

– Ba da, sînt sigur. De fapt, Mariana nu este atît de dură şi încrezută cum pare uneori. Cred că dincolo de grandilocvenţa ei se ascunde o sensibilitate greu de bănuit. Ba mai mult, ne-a tratat întotdeauna ca şi cînd am fi fost fraţii ei. Ţi-am scris doar că mi-a cerut să-i fiu cavaler de onoare. N-a fost numai dorinţa lui Nick, ci şi a Marianei.

Flacăra a pîlpîit din nou.

– Sincer vorbind, mi-a zis William, eu nu cred o iotă din ceea ce ne-a spus papă mai devreme. Mai degrabă urmăreşte o reconciliere. Altfel de ce ar accepta să trăiască două săptămîni – auzi, două săptămîni! – sub acelaşi acoperiş cu femeia aia? Dumnezeule mare, n-au stat nici două ore sub acelaşi acoperiş la Brighton şi ai văzut ce s-a întîmplat în răstimpul ăsta!

– Încetează! i-am strigat. Nu puteam suporta să-mi aduc aminte de Brighton. Ori de cîte ori mă gîndeam la episodul acela, îmi reveneau în memorie doar plînsul mamei şi încercarea ei de a-şi ascunde nefericirea faţă de noi, apoi, revenirea tatii în restaurant şi incapacitatea lui de a o privi în ochi. Nu vreau să vorbesc despre Brighton, am spus cu o înverşunare sălbatică. Să nu-mi mai pomeneşti niciodată despre Brighton.

Dar William părea că nu mă aude.

– Hai să analizăm faptele, continuă el. Mama a fost singura persoană capabilă să-l ţină departe de femeia aia, dar nici ea nu reuşea tot timpul.

Cred că şi-a dat seama cît eram de disperat, fiindcă s-a oprit brusc. În clipa următoare şi-a reluat expresia obişnuită. Ridică nepăsător din umeri, parcă pentru a alunga subiectul acela supărător.

– Oh, la naiba, zise el cu un aer plictisit, îndreptîndu-se spre uşă. Sînt sigur că totul o să se termine cu bine, aşa că n-are rost să ne pierdem vremea făcîndu-ne griji pentru ceva ce s-ar putea să nu aibă loc niciodată. Acum cred că o să mă duc la culcare. Noapte bună, bătrîne. Îmi pare rău pentru ieşirea de adineauri.

Dar nu i-am răspuns. A plecat închizînd cu grijă uşa în urma lui, iar eu am rămas singur în lumina gălbuie care pîlpîia întruna. Vîntul gemea lovindu-se de stînci, în vreme ce ploaia venită dinspre mare se izbea cu zgomot de geam. M-am dus la fereastră şi am privit îndelung întunecimea Atlanticului, fără să-mi pot scoate din minte scena de la Brighton şi marea cenuşie de noiembrie, cu valurile sale uriaşe ce se izbeau la nesfîrşit de plaja urîtă din prundiş. Mintea mea scormonea trecutul, căutînd o imagine iluzorie, apoi, din amintirile acelor ultime zile petrecute la Allengate, mi-au revenit în memorie vorbele mamei: „Fii loial faţă de papă" În clipa aceea mi-am ascuns faţa în mîini şi am izbucnit în plîns.

2

După plecarea lui papă la Londra, Hugh a început să-mi dea din nou tîrcoale şi m-a invitat la un picnic la lumina lunii în golfuleţ ca să sărbătorim, ce-i drept, cu întîrziere, cei cincisprezece ani ai lui. Am constatat în scurtă vreme că premeditase întreaga operaţiune: scosese în secret de la Roslyn Farm o sticlă de vin făcut în casă, a scos prin contrabandă douăzeci de ţigarete din casa de la Penzance şi intenţiona să le invite pe Hannah şi pe slujnica de la bucătărie, să bea şi să fumeze cu noi.

– Nu, mulţumesc, i-am răspuns scurt. Nu mă interesează.

Eram încă tulburat după discuţia cu papă, dar în seara aceea mă simţeam plin de remuşcări din cauza purtării mele nepoliticoase faţă de Hugh şi mă decisesem să-l caut ca să-i spun că îmi schimbasem părerea. Socoteam că era prea tîrziu pentru a le mai invita pe fete şi asta mă scutea de supliciul de a-l observa pe Hugh cum îşi manifestă interesul precoce pentru anatomia lui Hannah, interes pe care şi-l exprimase într-o discuţie anterioară.

Ca de obicei, soarta mă punea de fiecare dată în situaţii stînjenitoare. După ce l-am căutat pe Hugh în toată casa fără succes şi după ce m-am dus şi în golfuleţ în cazul în care ar fi organizat petrecerea fără mine, am ajuns la concluzia că s-a dus mai devreme la culcare, aşa că m-am îndreptat spre camera lui.

– Hugh, l-am strigat şi am bătut în uşă. Sînt eu, Adrian. Pot să intru?

S-a auzit un zgomot ca şi cînd s-ar fi răsturnat un pahar, precum şi un scîrţîit de somieră. Fiindcă nu îmi imaginam vreun motiv pentru care să nu fi dorit să intru în cameră, am apăsat clanţa şi am deschis uşa.

Era în pat cu Hannah. Cred că-i surprinsesem în cursul actului sexual.

3

În dimineaţa următoare, în timp ce mă îmbrăcam, s-a furişat în camera mea şi a închis fără zgomot uşa în urma sa.

– Îmi pare foarte rău pentru incidentul de aseară, a spus el cu farmecul său cuceritor, aruncîndu-mi o privire îngrijorată de parcă m-ar fi ofensat cu ceva. Vezi tu... S-a lansat apoi într-o lungă istorisire despre tăria vinului preparat în casă şi despre întîlnirea întîmplătoare cu Hannah şi... continuă el, nu am avut nici cea mai mică intenţie să trec la fapte, dar aproape înainte de a şti ce se întîmplă... sînt sigur că înţelegi cum am ajuns pînă acolo.

Făcu o pauză, aşteptînd parcă o încurajare, dar eu m-am mulţumit să-l fixez. Ochii lui larg deschişi exprimau sinceritate. Un zîmbet îi flutura pe buze. Arăta de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin minte un gînd necinstit.

– Nu te cred, m-am auzit rostind cuvintele cu o voce neaşteptat de aspră. Noaptea trecută nu v-aţi întîlnit pentru prima dată. Te joci cu prostuţa aia de săptămîni de zile.

Ciudat cît de sigur eram de adevărul spuselor mele. Amintirile despre fascinaţia pe care o exercitau asupra lui cărţile poştale semiclasice, despre conversaţiile din vacanţele anterioare şi despre talentul lui de a spune minciuni se îmbulzeau în mintea mea pentru a alunga orice îndoială cu privire la valabilitatea supoziţiilor mele.

– Aşadar, în tot acest timp ai ştiut! exclamă Hugh. A rîs înainte de a se linişti. De ce dracu' n-ai spus nimic? M-am prefăcut în faţa ta de teamă să nu te şochez şi să rupi relaţiile cu mine. Voiam să rămînem prieteni fiindcă eram convins că o să ne distrăm de minune împreună din momentul în care vor începe să te intereseze fetele.

Apoi, brusc, mi-a mărturisit totul – cum o şantajase pe Hannah să se culce cu el în vacanţa trecută, sub ameninţarea că îi va spune lui papă că o văzuse ieşind din dormitorul „unei anumite persoane" la

orele mici ale dimineţii – am presupus că se referea la Marcus – şi cum, după prima întîlnire, n-a mai fost nevoie s-o şantajeze.

– Credea că sînt lipsit de experienţă, mi-a mărturisit el satisfăcut. A rămas surprinsă cînd a constatat cît de multe ştiam.

– Vrei să spui că – înainte de Hannah...

– Da, am fost la prostituata aia de la Penzance, dar nu te-aş sfătui să încerci şi tu. E bătrînă, spusc Hugh dispreţuitor, şi foloseşte nişte parfumuri foarte vulgare. După prima partidă, n-am mai avut chef să mă întorc la ea.

– Bine, dar... pe moment, nu-mi găseam cuvintele. Cum ai putut? am reuşi să articulez în cele din urmă. Dintre lucrurile detestabile ce pot fi făcute, acesta este cel mai degradant cu putinţă. Iar tu aveai doar paisprezece ani – paisprezece! Mi se pare de-a dreptul dezgustător.

Ochii lui îşi schimbaseră expresia. Deveniseră mai închişi la culoare, mai clari.

– Dragul meuAdrian, tu vorbeşti de parcă ar exista o a unsprezecea poruncă potrivit căreia sînt interzise relaţiile sexuale la vîrsta de paisprezece ani!

– Nu mă pot schimba, am spus cu tulburat. Iartă-mă, dar totul mi se pare... aşa de josnic, aşa de condamnabil...

Deodată, Hugh îşi pierdu cumpătul. Am tresărit cînd mi-am dat scama că nu-l cunoscusem niciodată în această ipostază. Zîmbetul i-a dispărut de pe faţă, masca afabilă obişnuită a căzut, iar în ochi i-am citit furia violentă, de nestăpînit a Penmarilor. Abia atunci l-am cunoscut pe adevăratul Hugh şi am văzut, sub aparenta asemănare cu mama lui, personalitatea care sălăşluia acolo, şi această personalitate cobora din portretele din galerie, întruchipînd un aventurier inteligent şi periculos, lipsit de scrupule.

– Blestemat să fii! a zbierat el. Ochii îi scăpărau, iar faţa i se învineţise de furie. Blestematule! Îngîmfat nenorocit, să nu mai îndrăzneşti să-mi ţii vreodată predici!

– Nu e vorba de nici o predică. Îţi spuneam doar...

– Tocmai îmi spuneai ce îngîmfat prăpădit eşti! Tu habar n-ai de nimic! Nu te obosi să-mi spui cît de bine te descurci la şcoală – nu-mi pasă nici dacă ai lua toate examenele cu note maxime; esenţial este că nu ştii nimic despre ceea ce contează cu adevărat în viaţă. Habar n-ai ce înseamnă să fii cel mai deştept, cel mai frumos membru al unei familii numeroase şi cu toate acestea să treci atît de neobservat încît, în majoritatea timpului, nimeni să nu ştie dacă eşti sau nu acolo! Dacă în sînul familiei mele nu mă apreciază nimeni, de ce să nu-mi petrec timpul cu persoane care îmi admiră calităţile? Hannah ar putea să ţi se pară o servitorică prostuţă, dar pentru oricine ştie ceva despre viaţă,

ea reprezintă un premiu mult rîvnit, iar dacă vrei să ştii, ea îmi spune că mă găseşte de o sută de ori mai bun la pat decît nenorocitul de bastard care e fratele tău!

– Ce vrei... ce încerci să-mi spui?

– Da, puteam să jur că nu ţi-ai dat seama! Probabil că te şochează constatarea că iubitul tău William nu este atît de desăvîrşit pe cît ţi-ai închipuit.

– Dacă mai îndrăzneşti să-l calomniezi pe William, am să...

– M-am întrebat adesea de ce era papă atît de vrăjit de bastarzii lui. Evident, tu reuşeşti să-l prosteşti mai abitir decît William, dar...

Eram atît de tulburat, atît de buimăcit, încît n-am reuşit decît să bîigui:

– Papă nu are favoriţi.

– Ce? M-a privit neîncrezător, apoi a izbucnit în rîs. Am auzit bine? Ai spus eu adevărat: „papă nu are favoriţi?" Prostule, cum îndrăzneşti să susţii aşa ceva, cînd după prima noapte petrecută la Allengate am descoperit cine era băieţelul *lui* cu ochi albaştri!

Din nou, n-am reuşit să spun decît atît:

– Nu-i adevărat. Nu-i deloc adevărat.

– Ba *este* adevărat, blestematule! *Este* adevărat! De furie, abia mai era capabil să articuleze cuvintele. Hristoase, crezi că nu am remarcat cum îţi vorbea întotdeauna la masă, cum şedea cu tine pe terasă, cum discutaţi împreună subiecte de istorie? Crezi că Marcus n-a fost îngrijorat la gîndul că papă ţi-ar putea lăsa ţie toţi banii prin testament? Nu crezi că în primul rînd din cauza ta Philip nu vine la Penmarric? Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că resentimentele lui Philip faţă de papă nu se datorează numai faptului că şi-a pus amanta mai presus decît soţia, dar şi aceluia că te-a pus *pe tine* înaintea *noastră?* Cum crezi că ne-am simţit cînd am fost expediaţi cu toţii la Allengate şi aruncaţi într-o casă în care tu şi William eraţi micii lorzi ai castelului? Doamne, ne-am simţit de parcă noi, şi nu voi, am fi fost bastarzii! Cum vă mai uram! Întotdeauna v-am urît! Şi încă vă urîm! Mariana nici măcar n-a vrut să vă invite la nuntă, ca să nu ne discreditaţi în societate, dar nu a avut de ales! Nu-i puteam spune lui papă că prezenţa fiului său preferat era indezirabilă. Şi încă ceva: cînd o să moară papă, o să fii dat afară şi tu şi William! Ne-am săturat de voi, bastarzii, pentru tot restul vieţii şi, de îndată ce vom putea, o să vă izgonim cît mai departe de noi.

Am reuşit doar să mai îngaim:

– Dacă o să-mi mai spui încă o dată bastard...

– Bastardule! şuieră Hugh şi scuipă pe jos, la picioarele mele, ca o haimana.

L-am lovit. Ne-am bătut crunt. Eram mai înalt decît el şi aveam o rază de acţiune mai mare, însă el avea corpul mai oţelit. Ne-am bătut pînă cînd ne-am pierdut suflul de oboseală, dar ne-am oprit numai cînd s-a deschis uşa camerei.

Era William.

– Ce naiba se întîmplă aici? întrebă el uluit. V-am auzit de la capătul coridorului! Ce dracu'

Hugh s-a răsucit spre el, incapabil să-şi domolească furia.

– tu, s-a răstit la William, voi amîndoi, voi, bastarzilor!

În timp ce William se uita la el cu ochii măriţi de uimire, el l-a împins şi a ieşit din încăpere, trîntind uşa în urma lui.

M-am prăbuşit pe pat.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă William. Ce s-a întîmplat? Nu l-am văzut niciodată pe Hugh atît de furios! Ce i-ai spus?

După ce, în sfîrşit, am fost în stare să vorbesc, i-am spus doar atît:

– N-o să mă duc în ruptul capului la nunta aia.

4

William şi cu mine am discutat timp de două ore, dar hotărîrea mea era definitivă.

– Nu mă duc, am spus eu. Prezenţa noastră nu e dorită acolo. Toţi ne urăsc, chiar şi Mariana.

– Prostii! mi-a replicat William, care începea să-şi piardă răbdarea. Hugh minte ca de obicei şi tu ştii asta. Şi-a ieşit din fire şi a inventat tot soiul de calomnii. Pur şi simplu nu e adevărat.

– Puţin îmi pasă ce crezi tu – eu nu mă duc!

– Papà va fi furios!

– N-are decît, i-am răspuns eu sec. Dar eu nu mă duc la Londra.

– Bun, dar nu văd de ce trebuie să ţipi la *mine!* zise William pe jumătate amuzat, pe jumătate exasperat. Nu eu am provocat toată cearta!

Dar eu eram furios şi pe el. Bănuiam de mai multă vreme că ieşirile lui cu Marcus seara, la cîrciumile din împrejurimi, nu izvorau numai din dorinţa de a bea bere într-o atmosferă plăcută, dar preferam să-i acord o şansă atîta vreme cît nu aveam nici o certitudine. Acum, însă, cînd nu mai puteam s-o fac, mă simţeam ca şi cum mi-ar fi trădat încrederea. Senzaţia de vinovăţie pentru slăbiciunile lui, pe care, într-un fel, le transferase asupra mea, mă făcea să-i port pică.

– Uite, bătrîne, spuse el conciliant, nu trebuie să stai prea mult timp la Londra. Dacă ai veni doar pentru nuntă şi te-ai întoarce imediat acasă...

– Puţin îmi pasă de spusele tale, am răspuns eu violent. Nu te obosi degeaba, pentru că n-o să mă duc la nunta aia şi nici tu, nici altcineva nu mă poate convinge să-mi schimb hotărîrea.

M-am ţinut de cuvînt. Toţi au plecat la Londra, în afară de mine, care am rămas la Penmarric. Nu m-am dus nici la biserica din Zillan, de teamă să nu-l dezamăgesc pe domnul Barnwell cu purtarea mea. În schimb, am fost de cîteva ori la biserica din St. Just, iar în restul timpului am stat mai mult în camera mea sau m-am plimbat peste turbării. Atunci, profitînd de faptul că eram absolut singur, am încercat să scriu. M-am orientat mai întîi spre proză. Amintindu-mi de proiectul de care îmi vorbise papă cîndva, am început să-mi scriu autobiografia, dar la vîrsta aceea ar fi fost imposibil să am o perspectivă clară asupra propriei tinereţi, aşa că am pus manuscrisul deoparte, într-un sertar, unde avea să zacă, neatins, timp de încă douăzeci de ani. În schimb, poezia mi-a plăcut mai mult. Ore întregi am stat la geam şi am privit marea, încercînd să-mi potrivesc gîndurile într-un tipar verbal fără cusur.

Scrisesem deja şase poeme, pe care intenţionasem să le intitulez „Reflecţii pastorale ale unui tînăr nefericit", cînd existenţa mea solitară a fost curmată brusc. La două zile după căsătorie, papă a sosit singur de la Londra, fără să ne anunţe, şi m-a chemat imediat în biroul lui.

5

Sper că ai să-mi poţi explica absenţa ta, a spus el scurt, pentru că eu n-am ştiut ce să-i spun Marianei. A fost foarte amărîtă.

– Îmi pare rău, i-am răspuns eu înghiţind cu greutate, nu am crezut că o să remarce.

– Bineînţeles că a remarcat! Mi s-a părut o dovadă de egoism din partea ta. Ţi-am spus în repetate rînduri că am vrut să-i ofer Marianei toate condiţiile pentru a se simţi fericită în ziua aceea şi am presupus, desigur, că toţi vom fi nevoiţi să facem unele sacrificii de dragul ei. A luat un trabuc şi a început să-l răsucească. Sînt convins că v-a venit foarte greu, spuse el brusc. Crezi că n-aş fi vrut ca William şi cu tine să staţi la reşedinţa din oraş? Ştiam că n-o să vă placă să staţi la familia Vincent, dar a fost cea mai bună soluţie pe care am găsit-o şi am sperat că veţi fi suficient de rezonabili ca să înţelegeţi şi să mă iertaţi – măcar de dragul Marianei dacă nu din alte considerente. Mai ştiam că nu v-ar fi făcut plăcere ca la recepţie să mă vedeţi împreună cu soţia mea, dar am bănuit că veţi fi atît de generoşi ca s-o toleraţi – cel puţin pe durata unei după-amieze! Dar nu – tu n-ai făcut nici un efort. Nici măcar n-ai schiţat vreo încercare de a mă ajuta cumva. Îţi mărturisesc că m-ai dezamăgit.

N-am ridicat privirea din podea.

– Îmi pare rău.

– Crezi că mi-a fost uşor să închei un armistiţiu cu soţia mea pe timp de două săptămîni?

– Eu...

– Ei bine, nu mi-a fost uşor! Privi furios trabucul. Mi-a venit al dracului de greu. Dacă nu m-aş fi gîndit la Mariana...

S-a oprit ca să-şi aprindă trabucul.

– Papà, îmi pare foarte rău. Acum îmi dau seama cît de egoist am fost. Crede-mă, eram necăjit – şi nu m-am gîndit... Am auzit unele zvonuri cum că Mariana n-ar fi vrut să particip la nunta ei şi că, în secret, se simţea stingherită la gîndul că William şi cu mine am putea fi prezenţi...

– Cine a putut spune aşa ceva?

Am roşit şi am clătinat din cap.

– Aş prefera să nu vorbim despre asta.

– În cazul ăsta, ai fost un prost să dai crezare zvonurilor. Dacă vrei să ştii, Mariana vă îndrăgeşte mai mult – pe tine şi pe William – decît pe Philip şi pe Hugh. A ţinut cu siguranţă mai mult la Rose decît la propria ei mamă. Nu ţi-ai dat seama de asta?

Am lăsat capul în jos şi n-am mai spus mimic.

– Ai auzit o bîrfă ridicolă şi imediat ţi-ai închipuit că nu eşti dorit! Adrian, încearcă să nu mai fii atît de sensibil. De cîte ori trebuie să-ţi spun asta? Trebuie să-ţi revizuieşti concepţiile despre viaţă, altfel, vulnerabilitatea ta excesivă te va doborî. Sînt cu atît mai dezamăgit cu cît în ultimul an am avut impresia că ai reuşit să depăşeşti destul de bine dificultăţile pe care le întîmpinai. Ai fost fericit aici, nu-i aşa?

Am înghiţit din nou cu greu, dar tot n-am reuşit să rostesc o vorbă.

– Nu-i aşa?

– Da, desigur. Dar...

– Da?

– Papà, cînd o să plec la Oxford, nu s-ar putea să-mi petrec vacanţele în reşedinţa din Capitală? Sau chiar la Oxford? Eu... eu nu mă simt legat de Cornwall. Aş prefera...

– O să mai vorbim despre asta la timpul potrivit.

Tonul cu care mi-a vorbit fusese atît de aspru, încît la început am crezut că-l înfuriasem, dar curînd mi-am dat seama că se simţise jignit.

– Oh, papà, n-am vrut să spun că...

– Ascultă-mă, Adrian. Trabucul i se stinsese. Strivi în scrumieră chiştocul ars şi se aplecă spre mine. Eu nu vreau decît să fii fericit. Asta-i tot. Încearcă să-ţi aminteşti că, orice-aş face, oricît de insupor-

tabil sau nedrept vi s-ar părea, nu am urmărit decît acest unic scop. Dacă nu mai vrei să trăieşti la Penmarric după începerea studiilor la Oxford, n-am să încerc să-ţi impun acest lucru. Eşti însă prea tînăr ca să-ţi petreci vacanţele departe de casă şi, oricum, n-aş vrea să te simţi singur şi nedorit. Încearcă să înţelegi.

– Am înţeles, papà. Îmi pare rău, însă – crede-mă! – n-am vrut să te jignesc.

– Să ştii că mă simt jignit numai cînd revii la idcea asta absurdă că n-ai fi dorit aici. Apropo, cine ţi-a băgat în cap prostia că Mariana n-ar fi vrut să vii la nunta ei? A spus ceva Philip duminică, după slujbă?

– Nu.

– A fost unul din fraţii tăi?

Nu i-am răspuns.

– Marcus este incapabil să spună ceva atît de neplăcut şi, dacă n-ai vorbit cu Philip, atunci singurul vinovat este Hugh. Ce copil plicticos! Cînd ne întîlnim, nu-mi spune mai mult de cîteva cuvinte, de scris nu-mi scrie decît o scrisoare pe trimestru, în care nu-mi comunică absolut nimic, şi acum, profitînd de un moment de neatenţie din partea mea, provoacă necazuri. Dacă el este indirect responsabil pentru absenţa ta de la nuntă, te asigur că am să-l chem aici, în biroul meu, şi am să-i spun ce cred despre talentele lui de intrigant!

– Nu, papà, te rog... te rog să n-o faci.

– De ce nu?

– Pentru că ar dovedi – cel puţin aşa ar crede Hugh – că eu aş fi favoritul tău.

– Dar eu nu am favoriţi, zise papà.

– I-am spus şi eu acelaşi lucru, dar nu m-a crezut. El crede că nu-i tratezi cum se cuvine pe fiii legitimi.

– Ce prostie! Toţi fiii mei se bucură de acelaşi tratament. Dacă Hugh doreşte să-i acord mai multă atenţie, n-are decît să stea mai mult la Penmarric, în loc să fugă în fiecare zi, după micul dejun, la Roslyn Farm. Fără îndoială că mama lui i-a băgat în cap prostia că fiii ei n-ar fi la fel de bine trataţi ca tine şi William – n-aş fi deloc surprins să descopăr că ea e răspunzătoare pentru situaţia asta nefericită! Ea a încercat întotdeauna să-i asmută pe copii împetriva mea şi acum coustat că a avut mai mult succes decît îmi-am închipuit. Întîi cu Philip, acum cu Hugh... Philip abia dacă mi-a adresat cîteva vorbe cît am stat la Londra. Dacă aş fi convins că atitudinea lui faţă de mine s-ar putea schimba, aş merge la tribunal şi aş pleda pe lîngă judecător să-l smulgă din ferma aia printr-o stratagemă legală – un fel de trecere

„sub tutela tribunalului", dar îmi dau seama că acum e prea tîrziu, s-au întîmplat prea multe şi o asemenea decizie n-ar face decît să-l înstrăineze şi mai mult de mine, să-l facă să mă privească cu şi mai multe resentimente. Şi totuşi, îmi fac multe griji din pricina lui. Nu este bine pentru el să se îngroape de viu într-o fermă cornwalleză uitată de lume.

Cu un gest reflex, strivi ţigara în scrumieră.

– Ea încearcă acum să-l cucerească pe Jan-Yves, spuse el în continuare, pe un ton plat, dar n-o să reuşească. Sărmanul copil! Îşi dă seama că persoana lui o interesează doar în măsura în care i-ar fi de folos în războiul cu mine. Bietul Jan-Yves! Ar fi trebuit să-l iau cu mine la Allengate, ştiam că aveam datoria să trimit după el, dar, vezi tu, acolo era Rose care se îngrijea de şase din copiii soţiei mele fără să se plîngă şi nu puteam să-i cer să se ocupe şi de al şaptelea, mai ales că reprezenta o nefericită aducere aminte a...

„Brighton!", mi-am spus eu.

– în fine, n-are importanţă. Ce-a fost a fost. Din fericire sau din nefericire, a trecut. N-ar trebui să-ţi vorbesc despre asemenea situaţii. Un lucru să-ţi fie clar – înstrăinarea dintre mine şi soţia mea este definitivă.

– Nu există nici o şansă... pentru o... reconciliere? William şi cu mine ne întrebam...

– Dumnezeule, nu! spuse el apăsat. Niciodată. Adăugă apoi cu o voce aspră, tăioasă: Niciodată. A împins apoi scrumiera cu trabucul strivit şi s-a ridicat în picioare. Dar să schimbăm subiectul. Tu trebuie să scrii două scrisori, ştii asta? Una Marianei ca să-ţi motivezi absenţa şi cealaltă doamnei şi domnului Peter Vincent, ca să-ţi ceri iertare pentru că nu le-ai onorat invitaţia de a sta la ei, aşa cum fusese stabilit.

– Da, papă.

– Atunci nu mai este nimic de adăugat în această privinţă. Purtarea ta a lăsat mult de dorit, dar faptul e consumat. Face parte din trecut. Scrie scrisorile şi vom considera incidentul încheiat.

– Da, papă. Îţi mulţumesc. Îmi pare foarte rău.

– Sînt convins de lucrul acesta. Dar nu mai contează. Şi mie îmi pare rău că ai fost nefericit.

Mi-a zîmbit şi, deodată, toate grijile mi-au dispărut şi m-am simţit din nou tot atît de fericit ca pe vremea cînd nu auzisem încă de Brighton. Cînd l-am privit cu faţa luminată de un surîs, am remarcat:

– Ce mult semeni cu tatăl meu cînd zîmbeşti!

Am rîs amîndoi şi ne-am simţit bine împreună şi nu mi-am dat seama decît mult mai tîrziu că minciunile lui Hugh ar fi putut ascunde şi un sîmbure de adevăr...

6

A fost o nuntă ca-n poveşti, nc-a anunţat Jcannc cu un suspin. Mariana arăta ca o prinţesă. Vcniseră sute de persoane şi în Parliament Square s-a întrerupt traficul. Toate doamnele purtau rochii splendide, dar mama avea cea mai frumoasă rochie dintre toate, cu excepţia Marianei, bineînţeles. O mulţime de fotografi s-au înghesuit să le facă poze după accea.

– Toată lumea mi-a admirat costumul de paj, se laudă Jan-Yves. Şi pe mine m-au fotografiat după nuntă. Un reporter mi-a cerut să-i spun numele pe litere, fiindcă i se părea ieşit din comun. El credea că Yves se scrie E-v-e.

– Mie mi-a plăcut mai mult recepţia de la „Claridges", şi-a amintit Elizabeth. Căsătoria mi s-a părut cam plicticoasă, ca să fiu sinceră – toţi oamenii accia care stăteau în picioare şi ascultau vorbele preotului – dar „Claridges" a fost o încîntare. Am băut o jumătate de pahar de şampanie şi am mîncat trei bezele delicioase. Am încercat şi caviarul, dar bezelcle mi-au plăcut mai mult.

Nu mai conteneau să vorbească despre eveniment. Au povestit atîtea lucruri despre blestemata aia de nuntă încît, la un moment dat, îmi venea să strig „Opriţi!" şi să-mi astup ureehile.

– M-am bucurat atît de mult să-i văd din nou împreună pe mama şi pe papà, mărturisise Marcus. Se înţelegeau de minune. Fusesem îngrijorat la gîndul atmosferei încordate dintre ei, dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. La recepţie, s-au comportat ca orice cuplu căsătorit. Evident, nu singuri, dar cel puţin nu lăsau impresia că ar fi fost dcranjaţi unul de prezenţa celuilalt; în caz contrar, ar fi găsit o scuză pentru a se eschiva.

– Nu se pune problema unei reconcilieri, i-am spus mai tîrziu lui William. Îmi revenisem suficient după şocul provocat de revelaţiile lui Hugh ca să mă simt ruşinat de ieşirea mea precedentă. Îmi dădeam seama că Hugh dorise să mă epateze şi eram furios pe mine că-i făcuscm jocul. Încă mă contrariau preceptele morale ale lui William, dar cram hotărît să accept accastă situaţie neplăcută şi să nu mai încerc să fac abstracţie de el şi dc slăbiciunea lui. O atare atitudine, aşa cum îmi explicase domnul Barnwell, nu rezolva nimic şi, în afară de asta... nu puteam să rămîn mult timp certat cu William. Iar acum, după ce îl asigurasem de imposibilitatea unei împăcări între papà şi doamna Castallack, eram bucuros să-i aduc şi lui liniştea după care tînjisem eu însumi.

– Papà a spus că niciodată nu va fi posibilă o reconciliere, i-am explicat eu lui William. A zis că nici nu se pune problema.

– Chiar aşa? Ce uşurare! Văzîndu-i împreună, mi s-a părut iminentă întoarcerea doamnei Castallack la Penmarric. La drept vorbind, nici un invitat la recepţie n-ar fi bănuit că fusese cîndva soţia unui fermier. M-am trezit chiar admirînd-o, deşi mă îngrijora eventualitatea unei împăcări.

Numai Alice lăsa impresia că nu s-ar fi distrat prea mult la nuntă.

– Nu mă simt bine la petrecerile astea grandioase, cu lume multă, ne-a spus ea sincer. Întreaga atmosferă mă intimidează şi, dacă m-aş lăsa pradă primului impuls, m-aş ascunde după cea dintîi perdea.

– Nu te cred, Alice! i-am răspuns eu.

– Ba da, te asigur că aşa e! Întreabă-l pe domnul Castallack! M-a găsit tremurînd în dosul unui palmier şi a venit special să stea de vorbă cu mine. E un om tare bun, pentru care am o afecţiune deosebită.

Evident, papă aproba prezenţa lui Alice la Penmarric deoarece după nuntă i-a propus să rămînă permanent în calitate de menajeră şi chiar – după cum mi-a spus William – i-a mărit salariul. Lucrul acesta nu mi s-a părut prea surprinzător, deoarece fata atinsese perfecţiunea în domeniu. Nu e mai puţin adevărat că era cam tînără pentru această poziţie, dar numele de Penmar avea o anumită rezonanţă sentimentală pentru servitori, mai ales pentru aceia, ca Medlyn, majordomul, care îşi aduceau aminte cu drag de ea ca fiică a „tînărului domnişor Harry" Dar, indiferent dacă succesul său se datora numelui sau eficienţei ei înnăscute în treburile casnice, cert este faptul că papă nu mai trebuia să-şi facă griji cu administrarea Penmarric-ului, avînd posibilitatea să se concentreze exclusiv asupra lucrărilor sale.

Eram în noiembrie, imediat după întoarcerea Marianei din luna de miere, unde, după cum ne scrisese ea în rezumat, „totul a fost divin" Între timp, i se publicase lui papă o carte despre cariera lui Stephen Langton şi relaţiile lui cu King John pe vremea Interdicţiei[1] şi în perioada imediat următoare. Atît Alice, cît şi eu am citit-o pe nerăsuflate, iar în vacanţa de Crăciun am purtat nenumărate discuţii interesante pe marginea ei, seara, în birul lui papă. Alice se simţea tot atît de atrasă de istorie ca şi de aspectele vieţii de fiecare zi. Bunicul ei avea o vastă bibliotecă, iar ea dobîndise cunoştinţe surprinzătoare în numeroase domenii.

Apoi a început primul trimestru şi, în curînd, o dată cu sosirea primăverii, ne-am regăsit cu toţii acasă, în vacanţă. Marcus, care se întorsese de la Oxford pentru cîteva săptămîni, se afla la reşedinţa de la Londra pentru începutul Sezonului şi-i telegrafiase lui papă ca să-i ceară „ceva bănuţi în plus"

Alice comentase subtil într-o discuţie cu William:

---

[1] În Biserica romano-catolică, interzicerea de a lua parte la Serviciul Divin şi la Comuniune (n.t.).

– Probabil că Marcus s-a împrietenit cu o şleahtă avută de la Oxford.

Dar William nu i-a împărtăşit acest punct de vedere critic, susţinînd că Marcus avea de făcut faţă multor cheltuieli.

– Prostii! l-a contrazis Alice. Este îngrozitor de arogant.

Mai tîrziu, William mi-a spus între patru ochi:

– Alice este tipul de femeie autoritară. Crede că numai ea are dreptate.

– Asta fiindcă de obicei are dreptate, am sărit în apărarea ei.

– Chiar şi aşa, nu ar trebui să dea dovadă de atîta inflexibilitate, a spus William. Detest asemenea manifestări nepotrivite pentru o femeie.

Dar Alice nu se sinchisea de dezaprobarea lui, şi amîndoi au continuat să se înţepe din cînd în cînd, mai ales în privinţa situaţiei politice din ţară şi de peste hotare.

Eram în 1913. Acasă, Camera Lorzilor respinsese legea extinderii dreptului de vot, aşa cum prevăzusem; ca urmare, sufragetele au devenit şi mai combative.

– În ce mă priveşte, nu le pot învinui, a spus Alice, deşi nu sînt de acord cu folosirea violenţei în asemenea circumstanţe.

– N-or să capete niciodată dreptul de vot, replicase William. Dacă mă întrebaţi pe mine, aflaţi că n-or să-l obţină în vecii vecilor.

– Nu-mi amintesc să te fi întrebat vreodată, i-a spus Alice, dar nu crezi că numai un om mărginit poate judeca toate femeile prin prisma manifestărilor unui grup de extremiste?

Camera Lorzilor a mai respins o lege menită să atenueze conflictele permanente din Irlanda.

– Păcat că Lorzii au supravieţuit crizei constituţionale din 1911, a comentat pe un ton sarcastic Alice. Acum, desigur, va urma un război civil în Irlanda.

– Irlandezii îşi merită soarta, a spus William. Oricum, ei se păruiesc întruna şi comportamentul acesta îi face inapţi pentru autoguvernare.

– Nu chiar atît de inapţi precum colecţia aceea de relicve fosilizate de la Westminster, i-a replicat Alice.

În străinătate, războiul balcanic părea iminent, dar toată lumea avea încredere în capacitatea lui Sir Edward Grey de a ţine Britania deoparte şi de a controla situaţia cu obişnuita lui diplomaţie.

– N-o să izbucnească niciodată războiul, a declarat William. Nici un şef de stat european nu doreşte aşa ceva – mi s-a părut evident acest lucru atunci cînd s-a produs ultima criză balcanică.

– Da, dar cît timp poate menţine Sir Edward Grey politica de neutralitate? s-a întrebat Alice. În anumite momente, pur şi simplu nu mai poţi rămîne neutru.

– Exact! am întărit eu. Oricum, eu cred că războiul poate fi şi nobil dacă se poartă în numele dreptăţii şi al libertăţii.

– Nu ştiu cît este de nobil, a spus Alice, dar recunosc că în anumite momente ar putea fi necesar – chiar inevitabil.

– Eu nu sînt de aceeaşi părere, s-a încăpăţînat William. De ce să ne implicăm noi în nesfîrşitele răfuieli ale Rusiei cu Turcia şi în toate ciorovăielile care izbucnesc la celălalt capăt al Europei?

– Austria este interesată de toate „ciorovăielile" slavilor, i-a răspuns repede Alice, şi cine este mînă în mînă cu Austria, aş vrea să ştiu?

– Kaiserul n-o să ne plictisească niciodată, a declarat William. Cît timp are posibilitatea să se îmbrace în uniforme splendide şi să-şi scoată trupele la paradă, ca un copil care se joacă cu soldaţi de plumb, este absolut inofensiv. N-o să ne facă necazuri.

– Prostii, a spus din nou Alice. Oamenii mari care se joacă cu soldaţi adevăraţi, amăgindu-se cu gîndul că nu sînt decît nişte jucării, reprezintă o reală ameninţare pentru lumea civilizată.

– Eşti o adevărată Casandră, i-a zis William, dar sub aparenţa bunei dispoziţii se ghicea o notă de iritare. Eu însă tot nu cred că va izbucni războiul.

– Ce părere are Churchill?

– Churchill este un aţîţător la război iresponsabil!

– Nici eu nu cred că va fi război – cel puţin deocamdată, am intervenit eu, întrucît conversaţia ameninţa să devină prea violentă. Dar dacă ar izbucni un război, sînt sigur că s-ar datora exclusiv faptului că cineva ar arunca peste bord toate principiile unui comportament civilizat într-un fel atît de neruşinat încît nu ne va mai rămîne de ales decît intervenţia directă. În definitiv, cînd se produce un conflict deschis între bine şi rău – cînd propriile principii sînt în joc – nu ai altă cale decît să aperi ceea ce crezi că e drept. După părerea mea, nu există un motiv mai bun pentru a justifica lupta.

În final, amîndoi au fost de acord cu mine în această privinţă. Am răsuflat uşurat. Nu-mi plăcea să-i aud certîndu-se, fiindcă mă simţeam mereu prins la mijloc. De obicei, împărtăşeam părerea lui Alice, dar nu voiam s-o susţin cu prea mult entuziasm din dorinţa de a-i rămîne loial lui William.

A venit şi vara. Pericolul declanşării celui de-al doilea război balcanic a fost îndepărtat cu abilitate de oamenii de stat europeni, iar Sir Edward Grey a atins noi culmi ale popularităţii.

– Ţi-am spus eu că aşa o să fie, ricană William.

– N-am susţinut niciodată că o să izbucnească războiul anul acesta, i-a răspuns Alice, dar o deranja vizibil faptul că William avusese dreptate şi ea nu.

Mariana împreună cu soţul ei ne-au vizitat către sfîrşitul lui iulie, dar Cornwall-ul li s-a părut probabil prea provincial, căci n-au rămas

prea mult timp. După plecarea lor, papă a mai petrecut un timp la Oxford şi, în lipsa lui, Penmarric a răsunat de strigătele furioase ale lui Jan-Yves, care declara că n-are de gînd să se ducă în septembrie la internat. Cînd papă s-a întors de la Oxford, am crezut că va găsi obositor comportamentul rebel al celui mai tînăr membru al familiei, dar m-am înşelat, pentru că papă a manifestat indulgenţă faţă de protestele lui vehemente, promiţîndu-i că o să-l viziteze la şcoală împreună cu William la jumătatea trimestrului.

În sfîrşit a venit Crăciunul. Aveam acum optsprezece ani, eram foarte înalt şi încă mult prea slab, dar tenul mi se curăţase şi nu mă mai simţeam aşa de stîngaci cînd intram într-o cameră. Începusem să apreciez că viaţa devenea tot mai frumoasă şi, în timp ce iarna se topea în primăvară, am început să mă gîndesc cu plăcere la perspectiva intrării la Universitatea din Oxford, în toamnă. În iulie, cînd s-a terminat ultimul trimestru la Winchester, m-am întristat la gîndul că se terminaseră zilele de şcoală, dar deprimarea nu m-a ţinut mult şi curînd eram înapoi la Penmarric, unde reîncepeam discuţiile cu Alice despre evenimentele curente.

Totuşi, noutăţile de ultimă oră au fost suficiente pentru a-mi reactiva depresiunea. În Balcani se produseseră noi tulburări, dar nimeni nu le lua în serios, deoarece ştiam cu toţii din experienţa anterioară că prin diplomaţie puteau fi aplanate conflictele. Adevăratele necazuri le întîmpinam însă în ţară. Sufragetele dădeau foc clădirilor, dinamitau trenurile şi chiar amplasau bombe în biserici. În Irlanda izbucnise războiul civil. Şi atunci a devenit mai clar pentru toată lumea că îngrijorătoarea lipsă de unitate din ţară îşi pierdea din importanţă în raport cu influenţa din ce în ce mai slabă a diplomaţiei în afara graniţelor. La începutul acelei veri şi chiar după asasinatele de la Sarajevo, încă mai speram că politica de neutralitate ne va scuti de necazuri şi că, în măsura în care ne vom păstra calmul, crizele de peste hotare se vor dezamorsa în modul obişnuit. Acum, însă, marele public a devenit conştient de faptul că Europa era împărţită în tabere adverse, că diplomaţia ajunsese într-un impas şi că al treilea război balcanic, departe de a se dezamorsa, ameninţa să se transforme într-un conflict de proporţii.

Şi totuşi, lumea vorbea de pace. Tocmai citeam raportul inserat în *The Times* după un discurs ţinut de Lloyd George, în care afirmase că situaţia internaţională fusese mult mai tulbure în 1913, cînd papă mi-a spus pe neaşteptate:

– Vrei să vii un moment în birul meu? Vreau să-ţi arăt ceva.

Crezînd că poate terminase de redactat *addenda* la ultima sa lucrare (un articol despre controversatul William Marshal), l-am urmat în birou. Mă simţeam flatat ori de cîte ori îmi vorbea despre muncă lui şi îmi manifestam de fiecare dată interesul pentru scrierile lui.

Acum însă mă înşelasem asupra scopului invitaţiei sale. În clipa în care am intrat în încăpere, nu s-a îndreptat spre hîrtiile de pe birou, ci spre un ceas de aur ce se afla pe o măsuţă alăturată.

– L-am descoperit zilele trecute, a spus luînd în mînă ceasul şi lanţul. Eu am un ceas foarte bun, pe care mi l-a dăruit tatăl meu cînd am împlinit douăzeci şi unu de ani, aşa că nu mai am nevoie de un altul. Mi-ar face plăcere să-l porţi tu. Iniţial, aveam de gînd să aştept pînă cînd o să împlineşti şi tu douăzeci şi unu de ani, dar pe urmă mi-am spus că meriţi o răsplată pentru succesele obţinute la Winchester. Profit de ocazie pentru a-ţi ura să ai parte de aceleaşi satisfacţii în anii pe care-i vei petrece la Oxford.

Mi l-a întins. Eram atît de plăcut surprins încît n-am fost în stare să scot un cuvînt. Dar, după ce am ţinut ceasul în palmă un moment şi mă pregăteam să spun „cît este de frumos!", am văzut inscripţia de pe spatele ceasului şi am amuţit.

Au urmat cîteva clipe de tăcere.

– După cum vezi, i-a aparţinut tatălui meu, a spus papă. L-a primit, la rîndul lui, de la tatăl său cînd a împlinit douăzeci şi unu de ani, dar în pofida vîrstei lui venerabile, merge excelent, probabil pentru că nu a fost folosit timp de un sfert de secol. L-am dus la Penzance săptămîna trecută să-l verifice şi merge perfect.

Am privit atent inscripţia gravată: „LAURENCE CASTALLACK, 22 martie 1864" După cîteva secunde, am spus rar:

– Nu mi se cuvine mie.

– De ce nu? m-a întrebat papă. Tu eşti cel care-i seamănă cel mai mult. Cred că şi el ar fi dorit să-l porţi tu. Nici nu-ţi dai seama cît de tare i-ar fi plăcut să ştie că am avut un fiu care-i semăna.

– Da' ce vor spune ceilalţi?

– Sper să nu fie atît de copilăroşi încît să protesteze! Sînt încă liber să-mi dăruiesc obiectele personale cui doresc. Dacă i-aş da ceasul lui Marcus, mai mult ca sigur că l-ar amaneta şi ar cheltui banii pe trandafiri pentru ultima lui cucerire. Dacă i l-aş oferi lui Philip, nu l-ar accepta, iar dacă i l-aş da lui Hugh – dar, fir-ar să fie, de ce să i-l dau lui? Vreau să ţi-l dăruiesc ţie. Ia-l şi bucură-te de el, iar dacă vreunul din fraţii tăi se va simţi jignit, spune-i să mi se adreseze mie şi o să-i dau răspunsul cuvenit.

Nu am mai protestat. Copleşit de emoţie, am mai îngăimat cîteva cuvinte de mulţumire, dar cînd am ieşit din birou şi am pornit în căutarea lui William, mă mustra conştiinţa la gîndul că, într-o bună zi, fraţii mei vitregi vor afla cu surprindere cît de generos fusese papă cu mine.

Capitolul şapte

Regele (i-a dat) lui Geoffrey un inel pe care era montat un safir extrem de preţios...

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

Nu era absurdă presupunerea că... el, bastardul favorit, i-ar fi putut succede la tronul Angliei.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

Băieţii – pentru că nu atinseseră încă vîrsta maturităţii – îşi formulau propriile revendicări şi ardeau de nerăbdare să se răzvrătească împotriva dragului, dar despoticului lor stăpîn.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

1

Spre surprinderea mea, cadoul pe care-l primisem de la papà a fost privit aproape cu indiferenţă.

– Ce oribilă relicvă victoriană! a exclamat Marcus în aceeaşi seară, cînd mi-am etalat ceasul. Dragă amice, îmi pare bine că ţi l-a dăruit ţie!

– Merge? s-a informat politicos Hugh şi, auzind răspunsul meu afirmativ, a adăugat: O să se strice curînd. Aşa se întîmplă de obicei cu ceasurile astea vechi.

Jeanne, care la cei paisprezece ani, admira tot ce-i ieşea în cale, exclamase:

– Oh, dar e atît de frumos! Chiar dacă se va defecta, o să-l poţi purta ca pe o podoabă.

– Ai dreptate, a conchis Marcus împăciuitor. Este, într-adevăr, o piesă antică foarte interesantă, în măsura în care îţi plac asemenea obiecte.

În concluzie, m-am liniştit la gîndul că au primit destul de bine această noutate.

Două zile mai tîrziu, Marcus m-a abordat la micul dejun:

– Ce-ai de gînd să faci în dimineaţa asta? N-ai vrea să călăreşti cu mine? E o zi splendidă şi mă plictisesc să călăresc singur.

Am rămas surprins, întrucît nu-mi aminteam ca Marcus să-mi fi făcut vreodată o astfel de invitaţie, dar n-aveam nici un motiv să-l suspectez de vreun gînd ascuns. Probabil, aşa cum spunea, nu avea chef să călărească de unul singur. William era prea ocupat cu treburile moşiei pentru a-şi permite să călărească de plăcere în timpul săptămînii, iar Hugh plecase, ca de obicei, fie la fermă, fie în expediţiile sale solitare.

După un moment de ezitare, i-am spus:

– Foarte bine, este într-adevăr o dimineaţă ideală pentru călărie. Unde vrei să mergem?

– Oh... ce-ar fi să traversăm mlaştinile din jurul lui Carn Kenidjack?

– Perfect. Mă duc să mă schimb. Ne vedem la grajduri peste zece minute.

Am pornit pe alee, apoi de-a lungul drumului către St. Just. Era într-adevăr o dimineaţă limpede, cu o briză răcoroasă ce adia dinspre mare. Dincolo de St. Just, am urmat drumul spre Botallack, Pendeen şi Morvah, apoi am luat-o pe cărarea ce traversa turbăriile.

Vechiul indicator bătut de vînturi se afla în acelaşi loc. I-am privit braţul decolorat pe cînd treceam pe lîngă el şi am citit inscripţia familiară: „Către Zillan, Chûn şi mina Ding Dong"

– Nu vrei să mergem la Chûn? mi-a strigat Marcus. De pe culme, imaginea este grandioasă.

– De acord.

În primul moment m-am simţit jenat, căci mi-a revenit în memorie vizita pe care o făcusem cu Hugh cu doi ani în urmă la Chûn, înainte de a merge la Roslyn Farm, dar curînd mi-a trecut. Era o dimineaţă perfectă pentru călărie şi, în timp ce treceam pe lîngă Carn Kenidjack, cerul se acoperise de nori albi, care aruncau umbre peste ierburi. Atunci cînd cărarea s-a mai lărgit şi am putut călări unul lîngă altul, Marcus a început să-mi vorbească despre Oxford, povestindu-mi anecdote amuzante din viaţa lui de-acolo; curînd, însă, cărarea s-a strîmtat din nou şi conversaţia a devenit mai dificilă. Am încercat să mai schimbăm cîte o vorbă, dar vîntul ne smulgea cuvintele de pe buze şi le ducea departe, astfel că, după un timp, am renunţat şi am călărit în tăcere printre ierburi. Am trecut de Carnyorth Circles, am traversat drumul care dădea în şoseaua de la St. Just la Penzance şi am luat-o din nou peste mlaştini, tăind pe lîngă marginea lui Woon Gumpus Common. Drumul urca acum întruna şi în cele din urmă am ajuns pe culme, unde se vedeau zidurile bătrîne ale Castelului Chûn.

– E o priveliște extraordinară, nu-i așa? îmi strigase Marcus peste umăr. Ce albastră este marea în jurul lui Mount's Bay!

Priveliștea era într-adevăr superbă. Am rămas cîteva minute cu ochii spre sud înainte de a ne întoarce spre nord, către Morvah și stînci.

– Hai să ne odihnim puțin la castel, mi-a propus Marcus. Ne putem adăposti de vînt îndărătul zidurilor.

– Bine.

Am ajuns la zidurile exterioare ale castelului, am descălecat și ne-am dus caii în incinta zidurilor interioare. Tocmai mă pregăteam să leg frîul de un colț de stîncă, cînd am auzit o voce binecunoscută în spatele meu.

– Ia te uită! Nu mă așteptam să te întîlnesc aici!

M-am întors. Philip se rezema de zid și alături de el se afla Hugh.

– Măi, măi, măi! exclamă și Marcus, mimînd surpriza. Ce coincidență!

Și-au zîmbit unul altuia, apoi s-au întors spre mine. În timp ce zîmbetele se stingeau din priviri, îmi simțeam inima zbătîndu-se în piept.

– Te rog, hai să nu ne mai prefacem, i-am zis lui Marcus. În primul rînd, nu văd de ce ai recurs la stratagema asta. Dacă mi-ai fi spus că tu, Philip și Hugh aveți ceva de discutat cu mine la Chûn, aș fi venit din proprie inițiativă.

– Știi prea bine că n-ai fi procedat așa, ripostă Philip. I-ai fi zis lui Marcus să se ducă dracului.

Mi-am stăpînit răspunsul furios ce-mi stătea pe buze și i-am răspuns politicos:

– Asta este părerea ta. Dar întrucît ne aflăm aici, sînt de acord să discutăm orice doriți. Vă ascult.

Tăcere. Le simțeam privirile reci care mă cîntăreau cu ostilitate. Am strîns pumnii și am așteptat.

– Să ne așezăm, a spus deodată Marcus. În definitiv, nu are nici un rost să stăm aici ca niște personaje de tragedie. Fumezi, Adrian? Ia o țigaretă.

– Nu fumez, mulțumesc, am spus eu încordat, urmărindu-l cum scoate un pachet de țigări ca să le ofere lui Philip și lui Hugh.

Și-au aprins cu toții țigaretele. Ne-am așezat la întîmplare pe jos, Philip cu spatele rezemat de vechiul zid, Hugh pe o stîncă, iar Marcus și cu mine pe un petic de iarbă. Deși cerul era brăzdat de nori albi și înalți, soarele radia căldură. Caii își mișcau nerăbdători capetele, așteptîndu-ne.

– Cine conduce ostilitățile, Marcus? a întrebat Philip. Tu sau eu? Pari cam lipsit de chef.

– Căutam doar un mod civilizat de a ataca problema, a spus Marcus cu o sinceritate cuceritoare. Mi-a zîmbit. Îmi pare tare rău de toată chestia asta, bătrîne, dar adevărul este că sîntem cu toţii cam, cum să spun, cam încurcaţi în anumite privinţe şi ne-am gîndit că o discuţie...

– Dumnezeule, Marcus! îl întrerupse Philip. Nu poţi să spui lucrurilor pe nume? S-a aplecat în faţă şi în clipa aceea mi-am dat seama că preferam sinceritatea lui brutală eforturilor lui Marcus de a părea prietenos. Uite ce e, mi se adresă direct Philip. Sînt unele lucruri pe care noi dorim să le aflăm de la tine. În primul rînd, de ce ţi-a dat tata ceasul de aur al bunicului?

După o scurtă tăcere, i-am răspuns:

– A dorit să mi-l dea mie.

– De ce?

– Fiindcă avea senzaţia că şi bunicul ar fi vrut acelaşi lucru.

– De ce?

– A spus că seamăn cel mai mult cu bunicul.

Au rumegat în linişte această declaraţie neplăcută.

– Nu ai nici un drept să porţi ceasul acela, a spus în sfîrşit Philip.

– Am toate drepturile, am ripostat eu. l-a aparţinut lui papà, iar el mi l-a dat mie, aşa cum avea dreptul legal s-o facă. Nu există vreo lege care să te împiedice să accepţi un cadou de la cineva îndreptăţit să ţi-l ofere.

– În clipa de faţă pari a fi în termeni foarte buni cu tata.

– Este adevărat.

– Ce joc faci acum?

– Nu înţeleg.

– Ţi-a dat bani?

– Desigur! Nu face nici un secret din faptul că îmi acordă alocaţie.

– Vreau să spun, ţi-a dat vreodată o sumă mare de bani peste alocaţie?

– Nu, dar chiar dacă ar fi făcut aşa ceva, nu este treaba voastră,

– Ba da, este. Tu nu ai nici un drept la banii lui.

– Dacă el hotărăşte să-mi dea un bun care-i aparţine, atunci, de bună seamă, am dreptul să-l primesc.

– A discutat cu tine despre testamentul lui?

– Da, de fapt, asta s-a întîmplat o singură dată. Ne-a spus că, deşi William şi cu mine ne-am putea aştepta la un legat testamentar, majoritatea averii lui va avea altă destinaţie, iar noi va trebui să ne cîştigăm existenţa.

Hugh a întrebat cu un aer nepăsător:

– Cînd a fost asta?

– Acum trei ani.

– Acum trei ani?

– Da, după moartea mamei mele.

– În prezent e depăşit, nu mai are importanţă.

N-am spus nimic.

– Dar în ultima vreme nu a mai discutat testamentul cu tine?

– Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi fost treaba voastră, iar eu ar fi trebuit s-o consider o informaţie confidenţială. Dacă ar dori să discute afacerile lui personale cu vreunul din voi, desigur că ar face-o el însuşi.

– Speri, desigur, ca legatul să fie important?

– Nu mă aştept deloc să fie mare. În caz contrar, papă nu mi-ar fi spus că va trebui să-mi cîştig existenţa.

S-au uitat toţi la mine.

– Vezi tu, Adrian, a început Marcus, dar a fost întrerupt.

– Dacă nu te superi, Marcus, lasă-mă să conduc eu discuţia, a zis Philip.

M-a privit din nou şi, într-un tîrziu, mi-a spus:

– Dacă îţi închipui un singur moment că poţi să ne iei moştenirea...

– Dar tocmai ţi-am spus...

– N-are a face ce-ai zis acum. Te-ai referit la o discuţie pe care aţi avut-o cu trei ani în urmă, dar pe noi nu ne interesează trecutul, cum poate te interesează pe tine! Pentru noi contează prezentul – şi viitorul. Noi credem...

– Dacă îţi închipui cumva – l-am întrerupt eu, încercînd să mă stăpînesc – că eu am pus la cale un complot monstruos pentru a vă înşela pe toţi, trebuie să fii nebun de legat! Eu nu vreau blestemata voastră moştenire! Eu detest Penmarric! Nu neg că papă şi cu mine ne simţim bine împreună, dar dacă întîmplător papă mă preferă pe mine, Philip Castallack, nu văd de ce l-aş condamna. Ce ai făcut tu ca să-i cîştigi afecţiunea? Nici cel mai mic efort de a te apropia de el! Dacă mă preferă pe mine, numai tu eşti de vină!

– Aşadar, tu chiar *încerci* să-i cîştigi afecţiunea şi să-l determini să modifice testamentul în favoarea ta, a conchis Philip. Noi credem că asta faci. Hugh şi Marcus au remarcat cum încercai să-i atragi atenţia asupra ta, pretinzînd că te-ar interesa munca lui. Au observat că petreceai ore întregi în blestematul lui de birou. Au remarcat...

– Potoleşte-te, Philip, l-a întrerupt Marcus. Potoleşte-te!

– Dacă nu ţi-ai propus să furi moştenirea, a spus Hugh cu o voce mieroasă, atunci dă-i lui Marcus ceasul de aur al bunicului în gaj pentru buna ta credinţă.

– Cuvîntul meu este chezăşia bunei mele credinţe! am zbierat la el. Un mincinos ca tine e incapabil să înţeleagă aşa ceva! Ceasul bunicului este al meu şi rămîne în posesia mea şi asta-i tot ce am de spus în această chestiune.

Am dat să mă scol.

– Stai jos, a spus Philip. N-am terminat încă.

– Ba da, în ceea ce mă priveşte.

– Stai jos!

– Să fiu al dracului dacă vreau!

Ne aflam faţă în faţă, cu pumnii strînşi şi muşchii încordaţi. Pentru prima dată în viaţa noastră, nu el era cel mai înalt.

– Vă rog! a exclamat Marcus, ridicîndu-se agitat. Să fim civilizaţi. Fără violenţă, vă rog.

Am făcut un pas înapoi, am ridicat din umeri şi mi-am vîrît pumnii în buzunarele pantalonilor.

– Ce altceva mai aveţi de spus? am întrebat cu vădită răceală, adresîndu-mă lui Philip.

– Un singur lucru, a spus el. Marcus şi cu mine avem nevoie de bani şi nu vom tolera încercările tale de a ne sta împotrivă. Dacă vrei să ne faci dovada bunelor tale intenţii, trebuie să ne ajuţi în două privinţe. Mai întîi să găseşti o copie a ultimului testament al tatii şi să vezi ce conţine. Tu ai acces la hîrtiile lui şi, dacă te-ar prinde la el în birou, ai putea susţine că te interesează un manuscris de-al lui, mă rog, găseşti tu o scuză! Din cîte am auzit, tu oricum îţi petreci majoritatea timpului în biroul lui. După ce găseşti testamentul, arată-l lui Marcus şi Hugh, ca să-l citească şi ei. Vrem să ştim cum sînt împărţiţi banii, ca să putem cere o parte înainte.

– Dacă îţi închipui cumva că am să mă strecor în biroul lui şi am să-i cotrobăi prin hîrtii ca un hoţ ordinar...

– Vrei să ne dovedeşti bunele tale intenţii, parcă asta voiai, nu?

– Sub nici o formă n-o să mă cobor pînă într-atît încît să mă comport atît de josnic!

– Fir-ai al naibii, Adrian! Doar n-o să ne stai în cale! Noi avem nevoie de banii ăştia şi vrem să ştim conţinutul testamentului. Dacă nu faci aşa cum ţi se spune...

– Da? Care este următoarea ameninţare?

– Marcus o să aibă grijă să nu rămînă un singur suflet la Oxford care să nu cunoască adevărata ta relaţie cu eminentul istoric Mark Castallack. Ai să vezi cum o să-şi dea toţi coate în spatele tău cînd o să începi primul trimestru la Oxford.

Vîntul s-a strecurat printre zidurile de piatră şi mi-a răcorit obrajii. Am reuşit să-mi păstrez calmul.

– Marcus n-ar fi în stare să se comporte ca un real bastard, am spus eu apăsat, bîlbîindu-mă puţin la articularea cuvîntului detestat. Asta este ameninţarea cea mai deşartă din cîte am auzit. Foarte frumos! Aşadar, voi vreţi să fac pentru voi treaba aceea murdară, să aflu ce conţine testamentul şi aşteptaţi un răspuns. Ei bine, n-o s-o fac. Nu mi-aţi spus însă care este a doua favoare pe care vreţi să mi-o cereţi?

Erau furioşi cu toţii. Marcus se înroşise la faţă din cauza insinuării că n-ar fi fost în stare să împlinească o ameninţare. Hugh era vînăt de indignare că mă arătasem atît de neascultător, iar Philip amuţise de furie pentru că eu refuzasem să mă las intimidat.

– Ei bine? am întrebat. Despre ce este vorba? Care este cel de-al doilea lucru pe care vreţi să-l fac?

Philip a reuşit să se controleze. Cînd a început să vorbească, soarele s-a ascuns după nori şi vîntul a şuierat peste cîmpul întunecat, alterîndu-i vocea, care părea să vină de undeva de departe.

– Du-te la prietena ta Alice Penmar şi vezi dacă i-a luat locul mamei tale în dormitorul tatii.

2

După o lungă tăcere, am reuşit să-mi compun un zîmbet disprețuitor.

– Eşti nebun, i-am spus şi m-am îndreptat spre calul meu.

– Adrian, dacă nu ne ajuţi, asta înseamnă că urmăreşti să obţii ceva de la tata. Ar fi de-ajuns o singură scînteie de sentiment fratern...

– Să nu îndrăzniţi să-mi vorbiţi mie de sentimente frateme! M-am întors pe călcîie şi le-am strigat clocotind de furie: Buni fraţi aţi mai fost! Cred că dacă aş cădea de pe cal şi mi-aş rupe un picior, aţi călări mai departe şi m-aţi abandona fără ezitare. Şînteţi cei mai mărginiţi şi imorali ticăloşi pe care i-am întîlnit vreodată şi îmi pare rău pentru papă că trebuie să vă tolereze şi să-şi îndeplinească obligaţiile paterne faţă de voi. Şi dacă sînteţi atît de vrednici de dispreţ încît să bănuiţi că Alice Penmar, o nepoată de preot, fată decentă şi cinstită ar putea...

– Tata nu se sinchiseşte de respectabilitate, spuse Philip. Ai uitat de mama ta?

Doamne, tu...

– Te rog, Philip, i se adresă pe un ton apăsat Marcus, nu vorbi aşa de mătuşa Rose. Să nu spui nimic rău despre ea. Nu e drept.

– Şi, în afară de asta, a intervenit Hugh afabil, noi discutăm despre Alice. Cazul mătuşii Rose nu este concludent, deşi ar putea ilustra

gusturile lui papà în această privinţă. Şi acum să discutăm chestiunea fără pasiune, fără să ne înfierbîntăm sau să ne pierdem în amănunte nesemnificative. Adrian, sînt sigur că eşti destul de inteligent ca să-ţi dai seama că Alice ne interesează numai în măsura în care, prin intermediul ei, îl putem şantaja pe papà. De exemplu, dacă ezită să le dea lui Marcus şi Philip o parte din bani, s-ar putea să exercităm o uşoară presiune – înţelegi? La o analiză sumară a faptelor pe care le avem la dispoziţie, cred că este foarte probabil să fi pus ochii pe Alice. Dacă a trecut sau nu la fapte este irelevant, dar, după părerea mea, se va întîmpla cu siguranţă. Judecă şi tu! Aşa cum ştiu cu toţii, papà nu poate trăi fără o femeie şi, oricît a ţinut la mătuşa Rose, eu nu cred să fi dus o viaţă chiar atît de austeră după moartea ei. Cu toate acestea, în ultima vreme n-a părăsit Penmarric. A lucrat pe tot parcursul verii şi, în acest răstimp, i-a ţinut gospodăria această tînără femeie de douăzeci şi doi de ani, fără legături de sînge cu el, în ciuda numelui, necăsătorită şi – dacă pot folosi o expresie de la ţară, întrucît nu sînt doamne de faţă – tocmai coaptă pentru a fi culeasă. Nu, aşteaptă! Nu mă întrerupe! Ascultă-mă pînă la sfîrşit! Nu am nimic împotriva lui Alice: e tînără, isteaţă, ştie să asculte cînd el se afundă în hăţişurile istoriei. Pe de altă parte, ea este urîţică şi brunetă – ai observat preferinţele lui papà pentru femeile blonde? – şi prea slabă. Aşadar, se pune următoarea problemă: oare tinereţea – bărbaţii de vîrsta lui papà sînt atraşi de fetele tinere – şi inteligenţa contrabalansează absenţa calităţilor fizice? Avînd în vedere că lui papà i s-au oferit suficiente satisfacţii fizice pentru a-i ajunge o viaţă întreagă şi că se află la o vîrstă cînd aspectul fizic încetează să mai fie atît de important ca personalitatea, cred că, după toate probabilităţile, răspunsul este afirmativ.

– Ai putea să vorbeşti cu ea, mi s-a adresat Philip, să-i observi pe amîndoi cînd sînt împreună – în definitiv, tu eşti în permanenţă cu ei! Dacă reuşeşti să stabileşti existenţa unei relaţii mai intime între Alice şi tata...

I-am repezit un pumn în bărbie.

S-a clătinat, a căzut pe spate şi s-a rostogolit pînă în zid, urlînd de furie şi de durere.

– Dumnezeule! a exclamat Marcus tulburat. Ştiam că n-o să meargă. O ştiam prea bine.

– Taci din gură! l-a repezit Hugh şi s-a întors spre mine: O să-ţi pară rău pentru asta. Ai să regreţi amarnic cînd o să ajungi la Oxford. Nu ţi-am cerut decît un minimum de cooperare ca să ne dovedeşti buna ta credinţă, dar n-ai fost în stare nici măcar de atîta lucru! Noi

ţi-am întins o mînă ca să devenim prieteni şi să mi te alături, dar tu ne-ai întors ostentativ spatele. Şi, ca şi cînd n-ar fi fost de-ajuns, a mai trebuit să-ţi suportăm şi morga asta detestabilă şi să-ţi ascultăm justificarea pentru conduita ta ipocrită!

Am vrut să-l lovesc şi pe el, dar s-a ferit la timp. Philip s-a ridicat de jos, scuipînd sînge şi înjurînd. Mă depăşeau prin număr.

– Şi acum, bastardule, a spus Philip, ai să-ţi doreşti să nu fi venit aici. Nu-mi sta în cale, Marcus!

Nu aveam de ales. M-am întors, am luat-o la goană şi am sărit în şa. Hugh a încercat să mă oprească în vreme ce dădeam bice calului ca să iasă din cercul interior, dar Marcus l-a prins de braţ şi aşa am reuşit să scap. Am ieşit pe poarta castelului şi am luat-o la galop de-a lungul crestei cît a putut să mă poarte de repede calul şi, cînd am întors capul şi am privit peste umăr, i-am văzut pe toţi trei în picioare în faţa zidurilor, Philip continuînd să-şi frece bărbia.

3

Cînd am ajuns la Penmarric, tremuram din cap pînă în picioare, incapabil să-mi reprim reacţia nervoasă provocată de scena petrecută la Castelul Chûn, şi-mi simţeam articulaţiile degetelor de la mîna dreaptă umflate. M-am dus în baia de sus, mi-am spălat mîna şi am aplicat o loţiune dezinfectantă, dar continuam să tremur aşa de tare, că m-am strecurat în sufragerie şi am tras un gît de coniac din carafa de pe bufet. După aceea m-am simţit mai bine şi m-am retras în camera mea, unde am încercat să-mi limpezesc gîndurile. Nu era nimic de făcut. Nu puteam să dau fuga la papà ca un copil rătăcit şi să-l anunţ că fiii lui legitimi complotează împotriva lui. Asta ar fi semănat cu delaţiunea unei secături. Şi cu siguranţă nu puteam să-i spun nici lui Alice cît eram de amărît că Philip, Marcus şi Hugh o credeau amanta lui papà. Mă simţeam neputincios. Aveam doar certitudinea că se săpase o prăpastie fără fund între mine şi fraţii mei vitregi, iar dacă Marcus punea în practică ameninţarea celorlalţi doi, statutul meu la Oxford avea să fie pus în primejdie.

Primul gînd ce mi-a trecut prin minte a fost că trebuia să părăsesc Penmarric.

Cu toate acestea, nu mă complăceam în postura de fugar în faţa situaţiei neplăcute în care mă puseseră fraţii mei vitregi. Încăpăţînarea mea se răzvrătea împotriva unei acţiuni pe care mai tîrziu aş fi socotit-o laşă şi bicisnică. Am continuat să analizez problema pe toate feţele şi

am trecut prin sită fiecare minut al scenei petrecute la Chûn. În final, am recompus cu o claritate stingheritoare imaginea prietenei mele Alice Penmar.

Ştiam că nu există nici o relaţie imorală între ea şi papă. E adevărat că nu ştiam nimic despre legăturile amoroase, dar îmi aminteam cît de diferită era mama în prezenţa lui papă, cît de vioaie şi veselă devenea. Alice se comporta în acelaşi fel. Îmi aminteam şi cum o privea uneori papă pe mama; dar la Alice nu s-a uitat niciodată cu aceiaşi ochi. De fapt, atitudinea lui faţă de ea era atît de evident paternă, încît m-am întrebat de ce nu puteam alunga fără efort ideea unei relaţii intime între ei. În realitate, nu o puteam alunga. Nu-mi ieşea din minte logica dezgustătoare cu care Hugh analizase cusururile şi calităţile pe care un bărbat ca tatăl meu le-ar putea descoperi la Alice. În suflet mi se strecurase suspiciunea neliniştitoare că sub declaraţiile fără acoperire ale lui Hugh ar putea exista un mic şi nedorit sîmbure de adevăr.

Nu era imposibil ca papă să se îndrăgostească de ea.

Evident, n-ar iubi-o aşa cum a iubit-o pe mama, dar ar plăcea-o, ar respecta-o şi, poate, dacă ar vrea şi ea...

Am încercat să-mi spun că ea n-ar fi dorit lucrul acesta, dar nu am reuşit.

Mama mea a vrut.

M-am ridicat din pat, am coborît la parter şi, mînat de neastîmpăr, am început să măsor cu paşi mari camera de biliard. Mi-am dat seama că devenisem nesigur de propriile mele sentimente; în mintea mea se produsese o adevărată confuzie. Într-un fel, eu o iubeam pe Alice şi la început, cînd am făcut cunoştinţă cu ea, mă impresionase atît de tare încît admiraţia se transformase într-o dragoste de adolescent, dar acum ştiam prea bine că sentimentele mele pentru ea nu se deosebeau cu nimic de acelea ale unui frate pentru sora lui mai mare, de care era profund ataşat. Nu simţisem niciodată pentru Alice acea suită jenantă de reacţii care însoţise toate întîlnirile mele cu vara ei, Rebecca Roslyn; în realitate, dragostea mea pentru Alice, chiar în momentele de vîrf, se situase mereu pe un plan ideatic. Cu toate acestea, o iubeam. Îmi era foarte dragă şi nu puteam accepta ideea că tatăl meu ar avea faţă de ea intenţii imorale.

M-am oprit la fereastră şi am privit spre terasă. Nevoia de a fugi de Penmarric era atît de puternică încît îmi dădea ameţeli. Lucrurile se complicau datorită duşmăniei faţişe pe care mi-o declaraseră fraţii mei. Pe de altă parte, nu puteam să asist nepăsător la o nouă înflorire a unor sentimente de dragoste care n-aveau să fie confirmate prin că-

sătorie, un nou episod în care doi oameni buni şi decenţi s-ar fi încurcat într-o relaţie penibilă şi degradantă. Eram revoltat. Mi-au revenit în memorie amintirile urîte de la Brighton, însoţite de un val de greaţă, şi în conştiinţa mea prindea contur un singur gînd: trebuie să plec de la Penmarric. Sub nici o formă nu mai puteam rămîne aici.

Am auzit voci răsunînd în hol.

Philip i se adresa lui Medlyn:

– Spune-i tatălui meu că vrem să-l vedem. Imediat. Apoi Hugh a adăugat ceva inînteligibil.

Din capătul holului, am auzit vocea tremurătoare a bătrînului Medlyn:

– Nu, domnule Hugh, nu l-am văzut pe domnul Adrian. Ştiam că a ieşit cu dumneavoastră, domnule Marcus, ca să faceţi o plimbare călare.

Am ieşit pe coridor la timp pentru a-i vedea dispărînd în biroul lui papă şi închizînd uşa după ei.

Medlyn a traversat încet holul. M-am dus în salonul din vecinătatea biroului. Peretele dintre cele două încăperi era subţire, fiind mai mult o improvizaţie la care se recursese atunci cînd vechea sală de arme fusese împărţită în două. În toiul discuţiilor, cînd vocile se ridicau înfierbîntate, auzeam prea mult din ceea ce n-aş fi vrut să aud, aşa că am ieşit prin uşile-fereastră dinspre terasă, lăsîndu-mă mîngîiat de razele soarelui de vară. La capătul terasei, m-am rezemat de parapet şi mi-am îndreptat privirile spre mare. Talazurile puternice fierbeau parcă, izbindu-se de stîncile negre ale golfuleţului de jos, de sub terasă. În depărtare, marea părea stropită de pete albe înainte de a se contopi cu orizontul.

Am privit îndelung apele mării. Într-un tîrziu m-am îndreptat spre uşile-fereastră, dar, chiar în clipa în care mă pregăteam să intru în cameră, am auzit-o pe Alice strigînd din salon:

– Philip! Vocea era ascuţită şi limpede. Philip, pot să-ţi răpesc cîteva clipe?

Involuntar, am făcut un pas înapoi şi am aşteptat, cu spatele lipit de zidul de lîngă uşă.

– Te rog, a mai spus ea. Numai o clipă.

După ce a trîntit uşa în urma lui, s-a apropiat şi i s-a adresat cu asprime:

– Regret, Alice, dar nu am nici un chef să mai întîrzii aici. M-am certat cu tata.

– Ştiu, i-a răspuns ea. Am auzit fiecare cuvînt din camera alăturată.

Am încercat să mă depărtez, dar nu am putut. Parcă eram ţintuit locului. I-am auzit din nou vocea lui Philip:

– Se spune că cei care trag cu urechea nu aud nimic bun despre ei! Şi acum te rog să mă scuzi, Alice...

– Ascultă-mă, Philip. Te rog.

În clipa aceea am perceput o anumită tensiune în vocea ei, deşi se exprima cu precizie:

– Ai greşit crezînd că aş fi – sau aş putea deveni – ceva mai mult decît menajera tatălui tău. M-a tratat întotdeauna cu bună-cuviinţă şi, chiar dacă mi-ar fi făcut unele avansuri, l-aş fi respins. Nu el este bărbatul pe care-l iubesc.

– Oh? Sincer să fiu, puţin îmi pasă pe cine iubeşti şi, dacă nu te superi, aş prefera să stăm de vorbă altă dată. Acum nu am chef să sporovăiesc cu tine.

– Te rog, Philip. Nu se poate să nu-ţi fi dat seama de sentimentele mele. M-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut după întoarcerea ta în Cornwall, şi de atunci te iubesc mereu.

– Doamne, Alice, chiar ţii morţiş să te faci de rîs? Dintre toate confesiunile ridicole, stînjenitoare...

– Dar ăsta este purul adevăr, Philip! Nu-l iubesc pe tatăl tău, pe tine te iubesc! Eu...

– Sfinte Dumnezeule! a strigat Philip, smulgînd aproape uşa din ţîţîni. N-a fost de-ajuns discuţia cu tata; mai trebuie să suport acum şi istericalele unei femei. Lasă-mă în pace!

– Philip, te rog – te rog, ascultă-mă...

El a ieşit însă în hol şi i-a trîntit uşa în nas.

Am rămas înmărmurit de surpriză şi cînd m-am rezemat de zid şi mi-am lipit fruntea înfierbîntată de piatra rece, i-am auzit hohotele amarnice de plîns.

4

A izbucnit războiul.

M-am înrolat, cum era de aşteptat, fără cea mai mică ezitare. Nu a mai trebuit să fug de la Penmarric, pentru că mă chema datoria faţă de ţară. Îmi spuneam că, devreme ce nu avusesem curajul să-mi înfrunt familia într-o dispută violentă, cel puţin puteam să mă lupt cu germanii într-un război nobil, drept şi glorios, purtat spre binele omenirii.

Mă pregăteam să mă avînt în luptă în numele idealurilor în care credeam cu toată fiinţa mea, gata să-mi dau viaţa dacă va fi necesar pentru o cauză dreaptă.

Dar nu am murit. Nici nu m-am avîntat în luptă pe un bidiviu alb ca laptele, ca un cruciat mitic rătăcit în tunelul timpului. Am luptat în

tranşee. Am ajuns în locuri de unde nici un om nu s-a întors viu, în afară de mine.

Am văzut ce înseamnă războiul şi nu mi-aş fi imaginat niciodată că poate exista un lucru mai îngrozitor pe faţa pământului. Am înfruntat răul şi abia atunci mi s-a înfăţişat dinaintea ochilor sufletul în toată nuditatea sa şi am avut revelaţia unui adevăr atît de teribil încît am simţit că eram o parte a acelui rău şi că praful şi pulberea se alesese de idealurile mele. Pentru că toată viaţa mea fusese un război permanent. M-am luptat cu tatăl meu, mi-am înfruntat fraţii, dar, ceea ce e mai grav, m-am răzvrătit împotriva tiparului pe care Dumnezeu mi-l hărăzise din clipa în care am păşit în viaţă.

În timp ce tranşeea era scăldată în sînge, iar camarazii mei mureau ca muştele pe cîmpul de luptă, mintea mea răsucea pe toate feţele un singur gînd:

Doamne atotputernic, ajută-mă să mă întorc acasă la Penmarric şi îţi jur că n-o să mai lupt niciodată.

IV. PHILIP: 1914 - 1930
Adevăr şi minciună

Contemporanii aveau opinii diferite despre caracterul lui Richard I. Era impulsiv şi iresponsabil, generos şi cultivat... dar, înainte de toate, un excelent soldat...

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral pînă la Magna Charta
A.L. POOLE

Tînărul Duce a fost numit mai tîrziu „Richard Oc e Non" – „Richard Da şi Nu" – fiindcă spunea întotdeauna ceea ce gîndea. Nu s-a obosit niciodată să ascundă adevărul, căci disprețuia minciuna din toate fibrele ființei sale... preferînd să-şi spună deschis părerea despre felul cum o trata Henry pe regina lui.

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

Richard era favoritul mamei sale.

Familia cuceritoare
THOMAS COSTAIN

După toate probabilitățile, compania mamei sale şi-a pus pecetea asupra caracterului lui Richard.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

Capitolul unu

Cruciadele reprezentau raţiunea de a fi a lui Richard... el îşi concentra toate eforturile asupra unui singur ţel, eliminînd orice obstacol care i-ar fi putut sta în calea succesului.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

Nu este exagerată afirmaţia că şi-a pus viaţa în slujba Ţării Sfinte.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Războiul a fost acela care a revigorat prospecţiunile miniere. Nu mă interesa politica, nici evenimentele curente, mă preocupa doar mina mea. Nu m-au atras niciodată banii, faima ori înalta societate a comitatului; pentru mine conta doar mina mea şi nu mi-am dorit altceva de la viaţă decît să fac prospecţiuni pentru a găsi cositor sub marea cornwalleză, iar într-o zi să am un fiu care să se ocupe de mină atunci cînd eu n-am să mai fiu în stare să mă descurc de unul singur.

Mai erau, desigur, şi alte lucruri care mă interesau. Bunăoară, îmi plăcea să mă ocup de ferma unde m-am dus să trăiesc de cînd aveam şaisprezece ani, şi îmi era dragă mama. N-aş putea spune că mama era singura persoană care m-a înţeles vreodată, aceasta fiind doar o jumătate din adevăr, dar ea îşi dădea seama de importanţa pe care o avea pentru mine acea mină.

Mina mea, Sennen Garth. În anii copilăriei, visam la ea cînd mă aflam departe de Cornwall şi de Coasta Cositorului. Speram s-o redeschid şi s-o transform în cea mai frumoasă mină din tot Cornwall-ul. Visam să fie mai mare ca Botallack sau puternica Levant, care erau celebre în toată lumea pentru producţia lor de cupru şi cositor. Aşteptam ziua în care minerii din toate minele de cositor din lume aveau să spună: „Sennen Garth! Asta-i mina ideală pentru voi! Este o mină pe

cinste!". Mă vedeam cu ochii minții în timp ce vizitam minele de cositor din Rockies – sau din oricare altă parte a lumii – și minerii de acolo mă priveau și spuneau „Sennen Garth!", iar numele acesta ar fi devenit atît de celebru încît nu-ar fi asigurat o slujbă într-o mină de cositor oriunde și oricînd, fiindcă Sennen Garth era mina mea, scopul meu, încununarea muncii mele de-o viață și cel mai mare nume din istoria mineritului cornwallez.

Cîțiva ani mai tîrziu, psihiatrul mă întrebase: „De ce ești atît de interesat de minerit?" și-mi venise foarte greu să-i dau un răspuns. Eram originar din Cornwall și se presupune că majoritatea celor din partea locului s-ar fi născut fie cu un lămpaș, fie cu o plasă pescărească în mînă, dar eu am avut cinci frați și nici unul dintre ei nu a manifestat vreo înclinație către profesiunea de miner. Cred că eram pur și simplu un miner înnăscut. Unii oameni au vocație de pictori sau muzicieni, avocați sau doctori. Eu am fost un miner înnăscut, și dacă vă închipuiți că asta înseamnă să smulg așchii dintr-o bucățică de rocă cu un ciocan, dați-mi voie să vă spun că pentru a atinge perfecțiunea în această meserie sînt necesari mulți ani de ucenicie, o mare măiestrie dobîndită prin muncă grea și acel fler extraordinar care înseamnă mai mult decît toată măiestria și experiența puse laolaltă.

Cu toate acestea, n-ar fi trebuit să am vocație de miner. În primul rînd, am văzut lumina zilei într-o clasă socială improprie și în al doilea, mina – mina mea – fusese închisă încă înainte de a mă fi născut. În apropiere mai existau, desigur, și alte mine – faimoasa Levant domina stîncile din St. Just, satul cel mai apropiat – dar tatăl meu nu era proprietarul minei Levant, așa că nu vedeam nici o explicație pentru atracția pe care o exercita mineritul asupra mea. Tata poseda două mine pe partea vestică a Coastei Cositorului; King Walloc, care nu mai producea de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, fusese inundată pînă la galeria orizontală superioară, dar în apropierea ei se afla Sennen Garth, cu galeriile sale asemănătoare unui fagure, săpate în stîncă. Acolo se mai găsea cositor, însă extracția era prea costisitoare, astfel că mina devenise nerentabilă.

Cel puțin acesta fusese motivul invocat de tata pentru închiderea minei, cu doi ani înainte ca eu să fi venit pe lume.

Pe tatăl meu nu l-a interesat niciodată mina.

Dar pe mine, da. Deși părea moartă, mina mă atrăgea cu forța ei de seducție, cu nimic atenuată de imensa întindere părăsită, iar vîntul șuiera ademenitor ori de cîte ori trecea prin ruinele clădirii motoarelor. Dintotdeauna, Sennen Garth a fost scopul meu, încununarea eforturilor mele de-o viață și pentru a sluji această cauză nu-am luptat cu tatăl meu pînă în ziua morții lui.

2

Am descoperit că tot ce ştiu psihiatrii este să-ţi pună întrebări despre perioada copilăriei. Dar cu mine nu prea au avut succes în privinţa asta, pentru că, sincer să fiu, nu prea îmi amintesc de anii copilăriei. Nu fiindcă memoria mea n-ar fi bună – este doar labilă. Îmi amintesc unele lucruri cu o claritate perfectă, dar sînt atît de puţine încît le-aş putea număra pe degetele unei singure mîini. Nu am intenţia acum să reîmprospătez aceste amintiri, deoarece, contrar opiniei încetăţenite a psihiatrilor, eu nu cred că perioada copilăriei joacă un rol atît de important în formarea evoluţiei ulterioare a individului. În schimb, prefer să vorbesc despre episoadele de după izbucnirea războiului, apoi despre transformarea mea în bărbat, moment care a marcat începutul vieţii adevărate, cînd cauza mea a prins în sfîrşit contur. Aşadar, să nu vă aşteptaţi să mă las tîrît în noianul amintirilor din zilele cînd eram un băieţel care alerga peste tot în pantaloni scurţi. Sînt alte lucruri mai importante pe care aş putea să le aduc în discuţie.

Totuşi, cred că ar trebui să rezum faptele care mi-au influenţat într-o anumită măsură cursul vieţii. În definitiv, un miner nu se mărgineşte doar să fixeze dinamita într-un pereţe de rocă şi să se aştepte imediat la o explozie; înainte de a-şi croi drum spre filon, el trebuie să facă mai întîi găurile, să lege încărcătura explozivă şi să aprindă detonantul.

Eu m-am născut în Cornwall şi pînă la nouă ani am crescut pe Coasta Cositorului în apropierea minelor care făcuseră din cositorul şi cuprul din Cornwall o legendă ce se pierdea în negura vremurilor. Tatăl meu se hotărîse s-o părăsească pe mama pentru a trăi alături de amanta lui şi de cei doi fii nelegitimi ai lor şi, întrucît dispunea de o avere considerabilă şi se bucura de o poziţie socială privilegiată, nu i-a fost greu să-l convingă pe judecătorul care a legalizat separaţia dintre ei s-o priveze pe mama de dreptul de custodie asupra tuturor copiilor ei. S-a adoptat această măsură pe motivul că mama n-ar fi „destul de bună" pentru copiii săi. Ea fusese mai înainte soţia unui fermier şi se născuse în căsuţa unui pescar din St. Ives şi, deşi nimeni n-ar fi bănuit că nu era o doamnă prin naştere şi educaţie, au existat întotdeauna oameni cărora le făcea plăcere să-i evoce originea. Printre aceşti oameni s-a numărat şi tatăl meu. El a insistat pe lîngă judecător ca fiii şi fiicele lui să fie crescuţi de o „doamnă", în ambianţa unei „locuinţe de gentilom", iar judecătorul, care provenea din aceeaşi clasă ca şi tatăl meu, a confirmat că acest lucru ar avea o importanţă capitală. Amanta tatălui meu a fost socotită o „doamnă", iar proprietăţii din

Oxfordshire, unde trăia ca o întreţinută de lux, i s-au recunoscut atributele unei „locuinţe de gentilom" Clasa socială a însemnat totul; lipsa de moralitate, atîta vreme cît nu era ostentativă şi se manifesta în limitele impuse de un mod de viaţă civilizat, putea fi trecută cu vederea; mama mea nu a avut nici o şansă.

Mi-ar fi uşor să spun că am detestat-o pe amanta tatălui meu, Rose Parrish şi pe fiii ei – fraţii mei vitregi – William şi Adrian, dar lucrul acesta nu ar fi întru totul adevărat. Numai pe Adrian sînt sigur că l-am urît; era bastardul cel mai răzvrătit şi bătăuş din cîţi aş fi vrut să întîlnesc şi devenea cu atît mai periculos cu cît arăta ca un heruvim, fiind capabil să etaleze o dezgustătoare pietate ori de cîte ori voia să-şi impresioneze părinţii. Îmi amintesc şi acum cum îngenunchea la piciorul patului şi recita cu evlavie „Doamne binecuvîntează-i pe toţi săracii şi pe cei ce suferă", în timp ce mama lui îl privea cu mîndrie. Însă imediat după plecarea ei, dădea uitării toate rugăciunile şi mă provoca la bătaie de cîte ori i se ivea ocazia. De ce simţea o pornire atît de irezistibilă de a se bate cu mine, nu mi-am putut explica niciodată. El avea atît de mult şi eu atît de puţin – doar amintirile mele despre mama şi despre Cornwall, la care se adăuga hotărîrea mea neclintită de a părăsi locuinţa din Allengate şi de a nu mai petrece nici o noapte sub acelaşi acoperiş cu tatăl meu de îndată ce aveam să împlinesc şaisprezece ani. Dar Adrian mă privea şi el cu vrăjmăşie şi duşmani ani rămas tot cei şapte ani cît am stat în casa aceea îngrozitoare. Pe William îl toleram mai uşor pentru că nu m-a plictisit niciodată şi îşi petrecea mai tot timpul cu fratele meu Marcus. În ce o priveşte pe Rose Parrish, ce-aş putea spune?

Era ca o guvernantă bună. La început m-am purtat foarte urît cu ea, dar cum poţi continua să fii obraznic cu cineva care îţi întoarce şi obrazul celălalt? Era o persoană bună, decentă şi onestă, a cărei onoare fusese terfelită de tatăl meu. Probabil că n-ar trebui să spun asta. Dar este pur adevăr şi cel mai demn de dispreţ lucru la un om mi se pare încercarea de a răstălmăci adevărul spre a-l subordona propriilor scopuri.

Nu vreau însă să insist prea mult asupra acestor amintiri neplăcute din copilăria mea. Acum, după ce au trecut, e mai bine să fie date uitării. Ar mai fi însă o persoană a cărei amintire mi-a rămas întipărită în memorie în primii mei ani de viaţă, şi aceasta este bunica mea.

La început nu mi-a plăcut fiindcă prea îmi amintea de tatăl meu, dar, dintr-un motiv oarecare, ea mi-a arătat o preferinţă şi, pînă la urmă, mi-am schimbat părerea despre ea, mai ales cînd am descoperit că îmi împărtăşea dragostea pentru Cornwall şi Coasta Cositorului. Am făcut descoperirea asta în timpul unui weck-end pe care l-am petrecut la Londra, împreună cu mama, cînd aveam nouă ani; întrucît

în perioada aceea mama nu se simţea bine, bunica m-a invitat la ceai la „Claridges", iar în ziua următoare am fost la dejun în casa ei din Charles Street. Acolo am găsit mai multe cărţi despre Cornwall; bunica a fost atît de încîntată de interesul pe care mi-l treziseră încît mi-a împrumutat cartea ei preferată *O istorie a minei Levant*. Cu regret trebuie să spun că nu i-am mai înapoiat-o niciodată, deşi nu cred că a fost supărată, deoarece cînd a murit, după un an sau doi, mi-a lăsat mie toate cărţile despre Cornwall şi despre Coasta Cositorului.

Mai tîrziu, ori de cîte ori mă delectam cu lectura acelor capodopere, îmi spuneam cît de norocos fusesem să ne întîlnim la Londra, în week-end-ul acela, fiindcă de bună seamă n-aş fi ajuns acolo dacă mama şi cu mine nu l-am fi întîlnit în prealabil pe tata în împrejurări extrem de neplăcute în acel week-end de la jumătatea trimestrului. Mama şi cu mine ne hotărîsem să petrecem o scurtă vacanţă la Brighton – o idee nemaipomenită, care s-a dovedit însă total neinspirată, căci, spre ghinionul nostru, am ales un hotel în care, întîmplător, locuiau tatăl meu cu Rose Parrish şi cu William şi Adrian. Am dat ochii unii cu alţii în restaurantul hotelului. Sînt sigur că întîlnirea a fost foarte dramatică, deşi nu-mi amintesc prea bine. Ţin minte doar că am părăsit hotelul, ne-am urcat în primul tren spre Londra, iar în ziua următoare am luat ceaiul cu bunica.

Părinţii mei s-au despărţit imediat după aceea. Pentru mine, Brighton a reprezentat începutul calvarului care a culminat cu cei şapte ani de exil la Allengate, aşa că nu-i de mirare că nu m-am mai întors niciodată acolo.

Cam asta ar fi, în linii mari, istoria familiei mele. Şi acum, că am scăpat de capitolul ăsta, pot să revin la începutul carierei mele de miner şi la primele mele amintiri despre mina Sennen Garth, scopul şi raţiunea de a fi a întregii mele vieţi.

3

Îmi amintesc mina Levant, magnifica mină Levant, una din cele mai mari mine de cositor din Cornwall şi ultima mină din ducat unde cuprul era extras la scară industrială. Aflată sus, pe stîncile de deasupra Capului Cornwall, mina Levant mă atrăgea încă din anii copilăriei, asemenea unui magnet gigantic care atrăgea un ac minuscul. Obişnuiam să mă furişez afară din casă ori de cîte ori mi se ofcrea ocazia şi să mă amestec printre copiii de mineri, căci doream să aud direct de la sursă toate detaliile cu privire la minerit. În curînd aflasem de la prietenii mei tot ce se putea şti despre taţii lor care lucrau în Levant. În acel fabulos Levant, stîlpul puţului principal susţinea un singur motor şi măsura o sută de picioare de la vîrf pînă în fundul

minei, iar galeriile sale, care se întindeau sub mare, deschideau drum spre o imensă bogăţie de cositor. Adesea coboram pînă la Capul Cornwall şi priveam apa care se scurgea cu reziduuri în suspensie şi ieşea din pasajele orizontale; de cele mai multe ori avea o culoare roşie ca sîngele din cauza minereului din rocă. Îmi plăcea să zăbovesc în jurul clădirii maşinilor care scoteau minereul şi pompau apa. Acolo vedeam oamenii care aruncau cărbune în cuptoare, auzeam şuierul aburului. Încărcătura de minereu a containerului ridicat din galeriile de dedesubt era aruncată în vagonete care o transportau la un nivel, de unde putea fi zdrobită cu barosul. Mina aceasta trăia şi respira ca un animal uriaş; ori de cîte ori priveam minele părăsite, ca Sennen Garth, îmi doream să le văd renăscînd, fiindcă nimic nu mi se părea atît de dezolant ca o mină abandonată, care fusese lăsată să moară.

Mi-l amintesc pe şeful minei Levant, care îmi spunea:

– Nu poţi coborî pînă în fundul minei, eşti prea mic, băicte. Dacă faci un pas greşit, rişti să cazi în puţ.

– Dar nu există lift? l-am întrebat eu, fără să înţeleg ce spune. O să cobor cu el.

– Vrei să spui un gig? a rîs el îngăduitor. Aici este Levant, băiete!

Îmi amintesc şi acum felul în care a rostit „Levant"

– Acesta este *Levantul*, a repetat el pe tonul pe care un drept-credincios ar rosti „Ierusalim" Minerii coboară în mină pe berline.

Acestea semănau cu nişte uriaşi monştri preistorici. N-am să uit niciodată clipa în care am văzut prima berlină la mina Levant. Şeful m-a dus la marginea unui puţ şi mi-a explicat cum funcţiona mecanismul.

– Iniţial, stîlpul de lemn se lasă în jos, apoi se ridică – jos, sus, jos, sus. În sus parcurge douăsprezece picioare, în jos – alte douăsprezece. Pe stîlp sînt săpate trepte la interval de douăsprezece picioare, ce corespund platformelor – noi le numim „sollare" – din părţile laterale ale puţului principal. Cînd stîlpul se ridică, păşeşti pe treaptă şi apuci mînerul, dar cînd coboară la douăsprezece picioare, dai drumul la mîner şi păşeşti pe sollar. În clipa în care stîlpul porneşte din nou, păşeşti pe treapta următoare şi cobori alte douăsprezece picioare, cobori de pe treaptă pe sollar, aştepţi, apoi faci din nou un pas pe treapta următoare, cobori şi te dai jos şi aşa mai departe. În total, ai nevoie de o jumătate de oră din vîrf şi pînă în fundul minei.

Eram atît de impresionat încît rămăsesem fără grai. În cele din urmă, cînd mi-am mai revenit din buimăceală, m-am ţinut de capul lui să mă lase să cobor cu maşinăria, însă el nici n-a vrut să audă.

– Sînteţi prea mic, domnişorule Philip, a spus el, şi chiar cînd o să mai creşteţi, tot nu o să vă pot lua fără aprobarea domnului Castallack.

Am încercat şi la mina Botallack, dar nici acolo nu m-au lăsat să cobor. În disperare de cauză, pentru a-mi satisface dorinţa obsedantă de a coborî sub pămînt, m-am îndreptat către mina moartă de la Sennen Garth.

Sus, pe stînci, am descoperit un puţ de mină cu o scară care cobora în adîncuri. Am furat lumînări şi chibrituri din cămara de la Penmarric, am coborît scara şi am început să explorez mina. Aveam şapte ani pe-atunci şi nu mi-am dat seama cît de norocos fusesem că scara nu era ruptă pe toată lungimea ei, iar dimensiunile reduse ale puţului făceau posibilă coborîrea unui copil fără prea mari eforturi. Pînă la urmă, am reuşit să ajung în fundul minei. Departe, deasupra capului meu, se vedea o pată ovală de cer albastru, iar de jur-împrejur luceau pereţii umezi săpaţi în rocă, străjuind intrarea într-o galerie întunecată. Peste măsură de încîntat, am aprins o lumînare şi m-am avîntat cutezător în abisul plin de primejdii al unei mine părăsite.

Habar n-aveam unde mă aflam; mai tîrziu am descoperit că ajunsesem în cea mai veche parte a minei, un labirint de galerii învecinate cu mina King Walloe, care fusese inundată. Pereţii erau umezi, mirosul ciudat, podeaua de sub picioarele mele rigidă, însă umedă. Eram atît de agitat că nu mai puteam raţiona. Am ajuns la o bifurcaţie, de unde am luat-o pe galeria din stînga, apoi m-am trezit într-un loc unde tunelul se despărţea în trei. Am optat şi de astă dată pentru coridorul din stînga şi, după ce am coborît cîteva picioare, am auzit la un moment dat un vuiet de apă care devenea din ce în ce mai puternic. Am dat colţul şi m-am trezit într-o cavernă uriaşă, unde o instalaţie impunătoare zdrăngănea necontenit, pompînd apa într-un canal în care se spăla minereul de steril.

Am sărit în sus de bucurie, crezînd că am descoperit instalaţia de ridicare la suprafaţă, dar nu era decît o roată cu apă, o pompă primitivă care continua să dreneze mina zi şi noapte, chiar dacă nu se mai punea problema ca aceasta să fie secată. Deoarece Sennen Garth, spre deosebire de King Walloe, era numai parţial inundată; numai partea de jos era sub apă, iar în locul unde mă găseam eu, fundul minei se afla la cîţiva stînjeni[1] mai jos.

Mult timp am stat şi am privit fascinat cum lucra pompa; într-un tîrziu, m-am uitat cu luare-aminte în jur şi am remarcat la picioarele mele o bucată de rocă interesantă. M-am aplecat s-o iau, dar, fără să vreau, am scăpat lumînarea din mînă, care s-a stins, lăsîndu-mă în întuneric.

M-am simţit copleşit de o reconfortantă senzaţie de pace, în pofida vuietului zgomotos al apei. Aveam impresia că mai fusesem cîndva în

[1]Un stînjen = între 1,96 şi 2,23 m (n. t.).

locul acesta – ceea ce era o prostie, pentru că știam precis cum stăteau lucrurile. În clipa următoare mi-am spus că așa trebuie să te simți după ce ai murit și te pregătești să te înalți la ceruri, sau dacă ești un spirit pe cale să te naști.

Am rămas cîteva secunde nemișcat în întuneric, fără să-mi fie frică. Nu era o beznă înspăimîntătoare. În clipa în care mi-am revenit din reverie, am bîjbîit după lumînare, am aprins-o din nou și m-am întors încetișor spre puțul principal, de unde m-am cățărat la suprafață.

Mai tîrziu, cînd i-am povestit prietenului meu, șeful minei, despre expediția mea la Sennen Garth, omul a înlemnit de groază.

– Dacă ai fi fost fiul meu, mi-a spus el cu asprime cînd și-a revenit, te-aș fi bătut pînă ai fi căzut lat pentru isprava asta. Și-acum ascultă-mă bine, băiete. Vrei să trăiești ca să ajungi un bărbat în toată firea, nu-i așa? Atunci nu te mai aventura singur în minele astea vechi! Nici un miner nu se duce în locuri periculoase fără un camarad ca să-l ajute la nevoie. Și, mai ales, nu riscă să meargă nicăieri fără să spună cuiva unde se duce. Să presupunem că ai fi alunecat și ți-ai fi rupt un picior sau ți-ai fi scrîntit glezna. Cine crezi că te-ar fi găsit? Să presupunem că ai fi căzut într-un puț secundar, care leagă două nivele între ele? Dacă o să rătăcești pe-acolo fără să te uiți pe unde mergi, să știi că n-ai să mai vezi lumina zilei. Minele astea vechi sînt ca un fagure, cu galerii ca niște labirinturi – te-ai rătăci în ele și n-ai mai găsi niciodată drumul de ieșire. Galeriile vechi mai sînt și nesigure. Cînd stîlpii de lemn putrezesc, e suficient să-i împingi cu un deget ca să se prăbușească și să se transforme în pulbere. Dacă s-ar produce o surpare în părțile de vest ale acestei mine, știi ce-ar însemna asta?

Am clătinat din cap, minunîndu-mă de cunoștințele și de autoritatea cu care vorbea despre minerit.

– Nu, domnule, am spus eu respectuos.

O să-mi amintesc toată viața lecția pe care mi-a servit-o atunci. Este amintirea care mi s-a întipărit cel mai adînc în memorie.

– Apa ar putea să năvălească de la King Walloc, a spus el pe tonul unui predicator baptist care prorocea sfîrșitul lumii: „Din ceruri va ploua cu foc și pucioasă" Cum păream destul de impresionat, a continuat:

– Mina cea mai apropiată de Seunen Garth este inundată pînă la galeriile orizontale de la suprafață. Asta înseamnă că atunci cînd te afli, să spunem, la nivelul de o sută de stînjeni în Sennen Garth, ai totdeauna deasupra ta o cantitate enormă de apă – mii de galoane[1] – din mina King Walloe de-alături. E ca și cînd ai sta lîngă un imens tanc de apă cu pereții subțiri ca o foaie de hîrtie. O singură înțepătură

[1]Un galon = 3,37 litri (n.t.).

în pereţii aceştia subţiri şi toată apa ar năvăli din tanc, iar acesta s-ar prăbuşi imediat. Marginile vestice ale minei Sennen Garth sînt tot atît de periculoase ca flăcările iadului. Ocoleşte de departe mina asta!

Dar nimic nu mă putea determina să ocolesc Sennen Garth. Desigur, am început să fiu ceva mai precaut. Am lăsat notiţe ascunse în camera mea, pentru cazul în care aş fi avut un accident; am luat cu mine un ghem de sfoară ca să nu rătăcesc drumul în labirintul acela, dar am continuat să explorez cu încăpăţînare mina. Începusem să cred că nu mai avea nici un secret pentru mine, cînd părinţii mei s-au despărţit. În cei şapte ani cît timp am locuit la Allengate, nu am mai văzut nici o mină, cu atît mai puţin minele de pe Coasta Cositorului din Cornwall.

Aşa am ajuns să cunosc Sennen Garth. Mina a devenit cauza mea, scopul meu în viaţă, pentru că, de îndată ce a intrat în posesia mea, nu mi-am dorit altceva decît s-o readuc la viaţă şi să-i redau locul ce i se cuvenea printre marile mine din Cornwall. Majoritatea amintirilor frumoase din copilăria mea sînt legate de această mină.

Dar cea mai plăcută amintire nu are nici o legătură cu mina.

Cînd am împlinit şaisprezece ani, m-am certat cu tatăl meu şi am luat trenul de noapte spre Cornwall. În dimineaţa următoare, mi-am lăsat bagajele la gara Penzance, urmînd să trimit după ele mai tîrziu, am închiriat un cal de la un han din apropiere şi am ieşit din oraş.

În razele soarelui, turbăriile păreau întruchiparea Pămîntului Făgăduinţei.

Totul era atît de frumos – fiecare buruiană, fiecare fir de ferigă ce se legăna în adierea vîntului, fiecare floare sălbatică de pe marginea drumului. Am revăzut clădirile ruinate ale maşinilor de la mincle părăsite din comuna Zillan, clopotniţa pătrată a bisericii din Zillan, siluetele cenuşii ale fermelor şi m-am aplecat pe cal ca să ating zidurile de piatră ce mărgineau drumul, ca şi cum nu puteam crede că totul era aievea. Dar nu visam. Am călărit în continuare, atît de fericit încît nu simţeam nevoia să mă grăbesc, cu privirea aţintită asupra piscurilor stîncoase ce creşteau parcă sub cerul albastru fără nor, iar aerul răcoros îmi mîngîia obrajii.

Spre răsărit se întindea comuna Zillan; Roslyn Farm, unde se retrăsese mama după despărţirea de tata, se afla în partea de vest. Am părăsit şoseaua, am cotit pe cărare şi tot nu mă puteam hotărî să mă grăbesc. Peisajul mi se părea nespus de frumos, atît de străin şi totuşi atît de familiar. Îmi tresălta inima de dragoste pentru locurile mele natale. Mi-am adus aminte de anii lungi şi mohoriţi de la Allengate, care acum rămăseseră pentru totdeauna în urma mea, şi am simţit cum mi se umplu ochii de lacrimi pentru că eram în sfîrşit liber şi mă aflam acasă.

Am văzut casa.

În aceeaşi clipă, cineva m-a zărit venind. Uşa din faţă s-a deschis şi atunci am văzut-o pe mama stînd în picioare în umbra porticului.

Am descălecat şi am început să alerg cum nu mai alergasem niciciînd în viaţa mea, deşi picioarele mi se afundau la fiecare pas în pămîntul ud. Cu aceeaşi viteză alerga şi ea spre mine, însoţită de parfumul trandafirilor sălbatici, adus de adierile ce veneau dinspre turbării.

4

S-au mai scurs trei ani pînă în ziua în care Jared Roslyn a sosit la uşa din spate a fermei pentru a-mi prezenta schema care avea să-mi readucă mina la viaţă. Între timp, încercasem toate argumentele posibile pentru a-l convinge pe tatăl meu să redeschidă Sennen Garth. În primul rînd, am scris unor grupuri de investitori în industria minieră sau speculanţi – „aventurieri" cum erau numiţi pe timpuri – îndemnîndu-i să ia legătura cu tatăl meu şi să-i solicite concesionarea minei, însă, în pofida răspunsurilor lor prieteneşti, nici unul dintre ei nu a manifestat un interes destul de puternic pentru a începe negocierile. Gestul tatălui meu de a închide mina în anii nouăzeci, în urma avizului dat de un grup de experţi de la Dolcoath, era încă viu în amintirea tuturor, şi chiar dacă opinia tatălui meu putea fi pusă la îndoială în cercurile miniere, nimeni nu-şi permitea să nesocotească punctul de vedere al experţilor. Degeaba susţineau că mina fusese închisă din considerente care n-aveau nici o legătură cu bogăţia filonului de sub pămînt, lumea nu-mi dădea crezare. Judecînd după hărţile vechi şi după hărţile pe care le moştenisem de la bunica, existau bogate zăcăminte de cositor; singura problemă o constituia găsirea unui investitor dispus să cheltuiască ceva bani pentru a le aduce la suprafaţă. Oamenii socoteau că o atare investiţie ar fi excesivă, iar profitul nu ar reprezenta decît jumătate din ceea ce anticipam eu că se poate obţine.

În cele din urmă, m-am hotărît să mă adresez direct tatălui meu. În momentul acela Rose Parrish murise, Allengate Manor fusese vîndut şi întreaga familie, inclusiv fraţii mei vitregi nelegitimi, se întorsese la vechiul cămin, Penmarric, de la St. Just, aflat la o aruncătură de băţ de ferma mamei mele de la Zillan. Sora mea cea mare, Mariana, urma să se mărite cu un nobil arogant, aşa că ne-am adunat cu toţii în casa de la Londra pentru celebrarea căsătoriei. Profitînd de ocazie, am discutat cu tata problema minei. Aveam impresia că i-am prezentat cauza mea într-un mod cît se poate de convingător, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Adevărul este că era într-o dispoziţie mizerabilă şi în clipa în care mi-am dat seama că ar fi refuzat orice i-aş fi propus, mi-am ieşit şi eu din fire, aşa că ne-am certat ca de obicei. La vremea respectivă, n-aveam cum să

ghicesc motivul proastei lui dispoziţii, dar mai tîrziu am aflat de la mama că îi ceruse să se întoarcă la Penmarric – de dragul meu! Evident, acesta era felul lui de a-i spune că nu-i plăcea să locuiesc la fermă. Lucram la fermă în timpul meu liber, cînd nu călăream la Levant sau la Botallack pentru a mă instrui în domeniul mineritului; de bună seamă, ideea că un fiu de-al lui curăţa o cocină de porci îl oripila. Din fericire, mama nu s-a lăsat intimidată şi i-a răspuns că amîndoi eram mai mult decît bucuroşi să rămînem la Zillan. Cu toate acestea, mă îndoiesc că tata s-a gîndit serios la împăcare, deoarece îi declarase mamei că nu avea nici o intenţie să-i trimită de-acasă pe William şi pe Adrian, chiar dacă ea s-ar întoarce. În ce mă priveşte, nu cred că şi-a închipuit vreo clipă că mama va accepta să trăiască în aceeaşi casă cu bastarzii lui.

După eşecul încercării mele de a-l convinge pe tata, am vrut să-i forţez mîna prin şantaj, dar nici de astă dată n-am obţinut cîştig de cauză. Fratele meu Hugh a fost cel care a inventat schema, iar Marcus l-a sprijinit la fel de decis ca şi mine. Marcus avea ideea ciudată că, întrucît era primul născut legitim, tatăl meu trebuia să-i finanţeze chefurile de la Oxford, punîndu-i la dispoziţie un număr infinit de cecuri în alb. Hugh nu era chiar atît de prost ca Marcus. Deşi ne deosebeam radical în multe privinţe – nu avea nici un respect şi nimic nu l-ar fi putut determina să-şi murdărească mîinile cu lucrul manual – era un camarad atît de bun încît îi treceam cu vederea tarele de caracter. Şi mai ales era deştept. El a fost cel care a bănuit că menajera de la Penmarric, Alice Penmar, ar fi noua amantă a tatei şi că tata ar face orice ca să evite un scandal. Tot el s-a gîndit să-l forţeze pe Adrian să ne procure dovada de care aveam nevoie pentru a da lucrurile în vileag. La vremea respectivă, ni s-a părut o schemă infailibilă, dar pînă la urmă n-a dat nici un rezultat. Ca de obicei, Adrian a făcut pe martirul, arborînd dezgustătoarea mască a devoţiunii filiale şi refuzînd să cedeze presiunilor. Astfel, ne-am văzut nevoiţi să-l înfruntăm pe tata fără să dispunem de probe concludente, iar lui nu i-a fost greu să ne spulbere speranţele. Pe Marcus l-a acuzat de imaturitate, pe Hugh l-a etichetat drept „un copil capricios, cu vocaţie de intrigant" (Hugh, care pusese totul la cale!), iar mie mi-a atribuit o „pasiune de băieţel pentru mină"

Şi asta a însemnat sfîrşitul.

Am început să ţip la el, dar nici tata nu s-a lăsat mai prejos. L-am acuzat că îl părtinea în mod nejustificat pe Adrian şi el a recunoscut că, într-adevăr, îl prefera, fiindcă, dintre toţi copiii lui, numai el avea condiţia normală a unui fiu faţă de tatăl său. I-am răspuns că vorbeşte aiurea; în realitate, preferinţa lui pentru Adrian se datora faptului că mama acestuia contase pentru el mai mult decît mama mea. Îmi ieşisem atît de tare din fire încît am făcut greşeala de a o numi pe Rose Parrish

„curva aia" Tata s-a albit la faţă de furie şi a zbierat că mama mea era curvă şi că în trecut îi pusesc în palmă cinci lire ca să se culce cu cl. l-am răspuns că nu credeam o iotă din minciunile lui. Atunci Marcus a pretextat că i s-a făcut rău, drept care s-a retras, iar Hugh pur şi simplu s-a volatilizat înainte să-mi dau seama că părăsise încăperea. Lipsit de orice suport moral, m-am văzut nevoit să bat în retragere în mod ruşinos, aşa că am scuipat pe duşumea şi am părăsit biroul cu restul de demnitate ce-mi mai rămăsese după o înfrîngere atît de dezastruoasă. Dar nu mi-a fost dat să pot pleca imediat de la Penmarric. Alice Penmar mi-a ţinut calea pentru a-mi mărturisi că trăsese cu urechea şi auzise întreaga discuţie. S-a jurat că nu exista nimic între ea şi tatăl meu, eu fiind singurul bărbat pe care-l iubea cu adevărat. Ţinînd seama de faptul că de-a lungul întregii sale copilării m-a considerat „o mică pacoste obraznică şi cu gură spurcată", cred că ar fi trebuit să apreciez partea comică a situaţiei, dar, din păcate, nu prea aveam dispoziţia necesară, aşa că i-am sugerat în termeni anglo-saxoni fără echivoc să facă sex cu ea însăşi, în nici un caz cu mine.

Trebuie să recunosc că m-am purtat urît cu ea, dar presupun că n-a înţeles ce i-am spus, avînd în vedere faptul că a fost crescută într-o casă parohială. În duminica următoare, după slujbă, am făcut efortul de a-mi cere scuze, dar ea mi-a replicat cu o perfectă stăpînire de sine că şi-a dat seama de tulburarea care mă cuprinsese în momentul acela şi că, în ceea ce o priveşte, considera incidentul închis.

Parcă pentru a-mi distrage atenţia de la evocarea acelor scene petrecute la Penmarric, o săptămînă mai tîrziu a izbucnit războiul. La început am crezut că asta reprezenta ultima picătură ce umplea paharul deziluziilor în privinţa şanselor de a redeschide mina mea, dar m-am înşelat. Tocmai îmi spusesem că nimeni nu mă va convinge să mă înrolez, oricîte pene albe mi s-ar fi înmînat[1] şi că nimeni, nici chiar regele însuşi, nu va reuşi să mă ducă departe de Cornwall, cînd am primit o vizită neaşteptată. Într-o dimineaţă noroasă de la sfîrşitul anului 1914, am auzit un sunet de copite răsunînd în curtea fermei mamei mele şi, cînd m-am dus la fereastră, am văzut, spre surprinderea mea, că vizitatorul nu era altul decît domnul Jared Roslyn, purtătorul de cuvînt al comunităţii clasei muncitoare.

5

Îl cunoşteam pe Jared Roslyn tot aşa cum mă cunoştea şi el pe mine, deşi nu vorbisem niciodată unul cu celălalt. El era cel mai mare dintre fiii vitregi ai mamei mele din prima ei căsătorie şi amîndoi, el şi

[1] Înmînarea unei pene albe simboliza laşitatea (n. t.).

fratele său Joss, îi fuseseră duşmani timp de aproape treizeci de ani. Niei tatăl meu nu se bucura de mai multă simpatie din partea lor, aşa că nu mă aşteptam ca vreunul dm fraţi să facă un gest prietenos faţă de mine. În dimineaţa aceea blîndă de deeembrie, cînd Jared Roslyn a venit călare la fermă, am bănuit imediat că sosirea lui nu prevestea nimic bun. În primul moment – dominat de complexul meu de vinovăţie – am presupus că venise să-mi transmită ordinul de înrolare imediată, valabil pentru toţi tinerii chemaţi să lupte împotriva nemţilor; am trăit multă vreme cu teama că, într-o bună zi, cineva o să facă vreo aluzie la acest subiect şi, deşi eram simpatizat în comună, începusem să cred că oamenii mă priveau chiorîş. De asemenea, mă aşteptam să primesc oricînd o scrisoare de la tata, prin care să mă ia la întrebări fiindcă nu urmasem exemplul de combativitate oferit de Marcus şi Adrian, dar nu mi s-a transmis niciodată o astfel de misivă de la Penmarric. Desigur, mama îmi ţinea partea şi declara că munca mea la fermă avea o importanţă vitală, deşi s-ar fi găsit destui oameni mai vîrstnici – prea bătrîni pentru a lupta – care ar fi putut să-mi ia locul la fermă. Chiar şi William, a cărui poziţie de administrator era tot atît de importantă ca şi a mea la fermă, se înscrisese voluntar în armată şi singurul motiv pentru care nu părăsise Penmarric fusese avizul nefavorabil al comisiei, care-l declarase inapt din punct de vedere medical pentru serviciul militar: în copilărie, se îmbolnăvise de difterie, ale cărei sechele se menţinuseră pînă la maturitate – hipertensiune şi predispoziţie pentru afecţiuni cardiace. De îndată ce l-am văzut pe Jared Roslyn, am fost convins că venise să-mi amintească de datoria pe care o aveam de îndeplinit faţă de patrie.

În primul moment mi-am făcut proces de conştiinţă, dar după aceea am devenit mai raţional. Jared era un propovăduitor al drepturilor omului şi în acelaşi timp un lider de grup; dar nu cred că ar fi îndrăznit să-mi înmîneze pana albă şi să mă moralizeze pentru laşitatea mea.

În cele din urmă, cu un aer total nedumerit, am ieşit în curte să-l întîmpin.

Era un bărbat puternic, tot atît de înalt ca şi mine, dar avea pielea întunecată a cornwallezilor şi barbă neagră. Deşi trecuse bine de cincizeci de ani, îşi menţinea silueta unui tînăr, iar părul îi încărunţise foarte puţin. Nu schimbasem niciodată vreo vorbă unul cu celălalt, însă ştiam destul de multe despre el: avea o soţie cu aspect anemic care părea terorizată de personalitatea lui, opt fete zdravene şi un băiat palid şi slăbănog de care, după toate probabilităţile, era dezamăgit. Mai mare cu vreo doi ani decît fratele meu cel mai mic, Jan-Yves, fiul lui Jared luase prin surprindere întreaga comunitate prin obţinerea unei burse la cea mai apropiată şcoală pregătitoare. Dintre cele opt fete, care purtau cele mai caraghioase nume posibile,

trei erau măritate cu bărbaţi din împrejurimi, patru nu părăsiseră căminul părintesc, trăind sub stricta supraveghere a tatălui, iar una, Charity, devenise prostituată şi fusese renegată de familie. Lucrase la Guarnards Grange, reşedinţa familliei Waymark de la Zennor şi, după spusele lui Hugh, care avea talentul de a culege toate bîrfele, îşi pierduse slujba întrucît fusese surprinsă în flagrant delict de adulter... în oficiul dinspre bucătărie. Fără să se simtă cîtuşi de puţin demoralizată de pedeapsa pentru păcatul comis, şi-a găsit un loc de chelneriţă la St. Just şi timp de un an a deţinut titlul de cea mai bună prostituată de la Land's End pînă la St. Ives. La un moment dat însă, manifestase dorinţa de a se cumînti, drept care îşi părăsise camera de la cîrciumă, unde continua să lucreze la bar, şi se mutase într-o căsuţă cu vedere spre mare de la marginea oraşelului. Toată lumea ştia că tot ce se găsea în căsuţă – de la perdelele de dantelă din dormitor pînă la muşcatele din ferestre – fusese cumpărat de fratele meu vitreg, William Parrish, care, profitînd de poziţia sa de administrator al domeniilor tatălui meu, nu-i pretindea nici o chirie.

Nu era de mirare că Jared Roslyn îşi renegase un vlăstar ce-şi ducea existenţa scandaloasă la o distanţă de numai cîteva mile de clubul pe care-l înfiinţase pentru muncitorii ce locuiau în comuna Zillan.

Am traversat curtea, ieşindu-i în întîmpinare.

– Bună dimineaţa, i-am spus eu scurt. Ce doreşti?

Nu aveam nici un motiv să fiu politicos cu el şi cu atît mai puţin să-i vorbesc ca unui vechi prieten.

M-a măsurat cu privirea din cap pînă în vîrful picioarelor. Ochii lui negri exprimau duritate, dar nu vrăjmăşie.

– Am ceva de vorbit cu tine, a răspuns el tot atît de direct. M-a frapat vocea lui profundă, cu un puternic accent cornwallez. Nu e cazul s-o deranjăm pe mama ta. Cu tine vreau să vorbesc.

Eram tot mai uluit.

– Stai o clipă, i-am spus brusc, apoi m-am întors către surorile Turner, aflate în bucătărie, şi le-am cerut să-i transmită mamei să nu-şi facă apariţia. După plecarea lor, l-am poftit pe Jared Roslyn în casă şi l-am condus prin bucătărie şi hol în salonaş. M-a urmat fără să rostească nici un cuvînt şi, în timp ce închideam uşa salonaşului, mi-am amintit că această casă fusese cîndva căminul lui şi că probabil fusese tot atît de ataşat de ea pe cît eram eu acum.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Roslyn? l-am întrebat eu politicos, deşi nu prea mă trăgea inima să-i vorbesc astfel. Vă rog să luaţi loc.

– Prefer să stau în picioare.

În primul moment se dusese la fereastră să privească afară, dar acum se întorsese cu faţa spre mine. A urmat un moment de tăcere, pe

parcursul căruia privirile ni s-au încrucişat. Am aflat o mulţime de lucruri despre tine, a spus el în eele din urmă. În general, lucruri bune.

Am rămas mut de uimire. M-aş fi aşteptat la orice din partea lui, nu însă la o asemenea remarcă. Continuam să-l privesc cu ochi inexpresivi, cînd a adăugat:

– Nu oricine are curajul să se desprindă de gloată. Nu cunosc motivul pentru care nu te-ai înrolat şi nici nu mă intereseazâ. După părerea mea, oamenii trebuie să trăiască precum fraţii, nu să se omoare unii pe alţii, încălcînd astfel una din cele Zece Porunci. În afară de asta, este nevoie de tine aici – acum. Într-un fel, e un adevărat miracol că te afli încă aici, dar nepătrunse sînt Căile Domnului.

Vorbele lui simple păreau sincere. Cu toate că depăşisem de mult faza evlaviei şi nu mai mergeam la biserică decît ca să-i fac mamei pe plac, am fost puternic impresionat. După un moment, a adăugat:

– Semeni cu mama ta. Cu mulţi ani în urmă m-aş fi putut însura cu ea şi e păcat că n-am trecut la fapte. Mi-ar fi plăcut să am un fiu ca tine.

Acum mi se pare ridicol să admit, dar atunci am fost impresionat, chiar emoţionat la auzul cuvintelor lui. Tatăl meu mi-a dat întotdeauna de înţeles că mă considera o pacoste, o cruce, pe care se vedea nevoit s-o poarte în virtutea obligaţiilor lui de părinte. După părerea lui, orice făceam era greşit sau prostesc, chiar dacă lucrurile nu stăteau chiar aşa. Şi acum, iată, a apărut un străin, pe care fusesem deprins să-l detest, şi care îmi spunea că auzise numai lucruri bune despre mine şi că şi-ar fi dorit să-mi fie tată.

– Mă bucur că aveţi o părere atît de bună despre mine, am răspuns cu cam nesigur, încă tulburat de cuvintele lui. Dar cărui fapt datorez interesul dumneavoastră pentru persoana mea?

– Cred că avem un interes comun, mi-a răspuns el.

– Un interes comun?

– Sennen Garth.

S-a lăsat tăcerea. Stăteam acolo, în casa aceea în care Jared trăise cu mulţi ani în urmă şi brusc mi-am dat seama că, în sfîrşit, găsisem un aliat, o persoană care mă înţelegea. Îmi vorbea de mina mea, Sennen Garth, pe care doream din tot sufletul s-o transform în cea mai mare mină de pe Coasta Cositorului din Cornwall.

– Am avut adesea divergenţe cu tatăl tău în privinţa acestei mine, spunea el. Discuţiile au început în clipa în care a închis mina după revenirea sa la Penmarric. Mulţi mineri buni au rămas pe drumuri, iar familiile lor au ajuns muritoare de foame. Am parcurs o perioadă extrem de dificilă. Îmi amintesc că am condus mai multe delegaţii care cereau redeschiderea minei, dar el s-a încăpăţînat în refuzul său categoric. Pe atunci era tînăr, poate cu doi-trei ani mai mare decît eşti

tu acum. Nu i se putea reproşa lipsa de politcţe, dar încăpăţînarea lui depăşea orice limite. Pur şi simplu nu mai gîndea logic. De îndată ce lua o decizie, nimic nu-l mai putea întoarce din drum.

– A refuzat întotdeauna să redeschidă mina, am spus eu, şi vorbele mi se rostogoleau singure din gură. Este strîns la pungă şi nu vrea să-şi asume nici un risc, dar eu ştiu că există cositor acolo, domnule Roslyn, ştiu pentru că am studiat hărţile vechi şi am coborît în Levant. Există un filon sub mare, care se îndreaptă către vest...

– Am mai auzit şi alţi mineri spunînd acelaşi lucru. Acum, tinere, urmăreşte-mă cu luare-aminte. Te-ai gîndit vreodată că războiul ăsta ar putea însemna salvarea minei Sennen Garth? Desigur, citeşti şi tu ziarele şi ai aflat de criza de cositor. Dacă am putea trezi interesul guvernului pentru mină, dacă am putea convinge administraţia că există încă o mulţime de cositor acolo, ascuns sub pămînt...

Brusca înţelegere a propunerii lui m-a surprins extraordinar, dîndu-mi o senzaţie de ameţeală.

– Hristoase Dumnezeule!

– Stăpîneşte-te, tinere, blasfemiile nu-ţi vor deschide mina, după cum nici tatăl tău nu va mişca un deget pentru asta. Acum ascultă-mă cu atenţie! Am un mare număr de depoziţii aparţinînd oamenilor care au lucrat la Sennen Garth acum douăzeci de ani, înainte ca tatăl tău s-o fi închis. Toţi au depus mărturie că a mai rămas cositor în mină şi, probabil, se găseşte şi mai mult dedesubtul ultimului nivel săpat – în definitiv, tatăl tău nu a închis mina fiindcă ar fi secat, ci pentru că nu i s-a mai părut o afacere rentabilă; pur şi simplu nu era dispus să investească mai mulţi bani ca s-o facă rentabilă, preferînd s-o închidă definitiv decît să-şi dea osteneala să asigure un mod decent de trai unor muncitori cinstiţi. În afara altor mărturii ale minerilor de la Levant cu privire la posibilitatea existenţei unui filon bogat sub nivelul mării, mai există un raport al unui tînăr expert în minerit de la Redruth, pe nume Alun Trevose; după părerea lui, guvernul va găsi oportună examinarea şanselor de redeschidere a minei Sennen Garth. Sînt în posesia tuturor depoziţiilor necesare. Mai rămîne doar ca o persoană avizată să prezinte cazul guvernului. Aş putea să mă duc la Londra şi să fac o expunere cît mai documentată, dar eu nu sînt miner şi nu am cunoştinţele tehnice necesare pentru a răspunde eventualelor întrebări. Am vorbit despre toate astea cu mincrii, bărbaţi care locuiesc la St. Just şi Zillan, şi toţi mi-au menţionat numele tău. Se ştie că iubeşti mina ca un adevărat miner; ai coborît în Levant de nenumărate ori. Toţi vorbesc cu respect şi admiraţie despre tine.

Am roşit de plăcere.

– Ştiu că eşti tînăr, continuă Jared Roslyn, şi, în anumite privinţe, s-ar putea spune că te porţi ca un băieţandru, dar în materie de minerit, oamenii te consideră un bărbat în toată putcrea cuvîntului. Mai ai un mare avantaj, care nu ştiu dacă ţi se atribuie pe drept sau pe nedrept: ai fost educat ca un gentilom. Ai să ştii cum să vorbeşti cu membrii guvernului şi o să-ţi dea mai multă importanţă decît unui muncitor oarecare din Cornwall. În fine, asta e. Vrei să mergi la Londra în numele nostru şi să pledezi pentru cauza noastră?

Şi, fiindcă am început să mă bîlbîi, s-a grăbit să adauge:

– Gîndeşte-te bine înainte de a lua o hotărîre. Nu vreau să se spună că te-am obligat să iei o decizie pripită. În seara asta o să fiu la Clubul Muncitorilor din Zillan – vino după ora opt şi, dacă vrei, dă-mi acolo răspunsul tău.

– Nu trebuie să aştepţi pînă la opt ca să primeşti un răspuns. Eram atît de surescitat că abia puteam vorbi. Mina asta mă obsedează de optsprezece ani. O să mă duc la Londra în numele vostru, o să-i conving pe guvernanţi să redeschidă mina şi, pe Dumnezeul meu, am să dau de filonul ăla de cositor chiar dacă ar trebui să-mi dau viaţa pentru asta!

Capitolul doi

Specialitatea lui era lupta şi de dragul ei ar fi sacrificat orice altceva.

Degcaba se refugiau duşmanii lui la castele, pentru că Richard avea darul de a descoperi o fisură chiar în cel mai invincibil dintre ei şi se pricepea s-o exploateze cu o măiestrie precoce.

Regele John
W.L. WARREN

1

Aveam nevoie de bani, nu de foarte mulţi, doar atît cît să-mi plătese drumul la Londra, masa şi hotelul. Mai descoperisem şi că hainele mele cele mai bune, pe care le pusesem deoparte cu trei ani în urmă, cînd mă întorsesem la fermă, nu mă mai încăpeau. Mă îngrăşasem şi munca fizică îmi dezvoltase musculatura, astfel că haina nu mă mai cuprindea peste piept. Mama avea ceva bani puşi deoparte, dar nu-mi plăcea să-i cer, şi nimic pe lume nu m-ar fi putut determina să mă înjosesc în faţa tatii. În cele din urmă m-am adresat lui Jared. A fost surprins să afle că nu am bani. Îşi închipuia probabil că nu poţi vorbi ca mine fără să ai mulţi bani ai tăi.

– Uite ce, am spus eu fără înconjur. Eu sînt ca şi dumneata, un muncitor. Ferma produce suficient ca să-mi asigure o viaţă simplă, aşa că n-am nici un motiv să-i cer mamei să-mi dea o parte din banii de întreţinere primiţi de la tatăl meu. Nu am în bancă decît şapte lire, drept care, în caz că nu mă poţi ajuta, voi fi nevoit să împrmut din altă parte, deşi aş prefera să apelez la dumneata decît la un cămătar. Te rog însă un lucru: nu-mi cere să împrumut de la mama. M-a întreţinut prea mult timp şi n-aş vrea s-o mai facă.

Nu m-a întrebat de ce nu mă puteam adresa tatălui meu. Ştia, ca toată lumea de altfel, de înstrăinarea dintre mine şi tata. S-a mulţumit doar să-mi spună cu oarecare greutate:

– Nici mie nu-mi prisosesc banii, dar n-aş vrea să te văd îndatorat la cămătari. O să vorbesc cu fratele meu Joss. S-a căsătorit cu o femeie bogată şi nu are decît un copil de întreţinut. O să-mi împrumute el banii.

Cu banii obţinuţi mi-am comandat un costum nou, iar după Crăciun m-am dus la Londra, unde m-am întîlnit cu reprezentantul nostru în Parlament. Mi-a dat asigurări că va analiza chestiunea, dar eu le-am socotit insuficiente. Părea plictisit de insistenţele mele, însă i-am amintit de puterea tatălui meu în circumscripţie şi de influenţa pe care o putea exercita asupra alegătorilor, drept care mi-a promis că va vorbi cu ministrul. M-am învîrtit cîteva zile, deşi îmi făceam griji în privinţa treburilor ce mă aşteptau la fermă. Nu mi-a plăcut niciodată Londra, însă în timp de război devenise şi mai deprimantă decît înainte. Pacea părea să fie la o distanţă de o mie de ani lumină. „Nu le dau nemţilor mai mult de şase luni!" spusese Marcus înainte de a se înrola, dar şi el, ca mulţi alţii, manifestase un optimism exagerat.

Războiul se prelungea. Toate acţiunile ofensive fuseseră iniţiate în primele patru luni şi acum se înregistra o stagnare – sau cel puţin aşa se părea, deşi, datorită informaţiilor sporadice şi zvonurilor de tot felul, nu se ştia cu precizie ce se întîmpla cu adevărat. În general, toată lumea era de acord că Forţa Expediţionară Britanică, sub comanda lui Sir John French, se comportase bine după traversarea din august în Franţa; ajunsese la Mons la timp pentru a zădărnici Planul Schlieffen şi a opri înaintarea nemţilor spre Paris; obligase inamicul să se retragă peste Aisne şi stopase la Ypres avansarea nemţilor spre Canalul Mînecii. Dar acum, în decembrie, ambele părţi făceau o pauză pentru aprovizionare şi nu se întrevedea ce se va întîmpla în continuare. Adversarii erau de forţe egale şi nu se putea anticipa o victorie categorică de o parte sau de cealaltă.

În perioada şederii la Londra am devenit mai conştient de starea de beligeranţă a ţării. În Cornwall puteai să-ţi imaginezi cu uşurinţă că războiul se purta în Franţa, dar la Londra mi-am dat seama că aceasta trecuse Canalul pentru a pune un deget mohorît şi rece pe un oraş care fusese pînă nu demult cea mai strălucitoare, opulentă şi plină de culoare capitală europeană. Bărbaţi în uniformă, nesfîrşite speculaţii asupra evoluţiei războiului, o germanofobie exacerbată, noi reguli şi regulamente, scăderea calităţii alimentelor şi a serviciilor – războiul îşi făcea simţită prezenţa peste tot. Era o iarnă cenuşie şi mohorîtă, pogorîtă asupra unui oraş cenuşiu şi mohorît, şi ficare minut irosit în aşteptarea acelor politicieni inconştienţi mă scotea din minţi.

În perioada şederii la Londra mi-a ajuns la urechi un zvon despre înrolarea obligatorie în cazul în care campania de recrutare n-ar da rezultatul scontat, dar s-a dovedit a fi o alarmă falsă. Animaţi de cele mai înălţătoare sentimente patriotice, tinerii erau cuprinşi de febra înrolării şi nimeni nu bănuia atunci că războiul va fi atît de lung şi

pierderile atît de numeroase încît se va recurge la înrolarea obligatorie. M-am liniştit. Nu pot spune că n-aveam simţăminte patriotice. Aş fi apărat Cornwall-ul pînă la ultimul şanţ dacă invadatorii ar fi încercat să treacă Tamarul, dar nu vedeam nici un motiv să fug în Franţa ca să mă bat cu nişte străini care făceau atîta tevatură pentru că un prost fusese împuşcat la Sarajevo. Aveam războaiele mele de cîştigat şi nu-mi puteam permite să irosesc timpul alergînd în jurul Franţei ca să căsăpesc nemţi. În afară de asta, francujii n-aveau decît să-şi poarte singuri propriul război! Dacă nu şi-ar fi călcat mîndria în picioare, Anglia nu ar fi fost tîrîtă în război, iar eu nu m-aş fi aflat într-o situaţie atît de jenantă.

Tocmai îmi spuneam că ar fi trebuit să cer mai mulţi bani de-acasă, cînd am aflat că funcţionarul de rang înalt care-l sfătuia pe ministru în problemele mineritului s-a declarat dispus să-mi acorde o întrevedere. M-am dus aşadar la Whitehall, împreună cu reprezentantul nostru în Parlament, ca să stăm de vorbă cu el.

Era un aristocrat arogant, cu o gură senzuală şi ochi obosiţi de prea multă muncă şi prea multe griji.

Am încercat să-mi stăpînesc nervozitatea. Mi-am controlat timbrul vocii şi am rostit apoi discursul concis pe care-l pregătisem pentru această ocazie.

– Da, da, m-a întrerupt el iritat, mototolind cererile minerilor aflate în faţa lui pe birou, dar cine e proprietarul minei?

– Un oarecare Mark Castallack, domnule.

– Castallack? Istoricul?

– Da, domnule.

Mi-a aruncat o privire ciudată.

– Nu mi-ai spus că şi numele dumitale este tot Castallack?

– Ba da. El este tatăl meu.

– Tatăl dumitale! Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus de la început?

M-a învrednicit cu un zîmbet conspirativ, ca şi cum ar fi vrut să spună „aşadar, eşti de-al nostru". Dar cînd am refuzat să-i întorc zîmbetul şi am aşteptat politicos să continue ce avea de spus, a părut surprins. I-au trebuit cîteva secunde înainte de a găsi un răspuns.

– Care este poziţia actuală a tatălui dumitale în problema minei? a întrebat el într-un tîrziu. Era acţionar înainte ca vechea companie să fie declarată defunctă? Presupun că odinioară a fost o companie cu capital, acţiuni şi aşa mai departe.

– Da, domnule, era. Îmi părea bine că interlocutorul meu îşi reluase tonul oficial. O atmosferă de taifas familiar nu mi-ar fi permis să expun problema cît mai succint. Cu toate acestea, Penmarii – familia bunicii mele care stăpînea mina – nu s-au complăcut niciodată în postura de

latifundiari mulţumiţi să ia un procentaj din beneficii. În realitate, erau nişte aventurieri, adică speculanţi, acţionari – nu numai latifundiari – şi puneau umărul pentru a menţine veehea companie pe linia de plutire. Ei posedau două treimi din acţiuni şi chiar atunci cînd compania a încetat să funcţioneze, au rămas proprietari pe teren. În ultimii ani am încercat să-l conving şi pe tatăl meu şi pe diverşi întreprinzători bine cunoscuţi să reorganizeze compania, dar tatăl meu nu c dispus să-şi eheltuiască banii în felul acesta, iar investitorii par să se ferească în vremurile acestea de minele vechi, mai ales după evenimentele petrecute la mina Wheal Rose în anii '80. Cu toate acestea, au fost destui carc au spus că Wheal Rose a fost închisă exact în momentul în care urma să fie scoasă la suprafaţă o bogăţie incomensurabilă... Dar să ne întoarcem la Sennan Garth; nu am nici o îndoială în privinţa rezervelor sale de cositor. În primul rînd s-au păstrat mari resurse în galeriile vechi şi nimeni nu neagă acest lucru. În al doilea rînd, există cositor sub ultimul nivel al vechilor galerii şi de asemenea sînt foarte mulţi cei care susţin acest punct de vedere. În al treilea rînd, cel mai bogat filon poate fi atins cu cea mai mare probabilitate prin extinderea galeriilor sub mare, aşa cum s-a procedat în cazul minelor Levant şi Botallack. În declaraţiile care se află pe biroul dumneavoastră veţi găsi opiniile unor experţi în domeniul minier, care susţin această probabilitate. Şi atunci vă veţi putea întreba de ce în aceste circumstanţe mai rămîne mina închisă în pofida potenţialului ei important? E o întrebare justificată, la care sînt în măsură să vă dau un răspuns. Pur şi simplu este nevoie de un capital considerabil şi investitorii manifestă unele reticenţe în privinţa minelor de cositor din Cornwall, pentru că nişte economişti din Londra – care nu ştiu nimic despre Cornwall – au împrăştiat de multă vreme zvonul că industria cositorului din Cornwall se îndreaptă în mod iremediabil spre declin. Atitudinea trebuie condamnată, domnule, faptele rămîn fapte. Dacă guvernul va sprijini acum Sennen Garth, va readuce la viaţă nu numai mina mea, ci şi întreaga industrie minieră din Cornwall. Vă garantez că veţi obţine cositorul de care aveţi nevoie. Iar în ceea ce priveşte Sennen Garth, operaţiunea este cît se poate de simplă: nu trebuie decît' să aduceţi un motor nou, să scurgeţi apa din fundul minei, să...

– Dar ce părere are tatăl dumitale despre toate acestea?

Am încercat să-mi păstrez cumpătul.

– Domnule, tatăl meu nu este miner. Nu ştie nimic despre mincrit şi foarte puţin despre Sennen Garth. De aceea mă aflu eu aici.

Schiţă un zîmbet cinic.

– Ai coborît vreodată în vreo mină?

În momentul acela aproape că mi-a venit să-i dau un pumn în nas. Vorbea despre mină de parcă ar fi fost un closet.

– Am studiat multă vreme mineritul şi am coborît în mina Levant din St. Just de mai multe ori decît îmi pot aminti.

Cum am reuşit să nu mă enervez, nu-mi pot explica mici acum.

– Am fost trimis aici de minerii din St. Just, pentru că, după părerea lor, eu sînt cel care ştie cel mai bine ce înseamnă să fii miner în Cornwall. Nu mă aflu aici pentru că sînt fiul tatălui meu. De aceea nu am invocat numele lui la începutul convorbirii noastre. Oamenii din St. Just m-au trimis să pledez cauza, nu tatăl meu.

– Eşti cumva socialist?

Am văzut roşu în faţa ochilor. În momentul acela mă ţineam cu amîndouă mîinile să nu izbucnesc şi transpirasem din cap pînă în picioare din cauza efortului de a mă stăpîni.

– Sincer să fiu, domnule, nu mă interesează politica aşa cum nu vă interesează pe dumneavoastră mineritul. După părerea mea, într-o perioadă de criză naţională ca aceea pe care o traversăm, orice discuţie cu privire la politica internă este irelevantă. Singurul motiv pentru care mă aflu aici şi stau de vorbă cu dumneavoastră îl constituie faptul că am ceea ce doreşte guvernul, iar dumneavoastră vă aflaţi în posesia unui lucru jinduit de mine, şi amîndoi vrem ca Anglia să cîştige blestematul ăsta de război. Dacă noi doi o să ajungem cît mai repede la o înţelegere, vom trage amîndoi mari foloase, dar cel mai mult va beneficia Anglia. De ce să nu ne concentrăm asupra esenţialului, în loc să ne pierdem vremea cu discuţii irelevante? Ce importanţă are persoana tatălui meu? Ce contează dacă sînt sau nu socialist? Amănuntul acesta o să ajute Anglia să cîştige războiul? Important este doar existenţa unui filon de cositor în mină şi, probabil, acesta este de zece ori mai bogat decît visează cineva, iar dacă veţi fi de acord să finanţaţi...

– Poţi considera această problemă rezolvată, îmi spuse el pe un ton glacial. Voi prezenta ministrului avizul favorabil pentru redeschiderea minei şi alocarea fondurilor necesare, întrucît perspectivele sînt mai mult decît promiţătoare. Ai dreptate. Avem nevoie de fiecare uncie de cositor pe care o putem obţine. În vreme ce-l priveam năucit, nevenindu-mi să-mi cred urechilor ceea ce auzeam, a adăugat: Cîţi ani ai?

– Eu... împlinesc douăzeci în iunie, domnule.

Mă aşteptam să-mi spună: „Atunci de ce dracu' nu te afli în Franţa?" Dar el s-a mulţumit să remarce:

– Eşti un tînăr foarte neobişnuit. Ai să ajungi departe!

S-a ridicat apoi, a dat mîna cu mine şi de-atunci nu l-am mai văzut niciodată.

După două săptămîni, oficialităţile guvernamentale soseau la Penmarric pentru a vorbi cu tatăl meu; după o lună de la începerea operaţiunilor preliminare, într-o dimineaţă de la sfîrşitul lui martie, motorul principal a fost botezat „Castallack" cu o sticlă de porto, o mare de flori a inundat clădirea maşinilor şi toată suflarea omenească ce avea mineritul în sînge a venit de la depărtări de cîteva mile pentru a sărbători renaşterea minei Sennen Garth.

2

Atunci l-am întîlnit pentru prima oară pe Alun Trevose.

Era un expert în minerit de la „Camborne's East Pool şi Agar", unul dintre aceia pe care-i contactase Jared cînd aduna semnături în favoarea redeschiderii minei; la rîndul său, şi el credea în bogăţia ascunsă în Sennen Garth şi în existenţa filoanelor de sub mare.

De fapt, semănam foarte tare. Nu fizic, nici structural, ci în privinţa alegerii direcţiilor prioritare. Gîndeam la fel, simţeam la fel, acţionam la fel. Fiindcă era un miner înnăscut, ca şi mine, pasionat în aceeaşi măsură de mincrit, am ştiut, de îndată ce l-am întîlnit, că el va fi cel mai bun prieten pe care-l voi avea vreodată.

M-am împrietenit cu mai mulţi colegi de şcoală, dar nici unul nu-mi împărtăşise intercsul. Cînd l-am întîlnit pe Trevose, nu mă aşteptam că voi descoperi în el un astfel de prieten, nici măcar nu eram sigur că o să-mi placă. Era jumătate velş, jumătate cornwallez şi total celt. Se născuse la Redruth, unde tatăl lui lucrase ca miner, iar la vîrsta de opt ani plecase în Africa de Sud, urmîndu-şi tatăl care cîştiga bani frumoşi în minele de aur. Dar asta nu a durat mult; praful din minele de aur atacă mortal plămînii minerilor şi nici cel mai mare cîştig din lume nu se poate interpune între miner şi un sfîrşit prematur. La şaisprezece ani, Trevose s-a întors la Redruth şi a jurat să-şi petreacă restul vieţii în Cornwall, în loc să urmeze exemplul tatălui său şi să moară pe pămînt străin. Se căsătorise, dar nu a fost fericit în căsnicie; opiniile lui despre Dumnezeu, clasele privilegiate şi femei au devenit în curînd celebre în cadrul cercurilor mai convenţionale ale comunelor de mineri şi, la început, lumea l-a privit cu neîncredere datorită accentului său sud-african care-l suplinise pe cel din Redruth, considerîndu-l doar ceva mai bun decît „un străin cu idei foarte bizare" Dar în vinele lui Trevose curgea sînge cornwallez, aşa că n-a rămas multă vreme pe dinafară. Cunoştea minele de cositor şi, mai ales, ştia cum să conducă şi să stăpînească oamenii în subteran, aşa că, după o vreme, i-au trecut cu vederea ciudăţeniile şi s-au obişnuit să-i accepte excentricităţile,

pentru că, în pofida asperităţilor pe care le prezenta personalitatea lui şi a limbajului slobod, avea suflet bun.

Mi-a plăcut cu mult timp înainte ca el să mă poată privi cu oarecare bunăvoinţă. Nu putea să fie decît circumspect faţă de un individ cu originea mea socială.

Ca miner, evident, era un expert. Nici un alt cuvînt n-ar fi mai potrivit. Uneori îmi spuneam că poate adulmeca un filon de cositor de la depărtare de o sută de metri, chiar dacă se afla îndărătul unui perete de granit. Era tînăr, doar cu zece ani mai mare decît mine, dar îmi inspira mai multă încredere decît unul cu douăzeci de ani mai bătrîn, întrucît avea acel fler misterios al minerului înnăscut care m-a atras din primul moment şi m-a ajutat să descopăr în el un om după sufletul meu.

M-a susţinut îndeaproape pe parcursul tuturor prospecţiunilor preliminare făcute la Sennen Garth şi tot el a organizat secarea nivelelor inferioare. Doi funcţionari guvernamentali au fost desemnaţi ca director executiv al minei şi, respectiv, casier-contabil, însă nici unul dintre ei nu avea prea multe cunoştinţe despre minele de cositor din Cornwall, principala lor preocupare constituind-o modul cum se cheltuiau banii guvernului. De la început mi s-a încredinţat sarcina coordonării operaţiunilor, dar eram prea tînăr şi neexperimentat, aşa că simţeam nevoia unei persoane de încredere, capabilă să-mi dea sfaturi bune. Ce-i drept, de sfaturi nu mă puteam plînge; alaiuri nesfîrşite de mineri, dornici să lucreze „în parte sau contribuţie" pentru exploatarea eventualelor noi filoane, roiau în jurul meu, dar numai în Trevose aveam deplină încredere. Cînd, în sfîrşit, puţul a coborît sub nivelul mării şi am început să săpăm galerii la acest orizont, el a stabilit unde trebuie făcută susţinerea şi şi-a menţinut nestrămutată credinţa în succesul operaţiunilor.

– Există cositor acolo, spunea el, sînt convins de lucrul acesta.

Guvernul a început să dea semne de îngrijorare din cauza costului ridicat al lucrărilor şi funcţionarii guvernamentali ne-au sugerat că ar fi mai bine să ne concentrăm asupra exploatării cositorului rămas în vechile galerii, dar resursele s-au dovedit inferioare în raport cu estimările noastre. În curînd am ajuns la concluzia că succesul afacerii depindea exclusiv de existenţa unor filoane bogate sub nivelul mării. Eu continuam să fiu optimist, dar aveam impresia că hazardul căpătasc o pondere mai mare ca oricînd şi abia acum îmi dădeam seama de ce aventurierii ocoliseră Sennen Garth timp de peste douăzeci de ani.

– Nu-ţi face probleme, îmi spunea Trevose. Acolo, jos, există un filon bogat de cositor care ne aşteaptă pe noi.

Am coborît aşadar sub mare; apa se scurgea pe pereţi, zgomotul tîrnăcoapelor, al ciocanelor şi perforatoarelor ne asurzea, dar nu se vedea nici o vînă de cositor. Minerii începuseră să fie îngrijoraţi. Bătrî-

nii de la suprafaţă începuseră să dea din cap cu un aer înţelept, îndoindu-se de existenţa unui filon submarin în punctul acela.

– Ei nu ştiu absolut nimic, fir-ar al dracului să fie, spunea Trevose. O să săpăm mai jos.

Am săpat aşadar o galerie la două sute patruzeci de stînjeni marini sub Oceanul Atlantic.

Tatăl meu, care ne-a vizitat mina absolut din interes, ne-a întrebat politicos dacă am obţinut vreun rezultat.

– Încă nu, i-am răspuns eu sfidător, dar nu mai avem mult de aşteptat.

În realitate, speranţele mele se apropiau de limite insuportabile şi propria încredere începea să se clatine. În lunile acelea de căutări sterile mi-am dat seama cît de puţine lucruri ştiam în comparaţie cu Trevose. Nu eram decît un băiat lipsit de experienţă pe care împrejurările îl propulsaseră într-un post de conducere. Cu cît lucram mai mult alături de Trevose, cu atît deveneam mai conştient de propria-mi ignoranţă. Mă înşelasem cu privire la cunoştinţele mele, care erau mai limitate decît mi-am închipuit, îmi spuneam eu disperat; poate că m-am înşelat şi în privinţa minei.

– Acolo jos există cositor, a spus Trevose într-o dimineaţă a anului 1915. Mirosul meu e infailibil.

La suprafaţă ploua şi o ceaţă lipicioasă se apropia dinspre mare, dar jos, la nivelul patruzeci şi doi, era o căldură infernală. Aşteptam ca praful provenit de la exploziile anterioare să se aşeze înainte de a face noi găuri în care să punem dinamita. Întrucît perforatorul nostru mecanic se defectase, recurseserăm la metoda tradiţională de a ne croi drum cu un ciocan de vreo patru kilograme. Trevose, ca orice minor adevărat, era ambidextru în manevrarea ciocanului, dar mie îmi venea destul de greu să ridic cu mîna dreaptă un ciocan atît de greu într-o gaură fierbinte de sub fundul mării. În majoritatea minelor din vecinătatea localităţii St. Just, minerii mînuiesc ciocanele şi răsucesc uneltele de forat cu o singură mînă, dar asta presupune o practică îndelungată. Avînd în vedere lipsa mea de experienţă, m-am rezumat să răsucesc foreza lui Trevose în timp ce el îşi concentra atenţia asupra mînuirii ciocanului. Chiar dacă depuneam un efort incomparabil mai mic decît el, sudoarea îmi curgea şiroaie, iar praful inspirat îmi gîdila nasul, făcîndu-mă să nu mă simt bine. Iar la sfîrşit, cînd găurile au fost destul de adînci, Trevose a cerut dinamita. După ce ne-am asigurat că totul este în ordine, ne-am strîns hainele şi uneltele şi ne-am retras cu toţii din plombe, lăsîndu-l pe Trevose să aprindă fitilele. În ziua aceea eram şase în echipa de lucru, Trevose, eu şi patru bărbaţi „tari ca piatra"; dintre aceştia, doi veniseră din Botallack, ca urmare a închiderii minei în urmă cu cîteva luni, iar ceilalţi doi erau locuitori

din Zillan care trăiau din expediente la South Crofty, după încercarea nereuşită de a redeschide mina Ding Dong în 1912.

Trevose îşi ştergea cu dosul palmei sudoarea de pe faţă, în vreme ce noi stăteam mai departe, aşteptînd cu atenţia încordată. Cîteva secunde mai tîrziu, după cc am auzit mugetul îndepărtat al exploziei, ne-a izbit un suflu de aer fierbinte care străbătea galeria precum focul Gheenei.

– Şi acum, mină blestemată ce eşti, strigă Trevose, dă-ne cositorul ăla că, de nu, pe Dumnezeul meu, te voi zvîrli în fundul oceanului şi voi lăsa apele să te înghită cu totul!

A trebuit să aşteptăm destul de mult pentru ca praful să se aşeze, apoi ne-am întors la locul exploziei.

Rezultatul era dezastruos. Roci şi moloz zăceau îngrămădite unele peste altele. Ne-am croit drum înainte şi, din fericire, ne-a ieşit în întîmpinare un vagonet în care am încărcat rămăşiţele. Praful îmi înţepa din nou nările şi mă făcea să lăcrimez.

Trevose a spus:

– Miroase a cositor.

M-am uitat în jur. Aveam ochii înpăienjeniţi din cauza prafului amestecat cu sudoare. Am inspirat adînc, dar nu simţeam decît aburul acru al dinamitei.

– Vezi ceva? m-a întrebat Trevose.

L-am privit, dar el se uita dc jur-împrejur cu o privire absentă.

M-am întors în direcţia rocilor şi am privit, am privit pînă cînd am simţit că orbesc.

Şi atunci l-am văzut.

M-am aruncat împleticindu-mă peste grămezile de moloz; răsuflam sacadat şi simţeam că mă zgîrie gîtlejul, iar inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. M-am împiedicat, am căzut şi am aterizat în patru labe lîngă colţul de rocă ce-mi atrăsese atenţia.

Într-adevăr, era o vînă de cositor. Nu mult, doar o rocă întunecată cu pete albicioase în ea, dar pentru mine valora mai mult decît o căldare cu aur. Petele lăptoasc, reprezentînd infiltraţii de cuarţ, constituiau cea mai sigură dovadă că descoperisem o adevărată bogăţie. Şi cum priveam înmărmurit bucata de rocă din mîinile mele, ştiam deja că filonul va fi enorm, puternic şi fabulos dc bogat.

– Hei! a izbucnit Trevose, după ce s-a asigurat că fusesem primul care-l descoperisem. Este aici! L-am găsit, băieţi, blestematul ăla de filon este aici! Veniţi să vedeţi ce-a găsit şefu' pentru noi! Dacă n-am dat de un afurisit de filon-campion mare cît o biserică, să mă trageţi în sus într-un container şi să mă zdrobiţi cu blestematul meu de tîrnăcop!

Au dat cu toţii năvală, în vreme ce eu încercam să protestez cu o voce pe care nu mi-o recunoşteam:

– Tu ai fost primul care l-ai găsit, nu eu.

– Nu, a ripostat el prompt. Tu ai găsit filonul, fiule, asta e realitatea. Tu ai ştiut de existenţa lui cu mult înainte de venirea mea la Sennen Garth. Dacă nu erai tu, nici unul din noi n-am fi astăzi aici şi dacă nu e ăsta adevărul adevărat, atunci nu mai ştiu care poate fi.

Dar eu amuţisem de-a binelea; îmi venea să rîd, să strig de bucurie şi în acelaşi timp mă luptam din răsputeri să-mi reţin lacrimile.

Stăteam acolo, copleşit de emoţii prea puternice ca să le pot înţelege, în timp ce lămpaşul meu lumina întunericul şi cositorul după care umblasem atîta amar de vreme.

3

Sf. Just fierbea. Întîmplarea a făcut ca descoperirea mea să coincidă cu ziua în care se făceau plăţile la mina Levant, aşa că toată lumea a ridicat paharul pentru noua descoperire de la Sennen Garth. Şeful minei Levant m-a invitat să beau cu el şi mi-a strîns mîna; toată lumea voia să-mi ofere bere sau cidru şi să mă felicite, dar eu n-aveam de gînd să mă îmbăt, aşa că, după ce am acceptat un pahar de la şeful minei şi de la Trevose, am mai plătit şi eu o rundă sau două, ca să nu mă simt obligat să ţin pasul cu ceilalţi. Încurajat de prietenii săi şi de mai multe pahare de cidru, Trevose a început să fredoneze melodia din *Furry Dance*, în timp ce bunicul Penhellick a fugit să-şi ia scripoa. Chelneriţa, fata renegată a lui Jared, Charity, era atît de surescitată încît m-a sărutat pe amîndoi obrajii şi m-a invitat la dans. Eram mult prea fericit ca să mă simt stînjenit de atenţia ce mi se acorda. În timp ce protestam şi-mi mărturiseam incapacitatea de a mă mişca în ritmul acelei muzici, femeile au dat fuga ca să vadă ce se întîmplă şi, în curînd, toată lumea dansa. Chiar şi copiii li s-au alăturat. La un moment dat m-am trezit purtat pe braţe în jurul scuarului sub privirile unei mulţimi vesele şi, cînd am scăpat de acest nemeritat tribut, am văzut-o din nou pe Charity Roslyn lîngă mine.

Într-un acces de ospitalitate care nu i-ar fi fost pe plac lui William Parrish, m-a invitat în căsuţa ei la o plăcintă şi un pahar de bere. Cum nu-mi era foame şi preferam să beau cu prietenii mei, am refuzat-o politicos. Ofensată la culme, m-a întrebat de ce nu-mi plăceau chelneriţele frumoase cu părul negru ca pana corbului care-şi trăiau viaţa cinstindu-şi numele de botez.

– Mi-ar face plăcere ca în seara asta să fac un gest caritabil faţă de dumneata, domnule Philip, mă îmbie ea. Totul e pe gratis, iar discreţia absolută...

– William Parrish ar avea unele obiecţii dacă te-ar auzi vorbind aşa!

– William Parrish! strîmbă din nas Charity, fluturîndu-şi buclele negre. Nu are atît de mult de spus în ce mă priveşte pe cît lasă să se înţeleagă! Dacă m-ar lua de nevastă, ar fi altceva, nu-i aşa, da' e atît de pornit împotriva însurătorii, chiar cu fete care ar reprezenta partide potrivite pentru el, ca să nu vorbesc despre celelalte... Şi, de vreme ce n-are de gînd să se însoare cu mine, nu văd de ce ar trebui să-i dau socoteală. Fac ce-mi place.

Dar eu nu aveam nevoie de caritatea nimănui în noaptea aceea, cînd gîndurile îmi erau acaparate de alte lucruri mai excitante, aşa că am expediat-o cît mai politicos cu putinţă şi m-am întors la bar. Se făcuse foarte tîrziu cînd am intrat în curtea fermei Roslyn şi am dat jos şaua de pe cal, în grajd.

Mama mă aştepta, îngrijorată de întîrzierea mea neobişnuită.

– Am reuşit! i-am strigat, alergînd prin curte spre ea. L-am găsit! Am dat de filonul de cositor!

Strigătele mele răsunau peste turbăriile tăcute. Părcau o chemare adresată umbrelor din trecut, generaţiilor care lucraseră în Cornwall din timpuri imemoriale. Voiam să strig veştile mele minerilor de pretutindeni, întregii lumi; să afle că mina mea înviase din morţi şi avea să fie cea mai puternică mină din istoria Coastei Cositorului din Cornwall.

4

A doua zi m-am întîlnit la St. Just cu Jared Roslyn, care m-a invitat la ferma lui să bem un pahar cu vin. N-am vrut să-l jignesc, aşa că am acceptat. Casa mi s-a părut mohorîtă, iar fetele lui nemăritate – agresive din dorinţa de a atrage atenţia asupra lor. În schimb, mi-a plăcut băiatul, Simon Peter, care, în ciuda aspectului său plăpînd, era înzestrat cu o inteligenţă ascuţită şi părea sincer interesat de minerit. Mă pregăteam să plec cînd Joss Roslyn a apărut cu soţia lui, o femeie grasă, cu părul cărunt şi morocănoasă şi, dintr-o dată, atmosfera pînă atunci plăcută a devenit jenantă.

– Aşadar, te-ai împăcat cu cei din familia Castallack, Jared, i se adresă individul acela arogant şi antipatic. În definitiv, e treaba ta pe cine laşi să-ţi treacă pragul şi tot treaba ta pe cine prezinţi fiicelor tale.

– Nu am nimic să-i reproşez tînărului domn Philip, i-a răspuns imediat Jared. Dacă n-ar fi fost el, şi azi ai fi întîlnit o mulţime de şomeri nevoiţi să-şi părăsească locul de baştină pentru a-şi salva familiile de la pieire. N-ai decît să spui ce vrei despre părinţii lui, el însă este un tînăr cinstit şi drept, şi asta nu e numai părerea mea. Nu se îmbată, respectă cele Zece Porunci şi se duce duminica la biserică.

Dacă un astfel de tînăr nu e o companie potrivită pentru fetele mele, aş vrea să ştiu care o fi aia.

– Nu-mi pasă ce fel de om este, i-a răspuns Joss Roslyn, care nu scăpa ocazia să demonstreze că mintea nu-i funcţiona decît într-o singură direcţie, dar ştim cu toţii că familia lui are sîngele stricat şi lucrul ăsta iese întotdeauna la iveală.

Nu aveam de gînd să trec sub tăcere un asemenea afront. O lovitură sub centură cerea una la fel drept răspuns, aşa că am făcut un lucru la care n-aş fi recurs în mod normal şi am folosit arma nedemnă de un gentleman, aceea a obîrşiei mele superioare.

– Dragul meu Roslyn, i-am spus cu cu accentul meu cel mai aristocratic, mă surprinzi. Am avut impresia că simţi o anumită atracţie pentru sîngele stricat de vreme ce ţi-ai dat ostenceala să te însori cu o Penmar.

Tipul s-a făcut roşu ca sfecla de furie, dar am remarcat zîmbetul amar pe care mi l-a aruncat soţia lui înainte să le întorc spatele şi să-mi iau rămas-bun de la gazdă. Ea fusese fiica adoptivă a predecesorului tatălui meu la Penmarric, iar Joss Roslyn a profitat de slăbiciunea ei pentru amanţii de origine umilă şi a reuşit s-o ia de nevastă, cu banii ei cu tot. Din căsătoria lor a rezultat un singur copil, o fată acum în vîrstă de şaptesprezece ani, asupra căreia Hugh îşi exercita de cîtva timp nevoia imperioasă de a se juca cu focul, întreţinînd o relaţie secretă cu ea. Singura fată din tot Cornwall-ul pe care orice membru al familiei Castallack ar fi trebuit s-o evite era fiica lui Joss Roslyn, aşa că exercita asupra lui Hugh o atracţie irezistibilă.

– Sper ca pînă la urmă Hugh să reuşească să se însoare cu Rebecca, i-am spus eu furios mamei în seara aceea, şezînd la masa din bucătărie. Deşi uneori îmi făcea plăcere compania lui Hugh, începusem să fiu tot mai dezamăgit de înclinaţiile lui pentru plăcerile trupului, mitomanie şi fariseism. Este exact ginerele pe care-l merită bastardul ăla de Roslyn.

Dar mamei nu i-a plăcut această aluzie răutăcioasă la iubitul ei Hugh care se purta întotdeauna fermecător cu ea, aşa că m-a repezit spunîndu-mi că fata lui Joss Roslyn ar fi ultima persoană pe care ar accepta-o ca noră.

În vremea aceea, mama era foarte apropiată de Hugh, pentru că se temea ca nu cumva să nu ia decizia de a se înrola. Avea deja optsprezece ani şi terminase şcoala de la Harrow în vară.

– Ai de gînd să te înrolezi? l-am întrebat eu fără înconjur cînd s-a întors acasă la sfîrşitul lui iulie. Sau te înscrii la Oxford?

– Nu ştiu încă, a spus el gînditor, arborînd aerul său suav dintotdeauna. E o situaţie complicată, nu-i aşa? Dacă mă duc la Oxford, toţi mă vor arăta cu degetul şi mă vor considera un laş care-şi petrece vremea în tihnă în timp ce contemporanii mei îşi dau viaţa pentru

patrie, aşa că mă tentează înrolarea. Cu toate astea, e preferabil să fii viu şi laş decît un erou mort, aşa că pînă la urmă s-ar putea să mă înscriu la Oxford. Ce n-aş da să existe o cale de mijloc!

– Păi, dacă există vreuna, i-am spus eu, sînt sigur c-ai s-o găseşti.

Aşa s-a şi întîmplat. Avea un pricten la Harrow al cărui tată era colonel, şi acesta cunoştea pe cineva care, la rîndul său, cunoştea pe cineva care... Lanţul slăbiciunilor! Pe scurt, i s-a promis o slujbuliţă sigură de ADC[1], departe de linia frontului, dacă se înrola imediat, aşa că a decis să se arunce în apă şi să se înscrie voluntar în armată.

– Oricum, în cîteva zile se va decreta mobilizarea generală, mi-a spus el. Chiar dacă mă înscriam la Oxford, riscam să fiu tîrît cu forţa sau recrutat de îndată ce părăseam şcoala. Şi aş fi terminat probabil în tranşee şi, odată ajuns acolo, te poţi considera mort, cel puţin aşa cred eu.

Acestea se petreceau în 1915. Pe atunci, toată lumea îşi dădea seama că acesta este un altfel de război, în care nu exista o limită a catastrofelor posibile, căci nu se cunoştea vreun precedent în ceea ce priveşte implicarea civililor în egală măsură cu soldaţii şi nu se întrevedea un sfîrşit cît de cît apropiat. Pierderile depăşeau deja orice închipuire. În luna mai a aceluiaşi an, Asquith şi-a remaniat guvernul în încercarea de a reorganiza treburile interne pentru a face faţă gravelor crize externe, şi acum aveam un nou minister – al Muniţiilor, condus de Lloyd George, şi nu se mai vorbea decît de fabricarea muniţiilor suficient de repede pentru a ţine pasul cu cerinţele armatei în Franţa. În curînd, preocuparea pentru aprovizionarea populaţiei de-acasă devenise la fel de acută ca aceea pentru asigurarea nevoilor frontului. Raidurile Zeppelinului fuseseră prea sporadice pentru a fi resimţite pe arii mai întinse, dar ca urmare a blocadei impuse de nemţi Insulelor Britanice, alimentele deveniseră mai rare şi de proastă calitate. Am remarcat chiar în Cornwall diferenţa şi am fost fericit că trăiam într-o fermă şi nu depindeam cu totul de prăvălii pentru consumul propriu.

În Cornwall o duceam încă destul de bine, însă de cealaltă parte a Canalului, dezastrele se ţineau lanţ – Dardanelele şi Galipoli, la celălalt capăt al Europei, vărsarea nesfîrşită de sînge din tranşee, mai aproape de casă. Adrian lupta în tranşee. La fel şi Marcus, dar nu în aceeaşi formaţiune. În fiecare zi cumpăram ziarul ca să văd dacă regimentele lor nu păţiseră ceva şi în fiecare zi mă aşteptam să aud de moartea lor. În momentele acelea mă simţeam copleşit de un sentiment de vinovăţie fiindcă nu mă înrolasem, deşi nu aveam nici un motiv. Munca mea la mină prezenta o importanţă capitală, pentru că servea drept materie

[1] *Aide de camp* – aghiotantul generalului (n. t.).

primă în industria de armament. Chiar dacă se ajungea la mobilizarea obligatorie, aş fi obţinut imediat o exceptare.

Cu toate acestea nu-mi puteam reprima complexul de vinovăţie.

William era şi el obsedat. Ori de cîte ori îl întîlneam la St. Just, se lamenta din cauza incapacităţii sale de a face ceva pentru război.

– Te străduieşti să obţii recolte de două ori mai mari la Penmarric, nu-i aşa, i-am spus eu, de parcă aş fi vrut să-mi înăbuş propria vină o dată cu aceea resimţită de el. Cineva trebuie să se ocupe şi cu agricultura ţării ca să nu murim de foame! Şi-apoi, ce vină ai tu că te-ai molipsit de difterie la treisprezece ani? Nimeni nu-ţi poate lua în nume de rău faptul că ai fost declarat inapt pentru serviciul militar.

Dar argumentele mele au rămas fără ecou. Se simţea stînjenit de siguranţa în care trăia şi tînjea după duhoarea tranşeelor şi mugetul tunurilor.

Cînd în 1915 a plecat şi Hugh, William a rămas singurul fiu al tatii care mai locuia la Penmarric. Jan-Yves era la şcoală, iar cînd s-a întors acasă, nu a mai venit la biserică la Zillan cu William şi Alice, ci l-a însoţit pe tata la biserica din St. Just, spre a-l consola pentru absenţa celorlalţi. N-aş spune că-i duceam dorul, pentru că era o brută morocănoasă şi dezagreabilă, dar mama suferea din pricina ostilităţii lui şi s-a cufundat într-o tristă reverie. Nu i-am înţeles niciodată sentimentele. Jan-Yves a fost un copil nedorit şi ea suferise atît de mult în timpul sarcinii şi al naşterii, că l-a privit de la bun început cu aversiune. Deoarece, din punct de vedere legal, se afla în custodia tatii, ea abia dacă l-a văzut pînă cînd a împlinit şase ani; din primul moment în care a dat ochii cu el, după intervalul acela atît de lung, aversiunea ei a dispărut ca prin farmec, făcînd loc celei mai iraţionale obsesii. Pentru ea nu avea importanţă nici urîţenia, nici obrăznicia lui Jan-Yves. Se simţea covîrşită de regrete la gîndul că jucase un rol atît de mic în primii şase ani din viaţa lui. Mama mea este o femeie cu puternice instincte materne, devotată tuturor copiilor ei, şi s-a simţit tare amărîtă pentru aversiunea sa izvorîtă dintr-o sarcină grea, care a făcut-o să acţioneze atît de neaşteptat în privinţa lui Jan-Yves.

Din fericire, deşi Jan-Yves nu ne-a vizitat niciodată, surorile mele mai mici veneau în fiecare sîmbătă la Zillan, să ia dejunul la fermă. Jeanne avea acum aproape şaisprezece ani şi îi plăcea să gătească în bucătăria fermei. Elizabeth încerca şi ea, dar de cele mai multe ori fără succes. Plinca făcută de ea era necoaptă, pandişpanul tare ca gloanţele, iar tartele se lăsau la mijloc.

– Nu-i nimic, Lizzie, a consolat-o Jeanne, care poseda un bogat repertoriu de platitudini feminine. Gîndeşte-te ce deştceaptă eşti la lecţii. Nu poţi fi bun la toate!

– Pfui! a exclamat Elizabeth amărîtă. Ce-are a face dacă tartele se lasă la mijloc? Gustul e acelaşi. Îşi zvîrli pe spate codiţele cu un gest nepăsător. Faţa ei rotundă semăna cu o chiflă cu stafide. Puţin îmi pasă!

– Biata Lizzie, îmi spunea mama mai tîrziu, fără ca tonul ei să exprime vreo remuşcare. E aşa de urîtă!

Dar şi Jeanne era urîţică, deşi n-am făcut niciodată vreo remarcă în sensul ăsta. Părul ei, care în copilărie fusese blond, acum se închisese, iar înălţimea ei era exagerată pentru o fată. Avea o expresie plăcută şi un zîmbet cuceritor, dar nu mai era tot atît de frumoasă ca în copilărie.

– Vîrsta de şaisprezece ani, vîrsta pubertăţii, este foarte dificilă pentru o fată, spunea mama, exprimîndu-şi speranţa că Jeanne îşi va recăpăta vechiul ei farmec. Ai să vezi că mai tîrziu o să se schimbe în bine. Cel puţin are trăsături regulate şi nu este grasă.

În ceea ce o priveşte pe Mariana, era tot atît de frumoasă ca înainte. Rămăsese văduvă în 1916, soţul ei fiind unul din cei douăzeci de mii de oameni care fuseseră ucişi într-o singură zi de luptă, în timpul vărsării de sînge de pe Somme. Sosise la Peumarric ca să se refacă de pe urma şocului, drapată în metri de crep negru. Îmi impusesem să fac un efort şi să-i arăt compasiunea mea, dar cînd a ajuns la fermă pentru a o vizita pe mama, a refuzat orice gest de simpatie.

– Nu vreau ca lumea să fie tristă şi să mă privească cu milă, a spus ea. Asta mă face să mă simt şi mai rău. Nu vreau să plîng şi nici să-mi aduc aminte de moarte şi de război. Hai să vorbim despre altceva!

Şi a început să ne spună, în felul ei afectat, cît de mohorîtă era viaţa la reşedinţa soţului ei din cauza economiilor impuse de starea de război şi cît de mult îşi detesta soacra.

– O să stai mult la Penmarric? m-am interesat eu, crezînd că va dori să se întoarcă în sînul familiei ei, dar a făcut un gest de dezgust.

– Oh, Doamne, dacă n-ar trebui să schimb o reşedinţă jalnică cu alta la fel! M-am săturat de locuinţele astea reci, întunecoase! M-aş duce să stau în casa de la Londra, dar viaţa de-acolo este aşa de plicticoasă cu războiul ăsta şi aşa de deprimantă! Vai, ce război plicticos! Plicticos, urît şi bestial!

A izbucnit în plîns.

Întotdeauna m-au stînjenit lăcrimile emoţionale ale femeilor, aşa că am ales momentul acela pentru a mă retrage. După plecarea Marianei, mama mi-a mărturisit:

– Mă întreb dacă Mariana a fost cu adevărat fericită cu Nicholas. Ştiu că e îngrozitor ce spun, dar în timp ce stăteam de vorbă, mă întrebam dacă nu cumva se bucura că este văduvă şi, în acelaşi timp,

se detesta din acest motiv. Mi-a făcut impresia că era disperată, dar din alte motive.

Mi-am înăbuşit un căscat.

– Chiar dacă n-a fost fericită cu Nick, părea destul de mulţumită de casa ei din Upper Grosvenor Street, de castelaşul din Kent şi de vagonul de bijuterii. Eu, unul, nu mi-aş face griji în privinţa ei.

– Bunurile materiale înseamnă atît de puţin, a mai spus mama, care credea – aşa cum cred toate femeile bune – că o femeie trebuie să se căsătorească numai dacă e mînată de cele mai curate îmbolduri. Eu nu spun că Mariana s-a măritat cu Nicholas pentru titlul lui, dar era atît de tînără – optsprezece ani e o vîrstă prea fragedă pentru multe fete ca să ştie ce vor – încît s-ar putea să nu-şi fi dat seama de fragilitatea sentimentelor ei decît atunci cînd a fost prea tîrziu. Pe de altă parte, este atît de frumoasă încît n-ar fi exclus ca Nicholas să fi vrut să se însoare cu ea numai din acest motiv.

Întrucît cumnatul meu murise, discuţia mi s-a părut prea teoretică pentru a o lua în serios. Cu toate acestea, ca să nu par lipsit de tact, mi-am înăbuşit un nou căscat şi am încuviinţat dînd din cap.

– Mă mai întreb de ce nu are copii? a continuat mama, făcîndu-şi griji pentru Mariana. Era căsătorită de doi ani înainte de încorporarea lui Nicholas şi majoritatea tinerelor femei de vîrsta ei erau deja mame în momentul în care sărbătoreau prima aniversare a căsătoriei.

– Chiar aşa, am spus eu, plictisit de aceste interminabile speculaţii femeieşti, am luat oala cu resturi şi am ieşit în curte să le arunc la porci.

Mama a continuat să-şi facă probleme în privinţa Marianei şi a mers pînă acolo încît i-a scris tatii, cerîndu-i s-o reţină la Penmarric pînă la sfîrşitul războiului.

– Se va simţi la adăpost, spunea mama, dacă va trăi într-un mediu familiar şi, în afară de asta, o văduvă tînără ar trebui să ducă o viaţă liniştită după o astfel de pierdere. Durerea poate duce la pierderea judecăţii, ceea ce ar determina-o să se recăsătorească mult prea devreme, înainte de a-şi fi revenit suficient pentru a şti ce face.

În ce mă priveşte, nu eram de acord cu această atitudine, dar, pe de altă parte, îmi dădeam seama că nu puteam înţelege o femeie îndoliată, aşa că nu am spus nimic.

Din cîte o cunoşteam pe Mariana, nu se părea însă mult prea calculată ca să lase durerea să-i întunece judecata şi cred că-şi lua avînt pentru a porni la vînătoarea celui de-al doilea soţ.

Tata i-a răspuns mamei, împărtăşindu-i punctul de vedere, aşa că probabil a încercat s-o convingă pe Mariana să rămînă în Cornwall. Dar, după cum am bănuit, Mariana de-abia aştepta să sară înapoi în caruselul social al aristocraţiei. Prieteni din Scoţia au invitat-o la ei

şi, după ce a declarat că Penmarric era „mult prea mohorît pentru a-l mai suporta o secundă în plus", a plecat spre nord, la Edinburgh, şi a petrecut următorii doi ani zburînd ca un fluturaş de la un castel la altul.

– Nu cadrează deloc cu situaţia ei de văduvă tînără, a decretat mama, dar de astă dată tonul ei exprima mai degrabă dezaprobare decît îngrijorare. O să alimenteze tot soiul de bîrfe dacă nu e atentă.

– Ei, mamă, ce e rău în a-ţi vizita prietenii? i-am zis eu, încercînd să-i risipesc îngrijorarea. Dar mama şi-a ţuguiat buzele, a clătinat din cap şi, spre uşurarea mea, şi-a păstrat gîndurile pentru sine.

Pe vremea aceea aveam prea multe pe cap ca să-mi mai fac griji şi pentru Mariana. Găsisem un filon foarte bogat sub mare şi atît minerii, cît şi guvernul erau foarte satisfăcuţi. Dar toate acestea presupuneau un imens efort organizatoric şi adesea nu ajungeam să mai cobor în mină, fiind ocupat cu o sumedenie de mărunţişuri care mă acaparau cu totul. Am angajat mai mulţi mineri, am organizat schimburile, am numit şefi de tură, am adus noi oameni cărora le-am încredinţat muncile subsidiare impuse de buna funcţionare a minei. Tăietorii de lemne şi dulgherii erau ocupaţi pînă peste cap cu prelucrarea cherestelei pe care mina o înghiţea de îndată ce ne sosea de la St. Just. Minerii inspectau regulat pompele, dar şi în birouri era mult de lucru – formulare de completat, registre de ţinut. Am angajat un contabil cu experienţă pe post de asistent al funcţionarului total nepriceput pe care îl numise guvernul şi am petrecut multe ore cu Michael Vincent, avocatul tatălui meu, care se învîrtea pe-acolo pentru a supraveghea respectarea legii. Teoretic, statutul meu era destul de vag, dar, practic, continuam să răspund de întreaga operaţiune. Cum am reuşit asta nu ştiu nici acum, dar, în pofida lipsei mele de experienţă, Trevose nu lua nici o hotărîre majoră fără să mă consulte şi nici marioneta guvernului, care deţinea funcţia de director executiv, sau contabilul. Eu eram patronul. Totul părea misterios, dar cum eu îmi petreceam aproape tot timpul sub pămînt cu minerii, mă simţeam mai fericit decît fusesem vreodată în viaţa mea.

Guvernul îmi plătea un salariu generos din care îi dădeam mamei o parte neînsemnată, iar restul îl depuneam la bancă. Banii îmi inspirau mai mult respect decît în urmă cu cinci ani, cînd am părăsit locuinţa tatălui meu din Londra, dar, din clipa în care mina mea a început să dea randament, interesul meu faţă de problema banilor a scăzut din nou. Eram atît de absorbit de muncă încît uitasem de toate grijile, chiar de remuşcările legate de neimplicarea mea în război. Într-una din zile, cu o săptămînă înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani, tata a venit după mine şi m-a convins să-i accept invitaţia de a cina împreună la Penmarric.

5

După deschiderea minei îl văzusem pe tatăl meu din cînd în cînd, dat fiind că obişnuia că participe la întrunirile ce se ţineau lunar pentru a discuta problemele curente ale minei. Intervenea însă rar în discuţii şi, întrucît părea decis să nu emită păreri în privinţa activităţii din mină, am reuşit să mă cert cu el. Bănuiesc că ne-am fi putut vedea mai des decît o dată pe lună, dar nu am făcut-o. Vina mi-a aparţinut exclusiv mie. Mă felicitase după descoperirea filonului şi m-a invitat de mai multe ori la Penmarric să-l văd, dar am găsit de fiecare dată o scuză ca să nu-i accept invitaţia. Aş fi refuzat şi această invitaţie la cină dacă ar fi venit sub forma unei note scrise, însă de astă dată fusese prea deştept pentru mine. A apărut la mină într-o seară tocmai cînd ieşeam din „uscat" şi mi-a făcut invitaţia în mod public. Întrucît eram înconjurat de o duzină de mineri, toţi cu urechile ciulite, nu am reuşit o scuză acceptabilă, aşa că nu l-am putut refuza. Dat fiind faptul că invitaţia îmi fusese adresată pentru aceeaşi seară, nu mai puteam inventa o scuză. Am încercat să mă eschivez spunîndu-i că nu aveam haine de seară, dar mi-a răspuns că vom cina neoficial. Jeanne şi Elizabeth plecaseră pentru o săptămînă la Enmouth cu guvernanta lor, Jan-Yves era la şcoală, iar William ieşea în seara aceea; asta însemna că urma să cinăm singuri.

– Mama... am început.

– Am o notă scrisă pentru mama, a spus el. Unul dintre argaţi o va duce imediat la Roslyn Farm.

Se gîndise la toate.

– Foarte bine, am răspuns eu necuviincios. Dacă vrei cu tot dinadinsul...

Ne-am întors amîndoi călare la Penmarric, fără să scoatem nici un cuvînt şi, după ce am intrat în casă, ne-am dus direct în bibliotecă, aşteptînd să ne fie servită cina.

Tatăl meu mi-a oferit o băutură.

– Nu mă ating niciodată de alcool, i-am spus eu.

– Foarte înţelept din partea ta. Poate ai prefera un cidru?

– Mai degrabă bere.

– Desigur, a spus el şi i-a cerut majordomului să-mi aducă o sticlă din cămară. La Penmarric era un nou valet. Bătrînul Medlyn se pensionase ca să-şi trateze în sfîrşit guta, iar James, primul valet, care era de fapt Medlyn junior, îi luase locul tatălui său. Tînărul Medlyn era un bărbat de cincizeci de ani cu un pas uşor, foarte îndemînatic şi sigur

de el. Mă întrebam cum se înţelegea cu menajera, dar, evident, nu voiam să abordez subiectul cu Alice Penmar.

Tata a încercat să înjghebe o conversaţie despre mină, dar pe mine nu mă interesa să discut tema asta cu el, aşa că am spus foarte puţine lucruri. De fapt, n-aveam nimic comun cu el şi şi-a dat curînd seama de greşeala pe care o făcuse cînd m-a invitat să cinez la Penmarric, ca şi cum am fi fost vechi prieteni.

Cina a fost un dezastru. A încercat să aducă în discuţie problema mimei, dar nici de data asta n-a avut succes. M-a întrebat despre prietenii mei şi, auzind că erau cu toţii muncitori, m-a întrebat dacă mai eram în contact cu vreunul din colegii mei de şcoală.

I-am răspuns că nu mai ţineam legătura cu nici unul.

M-a întrebat apoi dacă auzisem de Peter Waymark, George şi Aubrey Carnforth şi Francis St. Enedoc, tineri de-o seamă cu mine care luptau în Franţa.

I-am răspuns că nu auzisem.

M-a întrebat dacă mă vedeam cu fetele Waymark, cele două surori ale lui Peter, care trăiau la Gurnards Grange.

– Nu.

– Presupun că nu cunoşti multe fete.

– Nu, am destule pe cap fără să mai trebuiască să am de-a face şi cu femeile.

– Poate că şi asta e o dovadă de înţelepeiune din partea ta. Ar fi păcat să te îndrăgosteşti acum şi să-ţi pui în cap să te însori. Fac o mare greşeală cei ce se căsătoresc prea devreme.

Am mai luat o porţie de legume.

– Tu ar trebui să ştii mai bine, am adăugat eu.

După aceea am rămas un timp tăcuţi. În final, el a rupt tăcerea.

– Săptămîna viitoare împlineşti douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa? Ce păcat că ne aflăm în război şi toată lumea e plecată! Cu toate astea, aş vrea să celebrez într-un fel. Ce-ai prefera să faci?

– Să ofer prietenilor mei un rînd de băutură la cîrcinmă, am răspuns eu. Să joc jocul cu săgeţi cu Alun Trevose. Să iau masa cu mama.

– De ce n-o aduci pe mama ta la o masă la Penmarric? Vor fi şi fetele aici şi am putea invita...

– Nu, mulţumesc.

– Poate ai prefera să vii singur cîteva momente. Am putea bea cu toţii şampanie în sănătatea ta.

– Nu, mulţumesc.

A ridicat din umeri.

– Cum vrei.

Am terminat masa. După ce s-a strîns faţa de masă, mi-a oferit un porto pe care l-am refuzat şi tocmai mă întrebam cum să mă retrag, cînd tînărul Medlyn a intrat în vîrful picioarelor, aducînd un plic pe un platou de argint.

Tata i-a aruncat o privire şi s-a îngălbenit.

– Acum a sosit, domnule, a şoptit Medlyn. Prin mesager special. Poşta din Penzance.

Era o telegramă.

Inima a început să mi se zbată în piept. Mi-a trecut prin minte: Adrian a murit. Apoi, după ce l-am privit pe tatăl meu, mi-am spus neiertător: aşa-i trebuie. Dar am izgonit imediat acest gînd, încercînd să sper, pentru el, că Adrian este viu şi nevătămat.

Tatăl meu a luat plicul. Medlyn s-a retras şi şi-a făcut de lucru la bufet. În final, nemaiavînd nici o scuză pentru a zăbovi în încăpere, s-a furişat în hol, închizînd uşor uşa în urma lui.

Rămăseserăm singuri.

– Doamne, a spus tata rupînd sigiliul. Mi-e teamă să nu fie veşti rele.

A dezlipit hîrtia, a despăturit-o metodic şi a privit-o un timp destul de lung.

M-am auzit spunînd repede cu o voce inegală:

– Adrian? A murit? A murit Adrian?

A ridicat ochii spre mine. Faţa lui era cenuşie şi ochii injectaţi de durere.

– Nu, Marcus. S-a ridicat greoi, ca un bătrîn, a spus: Scuză-mă, cu o voce foarte politicoasă şi s-a îndreptat cu paşi împleticiţi spre uşă.

Capitolul trei

Moartea neașteptată a Tînărului (Henry) de dizenterie a constituit o grea lovitură pentru tatăl lui... Tînărul Henry era singurul membru al familiei care nu se remarcase prin sagacitate politică, talente militare, nici măcar printr-o inteligență obișnuită, dar, în definitiv, asemenea calități nu sînt compatibile cu un prinț din basme... Era înalt, frumos, vesel și încîntător de nechibzuit...

Regele John
W.L. WARREN

Richard era de fapt un conducător independent în Aquitania. El... se comporta ca și cum Anglia ar fi fost o putere străină...

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

După un timp am citit și cu telegrama. Marcus nu pierise pe cîmpul de luptă. Murise de dizenterie, la trei săptămîni după ce împlinise douăzeci și trei de ani.

M-am ridicat, m-am dus la fereastră și am tras perdeaua. Dincolo de geam se vedeau grădinile din Penmarric, peluza pe care ne luam la întrecere cu Marcus cînd eram copii, noaptea cornwalleză cu aerul răcoros sub un cer palid. Mi-am amintit de ultima oară cînd am fost împreună, cînd i-am auzit rîsul lipsit de griji și vocea rostind încrezătoare: „Le dau nemților exact șase luni!" Mi-am adus aminte cum mă enervase atunci, cît de tare l-am repezit și, în general, cît de des îl respingeam, socotindu-l un prost.

Mi-am înfipt unghiile în palme.

Am început să umblu în sus și în jos prin încăpere și, la fiecare cîteva minute, luam din nou telegrama și o reciteam. Fără voia mea, îmi veneau în minte toate lucrurile la care ar fi fost mai bine să nu mă gîndesc – cît de mult îi plăcea viața, cît de tare detesta războiul, cît de puțin a meritat acest sfîrșit prematur. Chiar și felul în care a murit mi s-a părut nedrept; Marcus ar fi trebuit să stea în calea unui glonte

dușman și să moară de moartea unui erou, dar nu – și asta i-a fost refuzată. În schimb, a zăcut de o boală dezgustătoare și acum era mort, nu-l vom mai revedea niciodată, iar moartea însemna sfîrșitul, fiindcă nu există Dumnezeu, nu există viața de dincolo, nimic în afară de zădărnicie și neființă.

Fruntea îmi era scăldată de sudoare, mîna îmi tremura. Am traversat holul și am ieșit pe ușa din față pe alee. Am stat acolo înghițind cu lăcomie aerul proaspăt, apoi am fugit la grajduri, mi-am luat calul și am pornit în galop. Călăream cu furie, ca și cum mi-aș fi putut depăși teama primitivă și rușinoasă; am călărit pînă cînd calul era leoarcă de sudoare și am ajuns la St. Just; acolo am descălecat, am intrat într-o cîrciumă și am comandat cel mai mare pahar de coniac din viața mea.

2

Domnul Barnwell a venit de la prezbiteriul din Zillan ca să stea cu mama și chiar și tata a sosit de la Penmarric, dar nu i-au adus nici o alinare. Cît despre mine, mă simțeam complet inutil, prea conștient că n-o puteam ajuta cu nimic, prea îndurerat de cele ce se întîmplaseră, prea ofensat de imixtiunea tatii și de încercarea lui de a înlocui mîngîierea, oricît de slabă, pe care i-aș fi putut-o aduce eu. Cînd el și cu pastorul au plecat în sfîrșit, m-am simțit ușurat, cu toată repulsia secretă de a lua asupră-mi povara nefericirii mamei. Nu puteam suporta s-o văd suferind. Cu toate acestea, am strîns din dinți și am răbdat pînă cînd, încetul cu încetul, s-a resemnat cu pierderea suferită și a reînceput să adune firele unei vieți normale.

Dar acesta nu a fost singurul doliu. În 1916 s-a prăpădit mătușa Griselda. Deși fusese o bătrînă dificilă, mama s-a resimțit foarte puternic afectată la moartea ei. Griselda a avut grijă de ea în copilărie și mama, la rîndul ei, i-a asigurat o viață tihnită; o femeie lipsită de virtuțile mamei ar fi abandonat o amintire atît de puțin prezentabilă a unui trecut de sărăcie, dar chiar cînd era stăpînă la Penmarric, mama a avut grijă s-o instaleze pe Griselda într-o căsuță confortabilă, pe care a trecut-o pe numele ei.

A venit și anul 1917. Privind înapoi, cred că anul 1917 a fost cel mai îngrozitor an al războiului – mă refer în mod special la cei rămași în Anglia. E ușor acum să spui că nu se poate să fi fost atît de rău de vreme ce ne mai despărțea doar un an de pace, dar atunci pacea părea mai departe decît oricînd și războiul mai apăsător ca niciodată. Lipsa obiectelor de primă necesitate devenise cronică; am aflat mai tîrziu că, la sfîrșitul lui aprilie, depozitele de alimente pentru întreaga țară nu mai puteau satisface cererea decît pe o durată de șase săptămîni.

Submarinele nemţeşti încercau mai întîi să ne înfometeze pentru a ne supune ulterior şi, în primele luni ale anului, aproape două milioane de tone de alimente fuseseră scufundate. E uşor acum să priveşti în urmă şi să spui că acţiunea submarinelor nemţeşti a împins Statele Unite în război şi a determinat modificarea balanţei de putere, dar acasă la noi perspectivele erau estompate de consecinţele imediate ale raţionalizării alimentelor şi de privaţiuni de tot felul.

La Londra, Asquith a fost debarcat, conducerea guvernului fiindu-i încredinţată lui Lloyd George – o măsură bună după părerea mea, întrucît pasivitatea şi bunele maniere ale lui Asquith nu prea puteau asigura o conducere eficientă pe timp de război, deşi lipsurile cu care se confrunta societatea civilă ajunseseră într-un punct în care venirea unui nou lider la cîrma ţării nu putea schimba mare lucru. Peste hotare, vărsarea de sînge continua fără să se poată întrevedea vreun sfîrşit; o înaintare de cinci kilometri a însemnat alte mii de vieţi omeneşti pierdute de ai noştri la Passchendaele; între timp, Rusia, în stare de colaps militar, îşi măcina forţele într-o revoluţie. N-aş putea spune că cei din Cornwall ne simţeam prea mult de Rusia, în schimb ne-a afectat foarte tare măcelul de la Passchendaele.

Numărul morţilor şi suferinţele celor îndoliaţi depăşeau orice închipuire. Dintre cunoştinţele mele, George Carnforth fusese ucis în 1915 şi acum, după doi ani, fratele lui Aubrey îl urmase în mormînt; războiul îi răpise tatălui lor, Sir Justin, întreaga familie, cu excepţia fiicei sale, Felicity. Peter Waymark era încă în viaţă după cîte am auzit, ca şi Francis St. Enedoc, dar mulţi oameni de rînd din Cornwall îşi găsiseră sfîrşitul pe pămînt străin. În acest context mi se părea aproape firească preocuparea morbidă a mamei mele pentru siguranţa lui Hugh. Încercam s-o liniştesc spunîndu-i că Hugh era prea departe de linia frontului ca să poată fi ucis; ea a rămas însă cu convingerea că nu-l va mai revedea, cu atît mai mult cu cît Hugh – parcă pentru a complica lucrurile – nu prea scria de pe front. În rarele ocazii cînd făcea efortul să aştearnă cîteva rînduri pe hîrtie, ne scria doar despre toaletele primitive din Franţa şi despre mîncarea franţuzească ce fusese pe nedrept lăudată. Într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o separat, a recunoscut însă că se plictisise de război şi ne ducea dorul. Franţuzoaicele erau toate la fel şi nici una nu l-a făcut s-o uite pe Rebecca Roslyn. Am mai văzut-o pe Rebecca? Îi scria în fiecare săptămînă pe numele lui Charity Roslyn, la St. Just, dar nu mai ştia nimic despre ea şi se temea ca Joss Roslyn să nu fi descoperit că ei corespondau în secret. N-aş putea încerca s-o caut pe Rebecca şi să aflu ce s-a întîmplat? Exista un alt bărbat în viaţa ei? Cînd o s-o văd, trebuie să-i spun că el se gîndeşte la ea cît e ziua de lungă şi că abia aşteaptă să se termine războiul ca să se reîntîlnească.

Pentru prima oară mi-am dat seama că nu era vorba de un simplu capriciu pentru Rebecca. Cînd Charity mi-a confirmat că şi fata îi împărtăşea sentimentele şi că pusese stăpînire pe gîndurile ei încă de la vîrsta de treisprezece ani, am început să cred că s-ar putea ca, pînă la urmă, Hugh să se însoare cu ea, dar mamei nu i-am suflat un cuvînt, de teamă să n-o amărăsc şi mai tare; în scrisoarea de răspuns l-am asigurat pe Hugh că şi Rebecca aşteaptă cu nerăbdarea întoarcerea lui.

– De s-ar termina mai repede războiul, suspina mama. Dacă Hugh s-ar întoarce acasă...

Adrian a revenit de pe front. A fost rănit în octombrie 1917 şi, deşi nu a rămas infirm, a zăcut cîteva săptămîni într-un spital militar. La externare, a fost declarat inapt pentru serviciul militar şi, de Crăciun, s-a întors la Penmarric, după o absenţă de trei ani.

Jeanne şi Elizabeth erau de-a dreptul fascinate de persoana lui. Obţinuse cîteva panglicuţe pentru acte de bravură, ceea ce este destul de lăudabil, dar fetele nu pierdeau nici un prilej de a vorbi despre el cu respiraţia tăiată şi cu ochi strălucitori. Trebuia să le atrag de fiecare dată atenţia să nu-i menţioneze numele în prezenţa mamei.

– Philip, de ce nu încerci să-l priveşti cu mai multă simpatie pe Adrian? mă întreba timid Jeanne, cînd nu era mama în odaie. E o persoană atît de bună, înzestrată cu reale calităţi. Totdeauna m-am întrebat de ce nu te-ai înţeles cu el.

– Nu avem nimic în comun, am răspuns sec, şi stăteam mereu unul în calea celuilalt.

– În cazul ăsta, tu eşti în pagubă, a conchis Elizabeth, vorbind fără înconjur ca întotdeauna.

Şedea la masa din bucătărie, cu umerii aduşi, ca de obicei. Părul negru îi atîrna în dezordine în jurul feţei ca o lună plină şi ochii ca tăciunele mă priveau provocator. Sub cordon, pîntecele ei se rotunjea generos şi, la o privire mai atentă, constatai că sînii începuseră să i se lase ca la femeile trecute de prima tinereţe. Nici după ce depăşise perioada pubertăţii fizicul ei nu devenise mai agreabil.

– Am purtat amîndoi conversaţii interesante despre Dumnezeu, despre viaţă, civilizaţie şi alte probleme de genul ăsta. Ce rău îmi pare că nu m-am putut duce la şcoală! M-am săturat de lecţiile prostănacei ăleia de Miss Cartwright! Sper ca Adrian să-l convingă pe papă să renunţe la ideile lui demodate potrivit cărora instruirea „nu este bună" pentru femei. Cel puţin Adrian înţelege cît de frustrată mă simt din această cauză; spune şi tu, cum am să pot vreodată să apreciez minunile civilizaţiei greceşti dacă nu pot distinge alfa de omega? Este nedrept să nu fiu lăsată să merg la şcoală!

Din întîmplare, l-am întîlnit pe Adrian curînd după aceea la St. Just. Intra împreună cu William în aceeaşi cîrciumă din care eu tocmai ieşeam. Mi-am zis că trebuia să-i spun ceva, aşa că, în timp ce William o luase înainte, am făcut efortul de a fi agreabil.

– Bine-ai venit acasă! i-am spus. Felicitări pentru medaliile primite!

Mi-a zîmbit imediat, dar la lumina ce-i cădea pe faţă, am văzut dungile săpate în jurul gurii şi cicatricea albă din colţul unui ochi. Era îngrozitor de slab şi şchiopăta.

– Îţi mulţumesc, a răspuns. Este grozav să fii din nou acasă. Te felicit pentru succesul cu mina. În timp ce încuviinţam dînd din cap şi mă pregăteam să plec, a adăugat: Nu vrei să bei cu noi un pahar?

– Trebuie să ajung acasă, i-am spus şi am ieşit în grabă, fără să-i aştept răspunsul. Socoteam că-mi îndeplinisem obligaţiile faţă de el şi nu mai avea rost să prelungesc conversaţia.

Dar el era de altă părere. L-am mai întîlnit de două ori după aceea şi, de fiecare dată, m-a invitat la un pahar de băutură. În cele din urmă a trebuit să fiu sincer.

– Uite ce e, hai să nu ne mai prefacem, pentru că eu nu suport ipocrizia. Nu te pot suferi şi ştiu al naibii de bine că şi reciproca este valabilă. Totdeauna aşa a fost şi, în ceea ce mă priveşte, nimic nu s-a schimbat. Şi acum lasă-mă în pace şi nu mă mai plictisi cu propunerile tale ipocrite de prietenie.

Ca răspuns, şi-a reluat vechea atitudine bătăioasă şi a abandonat poziţia creştină „să-fim-buni-unii-cu-alţii", pe care a avut tupeul să-mi spună că şi-o însuşise pe vremea cînd lupta în tranşee. Ştiam că voia doar să sublimieze faptul că eu rămăsesem acasă în timp ce el plecase pe front. Aşa că, după ce ne-am adresat o serie de insulte, ne-am întors spatele unul altuia şi am pornit furioşi în direcţii opuse, iar zidul vechii ostilităţi s-a înălţat din nou între noi – un monument închinat amintirilor amare din trecut.

3

La începutul lui 1919, Jeanne a fost trimisă la un pension din Eastbourne, ca să-şi însuşească arta de a fi graţioasă, dar se simţea atît de prost departe de casă, încît tata i-a permis să abandoneze şcoala după numai un trimestru. Scurta absenţă a Jeannei de la Penmarric a avut însă şi părţile ei bune. Lizzie a reuşit să-l convingă pe tata că, după plecarea Jeannei, nu mai era cazul s-o păstreze pe guvernanta care nu mai avea ce s-o înveţe. În cele din urmă, tata şi-a dat consimţămîntul ca Lizzie să urmeze Cheltenham Ladies' College, faimoasa şcoală particulară de fete. Uniforma aproape plesnea pe ea cînd a

plecat plină de entuziasm să se înscrie în primul trimestru, la finele lui aprilie, şi n-am mai văzut-o la fermă timp de mai multe săptămîni.

Între timp, eroul lui Lizzie, Adrian, s-a decis să înceapă studiile de istorie la Oxford. Eram conştient de uşurarea pe care o simţeam la gîndul că nu voi mai risca să-l întîlnesc la St. Just, dar pe atunci aveam preocupări mai importante decît persoana lui Adrian.

În sfîrşit, războiul începea să dea semne că se apropie de sfîrşit; la începutul anului, nemţii înaintaseră pe Somme, la Ypres şi pe Aisne, pînă cînd au ajuns din nou pe Marne, dar după aceea, Foch, Haig şi Pershing şi-au adjudecat mai multe victorii, astfel încît, la sfîrşitul lui septembrie, Înaltul Comandament German a început să se gîndească la eventualitatea încheierii tratatului de pace. În cele din urmă, la unsprezece noiembrie a fost semnat Armistiţiul; războiul se încheiase spre uşurarea tuturor, dar, chiar înainte de a se fi terminat celebrările, am început să fiu îngrijorat din cauza minei mele.

Contractul nominal de închiriere încheiat cu guvernul urma să expire la sfîrşitul anului; economia ţării fusese secătuită în timpul celor patru ani de război şi acum, cînd nevoia de cositor nu era vitală, guvernul abia aştepta să se descotorosească de mină şi să întoarcă spatele întreprinderilor private.

Din fericire, n-aveam nici un motiv să închid mina, deoarece nu lucram în pierdere şi mai exista destul de mult cositor sub mare. Pe de altă parte, însă, era nevoie de o puternică infuzie de capital. Minerii se plîngeau că linia de vagoneţi necesita reparaţii, tîmplarii îmi aduceau liste lungi de galerii unde stîlpii de susţinere putreziseră, punînd în pericol viaţa oamenilor, iar minerii din adîncuri se plîngeau întruna de pompele de apă. În plus, lipseau trepte la scările puţului central, şinele trebuiau înlocuite, iar coliviile transportoare revizuite.

Problema securităţii muncii mă preocupa în cea mai mare măsură. Prin definiţie, orice mină este un loc de muncă periculos, dar unii mineri lucrau în condiţii mai sigure decît alţii şi eu voiam ca mina mea să excelez din acest punct de vedere. Simţeam că datoram acest lucru cel puţin prietenilor mei care coborau sub pămînt în fiecare zi pentru a-şi cîştiga pîinea zilnică şi eram tot atît de preocupat ca şi ei să nu-şi desfăşoare activitatea într-o capcană a morţii. Proprietarii altor mine amplasate de-a lungul Coastei Cositorului puteau face ce voiau; nu le purtau de grijă minerilor lor, dar se găseau întotdeauna oameni ca Jared Roslyn dispuşi să se bată pentru a li se asigura condiţii mai bune de lucru; Sennen Garth intra însă în sfera mea de influenţă şi eram gata să fac orice sacrificiu pentru ca ea să devină cea mai sigură mină din Cornwall.

O bună întreținere reprezenta cheia securității – dar o bună întreținere presupune bani, și tocmai banii ne lipseau.

Întrucît eram convins că tatăl meu nu va ridica nici un deget pentru a finanța mina din buzunarul său, m-am dus întîi la Londra ca să aflu dacă guvernul ar putea subvenționa mina, dar acesta, încurcat în probleme financiare de o importanță mult mai mare decît mina Sennen Garth, nu era dispus să aloce nici o sumă. În disperare de cauză, am strîns din dinți și am pornit spre Penmarric, pentru a-l ruga pe tatăl meu să țină mina deschisă, deoarece, fără o investiție de capital, știam că în curînd soarta ei va fi pecetluită. Problemele de securitate și supraviețuire nu erau decît cele două fețe ale aceleiași monede, dar, sincer să fiu, nu prea mă așteptam ca tata să privească mai departe de soldul contului său curent și să manifeste un minimum de interes pentru bunăstarea minerilor. Cu toate acestea, am fost surprins să constat că era mai binevoitor decît mă așteptam; poate pierdusem din vedere faptul că Sennen Garth, în ciuda problemelor de întreținere, continua să fie o afacere rentabilă. La sfîrșitul discuțiilor a fost de acord, în calitate de proprietar, să formeze o nouă companie – „ca o contribuție a mea la diminuarea șomajului postbelic" – așa cum a ținut să precizeze, și „pentru că sînt destui întreprinzători dispuși să investească bani într-o afacere rentabilă și nu văd de ce nu s-ar orienta spre Sennen Garth" În final, mi-a acordat o concesiune pentru a exploata pămîntul în orice mod aș socoti de cuviință. Însă în pofida considerentelor lui cu privire la întreprinzători și afaceri rentabile, am remarcat că a cumpărat la iuțeală pînă la șaizeci la sută din acțiuni de îndată ce a avut posibilitatea. La început am crezut că prin venele lui curgea sîngele Penmarilor în proporție mai mare decît voia să admită, dar, în curînd, mi-am dat seama că urmărea să controleze îndeaproape compania.

– Mina rezistă atîta timp cît se poate întreține, Philip, îmi spusese el. Dacă lucrează în pierdere, să nu te aștepți să pun capital adițional peste acțiunile pe care le dețin. Nici un penny mai mult din banii mei nu va fi vărsat în mina asta, așa că asigură-te că ai să-ți organizezi afacerea în modul cel mai judicios.

– Nu vei avea nevoie să pompezi în mină nici un penny din banii tăi, i-am răspuns eu. Cu taxele pe care le iei în calitate de proprietar al pămîntului și cu dividendele de la acțiuni, ai să obții un profit mai mare decît ți-ai fi putut imagina.

– Mă îndoiesc, a răspuns tata.

Și eu mă îndoiam. Cercetînd atent situația minei, am aflat de la contabilul meu că profitul net scăzuse în mod alarmant. Salariile creșcuseră; costurile pentru scoaterea cositorului la suprafață se ridicaseră

şi ele; piaţa cositorului era nesigură, iar preţul acestuia cunoştea fluctuaţii importante.

– Dar e monstruos! am protestat eu. Extragem tot atîta minereu ca şi în trecut – se vede din registre. Şi totuşi realizăm doar un sfert din beneficiul de atunci.

– Climatul economic s-a schimbat, a spus contabilul, un bărbat între două vîrste, inteligent, înzestrat cu un pronunţat spirit practic, pe nume Walter Hubert. Trebuie să măreşti producţia minei dacă vrei ca profiturile să se menţină la nivelul celor realizate în trecut.

Da, mă gîndeam eu, cu un echipament nou, cu metode noi, cu mai mulţi muncitori... Cu capitalul obţinut am reuşit să modernizez mina şi să ridic standardul general de securitate la un nivel acceptabil, dar mai era mult de făcut şi nu-mi permisesem să mă concentrez decît asupra aspectelor esenţiale. Nu se punea problema să mai angajez oameni; începusem deja să-mi fac griji întrebîndu-mă ce se va întîmpla dacă costul vieţii va continua să crească. În acest caz, minerii vor dori un salariu mai mare şi, în consecinţă, profitul va scădea corespunzător.

Ajunsesem în 1919. Abia începusem să-mi dau seama de amploarea dificultăţilor cu care se confrunta Sennen Garth, dar chiar şi atunci întrevedeam conflictele care aveau să izbucnească între mine şi tata.

Ca întotdeauna, mina îmi secătuia toate puterile; acum mă străduiam să-i insuflu o viaţă nouă şi eram atît de absorbit de problemele ei, încît nu mai aveam timp pentru nici unul din membrii familiei. 1919 s-a dovedit un an de neuitat. Hugh s-a întors cu întîrziere din război şi a fugit cu Rebecca Roslyn, Mariana şi-a găsit un al doilea bărbat, iar Adrian a abandonat studiul istoriei la Oxford în momentul în care a ajuns la concluzia că dorea mai mult să fie preot al Bisericii Anglicane.

4

Nu-am fost cîtuşi de puţin surprins de hotărîrea Marianei de a se remărita, întrucît în ultimii doi ani începuse o adevărată vînătoare de bărbaţi, dar trebuie să recunosc că m-a dezgustat alegerea ei. Soţul ei, un văduv fără copii, în vîrstă de cincizeci şi nouă de ani, era marchizul de Lochlyalt, stăpînul unei reşedinţe în Edinburgh, al altei reşedinţe de vară în North Berwick şi al obişnuitului castel de o sută de camere în Highland, undeva la capătul lumii. Mariana s-a măritat discret, într-o dimineaţă de aprilie, la Edinburgh, şi după aceea a scris o scrisoare lungă ambilor părinţi, explicîndu-le de ce nu şi-a făcut cunoscute intenţiile mai devreme. Evident, nu avea nici o scuză valabilă pentru faptul că nu-şi anunţase părinţii, dar a spus vrute şi nevrute într-o scrisoare interminabilă despre viaţa grea din Scoţia, ca şi despre

tensiunea nervoasă în care trăia. În cele din urmă, după ce fusese urmărită de doi pretendenți mai bine de un an, i-a respins pe amîndoi și s-a măritat cu marchizul de îndată ce i s-a oferit ocazia. Întrucît marchizul era un „bărbat mai în vîrstă", o făcea să se simtă „în siguranță" și „în perfectă liniște" Îl „adora" și „avea o încredere deplină în el" Totul era „divin" În final își exprima convingerea că îl vom „adora" cu toții și vom „aproba din inimă" alegerea ei.

Ce părere avea tata despre această aiureală nu știu, dar mama era foarte neîncrezătoare și s-a mărginit să-și exprime speranța că Mariana nu s-a grăbit să se mărite fără să se gîndească bine.

Eu nu am făcut nici un comentariu. Mariana era destul de mare ca să știe ce face și dacă voia să trăiască în Scoția cu un bărbat destul de în vîrstă ca să-i fie bunic, n-avea decît, nu mă interesa cîtuși de puțin.

Cît despre Adrian, n-am fost prea surprins cînd am aflat că revenise la înclinațiile pioase pe care le manifestase de copil. Mi-l puteam imagina cu ușurință purtînd stiharul și invocîndu-l pe Dumnezeu spre a-i binecuvînta pe cei săraci și suferinzi din congregația lui. Am respirat ușurat la gîndul că, din moment ce îmbrățișase această carieră, va fi trimis la o parohie depărtată și nu va trebui să-l mai văd așa de des.

În schimb, m-am implicat foarte mult în problema căsătoriei lui Hugh.

Venisem la gară să-l întîmpin la întoarcerea sa de pe front. Demobilizarea lui se produsese cu întîrziere pentru că mica lui funcție călduță, de ADC, fusese greu de descoperit, tot așa cum se întîmplase atunci cînd o obținuse, iar persoana sus-pusă care trebuia să-l ajute, uitase de el, fiind preocupată de adoptarea măsurilor de securitate legate de negocierea tratatului de pace de la Versailles. Abia după semnarea tratatului, Hugh s-a întors acasă. Mama, care nu-și mai găsea locul de emoție, îmi strîngea brațul de teamă să nu se prăbușească de fericire. Mă simțeam și eu emoționat; trecuseră trei ani de cînd nu-l mai văzusem și distanța, după cum se știe, conferă o aură specială persoanelor apropiate. Uitasem de tarele lui de caracter și-mi aminteam ce camarad bun era și cît de amuzantă va fi revederea.

Trenul intra în stație și a tras la peron; l-am văzut cum se apleca pe fereastră pentru a ne descoperi și mama s-a smuls de lîngă mine și a alergat pe peron în întîmpinarea lui. La cîteva secunde după oprirea trenului, s-a deschis ușa și Hugh s-a prăbușit în brațele ei.

Arăta bine, soarele din țări străine îi decolorase părul pînă la un auriu pal, iar ochii, de un albastru viu, contrastau cu pielea bronzată. Avea numai douăzeci și unu de ani, dar părea mai mare, iar trupul lui părea să fie sănătos, musculos și dur sub uniformă.

– Eram sigur că o să treci prin război fără nici o zgîrietură, am spus.

O secundă mai tîrziu rîdeam împreună cînd tata şi Jeanne au sosit şi ei, în numele comitetului de primire de la Penmarric. Elizabeth şi Jan-Yves erau la şcoală şi, spre încîntarea mea, nici William, nici Adrian nu-şi făcuseră apariţia.

După primul moment de stinghereală, inerentă revederilor, tata i s-a adresat mamei:

– N-aţi vrea să veniţi să luaţi masa la Penmarric, tu şi cu Philip? Am rămas acasă numai cu Jeanne, aşa că mi-ar face plăcere dacă aţi veni amîndoi să sărbătorim întoarcerea lui Hugh.

– Oh, a spus mama, cîntărind invitaţia şi privindu-mă pentru a-mi cere părerea. Da, poate...

În aceeaşi clipă Hugh a plecat de lîngă noi fără să ne adreseze nici un cuvînt. A pornit pe peron ca din puşcă în întîmpinarea Rebeccăi Roslyn, care tocmai intrase în clădirea gării şi se îndrepta în fugă spre el. Purta o haină ponosită, dar dedesubt îmbrăcase o rochie luminoasă de culoarea smaraldului. Părul negru îi scăpase de sub o pălăriuţă inutilă şi flutura în urma ei ca un stindard în bătaia vîntului.

S-a aruncat în braţele lui Hugh şi a rămas cîtva timp nemişcată. Îmbrăţişarea care a urmat era atît de intimă încît părea aproape indecentă.

– Uite-o pe Rebecca Roslyn! exclamă Jeanne surprinsă. Nu ştiam că Hugh o cunoaşte.

Am privit spre părinţii mei. Expresia întipărită pe chipul lor nu era deloc încurajatoare. Ochii înguşti ai tatălui meu deveniseră şi mai înguşti, iar buzele strînse exprimau duritate, în timp ce în ochii larg deschişi ai mamei se citea uimirea care lăsa loc încet-încet dezaprobării.

– Ia te uită! am spus amuzat. Ce situaţie dramatică! Ai de gînd s-o inviţi şi pe ea la Penmarric, tată?

– Fără îndoială că Hugh a făcut-o de mult, a răspuns el.

Într-adevăr aşa stăteau lucrurile. S-au îndreptat spre noi ţinîndu-se de mînă, zîmbindu-şi fericiţi, indiferenţi la tot ceea ce nu-i privea pe ei şi, în clipa în care s-au apropiat, le-au adresat un zîmbet cuceritor părinţilor.

– Rebecca şi cu mine ne-am logodit, a spus Hugh mîndru, cinismul lui suav, atît de bine cunoscut, cedînd locul unei sinceităţi de care nu-l credeam capabil. Am aşteptat clipa asta mai bine de trei ani, nu-i aşa, iubito? Ne-am logodit în taină înainte să plec, dar ne-am înţeles să nu spunem nimănui pînă cînd nu mă voi întoarce acasă.

Părinţii mei amuţiseră. Jeanne a deschis gura ca pentru a spune „Ce minunat!", dar a închis-o imediat, cu un aer nesigur.

– Foarte drăguţ, am spus eu, amuzat. Felicitări!

– Felicitări, a spus repede şi Jeanne, luîndu-se după mine. Ce palpitant! Părea foarte emoţionată.

Mama l-a privit pe tata, iar el a fixat-o pe Rebecca.

– Părinţii tăi sînt la curent? a întrebat-o el fără răutate. Tatăl tău e de acord?

Fata a roşit, dar ochii ei continuau să privească visători.

– Nu le-am spus încă părinţilor mei, domnule Castallack.

– Atunci nu este asta puţin cam... prematur? Bănuiesc că intenţionezi să-i ceri domnului Roslyn permisiunea de a te căsători cu fiica lui, nu-i aşa, Hugh?

– Eh, papà, zise Hugh, vesel ca un cintezoi şi tot atît de nepăsător, doar ştii prea bine cum ar reacţiona Joss Roslyn dacă i-aş spune! Rebecca o să împlinească douăzeci şi unu de ani în august, aşa că ne vom căsători imediat ce va fi posibil după acea dată. Ştim cu toţii că Roslyn n-o să ne dea binecuvîntarea, dar asta n-o să ne împiedice să ne căsătorim de îndată ce Rebecca n-o să mai aibă nevoie de consimţămîntul lui legal.

– Înţeleg, a spus tata pe tonul cel mai politicos cu putinţă. Este foarte interesant. În fine, peronul gării din Penzance nu este locul cel mai potrivit pentru a discuta probleme de familie atît de importante. Vă propun să luaţi masa cu noi la Penmarric, domnişoară Roslyn, iar după aceea o să discutăm situaţia pe îndelete.

– Am invitat-o deja la masă, spuse vesel Hugh, şi a acceptat cu plăcere. Avem loc în maşină, papà, sau trebuie să caut un vehicul pentru mine şi Rebecca?

– E destul loc pentru amîndoi în maşină, zise tata scurt, apoi se întoarse către mama: Janna, vrei să mergi cu noi în maşină, Jeanne s-ar putea întoarce în cabrioletă cu Philip. Ar fi mai comod pentru tine, în plus, ai putea sta de vorbă cu Hugh.

Jeanne şi cu mine am plecat cu cabrioleta trasă de ponei, în vreme ce maşina a trecut mugind pe lîngă noi.

– Bun! am spus eu. Iată pisica pentru porumbei! Mă întreb ce va întreprinde tata. E clar că el şi mama se vor opune căsătoriei.

– „Drumul spre dragostea adevărată e presărat cu obstacole", murmură Jeanne, care avea o fire incurabil romantică. E frumuşică, nu? Nu-i de mirare că l-a cucerit pe Hugh. Ce contează opreliştile? Mi se pare atît de emoţionant faptul că şi-au scris cu regularitate timp de aproape patru ani, rămînînd credincioşi unul altuia!

Cunoscîndu-i apetitul sexual, mă îndoiam că Hugh a fost în stare de asemenea dovezi de fidelitate, dar, evident, nu-i puteam spune aşa ceva lui Jeanne. Înduioşată, ea îmbrăţişase deja punctul de vedere feminin şi începuse să-şi facă planuri în legătură cu toaleta de nuntă. Mă întrebam la ce concluzie se va ajunge la Penmarric, deşi turnura evenimentelor era cît se poate de previzibilă. O dată în viaţă, părinţii mei s-au declarat întru totul de acord; nici unul dintre ei nu-şi dorea

un nepot în vinele căruia să curgă sîngele lui Joss Roslyn. După masă, tata le-a spus pe un ton cît se poate de politicos că, deşi el şi mama nu aveau nimic împotriva Rebeccăi, nu puteau accepta logodna înainte ca Hugh să obţină consimţămîntul lui Roslyn.

– Sîntem hotărîţi să ne căsătorim, indiferent ce se va întîmpla, mi-a spus Hugh nonşalant ceva mai tîrziu. După ce Rebecca împlineşte douăzeci şi unu de ani, cui dracu' îi mai pasă de părerea părinţilor? Şi-apoi, nu înţeleg de ce papà dezaprobă căsătoria – doar el s-a însurat cînd era mai tînăr decît mine şi a luat o femeie cu o poziţie socială inferioară.

– Şi uite cum s-a terminat!

– Da, dar ăsta nu-i un motiv pentru a crede că, automat, şi căsătoria mea va eşua în acelaşi fel!

– Şi asta-i adevărat! Păcat că se trage dintr-o asemenea familie! Nu cred că părinţii noştri ar fi atît de ostili dacă ea n-ar fi fost fiica lui Joss Roslyn.

– Fir-ar să fie! Dar ce vină are ea? Biata fată este de-a dreptul terorizată de taică-su! Abia aştept s-o scot din casa aia. A avut o viaţă îngrozitoare acolo, şi acum, după ce s-a îmbolnăvit mama ei, lucrurile sînt de zece ori mai rele.

– Dar ce-i cu mama ei?

– Nu sînt sigur. Mi-e teamă să nu fie grav bolnavă, fiindcă refuză să vorbească cu Rebecca.

După un timp l-am întrebat, curios:

– Cît ai fost în Franţa, presupun că nu i-ai rămas credincios Rebeccăi.

– Nu m-am îndrăgostit de nici o altă femeie. Numai pe ea o iubesc.

– Dar tu...

– Oh, Doamne, sigur că m-am culcat cu femeile din tabără! Ce naiba are asta de-a face cu Rebecca? Poţi să trăieşti timp de trei ani fără o femeie oarecare la îndemînă?

Am rămas pe gînduri. N-am înţeles niciodată tentaţia lui Hugh de a se culca cu o femeie ori de cîte ori avea ocazia. Este adevărat că şi eu m-am gîndit să întreţin o legătură de scurtă durată pentru a descoperi de ce jocul ăsta i se pare atît de irezistibil, dar nu întîlnisem niciodată o femeie care să mă atragă îndeajuns pentru a compensa teama de eventualele riscuri. Nu doream ca zvonuri despre un comportament nedemn din partea mea să ajungă la urechile mamei. Nu spun că n-ar fi înţeles o aventură cu vreo fată din sat, dar a suferit prea mult de pe urma infidelităţii tatii, aşa că nu aveam de gînd să-i dau vreun motiv de supărare.

Din dorinţa de a schimba subiectul, l-am întrebat pe Hugh:

– Din ce o să trăiţi după ce vă căsătoriţi? Tu o să ai nevoie de o slujbă – papà n-o să-ţi dea nimic dacă nu este de acord cu căsătoria şi nu cred că speri să capeţi vreun bănuţ de la Joss Roslyn.

– Oh... Hugh a căscat, ca şi cum accsta ar fi fost un detaliu lipsit de importanţă. O să-mi iau o slujbă care să-mi asigure maximum de bani pentru un minimum de efort. O să mă gîndesc la ceva. Mi-a zîmbit galeş, iar ochii lui nevinovaţi păreau şi mai albaştri. M-am priceput întotdeauna să fac bani.

I-am zîmbit şi eu, dar dacă aş fi ştiut care va fi viitoarea lui sursă de venituri, n-aş mai fi zîmbit deloc! Fără ştirea noastră, prietenia dintre noi naviga rapid către stînci ameninţătoare de care avea să se zdrobească, fără a mai renaşte vreodată.

5

Imediat după ce Rebecca a împlinit douăzeci şi unu de ani, au fugit la Londra, şi, şase săptămîni mai tîrziu, s-au căsătorit. Nu mi-am dat seama cum au reuşit să păstreze secretul logodnei faţă de Joss Roslyn, dar ştiu că Rebecca i l-a dezvăluit mamei sale, iar aceasta le-a încurajat din toată inima simţămintele. Ea era însă prea puţin viguroasă pentru a le putea oferi altceva decît un sprijin simbolic; a murit cu o lună înainte de ziua de naştere a Rebeccăi şi a fost îngropată, la dorinţa ei – dar contrar celei exprimate de soţul ei – la St. Just, în mormîntul familiei Peumar.

Ce-o fi gîndit Joss Roslyn despre fuga fiicei lui atît de repede după funeraliile soţiei sale, e lesne de imaginat. S-a închis în casa lui de la fermă timp de o săptămînă, n-a vorbit cu nimeni şi a dat frîu liber furiei. Cînd a părăsit din nou casa, s-a dus la St. Ives. „Să-i spună avocatului său – mi-a destăinuit servitoarea mamei mele, atotştiutoarea Ethel Turner – s-o scoată pe domnişoara Rebecca din testament. Joss Roslyn a pus mîna pe o mulţime de bani cînd s-a însurat cu domnişoara Clarissa Penmar, asta o ştim cu toţii, şi acum nu mai vrea să-i lase un ban domnişoarei Rebecca."

La început, părinţii mei au fost tot atît de furioşi ca şi Joss Roslyn, dar Hugh avea destul farmec şi şiretenie ca să-i răsucească pe toţi în jurul degetului său mic dacă-şi dădea osteneala şi, curînd, i-a muiat inima mamei cu două scrisori dulcegi, în care o copleşea pe „scumpa lui mămică" cu iubirea sa nemărginită şi o ruga să-l ierte. N-am fost deloc surprins cînd, în final, a cedat pînă într-atît încît i-a lăsat să stea la fermă după ce s-au întors de la Londra. Ba mai mult, le-a dăruit ferma arendată din vale, care-i aparţinuse lui Jared Roslyn şi pe care mama i-o răscumpărase cînd s-a întors să locuiască la Roslyn Farm. Am simţit că trebuie să le dau şi eu un cadou de nuntă, aşa că am tocmit oameni să le instaleze apă curentă şi canalizare, să văruiască toată casa şi să cureţe coşurile.

– Ce drăguț din partea ta! a exclamat Rebecca cu ochi strălucitori. Îți mulțumesc din suflet. S-a întors apoi către soțul ei: În sfîrșit, o să avem casa noastră, Hugh!

– Da, a spus Hugh, care strîmbase totdeauna din nas cînd era vorba de munca la cîmp. O să fie foarte plăcut.

În ziua următoare s-a dus la Penmarric ca să se împace cu tata.

În general, a avut mai mult succes decît m-aș fi așteptat. Tata a refuzat să-i mai plătească alocația sau să-i dea vreun ajutor financiar, dar și-a exprimat dorința de a o vedea pe Rebecca și i-a cerut lui Hugh s-o aducă la Penmarric la cină, la sfîrșitul săptămînii. Cînd au sosit, le-a dăruit un serviciu de masă și tacîmuri de argint și le-a urat o viață fericită împreună; tata era prea deștept ca să le dea un cec în loc de cadou, dar chiar și în aceste condiții, Rebecca a trebuit să-l înfrunte pe Hugh ca să nu amaneteze argintăria. Acum erau în termeni buni cu tata și fuseseră acceptați la Penmarric, așa că Hugh a tras concluzia că a făcut un pas în direcția cea bună. Miza pe talentul lui de a-l convinge pe tata să-și reînnoiască alocația lunară, iar cu am bănuit că tata va capitula, dîndu-le banii de care aveau nevoie.

Din nefericire, Joss Roslyn nu intenționa să urmeze exemplul tatălui meu. S-a năpustit la fermă în duminica de după întoarcerea lor de la Londra și i-a spus Rebeccăi în fața noastră că nu mai voia s-o vadă niciodată și că, dinspre partea lui, n-avea decît să se ducă la dracu' pe urmele maică-si.

Ne-am ridicat cu toții în picioare. Hugh era roșu de furie, mama se îmbujorase de indignare, iar eu nu știu ce culoare aveam. Dar Rebecca ne-a redus pe toți la tăcere. Pînă atunci fusese întotdeauna atît de liniștită și de politicoasă, încît mama o socotea insipidă, dar atunci am descoperit adevărata față a Rebeccăi și mi-am dat seama că era departe de a fi insipidă.

Am rămas toți cu gurile căscate.

– Să nu îndrăznești să vorbești așa despre mama! Cuvintele ei au răsunat puternic în bucătăria fermei și, brusc, mica ei voce calmă și superrafinată a devenit aspră, pasionată și a căpătat un pronunțat accent cornwallez. Mama mea a fost o adevărată doamnă și n-am să știu niciodată de ce s-o fi măritat cu tine, pentru că nu te-am auzit să-i adresezi o vorbă bună nici dimineața, nici la prînz și nici seara. După ce ai pus mîinile tale murdare pe întreaga ei avere, n-ai mai avut ochi pentru ea! Știu! Pentru că mi-a spus-o! Te-ai însurat cu ea numai ca să te instalezi într-o casă mare, cu domenii întinse și să încerci să devii un gentleman-fermier. Tu și un gentleman! Dumnezeule! Nu erai demn nici să-i lustruiești pantofii, darmite să trăiești sub același acoperiș cu mama mea!

– Tu să taci! a zbierat la ea Roslyn. Am iubit-o pe mama ta! S-a măritat cu mine crezînd că nu mai vrea să fie o doamnă, dar cînd s-a trezit că ajunsese nevastă de fermier, nu i-a mai plăcut, tot aşa cum nu i-a plăcut să fie o doamnă la Penmarric! A fost o nevastă rea, cîrcotaşă, care nu făcea altceva decît să se văicărească toată ziua; nu deretica prin casă, gătea prost, iar laptele se aduna mereu în lăptărie.

– Pentru că n-ai vrut să tocmeşti mai mulţi servitori! Tu – cu toţi banii pe care ţi i-a dat cînd te-ai însurat cu ea! Ai vrut să faci din ea un animal de povară, după chipul şi asemănarea nevestei unchiului Jared, ca să nască în fiecare an cîte un copil...

– Tacă-ţi gura aia afurisită! Mai bine ai îngenunchea şi i-ai mulţumi lui Dumnezeu că te-ai născut. Nu voia copii! Nu mi-a dăruit nici măcar un fiu! Nu m-am ales decît cu o fiică mizerabilă şi după ce a născut-o, mi-a spus că niciodată n-o să mai aibă alţi copii...

– pentru că nu mai voia să aducă pe lume alte fete şi să te audă văicărindu-te că nu sînt băieţi! Ştia prea bine cu cine are de-a face! Cum crezi că m-am simţit văzîndu-te incapabil de cea mai mică dovadă de afecţiune? Credeam că sînt urîtă, că m-a năpăstuit Dumnezeu cu cele mai îngrozitoare defecte. Crezi că nu mi-a trecut prin cap să părăsesc casa aia oribilă? Am rămas doar de dragul mamei şi, după ce s-a prăpădit, i-am fost recunoscătoare că puteam pleca, în sfîrşit. Ţine-ţi banii tăi murdari şi pămîntul tău prosper! Mi-e silă de tine şi dacă n-o să mai vrei să mă vezi sau să-mi vorbeşti, să ştii că n-ai putea să-mi dai o veste mai bună.

Am început toţi să vociferăm, Hugh ameninţîndu-l cu violenţa, eu strigîndu-i să plece de pe pămîntul meu, mama spunîndu-i că e ruşinos să trateze aşa o fiinţă plămădită din carnea şi sîngele lui. El nu ne-a luat în seamă. A scuipat doar pe duşumea, ne-a blestemat pe veşie şi s-a repezit în curte să încalece calul şi să plece.

Rebecca a izbucnit în plîns.

În timp ce mama şi Hugh se agitau în jurul ei, am ieşit în curte după Roslyn, dar el pornise deja spre Morvah; am rămas deci pe loc şi l-am urmărit cu privirea pînă cînd a dispărut în zare.

După incidentul acesta, Hugh şi Rebecca au mai rămas două săptămîni sub acoperişul mamei, după care l-au convins pe tata să-i lase să stea şi la Penmarric pînă cînd căsuţa lor avea să fie gata. M-am simţit uşurat cînd i-am văzut că pleacă. Mă plictisisem să mă tot întorc în fiecare seară de la mină şi să fiu obligat să-mi pierd timpul pălăvrăgind cu Hugh. Cu Rebecca nu aveam ce vorbi şi atmosfera creată de cuplu începuse să fie greu de suportat. Mi se făcuse silă de zîmbetele complice şi privirile cu subînţeles şi eram exasperat fiindcă nu mai puteam dormi noaptea. Mama le împrumutase dormitorul ei, care era

singura cameră din casă cu un pat dublu şi, dormitorul meu fiind alături, toate acompaniamentele mai zgomotoase ale actului sexual ajungeau pînă la mine. Puţin îmi păsa de cîte ori avea Hugh chef să facă dragoste cu nevasta lui, dar nu vedeam de ce trebuie să-mi pierd eu nopţile din cauza acestei prelungite luni de miere!

Spre surprinderea mea, chiar şi mama s-a simţit uşurată după mutarea lor la Penmarric.

– Începuse să mă enerveze Rebecca, mi-a mărturisit ea. De două ori am fost pe punctul să ne certăm. Ştii ceva, cred că este departe de a fi atît de supusă şi de blîndă pe cît vrea să pară. Cu cît o cunosc mai mult, cu atît mi se pare mai voluntară şi mai îndărătnică. Dacă Hugh n-o s-o ţină în frîu de la început, o să aibă bătaie de cap mai tîrziu.

– În ce mă priveşte, am spus eu, cred că va descoperi prima că partenerul îi dă bătaie de cap. De unde dracu' o să ia el bani ca să se întreţină? Nu are nici o înclinaţie care i-ar permite să-şi cîştige existenţa în mod cinstit.

Dar îl judecasem greşit. În dimineaţa următoare şedeam la biroul meu din cabana de lîngă clădirea administrativă şi încercam să soluţionez muntele de hîrtii pe care mi le pasase contabilul meu, Walter Hubert, socotind că treaba nu era de resortul lui. Nu intrau nici în sfera mea de competenţă, dar Walter nu mai putea face faţă lucrărilor şi, din motive de economie, refuzasem cererea de a angaja un funcţionar, aşa că nu aveam altă alternativă decît să mă aştern eu însumi pe lucru. Eram posomorît şi mă întrebam dacă mai aveam timp să cobor în mină înainte de sunetul clopotului ce anunţa schimbarea turelor, cînd am auzit o bătaie în uşa cabanei.

– Intră! am strigat eu, sperînd să fie Walter care venea să-mi spună că-şi schimbase hotărîrea în privinţa lucrărilor pe care mi le transferase.

Uşa s-a deschis şi pe biroul meu a căzut o umbră. Am ridicat capul şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

– Doamne, Dumnezeule! am exclamat eu uluit. Ce faci aici?

– Îmi ofer serviciile, a spus Hugh, calm şi bine dispus, îmbrăcat în cel mai frumos costum de tweed. N-ai nevoie de un ajutor la contabilitate? Te asigur că sînt foarte priceput în materie de bani. Mă întrebam dacă n-ai vrea să mă angajezi în calitate de contabil financiar asistent, funcţionar şef şi factotum.

Capitolul patru

Geoffrey[1] era căsătorit cu Constance, moştenitoarea Brittany[2], şi îşi luase titlul de duce al acestui teritoriu stîncos al Franţei... De la bun început, Eleanor nu a plăcut-o pe nora ei bretonă.

Familia cuceritoare
THOMAS COSTAIN

În spatele vorbelor mieroase ale lui Geoffrey se ascundea o ipocrizie ticăloasă. Roger of Howden cu greu îi menţionează numele fără să-i adauge un epitet injurios, considerîndu-l cel mai intrigant dintre fraţi.

Regele John
W.L. WARREN

1

Pune-mă la încercare, mi-a spus Hugh. Aş putea învăţa ce am de făcut. Nu sînt greu de cap.

Era o propunere atrăgătoare. De îndată ce mi-am revenit din surpriză, am început să-i cîntăresc serios oferta. Problemele administrative îmi răpeau tot mai mult timp, ceea ce nu-mi plăcea deloc, dar nu aveam ce face, întrucît Walter Hubert era şi el prea prins ca să se poată ocupa singur de toată hîrţogăria, iar eu, pe măsură ce mă afundam în hîrtii, îmi dădeam seama cît de mult îmi displăcea să lucrez în birou şi blestemam fiecare secundă care mă ţinea departe de mină. Dacă Hugh l-ar ajuta pe Walter la lucrările de birou, ar duce tratative cu compania de transporturi, s-ar tîrgui cu intermediarii, ar verifica statele de plată, ar respecta instrucţiunile în materie de asigurări şi ar reuşi să conducă mina prin jungla de reguli administrative, cu aş putea să-mi petrec majoritatea săptămînii de lucru jos, în mină. Preferam ca Hugh să-mi ia locul în rezolvarea celor mai plicticoase aspecte ale conducerii

[1]Al treilea fiu legitim al lui Henry, care a supravieţuit bolilor copilăriei. Trebuie deosebit de Geoffrey de York, bastardul favorit al lui Henry (n.t.).

[2]Bretania de astăzi (n.t.).

minei şi mă gîndeam că în perspectivă – întrucît Walter nu mai era tînăr – Hugh ar putea prelua întreaga lui activitate după pensionarea lui.

– Pentru început m-aş putea mulţumi cu puţin, mi-a spus Hugh cu modestie. Destul ca să-mi ţin trupul şi sufletul laolaltă.

– La cît te-ai gîndit?

– Cît eşti dispus să-mi oferi?

Ne-am uitat unul la altul. Am privit drept în ochii lui albaştri inocenţi şi am înţeles. Era hotărît să obţină maximum. Dar el n-o să înţeleagă niciodată că fiecare bănuţ din profit trebuia reinvestit în mină, pentru ca aceasta să ajungă cel mai bun şi mai sigur loc de muncă din Cornwall. De îndată ce Walter îl va scăpa de sub control, se va năpusti asupra profitului, modificînd o cifră ici, o cifră dincolo, o cifră altundeva şi, în timp ce vom continua să trăim din resursele pămîntului, mina mea va pieri încetul cu încetul, sugrumată de o funie economică.

Mă întrebam ce i-aş putea răspunde. Nu-i puteam spune că n-am încredere şi că văd în el un aventurier necinstit, pus pe înavuţire. Nici nu voiam să admit că mă temeam să nu mă păcălească chiar dacă l-aş fi supravegheat ca un uliu. Nu-i puteam spune: „Eşti mult prea necinstit şi mult prea isteţ, aşa că prefer să n-am de-a face cu tine" Pe de altă parte, nici nu voiam să mint. Tăcerea se prelungea, iar eu mă gîndeam că bine ar fi fost ca situaţia asta să fi apărut mai devreme; îmi dădusem de mult seama că Hugh nu-mi inspira încredere. Cu toate acestea, cum nu-l pusesem niciodată la încercare, nu intrasem niciodată în conflict cu tarele personalităţii lui, deci nu avusesem probleme. Interesele noastre nu se intersectaseră pînă atunci, dar acum mă trezisem într-o situaţie care era nu numai al dracului de grea, dar şi al dracului de penibilă.

– Uite ce e, Hugh, i-am spus într-un tîrziu, cu oarecare precauţie. Pentru moment nu-mi pot permite să mai angajez un om. Oricum, asta era realitatea. Am continuat, brodînd cu entuziasm pe aceeaşi temă: Mina are nevoie de echipament nou şi, cu toate că tata a investit bani în trecut, s-a jurat că n-o să mai pună nici un sfanţ în plus, aşa că depindem în întregime de profitul realizat de mină. Încă nu am putut plăti dividende pentru că avem nevoie de fiecare bănuţ pe care-l scoatem.

– Înţeleg, mi-a răspuns el, încă amabil şi prietenos. Hai să privim problema altfel şi ai să poţi analiza lucrurile din alt punct de vedere. Tu scoţi bani din mina asta. Mina îţi plăteşte un salariu. S-ar putea ca papă şi ceilalţi acţionari să nu fi luat prea mult pînă acum, dar în următorii cîţiva ani urmează să primească înapoi banii investiţi, plus o cotă de beneficiu. Cu alte cuvinte, indiferent cît de aproape te-ai afla de înregistrarea unei pierderi în momentul de faţă, în mina asta sînt destui bani şi nu văd de ce nu aş participa şi eu alături de tine şi de papă la

realizarea unui mic profit dintr-o afacere de familie. În definitiv, sînt şi eu fiul lui papà, tot aşa cum eşti şi tu, şi dacă tu ai voie să lucrezi aici, nu văd nici un motiv ca eu să fiu respins.

– Nu cred că ai înţeles ce-am vrut să-ţi spun. Eu am nevoie de bani pentru mina asta.

– Şi eu am nevoie de bani! a ripostat el. Am nevoie de bani pentru soţia mea, iar în iunie viitor o să am cheltuieli şi mai mari după naşterea copilului.

– Cum? Ai lucrat repede, n-am ce zice.

M-a privit cu luare-aminte. O schimbare imperceptibilă în expresia ochilor m-a pus în gardă.

– Ce e rău în a concepe un copil în timpul lunii de miere?

– De-abia te-ai însurat de cîteva luni, i-am spus. E firesc să remarc rapiditatea cu carè te-ai mişcat.

– Îţi închipui probabil că m-am culcat cu ea de îndată ce m-am întors din război.

– La drept vorbind, nu dau doi bani pe faptul că era sau nu virgină cînd ai luat-o de nevastă, dar, cunoscîndu-te pe tine, nu cred că şi-a putut păstra virginitatea atît de mult timp. Şi-acum, în ce priveşte mina...

– Era virgină.

– Dacă spui tu...

– Şi dacă mai îndrăzneşti vreodată să faci vreo remarcă insultătoare la adresa soţiei mele...

– Bine, bine, era virgină şi cu asta basta! Ce importanţă mai are, pentru numele lui Dumnezeu! A fost virgină şi acum va fi mamă, iar tu ai nevoie de bani ca să-ţi finanţezi lansarea în afacerea paternităţii. În ce mă priveşte, cu tot regretul trebuie să-ţi comunic că nu-mi pot permite să te pun pe statul de plată. Asta e tot ce am de spus.

– Mi-e teamă că nu, a continuat Hugh, la fel de politicos. Regret că eşti atît de obtuz în această privinţă. Am sperat că putem ajunge la un aranjament amical spre folosul amîndurora, dar va trebui să mă duc la papà şi să-i cer să te constrîngă să priveşti lucrurile mai rezonabil.

– Tata! Ce naiba are el de-a face cu toate astea?

– Aveam impresia că mina îi aparţine lui – împreună cu şaizeci la sută din acţiuni.

Ne-am ridicat amîndoi în acelaşi timp. Am strîns pumnii, încercînd să-mi păstrez calmul.

– Uite ce e, Hugh. Un lucru trebuie să-ţi fie clar: eu conduc mina asta. Eu decid cine poate figura pe statul de plată. Eu sînt patronul.

– Interesant. Am să-i spun chestia asta lui papà. S-ar putea să fie de altă părere.

– Decizia mea este definitivă! Nu suport nici o imixtiune şi el ştie asta. Dacă crezi că poţi intra cu forţa în afacerea asta numai ca să-ţi sapi un drum spre bani...

– Este o afacere de familie şi eu am dreptul la o cotă de participaţie. Detest să ţi-o spun pe şleau, dar eşti atît de obtuz încît trebuie să-ţi declar răspicat: vreau partea mea şi dacă nu mi-o dai, o să-ţi fac necazuri. E cît se poate de simplu!

– Dc ce-ar pleca tata urechea la plîngerile tale? Te agreează atît de puţin încît nu ţi-a oferit nici măcar o alocaţie!

– Papà va fi foarte plăcut impresionat de sincera mea dorinţă de a-mi cîştiga cinstit existenţa, intrînd în afacerea familiei, a spus Hugh cu glasul lui siropos de blînd. Şi va fi tare încîntat cînd va auzi că o să aibă un nepot. Nu m-ar mira dacă ne va invita de Crăciun la Penmarric şi şi-ar face testamentul în favoarea mea. Dacă tot trebuie să-şi lase averea cuiva, de ce să nu fie în favoarea fiului care s-a căsătorit, s-a aşezat la casa lui, e muncitor, respectuos, agreabil, îşi dă osteneala să placă şi este cu totul vrednic de laudă în toate privinţele? În partea asta a Cornwall-ului se pot face o mulţime de bani, Philip, şi dacă n-ai fi atît de îndrăgostit de o mină veche şi împuţită şi nu te-ai mulţumi să trăieşti ca un muncitor, ai porni chiar tu la vînătoarea de bani, în loc să mă laşi pe mine să-i înhaţ chiar de sub nasul tău! Vezi tu, pierderea ta reprezintă cîştigul meu! Dacă o să-mi joc cărţile cu grijă şi totul va merge bine, o să te invit să iei masa cu mine cînd o să fiu stăpîn la Penmarric şi poate că, dacă ai să mă rogi destul de frumos, o să-ţi completez un cec ca să te ajut să-ţi întreţii blestemata aia de mină!

–Ieşi afară! am spus eu printre dinţi. Ieşi afară pînă nu te arunc eu. Şi să nu te mai întorci niciodată aici!

– Crezi că nu am înţeles de ce nu vrei să lucrez la mină? Mina e pe primul plan, nu-i aşa, Philip? Fiecare bănuţ pe care-l ai, fiecare picătură de putere din trupul tău şi fiecare uncie de ambiţie din sufletul tău sînt sacrificate pe altarul acestei mine. Nu vrei să-i dai propriului tău frate o slujbă şi un salariu oarecare fiindcă nu accepţi ca nici o smmă, fie cît de mică, să aibă altă destinaţie decît Sennen Garth. Nu te interesează nimic altceva decît să alimentezi blestemata asta de mină! Nu ai nici un viciu nu pentru că vrei să-ţi păstrezi puritatea, ci pentru că această mină reprezintă toate viciile contopite într-unul singur. Şi în definitiv, ce dracu' reprezintă mina aia? O gaură în pămînt! O trecere întunecoasă spre măruntaiele pămîntului! O cavernă imensă la o depărtare de o milă de Inmima zilei! Şi pentru *asta* îmi sînt refuzate o slujbă şi şansa de a intra în afacerea familiei!

– Nici nu m-aş fi aşteptat la o altă reacţie din partea ta. Nu eşti miner din Cornwall. Tu nu înţelegi ce înseamnă mina şi nici n-ai să înţelegi vreodată.

– Haida-de, Philip, nici tu nu eşti miner din Cornwall mai mult decît mine. Te laşi doar dominat de această obsesie.

– Dacă nu crezi că sînt miner adevărat, născut şi crescut în Cornwall, întreabă-i pe Alun Trevose sau pe Willie Halloran sau pe oricare alt miner care a lucrat cot la cot cu mine! Să-ţi spună ei! Ei mă cunosc mai bine.

– Cine eşti tu, de fapt? Un bastard nepăsător care se înconjoară de muncitori, trăieşte cu mama lui şi nu e în stare să se culce nici cu cea mai focoasă tîrfă dintre Land's End şi St. Ives.

L-am lovit, dar era pregătit. A evitat pumnul meu şi mi-a repezit un upercut în bărbie care m-a aruncat cît colo. A dat să iasă din birou, dar nu l-am lăsat. Eram orbit de furie. Cînd a încercat să deschidă uşa, l-am prins de guler, i-am făcut vînt înapoi în încăpere şi am început să-i car la pumni. Dar s-a redresat rapid, sprinten şi vioi. N-am reuşit să-l mai atac şi, de cîte ori reuşeam să-l prind, mă dobora cu un pumn. Dar nici eu nu mă lăsam mai-prejos. La un moment dat, cînd credeam că în sfîrşit îl învinsesem şi mă pregăteam să-i spun: „Şi acum, mincinosule, escrocule...", m-a lovit sub centură. M-am încovoiat de durere. Cînd mă prăbuşeam la podea, sleit de puteri, l-am văzut ca prin ceaţă deschizînd uşa, strecurîndu-se afară şi trîntind-o după el.

Mi-au trebuit mai multe minute pînă să-mi revin. Cînd am fost în stare să umblu din nou, m-am dus la postul de prim-ajutor, i-am spus lui Jack Priske, care era de serviciu, că alunecasem şi mă lovisem în cădere şi mi-a dat o gură de coniac. După aceea m-am simţit mai bine. Mi-am privit faţa în oglindă. Aveam vînătăi pe obraz, iar buza era tăiată; am luat o batistă şi am apăsat-o pe gură, apoi am privit-o. O pată roşie de sînge apăruse pe olanda albă şi brusc – fără vreun motiv aparent – mi-am adus aminte de nunta Marianei, Mariana trecînd prin faţa unei ferestre cu vitralii care-i desenaseră o pată roşie pe gură. În clipa următoare am vomat. Din fericire, am reuşit să ies la timp din cabinetul medical ca să nu fac mizerie acolo, dar Jack Priske a început să se învîrtească în jurul meu, spunîndu-mi că ar trebui să plec acasă să mă odihnesc.

– Mă simt perfect, i-am răspuns scurt. De fapt, îmi revenisem întrucîtva fiindcă vomasem. Am bănuit că tensiunea scenei cu Hugh se combinase cu lovitura sub centură, care mi-a dat stomacul peste cap, dar acum mă simţeam mai bine şi nu-mi doream decît să cobor în mină şi să-mi regăsesc prietenii. Mi-a trecut, i-am spus lui Jack. Şi,

sugîndu-mi încă sîngele din buza tăiată, am coborît la nivelul doi, la o adînciine de patruzeci de stînjeni sub marea cornwalleză.

2

Trevose l-a catalogat pe Hugh nebun şi a spus că insultele lui nu erau decît un niorman dc gunoi. „Nebun" şi „gunoi" sînt corespondentele cele mai decente ale expresiilor folosite de el.

– Din nenorocire, domnul Hugh este un afurisit de gentleman care nu ştie ce înseamnă să fii un afurisit de miner nevoit să lucrezc în fundul unei afurisite de mine. Sigur, eşti la fel de bun ca oricare alt miner din Cornwall! În plus, îţi iubeşti mina! Oricinc a lucrat cu tine o să spună acest lucru! Domnul Hugh e gelos pe tine, fiulc, ăsta este adevărul, pentru că eşti de două ori mai capabil decît o să fie el vreodată şi ai mai mulţi prieteni decît o să aibă el vreodată şi dacă ăsta nu este purul adevăr, să nu-mi spui mie pe nume!

Cea mai mare insultă adresată cuiva de Trevose era aceea de gentleman. Am început să mă simt mai bine.

– Al naibii obraznic! a continuat el. Un afurisit dc gentleman!

De fapt, în toată tirada a folosit numai o dată expresia „afurisit", dar eu am reluat-o în locul avalanşei de obscenităţi rostite. l-am spus atunci că am refuzat să-i dau lui Hugh o slujbă din considerente pe care m-am grăbit să i le împărtăşesc.

– Idiotul! a conchis Trevose. Dar ştiu că ai ceva necazuri cu familia asta a ta!

Dar necazurile cele mai mari abia urmau. Tatăl meu a trecut de partea lui Hugh, socotind lăudabil faptul că băiatul voia să participe la afacerea familiei. În final, mi-a pus în vedere să-l angajez cît mai repede.

– Nu vreau, i-am răspuns eu, şi am să-ţi spun şi de ce. Nu am încredere în el. Ar sfeterisi bani ori de cîte ori l-aş scăpa de sub control.

– Prostii! a spus tata. În realitate, nu-l accepţi pe Hugh în preajma ta pentru că nu vrei să admiţi că eşti dezordonat cu înregistrările şi lucrările de birou şi că, de fapt, în hîrtiile tale domneşte harababura. Nu vrei să recunoşti că Hugh ţi-ar putea fi de folos spre a pune capăt dezordinii din administrarea minei...

Argumentul lui m-a pus în dificultate, pentru că ştiam prea bine că aveam nevoie de ajutor pentru lucrările de birou. Dar Hugh nu era omul potrivit.

– O să găsesc pe altcineva să mă ajute, i-am spus. Nu mă poţi obliga să-l angajez pe Hugh.

– De ce nu? Ştii foarte bine că nu este mina ta, deşi te-am lăsat s-o conduci ca şi cum tu ai fi patronul. În realitate, mina îmi aparţine mie şi tot eu controlez şi compania...

– Da, dar...

– şi semnez cecurile.

Ameninţarea asta a fost picătura care a umplut paharul. Am zbierat la el cîteva minute, dar îmi dădeam seama că pierdusem partida, fiindcă aveam o nevoie disperată de bani pentru a menţine mina în funcţiune, iar averea tatălui meu atîrna prea greu în balanţă pentru a-i ignora avertismentul. Mă putea ameninţa cu darea afară, cu reţinerea salariului – aş fi suportat orice, la nevoie aş fi lucrat pe gratis – dar nu-l puteam lăsa să-şi retragă sprijinul financiar pe care-l acorda minei. În finalul discuţiei, am repetat cu obstinaţie:

– Am să lucrez cu un funcţionar de la contabilitate, dar n-o să apelez la Hugh. Nu am încredere în el şi cred că ar fi o greşeală să-l angajez. Asta este tot ce am de spus.

– Foarte bine, a zis tata, dar Hugh va fi trecut pe statul de plată indiferent dacă-ţi place sau nu. Nu văd de ce trebuie să aibă de suferit din cauza atitudinii tale iraţionale şi încăpăţînate.

La început am crezut că nu auzisem bine.

– Cu alte cuvinte, îmi ceri să-i plătesc lui Hugh un salariu chiar dacă nu va ridica nici un deget să muncească?

– Exact.

– Şi să mai angajez un funcţionar?

– Evident.

– Dar asta înseamnă să plătim două salarii în loc de unul!

– Decizia este a ta, nu a mea.

– Dar mina nu-şi poate permite aşa ceva!

– Dacă mina te interesează cu adevărat, ai să accepţi să lucrezi cu Hugh.

– Cerule... fii... blestemat... Îmi venea să vomit de furie. N-o să lucrez niciodată cu Hugh! am zbierat. Nu, niciodată! Am să investesc majoritatea salariului meu în mină ca să compensez pierderea, dar n-o să lucrez cu el! Fiţi blestemaţi! De v-aş vedea pe amîndoi în iad!

Şi cu asta i-am întors spatele, am ieşit din cameră şi am trîntit uşa cît am putut de tare în urma mea.

Mai tîrziu însă, cînd m-am mai potolit, am simţit un gust amar la gîndul că nu tatăl meu, ci Hugh a avut ultimul cuvînt. Cînd se întorsese în Cornwall spusese că doreşte o slujbă bună, care să-i asigure maximum de cîştig cu minimum de efort, iar acum tot ce trebuia să facă era să stea cu braţele încrucişate ca un rentier, aşteptînd ca profiturile realizate cu sudoarea frunţii la Sennen Garth să alunece binişor în contul lui bancar.

3

Sennen Garth era ultima mină cc mai exista la vest de Capul Cornwall; de fapt, una dintre puţinele care mai supravieţuiseră în întreaga regiune. Asta întrucît ne aflam în anul de graţie 1919, iar la douăzeci octombrie 1919 Levantul avea să-şi închidă porţile.

De fapt, mina a mai supravieţuit cîţiva ani după aceea, minerii continuînd activitatea la nivelurile superioare, dar acesta era sfîrşitul Levantului, aşa cum îl cunoşteam noi, sfîrşitul unei mine care stătuse alături de Dolcoath, Cook's Kitchen şi Botallack, ca una dintre cele mai mari mine din istoria Cornwall-ului.

Fabulosul Levant! Pentru mine – şi pentru mulţi alţii – era neasemuită în măreţia ei, cea mai puternică mină din Cornwall, cea mai bogată în cupru şi cositor din toate minele bogate din nordul Coastei cornwalleze. Iar acum Levantul murise. La început, nu mi-a venit să cred. Întregul St. Just a suferit în tăcere atunci cînd vestea s-a răspîndit în toată Anglia şi a făcut apoi ocolul lumii. Levantul murise. Levant, mina aceea atît de vastă încît nici un om nu cunoştea întinderea galeriilor, o mină care pătrundea departe sub ocean şi cobora la nivele de sute de stînjeni mai jos dé stîncile din Cornwall. Fabulosul Levant! O mină în care se circula în monstruozitatea aceea numită berlină, care transporta fiecare miner în treizeci de minute pînă în măruntaiele pămîntului cornwallez. Faimosul Levant, care parcă îţi inspira şi teamă, cu imensele sale filoane, de mărimea catedralelor, în interiorul cărora cîntecele minerilor răsunau chiar ea într-o catedrală. Unicul Levant! Nu exista nici un miner care să nu-i fi auzit numele şi să n-o mai admire ca pe una din cele mai fabuloase mine din întreaga lume.

Dar Levantul murise. A început să agonizeze într-o blîndă zi de octombrie 1919 şi cînd s-a închis, în sfîrşit, după moartea aceea lentă, splendoarea ei s-a stins pentru totdeauna, iar galeriile ei au fost invadate de şobolani şi de apele în creştere. Mai puteau fi încă vizitate construcţiile abandonate, ruinele dărăpănate deasupra Capului Cornwall, cu grămezile de steril peste care crescuseră buruienile; se mai vedeau ruinele clădirii maşinilor pe vîrful stîncii şi uneori, în nopţile liniştite, parcă se auzeau mugetul motoarelor şi al cuptorului, rîsul minerilor în momentul în care părăseau „uscatul"! Levantul mai putea fi vizitat la suprafaţă pentru că nu dispăruse de tot. Dar era imposibil să cobori pînă în fundul minei.

Şi asta pentru că, la douăzeci octombrie 1919, s-a produs un dezastru. Aproape patruzeci de mineri, toţi cunoscuţi de-ai mei, n-au mai

văzut lumina zilei. În seara în care urcau la suprafață ca de obicei, berlina s-a prăbușit în puțul principal cu un huruit îngrozitor și după aceea nu a mai fost nimic decît praf și cadavre și jalea familiilor îndoliate.

Oamenii dădeau vina pe echipament. Nu s-au mai făcut investiții pentru întreținere. Levantul era îmbătrînit și periculos și nici nu mai aducea beneficii substanțiale. Trebuia să rămînă așa, schilod. Nu mai era nimic de făcut decît să fie lăsat să moară.

Dar după aceea s-a așternut o liniște mormîntală pe Coasta Cositorului, ca și cum ni s-ar fi dat de înțeles că ne născusem la sfîrșitul unei ere care durase mii de ani și că noi reprezentam ultimii supraviețuitori ai minelor de cositor din Cornwall. Toate minele dispăruseră sau trăgeau să moară, iar cele ca Sennen Garth puteau fi numărate pe degetele unei mîini.

4

Pe Helena Meredith am cunoscut-o în 1920. Bătrînul Algernon Meredith, proprietarul singurului conac din Zillan, murise la frumoasa vîrstă de nouăzeci și șase de ani și, cum nu fusese căsătorit, întreaga lui moștenire a revenit verilor lui – ramura Meredith din Warwickshire. La Polzillan House au trăit multe generații ale familiei Meredith, tot așa cum se perindaseră Carnforth la Carnforth Hall și Waymark la Gurnards Grange, dar întrucît bătrînul Meredith nu se ridicase din pat de vreo treizeci de ani din cauza artritei, puțini oameni, cu excepția pastorului, îl văzuseră la față și doar cei mai bătrîni locuitori din Zillan își mai aminteau de zilele cînd Polzillan House nu semăna cu o infirmerie. În 1920 se întrevedea însă eventualitatea unei schimbări. Un oarecare Gerald Meredith sosise împreună cu sora lui pentru a intra în posesia moștenirii și, în curînd, toate gurile rele din comună au început să clevetească, iar vorbele lor zburau de colo-colo ca niște mingi de ping-pong.

Dar lucrurile se lămuriseră curînd: Polzillan House avea să rămînă în continuare o infirmerie, deoarece, ca urmare a rănilor primite în război, tînărul Meredith era țintuit într-un fotoliu cu rotile.

– În schimb, remarcă mama, sora lui pare să fie în putere. Mare noroc s-o aibă lîngă el ca să-l îngrijească.

Eu eram însă mult prea absorbit de treburile mînei ca să-i iau în seamă pe noii locuitori de la Polzillan House.

– Ar trebui să le facem o vizită, Philip, mi se adresă mama. Am putea merge duminică împreună cu Jeanne. Cred că i-ar face plăcere să-l cunoască pe tînăr, chiar dacă e imobilizat într-un scaun cu rotile. Mă întreb dacă o fi în convalescență sau a rămas invalid pe viață?

Tare aş vrea ca Mark s-o ia pe Jeanne la Londra, acum, că s-a terminat războiul, acordîndu-i şansa să participe la un Sezon. Ştiu că anul trecut ca n-a vrut s-o aibă, dar Mark ar fi trebuit să insiste – sau cel puţin s-o ducă la Londra şi să-i prezinte cîteva persoane. La Crăciunul viitor împlineşte douăzeci şi unu de ani şi niciodată n-a fost curtată de vreun tînăr. Iar acum, că Peter Waymark s-a însurat, iar băieţii Carnforth au murit în război...

N-o mai auzeam. Eram obligat s-o ascult pe mama făcîndu-şi probleme pentru viitorul matrimonial al lui Jeanne de cel puţin şase ori pe săptămînă.

– iar sora lui e foarte drăguţă, a continuat mama. Am văzut-o duminica trecută la biserică, cînd tu ai lipsit de la slujbă fiindcă a trebuit să aduci veterinarul pentru o vacă.

– Hm.

– Philip, mă asculţi?

– Da, mamă, spuneai că o cheamă Helena.

Speram că nu avea de gînd să facă pe codoaşa pentru mine sau Jeanne. Detestam să mi se dea sfaturi pentru felul cum ar trebui să-mi organizez viaţa.

De fapt, Helena Meredith nu era chiar atît de frumoasă cum i se păruse mamei. Am găsit-o chiar plăcută. În contrast cu ea, fratele ei era veşnic nemulţumit din cauza infirmităţii sale. Mi-a fost antipatic de la prima vedere, dar Jeanne, care avea talentul de a vibra mai mult decît mine la suferinţele semenilor săi, îl admira pentru curajul cu care înfrunta adversităţile vieţii.

– Mi-ar plăcea să fiu infirmieră, i-a spus ea mamei în timp ce ne întorceam acasă după vizita făcută familiei Meredith. Dacă nu s-ar fi terminat războiul, i-aş fi cerut permisiunea lui papă să lucrez într-un spital militar. Crezi că m-ar fi lăsat să urmez un curs de calificare?

– Nu ştiu ce ar fi spus tatăl tău, a replicat mama, dar eu n-aş fi fost de acord. Eşti prea tînără ca să munceşti din zori şi pînă-n noapte într-un mare spital şi, oricum, tinerele din categoria ta socială nu se fac infirmiere.

– Da, mamă, a zis Jeanne care nu o contrazicea niciodată pe mama.

Subiectul acesta nu a mai fost abordat de atunci, dar am remarcat cît de repede s-a împrietenit Jeanne cu Helena Meredith şi cît de des se ducea la Polzillan House pentru a-l vizita pe invalid. Am aflat că Helena îi întorcea vizitele la Penmarric, dar cum eu nu mă duceam niciodată acolo, n-o întîlneam decît duminica, la biserică.

La început, mama a fost încîntată că Jeanne îi frecventa asiduu pe fraţii Meredith, dar, pe măsura trecerii timpului, invaliditatea lui Gerald Meredith începuse să o îngrijoreze şi făcea impresia că ar fi vrut să revină asupra încuviinţării date Jeannei de a vizita Polzillan House.

M-a deranjat sugestia ei de a încerca să obţinem mai multe informaţii despre paralizia lui Gerald.

Nu aveam nici un chef să intervin, însă mi-am dat seama că mama socotea că e de datoria ei să afle cît mai mult despre Meredith, iar eu mă simţeam obligat s-o ajut pe mama. Din păcate, nu prea ştiam cum să procedez. Nu mă aveam prea bine cu Meredith şi chiar dacă am fi fost mai apropiaţi, nu mă puteam duce la el să-l întreb dacă putea întreţine relaţii sexuale. În cele din urmă mi-am spus că soluţia problemei o constituiau sentimentele lui Meredith faţă de Jeanne; dacă Jeanne îi era indiferentă sau dacă nu se gîndea la eventualitatea unei căsătorii, nu mai conta gradul lui de impotenţă.

După ce am stat şi m-am gîndit o vreme, am ajuns la o concluzie. În ziua următoare, la mină, m-am dus la telefon şi i-am cerut operatorului să se intereseze dacă domnul Gerald Meredith avea instalat telefon la Polzillan House. Avea. L-am rugat să-mi facă legătura şi în clipa în care majordomul a răspuns la apelul telefonic, mi-am exprimat dorinţa de a vorbi cu Helena.

5

Am invitat-o pe Helena să ia masa cu mine la „Metropole" în aceeaşi seară şi, cînd a acceptat, am strîns din dinţi şi mi-am făcut curaj ca să-i cer tatii o favoare. Aveam nevoie de maşina şi de şoferul lui în seara aceea, pentru că nu se cuvenea s-o aduc pe Helena la Penzance în cabrioleta mamei mele. Mi-era însă teamă că nu-mi va face acest serviciu, deoarece în ultimele luni relaţiile dintre noi fuseseră mai tensionate ca oricînd. Dar m-am înşelat. Spre marea mea surprindere, a acceptat imediat şi mi-a spus chiar că puteam apela la el pentru maşină şi şofer oricînd doream. După ce am rezolvat atît de uşor problema transportului, m-am întors devreme la Roslyn Farm pentru a face o baie şi a încerca smokingul pe care nu-l mai purtasem de ani de zile. După încheierea războiului, am instalat o cameră de baie la fermă, mai mult pentru confortul mamei mele decît al meu, dar, pe măsura trecerii timpului, am început să apreciez binefacerile instalaţiilor sanitare moderne.

– Da, azi am venit mai devreme acasă, i-am spus mamei care se întorsese tîrziu dintr-o vizită făcută la Zillan. Nu rămîn la masă în seara asta. Am invitat-o pe Helena Meredith la cină, la „Metropole"

– Oh! a exclamat mama, de parcă aş fi scos şase iepuri albi din buzunarele pantalonilor şi imediat după aceea a început să se rotească în jurul meu ca un fluture îngrijorat. Cămăşile tale – nu le-am călcat încă; smokingul – sînt sigură că are nevoie de modificări.

Aş fi vrut să nu se agite atîta. Cînd a sosit şoferul tatii, am respirat uşurat la gîndul că plecam de acasă şi mă puteam concentra asupra scrii pe care urma s-o petrec cu Helena.

Pierdusem contactul cu societatea modernă şi nu mai aveam habar de ce se mai întîmpla la Londra, dar desigur nu uitasem cum trebuia să mă port într-un loc ca hotelul „Metropole"; zece ani de viaţă la ţară nu-mi alteraseră manierele ce-mi fuseseră inculeate încă din copilărie. „Metropole" era acelaşi hotel îmbîcsit dintotdeauna, cu meniul pseudo-francez şi atmosfera de Palm Court, dar m-au surprins cîţiva comeseni. Am văzut mai multe femei tunse scurt, îmbrăcate în rochii decoltate şi purtînd şiraguri de mărgele urîte, iar una chiar fuma în public fără jenă. Mi-am zis: dacă ăsta e Penzance, cum dracu' o fi Londra? Mă gîndeam, amuzat, cît de şocată ar fi fost mama de toate schimbările astea în comportamentul feminin.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că nu semeni cu toată lumea asta de aici! i-am spus Helenei într-un acces de sinceritate. N-am mai văzut niciodată o adunătură de femei mai urîte.

Helena a rîs.

– Îmi pare bine că spui asta! Începusem să mă simt nu numai demodată, dar şi lipsită de gust.

– Prostii!

După ce am comandat meniul, am orientat conversaţia către fratele ei şi am întrebat-o dacă sănătatea lui dădea semne de îmbunătăţire. Helena mi-a răspuns cu toată sinceritatea că rămăsese invalid pe tot restul vieţii şi că nu mai era nimic de făcut pentru ameliorarea condiţiei lui fizice.

– E o tragedie! am spus eu atacînd supa pe care o adusese chelnerul, dar cel puţin nu este complet paralizat.

Mi-a aruncat o privire rapidă. Ochii ei erau de nepătruns şi verzi ca marea din jurul stîncilor de dominau Capul Cornwall.

– Da, a răspuns ea, se poate mişca de la talie în sus.

M-am prefăcut foarte absorbit de supă şi i-am lăudat gustul. Ea mi-a împărtăşit întru totul părerea. Ne-am zîmbit amical.

– Sper că Jeanne nu-l plictiseşte prea mult pe fratele tău, i-am spus în treacăt. Îşi petrece aproape tot timpul la Polzillan. Riscă să devină sîcîitoare.

– Dimpotrivă! Nici nu ştii cît e de schimbat de cînd Jeanne a început să ne viziteze. I-a redeşteptat interesul pentru viaţă şi nu mai este atît de deprimat şi de morocănos ca înainte. Abia aşteaptă s-o vadă.

– M-ai liniştit, am continuat eu. Îmi era teamă că numai din politeţe nu-i cere să-şi rărească vizitele.

Helena a clătinat din cap.

– Nu, se bucură foarte mult de prezenţa ei. Şi mie mi-a plăcut felul ei de a fi, căci nu zîmbeşte prosteşte şi nici nu roşeşte la cea mai mică aluzie la un subiect mai jenant.

– Crezi că o iubeşte? am întrebat-o după o scurtă tăcere.

– S-ar putea, mi-a răspuns Helena. Ochii ei calmi şi verzi îmi căutară privirea, apoi fixară un punct în depărtare. Evident însă, a continuat ea, nu poate fi vorba de o căsătorie. Dacă Gerry o iubeşte, n-o să-i mărturisească niciodată acest lucru. E conştient de faptul că o fată ca Jeanne n-o să-şi lege viaţa de un bărbat ţintuit într-un scaun cu rotile.

Pentru a afla toate acestea o adusesem la Penzance. M-am destins în scaunul meu şi am început să mă delectez cu mîncarea, dar seara încă nu se sfîrşise, aşa că trebuia să fac efortul de a susţine o conversaţie. Fusesem bine educat. Parcă o auzeam pe Rose Parrish spunînd pe un ton serios, cu vocea ei blîndă: „Nu poţi invita o doamnă la un restaurant fără să o înconjuri cu atenţiile tale"

Din fericire, restul întrevederii s-a desfăşurat într-o atmosferă destinsă. Am întrebat-o despre familia ei şi despre locul din Warwickshire unde se născuse. Mama ei murise pe cînd avea doar trei ani, iar tatăl ei fusese ucis în războiul cu burii; Gerald era singura ei rudă în viaţă.

– Mă gîndeam că o să locuiesc singură după terminarea războiului, spunea ea. Eram sigură că Gerry se va căsători şi nu voiam să mai locuiesc în casa lui, ca să nu intru eventual în conflict cu soţia lui. Dar după nenorocirea care s-a abătut asupra lui Gerry o să rămîn în preajma lui atîta timp cît o să fiu liberă.

– Are mare noroc cu tine, i-am spus eu cu o politeţe mecanică şi am adăugat după o vreme: La o adică, ai avea din ce să trăieşti de una singură?

– Da, desigur, a răspuns ea cu acelaşi calm. Tatăl nostru avea concepţii neobişnuite pentru un om din generaţia lui şi s-a hotărît să împartă banii în mod egal între fratele meu şi mine.

– Înţeleg, am spus eu impasibil, abia reuşind să-mi ascund mirarea, deoarece Gerald Meredith ducea o viaţă pe picior mare la Polzillan House. O armată de servitori păstrau bătrîna aşezare într-o perfectă ordine, mai mulţi grădinari se ocupau de parcul şi grădinile reşedinţei şi o droaie de grăjdari se îngrijeau de caii pursînge. Fără să vreau, mă întrebam dacă toată afacerea era finanţată doar de Meredith sau dacă contribuia şi sora lui.

– ... astfel că Gerry şi cu mine n-am fost dependenţi unul de altul încă înainte de moartea vărului Algernon, spuse ea în continuare. Sînt mult mai bogată decît majoritatea fetelor.

– Presupun că bătrînul Meredith, vărul tău, l-a desemnat ca moştenitor pe fratele tău...

– Nu, a murit fără să lase vreun testament. Nu e surprinzător? La vîrsta de nouăzeci şi şase de ani ar fi trebuit să aibă un testament gata făcut, dar n-a fost aşa. Şi cum nu avea alte rude mai apropiate, Gerry şi cu mine am moştenit averea în părţi egale.

– Ah! am exclamat. Eram mult prea uluit ca să mai spun şi altceva. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că Helena putea fi o femeie extrem de bogată. Nu că m-ar fi interesat. Banii nu contau pentru mine, deşi cîteva lire mi-ar fi prins bine pentru achiziţionarea unui nou echipament minier. Cu toate acestea, respingeam ideea unei căsătorii numai cu scopul de a cumpăra cîteva sute de metri de scară şi mai multe mii de metri de ţeavă.

După masă am ieşit să facem cîţiva paşi pe esplanadă, în aerul răcoros, dar plăcut al nopţii. Luna plină strălucea deasupra mării, transformînd-o într-un mozaic de negru şi argintiu. M-am oprit cîteva clipe pentru a privi marea. Nu mă plictiseam niciodată s-o contemplu, căci mi se păreau fascinante valurile puternice dinspre coasta de nord, dar şi vălurelele timide dinspre sud.

Lîngă mine, Helena era odihnitor de tăcută. Oricare altă femeie în locul ei s-ar fi grăbit să comenteze frumuseţea razelor de lună.

În clipa aceea mi-am dat seama că îmi plăcea Helena Meredith. Avea o siluetă subţire şi se îmbrăca întotdeauna cu gust. Aspectul ei general era agreabil, iar părul blond şi ochii verzi îmi plăceau în mod deosebit. Apreciam faptul că nu spunea niciodată prostii sau dulcegării şi îi admiram siguranţa de sine de care dădea dovadă în orice împrejurare. Iată o femeie care nu va fi niciodată în stare să facă scene penibile, îmi spuneam eu. Mă simţeam atras de ea şi, la despărţire, mi-a trecut prin minte că aş mai putea s-o invit la masă şi cu altă ocazie.

În dimineaţa următoare am găsit-o pe mama aşteptîndu-mă nerăbdătoare la masa la care luam micul dejun.

– Linişteşte-te, i-am spus eu în timp ce-şi făcea de lucru în jurul meu. Gerry suferă de o paralizie ireversibilă de la mijloc în jos, dar nu are nici un fel de intenţii matrimoniale. Dă-mi, te rog, trei felii de pîine prăjită şi gemul acela proaspăt.

– Dar Helena cum era? m-a întrebat mama. Te-ai distrat bine?

– Da, a fost plăcut. Nu vrei să ştii ce a spus Helena despre fratele ei?

– Ba da, desigur. Iartă-mă, n-am fost atentă.

I-am repetat răbdător informaţiile.

Brusc, mama se alarmă.

– De unde ştie Helena că fratele ei n-are de gînd să se căsătorească? a sărit ea imediat. De unde ştii că n-o să-i ceară Jeannei să vină la Polzillan ca să-i fie infirmieră şi să-i ţină de urît? Evident că ar urma căsătoria şi Jeanne e destul de proastă şi de sentimentală ca s-o accepte

în orice condiţii! Vai de mine, asta ne mai lipsea! Cred că ar trebui să-i scriu lui Mark. Sînt sigură că nu-şi dă seama cît de periculoasă a devenit întreaga situaţie.

– Crezi că este necesar să intervenim? am întrebat-o direct. Jeanne şi-a dorit întotdeauna să fie infirmieră şi e limpede că-i place tovărăşia lui Mcredith, altfel nu s-ar duce acolo atît de des. În cazul în care a aflat de impotenţa lui, nu văd de ce nu s-ar mărita cu el? A împlinit douăzeci şi unu de ani şi, dacă nu ştie încă ce vrea, atunci a sosit timpul să afle.

Mama era şocată.

– Dragul meu, nu cred că înţelegi cum stau lucrurile. Nu încape nici o îndoială că Jeanne nu trebuie să se mărite cu el. N-are importanţă cîţi ani are. Trebuie oprită să facă o greşeală atît de îngrozitoare.

– Crezi că ar fi greşeală atît de mare? Poate n-o interesează impotenţa lui. Dacă...

– Dragul meu, chiar trebuie să fii atît de vulgar? Dacă n-o interesează asemenea probleme, atunci c timpul să le dea o mai mare importanţă. Jeanne trebuie să se mărite ca să-şi împlinească rolul ei de femeie, nu să se complacă în postura de infirmieră neplătită a unui infirm.

Am oftat la auzul acestei platitudini feminine şi m-am concentrat asupra farfuriei, fără să mai fac alte comentarii.

În timpul evenimentelor care au urmat, m-am ţinut cu străşnicie deoparte. Mama s-a dus la Penmarric pentru a se sfătui cu tata; tata i-a scris Marianei, iar mama a vorbit cu Jeanne. Amîndoi au reuşit s-o aducă pe biata fată într-o stare mizerabilă şi în cele din urmă au expediat-o în Scoţia pentru a petrece vara cu Mariana.

– Cu puţin noroc, a spus mama, ar putea întîlni un băiat bun cu care să se căsătorească. Am auzit că Edinburgh excelează prin oamenii săi sociabili şi sînt sigură că Mariana cunoaşte pe cine trebuie.

Dar Jeanne nu s-a măritat. A rămas în Scoţia din vara anului 1920 pînă în toamna lui 1922 şi apoi, fără aprobarea părinţilor, a intrat într-un mic ordin călugăresc care îşi trimitea călugăriţele să îngrijească bolnavii dintr-un spital de săraci din Londra.

6

De bună seamă, pe mama a întristat-o hotărîrea luată de Jeanne şi, un timp, a evitat să se gîndească la ea, dedicîndu-se exclusiv nepoţilor. Fiica lui Hugh, Deborah, se născuse în iunie 1920, dar, fiindcă nu mai voiam să am de-a face cu Hugh, nu mă interesau progeniturile lui. Nu m-am dus nici la botez şi n-am avut curiozitatea să văd copilul nici după aceea. Asta o supăra pe mama, care era topită

după fetiţă şi ar fi vrut să-mi vorbească întruna despre ea, dar eu nu puteam mima entuziasmul care-mi lipsea cu desăvîrşire şi, după un timp, a părut să se împace cu purtarea mea.

Fiul Marianei, Esmond Mark Duncan Donald Alexander, conte de Roane, se născuse la începutul lui august, la şase săptămîni după Deborah. Întrucît la vremea aceea soţul Marianei avea peste şaizeci de ani, presupuneam că aceasta reprezenta un soi de performanţă, dar, în sinea mea, o considcram jenantă. Am avut însă grijă să nu comentez evenimentul, fiindcă ştiam că mama se căsătorise prima oară cu un bărbat de peste şaizeci de ani, pe cînd ea avea vîrsta Marianei, şi nu voiam s-o rănesc cu vreo remarcă deplasată. De fapt, situaţia mamei se deosebea de a Marianei printr-un element important: mama se căsătorise cu un John Henry Roslyn doar de formă şi venise la fermă mai degrabă în calitate de menajeră decît de nevastă; pentru ea, căsătoria reprezentase unica modalitate de a-şi păstra respectabilitatea într-o gospodărie în care trăiau trei bărbaţi necăsătoriţi şi, deşi discreţia mamei mele în astfel de chestiuni m-a împiedicat s-o întreb direct, o cunoşteam destul de bine pentru a fi sigur că ea şi bătrînul Roslyn aveau dormitoare separate.

Vestea sosirii pe lume a unui nepot în Scoţia a transpus-o pe mama într-o stare de încîntare vecină cu extazul, ceea ce era de aşteptat. Fusese nemulţumită de faptul că Mariana găsise pînă atunci tot felul de pretexte pentru a nu-l aduce pe cel de-al doilea soţ în Cornwall, dar acum dăduse totul uitării şi singura ei grijă era ca Mariana să nu tergiverseze prezentarea fiului ei. Dar Mariana nu i-a înşelat aşteptările. După o vizită la Penmarric – în care a venit însoţită de o guvernantă, o dădacă şi de propria ei cameristă, nu însă şi de soţul ei – s-a lansat într-o corespondenţă extaziată cu mama, căreia i-a trimis un maldăr de fotografii cu bebeluşul, şuviţe de păr blond şi lungi scrisori laudative la adresa acestuia. Totul mi se părea mult mai surprinzător decît ar fi sugerat faptele la prima vedere. În primul rînd, Mariana nu era genul de femeie pe care te-ai fi aşteptat s-o vezi asumîndu-şi rolul de mamă cu atîta entuziasm; în al doilea rînd, relaţiile dintre ea şi mama n-au fost niciodată prea strînse. Dar acum toate se schimbaseră. Mariana a devenit Fiica Preferată, iar eu mă plictisisem atît de tare s-o aud vorbind întruna despre prodigiosul prunc Esmond, încît mama a renunţat să-mi citească cu voce tare scrisorile surorii mele.

– Of, ce plicticoşi sînt copiii ăştia! spunea sora mea Elizabeth cînd a venit în vizită la sfîrşitul vacanţei de vară, împărtăşindu-mi punctul de vedere. Mă plictiseşte de moarte cu conversaţia ei interminabilă despre copii. De-abia aştept să mă întorc la Cheltenham şi să scap de Deborah şi de Esmond, care reprezintă în comun a opta minune a lumii!

Eu mă distram, dar mama era indignată.

– Sper să nu devii prototipul femeii intelectuale, Lizzie, i-a spus mama cu blîndeţe. Se ştie foarte bine că bărbaţii disprețuiesc femeile care afişează ostentativ preocupări intelectuale şi le preferă pe cele cu gusturi mai delicate. Dacă ai să declari peste tot că nu te interesează ipostaza de mamă, ai să vezi că bărbaţii or să te ocolească ori de cîte ori ai să intri într-o încăpere.

– Puţin îmi pasă mie, declarase Lizzie. Oricum, majoritatea bărbaţilor sînt stupizi. Nici măcar nu sînt sigură că vreau să mă mărit.

– Păi, să ştii, draga mea, că dacă n-ai să faci ceva ca să-ţi schimbi cît de curînd înfăţişarea, s-ar putea ca nimeni să nu te ceară de nevastă. Chiar trebuie să mănînci atît de mult? Nu vezi că ai pete pe obraz din cauza excesului de dulciuri? Şi chiar ai grijă să-ţi speli părul în fiecare săptămînă? Părul gras are un aspect atît de neplăcut!

– Excelent! a replicat Lizzie furioasă. Părul meu e gras, eu sînt grasă şi am pete pe obraz! Dar mie nu-mi pasă! *Tu* poţi crede că cel mai important lucru pentru o femeie este să fie frumoasă, să se mărite bine şi să aibă o droaie de copii – de ce nu? Doar asta este tot ce ai reuşit să faci în viaţă! Mare scofală! Orice proastă se poate mărita pentru a aduce pe lume o droaie de copii. Eu, în schimb, o să fac ceva excepţional!

Am simţit că venise momentul să intervin.

– Termină, Lizzie, i-am tăiat-o scurt. Eşti obraznică cu mama.

– Păi ea n-a fost de o duritate bestială cu mine? a zbierat Lizzie clocotind de furie. De ce trebuie să-i răspund politicos? Părinţii îşi permit cele mai cumplite libertăţi cu copiii lor şi după aceea se aşteaptă să le fie trecute cu vederea – nu, n-am să-mi cer iertare, Philip! Dacă n-ai fi atît de influenţabil cînd e vorba de mama, ai recunoaşte că ea a greşit prima. Of, bărbaţii ăştia te scot din sărite! Jan-Yves e singurul raţional.

Şi cu asta a zbughit-o din casă. O săptămînă mai tîrziu se întorcea la şcoală, aşa că a trecut ceva timp pînă cînd am revăzut-o, dar mamei nu i-a mai scris nici măcar o dată de la Cheltenham.

În vreme ce Jeanne intra la mănăstire, în toamna anului 1922, Lizzie termina şcoala şi se înscria la Cambridge, unde urma literatura clasică. Am fost surprins că tata şi-a dat consimţămîntul, fiindcă ştiam că, din principiu, se opunea ca femeile să beneficieze de instruire superioară. În cele din urmă a fost însă nevoit să cedeze în faţa trăsăturii dominant masculine a lui Lizzie, reprezentată de setea de cunoaştere, şi, în scurt timp, sora mea avea să se îndrăgostească lulea de viaţa universitară. Continuam s-o vedem rar, dar în 1922, cu puţin înainte de Cră-

ciun, ne-am pomenit cu ea în Cornwall pentru cîteva săptămîni şi, chiar în ziua sosirii, a venit la fermă să ne vadă. Mama nu aştepta nici o vizită, aşa că se dusese la Zillan şi, cum era duminică, eu rămăsesem acasă, drept care am fost obligat s-o întreţin pe Lizzie pînă la întoarcerea ei. La început, mă gîndeam ce subiect de conversaţie aş putea aborda, deşi n-ar fi trebuit să-mi fac griji, pentru că Lizzie avea de spus o mulţime de lucruri despre ea.

– eu cred că dacă ţi-ar fi fost milă de el... spunea sora mea, pe cînd eu încercam să-mi adun gîndurile care se cam împrăştiaseră. Mă plictisisem deja de lunga ei expunere asupra subiectului Cambridge. În definitiv, Marcus a murit, Mariana este în Scoţia, Jeanne la mănăstire, eu la Cambridge, Jan-Yves la Eton, iar relaţiile tale cu papà n-au suferit nici o ameliorare. Cine i-a rămas să-i ţină companie? Evident, Hugh vine să-l vadă de două-trei ori pe săptămînă şi joacă rolul fiului devotat, dar el şi cu papà n-au prea multe în comun şi în scurt timp se plictisesc unul de altul. Este adevărat că Adrian o să vină acasă săptămîna asta, dar el e prea absorbit de studiile sale teologice, iar timpul liber şi-l consacră exclusiv activităţilor sociale, aşa că nu stă prea mult la Penmarric. Mai rămîne William, dar şi el îşi petrece cel puţin trei seri pe săptămînă cu Charity Roslyn. Aş prefera să se însoare cu ea! În definitiv, cui îi pasă că *era* curva regiunii? Aşadar, dacă analizezi situaţia, vezi că papà are mare noroc cu Alice. Dacă n-ar fi Alice, cred că s-ar simţi foarte singur.

Alice Penmar.

Mi-am amintit de scena penibilă de dinainte de război, petrecută în biblioteca tatii. Pe-atunci, Alice fusese îndrăgostită de mine – sau cel puţin aşa pretindea, dar asta s-a petrecut cu mult, mult timp în urmă şi vremurile se schimbaseră, iar oamenii o dată cu ele.

– Interesant, nu-i aşa? spunea Lizzie afabilă. Eu nu mă prea înpac cu Alice – din punctul meu de vedere este mult prea autoritară şi încăpăţînată. Dar trebuie să recunosc că este o bună interlocutoare şi nu e proastă deloc. Ştii că ia mereu cina cu papà cînd William îşi petrece seara cu Charity şi nu e nimeni acasă? Ea şi papà sînt în termeni foarte... apropiaţi.

După o clipă, am spus precaut:

– Crezi că exagerează cumva în privinţa asta?

– Vrei să ştii dacă este amanta lui? precizà Lizzie vădit interesată. Nu *cred*. Am făcut prinsoare cu Jan-Yves. El e convins de lucrul acesta, dar eu nu sînt aşa de sigură. Pur şi simplu nu cred că papà ar putea fi *atît* de disperat. Alice nu e genul de femeie potrivită pentru aşa ceva. Nu vreau să spun că toate femeile care au cîte o aventură sînt plămădite

după chipul şi asemănarea lui Charity Roslyn, dar cred că trebuie să aibă *ceva* şi, indiferent ce-o fi acel ceva, Alice nu pare să-l aibă. Este atît de afectată şi de convenţională! O fată bătrînă tipică! Pur şi simplu nu mi-o pot imagina împreună cu papà – înţelegi? Dar Jan-Yves nu e de acceaşi părere. El susţine că Alice este tipul de femeie care ar renunţa la virtute din cauza frustrării. Tu ce crezi?

Îmi stătea pe limbă s-o întreb de Jan-Yves pe care îl menţiona atît de des, dar m-am abţinut. Nu mă prea interesa, ca să fiu sincer; nu ne vedeam pentru că el nu venea niciodată la fermă, aşa că aveam toate şansele să rămînem în continuare doi străini.

– Tu ce crezi, Philip? a repetat Lizzie, întrerupîndu-mi şirul gîndurilor. Ţi-o imaginezi pe Alice în postura de femeie decăzută?

Am rîs scurt şi m-am dus la fereastră să văd dacă mama se întorsese din vizita ei la Zillan.

– Eşti cam slobodă la gură, Lizzie. Oare ăsta este rezultatul instrucţiei tale superioare, de care faci atîta caz?

Dar chiar în timp ce vorbeam, tot felul de idei se ciocneau în mintea mea. Mi-am amintit că se vorbea de modificarea legilor divorţului şi că o femeie putea cere divorţul invocînd adulterul simplu, în locul aceluia asociat cu părăsirea domiciliului conjugal. Mă gîndeam că ultimul lucru pe care l-ar dori tata ar fi s-o vadă pe nepoata bătrînului şi veneratului său prieten, parohul din Zillan, implicată într-un scandal de proporţii. Îmi spuneam eă dacă o să fiu prudent, dacă o să fac rost de dovezi suficiente, dacă legile se vor modifica în favoarea mamei, s-ar putea să descopăr punctul vulnerabil al tatii, ceea ce s-ar putea să-mi folosească mai tîrziu, în cazul în care ar fi periclitat viitorul minei.

– E, desigur, o idee interesantă, m-am auzit spunîndu-i lui Lizzie. Trebuie să mă gîndesc la ea.

7

Curînd după aceea am intrat din nou în conflict cu tata. Încheiasem un armistiţiu de la ultima noastră ceartă, dar acum ştiam că o nouă ciocnire era iminentă. În 1923, după ce adusesc dividende frumuşele timp de trei ani, Sennen Garth trecea printr-o perioadă dificilă. Avuseşe loc un accident din cauza unui echipament defect şi, bineînţeles, n-am avut altă soluţie decît să-l înlocuiesc imediat spre a menţine parametrii de siguranţă care aduseseră faima minei. În absenţa banilor lichizi, m-am văzut nevoit să recurg la un împrumut. Acesta nu era mare, dar a trebuit să plătesc dobîndă şi astfel s-au mai dus nişte bani buni pe apa sîmbetei.

În situaţia nou creată, am încercat iar să-l conving pe tata să revină asupra deciziei cu privire la sinecura lui Hugh, dar el s-a menţinut ferm pe poziţie, astfel că Hugh a rămas în continuare un gentleman rentier. În anul acela, soarta a fost nedrept de părtinitoare cu Hugh: juca la bursă cu atîta îndemînare încît şi-a permis s-o ducă pe Rebecca la Londra şi să ducă o viaţă de lord pe toată durata şederii lor acolo; mai mult, situaţia lui financiară a luat o turnură neaşteptat de favorabilă. Socrul lui a murit în urma unei pneumonii şi, cu toate că Joss Roslyn o dezmoştemise pe Rebecca şi-şi lăsase banii şi proprietatea singurului său nepot, Simon Peter, Jared îi oferise, în numele fiului său, vechea lor casă în schimbul unei chirii derizorii. Rebecca n-o mai voia, dar Hugh avea alte idei. Mi-l pot imagina frecîndu-şi mîinile la gîndul că i se oferea ocazia de a face rost de ceva bani. Cînd s-a mutat la Morvah, dînd curs ofertei lui Jared, Hugh a închiriat căsuţa pe care o primise de la mama ca dar de nuntă, iar la sosirea la Morvah, a închiriat şi pămîntul ce ţinea de Deveral Farm celui care licitase mai mult. Apoi, după ce s-a instalat într-o casă mai confortabilă şi şi-a asigurat un venit mai substanţial, şi-a reluat existenţa tihnită alături de nevastă şi copil. Din cîte aflasem, îşi petreceau timpul mergînd pe la picnicuri şi înotînd într-unul din golfuleţele din apropiere. Hugh era un bun înotător şi-l vedeam parcă aievea cum făcea paradă de talentele sale în faţa unei soţii care-l urmărea plină de admiraţie. Putea fi socotită o viaţă frumoasă de aceia ci se complăceau într-un *dolce farniente*. Şi cert este că n-am întîlnit pe nimeni în afara lui Hugh căruia să-i placă mai mult inactivitatea.

Tata şi cu mine am mai făcut un schimb de scrisori cu privire la sinecura lui Hugh, dar totul s-a dovedit inutil. În timp ce mina se îndrepta încet, dar sigur, către un dezastru financiar, nu mă puteam decide pe care din cei doi îl detestam mai mult – pe tata sau pe Hugh.

Ne aflam în anul de graţie 1924 cînd Ramsey MacDonald a condus pentru prima oară Partidul laburist la putere. Am votat cu acest partid, ca majoritatea prietenilor mei, deşi mama era îngrozită de gestul meu şi socotea „deplasate" vederile mele politice. În pofida originii ei – sau poate tocmai de aceea – ea credea cu tărie că dădeau dovadă de bun gust cei care votau cu conservatorii, tot aşa ca şi cei ce mergeau la biserică în fiecare duminică, ţineau corect cuţitul şi furculiţa sau evitau să poarte fuste scurte.

– Dar lucrurile s-au schimbat de la război încoace, am încercat eu să fac apel la raţiune. Avem nevoie de un guvern nou, cu vederi democratice, în pas cu vremea pe care o trăim. În ţară domneşte o dezordine cumplită, cei din clasa de mijloc trăiesc în mizerie...

– Să muncească cu toţii mai mult în loc să se văicărească tot timpul şi să facă greve, a spus mama ferm. Dacă vrei să realizezi ceva în viaţă, trebuie să munceşti pe brînci, nu să leneveşti.

– Cum vrei să muncească dacă nu au unde? Există milioane de şomeri şi numărul lor creşte pe zi ce trece. Oamenii aceştia au luptat timp de patru ani pentru ţara lor – şi cu ce s-au ales? Cu dreptul de a sta la coadă în fiecare zi în faţa birourilor de plasare a forţei de muncă? Cu umilinţa de a nu fi în stare să cîştige suficienţi bani pentru a-şi întreţine familiile? Trebuie să se producă schimbări radicale, mamă, iar conservatorii nu excelează la capitolul radicalism. Nici liberalii lui Asquith sau aceia ai lui Lloyd George nu sînt mai buni! Uite ce dezastru a provocat guvernul de coaliţie! Acum avem nevoie de ceva cu totul nou, de oameni capabili să scoată ţara din impas.

– Numai pentru că este o idee nouă, a spus mama pe un ton sarcastic, nu înseamnă neapărat că e mai bună decît ideile vechi, a căror valabilitate a fost consfinţită de practică.

Am cedat. Nu aveam nici o şansă să-i zdruncin convingerile formate o dată pentru totdeauna, dar cînd Ramsey MacDonald a venit la putere, am sperat în ameliorarea situaţiei la Sennen Garth. A urmat într-adevăr un an mai bun pentru mină, însă tot a trebuit să recurg la un împrumut. Walter Hubert începea să se încrunte ori de cîte ori se pomenea de bani, dar pe mine nu mă interesa. Eram convins că anul 1925 va aduce o schimbare în bine şi va marca rambursarea împrumuturilor.

Cu toate că pe vremea aceea încă nu ştiam, uşoara îmbunătăţire a activităţii minei avea să dureze doar ceva mai mult decît guvernul laburist – nouă luni. La începutul lui 1925 începusem să-mi fac iar griji, deşi îmi păstrasem o doză suficientă de optimism pentru a-mi înăbuşi îndoielile ori de cîte ori simţeam că mă copleşesc. Eram într-o dispoziţie bună în seara aceea de mai cînd, la întoarcerea acasă, am găsit-o pe mama întreţinîndu-se cu ultima persoană din lume pe care m-aş fi aşteptat s-o văd în salonaşul de la Roslyn Farm. La început am crezut că venise tata. I-am auzit rîsul răsunînd în timp ce traversam holul şi vocea lui tărăgănată spunînd: „Aşa că acolo eram! Nu ţi se pare amuzant?"

Mama rîdea şi ea. N-o mai auzisem rîzînd atît de spontan de multă vreme.

Curios să aflu de ce venise tata la noi şi cum de era într-o dispoziţie atît de bună, am deschis larg uşa şi am intrat în cameră.

Şedeau la masă, tot aşa cum şezuse mama în faţa tatii cînd venise s-o vadă după moartea lui Marcus. Tot mai credeam că era tata. Doar

după ce bărbatul s-a întors şi i-am văzut faţa netedă, părul negru fără şuviţe argintii şi gura ce exprima un amestec de cinism şi umor, atît de diferită de aceea a tatii, l-am recunoscut pe Jan-Yves.

8

Philip, a exclamat el, cc bine-mi pare!

În pofida vocii ascuţite, a accentului tărăgănat şi a asemănării izbitoare cu tatăl meu, mi se părea că recunosc ceva din mama în felul în care alegea cuvintele şi modul de a le rosti.

S-a ridicat. Deşi mai scund decît mine, era bine făcut şi părea robust. Mi-l aminteam ca pe un copil gras, dar acum era mai mult vînjos şi musculos. Se mişca cu o graţie neaşteptată, care şi asta îmi amintea de mama, şi cu toate că avea ochii Penmarilor, cu expresia lor calculată, pe buze îi flutura un zîmbet larg şi inocent ca al lui Hugh.

Nu-mi inspira încredere.

Mama spunea cu ochi strălucitori:

– Nu-i aşa că este emoţionant, Philip? După atîţia ani! Nu-mi venea să cred cînd l-am văzut coborînd călare dinspre Chûn.

Am reuşit să spun:

– Te credeam încă la Oxford. Ştiam că se înscrisese la Colegiul Christ Church în toamna precedentă şi, cum nu eram decît în mai, nu mă aşteptam să-l văd în Cornwall. Ce faci aici, la Zillan?

– Încerc să îndrept unele lucruri, mi-a răspuns Jan-Yves cu zîmbetul lui inocent. Este vreodată prea tîrziu pentru a face bine? Încurajat de papă, de domnul Barnwell, dar şi din impulsul propriei conştiinţe, m-am hotărît să vin la Roslyn Farm cu ramura de măslin şi să propun pacea. Mama aproape că a leşinat de emoţie şi, ca s-o readuc în simţiri, am deschis cea mai bună sticlă de vin de soc! E foarte simplu.

Lucrurile nu mi se păreau atît de simple. Am aflat că fusese exmatriculat de la Oxford dintr-un motiv oarecare peste care a trecut cu multă îndemînare, dar pentru mine era destul de evident că, după ce a încurcat-o cu tata în privinţa caietelor de notiţe, s-a hotărît să caute compensaţie în altă parte, atrăgînd atenţia asupra lui. Cînd am ieşit împreună ca să-l conduc, eram pe cale să-i spun ce gîndeam despre el, dar s-a lansat într-o tiradă laudativă la adresa mamei, exprimîndu-şi regretul de a nu fi vizitat ferma pînă atunci, aşa că, pînă să-mi dau bine seama, am apucat să-i promit că o să beau cu el un păhărel în ziua următoare, la barul din St. Just unde lucra Charity.

– Minunat! a spus Jan-Yves entuziasmat. De-abia aştept să ne revedem! Şi, sărind în şa, mi-a zîmbit din nou cu zîmbetul lui larg înainte de a porni pe drumul către Chûn.

L-am urmărit pînă ce l-am pierdut din vedere. Deşi eram înclinat să răspund cu aceeaşi monedă atunci cînd mi se dădeau dovezi de prietenie, nu mă puteam împiedica să bănuiesc că Jan-Yves umbla după ceva mult mai puţin inofensiv decît dragostea maternă şi afecţiunea filială.

Nu-mi inspira nici un pic de încredere.

9

Dar l-am revăzut pe Jan-Yves înainte de întîlnirea fixată la cîrciumă, în seara următoare. L-am zărit a doua zi de dimineaţă în singurul loc din lume unde nu mă aşteptam să dau cu ochii de vreun membru al familiei mele, şi anume la nivelul de două sute patruzeci de stînjeni în mina Sennen Garth. Era vineri dimineaţă şi coborîsem cu Trevose la mare adîncime pentru a examina locul unde urma să se facă dinamitarea şi a cerceta găurile pentru dinamită. Ne întorceam spre puţul principal cînd l-am văzut pe unul din şefii de tură, William Halloran, venind spre noi împreună cu Jan-Yves, care arăta ciudat într-o salopetă împrumutată.

– Dumnezeule! am exclamat cu surprins. Ce dracu' faci aici? O parte din mirarea mea se datora faptului că a avut curajul să coboare în mină. Majoritatea oamenilor nu se încumetă să se aventureze la mare adîncime sub pămînt. S-a întîmplat ceva?

– Din păcate. Am fost trimis să te aduc. Putem vorbi între patru ochi?

L-am privit atent. Lîngă mine, Trevose a spus:

– Te aştept la gura puţului, fiule. Apoi s-a depărtat împreună cu Willie Halloran.

Luminiţele lămpaşelor licăreau în sus şi în jos în galerie.

– Ce este? am repetat tăios.

– Hugh.

– Hugh?

Ne-am privit unul pe altul. Ochii lui aveau o expresie ciudată.

– S-a întîmplat ceva cu el?

– Da, a avut un accident. În timp ce înota. Era la un picnic în Portheras Cove, împreună cu Rebecca şi copilul. Curentul l-a tras la fund.

– Vrei să spui că...

– S-a înecat, a spus Jan-Yves şi a adăugat cu o grimasă de durere. Sub ochii Rebeccăi.

Capitolul cinci

Geoffrey a fost rănit mortal într-un turnir...

Regele John
W.L. WARREN

Cînd Richard a declarat în public că banii lui, deţinuţi pe nedrept de tatăl său, vor fi folosiţi pentru fortificarea liniilor de apărare din nordul Aquitaniei, războiul deschis dintre tată şi fiu părea iminent.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

Scena aceasta dramatică a declanşat ultima rebeliune... Oricît de ireverenţioasă ar fi fost conduita lui Richard, aceasta poate fi pusă pe seama unei provocări.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

1

N-am reuşit să spun decît:

– Bine, dar Hugh era un excelent înotător! A fost întotdeauna campion la înot.

Jan-Yves s-a mărginit să spună:

– Da.

Nimic mai mult, doar o silabă, şi după aceea am tăcut amîndoi.

În jurul nostru simţeam prezenţa familiară, aproape reconfortantă a minei. M-am întors şi am privit în lungul galeriilor întunecate.

– Rebecca se bălăcea cu copilul. L-a auzit pe Hugh strigînd, dar...

– Taci! M-am întors şi am pornit spre puţul principal. Nu vreau să mai aud nici un cuvînt.

Jan-Yves a tăcut. Îi auzeam paşii sunînd sacadat în spatele meu. De jur-împrejurul nostru se întindea mina mea, Sennen Garth, ultima mină în funcţiune la vest de St. Just, mina care ne transformase pe mine şi pe Hugh în doi duşmani.

Continuam drumul spre suprafaţă fără să ne vorbim, doar Jan-Yves şi cu mine, venind din străfundurile mării cornwalleze.

În cele din urmă l-am întrebat:

– Cine te-a trimis?

– Papà.

– Cînd a ajuns vestea la Penmarric?

– Cu aproape o oră în urmă. Jared Roslyn a venit călare şi i-a spus lui William. Nici eu, nici William nu ştiam ce să facem. Într-un tîrziu, William i-a dat de ştire lui Alice, iar ea i-a dus vestea lui papà. Atunci papà şi William s-au dus cu maşina la Morvah ca să fie alături de Rebecca la sosirea poliţiei. Urmează să aibă loc o anchetă, deşi Dumnezeu ştie cînd vor găsi cadavrul.

Nu mai voiam să aud nimic. Mi-am lăsat degetele să alunece pe roca perciţilor şi pe stîlpii de susţinere ai minei şi am încercat să nu mă gîndesc la marea de deasupra mea, la valurile uriaşe, la curenţii înşelători şi la dinţii ascuţiţi ai stîncilor din afara coastei. În fiecare an se înecau oameni în Cornwall. Străinii, turişti veniţi să-şi petreacă vacanţa aici, oameni care, fie că nu ştiau nimic despre marea cornwalleză, fie că îşi imaginau că sînt atotştiutori – aceştia erau invariabil absorbiţi de vîrtejuri şi zdrobiţi de stîncile din jur. Marea cornwalleză îşi alegea victimele dintre cei care dădeau dovadă fie de ignoranţă, fie de vanitate. Ori nu ştiai că există curenţi, ori credeai că vei putea stăpîni orice curent lăsat de Dumnezeu pe lume.

Neseriozitate.

Nu avea nici o importanţă cît de mult iubeai viaţa, cît de bine te pricepeai să faci bani sau să supravieţuieşti războiului fără nici o zgîrietură. N-avea importanţă cît de mult talent, farmec şi îndrăzneală îţi fuseseră hărăzite; puteai avea o inteligenţă ieşită din comun sau un aspect fizic excepţional şi suficientă vitalitate pentru a îmbrăţişa orice carieră ai fi dorit, era de-ajuns un singur moment de neseriozitate pentru a anula totul. O clipă de neseriozitate şi te duceai, dispăreai, erai pulverizat în neant.

– Ce pierdere – i-am spus minei mele – un adevărat blestem!

– Ce-ai zis? m-a întrebat băiatul din urma mea.

– Nimic.

M-am gîndit la Hugh tot drumul spre casă, fără să-mi amintesc de ultimii ani de înstrăinare. Mi s-au perindat prin faţa ochilor alţi ani, mai frumoşi, fiindcă mi se păreau mai reali decît cei care au urmat după disputa noastră. Nu m-aş fi certat cu el dacă n-ar fi fost mina la mijloc; sau dacă, totuşi, ne-am fi certat, l-aş fi iertat de mult şi am fi cîrpit cumva prietenia noastră, fiindcă, orice s-ar fi întîmplat, Hugh era singurul frate a cărui companie îmi făcea plăcere.

Nu am vrut ca mina să se ridice ca un zid între noi. Nu am vrut să se întîmple aşa.

Am luat-o călare peste turbării. Soarele strălucea, ferigile se legănau în jurul meu în adierea vîntului şi genistra era în floare. Ajuns la fermă, i-am împărtăşit mamei vestea cu toată blîndeţea de care am fost în stare, după care am rămas lîngă ea, i-am şters lacrimile şi am încercat, aşa cum mai încercasem de atîtea ori pînă atunci, să suplinesc absenţa tatii.

2

Abia peste o lună au găsit cadavrul. Am trecut printr-un moment de panică la gîndul că mi se va cere să-l identific, dar s-a dus doar tata la morgă şi nimeni n-a fost de părere că ar fi cazul să asist şi eu.

A urmat apoi înmormîntarea.

De asta n-am putut să scap.

Funeraliile unei persoane vîrstnice – cum a fost Griselda – reprezintă o simplă ceremonie, desigur, una mohorîtă şi tristă, dar de regulă abia dacă trezeşte emoţiile. Cînd eşti bătrîn, te aştepţi să mori; sfîrşitul e inevitabil, şi această inevitabilitate amorţeşte emoţiile. Dar funeraliile unui om tînăr reprezintă o experienţă cu totul diferită. Funeraliile propriului meu frate, mort în plină tinereţe, înainte să fi împlinit douăzeci şi opt de ani, au constituit chinul cel mai cumplit pe care l-am suferit pe un pămînt sfinţit.

A fost de nedescris.

Veniseră toţi. Chiar şi Mariana a apărut cu micul ei fiu, iar Jeanne şi-a părăsit mănăstirea de la Londra. Serviciul funebru s-a oficiat la Zillan, şi Hugh a fost îngropat lîngă mormîntul bunicului meu Laurence Castallack şi al fratelui meu mai mare, care murise în fragedă pruncie. Preotul, care trecuse de optzeci de ani, deşi nu-şi arăta vîrsta, a fost foarte blînd cu mama după slujbă şi m-a rugat s-o duc acasă cît mai repede, ca să se poată odihni.

Mama repeta întruna: „Toţi băieţii mei. Frumoşii mei băieţi" Şi a plîns atît de mult pînă cînd faţa i s-a brăzdat şi a început să arate bătrînă şi istovită, cu nici un an mai puţin decît cei şaizeci şi şase pe care-i împlinise.

– Mă ai încă pe mine, i-am spus, sperînd că-i aduceam o consolare, dar, spre dezolarea mea, a început să plîngă cu şi mai mare disperare.

– Oh, Philip, Philip...

Abia înţelegeam ce spunea şi, deodată, n-am mai vrut să aud nimic, căci cuţitele amintirilor îmi sfîrtecau creierii, aşa cum se întîmpla de

fiecare dată cînd o vedeam nefericită, şi scene de mult uitate se tîrau spre lumină din colţurile cele mai întunecate ale memoriei.

M-am ridicat, dar cînd am dat să plec, m-a strigat:

– Nu-ţi bate joc de viaţa ta, nu-ţi pierde viaţa în mină – n-aş putea suporta, Philip, să te pierd şi pe tine. Nu ştiu ce m-aş face.

Am văzut-o plîngînd cînd am fost luat de lîngă ea şi trimis la Allengate. Am văzut-o plîngînd în casa de la Londra în timpul nenorocitului ăla de week-end care a marcat sfîrşitul relaţiei matrimoniale dintre părinţii mei. Am văzut-o plîngînd la...

Ceva a pocnit în mintea mea şi toate amintirile au dispărut.

– Mamă... Mi-am auzit vocea înainte de a şti ce voiam să spun. Trebuia să fac un efort imens ca să rămîn în cameră şi am simţit brusc cum îmi curge sudoarea pe frunte şi toţi muşchii mă dureau din cauza încordării. Mamă, ascultă-mă... te rog... Nu mi se va întîmpla nimic la Seunen Garth. Nimic. E mina mea şi o cunosc foarte bine. N-o să mă omoare. O iubesc prea mult. Nu trebuie să te temi că n-am să mă mai întorc teafăr acasă.

Dar mama rămînea neîncrezătoare.

Mai tîrziu a venit preotul s-o vadă şi, după aceea, s-a simţit mai bine. Am reuşit s-o conving să se culce devreme şi i-am sugerat să anuleze invitaţia pe care i-o făcuse Marianei de a veni la fermă a doua zi, dar îi era aşa de dor de nepoţelul Esmond, că a refuzat categoric. În sinea mea, am crezut că făcea o greşeală. M-am dus la culcare foarte deprimat, dar a doua zi am constatat cu surprindere că vizita Marianei a ajutat-o să-şi gonească din minte amintirea chinuitoare a înmormîntării. A sosit la ora unsprezece pentru cafeaua de dimineaţă, împreună cu Esmond, în Rolls-Royce-ul tatii, cu şofer la volan. Ca de obicei, soţul ei rămăsese în Scoţia, de astă dată în convalescenţă după un accident cerebral care nu i-ar fi permis să suporte drumul lung pînă în Cornwall.

– Dragul de Archie, spunea Mariana, aducîndu-şi în sfîrşit aminte de el. I-a părut tare rău că n-a putut veni cu mine la Penmarric. Măsură din priviri salonaşul fermei cu obişnuitul său dispreţ. Doreşte mult să te cunoască, mamă – n-ai vrea să vii în Scoţia să ne vezi?

A început să vorbească despre cele trei reşedinţe ale ei, cea din Edinburgh, vila de pe malul mării de la North Berwick şi castelul din Highlands.

– Ador Scoţia, te rog să mă crezi! Am o sumedenie de prieteni divini la Edinburgh...

Toţi prietenii ei divini păreau să aibă numai nume masculine.

Am privit-o de-aproape. Avea treizeci de ani împliniţi, dar nu arăta nici cu o zi mai mult de douăzeci şi cinci. I-am studiat gura dură a

Penmarilor, ochii reci şi trăsăturile perfecte şi m-am întrebat cum era posibil să roiască admiratorii în jurul unei fiinţe atît de superficiale.

– Philip, a spus mama brusc, în timp ce îmi înăbuşeam un căscat, de ce nu-l plimbi pe Esmond prin fermă? Cred că i-ar plăcea să vadă animalele.

– Oh! a exclamat Mariana, nedîndu-mi răgazul necesar pentru a-mi manifesta lipsa de entuziasm. Ce idee minunată! Esmond, iubitule, o să-ţi placă, nu-i aşa? Hai, du-te cu unchiul Philip şi fii cuminte.

De regulă, copiii mă plictiseau la culme. Dar Esmond îmi plăcea. În mod normal n-ar fi trebuit să-mi placă, deoarece era fiul unei surori care nu mi-a fost simpatică niciodată şi al unui nobil scoţian bătrîior pe care nu-l cunoşteam încă, însă, pentru prima oară în viaţa mea, întîlnisem un copil care nu numai că mi-a atras atenţia, dar mi-a şi reţinut-o. În primul moment am fost tentat să fac un tur rapid al fermei, dar băiatul mi s-a părut atît de bine crescut şi de inteligent încît m-am trezit zîmbind la întrebările lui şi mi-am dat osteneala să-i răspund cît mai detaliat. Peste cîteva săptămîni urma să împlinească cinci ani, era înălţuţ pentru vîrsta lui, cu părul blond şi ochii albaştri şi, dintr-o dată, m-am regăsit în el cu atîta claritate încît am înţeles de ce îşi doreau bărbaţii fii şi ţineau atît de mult să-şi perpetueze existenţa prin intermediul lor. Pentru prima oară mi-am dat seama că, dacă aş muri mîine, aşa cum s-a întîmplat cu Hugh, n-aş lăsa în urma mea decît o piatră în cimitirul din Zillan, cîteva amintiri printre minerii de la Sennen Garth şi o serie de obiecte personale aflate în dormitorul meu de la Roslyn Farm.

Ştiam că ar fi trebuit să mă însor, dar gîndul la copii îmi tempera entuziasmul şi mă făcea să devin apatic. Nu întîlnisem nici o femeie cu care să doresc să mă căsătoresc. Nu fusesem niciodată îndrăgostit. Ideea unei căsătorii mi se părea mult prea deprimantă, aşa că nu mai conta dacă o mai amînam cu vreo cinci ani. Ce rost avea să mă grăbesc cu însurătoarea? Mă simţeam destul de fericit în situaţia în care mă aflam.

Dar Esmond mă tulburase. Mult timp după ce-mi luasem rămas-bun de la el, continuam să văd în faţa ochilor feţişoara lui inteligentă ridicată spre mine şi, deşi a trecut ceva vreme pînă să-l revăd, amintirea vizitei lui la fermă mi-a rămas întipărită în memorie pentru tot restul vieţii.

3

După înmormîntare, amintirea lui Hugh a început să pălcască încet-încet şi viaţa şi-a reluat cursul normal. Adrian s-a dus înapoi la parohia lui din Oxford, unde tocmai fusese hirotonisit preot; Lizzie s-a întors la Cambridge, unde a obţinut premiul întîi la examenele

finale şi s-a hotărît să-şi continue studiile la Girton; iar Jeanne a rămas la Penmarrie, renunţînd să se mai întoarcă la mănăstire. Cînd a fost întrebată cu privire la intenţiile sale de viitor, a răspuns că, într-adevăr, îi place să îngrijească bolnavii, însă nu are vocaţie de călugăriţă.

– Slavă Domnului! mi-a spus mama mai tîrziu. Dacă Jeanne şi-ar cumpăra nişte rochii mai elegante, şi-ar schimba pieptănătura şi ar încerca să cunoască mai multă lume...

Dar Jeanne avea alte idei. Dorea să trăiască liniştită la Penmarric, să se ocupe de problemele parohiei şi să se implice în opere de caritate.

– Draga mea, i-a spus mama, oripilată, cu asta se ocupă femeile măritate, dar pentru o fată tînără ar fi îngrozitor de plicticos.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, mi-ar plăcea să mă plictisesc îngrozitor.

– Dar n-ai să întîlneşti niciodată un bărbat dacă...

– Nu e suficient să întîlneşti bărbaţi, mamă, mai trebuie să-i şi atragi. Am descoperit asta în timpul şederii mele în Scoţia, cu Mariana. Eu nu am trecere la bărbaţi.

– Prostii! a exclamat mama iritată. Orice fată poate atrage un bărbat dacă îşi pune în gînd s-o facă. Asta depinde de atitudinea pe care o adopţi.

– Înseamnă că e o atitudine străină de felul meu de a fi, a spus Jeanne izbucnind în lacrimi şi a fugit imediat din cameră.

– Biata Jeanne! mi-a zis mai tîrziu Jan-Yves, în timp ce femeile spălau vasele şi rămăseserăm singuri. Dar cred că are dreptate. Nu place bărbaţilor. După părerea mea, Lizzie e de zece ori mai atractivă decît Jeanne, dar mama n-o să fie niciodată de acord, fiindcă, din punct de vedere tehnic, Jeanne este nostimă, în schimb Lizzie e urîţică şi îndesată.

De cîtva timp, Jan-Yves putea fi văzut destul de des la fermă. Nu mă deranja prezenţa lui, dimpotrivă, eram bucuros că încerca să umple golul pe care îl lăsase moartea lui Hugh în inima mamei – dar tot nu aveam încredere în el. O copleşea pe mama cu cadouri, ceea ce era foarte lăudabil, dar adesea mă întrebam ce urmărea el de fapt. Mă mai întrebam şi de unde lua bani ca să ducă la îndeplinire o asemenea politică şi bănuiam că avea talentul lui Hugh de a-şi înmulţi un venit modest prin căi şi mijloace nu tocmai curate.

Fiul postum al lui Hugh s-a născut în prima săptămînă a anului 1926. S-a iscat o controversă ridicolă în legătură cu numele copilului, controversă în care nu am avut intenţia să mă implic, iar mama şi Rebecca nu şi-au mai vorbit după ce nora a omis s-o invite la botez. Ulterior s-a declarat război deschis între ele, dar, ca în toate certurile femeieşti, a fost doar o furtună într-un pahar cu apă, cu enervări absurde de ambele părţi.

Eu aveam pe cap probleme mult mai importante ca să-mi pierd vremea cu nepetul meu Jonas.

La mină, situaţia devenise critică. Walter Hubert se lupta cu toţi creditorii, oamenii cereau salarii mai mari ca să facă faţă costului tot mai ridicat al vieţii, iar eu aveam nevoie de mai mulţi bani pentru a deschide un nou nivel şi a cumpăra alte instalaţii.

– Trebuie să obţinem un nou împrumut, am spus eu. Trebuie.

Dar Walter a clătinat din cap.

– Nu este deloc momentul potrivit. Explozia de prosperitate de după război a fost afectată de creşterea şomajului; situaţia economică devine din ce în ce mai nesigură, iar banii s-au împuţinat. Întreabă-l pe domnul Vincent sau pe tatăl tău, dar eu mă îndoiesc că putem emite noi acţiuni, iar dacă mai cerem un nou împrumut, în afara celorlalte două pe care nici nu le-am achitat, mi-e teamă că ai să dai de bucluc.

– Dar am nevoie de bani!

Numai la asta mă gîndeam zi şi noapte. Tocmai reluasem discuţia cu Walter pe această temă cînd m-am trezit cu tata la mină.

Ajunsesem la disperare, dar vizita tatii, departe de a mă linişti, mi-a accentuat starea. Mă temeam că avea de gînd să-mi sugereze să închid mina şi s-a dovedit că am avut dreptate. Asta a făcut. A pus bine problema şi mi-a vorbit pe un ton blînd, ca să nu supere, dar asta voia de fapt. Îmi sugera să oprim o vreme lucrul – „temporar, a spus, pînă cînd se va îmbunătăţi situaţia economică" – dar îl cunoşteam prea bine ca să-i dau crezare. După închiderea minei, nimeni şi nimic nu l-ar mai fi convins s-o redeschidă. Toate maşinile şi instalaţiile aveau să fie vîndute pentru plata datoriilor, iar galeriile vor fi inundate, uitate, terminate.

Am început să-mi pledez cauza, dar mă loveam de zidul convingerilor lui, aşa că am sfîrşit prin a mă umili. Simţeam că aş fi fost în stare să mă tîrăsc în genunchi în faţa lui, m-aş fi tîrît sute de kilometri pentru mina asta, drept care am strîns din dinţi şi am continuat să pledez cît mai convingător. Trebuie să recunosc că m-a ascultat. După ce-am terminat, mi-a spus că luptăm pentru o cauză pierdută, dar m-a ascultat; în cele din urmă a semnat cecul de care mina mea avea o atît de disperată nevoie şi am ştiut că de data asta cîştigasem.

Dar n-a fost decît o amînare.

– Şi acum, ascultă-mă bine, mi-a spus el pe un ton glacial, întinzîndu-mi cecul. Ăsta e ultimul bănuţ pe care-l mai scoţi de la mine pentru această mină. Înţelegi? Ul-ti-mul! Iar dacă mina nu va obţine un profit la sfîrşitul anului 1926, o voi închide. S-a înţeles?

– Da, domnule, am răspuns, abia auzindu-l, în timp ce cu degetele mîngîiam peticul de hîrtie din mîna mea. Vă mulţumesc, domnule. Nu veţi regreta acest gest.

– Crezi? Te asigur de contrariul! La revedere, Philip. Nu vreau să-ţi răpesc din preţiosul tău timp! Sînt sigur că mina are nevoie de tine mai mult decît am eu.

A ieşit din cabană trîntind uşa după el şi a străbătut furios curtea, dar eu eram prea încîntat de victoria obţinută cu atîta greutate ca să mă sinchisesc de proasta lui dispoziţie.

Am cheltuit pînă la ultimul bănuţ. Am organizat deschiderea unui nou nivel şi lucrările din noua galerie pentru noul filon. Le-am vorbit oamenilor pentru a le insufla curaj, spunîndu-le cît de vital era să aducem la lumină fiecare firicel de cositor pe care puteam pune mîna. Am muncit toată ziua alături de ei, săpînd pînă departe sub mare, am muncit pînă cînd abia mi-a mai rămas destulă putere ca să ajung acasă noaptea şi să mă prăbuşesc în pat; am lucrat în mină cu fiecare fărîmă de energie, ca şi cum aş fi putut injecta din propria mea vitalitate în vinele ei secătuite, dar toate eforturile mele s-au dovedit zadarnice.

Şi asta pentru că 1926 a fost anul grevei generale, anul în care întreaga industrie dependentă de cărbune a primit o lovitură sub centură. Chiar înainte de sfîrşitul anului, am ştiut că Sennen Garth dăduse faliment şi că activitatea ei avea să fie din nou oprită.

4

Greva generală nu a durat decît nouă zile în cursul lunii mai, dar cea a minerilor din minele de cărbune, cauza iniţială a tulburărilor, a mai durat şase luni. Mă simţeam sfîşiat în două direcţii – pe de o parte îi înţelegeam pe minerii nevoiţi să trăiască dintr-un salariu de mizerie, iar pe de altă parte ştiam că o creştere a salariului minerilor de la minele de cărbune va avea drept consecinţă formularea unor pretenţii mai mari de către muncitorii mei, pretenţii pe care Sennen Garth nu le putea satisface. Pe măsură ce se scurgeau lunile, îmi dădeam seama că nu aveam altă soluţie decît să condamn greva. Reducerea cantităţii de cărbune s-a repercutat şi asupra minei Sennen Garth, a cărei producţie a scăzut treptat, pînă cînd n-a mai fost combustibil pentru alimentarea cuptoarelor. În momentul acela, toate activităţile de la suprafaţă şi din adîncul pămîntului au luat sfîrşit.

Veniturile s-au redus la un firicel şi, pînă la urmă, au secat definitiv. Banii pentru cheltuieli, majoritatea sub formă de salarii, se topeau vijelios. Şi tot nu se întrezărea încetarea grevei lucrătorilor din minele de cărbuni.

În septembrie, tatăl meu a convocat o şedinţă extraordinară la Penmarric la care urmau să participe toate persoanele implicate în administrarea minei. Formal, nu era vorba de o adunare a acţionarilor –

deşi nu lipseau nici ei – dar atîta vreme cît tatăl meu deţinea majoritatea acţiunilor, niineni nu se îndoia că rezultatul întrevederii s-ar putea deosebi de acela obţinut mai tîrziu, la întrunirea oficială a acţionarilor. Această şedinţă prealabilă urmărea să le ofere celor implicaţi îndeaproape în activitatea minei şansa de a-şi spune părerea în privinţa viitorului acesteia – presupunînd, desigur, că exista un viitor.

La şedinţa prezidată dc tatăl meu participau, printre alţii, Michael Vincent, juristul societăţii Stanford Blake, partenerul principal al firmei de contabili care analiza registrele societăţii, Walter Hubert, eontabilul-casier, şi Sir Justin Carnforth care, ca şi tatăl meu, deţinea un mare număr de acţiuni în mină.

Am sosit la Penmarric împreună cu Jared Roslyn, care devenise celebru pentru felul cum susţinea cauza muncitorilor din district, şi cu Alun Trevose, întrucît şi el avea tot atît de mult de spus ca şi mine în privinţa activităţii minei.

Amîndoi eram pesimişti.

– Împacă-te cu ideea că n-o să reuşim niciodată să-l convingem pe tăticul tău, spunea Trevose.

– Îl cunosc bine pe tatăl tău, adăugase şi Jared pe un ton rău-prevestitor, e încăpăţînat ca zece catîri. Dacă şi-a pus în gînd să închidă mina, nici tu, nici eu şi nimeni altcineva nu-l va determina să-şi schimbe hotărîrea.

– O să vedem, le-am răspuns eu. Şi era singurul lucru pe care l-am putut spune.

Nu aveam de gînd să-i cedez tatălui meu ultimul cuvînt nici acum, nici altădată.

A trebuit însă să mă închin în faţa inteligenţei lui. A condus şedinţa în stilul unui om de afaceri, fără să lase loc manifestărilor de violenţă în limbaj. În primul rînd a cerut să vadă debitelc minei şi i-a rugat pe Blake şi pe Walter Hubert să le verifice. Apoi a vorbit despre creditori şi l-a invitat pe Michael Vincent să explice ce însemna falimentul din punct de vedere legal. În fine, a examinat posibilitatea de a se obţine mai mulţi bani; o nouă emisiune de acţiuni, chiar o emisiune de acţiuni preferenţiale pentru actualii acţionari, ar fi o afacere riscantă, care ar putea duce – în cel mai bun caz – doar la amînarea inevitabilului. Tatăl meu a precizat că nu mai avea intenţia să mai investească nici un ban în mină, iar Sir Justin Carnforth s-a raliat punctului său de vedere, adăugînd că le-ar recomanda şi celorlalţi acţionari să procedeze la fel. Walter Hubert a informat asistenţa că examinase posibilitatea unui împrumut de la bănci, dar în momentul respectiv împrumuturile se obţineau greu, mai ales că în situaţia actuală mina nu era considerată o garanţie satisfăcătoare.

După ce a subliniat că Sennen Garth era în stare de faliment şi că nimeni nu va ridica nici un deget pentru a o salva, tata a pasat mingea în terenul meu. Poate că vreunul din asociaţii mei ar dori să comenteze situaţia? N-ar vrea domnul Trevose să ia primul cuvîntul?

Cu viclenia sa obişnuită, tata l-a desemnat pe Trevose să vorbească primul, ştiind că era total lipsit de experienţă în materie de negocieri.

– Păi, domnule, a spus repede Trevose cu accentul lui nazal dobîndit în copilăria petrecută în Rand, cert este că mina asta e bogată – a mai rămas o mulţime de cositor acolo jos, sub mare, şi în condiţii normale...

– Dar acestea nu pot fi considerate condiţii normale, nu-i aşa, domnule Trevose? O mulţime de cositor aflată sub mare nu ne este de nici un folos dacă nu ne putem permite să o aducem la suprafaţă.

– Vrea să spună, a intervenit rapid Jared, că, în condiţii normale, mina v-ar fi adus un profit frumos, domnule Castallack, şi nu încape nici o îndoială că atunci cînd lucrurile vor reintra în normal şi Partidul laburist va reveni la putere pentru a orienta ţara...

După o pledoarie în favoarea binefacerilor socialiste, a reluat subiectul minei, înfăţişînd tabloul dramatic al sărăciei şi suferinţelor care se vor abate asupra minerilor şi familiilor lor în cazul în care Sennen Garth şi-ar închide porţile. Cei douăzeci de ani de activitate sindicală îi cizelaseră calităţile înnăscute de orator; era capabil să extragă ultimul strop de melodramă dintr-o situaţie şi să-l prezinte auditoriului cu o voce de tunet. Cînd şi-a terminat peroraţia, aproape că aveam şi eu ochii înlăcrimaţi la gîndul copilaşilor înfometaţi care întindeau mîinile după o coajă de pîine în timp ce tatăl meu se ghiftuia cu roadele pămîntului gras de la Penmarric.

Dar, desigur că tatăl meu nu se sinchisea cîtuşi de puţin de propaganda socialistă şi nici de vocaţia de orator a lui Jared. Singurul lucru care-l interesa erau banii care, din punctul lui de vedere, fusesră prost investiţi, aşa că, spre sfîrşit, l-a întrerupt pe Jared cît mai politicos cu putinţă pentru a-i da de înţeles acest lucru.

Iar Jared n-a mai putut spune decît: „Aşadar, sînteţi hotărît să închideţi mina", înainte de a ridica resemnat din umeri.

– După întrunirea oficială a acţionarilor; mi-e teamă că e singura alternativă.

A urmat o tăcere prelungită. Şedeam în jurul acelei mese lungi, pe care candelabrele aruncau o lumină crudă ce aşternea umbre nemiloase pe chipurile îmbătrînite ale celor prezenţi. Am aşteptat. Toată lumea aştepta, iar către sfîrşit, unul cîte unul, şi-au întors cu toţii privirile către mine; atunci am ştiut că venise timpul şi că nu mai puteam amîna această clipă. Tăcerea devenise aproape palpabilă. Mi se părea că o aud răsunîndu-mi în urechi.

I-am spus atunci tatălui meu pe un ton coborît:

– Dacă închizi mina, am să te distrug.

După asta nimic. Doar el şi cu mine, faţă în faţă, aşa eum fusesem atît de des în trecut şi, între noi, ca un chip mort, se strecura umbra uriaşă a minei mele, Sennen Garth, ultima mină în funcţiune la vest de St. Just.

A pălit, dar nu de furie, nici de teamă. Îl deranja faptul că îl făcusem de rîs în faţa prietenilor săi şi că dezvăluisem ostilitatea dintre noi cu atîta aroganţă, în prezenţa lui Jared şi a lui Trevose. Într-un tîrziu a izbutit să spună:

– Aşadar, nu ai nici un argument rezonabil cu privire la decizia mea.

– Vorbesc foarte serios şi am chiar intenţia să trec la fapte. Închide mina asta şi am să te fac să regreţi. Asta-i tot. M-am ridicat. Jared, am spus. Trevose. Nu mai am mimic de adăugat.

M-am întors fără alte vorbe şi am ieşit din încăpere.

Capitolul şase

Este imposibil de aflat natura relaţiilor dintre bătrînul rege şi Alice. S-ar putea să fi fost ibovnica lui, aşa cum credea majoritatea contemporanilor...

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

Regele şi Richard au jucat ultimul act al tragediei lui Henry...

Henry al II-lea
JOHN T. APPLEBY

1

Ştiam exact ce aveam de gînd să fac. Schiţasem planul în minte cu mult înainte şi întrucît, în anul precedent, legile matrimoniale fuseseră modificate, eram convins că puteam pune în aplicare planul oricînd aş fi dorit. Căci acum, o femeie avea în sfîrşit dreptul să divorţeze de soţul ei invocînd doar motivul adulterului; cu ajutorul mamei, care ar fi făcut orice pentru mine, ştiam că-l puteam pune pe tatăl meu într-o situaţie jenantă şi grea dacă îmi dădeam ostenceala şi aveam suficientă răbdare să-mi aplic planul pas cu pas.

De felul meu eram prudent. Îmi aminteam cum îl ameninţasem pe tata cu doisprezece ani înainte de război şi cu ce fiasco se încheiase tentativa noastră. Nu mai voiam să repet greşelile trecutului. Nu avea rost să-l acuz de adulter în absenţa unei dovezi concrete, însă contam pe Jan-Yves, care ar fi fost în stare să jure pe Biblie că Alice era metresa tatălui meu şi speram să pot obţine de la el probele necesare.

Cu toate acestea, spre dezamăgirea mea, am constatat că lucrurile stăteau mai prost decît mă aşteptasem. Cînd am reuşit să stau de vorbă cu el a doua zi, în biroul meu, mi-am dat seama că nu deţinea nici o dovadă în sprijinul supoziţiei de adulter.

– A fost doar o bănuială, a trebuit el să mărturisească în cele din urmă. Nu ştiu nimic concret. Nimeni nu ştie. Nimeni nu cunoaşte adevărul.

– Nu-mi spuneai tu că erai convins de lucrul ăsta?! am zbierat la el, apoi am încercat să-mi stăpînesc mînia. Bine, eu cred că e adevărat,

am zis pe un ton calm, şi tot aşa vor crede şi avocaţii dacă li se vor prezenta corect faptele. Dacă ai putea depune mărturie în faţa avocatului mamei că i-ai văzut pe Alice şi pe tata...

– Nu depun nici un fel de mărturie! Se albise de spaimă. Nu mă prezint la nici un tribunal şi n-o să depun mărturie împotriva propriului meu tată! N-ai decît s-o faci tu!

– Nu fi atît de prost, i-am zis eu exasperat, n-o să ajungi niciodată în faţa unui tribunal! Nu vreau decît o dovadă suficientă pentru ca avocaţii mamei să poată trimite o citaţie – în cazul în care această acţiune se dovedeşte necesară. S-ar putea să nu fie nevoie să mergem atît de departe. În primul rînd, o să-i trimit un ultimatum, să văd ce răspuns o să dea. Şi dacă nu obţin nici un rezultat, o să mă duc la avocaţii din St. Ives care se ocupă de afacerile lui St. Enedoc şi o să-i dovedesc tatii că nu m-am jucat cu vorbele.

– Dar dacă nu s-a întîmplat nimic între el şi Alice?

– Va trebui să-i tîrască numele în noroi în încercarea de a dovedi acest lucru. Nu, nu cred că va fi de acord ca acţiunea să treacă de stadiul preliminar, dar tot am nevoie de ajutorul tău ca să-mi pun planul în aplicare.

Mă privea cu atenţie. Vîrful trandafiriu al limbii îi alunecă în jurul buzelor. Chipul lui exprima încordarea jucătorului antrenat într-un joc foarte complicat, cu o miză extrem de mare. Într-un tîrziu a spus încet:

– Nu cred că pot să-mi asum un asemenea risc. Dacă papă descoperă, o să mă dezmoştenească. Mă privi cu ochii lui mici şi ageri. Am nevoie de o recompensă financiară suficient de mare, altfel aş risca să pierd tot.

Probabil că faţa mea exprima cel mai viu dispreţ, deoarece, o clipă mai tîrziu, a izbucnit pătimaş:

– Nu, nu-mi trebuie nici un sfanţ din afurisiţii tăi de bani! Nimeni n-o să mă poată acuza că mi-am vîndut tatăl pentru un profit oarecare! O să fac ce-mi ceri, dar n-am să pretind nici un ban pentru asta. Nu sînt lipsit de lealitate.

Nu-mi puteam imagina o mai mare dovadă de nelealitate, dar nu era cazul şi nici momentul să încerc să înţeleg linia întortocheată a raţionamentului lui. Bănuiam că ruptura survenită în relaţiile dintre el şi tatăl meu încă de pe vremea cînd fusese îndepărtat de la Oxford mai dăinuia încă, aşa că mă aşteptam la acest comportament din partea lui, însă nu-mi puteam reprima senzaţia de dezgust. În clipa aceea mi-am format părerea despre el după un şir de ani de neîncredere oarecum indiferentă; pînă atunci îl considerasem mai degrabă un şcolar care crescuse prea mult, dar care continua să manifeste o înclinaţie

copilărcască de a provoca intrigi, un individ lipsit de valoare, prea alunecos pentru a merita încrederea celorlalți și prea superficial pentru a fi luat în serios. Îl vedeam ca pe un alt Hugh, fără alt scop în viață decît acela de a obține ușor banii. Dar nu avea farmecul lui Hugh, nici maturitatea lui în gîndire. Hugh fusese înzestrat cu calități care i-ar fi răscumpărat defectele. Dar acest individ urît, laș, neloial, ipecrit, avar, viclean și stupid nu avea nici una.

Îl dispreţuiam. Brusc, m-am întrebat dacă ar fi putut să se bucure de stima tatălui meu și mi-am exprimat cu oarecare întîrziere nedumerirea:

– Eşti cu adevărat moştenitorul tatii? Crezi că a făcut un testament în favoarea ta?

Mi-a aruncat o privire rapidă, ca și cum m-ar fi suspectat de ceva, apoi a ridicat din umeri.

– Ca să fiu sincer, nu i-am văzut testamentul. Dar pe cine să fi desemnat drept succesor acum, cînd Marcus și Hugh sînt morți, iar tu te-ai depărtat și mai mult de el? Doar n-o să-și modifice testamentul în favoarea bastarzilor! William mi-a spus că Adrian nu vrea să accepte nimic, cu excepția unui legat simbolic, ca amintire, și că amîndurora li s-a spus, și nu numai o dată, că trebuie să-și cîștige singuri existența.

M-am întors brusc și m-am apropiat de fereastră, unde am rămas cu ochii la mare. Îmi imaginasem cum ar fi să lucrez cu Jan-Yves la mină, să trebuiască să-i cer lui bani, să mă lupt cu el așa cum făcusem cu tatăl meu. M-am simțit cuprins de o senzație de dezgust amestecat cu mînie, văzînd cît de puțină dreptate exista pe lumea asta. Aproape că nu-i înțelegeam pe aceia care continuau să creadă în Dumnezeu. Lumea întreagă era îngrozitor de coruptă, condamnată fără drept de apel la o nedreptate perpetuă.

– Adrian sosește astăzi, mi-a spus Jan-Yves neliniștit, bîjbîind după clanță. Sper că n-ai de gînd să-i trimiți ultimatumul acum? Mai mult ca sigur că Adrian o să-și închipuie că sînt și eu băgat în chestia asta.

Părea să-i fie cu adevărat frică de Adrian. Constatarea asta m-a scos din sărite.

– Pentru Dumnezeu, pleacă de-aici! am strigat. Ne-am spus tot ce era de spus.

– Dar ultimatumul...

– Asta-i treaba mea, nu a ta.

– Bine, a mormăit el și s-a strecurat pe ușă cît a putut de repede.

L-am urmărit cu privirea pînă cînd l-am pierdut din vedere, apoi m-am întors în birou. Nu-mi făceam nici o iluzie că avea să fie mai loial față de mine decît față de tata și înclinam să cred că ar fi fost un

martor îndoielnic dacă talentul lui de a jura strîmb ar fi ajuns să fie pus la încercare în faţa tribunalului.

2

Spre surprinderea mea, mama nu mi-a împărtăşit părerea cu privire la planul meu şi, cu toate că s-a declarat de acord să facă ceea ce-i cerusem, a rămas neîncrezătoare în reuşita acestuia.

– Sînt sigură că Mark nu i-ar putea face aşa ceva lui Alice, spusese mama. Nici nu e genul de femeie care să-l atragă şi, în afară de asta, este nepoata domnului Barnwell, unul dintre prietenii lui cei mai vechi şi mai respectaţi... Da, ştiu că Rose Parrish provenea dintr-un mediu asemănător, dar nu pot crede că Mark ar face aceeaşi prostie de două ori! În ceea ce-o priveşte pe Alice, n-aş fi surprinsă dacă ar fi cochetat cu gîndul de a deveni stăpînă la Penmarric – în definitiv, şi-a jertfit zece ani din tinereţea ei pentru casa aia! Sigur că ar considera aceasta ca un fel de investiţie, dar înclin să cred că ar interesa-o căsătoria, nu o simplă legătură.

În sinea mea îmi spuneam că buna cuviinţă care o caracteriza pe mama o făcea incapabilă să vadă situaţia în adevărata ei lumină, aşa că în aceeaşi noapte, după ce s-a dus la culcare, am rămas în bucătărie şi am scris ultimatumul. Mi-a luat ceva timp, căci l-am refăcut de mai multe ori, dar, în final, am ajuns la concluzia că spusesem tot ce aveam de spus. Cînd am terminat, am mai citit o dată întreaga scrisoare. Iată conţinutul ei:

„Domnule, vă scriu această scrisoare pentru a vă informa că mama intenţionează să se prevaleze de noile reglementări ale legii matrimoniale. Nici ea, nici eu nu dorim să recurgem la o procedură legală extrem de neplăcută, dar dacă nu vă modificaţi comportamentul şi nu reveniţi asupra unor opinii regretabile pe care le aveţi într-o chestiune pe care nu mă obosesc s-o numesc, riscaţi să fiţi citat în calitate de pîrît într-o acţiune de divorţ, pe motivul că aţi întreţinut relaţii extraconjugale cu Alice Penmar. Dacă vă închipuiţi că aceasta este doar o ameninţare neîntemeiată, care nu se bazează pe dovezi concrete, trebuie să vă spun că am probe suficiente pentru a justifica acţiunea introdusă de mama prin intermediul avocaţilor ei. De asemenea, în cazul în care speraţi într-un divorţ paşnic, fără complicaţii, vă asigur că vă înşelaţi. Aţi scăpat uşor cu Rose Parrish. De astă dată nu o să mai fie la fel.

Avînd în vedere umilinţa şi suferinţele pe care le-aţi provocat mamei mele în trecut, nu cred că veţi considera nejustificată încercarea ei de a obţine divorţul şi de a vă oferi prilejul să gustaţi din cupa amără-

ciunilor pe care a trebuit să le suporte de cînd v-aţi căsătorit cu ea, în 1890. Dacă nu voi primi un răspuns favorabil din partea dumneavoastră, mama se va consulta cu avocaţii ei în decurs de o săptămînă de la data cînd veţi primi această scrisoare. Rămîn, domnule, din nefericire, fiul dumneavoastră, Philip Castallack"

După ce am mai citit o dată scrisoarea, am decis că era cît se poate de clară, aşa că am pus-o într-un plic pe care l-am sigilat. Apoi m-am dus la culcare şi am reuşit să dorm cîteva ore pînă ce s-a luminat de zi.

Trecuse de ora nouă cînd am ajuns cu scrisoarea la Penmarric şi, pe cînd înaintam călare pe alee, îmbrăţişam cu privirea casa liniştită, scăldată în razele soarelui de septembrie. Peluzele erau albe din cauza brumei, iar florile rămăseseră închise pentru a se apăra de frigul nopţii. După ce am lăsat calul în grija unui grăjdar, m-am îndreptat spre uşa din faţă şi am sunat la sonerie.

Mi-a deschis unul din valeţi, dar majordomul se înfiinţase deja în hol aproape înainte ca eu să fi trecut pragul.

– Bună dimineaţa, Medlyn. Tatăl meu este în sufrageric?

– Nu s-a sculat încă, domnule Philip. Nu s-a simţit prea bine în dimineaţa asta! Aveţi vreun mesaj?

Am ezitat, am pipăit plicul în buzunar şi, în timp ce stăteam nehotărît în uşă, am auzit o voce bine cunoscută, exclamînd surprinsă:

– Bună dimineaţa, Philip! Nu crezi că e prea devreme pentru o vizită de curtoazie?

O umbră a căzut pe perete, sub portretul primilor Penmari, şi în clipa următoare, fratele meu vitreg, Adrian Parrish, îmbrăcat într-un pulover şi pantaloni, ceea ce nu prea cadra cu ţinuta unui cleric, cobora alene scările.

Ne-am privit şi, în timp ce mă uitam în ochii lui, am revăzut parcă aievea trecutul. Ura m-a prins ca într-un cleşte şi m-a făcut să înţepenesc.

– Ce faci? l-am întrebat cu. Bănuiesc că bine.

– Destul de bine, mulţumesc. Pentru moment, soarta nu-mi este potrivnică.

Nu eram cîtuşi de puţin surprins. Soarta îi fusese întotdeauna prielnică. Probabil că jumătate din antipatia mea pentru el se datora faptului că viaţa îl tratase cu mult mai bine decît mă tratase vreodată pe mine.

Nedreptatea din lume ieşea din nou la iveală. M-am întors într-o parte şi am scos scrisoarea din buzunar.

– Dă-i asta tatii, vrei? am spus eu, apoi i-am înmînat ultimatumul, însoţit de cele mai bune urări.

Fără să-i mai aştept răspunsul, m-am dus la grajd să-mi iau calul.

3

Cînd am ajuns la mină, Jan-Yves era în biroul meu. Auzise discuţia pe care o avusesem cu Adrian în hol şi fugise imediat din casă, luînd-o pe scurtătură de-a lungul stîncilor, astfel că ajunsese în birou cu cîteva secunde înaintea mea. Avea aerul că s-a răzgîndit în privinţa înţelegerii noastre. Îi părea foarte rău, dar nu credea că mă poate ajuta la punerea planului în aplicare.

– Fir-ai tu să fii! i-am strigat, adoptînd, în furia ce mă cuprinsese, vocabularul lui Trevose. Nu eşti în stare să iei o hotărîre o dată pentru totdeauna! Nu te ridici nici la valoarea cămăşii pe care o porţi! Eşti atît de laş că nu-ţi poţi respecta nici măcar propriile decizii? Mi-e silă de tine! Dumnezeu mi-e martor că regret amarnic timpul pe care mi l-am irosit cu tine!

– Şi mie mi-e martor Dumnezeu că n-aş fi vrut să am de-a face cu tine şi nici să calc vreodată în afurisita aia de mină! a zbierat el drept răspuns. Să nu mai îndrăzneşti să mă insulţi şi să afirmi că nu valorez nici măcar cît cămaşa de pe spinarea mea! Ce părere ai despre tine? Nu, nu-mi spune cît de minunat te porţi cu mama ta şi ce erou eşti la mină! Nu-mi spune ce exemplu nemaipomenit reprezinţi pentru comunitate! Dumnezeule, cînd mă gîndesc că ai avut obrazul să spui că *eu* îţi fac greaţă *ţie* – păi oricîtă greaţă ţi-aş face, nu înseamnă nimic faţă de greaţa pe care mi-o produci tu mie! Mă faci să vomit!

L-am lovit, nu foarte tare, doar atît cît să-l arunc la podea şi să-l fac să vadă camera rotindu-se în jurul lui. S-a scuturat, şi-a recăpătat echilibrul, apoi s-a ridicat în picioare.

– Ieşi afară, i-am spus.

Avea o privire goală. Şi-a frecat bărbia în locul unde-l lovisem în vreme ce mă urmărea cu ochii aceia negri şi inexpresivi. Din cauza loviturii îi crăpase buza de jos; a trebuit să-mi stăpînesc o tresărire cînd am văzut un firicel de sînge care i se prelingea pe bărbie.

– O să-ţi pară rău într-o zi, a spus el. Am memorie bună. Nici nu-ţi închipui cît este de bună. Nu uit uşor.

Am făcut un pas înainte, dar el s-a întors fără să se grăbească şi a deschis uşa. Aerul răcoros din curte mi-a mîngîiat obrajii. Dincolo de Jan-Yves se zăreau grămezile de steril de-a lungul coastei spre Penmarric.

A ieşit afară. Tocmai voiam să trîntesc uşa după el, cînd l-am văzut înţepenind înainte de a se întoarce spre mine.

– Vine Adrian, a spus el.

4

Minerii care muncesc în subteran își dau uneori seama de iminența unui pericol înainte de a se materializa. Dacă galeriile de deasupra lor sînt inundate de apc, presiunea aerului de la nivelul inferior crește pînă cînd oamenii simt că le țiuie urechile. Ori de cîte ori ai o asemenea senzație trebuie să ieși cît poți mai repede din mină pentru a evita dezastrul, căci în momentul în care țiuitul încetează, s-ar putea să nu mai fii în viață ca să auzi tăcerea.

Nu eram în subteran, dar mă simțeam de parcă aș fi fost acolo. Mă aflam pe stîncile înalte din Cornwall în dimineața aceea rece de septembrie și un al șaselea simț, cel de miner, mi-a spus că venisc momentul dezastrului; în clipa următoare, mi s-a părut că aud țiuitul acela care-mi răsuna în urechi, avertizîndu-mă să fug cît mai departe de-acolo.

Dar nu aveam scăpare. Nu de data aceasta. Mă simțeam prins în cursă.

M-am întors cu spatele la ușă.

– Probabil că pe tine te caută, i-am spus lui Jan-Yves, nu pe mine.

Am răvășit cîteva hîrtii pe birou în căutarea unei țigarete. Cînd am ridicat din nou ochii, Jan-Yves se întorsese în birou și închidea ușa în urma lui.

– S-a întîmplat ceva, a spus el speriat. Nu vreau să-l văd nici pe Adrian, nici pe altcineva de la Penmarric.

– Vino-ți în fire, pentru numele lui Dumnezeu!

Mi-am găsit țigareta și am aprins-o. Aș fi vrut să-l dau afară, dar mă părăsiseră puterile și stătcam amîndoi acolo, la o distanță de cîțiva pași unul de altul, așteptînd în tăcere ce avea să urmeze.

Mi se părea că timpul încremenise. Tocmai mă întrebam de ce zăbovește atît de mult, cînd am auzit zgomotul copitelor calului său și, în clipa următoare, țăcănitul cizmelor de călărie pe vechile lespezi de granit, în clipa în care se îndrepta spre cabană.

– Of, Doamne, a strigat tare Jan-Yves și, ca și cum nu ar mai fi putut să suporte tensiunea așteptării, a întins mîna și a deschis ușa.

Adrian stătea în prag, dar nu s-a uitat la Jan-Yves, ci la mine. L-a dat la o parte ca și cum ar fi alungat o muscă plicticoasă și a făcut doi pași spre mine, pînă cînd nu ne mai despărțeau decît vreo două laturi de palmă în cămăruța aceea liniștită.

– L-ai omorît! mi-a spus el cu voce tremurătoare. Privirea lui albastră, strălucind de mînie, îmi ardea ochii. Ucigaș păcătos ce ești, sper să putrezcști în fundul iadului!

5

A urmat o tăcere lungă, interminabilă parcă. În cele din urmă, mi-am dat seama că Adrian vorbea din nou, de data asta pe un ton egal, cu o voce scăzută:

– Papà a primit scrisoarea ta, l-am auzit rostind pe un ton inexpresiv. A deschis-o şi a citit-o sub ochii mei. Cîteva secunde mai tîrziu a făcut criza şi, cu toate că am alergat imediat după ajutor, a fost prea tîrziu. S-a întors către Jan-Yves: Bănuiesc că nici tu nu eşti străin de povestea asta

– Eu... Jan-Yves tremura şi plîngea cu lacrimi mari, de parcă ar fi fost un copil. Nu am vrut să fac nici un rău, te rog să nu spui nimănui...

– Oh, Doamne, tatăl tău abia şi-a dat duhul, iar tu îţi faci griji pentru că nu ştii ce-o să gîndească lumea despre tine! Duceţi-vă dracului amîndoi! A ieşit în curte şi, înainte de a pleca, s-a întors să mă mai privească o dată. Dacă îndrăzneşti să pui piciorul la Penmarric, Philip, îţi jur că o să...

– Înjuri cam mult pentru un preot, i-am spus eu, nu crezi?

Asta a fost tot ce-am spus. Am rămas pe loc şi l-am privit cum mi-a întors spatele şi s-a aruncat în şa, fără să mai pot rosti nici un cuvînt.

Jan-Yves a început să plîngă din nou. Exasperat de văicăreala lui de cabotin, am ieşit din birou şi am coborît în mină. M-am dus la vechiul puţ pe care-l explorasem în anii copilăriei şi am coborît în galeriile ca un stup din sectorul vestic. Am trecut de la un nivel la altul, căutîndu-mi drumul prin labirintul încurcat care mărginea mina King Walloe. În vreme ce înaintam, repetam fără încetare: „Mina mea, Sennen Garth, ultima mină în funcţiune la vest de St. Just. Lucrarea vieţii mele"

Cuvintele îmi sfredeleau creierul, dar nu însemnau nimic, pentru că, în definitiv, nu erau decît nişte cuvinte lipsite de sens, şi toate vorbele mînioase pe care i le adresasem vreodată tatălui meu nu aveau nici un înţeles, atîta doar că fuseseră rostite din cauza minei. Toate faptele mele se împleteau cu existenţa minei, fiindcă *eu eram* mina, fiindcă o iubeam aşa cum un muzician este îndrăgostit de muzica sa, ori un pictor de tablourile sale. El nu avusese mai multe drepturi de a închide această mină decît ar fi avut oricare om să rupă un manuscris sau să distrugă un tablou. Dar tatăl meu n-a înţeles niciodată lucrul acesta şi, dintr-o dată, mi-am dorit ca între noi să fi existat o înţelegere mai strînsă. Îmi spuneam deznădăjduit: „Dacă ar fi înţeles, am fi putut

s-o luăm de la capăt; n-am vrut să-l lovesc şi în nici un caz nu i-am dorit moartea"

Ajunsesem la nivelul mării. Am intrat într-una din galeriile cu apă, am păşit peste băltoace şi am ieşit prin cavernă la picioarele stîncilor. Fluxul umfla apele mării. Valurile se izbeau de stîncile micului golf înainte dc a fi azvîrlite cu forţă pe nisip. M-am întors, orbit de spuma valurilor, am căutat o cărare ce ducea spre stîncile de sus şi am urcat anevoie pînă la clădirea motoarelor. În timp ce eu mă îndreptam spre hanul din sat ca să-mi iau calul şi s-o pornesc spre dealurile de la Chûn, dinspre mare s-a iscat o vijelie puternică. Zidurile castelului, ude de ploaie, păreau că se năruie în bătaia vîntului rece şi tăios. Tremurînd de frig, am lăsat calul liber şi am coborît către fermă.

Cînd am ajuns, am găsit-o pe mama singură în bucătărie, frecînd vasele de aramă.

– Philip! În surpriza ei, a scăpat din mînă obiectul pe care-l curăţa, şi nici măcar nu s-a aplecat să-l ridice. Ce s-a întîmplat? Cum se face că eşti acasă la ora asta?

Cuvintele mi s-au desprins de pe buze involuntar:

– A murit tata. A suferit un atac de cord şi a murit în dimineaţa asta.

Abia am avut timpul necesar s-o prind în braţe cînd a leşinat.

6

Cînd şi-a recăpătat cunoştinţa, am urcat-o în camera ei şi i-am dat cîteva înghiţituri de coniac. După un timp am reuşit să spun, disperat, blestemîndu-mă pentru prostia mea:

– Îmi pare rău, te rog să mă ierţi. Nu mi-am dat seama că vestea te va afecta atît de mult...

– Cum puteai să-ţi dai seama? zise ea, ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji. N-am spus niciodată nimic. După un timp, a adăugat privind spre şemineu: Cesuleţul ăsta caraghios, care bate gonindu-mi zilele... „Ce ceas incredibil de urît", aşa a zis. „Presupun că-i aparţinea soţului tău." Nu-i plăcea ceasul. Am rîs de el după aceea, dar nu i-am spus niciodată de unde-l aveam. Parcă îl văd şi acum... Avea doar douăzeci şi unu de ani. Purta doliu după Laurence. Îi stătea bine în negru. Lumea spunea că e urît, dar mie nu mi s-a părut niciodată urît, mai ales atunci cînd l-am cunoscut mai bine. Pe-atunci aveam tot ce şi-ar fi putut dori o femeie, şi am aruncat totul.

– Dar, mamă...

– „Unele femei nu se schimbă niciodată!", a spus, dar – vai! – aş fi putut să mă schimb! Dacă mi-aş fi dat seama cu un ceas mai devre-

me... dar eu nu am înţeles cum stau lucrurile pînă cînd nu ne-am certat, iar după ce ne-am certat a fost prea tîrziu. Dacă n-ar fi existat episodul Brighton...

Am bîjbîit după cremona ferestrei, care era înţepenită. Nerăbdător, am început să o zgîlţîi, ca să deblochez închizătoarea.

– cred că l-aş fi putut aduce înapoi, dar după Brighton, ura a triumfat asupra iubirii şi nu mai era drum de întoarcere.

Fereastra s-a deschis în cele din urmă. M-am aplecat peste pervaz, dar încă îi mai auzeam vocea.

– N-am putut uita Brightonul, spunea ea. Ăsta a fost tot necazul. N-am putut uita Brightonul.

Am plecat de la fereastră şi m-am îndreptat către uşă.

– Mamă, mă duc la Zillan să-l aduc pe preot. Ar fi mai bine să stea o vreme cu tine.

Nu i-am lăsat nici o clipă de răgaz, ca nu cumva să mă contrazică. Am alergat la grajduri, mi-am înşeuat iarăşi calul şi cîteva minute mai tîrziu călăream cît puteam de repede peste turbării, către sat, în locul unde părinţii mei se văzuseră pentru prima oară, în cimitir, într-o după-amiază de vară, cu mulţi ani în urmă.

7

Mai tîrziu, după plecarea preotului, mama a spus că doreşte să vadă corpul neînsufleţit al tatii. Aş fi dat orice să nu merg la Penmarric, dar cum era de datoria mea s-o duc, am scos docarul şi după-amiază am însoţit-o la St. Just.

Ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit era să văd cadavrul în camera din Turn, dar mama nu a avut curajul să rămînă singură, aşa că am urcat cu ea scara largă şi am condus-o de-a lungul galeriei şi coridorului. Cu fiecare pas pe care-l făceam, mă simţeam năpădit de frica cea mai primitivă, frica de moarte, frica de vinovăţie, frica de emoţii teribile, întunecate, cărora nu le găseam un nume. Aveam senzaţia că dacă aş vedea cadavrul aş vomа, dar pentru că nu puteam accepta ideea de a mă lăsa dominat de frică, am urmat-o pe mama în camera din Turn şi mi-am adunat toate puterile ca să pot privi cadavrul tatălui meu.

M-am uitat la chipul lui. Dar, dintr-o dată, am avut impresia că singurul chip pe care-l vedeam era al lui Jan-Yves, aşa cum arăta în dimineaţa aceea, cu buza sîngerîndă, Jan-Yves care spunea: „Într-o bună zi ai să plăteşti pentru asta", dar cu vocea tatălui meu. Apoi n-am mai văzut nimic altceva decît sîngele care-i curgea din gură şi la

un moment dat mi s-a părut că tot cadavrul sîngera, iar eu simţeam încăperea învîrtindu-se în jurul meu. Am căutat orbeşte drumul spre coridor şi m-am sprijinit de perete. Cînd vederea mi s-a limpezit, am tresărit constatînd că nu mai eram singur în încăpere. Adrian era şi el acolo, urmărindu-mă cu privirea, şi de îndată ce l-am văzut, m-am îndreptat de spate, am închis uşa şi mi-am şters sudoarea de pe frunte.

– Am auzit că eşti aici, a zis el, şi am crezut de cuviinţă să-ţi spun că am făcut toate aranjamentele necesare. Bineînţeles, Jan-Yves nu este în stare să ducă nimic la bun sfîrşit. Privirile ni s-au încrucişat şi în clipa aceea am înţeles că şi el îl dispreţuia pe Jan-Yves tot atît de mult ca şi mine. Am de gînd să-l rog pe domnul Barnwell să ţină slujba de înmormîntare la Zillan. Papă spunea mereu că vrea să fie înmormîntat acolo, alături de tatăl lui, şi nu cred că vicarul de la St. Just ar avea ceva împotrivă.

Am încuviinţat dînd din cap şi am pornit pe coridor.

– Apropo, a spus Adrian pe un ton glacial, nimeni nu ştie ce conţinea scrisoarea aceea în afară de tine şi de mine. Toată lumea a aflat de existenţa scrisorii, dar eu am spus că nu cuprindea decît ameninţări cu privire la mină. Nu cred că ar fi avut vreun rost să facem cunoscut conţinutul – nu pentru că reputaţia lui ar fi avut de suferit, ci pentru că te-ar fi pus pe tine într-o lumină extrem de proastă. Am ars-o. Consider că am procedat cum trebuia!

Nu i-am răspuns. N-aş fi putut decît să-i mulţumesc, dar nu eram în stare să rostesc nici un cuvînt. Am coborît scările împleticindu-mă şi m-am gîndit că niciodată, în timpul vizitelor mele vijelioase la Penmarric ca să-l întîlnesc pe tata, nu m-am simţit atît de umilit de el ca în clipa aceea, cînd parcă înviase din morţi ca să mă facă de ruşine în faţa fratelui pe care-l dispreţuiam.

8

M-aşfi vrut să merg la înmormîntare, dar, bineînţeles, a trebuit s-o fac. N-avea nici o importanţă că detestam înmormîntările sau că – în cazul de faţă – nu simţeam nici o durere pentru pierderea suferită. Eram însă cel mai mare dintre fiii legitimi, supravieţuitori ai tatălui meu, şi trebuia să fiu prezent nu numai în semn de respect pentru convenienţele sociale, ci şi pentru că mama avea nevoie de sprijinul meu într-un moment de grea cumpănă. Ţinuse chiar să-mi spună: „Îmi pare bine că o să fii lîngă mine la înmormîntare", aşa că nu-mi mai rămînea nimic de făcut ca să evit chinul ce mă aştepta.

În consecinţă, mi-am pus costumul negru şi cravata neagră şi am însoţit-o la Zillan. Toţi se aflau acolo, toţi cunoscuţii din Cornwall şi de dincolo de Tamar, alţii de la Londra sau de la Oxford, oameni pe care nu-i întîlnisem niciodată; erau prezenţi toţi arendaşii tatii de la St. Just, toţi servitorii de la Penmarric, ba chiar şi cei din familia Roslyn veniseră de peste deal, de la Morvah. Biserica şi cimitirul se umpluseră pînă la refuz şi peste tot se vedeau flori, coroane enorme, jerbe, buchete somptuoase, chiar buchetele de flori de cîmp, toate frumoase, înmiresmate şi muribunde, iar parfumul lor invadase biserica şi plutea în atmosfera caldă a acelei zile de septembrie.

Se aflau acolo reporteri de la diverse ziare şi un corespondent de la *The Times* care voia informaţii despre lucrările lui, dar eu nu le puteam spune nimic. Îngăimam doar: „Eu nu sînt istoric. Nu ştiu nimic despre ele", însă, de fapt, aş fi vrut să spun: „Ne înstrăinasem". Munca lui mă interesase tot atît de puţin pe cît îl preocupase şi pe el propria mea activitate, dar nimeni nu putea înţelege lucrul acesta, nici un străin nu şi-ar fi putut da seama de ceea ce se petrecuse între noi. Editorii lui mi-au strîns mîna şi şi-au exprimat regretele, dar eu nu aveam nimic de spus.

„Ce om încîntător a fost!" spuneau prietenii lui de la Oxford. „O să-i simţim lipsa." „Era foarte bun cu arendaşii", a zis un fermier. „Şi cu servitorii lui", a adăugat tînărul Medlyn, iar bucătăreasa s-a mulţumit să remarce doar atît: „Era bun"

I-am ascultat pe toţi, dar mă simţeam ca un străin. Am încercat să mi-l amintesc în postura de om bun şi încîntător, dar n-am putut; nu-mi răsuna în urechi decît vocea mea care spunea răspicat în sufrageria de la Penmarric: „Dacă închizi mina, am să te distrug"

Şi murise.

Trebuia să-i înfrunt pe toţi, toată lumea asta îndoliată, şi cel mai cumplit lucru mi se părea să-i privesc în ochi pe cei care mă auziseră spunîndu-i acele cuvinte la Penmarric – Sir Justin Carnforth, rece, abia politicos; Walter Hubert, tăcut şi jenat; Michael Vincent încercînd din răsputeri să fie amabil; Stanford Blake, rigid, incapabil să-şi mascheze aversiunea. În cele din urmă, după ce am scăpat de ei, a trebuit să înfrunt familia, şi toţi m-au tratat de parcă n-aş fi existat.

Mariana a spus: „Mamă dragă, ce îngrozitor trebuie să fie pentru tine", dar a avut grijă să stea cu spatele spre mine. Jeanne a murmurat: „Mama..." şi, cînd a dat cu ochii de mine, a izbucnit în plîns.

Elizabeth a stat tot timpul lîngă Jan-Yves şi nu a făcut nici o tentativă de apropiere. Cei doi Parrish îi ţineau companie lui Alice Penmar şi au avut grijă să păstreze o distanţă apreciabilă. Alice era trasă la faţă şi avea cearcăne sub ochi; arăta bolnavă şi foarte îndurerată.

Din spatele meu am auzit vocea preotului care-mi spunea:

– Acum ar trebui să te duci la Penmarric. Vrei să mergi cu automobilul pe care l-a închiriat Adrian pentru mine? Nu sînt obişnuit să merg cu maşina şi ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai ţine companie.

I-am răspuns fără să-l privesc în faţă:

– Trebuie s-o conduc pe mama acasă.

– Nu, nu trebuie, mi-a răspuns el. Am vorbit mai adineauri cu mama ta. Fetele Turner o vor conduce acasă şi e mai bine ca într-un asemenea moment să fie înconjurată de femei. Tu, desigur, vei dori să mergi la Penmarric, să stai o vreme cu restul familiei. Cred că au pregătit o gustare rece.

Am clătinat din cap.

– Nu, i-am zis, incapabil să mai adaug şi altceva. Nu, nu pot merge.

– Eu cred că ar trebui. Sînt nişte obligaţii de care nimeni nu te poate absolvi.

L-am privit. Avea chipul brăzdat de riduri, trupul fragil, dar ochii lui erau încă tineri. Ochii lui au rămas întotdeauna aceiaşi. M-am uitat la el şi mi-am dat seama că ştia totul; îmi intuise chiar şi dorinţa de a fugi ca să scap de acolo, dar îmi cerea totuşi să merg la Penmarric ca şi cum tatăl meu şi cu mine nu am fi fost înstrăinaţi.

– Toată lumea se aşteaptă să te duci la Penmarric, a adăugat el. Cred că nu poţi face altfel.

Şoferii trăgeau maşinile în faţa porţii cimitirului. Am spus cu o voce şovăitoare:

– Foarte bine, dacă trebuie, n-am încotro. În clipa următoare am pornit amîndoi pe cărare, lăsînd biserica în urmă.

Am tăcut tot drumul. Maşina înainta cu dificultate peste coline şi motorul huruia din greu în timp ce şoferul traversa turbăriile, îndreptîndu-se către St. Just.

Am sosit ultimii.

– Unde sînt ceilalţi? am întrebat cu neliniştit. Unde s-au dus cu toţii?

– Cred că în salon. Michael Vincent urmează să citească testamentul. Mîna lui îmi strîngea braţul cu o forţă surprinzătoare. De bună seamă că vrei să afli ce s-a prevăzut pentru mama ta.

– Da, desigur, aşa este, i-am răspuns cu o voce albă.

Nu mă gîndisem la asta. L-am urmat în salon, unde se adunase întreaga familie şi aştepta sosirea mea. M-am simţit foarte stingherit.

Nimeni nu mi-a adresat vreun cuvînt. Lîngă şemineu se afla un scaun gol, dar cînd m-am întors către preot ca să i-l ofer, am constatat că se aşezase lîngă Alice.

Am luat loc neliniştit.

– Şi acum, a spus Michael Vincent, avocatul tatălui meu şi cel mai vechi prieten al său, cred că putem începe.

Ţinea testamentul în mînă şi, în timp ce vorbea, l-a deschis, pregătindu-se să-l citească.

Simţeam nevoia să fumez. Am început să-mi scotocesc buzunarele cu speranţa că nici una dintre femeile prezente n-o să aibă vreo obiecţie.

– ultima voinţă şi testament...

Vocea lui Vincent era clară şi incisivă. Toată lumea îşi ţinea respiraţia.

– prin cele de mai jos las...

Am aprins un chibrit.

– următoarele legate copiilor şi nepoţilor mei: fiicei mele Mariana, marchiză de Lochlyall... fiului ei Esmond, conte de Roane...

Mariana şi Esmond aveau deja mai mulţi bani decît le-ar fi trebuit; legatele tatălui meu erau mici, un gest simbolic de afecţiune.

– copiilor fiului meu Hugh, decedat...

Au mai urmat nişte sume simbolice pentru Deborah şi Jonas, de astă dată ceva mai generoase.

– Fiicelor mele Jeanne Castallack şi Elizabeth Castallack, pentru a avea asigurată subzistenţa, în cazul în care nu vor dori să se căsătorească...

Sumele nu mai erau simbolice. I-am aruncat o privire lui Jan-Yves. Era alb ca varul, iar ochii – negri ca smoala.

– nurorii mele, Rebecca Castallack, pentru timpul cît va rămîne văduvă...

Mă întrebam dacă Hugh s-ar fi gîndit la asta. Personal, consideram că tata a fost mai mult decît generos cu Rebecca acordîndu-i un venit, fie el cît de mic.

– soţiei mele, Janna Castallack, i se va asigura acelaşi venit după moartea mea...

Am respirat uşurat.

– următoarele legate pentru fiii Rosei Parrish: lui William Parrish, în semn de mulţumire pentru sprijinul acordat la administrarea domeniului Penmarric... lui Adrian Parrish pentru a-l ajuta să-şi urmeze vocaţia...

Aşadar, pînă la urmă, tata s-a ţinut de cuvînt în privinţa fraţilor Parrish. Nu le-a lăsat o moştenire mare, numai un dar considerabil. Ţigareta mi se stinsese şi a trebuit să mai aprind un chibrit.

– următoarele sume servitorilor mei: menajerei mele, Alice Penmar, în semn de recunoştinţă...

Era o sumă frumuşică pentru o menajeră, însă mult prea mică pentru o amantă. Oricum, fusese astfel calculată ca să nu dea loc la comentarii.

– majordomului meu, James Medlyn...

Toţi servitorii erau menţionaţi, pînă la ultima spălătoare de vase. Lista părea interminabilă!

Vincent şi-a dres glasul şi a mai întors o pagină.

– După plata tuturor legatelor şi darurilor menţionate mai sus, după plata tuturor taxelor...

Acum e acum. L-am privit din nou pe Jan-Yves. Pînă acum, doar el nu fusese menţionat!

– întreaga porţiune de pămînt cunoscută sub numele de Penmarric, situată în comuna St. Just-in-Penwith din ducatul Cornwall...

Înşiruirea nu se mai termina parcă.

– casa, toate obiectele mele personale, cu excepţia lucrărilor, scrierilor, articolelor, manuscriselor...

Era fără sfîrşit...

– precum şi mina cunoscută sub numele de Sennen Garth...

Mina mea. Sennen Garth. Ultima mină în funcţiune la vest de St. Just. Mina mea lăsată unui terchea-berchea pe care-l dispreţuiam din tot sufletul...

– inclusiv toate chiriile, profiturile...

Mina mea, îmi spuneam, mina mea. Munca întregii mele vieţi.

– Toate acestea le las prin testament... s-a oprit. A urmat o tăcere desăvîrşită, apoi: fiului meu Philip Castallack, a spus Michael Vincent şi m-a privit drept în ochi.

Capitolul şapte

De ce oare nu se împăcau Richard şi bătrînul rege? În multe privinţe, caracterele lor erau asemănătoare...

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

Richard a fost încoronat rege la 3 septembrie 1189, la Westminster Abbey... Abia aştepta să trăiască aventura palpitantă a unei cruciade. Chiar înainte de încoronare, comandase mai multe corăbii.

Regele John
W.L. WARREN

1

Încredinţate pe tot timpul vieţii, a spus Vincent, fără să-şi desprindă privirea de a mea, iar la moartea sa, lui...[1]

A pomenit ceva despre cum avea să treacă moşia la fiul meu după moartea mea sau, dacă nu voi avea fii, lui Jonas sau Jan-Yves, potrivit dispoziţiilor mele testamentare. Dar nu-l auzeam cu adevărat. În urechi îmi răsuna doar vocea lui care-mi spunea: „Fiului meu Philip Castallack" Mintea mea răsucea pe toate feţele cuvintele acelea, dar nu le înţelegea, nici măcar nu făcea vreun efort să le înţeleagă; încerca doar să se obişnuiască cu ideea că erau ale mele – încredinţate mie pe viaţă, atîta timp cît sîngele îmi va circula prin vene şi voi fi în stare să mă trezesc dimineaţa ca să îmbrăţişez cu privirea turbăriile din Cornwall. Tot restul averii Castallack, fiecare cărămidă din Penmarric, fiecare metru pătrat de pămînt, fiecare stînjen din mina Sennen Garth. Fermele arendaşilor, rîndurile de căsuţe din St. Just, stîncile negre, nisipurile aurii. Rododendronii şi hortensiile şi azaleele şi genistra şi

[1] În legislaţia anglo-saxonă, expresia „on trust for life" se referă la o instituţie necunoscută în dreptul nostru civil, dar care ar putea fi asemuită cu „substituirea fideicomisară", înţelegînd prin aceasta obligaţia beneficiarului de a păstra şi a transmite la moartea sa bunul moştenit celui de-al doilea moştenitor în baza voinţei iniţiale a dispunătorului (n. t.).

lumînărelele... Întregul domeniu cunoscut sub numele de Penmarric, situat în comuna St. Just din ducatul Cornwall.

Mi-a lăsat totul mie.

Îl blestemasem, îl denigrasem şi îl ameninţasem, dar s-a comportat de pareă nu i-aş fi spus nici un cuvînt. Plecasem de multă vreme din casa lui, îi disprețuisem banii şi toate sacrificiile făcute pentru mine, dar acum simţeam că vechile noastre certuri nu mai aveau nici o importanţă. Credeam că mă urîse tot atît de tare pe cît îl urîsem şi eu, dar acum mi se părea că ura nu existase niciodată, iar însingurarea noastră nu fusese altceva decît o himeră provocată de mina Sennen Garth.

Şi acum îmi lăsase mie mina. Şi bani ca s-o menţin în funcţiune. Îmi lăsase mie totul, dar aş fi renunţat bucuros la moştenire, fiindcă darul era atît de teribil încît îl simţeam ca pe o bîtă invizibilă care mă doborîse la pămînt. Voiam să mă trag înapoi, să-mi ridic braţele ca să mă apăr, să fug, să mă ascund, să sap cu unghiile un drum spre o oază de siguranţă, dar nu exista nici o cale de întoarcere. Nu ştiam încotro să mă îndrept şi nu stătea în puterea mea să dau înapoi paginile trecutului. Greşelile mele fuseseră înfăptuite şi acum, cînd tatăl meu murise, nimic nu le mai putea îndrepta. Îmi lăsase mie mina şi banii şi trebuia să trăiesc cu toate astea. Trebuia să mănînc în marea sufragerie din Penmarric şi, în acelaşi timp, să-mi aud vocea spunînd: „Dacă închizi mina, am să te distrug", să semnez cecuri către bancă şi să-mi aud glasul strigînd: „Tu nu mi-ai dat niciodată un sfanţ din banii tăi afurisiţi", să cobor zilnic în mină şi să-mi stăruie în minte obida cu care îi reproşam: „N-ai să înţelegi niciodată! Nici n-ai încercat vreodată! În toată viaţa mea n-ai făcut nimic pentru mine!" Un noian de amintiri îngrozitoare cu care trebuia să trăiesc de-acum încolo.

M-am ridicat. Toţi se uitau la mine. Vincent citea pasajul în care tatăl meu îl desemna pe Adrian executor testamentar pentru lucrările literare, dar cînd m-am ridicat, s-a oprit. Am privit spre surorile mele – Mariana, elegantă şi frumoasă, cu ochii ei albaştri reci ca gheaţa; Jeanne, palidă şi trasă la faţă; Elizabeth, calmă şi ostilă. M-am uitat la fraţii Parrish – William, mare şi neîngrijit, cu buzele strînse pe care nu mai flutura nici o umbră din zîmbetul lui obişnuit, şi Adrian, înalt, vînjos, cu chipul adumbrit de o emoţie pe care n-o puteam desluşi. Am privit-o pe Alice şi pe faţa cu buzele strînse i-am citit disprețul pentru mine, apoi m-am uitat la preotul paroh. Faţa lui era impenetrabilă, deşi cred că era conştient de efectul pe care-l făcuse testamentul asupra mea. Ştia. Şi pe chipul lui Jan-Yves puteam decela o cunoaştere, deosebită de aceea a preotului, cu mult mai amară, şi în clipa aceea mi-am dat seama că ştiuse tot timpul de conţinutul testamentului. De aceea venise la Roslyn Farm să se gudure pe lîngă mama şi, prin ea, pe lîngă mine, aceeptînd să se implice în schemele mele. Ştia că pierduse dreptul la moştenirea tatălui meu şi arun-

case undiţa pentru o posibilă moştenire viitoare; făcuse planuri de viitor, avînd grijă să se plaseze de partea celui mai tare la moartea tatii.

În vreme ce îi treceam în revistă pe toţi, îi simţeam tot atît de străini de mine pe cît eram eu de ei. Nimeni nu se sinchisea de mine. Şi, la urma urmei, de ce ar fi făcut-o? Nici mie nu-mi păsa de ei. Nu mă interesa decît persoana mamei mele şi mina.

Am părăsit camera. Nimeni n-a spus nimic şi nici n-a încercat să mă oprească.

Am ieşit din casă, am pornit pe alee, peste stînci, spre mină, dar nu mi-am găsit alinarea; mă învăluiau doar misterul întunecat al puţului principal şi suflul de aer respins de cuptor. Mi-am continuat drumul, am trecut de St. Just, am luat-o către Morvah, apoi am urcat un deal peste turbării, spre Chûn. Am umblat o vreme în neştire. Nu observam nimic, nu simţeam nimic. Cînd am ajuns la castel, am fost tentat să cobor la fermă, dar mi-am dat seama că era prea devreme, că deocamdată nu mă simţeam în stare să-i spun. Cunoaşterea mi se părea obscenă. Doream să vorbesc despre ea, ca să scap de această cumplită povară, dar n-aveam cui să mă destăinui, în afară de întinderea de turbă şi cîte o pală de vînt sau o undă de ploaie, iar ceva mai departe, la orizont, clădirea în ruină a minei Ding Dong.

Am continuat să merg spre Zillan.

Liniştea se pogorîse peste sat după plecarea mulţimii care se îngrămădise în biserică să-l plîngă pe tata. Nu se vedea nici ţipenie de om. Am intrat în cimitirul părăsit, unde domnea pacea. Mormîntul tatălui meu era acoperit cu flori, şi parfumul lor mă ameţea pe măsură ce înaintam pe cărare. În timp ce mă uitam la florile exotice şi străbătute de uşoara adiere a vîntului, mi-am amintit că nici una nu fusese trimisă de mine. Mama expediase florile în numele meu, dar le plătise ea. Nu cheltuisem nici un sfanţ din banii mei pentru a-i asigura tatii o înmormîntare decentă.

Mi-am spus că n-avea noimă dorinţa mea de a fi plătit florile. Ce mai conta? Tatăl meu tot nu putea vedea florile, n-avea cum să ştie cine-i adusese jerbe sau coroane şi cine nu. Pornirea absurdă de a depune şi alte flori pe un mormînt deja supraaglomerat nu izvora numai din superstiţie, dar şi dintr-un sentimentalism desuet.

Şi totuşi..

Mă aflam lîngă zidul cimitirului. Mintea mi se golise de gînduri: nu vedeam decît margaretele sălbatice care erau încă în floare la umbra bătrînelor pietre şi, fără să-mi dau seama, m-am trezit aplecîndu-mă ca să smulg lujerele din rădăcini. Am cules una cîte una margaretele, pînă cînd privirea mi s-a împăienjenit şi n-am mai văzut nimic în faţa ochilor.

Florile mi-au alunecat uşor din mîini. La picioarele mele, pămîntul era presărat cu petalele lor, dar eu nu mai percepeam decît ceaţa albă

care mă înconjura din toate părţile. Brusc, mi-am acoperit ochii cu mîinile, m-am rezemat de zid şi am izbucnit în hohote de plîns, aşa cum nu mai plînsesem de pe vremea copilăriei, într-un timp pe care de atunci am tot încercat să-l uit.

Am plîns îndelung. Dar nu m-am simţit mai bine după aceea, doar pustiit şi bolnav. M-am aşezat pe pămînt, cu spatele rezemat de zid, şi am rămas cu ochii la florile de pe mormînt, fără să mă pot gîndi la nimic. Nu mai puteam reînvia trecutul. Am încercat să mă rog, dar n-am reuşit, căci nu eram credincios. Am continuat să zac acolo, în cimitir. Pierdusem noţiunea timpului. Şi chiar în clipa în care am observat cum se lungeau umbrele obiectelor din jur, am auzit din depărtare clinchetul porţii şi mi-am dat seama că nu mai eram singur în ţintirim.

I-am auzit paşii pe prundişul cărării, i-am văzut costumul închis la culoare, pe fundalul pietrelor de mormînt cenuşii. L-am văzut îndreptîndu-se spre mormîntul tatălui meu şi închizînd ochii pentru rugăciune; cînd i-a redeschis, m-a văzut urmărindu-l din locul în care mă aflam, cu spatele rezemat de zidurile ce străjuiau vechile morminte cufundate în negura uitării.

Ne-am privit mult timp, doar el şi cu mine, doar Adrian Parrish şi Philip Castallack, iar între noi se afla zidul puternic al trecutului nostru comun, marcat de ostilitatea care ne-a marcat mai bine de douăzeci de ani.

A făcut un pas spre mine, apoi unul îndărăt. Era peste puterile lui. După o clipă s-a întors, a pornit repede pe cărare şi a dispărut în umbra pridvorului.

Dar zidul dintre noi s-a prăbuşit, transformîndu-se într-un nor de praf, iar eu m-am simţit eliberat.

M-am dus după el. La început am crezut că intrase în biserică, dar mă înşelasem. Se afla încă în pridvor, adăstînd acolo ca şi cînd nu ar fi ştiut ce să facă, cu mîna sprijinită de vechiul inel de fier care ridica zăvorul. În clipa în care umbra mea s-a aşternut peste uşă, a ridicat ochii spre mine; în sfîrşit, ne aflam faţă în faţă şi – pentru prima oară în viaţa noastră – eram egali.

2

Dar întotdeauna am fost egali, a spus Adrian. Fiecare dintre noi voia ca mama lui să aibă tot ce era mai bun şi amîndoi – în felul nostru diferit – i-am făcut tatii viaţa amară. Nu-i de mirare că nu ne-am înţeles. Nici n-ar fi fost posibil. Amîndoi mergeam pe acelaşi drum – dar în direcţii opuse, aşa că, ori de cîte ori ne întîlneam, ne izbeam violent unul de celălalt.

Nu înţelegeam ce spunea. Întreaga poveste mi se părea neverosimilă.

– Îţi imaginai că numai tu i-ai făcut viaţa grea lui papà? Dragul meu Philip! S-ar putea ca eu să nu fi folosit aceeaşi tactică ca şi tine, dar sînt sigur că uneori nu mai ştia ce să facă cu mine. Este adevărat, am fost o mică pacoste la Allengate. N-ai fi fost şi tu dacă am fi inversat rolurile? Eram gelos, nesigur şi permanent urmărit de teama că lipsa mea de legitimitate m-ar dezavantaja în relaţiile cu tine.

I-a fost teamă că poziţia lui era inferioară faţă de aceea pe care o ocupam eu. Mintea mea respingea ferm o asemenea declaraţie.

– Da, desigur, mi-am dat osteneala să-l cultiv pe papà – de ce nu? Era cea mai bună garanţie împotriva acelei îngrozitoare lipse de securitate. Cînd nu-l îngrijoram cu comportamentul meu dezordonat, făceam tot posibilul ca să-i cîştig afecţiunea. Da, mi-a plăcut istoria şi i-am împărtăşit unele preocupări, dar nu ştiu în ce măsură aş fi manifestat aceleaşi preferinţe dacă n-aş fi fost mînat de dorinţa de a-i cîştiga aprobarea? Vezi tu, nu-i semănam cu adevărat. Mi-am dat seama de asta după război, cînd m-am înscris la Oxford şi am încercat să merg pe urmele lui.

Aş fi vrut să spun ceva, dar nu găseam cuvintele potrivite. Nu-mi rămînea decît să ascult.

– Atunci am descoperit adevărul, a continuat Adrian. Mi-am dat seama că-mi plăcea destul de mult istoria – dar ca un „hobby", ca un exerciţiu intelectual. Nimic mai mult. N-aş fi putut deveni niciodată un istoric bun. Nu aveam... cum să spun? Nu aveam pasiunea necesară pentru aşa ceva!

Pasiunea.

– Cu papà, lucrurile stăteau altfel. Istoria era pasiunea lui. Singura lui raţiune de a fi. Ai citit vreuna din cărţile lui? Sau măcar vreun articol? Ai aflat despre disputele lui academice cu alţi istorici ale căror vederi se deosebeau radical de cele îmbrăţişate de el? Ai auzit de marele lui prieten din Oxford – cel cu care s-a certat şi pe care l-a adus în pragul ruinei? Nu, nu cred. Nu te-a interesat istoria. Erai prea preocupat de mina ta.

Mina mea. Amuţisem. Mă simţeam depăşit.

– Am încercat să urmez istoria ca şi papà, dar nu am fost în stare. Orele de cercetare minuţioasă, atenţia excesivă acordată fiecărui detaliu, implicarea totală în evenimentele de mult apuse pînă la identificarea cu personalităţile studiate şi cu modul lor de gîndire – nu, nu, asta mă depăşea. Şi îmi lipsea ambiţia, ceea ce nu se putea spune despre papà. Cred că dacă eu aş fi prezentat o teză istorică originală care ar fi fost sever criticată de profesori experţi în materie, aş fi fugit de ruşine şi m-aş fi ascuns într-un colţ ca să-mi ling rănile. Papà, în schimb, era dur şi nepăsător în faţa criticilor, pentru că nutrea

convingerea că el are dreptate şi ceilalţi greşesc. El nesocotea opoziţia experţilor, fiindcă pentru el nu conta decît propria părere, pe care o socotea întemeiată. Adevărul istoric, aşa cum îl vedea el, era mult mai important decît o prietenie veche şi apreciată. Eu, însă, n-aş fi putut să fiu atît de nemilos. Îmi lipseşte această trăsătură. Eram turnaţi în tipare diferite.

S-a aşternut tăcerea. După un timp am reuşit să îngaim ceva. Nu-mi amintesc însă ce anume.

– Nu, nu pot spune că nu a conceput un testament logic, a continuat Adrian. A fost corect, cinstit şi nepărtinitor. Ştia bine că Jan-Yves e prea imatur ca să se descurce cu o moştenire aşa de mare. Ştia că ar fi fost o prostie să-i lase domeniul lui William sau mie – nu pentru că eram nelegitimi, dar, practic, nici unul din noi nu avea nevoie de el. William nu este ambiţios; e fericit în situaţia lui, iar eu... ce-ar putea face un om al bisericii cu o moştenire aşa de mare? Pentru mine ar fi fost mai mult o piedică decît un ajutor, iar, pe de altă parte, mie nu mi-a plăcut niciodată Penmarric. Nu rămîneai decît tu. Dar să nu crezi că ţi-a lăsat-o ţie forţat de împrejurări, fiindcă nu mai exista altcineva. A vrut să ţi-o lase ţie. Este raţional ce-ţi spun, nu-i aşa? Cînd s-a ajuns la faptele de bază, la miezul lucrurilor, ce importanţă mai aveau toate certurile? Tu îi vorbea într-o limbă pe care el o putea înţelege. Asta a contat. Te vedea rareori, dar nu aveai nevoie să te vadă prea des pentru a te cunoaşte mai bine, deoarece vorbeaţi aceeaşi limbă.

Nu i-am răspuns nimic. Erau o mulţime de lucruri de spus, dar tot nu ar fi fost de-ajuns.

– Tu nu-l cunoşteai, a adăugat Adrian, ceea ce nu se poate spune despre el. Ăsta a fost adevărul. Tu nu l-ai cunoscut niciodată, aşa-i?

3

I-am împărtăşit mamei vestea pe un ton cît mai prevenitor.

– Mie mi-a lăsat totul, cu excepţia unor legate şi a rentei tale viagere. Mi-a lăsat mie întreaga avere. În curatelă... Va rămîne în posesia mea cîte zile voi trăi, apoi o va moşteni fiul meu, iar dacă n-o să am succesor, îi va reveni unuia din descendenţii tatii pe linie masculină, care poartă numele de Castallack şi a fost în viaţă la data morţii lui. Asta înseamnă fie Jan-Yves, fie Jonas – dar nu Esmond – iar eu voi desemna moştenitorul în testamentul pe care-l voi face la rîndul meu.

Mama mă privea neîncrezătoare. Repeta întruna propriile mele cuvinte, de parcă nu şi-ar fi crezut urechilor. Presupusese, ca şi mine de altfel, că Jan-Yves avea să fie principalul beneficiar al testamentului.

– Asta înseamnă că nu mai ai de ce să-ţi faci griji cu mina, spuse ea în cele din urmă, apoi exclamă: Vai, Philip, ce bucuroasă sînt pentru tine! Dar...

– Da?

– Presupun... A ezitat înainte de a adăuga cu o voce nesigură: De bună seamă o să te muți la Penmarric.

– Știu și eu, probabil că ar trebui, dar...

– Philip, așa se cuvine! Fără îndoială că aș fi fericită să stai în continuare aici, dar îmi dau seama că ar fi nedrept să rămîi la fermă după cele întîmplate. Acum, că Penmarric îți aparține – ca și mina de altfel... Cred că ai să-ți dorești un fiu ca să ai cui lăsa moștenirea, nu-i așa? Ai să vrei să te însori. Poți să te căsătorești și să trăiești cu soția ta la Penmarric; nu trebuie să-ți faci griji la gîndul că mă lași singură la fermă. Sper că nu respingi ideea căsătoriei din cauza mea, nu-i așa? Pentru că aș fi fericită să te însori, dragul meu, și să ai copii, crede-mă, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere... N-ai vrea să te căsătorești, Philip? Să ai copii?

– Desigur, mamă! i-am răspuns cu rîzînd. Am susținut vreodată altceva?

Adevărul este că pentru prima oară în viață nu respingeam ideea căsătoriei. Mi l-am amintit pe nepotul meu Esmond și mi-am spus că ar fi bine să am un băiat pe care să-l cresc în spiritul dragostei de moșie și al atașamentului față de mină, astfel încît s-o mențină în stare de funcțiune și după moartea mea.

Știam că trebuie să mă însor. Cu toate astea, m-am hotărît să mai aștept puțin pînă aveau să fie plătite taxele și atribuite legatele pentru ca să-mi dau seama de situația mea financiară. Nu era nici o grabă. Așteptasem cu treizeci și unu de ani pînă să mă însor, așa că nu mai conta un an în plus.

Continuam să fac planuri de viitor. În curînd am uitat de planurile de căsătorie. Ideea de a-mi găsi o nevastă îmi dispăruse din nou din minte, iar gîndurile mele s-au întors, ca de fiecare dată, la mină. Dar acum încetase să mai fie doar mina mea. Nu era numai Sennen Garth, ultima mină în funcțiune la vest de St. Just, ci mina pe care o posedam și o controlam. De-acum încolo nimeni n-o va mai putea închide vreodată.

4

Contabilul Stanford Blake mi-a spus că e nevoie de o grămadă de bani ca să menținem mina în funcțiune și a mai adăugat că, oricît mi s-ar părea de curios, întreținerea casei Penmarric este foarte costisitoare. De asemenea, mi-a amintit că resursele mele financiare erau încă limitate, deoarece nu puteam intra în posesia nici unui bănuț din capitalul care, potrivit dispozițiilor testamentare ale tatălui meu, urma

să fie administrat prin curatelă. M-a sfătuit să iau legătura cu administratorul şi cu menajera pentru a-mi forma o imagine clară asupra cheltuielilor cărora va trebui să le fac faţă.

A doua zi m-am dus la Penmarric să vorbesc cu Alice Penmar.

– Îmi pare foarte bine că ai venit să mă vezi, mi-a spus Alice pe un ton politicos, cu atît mai mult cu cît şi eu aveam de gînd să-ţi cer o întrevedere. Voiam să-mi prezint demisia şi să-ţi comunic că voi pleca de îndată ce vei găsi o înlocuitoare potrivită. Sper ca hotărîrea mea să nu-ţi creeze neplăceri.

Ne aflam în salonul de la Penmarric, în dreptul şemineului, amîndoi în picioare, unul în faţa celuilalt. Era în doliu. Părul pieptănat pe spate îi descoperea faţa lipsită de frumuseţe, iar în jurul gurii erau săpate riduri adînci. Ochii, asemănători cu aceia ai bunicului său, erau impenetrabili.

– Dimpotrivă, i-am răspuns cu, este binevenită. Aveam de gînd să renunţ la o menajeră din motive de economie şi s-o rog pe Jeanne să conducă gospodăria.

– Da? exclamă Alice. Sper să se descurce, deşi nu ştie nimic despre întreţinerea unei case.

– Încă n-am discutat cu ea despre acest proiect. Dacă n-o să accepte, atunci voi fi obligat să găsesc pe cineva care să te înlocuiască, dar am de gînd să reduc cît mai mult cheltuielile gospodăreşti.

– Ai dreptate, a spus Alice.

S-a lăsat o tăcere penibilă. Mă întrebam, aşa cum mă întrebasem de atîtea ori înainte, dacă cineva o să afle vreodată întregul adevăr cu privire la relaţiile dintre ea şi tatăl meu. De ce suferise comoţia cerebrală? Pentru că acuzaţiile din ultimatumul meu conţineau tot atîta adevăr pe cît bănuisem eu? Sau fiindcă erau atît de departe de realitate încît simpla idee i se păruse îngrozitoare? Presupuneam că n-am să găsesc niciodată un răspuns la aceste întrebări. Tatăl meu era în mormînt, iar Alice n-avea să scoată niciodată vreun cuvînt.

– Îţi caut o slujbă asemănătoare în altă parte? am încercat eu să rup tăcerea.

– Nu, nici vorbă, a spus Alice cu răceala aisbergului care a scufundat vasul „Titanic". Mă căsătoresc cu Sir Justin Carnforth şi mă mut la Carnforth Hall.

N-aş putea spune ce expresie mi s-a aşternut pe faţă la auzul unei asemenea declaraţii. Stupefacţia nu e nici pe departe cuvîntul potrivit pentru a o descrie.

– Anunţul urmează să apară în *The Times* luna viitoare, a spus ea. Bunicul o să fie încîntat să mă vadă, în sfîrşit, la casa mea, iar în ce mă priveşte, cred că totul va fi foarte bine. După cum ştii, Sir Jus-

tin este văduv de cîţiva ani şi şi-a exprimat mai demult dorinţa de a se căsători cu mine. Dar pînă acum n-am găsit momentul potrivit.

– Înţeleg, am spus eu, căutîndu-mi cuvintele. Data viitoare, cînd am să-l întîlnesc pe Sir Justin, o să-i adresez sincerele mele felicitări. Sper să fii foarte fericită.

– Îţi mulţumesc, a răspuns Alice pe un ton politicos. Sînt sigură că am să fiu.

Din nou s-a aşternut tăcerea.

Nu m-am putut abţine. Prea eram obişnuit să spun tot ce-mi trecea prin minte, aşa că i-am dat drumul:

– Bănuiesc că tata ştia de toate astea.

– Oh, da, a confirmat Alice. Mă îndemna să nu dau cu piciorul unei ocazii atît de minunate şi era îngrijorat la gîndul că aş putea rata şansa de a deveni Lady Carnforth – evident, prin amînare, asta voiam să spun – dar, după ce am cîntărit bine lucrurile, mi-am zis că Justin mai putea aştepta puţin. Şi a aşteptat, binecuvîntat să-i fie numele! Nu-i aşa că am avut noroc? Dar trebuie să recunosc că mă pricep destul de bine să apreciez corect situaţiile.

– Da, i-am răspuns, n-am nici o îndoială în privinţa asta.

– Am fost îndrăgostită de tine cîndva, aşa cum bine ştii, dar m-ai obligat să-mi dau seama că-mi pierdeam vremea. În fine, totul a intrat în normal. Fiecare fată trebuie să se îndrăgostească foarte tare măcar o dată şi să-şi îmbogăţească astfel experienţa de viaţă. Aşa am procedat şi eu. Ce altceva aş fi putut face într-o asemenea situaţie? Oricum, după un timp mi-am revenit şi am început să-mi număr darurile ce-mi fuseseră hărăzite. Mi s-a oferit şansa nesperată de a ţine gospodăria tatălui tău. Avea o minte extrem de ascuţită şi mă simţeam nemaipomenit în compania lui. Îşi făcea probleme la gîndul că lumea ne-ar putea bîrfi pentru că luam masa singuri şi aşa mai departe – temerile lui sporiseră mai ales în timpul războiului, cînd erau toţi plecaţi şi noi rămîneam adesea singuri la Penmarric – dar eu îi spuneam că n-are rost să se frămînte din cauza asta. Am cîntărit şi atunci situaţia. Oamenii pot vorbi, dar atîta timp cît nu pot veni cu dovezi în sprijinul afirmaţiilor lor, toate astea n-au importanţă. S-a oprit, apoi mi-a zîmbit. Şi nimeni nu a dovedit niciodată nimic, a spus ea, ba mai mult, nimeni nu va putea s-o facă vreodată. Ştiam că şi de data asta cîntărisem bine lucrurile... Te rog să mă ierţi dacă te las acum, Philip, dar am de rezolvat o mulţime de probleme. Oh, apropo, ai să vii la nuntă, nu-i aşa? Încă n-am fixat data, însă, după toate probabilităţile, ne vom căsători la primăvară.

Şi, lăsîndu-mă fără cuvinte, şi-a luat zborul şi a părăsit încăperea.

Rareori în viaţa mea m-am simţit atît de prost ca în clipele acelea.

5

Jeanne nu prea avea chef să-şi bată capul cu conducerea gospodăriei, dar după ce i-am spus că intenţionam să mă căsătoresc curînd şi că funcţia ci nu va fi decît temporară, a fost de acord să facă o încercare. După aceea am vorbit cu William despre o reducere a fondurilor de administrare a moşiei, dar n-am ajuns la un rezultat. Am înţeles – din întreaga lui atitudine – că redusese deja cheltuielile la minimum şi că aş greşi dacă m-aş apuca să fac din nou economii. După ce mi-am spus că ar trebui să cercetez eficienţa lui William cît de curînd, de îndată ce problemele minei îmi vor lăsa răgazul necesar, mi-am îndreptat din nou atenţia asupra lui Jan-Yves.

– Aşadar, ce intenţii de viitor ai? l-am întrebat pe un ton batjocoritor. Să şezi liniştit la gîndul că te voi numi moştenitorul meu?

Trebuie însă să recunosc că Jan-Yves se pricepea să-şi pledeze cauza atunci cînd era strîns cu uşa. Comparînd acest curaj neaşteptat cu panica ce-l cuprinsese în ziua morţii tatălui meu, combinaţia mi s-a părut şi mai ciudată. Era plin de contradicţii. Aveam impresia că nimic din ceea ce făcea n-avea vreun sens.

– Dacă îţi închipui că-mi place să fiu inactiv, te înşeli, mi-a răspuns el brusc. Nu vreau să fiu un rentier care trăieşte din mila ta şi nu mă dau în lături de la muncă. Dacă mă angajezi, sînt dispus să lucrez la mină.

– Pe ce post? l-am întrebat, fără să cred nici o clipă că vorbea serios. Ca ucenic subteran?

– Dacă asta vrei, a răspuns fără nici o ezitare. Cînd pot începe?

Ne-am privit în ochi. Doamne, mi-am spus eu, e chiar serios. Va coborî cu adevărat în mină. Are mai mult curaj decît credeam.

– O să încep cu munca de jos, a spus Jan-Yves cu încăpăţînare, şi am să progresez către vîrf pînă la secţia administrativă. Cred că i-aş putea fi de folos lui Walter Hubert, dar vreau mai întîi să văd cum merge treaba în subteran şi, dacă te îndoieşti de mine, de ce nu mă pui la încercare?

După o pauză, i-am spus:

– E în ordine, nu trebuie să te răstigneşti ca să-mi intri în voie.

– Nu asta mă preocupă, ci viitorul meu! Vreau să trăiesc şi să muncesc în partea asta din Cornwall. Aici este căminul meu. Aşa că nu văd de ce nu m-aş iniţia în tainele minăritului şi să nu lucrez în afacerea familiei? Şi nu înţeleg ce ţi se pare atît de extraordinar în deeizia mea!

– Poate ai dreptate.

Am reflectat îndelung asupra celor spuse de Jan-Yves. Înclinam să nu am încredere în el, tot aşa cum nu avusesem încredere în Hugh, dar oferta lui de a începe lucrul în subteran m-a impresionat şi îmi plăcea să cred că va munci serios atunci cînd va fi pus la încercare. În afară de asta, situaţia serviciului administrativ se schimbase de cînd îşi oferise Hugh serviciile: Walter Hubert îmbătrînise, iar Slate, funcţionarul, nu era prea capabil, astfel încît nu putea depăşi nivelul de asistent. Dacă Jan-Yves s-ar dovedi folositor la mină şi şi-ar face ucenicia sub oblăduirea lui Walter, după pensionarea acestuia ar deveni casier-contabil. M-am hotărît subit.

– În ordine! O să facem o încercare. Vorbesc mîine cu Trevose şi o să-l întreb dacă vrea să te iniţieze în tainele meseriei. Dacă n-o să aibă nici o obiecţie, poţi începe serviciul de luni.

Continuam să-l privesc cu suspiciune, iar cînd, o săptămînă mai tîrziu, am discutat cu Trevose despre felul cum se acomodase Jan-Yves, mi-a venit greu să cred cele ce-mi spunea.

– E o chestie nostimă cu frăţiorul ăsta al tău, mi-a zis el la o halbă de bere. E un mic ticălos plin de curaj. Nu-i place mina şi-i este o frică de moarte de dinamită, dar e gata să facă orice i se spune. Nu-şi dă aere şi nu vorbeşte de sus, de parcă ar fi un bulgăraş de aur. Sincer să fiu, îmi place băiatul.

Eram uluit. Trevose recunoştea rareori că-i place cineva şi nu făcea risipă de laude. Acest miracol ar fi trebuit să-mi dea mai mult de gîndit dacă nu aş fi fost atît de preocupat de viitorul financiar al minei. M-am dus la Penzance să-l văd pe directorul băncii mele şi să tatonez posibilitatea acordării unui împrumut, dar răspunsul lui nu a fost prea încurajator – sau aşa mi s-a părut.

– Dragă domnule Castallack, mi-a spus el scuzîndu-se, nu vreau să credeţi că nu doresc să vă servesc, dar ştiţi şi dumneavoastră că trecem prin nişte timpuri extrem de grele. Aş fi încîntat să vă pot da jumătate din suma în discuţie. Foarte greu ar fi posibil să ridic la două treimi. Dar mai mult de-atît, ce să vă spun, practic, mi-e imposibil!

Şi a început să bată cîmpii despre domeniul aflat în curatelă şi despre recesiunea din industria minieră pînă cînd m-a scos din sărite, astfel că am plecat mai brusc decît ar fi îngăduit buna-cuviinţă.

De îndată ce am ajuns în Market Jew Street, în faţa birourilor băncii, m-am străduit să-mi domolesc furia, aşa că am plecat la plimbare prin oraş, pe străduţele şerpuite de deasupra portului şi peste deal, spre esplanadă şi grădinile Morrab. Nu puteam să cred că acum, cînd intrasem în posesia moştenirii, îmi va fi atît de greu să pun mîna pe nişte bani gheaţă. Am continuat să merg pe străzi, pufnind nervos.

Mintea mea răsucea pe toate feţele o sumedenie de „dacă" Dacă aş fi avut capital, aş fi avut posibilitatea să scot bani din bancă. Dacă aş vinde Penmarric, aş investi banii rezultaţi în mină. Dacă – erau însă o mulţime de „dacă" şi nici unul nu-mi rezolva problemele.

Aveam nevoie de bani.

Trebuia să mă gîndesc la un fiu.

M-am oprit şi mi-am aruncat privirea spre mare. Dacă m-aş putea căsători cu o femeie bogată, amîndouă problemele s-ar rezolva.

M-am întors şi în faţa mea am văzut hotelul „Metropole", unde cinasem cu cinci ani în urmă cu o femeie foarte bogată.

Desigur! Am zîmbit fericit. Asta era soluţia ideală! Să mă căsătoresc cu Helena Meredith.

Încîntat de idee, m-am întors pe acelaşi drum către centrul oraşului, unde mă aştepta şoferul cu maşina de la Penmarric.

Capitolul opt

(Richard) folosea Anglia ca pe o bancă menită să-i finanţeze ambiţioasele sale escapade în străinătate... „Aş vinde şi Londra", se pare că ar fi spus Richard, „dacă aş putea găsi un cumpărător convenabil"

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

Sacrifica totul în numele banilor... Totul era de vînzare.

Regele John
W.L. WARREN

1

Evident, mă amăgisem la gîndul că aş fi fost îndrăgostit de ea, dar eram destul de cinstit ca să admit că nu mai puteam face o pasiune pentru o femeie şi, întrucît aşa se prezentau lucrurile, m-am hotărît să exploatez la maximum situaţia respectivă. Nu o iubeam pe Helena, dar îmi plăcea şi o respectam şi nu vedeam nici un motiv care să stea în calea unei căsătorii fericite. Chiar dacă mă căsătoream cu ea în principal pentru bani, eram dispus să încerc din răsputeri s-o fac fericită, mai ales că mi se părea atrăgătoare. Nu mi-aş fi putut lega soarta de o femeie dezagreabilă nici măcar pentru a-mi salva mina Sennen Garth.

Nu-mi dădeam seama dacă ea mă găsea pe mine atrăgător, dar bănuiesc că puteam fi considerată o partidă, mai ales acum, cînd devenisem stăpînul Penmarric-ului. Pe de altă parte, atunci cînd luasem masa împreună la restaurant, avusesem destule să ne spunem. Şi totuşi, de îndată ce mi-am adus aminte de seara aceea de acum aproape şase ani, la „Metropole", am început să-mi fac griji. Poate că s-a supărat fiindcă n-am mai invitat-o şi a doua oară. Poate că şi-a dat seama de motivul care m-a determinat să-i solicit o întrevedere şi s-a simţit ofensată că m-am folosit de ea pentru a-mi atinge scopurile. Dar, indiferent de părerea ei asupra acestui subiect, acum devenise esenţial să

transform actuala prietenie platonică, inoculîndu-i o doză de romantism şi purtîndu-mă ca şi cum, dintr-un motiv oarecare, aş fi descoperit-o abia în clipa aceea. N-ar servi la nimic dacă aş călca în picioare convenţiile ca un elefant care a nimerit într-un magazin de porţelanuri şi i-aş spune în felul meu obişnuit, fără ocolişuri: „Uite ce e, te cunosc de şase ani şi abia acum mi-am dat seama că-mi placi şi că banii tăi mi-ar fi mai mult decît folositori. Ce-ai zice să ne căsătorim?"

Nu, aşa nu merge. Se cuvenea să fiu delicat, subtil, chiar convingător. Rolul acesta atît de nepotrivit trebuia pregătit cu mare atenţie.

M-a sîcîit cîtva timp problema asta, dar pînă la urmă am optat pentru un mic dineu la Penmarric, la care aveam de gînd să invit opt pînă la zece persoane pentru a-i atrage atenţia Helenei şi a fundamenta relaţia noastră pe noi baze. Jeanne şi cu mine vom fi gazdele şi, în afară de Helena şi de fratele ei, i-am invitat pe William, Jan-Yves şi m-am gîndit şi la cumnata mea Rebecca, pe care o văzusem rar în ultimele luni din cauza relaţiilor ei tensionate cu mama. Eu nu-i purtam pică Rebeccăi, fiindcă mă certasem cu Hugh, nu cu ea, şi chiar şi dezamăgirea pe care mi-o provocase Hugh se potolise după moartea lui. În afară de Rebecca, tot mai aveam nevoie de încă o femeie ca să alcătuim numărul necesar de comeseni. Pentru că aveam de gînd s-o impresionez pe Helena cu relaţiile mele, m-am hotărît ca ultima invitată să fie Felicity Carnforth, singurul copil supravieţuitor al lui Sir Justin. Felicity, o fată prietenoasă, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cam băieţoasă, nu era persoana cea mai potrivită, dar nu-mi venea în minte altcineva. Surorile lui Peter Waymark erau deja măritate, iar fetele St. Enedoc se aflau la Londra; chiar şi Lizzie, care ar fi reprezentat o soluţie convenabilă, petrecea Crăciunul la Cambridge, cu prietena ei.

Dineul a avut loc în ajunul Crăciunului şi, spre surprinderea mea, a decurs mai bine decît mă aşteptasem. La început eram nervos fără nici o explicaţie, dar curînd mi-am revenit şi după masă m-am aşezat în salon lîngă Helena şi am reuşit să-i fac cîteva complimente. Nici nu mi-a fost prea greu. Purta o rochie de un verde pal, părul şi-l adunase în vîrful capului şi, fără îndoială, putea fi socotită cea mai frumoasă femeie din încăpere.

Am reuşit să-i strecor în treacăt:

– Sper că ne vom putea vedea mai des, mai cu seamă că acum duc o viaţă mai convenţională.

– Convenţională?

– Nu prea respectam uzanţele pe vremea cînd locuiam la fermă şi lucram în mină. Cînd o să mă mut la Penmarric de Anul Nou, lucrurile se vor schimba.

– Sper că nu total, a spus ea zîmbind. Nu cred că ar trebui să te schimbi radical acum, cînd eşti noul stăpîn de la Penmarric.

– Îţi promit că dacă se va întîmpla aşa ceva, o să fie spre binele tuturor.

După acest schimb de cuvinte ne-am zîmbit unul altuia.

Săptămîna următoare am invitat-o să ia dejunul la Penmarric şi am început să frecventez cu regularitate Polzillan House. Fiecare iniţiativă de-a mea a fost încununată de succes; nici o altă schemă nu s-ar fi abătut atît de puţin de la planul iniţial. În februarie mi-am spus că venise timpul să ne revedem la „Metropole", întrucît manevrasem destul de bine lucrurile şi mă găseam în situaţia de a-i putea explica de ce nu o mai invitasem după acea primă întîlnire. Aşadar, după ce am călătorit la Penzance cu automobilul castelului Penmarric, i-am oferit un dineu de primă mînă în grandiosul restaurant al hotelului. Am evitat să aduc vorba despre ultima noastră întîlnire acolo, dar cînd Helena s-a referit fără nici o jenă la data aceea, mi-am dat imediat seama că nu-mi purta pică şi că nu era nevoie de explicaţii suplimentare. M-am simţit atît de uşurat să constat acest lucru încît i-am propus chiar să dansăm, dar cred că intuia cît de mult îmi displace dansul, aşa că a optat mai degrabă pentru o plimbare pe esplanadă.

De astă dată, cerul era acoperit şi nu se vedea luna. În grădinile Morrab, palmierii se înfiorau, iar frunzele lor suspinau de dorul Tropicelor natale. Marea elipocea lin, şi o adiere răcoroasă dinspre sud-vest ne mîngîia obrajii.

Am făcut un calcul rapid. Ne văzusem regulat timp de şase săptămîni şi ajunsesem să ne cunoaştem destul de bine. Singurul obstacol dintre noi, dineul nefericit de acum şase ani, rămăsese undeva în urmă. Pînă atunci o tratasem cu un interes mai mult decît prietenesc şi îi făcusem o curte subtilă şi, în acelaşi timp, cuviincioasă; dacă nu era o proastă (şi nu era), trebuia să-şi fi dat seama că nu mă ţineam de ea fără un scop anume. În plus, lucrurile ajunseseră la un punct care impunea o anumită conduită dacă nu voiam s-o plictisesc. Mi-am amintit de un nou doctor, un tînăr pe nume Donald McCrae, care-l vizita pe fratele ei de cîteva ori pe săptămînă; nu ştiam nimic despre el, dar prezenţa lui, oricît ar fi fost de inofensivă, îmi dădea de înţeles că Helena putea atrage şi alţi pretendenţi în afara mea. Dacă ezitam prea mult sau îi înşelam aşteptările, m-aş fi putut trezi într-o bună zi că se logodise cu altul.

– Trebuie să fi fost orb acum şase ani, i-am spus în treacăt. Cum e posibil să fi cinat cu tine o dată, atît şi nimic mai mult?

În clipa în care s-a întors zîmbind spre mine, am luat-o în braţe şi m-am aplecat s-o sărut!

Am fost surprins să constat ce buze fierbinți avea. Întotdeauna îmi imaginasem că buzele femeilor trebuie să fie reci și lipsite de consistență. Dar ale ei erau fierbinți, iar carnația o avea tare și plăcută la pipăit.

– Mmmm! am exclamat eu surprins.

Helena a suspinat, a închis o clipă ochii, dar cînd i-a redeschis, am citit în ei că mă iubea.

2

Totul s-a desfășurat mai ușor decît mi-am închipuit. După seara petrecută la Penzance, ne-am mai văzut de cîteva ori în timpul lunii februarie, iar la începutul lui martie mi-am spus că nu riscam nimic dacă o ceream de nevastă mai devreme decît îmi propusesem inițial. Astfel, într-una din acele dimineți de martie cînd aerul era ademenitor de cald, am invitat-o să ne plimbăm peste turbării și, după o scenă suficient de romantică între zidurile Castelului Chûn, am întrebat-o dacă voia să se căsătorească cu mine.

O țineam îmbrățișată, așa că am simțit cum tresare și, pentru un moment cumplit, mi-a fost teamă să nu izbucnească în plîns, dar nu s-a întîmplat așa. Jeanne poate ar fi făcut-o, sau o mie de alte femei, dar nu Helena. Dintre toate calitățile ei admirabile îi apreciam în primul rînd perfecta stăpînire de sine.

S-a întors și m-a privit cu ochi strălucitori de bucurie. Gura întredeschisă se ridica spre mine. După ce ne-am sărutat, am întrebat-o pe un ton glumeț:

– Asta înseamnă da?

– Bineînțeles, mi-a răspuns ea.

Intensitatea sentimentului ei m-a stingherit, dar m-a și flatat. Eram conștient de satisfacția care radia din toți porii ființei mele la gîndul că îndeplinisem cu succes sarcina grea pe care mi-o propusesem. Încercam o senzație foarte plăcută.

Vestea despre logodna noastră a fost primită în multe și variate feluri, de la entuziasmul mamei la stupefacția lui Jan-Yves. Nu-mi dau seama de ce se arătase atît de surprins, deși bănuiesc că se obișnuise cu gîndul că voi rămîne celibatar și-l voi desemna pe el drept unic moștenitor; în aceste condiții, îi venea greu să accepte perspectiva apariției unui nepot care să-i uzurpe moștenirea. William a fost agreabil, Gerald Meredith destul de afabil pentru a oferi șampanie, iar Jeanne, aproape tot atît de emoționată ca și mama. Chiar și tînărul Medlyn îmi dăduse binecuvîntarea în numele servitorilor de la Penmarric.

– Este o veste care ne bucură foarte mult, Sir, mi-a tors el la ureche. Am dori cu toții să vă felicităm, Sir, și să vă adresăm – dumneavoastră și domnișoarei Meredith – cele mai bune urări!

Prietenii mei de la mină au primit vestea cu ovaţii şi cu toţii, cu excepţia lui Trevose, s-au îngrămădit în jurul meu pentru a-mi scutura mîna şi a mă bate pe spinare. Trevose era bosumflat. Mă aşteptasem la asta, dar în sinea mea îl consideram nerezonabil. Nu vedeam nimic rău în faptul că era misogin, însă n-ar fi trebuit să le pretindă şi celorlalţi să ţină femeile la distanţă, aşa cum făcea el.

Din fericire, pînă seara a reuşit să se stăpînească şi a venit la cîrciumă, ca să ciocnească în sănătatea mea împreună cu ceilalţi. Nu a făcut însă nici un efort să-şi ceară scuze pentru proasta dispoziţie manifestată mai devreme – îl cunoşteam prea bine pentru a mă aştepta la scuze – dar a fost destul de prietenos, aşa că am dat uitării incidentul. Aveam prea multe probleme pe cap în momentul acela pentru a-mi pierde vremea cu nimicuri.

Hotărîsem să ne căsătorim în prima sîmbătă din iulie şi, în timp ce Helena începuse să facă preparativele pentru nuntă, eu mi-am concentrat atenţia asupra membrilor familiei mele care locuiau la Penmarric. Ştiam că William o să accepte să plece în momentul în care aveam să mă mut eu, fiindcă îmi dăduse asigurări în acest sens imediat după moartea tatii şi sugerase că ar fi mai uşor pentru amîndoi dacă relaţiile dintre noi s-ar păstra la un nivel prietenesc, dar strict de afaceri. După ce l-am consultat în privinţa preferinţelor lui, i-am oferit cu o chirie nominală o veche casă de piatră de la marginea oraşelului St. Just; chiriaşul anterior, un marinar pensionar, murise cu o lună în urmă şi casa rămăsese vacantă. Locuinţa era mai mare decît toate căsuţele din sat, o clădire sănătoasă, înconjurată de un pogon de grădină. William s-a arătat încîntat de acest aranjament, după cum eram şi cu la gîndul că îl vedeam instalat confortabil, departe de Penmarric; cînd s-a mutat în casă nouă, i-am semnat un cec pentru a-l degreva de cheltuieli, dar el a fost de părere că făcusem destul pentru el, drept care nu şi-a încasat banii, aşa cum aveam să constat ulterior din extrasul de cont.

Mai tîrziu, însă, a acceptat un cec de la mine ca dar de nuntă: pînă la urmă, Charity l-a constrîns s-o ia de nevastă şi l-a tîrît la cel mai apropiat oficiu de stare civilă. Nimeni, în afară de Jan-Yves, nu s-a dus la nuntă, iar William nu a mai pomenit niciodată de asta, deşi Charity a avut grijă să poarte cea mai groasă verighetă pe care a găsit-o şi s-a prezentat în tot St. Just ca doamna Parrish. De ce şi-a mai bătut William capul să se însoare, n-am să înţeleg niciodată. E adevărat că Charity îl şantajase, refuzînd să-i ţină gospodăria în noua lui casă dacă n-o lua de nevastă, dar sînt sigur că William ar fi găsit o altă muncitoare care să-i îndeplinească condiţiile – doar dacă nu s-ar fi hotărît să-şi caute o femeie din acecaşi clasă socială cu el şi să se împace cu ideea unei căsnicii. Dar William avea oroare de căsătorie.

Totdeauna mă surprinsese faptul că un bărbat atît de convenţional ca el nu numai că predica amorul liber, dar îl şi punea în practică. Dacă se hotărîse acum să renunţe la vederile sale atît de puţin ortodoxe, asta îl privea direct şi personal, şi tot ce puteam face era să-i doresc fericire, deşi nu mă puteam opri să mă întreb cu scepticism cît va dura căsătoria. Aveam senzaţia că amîndoi vor descoperi în curînd că fidelitatea aducea mai multe necazuri decît merita.

De la William, gîndurile mele s-au îndreptat către Jan-Yves. Într-un fel, îmi era milă de el. Cîştiga puţin, nu avea un capital şi nici altă locuinţă decît Penmarric. Mă vedeam nevoit să recunosc că nu-şi meritase pe de-a-ntregul soarta. De la moartea tatălui meu, nu reuşisem să-l prind niciodată pe picior greşit; nu avusese nici o obiecţie în privinţa căsătoriei mele, deşi îi diminua considerabil şansele de a moşteni domeniul Penmarric, iar pe de altă parte muncise cu toată dăruirea în mină, îşi cîştigase respectul lui Trevose (ceea ce mi se părea de necrezut), asimilase repede o groază de cunoştinţe şi acum îl înlocuise chiar pe Slater, funcţionarul, şi-i dădea lui Walter Hubert un ajutor substanţial la contabilitate.

M-am hotărît să fiu generos cu el, aşa că în cele din urmă i-am oferit destui bani ca să-şi construiască o casă şi i-am dat în arendă o bucată de pămînt la un preţ modic. Nu puteam dispune de pămînt, evident din cauza condiţiei puse în testament, dar curatorii au considerat că o casă nouă constituie o îmbunătăţire adusă proprietăţii şi nu au obiectat atunci cînd le-am împărtăşit intenţiile mele. Jan-Yves şi-a exprimat recunoştinţa pentru generozitatea de care am dat dovadă, dar îmi dădeam seama că se aşteaptă să descopere vreun viciu ascuns în oferta mea şi nici atunci nu am fost sigur – în ciuda relaţiilor destinse dintre noi – dacă vom putea vreodată să avem încredere deplină unul în altul.

După ce m-am îngrijit de fraţi, a trebuit să mă ocup şi de surori. Lizzie era absorbită de studiile sale la Cambridge şi nu credeam că va dori să-şi facă un cămin la Penmarric; potrivit dispoziţiilor testamentare ale tatii, se bucura de independenţă financiară, aşa că, cel puţin deocamdată, nu punea probleme speciale. Rămînea Jeanne. O femeie necăsătorită avea tot dreptul să trăiască în casa fratelui ei, aşa că după micul dejun i-am spus că putea rămîne la Penmarric cît timp va dori acest lucru.

– Philip, dragul meu, ce bun eşti! a exclamat ea, dar mai apoi, spre surprinderea mea, a ezitat: Cu toate acestea, eu...ştii, am alte planuri. Gerry va trebui să aibă pe cineva lîngă el după plecarea Helenei – se va simţi atît de singur şi nici o infirmieră profesionistă nu va putea înlocui o persoană apropiată, care ţine la el... cum să-ţi spun... i-am

promis că o să mă căsătoresc cu el. Nu mă aştept ca mama să înţeleagă, dar...

– Să înţeleagă! am explodat eu. O să facă o criză! Apoi, cînd am văzut că era gata să izbucnească în plîns din cauza tonului meu, am adăugat: În ce mă priveşte, îţi doresc tot binele, eşti destul de mare ca să ştii ce faci, ai fost îndrăgostită de el mulţi ani şi, dacă ăsta e genul de căsătorie pe care ţi-l doreşti, îţi urez mult noroc. Dar în privinţa mamei...

– Am să-i scriu. Plănuise totul. Prefer să-i explic în scris cum stau lucrurile. Dacă încerc să stau de vorbă cu ea privind-o în ochi, ştiu că am să mă fîstîcesc şi am să spun prostii.

Pînă la urmă, aşa cum era de aşteptat, eu am fost acela care i-am dus mamei scrisoarea, dar după ce i-am prezentat cu multe menajamente noutăţile, am constatat că era mai degrabă exasperată decît amărîtă.

– N-aş fi crezut că cineva poate fi atît de stupid, a comentat ea, ridicînd din umeri. Pur şi simplu depăşeşte puterea mea de înţelegere. Ce absurdă poate fi Jeanne! În fine, dacă vrea să se facă de rîs, n-are decît, asta este tot ce am de spus. Sper însă ca după căsătorie să nu se îndrăgostească de un bărbat întreg la trup.

Jeanne şi-a pus şi ea în deget un inel de logodnă şi, ori de cîte ori ne vorbea de căsătoria Helenei din iulie, îmi împuia capul cu mariajul ei din octombrie. Plictisit la culme de discuţiile interminabile despre nunţi, am încercat să stau deoparte, dar mama mă întreba întruna cine va fi cavaler de onoare, cînd aveam de gînd să fac aranjamentele pentru luna de miere şi să-i scriu Marianei dacă voiam ca Esmond să fie paj, astfel că în final am ajuns la concluzia că nu puteam să las toată organizarea nunţii pe seama Helenei. Era şi ea destul de ocupată cu invitaţiile, cu organizarea recepţiei la Polzillan House, cu trusoul care trebuia comandat la Londra, cu alegerea modelelor pentru rochiile domnişoarelor de onoare şi multe altele. În timp ce primăvara se îndrepta cu paşi mari spre vară, brusc am devenit conştient de scurgerea rapidă a anotimpurilor, lucru de care nu-mi dădusem seama pînă atunci.

Întrucît nu aveam prieteni apropiaţi din clasa mea socială, a trebuit să-l rog pe Jan-Yves să-mi fie cavaler de onoare. Nu-mi venea în minte nimeni altul. Locul unde urma să ne petrecem luna de miere nu punea mari probleme pentru că nu aveam de gînd să stau prea mult departe de Cornwall. Helena a sugerat Torquay care, după cum mi se spusese, semăna cu Penzance, aşa că am fost de acord şi am răsuflat uşurat. O lună de miere petrecută aproape de casă nu părea prea ademenitoare, dar i-am promis că o s-o duc în străinătate mai tîrziu, cînd voi fi într-o dispoziţie mai bună.

Era normal să mă preocupe voiajul de nuntă. Nu fiindcă aş fi avut emoţii, dar nu mă decisesem încă în privinţa atitudinii pe care trebuia

s-o adopt. Speram să nu întîmpin nici un fel de dificultăţi, dar îmi dădeam seama că, pentru a fi la înălţimea aşteptărilor, s-ar fi cuvenit să mă informez discret asupra practicilor obişnuite. Din păcate, nu am găsit niciodată timpul necesar. Toată luna iunie am fost ocupat nu numai cu pregătirile de nuntă, dar şi cu treburile curente ale minei şi abia dacă-mi mai rămînea o seară liberă. Şi chiar cînd aveam răgazul necesar, mă simţeam prea obosit ca să fac o vizită la Penzance. Am tot amînat acest moment pînă cînd a fost prea tîrziu şi nu m-am mai putut duce. Îmi reproşam că nu acordasem atenţia cuvenită acestei probleme, dar nu eram prea îngrijorat. În fond, orice bărbat tînăr şi sănătos putea să aibă relaţii sexuale şi, întrucît Helena era virgină, n-avea cum să-şi dea seama dacă aveam sau nu experienţă în materie atunci cînd va veni timpul să ne petrecem prima noapte împreună. Am renunţat să-mi fac griji, convins că totul se va rezolva de la sine în mod satisfăcător.

În noaptea dinaintea nunţii, Jan-Yves, William şi toţi prietenii mei din mină au venit la cîrciumă ca să mă îmbrăţişeze în ultima mea seară de holtei, iar berea şi cidrul au curs în valuri pînă cînd nu a mai rămas nimeni treaz în sală. Chiar şi Trevose a fost dus acasă pe sus, ceea ce nu se mai întîmplase niciodată pînă atunci. Din fericire, nu am păţit şi eu o asemenea ruşine, dar eram mai beat decît îmi puteam aminti şi puţin a lipsit ca să nu-l urmez pe Trevose. În sfîrşit, după ce s-a terminat petrecerea, William s-a bălăbănit către noua lui casă de la marginea satului, Jan-Yves s-a culcat cu succesoarea lui Charity îndărătul barului, iar eu m-am dus nesigur pe picioare înapoi la Penmarric şi am adormit pentru ultima oară în veehea mea cameră cu vedere spre mare.

3

Nunta a fost fixată pentru ora două la Zillan. După ce am terminat preparativele, şoferul Tredinney ne-a dus la biserică pe Jan-Yves şi pe mine; fiindcă ajunsesem mai devreme, m-am refugiat în strana din faţă pentru a mă reculege. Dar reveria mi-a fost întreruptă de apariţia preotului; după aceea au sosit Peter Waymark, care era maestrul de ceremonii, împreună cu soţia. Biserica se umplea încet-încet şi la un moment dat, cînd mi-am aruncat privirea peste umăr, le-am văzut pe Mariana şi pe Lizzie împreună cu familia Carnforth; amîndouă fetele stăteau la Carnforth Hall cu Sir Justin şi Alice, care tocmai se întorseseră din voiajul de nuntă. Soţul Marianei ajunsese un invalid cronic, aşa că fusese din nou lăsat în Scoţia. Rebecca a sosit cu nepotul meu Jonas, un băieţel zdravăn de doi ani, cu ochii lui Hugh şi gura

mare a Rebeccăi; Deborah, sora lui Jonas, care era cea mai tînără domnişoară de onoare, se afla deja la Polzillan House, împreună cu pajul Esmond şi cu cele două domnişoare de onoare adulte, Jeanne şi o prietenă a Helenei din Warwickshire, pe nume Charlotte. După Rebecca, am văzut intrînd în biserică alţi prieteni de-ai Helenei din Warwickshire, pe care-i cunoscusem în urmă cu o săptămînă la Polzillan House. Familia St. Enedoc sosise de la St. Ives, Trehearne de la Helston, Kehelland de la Lelant, Tregoth de la St. Erth. În marea aceea de oameni, aproape că nu mai recunoşteam chipurile locuitorilor din comitat pe care-i ştiam atît de bine în trecut. Servitorii de la Penmarric şi de la Polzillan House, ţepeni în hainele lor de duminică, s-au strecurat în băncile din spate, iar în capătul bisericii, lîngă turnul clopotniţei, se aşezaseră cîţiva mineri de la Sennen Garth, cei care cîştigaseră la loteria pentru locurile limitate din biserică. Trevose refuzase categoric invitaţia.

A sosit şi mama, frumoasă ca de obicei, şi s-a aşezat între Mariana şi Elizabeth, pe banca din spatele meu. Cineva mi-a spus că tremura de emoţie, dar cînd m-am întors să-i şoptesc cîteva cuvinte de bun venit, mi s-a părut destul de calmă. Dincolo de uşa bisericii se profilau siluetele ultimilor invitaţi, printre care William cu Charity, iar la un pas în urma lor, spre marea mea surpriză, venea Adrian. Nu mi-aş fi închipuit că o să facă atîta drum de la Oxford, aşa că-i trimisesem invitaţia doar din politeţe.

Mi-am amintit de înmormîntarea tatii şi de armistiţiul pe care-l încheiasem după aceea, dar toate astea păreau să se fi petrecut într-un trecut îndepărtat. M-am întrebat ce-ar fi zis tata de căsătoria mea. Presupun că ar fi aprobat-o, deşi nu mi-l puteam închipui mulţumit de mine.

Oricum, era un gest frumos din partea lui Adrian să vină la nuntă.

Cînd a bătut ora două, orga a început să cînte şi, în scurt timp, am auzit un freamăt de emoţie în pridvorul bisericii, vestind sosirea Helenei.

În clipa aceea orga a schimbat melodia şi toată lumea s-a ridicat în picioare. M-am întors s-o privesc, dar nu ştiu-cum se face că, practic, n-o vedeam; în memoria mea se producea un vid absolut ori de cîte ori încercam să-mi amintesc cu ce era îmbrăcată, nu vedeam în faţa ochilor decît un pustiu alb, un gol înconjurat de un văl ce plutea. Memoria mea le-a reţinut pe Jeanne, pe Deborah, pe prietena Helenei, Charlotte, îmbrăcate în rochii de culoare bleu pal; îl văd parcă aievea pe Esmond, mîndru şi demn în costumul lui de paj, nu însă şi pe Helena. Îmi amintesc doar că mi s-a părut şi mai frapantă ca de obicei, dar nu reţin nici un detaliu şi chiar cînd privesc fotografiile, acum, după scurgerea timpului, mi se par nu numai îndepărtate, dar chiar ireale.

Totuşi m-am însurat cu ea. În privinţa asta n-am nici un dubiu. Memoria mea a reţinut chiar cuvintele rostite în timpul slujbei, pe care toată lumea le consideră foarte inspirate, deşi mie mi s-au părut întotdeauna jenante; îl văd parcă aievea pe Jan-Yves înmînîndu-mi inelul şi încerc din nou senzaţia de metal rece pe degetele mele uscate. Îmi amintesc că preotul ne-a spus cîteva cuvinte în particular, în faţa altarului, dar nu mai ştiu despre ce era vorba pentru că toate s-au dus acum, s-au dus împreună cu celelalte amintiri uitate din trecut şi, în sfîrşit, mai ţin minte că am păşit printre rîndurile de bănci şi am ieşit din biserică, scăldaţi de razele palide ale soarelui unei după-amieze reci de iulie. Tot satul era în faţa bisericii. Am auzit ovaţii şi strigăte şi o ploaie de confeti s-a abătut asupra noastră, în vreme ce eu zîmbeam şi făceam cu mîna înainte de a urca împreună cu Helena în maşina ce urma să ne ducă la Polzillan House.

Îmi amintesc şi recepţia, mesele încărcate cu delicatese, şampania în frapiere, tortul miresei ca un turn de fildeş. Jan-Yves a ţinut un discurs spiritual, dar eu i-am răspuns doar cu cîteva cuvinte de mulţumire, iar după aceea au urmat frînturi de conversaţie, rîsete şi clinchete de pahare. Îmi aduc aminte că am conversat cu o sumedenie de persoane, că am încercat să-i vorbesc lui Esmond, dar n-am putut să rostesc nici o frază fără să fiu întrerupt.

Esmond. La şapte ani, avea o ţinută dreaptă şi frumoasă, ochi candizi şi gura expresivă. Asta era tot ce-mi doream – un fiu ca Esmond, un fiu al meu pe care să-l educ în spiritul dragostei pentru mina Sennen Garth. Văzîndu-l pe Esmond, mi-am dat seama cît de puţin însemna căsătoria pentru mine. O iubeam pe Helena în felul meu şi nici nu mi-ar fi trecut prin minte să-i reproşez vreunul din chinurile la care fusesem supus, dar totul mi se părea o pierdere de timp, de energie şi de bani. Pînă la urmă, însă, lucrurile au ieşit bine. De fapt, am păşit cu dreptul încă de la început, din clipa în care m-am hotărît să mă însor cu Helena. Nu aveam motive să regret.

Am plecat spre Penzance la ora şase. Nu-mi surîdea gîndul unei călătorii la Torquay în prima noapte a lunii noastre de miere, aşa că am rezervat un apartament la „Metropole", care îi evoca Helenei unele amintiri plăcute. La Polzillan, toţi se îngrămădiseră pe alee ca să-şi ia rămas-bun. Am îmbrăţişat-o pe mama, i-am scuturat mîna lui Jan-Yves în semn de mulţumire pentru rolul său în timpul ceremoniei şi n-am uitat să-mi iau rămas-bun de la Esmond.

– Vino să stai cu noi la Penmarric, i-am spus. N-ai să uiţi, nu-i aşa? Să nu ne dai uitării cînd ai să te întorci în Scoţia.

– Nu, unchiule Philip, n-am să vă uit. Îţi mulţumesc ţie şi mătuşii Helena şi pentru că mi-aţi încredinţat rolul de paj, şi pentru stiloul de aur oferit în dar.

Era bine crescut, fără să fie exagerat de politicos. Cu cît îl vedeam mai des, cu atît mai mult îmi plăcea şi nu conteneam să mă întreb, aşa cum o făcusem de atîtea ori înainte, cum putuse o femeie ca Mariana să dea naştere unui asemenea fiu. În sfîrşit, ne-am urcat în maşină, am lăsat în urmă mulţimea de nuntaşi şi, o jumătate de oră mai tîrziu, semnam în registrul de la „Metropole"

Am fost conduşi în apartamentul nostru. Mobila era oribilă, ca în oricare alt hotel de talia „Metropole"-ului, dar pe de altă parte, fastul nu mi se părea deplasat pentru o călătorie de nuntă. Cel puţin aveam o vedere frumoasă spre mare. Ne-am schimbat, ea în camera de baie alăturată, eu în dormitor şi, cînd am fost gata, am traversat salonul şi am ieşit pe terasă ca să admir apusul soarelui.

La cină, am evocat serile anterioare petrecute în acelaşi restaurant şi cînd am terminat de mîncat, ne-am făcut plimbarea obişnuită de-a lungul esplanadei. În sfîrşit, după ce ultimele raze de soare au înroşit orizontul şi luna a apărut pe cer, i-am dat de înţeles că venise timpul să mergem la culcare.

– Foarte bine, a spus ea calmă, dar i-am văzut obrajii colorîndu-se uşor şi am ştiut că era emoţionată.

Eu n-aveam nici un fel de emoţie. Doream doar să trec peste acest episod. Perspectiva primei mele nopţi cu ea mă obseda de atîta vreme, că nu mai voiam decît să fac faţă situaţiei cît mai onorabil şi să scap de grijă.

Cînd am ajuns la hotel, i-am şoptit:

– Aş mai fuma o ţigaretă înainte de culcare. De ce nu te duci sus înainte?

Mi-a zîmbit, a încuviinţat şi a intrat repede în holul hotelului. Pentru prima dată de atîtea ore eram singur.

Am aprins o ţigaretă şi m-am îndreptat spre capătul esplanadei, fascinat de spectacolul oferit de razele lunii reflectate de marea întunecată. Marea era calmă, iar eu mă simţeam împăcat cu mine însumi. După ce am terminat de fumat, am strivit chiştocul sub călcîi şi am traversat strada spre hotel. În timp ce urcam scările, auzeam murmurul conversaţiilor şi frînturi de melodii ce răzbăteau din salonul apropiat. Picioarele mele se înfundau în covorul gros şi se mişcau parcă singure, ducîndu-mă spre uşa apartamentului nostru.

Helena se pregătise de culcare. Purta un neglijé vaporos, şi cînd am intrat în cameră i-am văzut imaginea reflectată în oglinda de pe toaletă. Părul bogat şi strălucitor îi cădea pe umeri ca o cascadă, ajungînd pînă aproape de talie. Tocmai voiam să spun cît e de frumoasă cînd s-a întors zîmbitoare spre mine.

– Mă pregăteam să mă demachiez.

M-am aplecat s-o sărut.

– Te machiezi? Nu mi-am dat niciodată seama.

– Un adevărat bărbat! a spus ea cu un zîmbet şi şi-a dus la gură o batistă de olandă ca să-şi şteargă roşul de buze.

În clipa aceea am simţit că reînvie trecutul.

O priveam în neştire. Era un gest atît de simplu, peticul de olandă apăsat pe gura ei, urma roşie rămasă pe batistă, dar dintr-o dată nu mi s-a mai părut deloc simplu. Era complex – şi în acelaşi timp oribil. Camera a dispărut în ceaţă, iar memoria mea, scăpată de sub control, s-a prăbuşit nebuneşte în trecut.

Mă aflam lîngă cadavrul tatălui meu, şi imaginaţia mea făcea ca sîngele să-i curgă din gură aşa cum îi cursese lui Jan-Yves în aceeaşi dimineaţă cînd ne bătusem la mină şi îşi muşcase buza.

Îmi urmăream în oglindă propria buză tăiată după cearta cu Hugh şi mă vedeam apăsînd batista pe gură şi privind sîngele care apărea pe olanda albă.

Eram la nunta Marianei cînd razele de soare trecînd prin vitraliile ferestrei desenaseră o pată stacojie pe gura ei.

Mă aflam în acelaşi timp peste tot – la Penmarric, în mină, la Londra – dar de fiecare dată în altă parte, deoarece cineva plîngea. Auzeam clar hohote joase, aspre, cu sughiţuri. Păreau că nu se mai sfîrşesc. Hohote îngrozitoare, dureroase, sfîşietoare. Am încercat să-mi astup urechile cu degetele; dar continuam să aud plînsetul acela îngrozitor şi, brusc, memoria parcă s-a deschis ca o prăpastie la picioarele mele şi m-am trezit la realitate.

Eram sfîşiat de cele mai cumplite amintiri din viaţa mea, mă întorsesem din mijlocul suferinţei, violenţei şi sîngelui pe care am încercat mereu să le uit. Credeam că n-o să mai fiu nevoit să retrăiesc amintirile acelea, dar greşisem. Timpul se deplasase, ceasul fusese dat înapoi.

Iar ea era acolo...

4

Mă aflam la Brighton împreună cu mama. Mama nu avea pe nimeni să-i ofere protecţie în afară de mine. A apărut tata, s-au certat îngrozitor şi la un moment dat el a luat-o de umeri şi a început s-o scuture brutal. Am încercat să mă lupt cu el, dar eram prea mic ca să-i pot ţine piept. El a luat-o de acolo şi eu am ştiut că o s-o lovească, ştiam bine asta, şi am aşteptat să se întoarcă, dar în tot acest timp el o lovea, iar eu nu puteam face nimic ca să-l opresc. În sfîrşit, s-a întors. Venea încet, foarte încet pe coridor şi am auzit-o bîjbîind ca să nimerească clanţa, ca şi cum nu mai vedea nimic în faţa ochilor. Şi

deodată mi s-a făcut atît de frică încît a trebuit să-mi ascund faţa de teamă să n-o văd desfigurată. Atunci i-am auzit hohotele de plîns. A intrat plîngînd în cameră şi, cînd mi-am adunat puterile ca s-o privesc, am văzut că părul ei lucios era răvăşit, pe gît avea urme ciudate, iar buza îi sîngera. Îşi apăsa o batistă pe gură şi cînd a luat-o deoparte, era murdară şi însîngerată.

– Doamne, oh, Doamne, oh, Hristoase Dumnezeule, ajută-mă, te rog ajută-mă, hohotea ea. Dar Dumnezeu nu a mişcat un deget pentru ea; tatăl meu o lovise pînă cînd o învineţise, iar Dumnezeu a stat acolo şi a privit nepăsător. Nu încape nici o îndoială în privinţa asta. El continua să stea acolo în timp ce mama plîngea şi îi implora ajutorul, iar eu, deşi am încercat, nu am fost în stare să-i aduc mîngîierea. Nu-i puteam opri hohotele de plîns, nu-i puteam alina durerea cumplită. Într-un tîrziu s-a dus la baie şi cînd am auzit apa curgînd, am ştiut că încerca să spele toată suferinţa, dar nu mai era posibil; îi fusese adînc inoculată şi nu mai putea fi ştearsă, iar după nouă luni...

După nouă luni s-a născut Jan-Yves. Eu aveam zece ani. Nu ştiam pe atunci ce înseamnă cuvîntul „viol", dar intuiam al naibii de bine ce se întîmplase la Brighton. Mama mea fusese violată aproape sub nasul meu, iar eu nu-i putusem fi de nici un folos. Nu-i de mirare că m-am simţit atît de vinovat încît am dorit să uit de existenţa Brightonului şi să-mi şterg din minte întregul incident. Mama mea fusese singură pe lume; numai eu aş fi putut să-i ofer protecţie, dar îi permisesem tatălui meu s-o violeze – am stat deoparte în timp ce el îi pricinuia durere – şi, brusc, mi-am dat seama că pasivitatea mea însemna un act de complicitate la vina lui şi asta mă făcea în egală măsură răspunzător pentru îngrozitoarea suferinţă a mamei mele.

5

Cineva striga:

– Philip, Philip, ce s-a întîmplat? Ce este? Philip! Te rog, Philip, spune-mi ce s-a întîmplat!

Helena încerca să mă trezească la realitate. Nu mai eram la Brighton cu mama, dar, într-un fel, nu vedeam nici o deosebire. Aveam impresia că Brighton se transformase în Penzance, iar mama mea devenise...

– E în ordine, i-am răspuns. Totul e în ordine. Dar nu-i spuneam adevărul. Totul mi se părea o imensă greşeală. Începusem să tremur din cap pînă în picioare.

– Philip, dragul meu...

– Mă duc să fac o baie, am spus şi m-am îndreptat clătinîndu-mă spre baia alăturată.

Am închis uşa cu cheia şi m-am rezemat de ea. În cele din urmă am reuşit să vomit. M-am aplecat deasupra chiuvetei şi am vomat ca şi cum aş fi vrut să mă scutur de amintirile mele de la Brighton, dar îmi rămăseseră lipite de creier. Vedeam clar toate detaliile; nici măcar nu trebuia să închid ochii. Imaginile se succedau în memoria mea ca o bandă de film.

M-am luptat din răsputeri să îngrop amintirea. O alungasem în fundul memoriei mele mai bine de douăzeci de ani şi dacă reuşisem cîndva lucrul acesta, trebuia s-o pot face şi de astă dată. Trebuia doar să mă adun, să mă stăpînesc.

În clipa următoare am ridicat capul, m-am uitat în oglinda de deasupra chiuvetei şi m-am privit în ochi.

Brusc, m-a cuprins panica. Eu, care am dispreţuit panica, socotin o manifestare de laşitate – m-am simţit paralizat de frică. Nu mai puteam să mă mişc. Am început să plîng aşa cum plînsese mama la Brighton – trupul mi se scutura de hohote înăbuşite, iar lacrimile pe care nu reuşeam să le opresc îmi ardeau obrajii. Tremuram tot. Cu o mişcare neîndemînatică, am răsucit robinetele de la cadă şi m-am spălat săpunindu-mi fiecare membru, frecîndu-mă cu buretele pe spate şi aruncîndu-mi apă pe faţă ca să alung orice urmă a acelei şocante stări de spirit.

Dar tot n-am reuşit să-mi vin în fire. Am ieşit din cadă şi m-am frecat energic cu prosopul.

Apoi am început să mă rog. Fusesem ateu timp de douăzeci de ani, dar acum simţeam nevoia să mă rog. Ajută-mă, Doamne, te rog.

Lacrimi de neputinţă mi-au împăienjenit ochii. Am încercat să mă spăl pe dinţi, dar nu vedeam ce făceam. Într-un tîrziu mi-am şters lacrimile şi m-am privit din nou în oglindă. Trebuia să-mi vin în fire. În definitiv, în cel mai rău caz, mai rămîneau scuzele. Nu era sfîrşitul lumii. Mă făcusem de rîs în proprii mei ochi, purtîndu-mă atît de ridicol, dar nu aveam martori. Numai eu ştiam că mă lăsasem doborît de panică, că dădusem frîu liber fricii, că plînsesem şi încercasem chiar să mă rog. Nimeni nu va afla ce se întîmplase, în ultimul rînd Helena.

Mi-am legat un prosop în jurul taliei şi, după ce mi-am suflat nasul în pulpana cămăşii murdare, m-am îndreptat spre uşă. Pentru a o deschide şi a trece în camera alăturată, am avut nevoie de mai mult curaj şi de un efort de voinţă incomparabil mai mare decît în oricare situaţie de viaţă prin care trecusem pînă atunci. Timp de trei secunde oribile, nu m-am putut mişca, dar, în cele din urmă, am răsucit butonul de la uşă şi m-am cufundat în coşmarul din camera alăturată.

6

Curînd după ce au apărut zorile şi în cameră a început să se lumineze, m-am sculat şi am început să mă îmbrac. Scosesem din valiză o pereche de pantofi vechi şi mi-i pusesem în picioare cînd Helena m-a strigat din pat:

– Philip!

– Nu pot să dorm, am spus, mă duc să mă plimb.

Nu mi-a răspuns. M-am strecurat afară din cameră, cu cheia în buzunar, şi am coborît în hol. Portarul de noapte moţăia la birou, dar mi-a deschis uşa, iar eu am ieşit în aerul proaspăt al dimineţii şi am traversat în fugă strada, îndreptîndu-mă spre mare. Fără să stau prea mult pe gînduri, am luat-o spre răsărit, am trecut de portul pescăresc unde activitatea era în toi şi am ajuns la plaja de dincolo de calea ferată. Paşii mei, care lăsau urme adînci pe nisip, mă purtau spre Marazion. În lumina crudă a zorilor, St. Michael's Mount se ridica înaintea mea din apele întunecate ale golfului, un castel din basme, un turn de fildeş tot atît de ireal ca şi tortul miresei care se înălţase pe masa mea de nuntă.

M-am aşezat pe nisip şi am urmărit jocurile de lumini pe marea mişcătoare. Am stat aşa multă vreme, hipnotizat de luciul apei, pînă cînd m-a furat somnul. Cînd m-am trezit, tremuram de frig; m-am ridicat şi m-am întors în grabă la Penzance, în căutarea unei cafenele care se deschidea mai devreme pentru pescari, un loc în care să pot bea un ceai fără să mă deranjeze nimeni. Am descoperit un astfel de loc în apropierea portului. Am cerut o ceaşcă de ceai la tejghea şi m-am ascuns într-un colţ ca să-l beau. Timpul se scurgea încet. S-a făcut şapte, şapte şi jumătate; am mai cerut o ceaşcă de ceai ca să cîştig timp, dar în curînd ceasul arăta ora opt fără un sfert.

Nu ştiam ce să fac. Trenul nostru pleca din staţie la nouă treizeci şi convenisem să luăm un mic dejun uşor la ora opt, în cameră. Dar eu n-aş fi vrut să mă întorc la hotel. Nu mă simţeam în stare să dau ochii cu Helena. Panica punea din nou stăpînire pe mine; nu-mi doream decît să mă retrag, să mă ascund, să fiu singur pentru a putea gîndi.

Am rămas cu ochii la ceaşca de ceai. Dacă nu mă întoreeam la hotel? Care era alternativa? Unde puteam să fug, să mă ascund? Totul era absurd. Nu exista alternativă. Trebuia să mă întorc la hotel, să iau micul dejun cu Helena şi să mă urc în trenul de Devon la nouă treizeci. Ce altceva aş fi putut face? Să renunţ la luna de miere după noaptea nunţii? Era absurd! Ce-ar spune lumea? Ce-ar gîndi? Mi-am strîns

pumnii, am închis ochii şi am încercat să-mi pun gîndurile în ordine. În clipa aceea mi se părea extrem de important ca lumea să nu afle ce se întîmplase. Nimic nu era mai important. Gîndul că cineva ar putea şti adevărul mă făcea să transpir din creştet pînă în tălpi. Nimeni nu trebuia să afle. Numai Helena ştia, dar ea n-o să spună nimic. Era prea mîndră ca să dezvăluie cuiva secretul nostru. Toţi ceilalţi vor crede că am petrecut o lună de miere obişnuită. O clipă, mi-a trecut prin minte gîndul că lucrurile s-ar putea schimba la Torquay, dar mi se părea greu de crezut. Nu puteam să prevăd ce se va întîmpla în viitor, dar în situaţia de faţă ştiam că nu sînt în stare să fac dragoste cu nici o femeie, nici măcar cu nevasta mea. Amintirea episodului Brighton va avea nevoie de mai mult de trei săptămîni de lună de miere pentru a dispărea din faţa ochilor mei şi a aluneca înapoi, în colţul cel mai îndepărtat al memoriei.

Am terminat de băut ceaiul şi am ieşit în stradă. Afară ploua mărunt. Cînd am ajuns la „Metropole", mi-am impus să cumpăr un ziar, exact cum aş fi făcut dacă nu s-ar fi întîmplat nimic rău, şi am urcat în apartamentul nostru.

Ea comandase micul dejun care era deja pe masă. Cînd am intrat, am văzut-o şezînd la masa din dreptul ferestrei, cu o ceaşcă de cafea dinainte şi cu privirea pierdută în zare. S-a întors spre mine, dar eu mi-am ferit ochii.

– Iartă-mă pentru întîrziere, am spus prevenitor, aşezîndu-mă în faţa ei şi întinzînd mîna după o felie de pîine prăjită şi marmeladă de portocale. Nu mi-am dat seama cît se făcuse ceasul. M-am plimbat pe plajă spre Marazion.

După o pauză, mi-a spus:

– Trebuie să fii foarte obosit.

– Uneori nu simt nevoia de prea mult somn. Am privit în jur după ceainic, dar nu-l vedeam nicăieri. Ai comandat numai cafea?

– Ah...da, iartă-mă. Nu ştiam că preferi ceai la micul dejun.

– N-are a face. Mi-am turnat nişte cafea, dar am vărsat-o peste marginea ceştii în farfurioară. După o scurtă tăcere, i-am spus cu o voce nesigură: Îmi pare rău pentru noaptea trecută. A fost...

– Te rog... te rog, să nu discutăm despre asta.

– stupid din partea mea. Presupun că am băut prea mult cu o noapte înainte la cîrciumă şi după aia, cu toată şampania de la recepţie...

– Înţeleg. Te rog să nu-ţi faci griji. Totul e în ordine.

– Da, dar eu nu reuşesc să înţeleg... nu-mi pot da seama de ce...

Adevărul este că înţelegeam.

– ... niciodată nu s-a mai întîmplat, înainte...

Partea cea mai stupidă era că nu vedeam rostul minciunii. Nu trebuia să fi spus nimic, dar nu mă puteam opri. Trebuia să acopăr adevărul, aşa că am continuat cu minciunile.

– ... în trecut...

– Te rog, Philip – să nu mai vorbim despre asta. Am înţeles şi, oricum... în fine, cc contează o noaptc? Vor fi destule altele. Te rog să nu-ţi faci griji. Detest să te văd tulburat.

– Nu sînt tulburat. Doar plictisit.

– Atunci nu mai fi... te rog! Fă-o de dragul meu!

– Nu mă pot stăpîni, i-am răspuns. Sînt, şi cu asta basta! Am deschis ziarul, m-am prefăcut că citesc, apoi m-am uitat la ceas. Nu mai avem prea mult timp la dispoziţie. Ar trebui să ne grăbim dacă nu vrem să pierdem trenul.

Am ajuns la timp la gară, ne-am găsit compartimentul rezervat şi ne-am instalat confortabil pentru călătorie. Curînd după ora nouă şi jumătate, părăseam Cornwall-ul îndreptîndu-ne spre est, peste Tamar.

Capitolul nouă

Richard adoptase o atitudine total indiferentă faţă de căsătorie şi faţă de Berengaria. Oricît ar părea de ciudat, firea lui era departe de a fi romantică...

Familia cuceritoare
THOMAS COSTAIN

S-ar putea ca atmosfera feminină din copilărie să fi influenţat şi conturarea altei trăsături de caracter... (El) nu a recunoscut niciodată că ar fi avut o ibovnică.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

În cea de-a treia zi m-am dus la biblioteca publică, am căutat un dicţionar medical şi am încercat să înţeleg ceva din jungla de termeni medicali, dar am ajuns la concluzia că era o pierdere de vreme. Zilele treceau greu. Şi, colac peste pupăză, timpul se stricase şi nu aveam nimic de făcut. Abia aşteptam să mă întorc în Cornwall, la mină, la viaţa pe care o îndrăgisem, dar mi-era prea teamă de părerea celorlalţi dacă m-aş fi întors mai devreme din luna de miere; pe de altă parte, cînd i-am sugerat Helenei că am putea scurta sejurul la Torquay, fusese atît de tulburată că am renunţat să mai insist.

– Te rog, Philip, m-a implorat ea. Te rog să nu faci asta. Dacă nu vrei să stai aici, putem merge în altă parte, ce zici? Nu m-ar deranja deloc. Dar să ne întoarcem aşa, dintr-o dată, la Penmarric – nu, nu, Philip, te rog! Dacă mă iubeşti, nu mă duce înapoi înainte de vreme!

Nu ştiam cine era mai nefericit, ea sau eu. Între noi nu mai exista nici o înşelăciune, nu ne mai prefăceam. Nu mă mai străduiam să o distrez. Îşi petrecea toată ziua citind în intimitatea camerei de hotel, în timp ce eu colindam singur pe străzile şi nisipul ude, iar seara rămînea un timp în salonul hotelului înainte de a se duce la culcare, în vreme ce eu plecam în căutarea unei cîrciumi unde puteam bea în tihnă. Nu mă simţeam în stare să-i vorbesc. Prezenţa ei mă enerva atît de tare

încît abia aşteptam să scap de ea şi să-mi acord cîteva ceasuri de singurătate. Devenisem obsedat de neputinţa mea, cu desăvîrşire incapabil să mă mai gîndesc la altceva. Totul mi se părea misterios şi în acelaşi timp derutant. Helena mă punea într-o situaţie atît de dificilă încît nu mă mai simţeam deloc atras de ea şi la un moment dat chiar m-am întrebat dacă nu cumva vina îi aparţine exclusiv ei; poate că dacă aş fi încercat să schimb partenera nu aş mai fi avut probleme. Era inutil să gonesc acest gînd din minte. Din moment ce se instalase, nu-mi rămînea decît să alung îndoiala. Într-o seară, după cină, am agăţat o prostituată, dar nu numai că n-a fost mai bine, ci, dimpotrivă, mi s-a părut mai rău decît presupusesem – şi după aceea i-am plătit dublu, ca şi cum în felul ăsta aş fi putut şterge umilinţa şi durerea resimţită.

Gîtul mă durea, ochii mă usturau de parcă m-ar fi înţepat mii de ace fierbinţi; aveam senzaţia că mă scăldam în durere. Pînă atunci nu-mi dădusem seama că era posibil să fii atît de nefericit. Mă cuprinsese un dor dureros de casă, dar nu de Penmarric, ci de camera mea de la fermă; tînjeam după mesele plăcute cu mama în bucătăria de la fermă, îmi lipseau galeriile ce duceau departe, sub mare, minereul de cositor pe care-l mărunţeau degetele mele, praful de cositor care-mi înţepa nările. Îmi era dor de prietenii mei, de camarazii mei mineri, de Trevose. Îmi lipseau deopotrivă vorba lor aspră, prietenia şi buna lor dispoziţie. În momentul acela erau de bună seamă la cîrciumă, beau pe îndelete, făceau cîte o pauză pentru cîte o partidă de săgeţi sau de popice. Îi vedeam pe toţi, Willie, Tom, Harry, Dave, Jack, Ray – şi Trevose, întotdeauna Trevose, cu chipul lui urît, trupul vînjos şi mîinile aspre de miner, cu unghiile negre şi rupte. Mi se părea o eternitate de cînd nu mai vorbisem cu Trevose.

L-am întrebat pe funcţionarul de la recepţie:

– Există vreun telefon pe-aici?

– Da, domnule, pe coridor, lîngă sala de biliard.

– Mulţumesc.

Am găsit cabina şi am intrat. După cinci minute, la celălalt capăt al firului l-am auzit pe proprietarul barului din St. Just. I-am vorbit cu un pronunţat accent cornwallez, ca să nu mă recunoască, şi l-am întrebat dacă Trevose se afla la bar.

– Da, e aici. Îl chem imediat.

Am aşteptat cîteva minute şi deodată l-am auzit rostind pe un ton suspicios:

– Alo?

Îmi părea atît de bine să-i aud vocea încît abia dacă-mi mai găseam cuvintele. Totuşi am reuşit să-l întreb:

– Cum merge mina fără mine?

– Iisuse Hristoase! a exclamat de parcă în aceeaşi clipă l-ar fi lovit trăsnetul. Ce dracu' faci la telefonul ăla?

– Mă asigur că prietenii mei nu fac grevă în lipsa mea. Aveam un nod în gît. Lacrimile îmi ardeau ochii. Cum merg treburile?

– Bine! a răspuns el tare, cu tonul celui neobişnuit să se adreseze unui obiect neînsufleţit. Nimic nou.

– Bine.

– Cum e pe-acolo pe unde eşti? a întrebat el cu interes. A plouat mult?

– Prea mult. Sîntem la Torquay, în Devon.

– Torquay? Seamănă cu Penzance?

– Puţin.

– Ce face doamna Castallack?

– Bine. Uite ce e, beţi un rînd în sănătatea mea şi spune-le băieţilor că mă întorc luni la mină. Ai să fii la birt sîmbătă seara cînd mă întorc? Poate ne întîlnim la un pahar.

– Sigur că da. După ce o să-mi beau ceaiul, o să vin la birt la şapte.

– S-ar putea să întîrzii puţin, dar poţi comanda o halbă şi pentru mine dacă ajungi primul.

– Aşa am să fac! Cu bine, fiule, toate cele bune. La revedere.

– Sîmbătă la şapte. Cu bine, Trevose.

Am pus receptorul în furcă, mi-am scotocit buzunarele în căutarea unei batiste, mi-am suflat nasul şi m-am simţit mai bine. Mai rămăseseră patru zile. Patru zile treceau repede şi după asta mă puteam întoarce în Cornwall, la Sennen Garth, la vechea mea viaţă, vechii mei prieteni şi vechile mele obiceiuri.

Abia aşteptam clipa pleecării.

2

Am ajuns la Penmarric într-o sîmbătă după-amiază şi am găsit toţi servitorii aliniaţi ca să ne primească potrivit tradiţiei. Nepoata bucătăresei i-a oferit Helenei un buchet de flori, iar tînărul Medlyn a rostit o cuvîntare. După masa de seară, pe care am luat-o în doi, m-am strecurat pe uşă afară şi m-am dus în sat, unde am băut cu prietenii pînă la ora închiderii. După aceea m-am simţit mult mai bine. Cînd am ajuns acasă, Helena se culcase şi, ca să n-o deranjez, m-am culcat pe sofaua din garderoba mea. A fost singura noapte de cînd mă însurasem cînd am dormit şi eu ca lumea. M-am simţit din nou cel de odinioară cînd m-am trezit a doua zi şi nici nu m-am mai gîndit să mă sustrag convenienţelor, aşa că am condus-o pe Helena la biserica din St. Just, pentru ca ţăranii să aibă satisfacţia de a-i vedea pe stăpînii de la Penmarric închinîndu-se unui Dumnezeu inexistent.

La întoarcerea acasă, am luat micul dejun cu William şi Jan-Yves, care locuia cu William şi cu Charity şi nu făcuse încă planurile pentru construcţia casei. Am bănuit că-şi cheltuise deja banii pe care-i dăduserăm în acest scop şi, cînd l-am luat la întrebări în legătură cu planurile lui de viitor, răspunsurile lui mi s-au părut înspăimîntător de vagi.

În scurt timp a început să mă plictisească; era, neîndoielnic, un băieţoi anost.

Aflată de cealaltă parte a mesei, Helena se interesa de Charity, exprimîndu-şi regretul că nu venise la dejun. Helena nu era deloc snoabă, trebuia să recunosc acest lucru. Ştia cine e Charity şi ce fusese înainte, dar manifesta o atitudine prietenoasă faţă de ea – evident, în anumite limite. N-ar fi invitat-o pe Charity la un dineu – nici măcar la un dejun neoficial, dar avea intenţii bune şi nu o puteam învinovăţi de formalism.

William însă, care era destul de snob, nu socotea nepotrivită menţinerea unei căsătorii morganatice.

– Charity este timidă şi Penmarric îi impune prea mult, a răspuns el pe un ton superficial. Crede-mă, Helena, va trebui să dai dovadă de multă perseverenţă ca s-o convingi să vină aici.

Nu părea să-şi facă probleme în privinţa viitorului. Nici nu dădea semne că ar dori s-o schimbe pe Charity într-un fel sau altul; ori s-o ridice la nivelul lui social, aşa că se complăcea în situaţia dată. Mie mi se părea însă o căsătorie ciudată, căreia nu-i acordam prea multe şanse de supravieţuire.

După plecarea oaspeţilor, m-am dus cu Helena în vizită la mama. M-am simţit bine în orele pe care le-am petrecut cu ea, iar cînd am ajuns la Penmarric, prezenţa Helenei m-a stînjenit mai puţin ca de obicei.

În speranţa că buna mea dispoziţie ar putea influenţa favorabil relaţiile dintre noi, m-am culcat cu ea. Rezultatul a fost la fel de dezastruos. A doua zi dimineaţa mi-am luat inima în dinţi şi m-am dus la St. Just să-l văd pe doctorul Salter.

Mi-a fost greu să-i spun, dar pînă la urmă am reuşit cumva. Toată povestea asta mă obseda în asemenea măsură încît abia izbuteam să-mi păstrez calmul; în cele din urmă am redevenit stăpîn pe mine, aşa că nu şi-a dat seama de tulburarea mea. Îmi plăcea bătrînul Salter. El mă adusese pe lume şi mă simţeam încurajat la gîndul că aveam un doctor de familie care nu cunoştea numai istoricul bolilor mele, dar şi ale întregii familii. După ce m-a ascultat cu bunăvoinţă, s-a comportat de parcă ar fi fost vorba doar de un neajuns trecător şi m-a sfătuit să nu-mi fac griji.

– Se întîmplă deseori în timpul lunii de miere, m-a consolat el voios. Luna de miere este adesea o secvenţă supradimensionată dintr-o căsnicie.

După toată tensiunea dinainte, în momentul în care îţi iei mireasa şi te urci în tren eşti răpus fiziceşte! Sînt sigur că nu ai de ce să-ţi faci griji.

Am început să mă simt mai bine. După ce m-a examinat, s-a îndreptat de spate şi şi-a scos ochelarii.

– Nu-i absolut nimic în neregulă cu tine, a spus el cu emfază. N-ai nici un motiv de îngrijorare, chiar insist să nu-ţi faci probleme. Nu te grăbi. Lasă lucrurile să meargă de la sine. Cu cît te gîndeşti mai mult, cu atît îţi complici situaţia.

Nu-mi găsesc cuvintele ca să descriu starea de uşurare care mă cuprinsese. După atîta sufcrinţă mi se părea minunat să aud pe cineva spunînd că totul va fi în perfectă regulă.

– Apropo, a spus el cu un reflex întîrziat, cînd ai făcut dragoste ultima oară?

Întrebarea m-a lovit în moalele capului.

Mi-am dat seama că nu înţelesese nimic, deşi încercasem să-i spun purul adevăr. În cele din urmă, i-am răspuns evaziv, fără să-l privesc în ochi:

– Nu m-am mai apropiat de altă femeie de cînd am început să-i fac curte soţiei mele.

A rîs, a făcut un comentariu hazliu pe marginea declinului meu de formă şi m-a asigurat că în curînd totul va fi în ordine.

– Şi dacă n-o să fie aşa?

– Mde... a mormăit el, apoi a făcut o pauză pentru a lua în calcul şi această ipoteză. Vino peste două săptămîni dacă tot mai ai dificultăţi şi atunci o să vedem ce e de făcut.

I-am mulţumit, i-am strîns mîna şi m-am îndreptat spre mină. Dar, în locul senzaţiei de uşurare de mai înainte, simţeam o apăsare imensă, care devenise de nesuportat sub rafalele vîntului rece ce sufla dinspre mare.

3

Am revenit după două săptămîni. Surprins să mă vadă din nou, doctorul a abordat problema cu mai multă seriozitate.

– Ar trebui să te supui unui control mai amănunţit, a spus el. La Falmouth există un medic excelent, specializat în astfel de probleme. N-ai vrea să faci un drum pînă la Falmouth?

Am trecut imediat la fapte. Doctorul de la Falmouth era un fost marinar, foarte spiritual, care vorbea fără menajamente. Am avut încredere în el din primul moment, convins că mă va ajuta să-mi rezolv problema, dar mi-a înşelat aşteptările. Am fost la el de mai multe ori,

dar spre final nu mai făcea nimic altceva decît să se rezeme de speteaza scaunului şi să-şi recunoască neputinţa.

– Rezultatele tuturor testelor sînt negative, a spus el pe un ton răspicat. Sub aspect fizic, n-ai nici un fel de probleme.

Eram disperat. Îmi simţeam nervii întinşi la maximum.

– Dar nu înţeleg, trebuie să fie ceva în neregulă cu mine.

– Dacă mai vrei să consulţi un specialist, pot să-ţi dau o recomandare pentru un medic londonez.

– Nu, am încredere în dumneata. Mi-am frămîntat mîinile, neştiind ce să mai fac. Nu înţeleg, a fost tot ce am putut spune. Pur şi simplu nu înţeleg.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

– Uite ce e, a spus el în cele din urmă, cu o blîndeţe surprinzătoare. Te-aş sfătui să te duci la Londra şi să consulţi un doctor pe care-l cunosc, în Harley Street...

– Dar am mai spus, am ripostat eu cu un aer absent. Am încredere în judecata dumitale. Dacă susţii că nu am probleme sub aspect fizic, eu te cred. Nu mai am nevoie de alte opinii.

– Doctorul de care-ţi vorbesc eu nu este specializat în acelaşi domeniu. E psihiatru.

– Un psihiatru! Am simţit că mă lasă nervii la auzul acestei insulte. În mod normal, nu mi-aş fi pierdut cumpătul atît de repede. Un psihiatru! Nu, mulţumesc, nici nu vreau să aud de asta – n-am de gînd să-i plătesc unui şarlatan de vreme ce sînt tot atît de sănătos ca şi dumneata! Dacă crezi în mod serios...

– Dumneata eşti cel care trebuie să chibzuiască bine lucrurile, domnule Castallack.

S-a făcut din nou tăcere. După un moment, s-a aplecat şi a început să vorbească repede, cu o voce ascuţită şi tăioasă:

– Ascultă-mă, omule! Nu te repezi! Eşti un bărbat inteligent de treizeci şi doi de ani, cu care se poate discuta deschis. Nu te aştepta să-ţi spun că nu e nimic în neregulă cu dumneata, pentru că este. E o disfuncţie pe care cu n-o pot vindeca – nici nu ştiu prea multe despre chestia asta. De aceea te sfătuiesc să consulţi un specialist. Nu-ţi dai seama că e logic şi simplu să procedezi aşa? Eu ţi-am demonstrat că din punct de vedere fizic nu există nici o anomalie. Asta e foarte bine, dar n-o să modifice cu nimic relaţiile cu soţia dumitale, nu-i aşa? Nu-ţi rezolvă problema – oricare ar putea fi – şi să ştii că ai într-adevăr o problemă. Dintr-un motiv oarecare ţi s-a blocat mintea şi asta te împiedică să stabileşti o relaţie sexuală normală. Nu ştiu care este motivul. Poate că tu îl ştii. Sau poate nu. N-ar fi exclus să ai un început de bănuială, dar sînt convins că nu-ţi dai seama cît este de intens

blocajul sau cum îl poţi înlătura. Ai nevoie de ajutor, dar eu nu ţi-l pot da, fiindcă n-am calificarea necesară. Aşadar, ascultă-mi sfatul şi du-te la Londra să-l vezi pe specialistul ăla, căci numai el poate descoperi care e problema ta, oricare ar fi ea, şi te va ajuta s-o depăşeşti.

Am tăcut iar amîndoi; de astă dată nu mai găseam insultătoare sugestia lui, deşi încă nu voiam să admit că soluţia pe care mi-o propunea era corectă sau necesară. Ştiam unde se afla rădăcina răului. Era vorba de amintirea scenei de la Brighton. Nu aveam nevoie de un psihiatru ca să-mi confirme incapacitatea de a disocia sexul de violenţă şi suferinţă şi nu vedeam ce leac ar fi putut să-mi ofere, de vreme ce singurul leac posibil îl constituia voinţa mea de a-mi învinge aversiunea.

În momentul acela mi-a venit în minte noaptea de la „Metropole" Voinţa nu mi-a fost de mare ajutor atunci. Dacă era necesar numai un efort de voinţă pentru a mă vindeca, n-aş mai fi stat acolo, în camera din Falmouth.

– Credeţi că un psihiatru m-ar putea ajuta să-mi rezolv problema? am întrebat eu rostind rar cuvintele.

– Nu ştiu, dar cel puţin ai o şansă. De ce nu vrei să faci o încercare?

M-am gîndit la Helena. Nu voiam să se simtă nefericită. M-am gîndit la fiul pe care-l doream. Imaginea ademenitoare a lui Esmond mi-a fluturat prin faţa ochilor.

– În regulă, am spus eu brusc. N-am nimic de pierdut. Cine este acest psihiatru şi cum trebuie să procedez ca să-i solicit o consultaţie?

4

Aşadar, nu există un alt motiv care să explice incapacitatea mea de a face dragoste cu soţia mea, i-am spus psihiatrului. Mi se părea ciudat cît de uşor îmi veneau vorbele pe buze. Nu prea intervenea în discuţie, aşa că eu trebuia să umplu tăcerea. Îmi imaginasem că o să mă asalteze cu întrebări, dar n-a fost deloc aşa. N-am putut să fac dragoste cu ea fiindcă îndată ce şi-a şters rujul de pe buze mi-am adus aminte de coşmarul trăit la Brighton. Cred că este de înţeles, nu-i aşa? Eu asociam sexul cu suferinţele mamei mele. Nu puteam să fac dragoste cu soţia mea întrucît ideea de sex mă lăsa rece în loc să mă excite.

Am privit în jur. Era linişte şi pace. O plantă se revărsa dintr-un vas din colţ, luminată de razele piezişe ce se strecurau printre jaluzele.

– După acest prim insucces, am continuat eu, formulînd cu atenţie frazele, am fost inhibat mai puţin de amintirile de la Brighton – deşi nu dispăruseră – cît de teama de a nu da din nou greş. Fiecare eşec avea darul să mă inhibe şi mai mult. Este logic, nu-i aşa?

A încuviinţat în tăcere. Era un omuleţ cu ochi trişti, întunecaţi şi o mustaţă mică, pe oală. Mă întrebam ce gîndea despre mine, cu toate că bănuiam diagnosticul nerostit care se ascundea îndărătul tăcerii lui. M-am hotărît să-l provoc.

– Vă închipuiţi probabil că aş fi îndrăgostit de mama mea, am ricanat eu. Nu asta e premisa de la care pornesc toţi discipolii lui Freud? Am citit zilele trecute despre Freud în enciclopedie.

N-a răspuns nimic, doar a schiţat un zîmbet politicos.

– Nici prin minte nu mi-au trecut asemenea prostii, am continuat. Mama şi cu mine sîntem foarte apropiaţi şi nu mi-e ruşine să recunosc lucrul ăsta, dar ea nu exercită nici o influenţă asupra stilului meu de viaţă. Întotdeauna mi-am văzut de drumul meu şi nu am stat agăţat de fustele ei. Este perfect adevărat că ne împăcăm bine, dar dacă situaţia ei ar fi fost alta, probabil că nu mi-aş fi petrecut toţi anii aceia la fermă împreună cu ea. Mi-aş fi construit o casă undeva sau aş fi împărţit camera cu un tînăr de vîrsta mea, aşa cum se face la şcoală sau la universitate. Mi-a plăcut să trăiesc la fermă şi m-am simţit bine în compania mamei, deşi, ca să fiu sincer, toate femeile de-acolo m-au cam plictisit – mama, străbunica ei, servitoarele din casă... Totuşi, n-am motive să mă plîng. Dintotdeauna am fost înconjurat de prieteni de acelaşi sex cu mine şi, ori de cîte ori nu eram la fermă, mă aflam în compania bărbaţilor. Dar, vedeţi, n-aş fi putut s-o las pe mama singură la fermă. Nu mă avea decît pe mine ca să-i port de grijă. Fraţii şi surorile mele erau prea absorbiţi de problemele lor, iar tatăl meu îşi neglijase obligaţiile faţă de ea, aşa că mie îmi revenea sarcina de a-i ţine locul. Vreau să spun că n-aş fi putut s-o părăsesc, nu-i aşa? N-ar fi fost drept şi, oricum, nu voiam s-o las de izbelişte. După cum v-am mai spus, mi-a plăcut să trăiesc la fermă, deşi cultivarea pămîntului şi creşterea vitelor nu au însemnat prea mult pentru mine în comparaţie cu viaţa din mină.

Ce m-a atras spre minerit? N-aş putea spune. Bănuiesc că sînt un miner înnăscut. Dintotdeauna am nesocotit convenţiile. Tatăl meu a încercat să mă modeleze după un tipar tradiţional – ştiţi ce vreau să spun – şcoli particulare, cercuri aristocratice şi aşa mai departe – dar pe mine nu mă tenta nimic din toate astea. El şi clasa lui socială! Le respingeam instinctiv numai la gîndul că au făcut-o pe mama atît de nefericită. Am părăsit şcoala particulară de îndată ce am împlinit vîrsta majoratului şi m-am dus să trăiesc printre mineri. Tatăl meu s-a înfuriat cumplit, dar nu avea nici o putere asupra mea. A încercat să ţină mina închisă, dar eu am reuşit s-o redeschid. L-am înfruntat de multe ori în numele acestei mine. Mina a însemnat enorm pentru mine. Cred că dumneavoastră, care sînteţi străin de locurile acelea, vă e greu să înţele-

geţi magia pe care o exercită minele cornwalleze. Este ca şi cum mincle ar fi însufleţite – uneori par să trăiască şi să respire ca oamenii. O mulţime de mine cornwalleze poartă nume de femei – Wheal Mary Anne, Wheal Margery, Wheal Harriet – pentru că minerilor le place să creadă că minele au o personalitate distinctă. Mina mea se numeşte Sennen Garth. Nimeni nu ştie de unde-i vine acest nume, se cunoaşte doar faptul că Sennen este numele celui mai apropiat sat pescăresc, situat dincolo de St. Just. Mina următoare poartă denumirea King Walloe deoarece, cîndva, era atît de bogată încît putea asigura unui rege o viaţă de lux... cel puţin aşa se spune. Dar King Walloe e moartă acum. Tatăl meu ar fi vrut ca şi Sennen Garth să fie menţinută în aceeaşi stare, dar eu am readus-o la viaţă, am pus-o din nou pe picioare...

Este cald acolo, în mină. Uneori te simţi ca-n iad. Umezeala şi întunericul transformă munca minerului într-o adevărată aventură. Da, cred că există şi pericole, dar eu sînt grijuliu – numai un miner prost îşi asumă riscuri inutile – şi ştiu că nu voi muri acolo. Nu-mi este niciodată frică de mina mea. Cînd sînt acolo, mă simt la adăpost de griji. Afară, la suprafaţă, am întotdeauna o sumedenie de probleme, însă cînd cobor în mină, toate dispar ca prin farmec. Nu ştiu dacă mă puteţi înţelege.

Tatăl meu nu a înţeles. Am fost întotdeauna la cuţite. Poate pentru că aveam acelaşi temperament – ştiu şi eu? Cert este că s-a dovedit un soţ mizerabil pentru mama şi un tată execrabil pentru mine. Poate că nu a vrut să ajungă aici. Poate că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat, dar cum asta este opinia mea, nu cred că am să mi-o schimb prea curînd. Am suferit foarte tare la moartea lui şi m-am simţit în mare măsură vinovat, pentru că ne certasem violent cu puţin timp înainte. Dar, ca să fiu sincer, nu mi-a fost de prea mare ajutor pe parcursul întregii sale existenţe şi, sigur, nu i-a fost nici mamei. Îmi amintesc cum, chiar înainte de a se separa, o lăsa adesea singură la Penmarric. Nu e de mirare că s-a întors spre mine ca să-i ţin companie!

Da, am fost favoritul ei. Şi ce-i cu asta? Eram cel mai bun dintre toţi, aşa că e de înţeles că m-a preferat pe mine celorlalţi fraţi. Nici unul dintre ei nu ar fi putut s-o ajute aşa cum am făcut-o eu şi avea nevoie de sprijinul cuiva în zilele acelea cînd... în fine, în zilele de care îmi amintesc. Da, de cînd mă ştiu, am avut grijă de mama şi i-am ţinut companie şi, pe măsura trecerii timpului, devenea imperios necesar să ţin locul tatălui meu alături de ea şi să-mi iau rolul în serios. La dracu'! Ce altceva puteam face? Era de datoria mea, nu-i aşa? Mama mea era singură pe lume şi nu mă avea decît pe mine ca să-i port de grijă. Nu-mi rămînea decît să-i iau locul lui! Fir-ar să fie, voiam chiar să-i iau locul. Simţeam că mă îmbolnăvesc cînd o vedeam nefericită,

aşa că nu-mi doream decît să-i port de grijă, pentru ca nimeni să n-o mai facă să sufere. Vedeţi, era o femeie frumoasă, înzestrată cu calităţi excepţionale, şi mi se părea nedrept ca ea să se chinuie atît de tare. Nu puteam să suport s-o văd nefericită.

L-am privit. Dintr-o dată simţeam nevoia să mă fac înţeles.

– Vă daţi şi dumneavoastră seama, nu-i aşa? am reluat eu. Pur şi simplu nu suportam s-o văd suferind. Asta a fost, de fapt, totul.

5

Spre surprinderea mea, psihiatrul nu a părut să acorde prea multă importanţă scenei de la Brighton. S-a declarat totuşi de acord că am asistat la o scenă neplăcută, dar cînd am încercat să-l conving de corelaţia dintre suferinţa mamei la Brighton şi impotenţa mea actuală, a rămas enervant de sceptic.

– Dacă Brighton nu este important, l-am întrebat eu, hotărît să-i aflu părerea, de ce se interpune între noi ori de cîte ori încerc să fac dragoste cu soţia mea?

– Parcă spuneai că nu se întîmplă mereu la fel. Asta s-a petrecut doar prima dată... şi-a consultat notele... deşi, ulterior ai conştientizat amintirea.

– Da, dar...

– Scena de la Brighton are, desigur importanţa ei, m-a întrerupt doctorul, eu n-am spus că este nesemnificativă. Dar, după părerea mea, domnule Castallack, scena de la Brighton este mai mult un simptom – un simptom al unei nepotriviri mult mai profunde. Probabil că l-am privit neîncrezător, fiindcă a adăugat: S-o examinăm din următorul punct de vedere: în mintea dumitale s-a înrădăcinat un ordin care îţi interzice să întreţii relaţii sexuale cu o femeie. Dumneata nu eşti conştient de acest ordin, dar el există şi-ţi trimite semnale pe care nu le poţi ignora. La început, cînd s-a pus problema stabilirii unei relaţii intime cu soţia dumitale, ordinul şi-a trimis imediat semnalele ca să te oprească – iar semnalul, în acest caz, era vechea amintire de la Brighton. Un semnal drastic, dar şi un eveniment drastic, nu crezi? Pentru prima oară în viaţa dumitale ai fost forţat să stabileşti o relaţie sexuală. Nu puteai să scapi de ea. Era inevitabilă! Aşa că semnalul trebuia să fie suficient de puternic încît să te oprească la un pas de prăpastie, ca să zic aşa – şi a reuşit.

Mi-a zîmbit cu un aer melancolic şi a clătinat din cap.

– Nu există un remediu rapid, domnule Castallack. Nu seamănă cu o durere de cap, de care poţi scăpa înghiţind două tablete. O să încerc să-ţi dau o mînă de ajutor, dar pentru asta trebuie să te văd de mai multe ori înainte de a apărea vreo îmbunătăţire sensibilă. E nevoie

să vorbeşti cu mine mult mai mult timp, mai ales despre copilărie şi despre primii ani de viaţă. Mi-ai făcut o admirabilă prezentare a părinţilor dumitale şi a mediului în care ai trăit, dar trebuie să-mi dai mai multe detalii ca să te pot ajuta atît de mult pe cît aş dori.

L-am privit cuprins de panică.

– Dar asta nu-i posibil! am exclamat eu furios. Am munca mea în Cornwall, afacerile mele comerciale! Nu pot veni în fiecare săptămînă la Londra ca să stau de vorbă cu dumneata. Dumnezeule, Penzance este la circa trei sute de mile depărtare de Londra! Gîndiţi-vă cîte ore îmi trebuie ca să ajung pînă aici.

Trebuie să recunosc că avea un aer tot atît de speriat ca şi mine.

– Ar fi necesar să te văd cel puţin o dată pe săptămînă, a precizat el. La început aş prefera chiar să vii de două ori pe săptămînă. Nu există nici o posibilitate să stai o vreme la Londra?

– Nici una. Nu pot părăsi Cornwall-ul.

A oftat adînc, dar n-a scos un cuvînt.

– Imposibil, domnule, am spus apoi pe un ton tăios, trebuie să existe şi altă cale! De ce e nevoie să ne vedem atît de des? Nu-mi puteţi pune pe loc un diagnostic şi să-mi explicaţi despre ce e vorba?

– Trebuie să descoperi singur adevărul, s-a mărginit el să-mi spună. S-ar putea să-ţi ia mult timp. Dacă ţi-aş vorbi acum în termeni abstracţi, nu numai că m-ai privi cu neîncredere, dar nici nu ai putea să faci vreo legătură cu situaţia ta de fapt.

– Atunci nu există nici o soluţie, am spus fără ezitare. Eu nu pot sta la Londra şi dumneata n-ai cum să mă ajuţi dacă plec în Cornwall.

– Nu cumva nu vrei să vezi o soluţie, domnule Castallack?

Am încercat să-mi păstrez calmul.

– Bineînţeles că aş vrea să rezolv problema, am spus cu răceală, dar recunosc că nu ştiu cum să procedez. Poate aveţi vreo sugestie în această privinţă.

A ezitat cîteva clipe.

– Ai putea încerca să-ţi notezi totul, a spus cu o oarecare reţinere. Aşterne pe hîrtie povestea vieţii dumitale – o descriere cît mai amănunţită posibil – şi trimite-mi-o prin poştă. Am s-o studiez cu atenţie, şi cînd vei reveni la Londra, dă-mi de ştire ca să-ţi fixez o întrevedere. Cred că este cel mai bun compromis pe care ţi-l pot propune.

– Dar nu sînt un scriitor! L-am privit furios. Nu mă pricep la scris.

– Eşti un bărbat instruit, poţi silabisi cuvintele şi forma propoziţii. Încearcă.

– Dar eu...

– Crede-mă, domnule Castallack, este cel mai bun compromis pe care ţi-l pot propune, m-a întrerupt el politicos.

După aceea n-am mai putut spune nimic alteeva decît „mulţumesc" şi „bună ziua".

Am fost tentat să includ episodul acesta în capitolul „experienţă", cum ar fi spus Alice, şi să dau uitării vizita la Londra, dar nu am făcut-o. Situaţia mi se părea atît de disperată, încît mă agăţam şi de un fir de pai, aşa că, de îndată ce m-am întors la Penmarric, m-am închis în biroul tatii, unde am găsit hîrtie şi cerneală şi am început să scriu.

Partea ciudată este că mi-a făcut plăcere noua mea îndeletnicire. Poatc că nici nu-mi era atît de străină, avînd în vedere faptul că tatăl meu fusese scriitor, iar mama mea ţinuse un jurnal atît de voluminos încît, prin comparaţie, jurnalul reginei Victoria părea un calendar de perete. La început am făcut doar scurte însemnări, pe care le-am aşternut pe hîrtie la întîmplare, dar cu timpul am devenit mai coerent, iar acum – peste ani – constat că-mi pot tipări scrierile, ordonînd cele mai importante părţi într-un tot unitar. Nu, n-am trimis psihiatrului manuscrisul, aşa cum îmi ceruse. Nu, nu l-am mai văzut niciodată pe psihiatru. De ce? Pentru că nu terminasem de scris povestea vieţii mele cînd am găsit explicaţia neajunsurilor mele şi, din moment ce mă împăcasem cu soarta, nu mai aveam nevoie de sfatul psihiatrului. Asta fiindcă după şase luni am ajuns la o înţelegere cu mine însumi.

După şase luni de chinuri provocate de jena faţă de nevasta mea, m-am întrebat: ce pot face ca să fiu fericit? Ce pot face ca să pun capăt acestei situaţii nefericite? Iar răspunsul a fost surprinzător de simplu. Nu-mi rămînea decît să recunosc adevărul. Trebuia să-mi admit eşecul, să-l privesc în faţă şi să mă hotărăsc să trăiesc cu el. Era greu, desigur, dar mi-am impus să accept starea de fapt.

Nu o iubeam pe soţia mea. Îmi displăcea postura de soţ. Nici măcar nu voiam să devin tată, deşi mi-aş fi dorit un moştenitor pentru Sennen Garth. Şi mai puţin ca orice mă atrăgea perspectiva unei existenţe convenţionale ca stăpîn al Penmarric-ului. Evident, trebuia să locuiesc acolo cu Helena – nu aveam altă soluţie – dar am decis că nici Penmarric, nici Helena n-or să mă împiedice să duc felul de viaţă care mă făcea fericit. În definitiv, nu era nimic rău în faptul că mă simţeam bine la mină, luam masa mai des cu mama mea la fermă, petreceam mai mult timp explorînd stîncile cu Trevose, duminica după-amiază, cînd era timp frumos. Am devenit mai hotărît ca oricînd să-mi trăiesc viaţa după bunul meu plac, fără să ţin seama de canoanele impuse de societate. Să nu mai aud de doctor! Să nu mai văd psihiatri! Mă plictisea şi Helena, deşi am încercat mereu să fiu cît mai bun cu ea; ştiam că o făcusem nefericită şi nu eram atît de inuman încît să nu mă simt vinovat de eşecul căsniciei noastre.

Am pornit pe drumul meu.

Cu toate astea, îmi dădeam seama că greşeam. Ştiam că, ignorînd-o, o tratam cu cruzime pe soţia mea şi ştiam că îmi distrug căsnicia, pretinzînd că nu exista, dar pe vremea aceea doream atît de tare să mă întorc la vechea stare de lucruri încît nu mai aveam putere să fac eforturi pentru a-i rezista. Am început să mă bucur din nou de viaţă cu prudenţă, dar, fără să-mi dau seama, mă bucuram de o viaţă care nu-mi mai aparţinea.

Deoarece într-o perspectivă nu prea îndepărtată se prefigurau sfîrşitul lumii şi încheierea socotelilor. Eram în 1928. Îmi mai rămăseseră doi ani, deşi pe atunci încă nu ştiam acest lucru – desigur, nu doi ani de viaţă propriu-zisă, altfel n-aş fi fost aici ca să înregistrez povestea, ci doi ani de existenţă pe parcursul cărora am încercat să descopăr raţiunea mea de a fi. Din fericire, nu puteam scruta viitorul.

Familia nu părea să-şi dea seama de eşecul căsniciei mele, deşi îi spusesem Helenei că avea libertatea să solicite divorţul oricînd ar fi dorit şi să-şi refacă viaţa alături de altcineva. Cu toate acestea, nu m-a părăsit şi soluţia divorţului a fost amînată. Ce-i drept, căsătoria putea fi anulată, dar eu m-aş fi opus acestei soluţii şi nici Helena nu a sugerat-o niciodată. Avea şi ea mîndria ei şi în curînd am constatat că se străduia, la rîndul său, să salveze aparenţele, de parcă n-ar fi fost nimic în neregulă în mariajul nostru. O singură dată a fost pe punctul să-şi trădeze adevăratele sentimente, şi asta s-a întîmplat în ziua în care Jeanne s-a măritat cu Gerald, la trei luni după nunta noastră. Amîndoi părcau că plutesc în al nouălea cer, doar Helena şi-a pierdut cumpătul şi a izbucnit în plîns. Nimănui nu i s-a părut ciudat, fiindcă se ştia că femeile obişnuiesc să plîngă la nunţi, dar cu sînt convins că Helena n-ar fi vărsat lacrimi amare dacă nu s-ar fi gîndit că propriul ei soţ nu era cu nimic mai bun decît fratele ei invalid...

Nu au plecat în călătorie de nuntă pentru că Gerald nu se simţea suficient de bine pentru a suporta un drum atît de obositor, aşa că, după căsătoria lor, Helena a început să-şi petreacă mai tot timpul la Polzillan House. Uneori mă întrebam chiar dacă nu stătea prea mult acolo, dar eram sigur că, în naivitatea ei, Jeanne nu ar fi bănuit natura relaţiilor dintre mine şi Helena.

Nimeni nu-şi dăduse seama cum stau lucrurile.

Pe William îl vedeam rar, cu ocazia întîlnirilor periodice pentru a discuta problemele administrative ale domeniului, iar Jan-Yves era prea absorbit de propriile afaceri ca să se intereseze de persoana mea. Casa lui tot nu se construise, astfel că nu mai avea un cămin propriu de cînd mă mutasem la Penmarric, însă de Crăciun ne-a luat prin surprindere în clipa în care ne-a comunicat intenţia sa de a se căsători cu

Felicity Carnforth. Felicity era o fată bătrînă extrem de inimoasă, pe care o invitasem la prima mea petrecere după ce devenisem stăpîn la Penmarric. Avea şase ani mai mult decît Jan-Yves şi semăna extraordinar cu dosul unui vagon de tramvai.

– Presupun că nu faci nici un secret din faptul că te însori cu ea pentru bani, i-am spus eu încercînd să-mi ascund disprețul.

– Nici unul, a răspuns el voios. Felicity susţine că este o idee nemaipomenită, iar eu înclin să-i dau dreptate. De fapt, chiar ne înţelegem foarte bine. N-o fi frumoasă, dar e amuzantă, rezonabilă şi înzestrată cu un pronunţat simţ al umorului. Nu văd de ce n-am fi fericiţi aşa cum eşti tu cu Helena.

Nu mai aveam ce comenta, mai ales că riscam să alunec pe un teren periculos, drept care i-am făcut urările de rigoare şi am abandonat subiectul. Mama a primit vestea logodnei cu sentimente amestecate. Firea ei romanţioasă accepta cu greu ideea că Jan-Yves nu este îndrăgostit de logodnica lui, dar bunul simţ îi spunea că reprezintă o partidă bună pentru el nu numai din punct de vedere material, dar şi social. În cele din urmă le-a dat binecuvîntarea şi a început să se gîndească la toaletele pe care avea să le poarte la nunta programată în perioada sărbătorilor de Paşti.

Din fericire, mama era ultima persoană care ar fi bănuit cum stau lucrurile între Helena şi mine.

Venea des în vizită la noi pentru că o îndrăgise foarte tare pe Helena. Dacă mă gîndesc bine, atitudinea ei faţă de Helena nici nu suporta comparaţie cu aceea adoptată faţă de cealaltă noră. Pe măsura trecerii timpului, relaţiile dintre mama şi Rebecca, în loc să se îmbunătăţească, deveneau tot mai încordate.

– Este atît de comună! exclama mama dezgustată. Deborah ar trebui crescută ca o lady şi trimisă la o şcoală de fete de familie, ca să scape de mediul ăsta rural, nepotrivit pentru ea, dar pe Rebecca n-o interesează nimic din toate astea. Iar Jonas, dacă e lăsat nesupravegheat, o să ajungă un tînăr exponent al clasei muncitoare. Ce tragedie că Hugh a murit aşa de devreme! S-ar fi îngrijit mult mai bine de copiii lui şi şi-ar fi disciplinat şi nevasta... Nu m-ar surprinde dacă şi moralitatea ei ar lăsa de dorit. Mama ei, Clarissa Penmar, a fost o femeie foarte imorală şi, în general, defectele astea se moştenesc.

Aşadar, mama s-a întors uşurată de la Rebecca spre Helena şi nu a scos nici o vorbă împotriva ei pînă în iulie, cînd s-a împlinit un an de la căsătoria noastră.

– Sper că Helena îşi doreşte copii? m-a întrebat mama îngrijorată. Cred că nu-şi ia măsuri de precauţie ca să nu rămînă însărcinată?

– Nu.

– Vai de mine, să sperăm că aşa stau lucrurile... E adevărat că este foarte subţire. Uneori, femeile cu conformaţia ei concep greu şi au probleme la naştere, cel puţin aşa susţinea Griselda.

– Doamne, mamă, dă-i o şansă bietei fete! Sîntem căsătoriţi abia de un an!

– Da, ştiu, dar la aniversarea primului an de căsnicie eu îl aveam deja pe Stephen...

Am liniştit-o, am schimbat subiectul, iar cînd am simţit că încep şi eu să mă enervez, mi-am spus că nu are nici o importanţă, că nimic nu mai conta atîta vreme cît nu descoperea adevărul.

Esmond şi-a anunţat sosirea şi a petrecut la noi o lună, în perioada de vară. M-am simţit minunat în compania lui. Am călărit peste turbării, am explorat coasta şi, la dorinţa lui, l-am dus în mină şi i-am dat toate explicaţiile cerute. Venise singur la Penmarric, pentru că Mariana era implicată într-un proces de divorţ în lumea-bună şi nu voia ca Esmond să fie prin preajmă cînd vor avea loc înfăţişările. Ea nu era citată în proces, dar nu încăpea îndoială că fusese implicată într-un scandal de proporţii, iar ziarele pe care m-am străduit să i le ascund mamei mi-au întărit convingerea că Mariana dobîndise o oarecare notorietate în cercurile londoneze.

Cu Esmond n-am vorbit despre Mariana, ci am discutat pe tema călăriei, a minerităului, a ţinuturilor cornwalleze în general şi m-am simţit atît de bine cu el pe toată durata şederii sale, încît am fost foarte amărît cînd a sosit clipa despărţirii. După plecarea lui m-a copleşit singurătatea şi în perioada aceea atît de pustie din viaţa mea mi-am îndreptat paşii către Alun Trevose.

Capitolul zece

Richard era bănuit de sodomie... Nu încăpea nici o îndoială că îi plăceau bărbaţii, mai ales *trouvère*-ii din nordul Franţei; deşi ocupau o poziţie socială inferioară, aceşti artişti putcau fi văzuţi în permanenţă în compania lui.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

Cruciada lui Richard I ţine de domeniul istoriei universale... Dar el a socotit de cuviinţă să-şi retragă trupele şi să abandoneze pentru totdeauna speranţa de a recuceri Oraşul Sfînt (după) ultimul episod al acestei costisitoare aventuri.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
.A.L. POOLE

1

E adevărat că Trevose fusese întotdeauna acolo. Nu-l descoperisem peste napte. Multă vreme mi-a fost cel mai bun prieten, iar amiciţia noastră începuse cînd aveam doar douăzeci de ani şi eram un novice în treburile minei. Cei zece ani care ne despărţeau nu ni s-au părut însă niciodată că atîrnă prea greu în balanţă. Atunci cînd ne-am cunoscut eram un tînăr visător care-şi închipuia că tot ce atinge se va transforma în cositor dacă îşi dădea puţină osteneală. Acum mă schimbasem. Ştiam ce înseamnă eşecul repetat, oricît de mult m-aş fi străduit să reuşesc. Nu mă mai credeam invincibil. Eram dezamăgit, ajunsesem cinic şi însingurat şi, cu cît deveneam mai conştient de izolarea mea, cu atît doream mai mult să mă pot destăinui cuiva. Nu aveam însă pe nimeni demn de încredere în afară de Trevose, cel mai bun prieten al meu; dar şi pentru urechile lui, necazurile mele erau prea personale. Am continuat să-mi port crucea în tăcere, dar, cu timpul, pe măsură ce lunile se scurgeau una după alta, am reuşit să-l implic în secretele mele.

Nu-i vorbisem niciodată despre Helena şi nu-i povestisem nimic despre căsnicia mea. Îi căutam compania duminicile, beam cu el în

cîrciumă pînă noaptea tîrziu, îl invitam la cină la Penmarric ori de cîte ori Helena se afla la Polzillan House. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că ghicise întregul adevăr, dar tot nu vorbeam despre asta; niciodată, în discuţiile cu el, nu m-am referit la căsnicia mea şi nu i-am dat de înţeles cum stăteau lucrurile între mine şi Helena. Dar ştiam că intuise adevărul şi aşteptam să facă el prima mişcare şi să mă îndemne la confesiuni.

În vara anului 1929 a trecut la fapte. Ne plimbam într-o duminică dimineaţa de-a lungul falezei, în vreme ce toţi ceilalţi se aflau la biserică şi deodată m-a întrebat fără înconjur:

– Ce s-a întîmplat între tine şi nevastă-ta?

Dinspre nord sufla uşor briza mării. Auzeam cum se sparg în depărtare valurile de piciorul stîncilor şi simţeam cum ierburile mi se agaţă de pantaloni pe cînd urcam pe poteca ce ducea spre Zennor.

– Am vrut întotdeauna să ştiu, dar nu te-am întrebat ca să nu par indiscret. Oricum nu era treaba mea, a adăugat el.

După un moment de tăcere, i-am spus:

– Nu vreau să ştie nimeni de asta.

– Mi se pare firesc.

Soarele strălucea pe cerul fără nori, reflectîndu-se în apa translucidă a mării, care avea culoarea ochilor Helenei în jurul stîncilor ce o străpungeau de-a lungul coastei.

– A fost o greşeală din partea mea să mă căsătoresc, am spus în cele din urmă.

– Ţi-am spus eu, mi-a continuat el gîndul, şi accentul colonial antipatic se estompă, apropiindu-se de cel cornwallez, iar vocea îi vibră de emoţie. Recunoşti?

– Da, mi-ai spus.

Am continuat să mergem pînă la cărarea ce ducea la Gurnard's Head. Stîncile negre păreau că se prăbuşesc direct în mare, iar spuma valurilor se vedea pînă în depărtare.

– Oamenii nu seamănă între ei, a murmurat Trevose. Unii se învîrtesc în jurul femeilor, alţii nu. E normal să nu fie toţi la fel.

– Da.

– Tu eşti ca mine. Eu ştiam ce ţi se potriveşte ţie, mai bine chiar decît tine. Trebuia să-mi fi dat ascultare.

Am rîs de el, tachinîndu-l pentru seriozitatea tonului pe care-l abordase dintr-un motiv pe care nu-l înţelegeam.

– Şi ce m-ai fi sfătuit dacă te-aş fi întrebat?

– Să nu te însori.

– Doar atît?

– Doar atît.

– Statutul de holtei nu este întotdeauna de invidiat.

– Sînt holtei şi holtei, a spus Trevose, întorcînd privirea spre mare. Departe, la orizont, se vedea un vapor minuscul, ca o jucărie ce plutea în imensitatea Oceanului Atlantic. Există destule distracţii dacă ştii unde să le cauţi. În sezonul de vară, St. Ives îţi poate oferi asemenea distracţii. Eu mă duc acolo din cînd în cînd. Îl prefer faţă de Penzance. Penzance este o localitate destul de plicticoasă.

– Nu ştiam că te-ai mişcat de-aici!

– Nu dau nimănui raportul asupra actelor mele. Rămăsese cu ochii aţintiţi asupra vaporului, ţinîndu-şi mîinile în buzunare. Nu mă duc prea des. Numai din cînd în cînd, în cîte o sîmbătă seara.

– Şi cum ajungi acolo?

– Fac autostopul. Dar mai e şi un autobuz.

– Şi rămîi acolo peste noapte?

– De obicei nu prea am de ales. N-am cu ce să mă întorc acasă noaptea, tîrziu. Dar asta nu mă deranjează, găsesc întotdeauna un pat liber pe undeva. Îşi frecă nasul cu un aer absent. Ce-ar fi să mergem împreună într-o seară? Ştiu un loc foarte plăcut... Te-ar interesa?

– Nu prea, am spus eu fără înconjur. N-am chef să-mi petrec sîmbetele agăţînd femei.

– Dar eu nu mă refeream la femei, a replicat simplu Trevose.

2

După ce lucrurile s-au clarificat între noi, i-am spus:

– Îmi pare rău, dar nu sînt genul ăsta de bărbat. Şi chiar dacă aş fi, nu vreau să-mi asum riscurile unui şantaj.

– Ai dreptate, s-a declarat el de acord, fără să pară jenat. Tu ai avea mai mult de pierdut decît mine. E în ordine. Să dăm uitării tot ce ţi-am spus.

– Uite ce e, i-am răspuns, n-am nimic împotrivă să mergem într-o seară la St. Just, să luăm masa în restaurantul acela pescăresc din port. De ce nu vrei să facem aşa?

– Perfect! a exclamat el. Pare o idee foarte bună. Cînd ai vrea să mergem?

Ne-am înţeles asupra unei date, apoi discuţia a alunecat spre calitatea homarilor. Într-un tîrziu mi-a spus:

– Îmi pare rău că ţi-am vorbit despre afacerea cealaltă.

– Nu fi prost! l-am liniştit eu. N-ai de ce să te scuzi. Nu mă interesează cîtuşi de puţin cum înţelegi tu să te distrezi. Crede-mă că nu-mi pasă.

Dar am descoperit că mă înşelasem. Ne-am dus de cîteva ori la St. Ives şi am petrecut grozav luînd masa împreună şi colindînd după aceea prin oraş; ultima dată am mers la cîrciuma pe care mi-o recomandase numai ca să bem un pahar.

Mie nu mi-a plăcut lumea pe care am văzut-o perindîndu-se prin local şi am vrut să plec, dar Trevose era atît de absorbit de conversaţia cu un vechi prieten că nu l-am putut scoate cu nici un chip de-acolo. După un timp, i-am spus că-l aştept în maşină şi l-am lăsat cu prietenul lui. Într-un tîrziu am adormit şi m-am trezit abia cînd a deschis portiera şi s-a strecurat pe scaunul de lîngă mine.

Am deschis ochii. Afară se crăpa de ziuă.

– Ce dracu' ai făcut pînă acum? am izbucnit eu furios. În clipa următoare am observat că deschide ochii mari şi îşi aprinde o ţigaretă.

Mi-am pierdut cumpătul, dar el şi-a păstrat calmul şi m-a lăsat să strig fără să facă vreo încercare să mă întrerupă. După ce am terminat ce aveam de spus, mi-a zis doar atît:

– Ce-i cu tine, fiule, eşti gelos?

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui, prostit, iar el şi-a pus mîna pe umărul meu, cu un gest de camaraderie pe care-l făcea atît de des la mină şi mi-a spus cu o ciudată sinceritate:

– Îmi pare rău, dar îţi promit că nu se va mai repeta. Am vrut doar să-ţi arăt, asta-i tot.

S-a lăsat tăcerea, dar cînd l-am întrebat, căutîndu-mi greu cuvintele: „Să-mi arăţi ce?", mi-a răspuns degajat de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume:

– Adevărul, desigur. Ce altceva?

Şi atunci am văzut cît se poate de clar cum stau lucrurile.

3

Am trăit un an împreună. Asta a fost tot. Doar un an.

N-am aflat niciodată ce părere avea Helena despre toate astea. Probabil că remarcase absenţele mele de-acasă, dar nici ea nu mi-a spus nimic, nici eu nu i-am dat vreo explicaţie. Abia dacă ne mai vedeam. În schimb o vizitam regulat pe mama, în fiecare săptămînă. În preajma Crăciunului am început să-l aduc din cînd în cînd la fermă pe Trevose, dar mama nu-l simpatiza. Nu cred că bănuia ceva cu privire la relaţiile dintre noi, dar, cu toate că era foarte politicoasă cu el, îmi dădeam seama că prefera să mă vadă venind singur.

A sosit şi primăvara anului 1930. Sfîrşitul se apropia cu paşi repezi, deşi eu nu bănuiam încă nimic. Către finele lui aprilie nu mai rămăseseră decît patru luni. Nu mai aveam mult timp la dispoziţie.

A trecut şi luna mai. Apoi iunie şi iulie. N-am presimţit nimic din ceea ce avea să vină. Coboram în mină în fiecare zi şi părăseam „uscatul" seara, aşa cum făceam mereu. Nu s-a întîmplat nimic ciudat. – Continuam doar să ne ducem viaţa noastră normală de zi cu zi, pe tot timpul verii, pînă la sfîrşitul lui august.

Şi atunci, la 31 august 1930, lumea mea, lumea în care trăiam, s-a prăbuşit.

Era o zi ca oricare alta. Am coborît în mină dimineaţa, iar mai tîrziu am mîncat un sandviş, în timpul pauzei de masă, împreună cu Trevose, la nivelul doi, aflat la circa patruzeci de stînjeni sub nivelul mării. După ce am terminat de mîncat, i-am spus:

– Acum o să urc la suprafaţă. Am o întîlnire în biroul meu cu un individ de la firma de transporturi, ca să discutăm problema cherestelei. Ne vedem mai tîrziu.

– În ordine. Ce-ai zice să mergem la o cîrciumă diseară? mi-a propus el.

– Ora şapte?

– Ne vedem acolo, a rîs el larg. Comandă-mi un pahar de cidru dacă ajungi mai repede, dar să nu te atingi de el înainte de venirea mea.

Am rîs, i-am făcut semn cu mîna şi, întorcîndu-i spatele, am pornit spre puţul principal.

Nu l-am mai văzut niciodată.

Ajuns la suprafaţă, m-am schimbat şi m-am îndreptat spre biroul meu, aflat lîngă clădirea administraţiei. Era o zi noroasă, dar liniştită. Îmi amintesc că m-am uitat peste umăr către Capul Cornwall şi am privit clădirea motoarelor minei Levant, care se ridica mîndră spre cerul de vară. De cum am intrat în birou, am închis uşa şi m-am întors ca să-mi atîrn în cuier impermeabilul pe care-l ţineam pe braţ.

Exact atunci s-a întîmplat ceva ciudat. Cînd am întins mîna ca să agăţ impermeabilul, am avut impresia că tot peretele se înclină spre spate, depărtîndu-se de mîna mea întinsă, aşa că n-am mai ajuns la cuier. Haina a căzut pe podea. Dădusem drumul la o înjurătură, cînd toate obiectele de pe masa mea – tocuri, creioane, scrumiere – au început să zornăie, iar sub tălpi simţeam vibraţiile podelei.

În primul moment am crezut că e vorba de o tasare a pămîntului sub clădirea care adăpostea biroul meu. Am ieşit în curte. Acolo, pămîntul continua să vibreze şi am văzut uluit cum o cărămidă s-a desprins dintr-un zid alăturat şi s-a spart în cădere.

Înainte să-mi revin din surpriză, vibraţiile au încetat. Am aşteptat, speriat, dar pămîntul se liniştise; de jur-împrejur, totul era nemişcat cît vedeai cu ochii.

Uşa biroului lui Walter Hubert s-a deschis cu putere şi Jan-Yves s-a repezit afară. În curte au început să apară mineri care veneau dinspre vestiare şi din clădirea motoarelor. Strigătele lor străpungeau liniştea nefirească.

– Ce dracu' a fost asta? a întrebat Jan-Yves, alb ca varul. Ce s-a întîmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu ştiu, i-am răspuns, deşi în momentul acela nu mai aveam nici un dubiu. Se produsese un cutremur de pămînt, un fenomen rar, dar destul de cunoscut în Cornwall şi în sudul Angliei. Mişcările tectonice provocau rareori pagube mari şi erau semnalate în presa locală doar în treacăt.

Am simţit că-mi îngheaţă sîngele în vine.

Am luat-o la fugă, împingînd oamenii neliniştiţi care mă întrebau ce se întîmplase şi, în timp ce fugeam, nu mă gîndeam decît la mină... Nu mă îngrijorau nivelele inferioare. Acelea erau noi, construite solid şi puteau rezista la cîteva zdruncinături, nu însă şi restul minei. Brusc, mi-am amintit de ceea ce-mi spusese conducătorul minei Levant pe vremea cînd nu eram decît un copil: „Ai auzit vreodată de o prăbuşire? Ştii ce se întîmplă cînd stîlpii de susţinere din lemn sînt atît de putrezi încît e suficient să-i atingi cu degetul ca să se transforme în praf şi pulbere? Dacă s-ar produce o prăbuşire în marginea vestică a lui Sennen Garth, îţi imaginezi ce s-ar întîmpla?"

Acum ştiam la ce mă puteam aştepta. Cunoaşterea exactă a situaţiei se materializase într-un linţoliu îngheţat care îmi strivea inima, împiedicînd aerul să pătrundă în plămîni... Cînd am ajuns la puţul principal, am întrebat cu o voce sugrumată:

– Unde e colivia?

– Jos, la nivelul de două sute de stînjeni, domnule. Să o...

Am apucat telefonul şi am învîrtit manivela. Linia nu era moartă, dar nu răspundea nimeni. Oamenii s-au adunat în jurul meu, însă eu nu vedeam nimic altceva decît telefonul, ultima legătură cu prietenii din subteran şi simţeam frica punînd stăpînire pe mine.

– Răspundeţi, striga vocea mea în receptor. Răspundeţi-mi!

Dar mina a fost cea care mi-a răspuns mai întîi. Cu un ecou înnebunitor, zgomotul venea pînă la noi prin puţul principal. Era un muget tulburător, primitiv şi nimicitor, care părea să nu se mai oprească. Am zvîrlit cît colo receptorul şi am fugit afară. Am trecut anevoie peste grămezile de steril şi m-am tîrît spre puţ. Îl explorasem încă de pe vremea copilăriei. În clipa aceea auzeam doar respiraţia mea grea care-mi zgîria gîtlejul şi zgomotul făcut de pantofii mei cînd izbeam cîte o piatră desprinsă din pereţii galeriei, iar de foarte departe, parcă dintr-o altă lume, murmurul monoton al mării.

Am ajuns în sfîrşit la puţul principal, m-am lăsat pe burtă şi m-am tîrît pînă la margine, iar cînd am privit dincolo de ea, valuri de aer viciat m-au izbit în faţă.

Am privit în jos la mina mea.

Am văzut apă. O apă neagră, rău mirositoare, ce provenea din uriaşul tanc de apă al minei inundate de lîngă mina mea. Cutremurul rupsese peretele despărţitor, iar cele două mine, care se învecinaseră din timpuri imemoriale, alcătuiau acum un tot unitar şi apa pătrundea de la King Walloe în mina mea.

4

Toţi prietenii mei muriseră; oamenii din tura aceea pieriseră şi nu am fost în stare nici măcar să le aducem cadavrele la suprafaţă. Mai tîrziu s-a oficiat o slujbă, au venit ziarişti la St. Just din toate colţurile lumii şi au început să curgă ajutoarele destinate văduvelor şi orfanilor. Lumea a fost foarte generoasă.

Am comandat în numele lui Trevosc un pahar de cidru şi l-am privit cum a rămas neatins în timp ce eu îmi beam porţia de whisky. În fiecare an, pe treizeci şi unu august, comand un pahar de cidru pentru el. Dacă cineva mă crede dur şi insensibil, ar trebui să mă vadă comandînd anual paharul de cidru. Este ciudat cum un gest simplu ca ăsta poate căpăta semnificaţii atît de adînci.

Mi-ar fi trebuit o avere ca să pompez apa din mină şi s-o iau de la capăt, dar rezervele mele secătuiseră. Şi aşa cheltuisem prea mult din capitalul Helenei şi, chiar dacă aş fi folosit şi restul de bani, ar fi fost ca o picătură în oceanul de fonduri necesare. Sennen Garth murise şi nici o putere din lume n-o mai putea readuce la viaţă.

Cu toate acestea, prin moartea ei, mina mi-a îndeplinit ultima ambiţie din anii copilăriei, deoarece, după treizeci şi unu august 1930, nu a mai existat nici un miner care să nu fi auzit de faimoasa Sennen Garth. La şapte mii de mile de Cornwall, în inima munţilor Canadian Rockies, am întîlnit oameni spunîndu-mi, impresionaţi:

– Ai lucrat la Sennen Garth? Iisuse, cum ai reuşit să ieşi viu din gaura aia? Trebuie să fi fost o mină dată dracului...

Am avut, aşadar, tot ce mi-am dorit pentru mina mea, Sennen Garth, ultima mină în funcţiune la vest de St. Just. În definitiv, n-am de ce să mă plîng. Nu cred să mai fi existat vreun om care să fi muncit cu mai multă înverşunare decît mine ca să obţină ce-a vrut, şi nici un alt om care să fi făcut mai multe sacrificii sau să se dedice cu trup şi suflet operei întregii sale vieţi. Cu toate acestea, după încheierea luptei şi

cîştigarea tuturor bătăliilor, mă încerca regretul de a fi rămas în viaţă ca să mă bucur de faima minei mele. Pentru că, în mod normal, ar fi trebuit să mor şi eu în mina mea, împreună cu toţi prietenii mei, dar, vedeţi, asta a fost cea mai dureroasă parte a tragediei. Eu nu am murit. Mina mi-a salvat viaţa, aşa cum am ştiut dintotdeauna că o va face, dar m-a lăsat să trăiesc singur, cu o soţie înstrăinată, într-un castel măreţ, înconjurat de păienjenişul des al minciunilor.

V. Jan-Yves: 1930 - 1945
Dreptate şi nedreptate

Deşi John fusese în tinereţe un om deosebit de rău... mai tîrziu a manifestat un interes ciudat pentru religie, dar asta nu i-a modificat conduita de ansamblu.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

O tradiţie nefastă a influenţat mult mai puţin caracterul regelui John decît ideea de justiţie... Nu formalismul îi îndemna pe preoţii din Chichester să oficieze slujbe dedicate regelui John, „a cărui memorie era binecuvîntată" /El/ manifesta un interes sincer şi chiar conştiinciozitate în aplicarea justiţiei.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

Orice s-ar spune despre John, nu încape nici o îndoială că îşi îndeplinea cu un zel neobosit îndatorirea sa regească de a împărţi justiţia.

Era muncitor, inteligent şi inventiv. În acelaşi timp avea un temperament năvalnic, voluntar şi capricios. Dădea dovadă de generozitate faţă de cei care nu-i voiau răul şi de cruzime în relaţie cu răuvoitorii. Dar dincolo de aceste însuşiri, avea o fire închisă, era suspicios, foarte sensibil la cea mai slabă încercare a interlocutorului de a i se opune şi extrem de răzbunător... Nu e surprinzător faptul că mulţi relatează încîntaţi poveşti despre răutatea lui, fără să se obosească să le dovedească autenticitatea?

Regele John
W.L. WARREN

Capitolul unu

După toate probabilităţile, nu şi-a cunoscut prea bine mama, deoarece, curînd după naşterea sa, părinţii lui s-au separat, iar Eleanor s-a retras la Poitou pentru a urzi planuri de răzbunare împotriva lui Henry, împreună cu fiii săi mai mari.

Poate că singurul baron cu care John se afla în termeni buni era fratele său vitreg, William Longswood, conte de Salisbury, unul dintre cei doi bastarzi ai lui Henry al II-lea.

Regele John
W.L. WARREN

1

Aveam douăzeci şi cinci de ani cînd s-a produs dezastrul de la Sennen Garth.

În familia mea, douăzeci şi cinci de ani era o vîrstă splendidă. Tatăl meu, de exemplu, abia o împlinise cînd ajunsese stăpînul unui domeniu, soţul unei femei frumoase şi părintele unui cîrd de prunci. Mai avea şi reputaţia de istoric, reputaţie ce-a crescut de zece ori o dată cu trecerea timpului. Tatăl meu a fost un bărbat de mare succes. La douăzeci şi cinci de ani îşi făcuse simţită prezenţa în lume.

Nici fraţii mei mai mari (cei legitimi) nu pot spune că s-au realizat mai puţin. Marcus n-a atins vîrsta de douăzeci şi cinci de ani, dar sînt sigur că şi-a trăit din plin viaţa înainte de a muri de dizenterie la douăzeci şi trei. Aş fi maliţios dacă l-aş socoti un desfrînat numai fiindcă i s-au scurs banii printre degete şi şi-a văzut în permanenţă numele inserat în cronicile mondene ale ziarelor; trebuie însă să recunosc că avea un talent deosebit să lege prietenii, să încînte porumbiţele prin tufişuri, să risipească banii tatii şi să nu facă nimic, nici măcar ceva ce ar putea fi vag descris ca o activitate oarecare. Şi celălalt frate al meu, Hugh, era înzestrat cu acelaşi talent de a se eschiva de la orice efort, dar el cel puţin avea destulă minte pentru a şti nu numai cum să-şi păstreze banii, dar şi cum să-i înmulţească. Incontestabil, Hugh era un băiat deştept. La douăzeci şi cinci de ani avea o nevastă, o fiică, propriul lui cămin, propriul lui venit şi libertatea de a se bucura

de toate aceste avantaje. Aş vrea să ştiu cîţi bărbaţi de douăzeci şi cinci de ani se pot lăuda cu toate astea? Foarte puţini, după părerea mea.

În sfîrşit, fratele meu Philip...

Aş prefera să nu vorbesc încă despre Philip. La vîrsta de douăzeci şi cinci de ani, Philip se bucura de reputaţia unui sfînt în partea aceea a Cornwall-ului, astfel încît se afla în pericol de a fi canonizat în mod neoficial.

Aşadar, ăştia erau ei, frumoşii eroi, băieţii de aur, aureolaţi de succese încă de la vîrsta de douăzeci şi cinci de ani, şi ăsta eram eu, cu mulţi ani mai tînăr, urmărindu-i cu invidie din culise. Şi totuşi, fiindcă posibilitatea de a avea întreaga lume la picioarele tale la împlinirea vîrstei de douăzeci şi cinci de ani mi se părea la îndemînă, mă pregătem şi eu pentru ceea ce consideram inevitabil; la aniversarea mea, care a coincis cu o zi umedă de august a anului 1930, m-am aşezat, am privit în jurul meu şi mi-am ciulit urechile ca să pot auzi ovaţiile.

Dar în jurul meu domnea o tăcere penibilă.

Pentru că nu reprezentam nimic, eram un nimeni. Cercul de familie, completat înainte de naşterea mea, rămăsese închis pentru mine şi, chiar acum, după douăzeci şi cinci de ani de la naşterea mea, tot mă mai străduiam să intru în cerc; continuam să mă simt ca un apendice nepotrivit ataşat familiei, neştiind ce să fac pentru a semăna cu tatăl meu, cu fraţii mei de aur – cu oricare altul în afara mea.

Nu voiam să fiu eu însumi. Eram ultima persoană de pe lume cu care mi-ar fi plăcut să semăn.

– Doamne sfinte! exclamase frumoasa mea soră Mariana cînd a dat cu ochii de mine prima oară. Aţi mai văzut vreodată un copil atît de urît?

Nu i-am iertat niciodată această observaţie. Cîţiva ani mai tîrziu, cînd mi-a scris să-mi ceară ajutorul, nu i-am întins nici un deget. Memoria mea prodigioasă a reţinut orice insultă sau nedreptate suferită încă din primii ani ai copilăriei.

– E un copil foarte rău, doamnă Barlow, spunea menajera pe care am persecutat-o mai tîrziu pînă într-atît încît s-a văzut nevoită să-şi dea demisia. Iartă-mă că-ţi spun, dar eşti prea îngăduitoare cu el.

– E un copil bun, riposta bătrîna mea guvernantă, pe care o iubeam din tot sufletul, şi te-aş ruga să-l laşi în pace şi să-ţi vezi de treburile dumitale, doamnă Hollingdale.

Am aflat devreme în viaţa mea cine mi-era prieten şi cine nu; de fapt, am ajuns să cunosc de timpuriu o mulţime de chestii importante. În primul rînd, am constatat că majoritatea oamenilor era împotriva mea. În al doilea rînd, mi-am dat seama cît de aberantă este credinţa într-o justiţie imanentă. Singura justiţie era cea pe care o dobîndeai cu

forţa, pentru tine, în modul cel mai expeditiv cu putinţă, deoarece lumea în care trăiam se conducea după lozinci ca „fiecare pentru sine" şi „nimeni n-ar ridica un deget ca să-i ajute cuiva dacă a intrat în vreun conflict de interese cu persoana în cauză" În al treilea rînd, am descoperit că toate clişeele învăţate în camera copiilor, cum ar fi „binele va fi recompensat", „un copil demn de încredere se poate considera fericit", „un om respectabil e înzestrat cu o minte sănătoasă"– toate nu erau decît un noian de minciuni. Recompensele primite de cei buni deveneau obiect de batjocură pentru copiii răi; un băiat demn de încredere se alegea de obicei cu o chelfăneală, iar o minte sănătoasă nu însemna mare lucru în absenţa confortului material.

Eram un realist. Idealismul, înaltele concepţii morale şi noblefea sufletească jalonau conduita anumitor oameni, dar din punctul meu de vedere n-aveau nici o valoare, pentru că eu intenţionam să păşesc în viaţă şi să obţin de la ea ceea ce consideram că merit, deşi toţi încercau să-mi pună bete în roate. Dacă aş fi crezut într-o justiţie imanentă, aş fi stat deoparte, m-aş fi hrănit cu idealuri şi aş fi aşteptat să-mi pice din cer ceea ce-mi doream. Din fericire, mi-am dat seama de la o vîrstă fragedă că singura speranţă de a obţine o recompensă binemeritată în viaţa asta o constituiau o minte ageră, lipsa de scrupule şi neîncrederea faţă de toţi ceilalţi, izvorîtă din convingerea că oricine îţi zîmbeşte în faţă e capabil să te înjunghie pe la spate.

2

După aceste precizări, va reieşi mai clar motivul care m-a îndemnat să aştern pe hîrtie cele cîteva fapte definitorii pentru personalitatea mea. Aceasta reprezintă poliţa mea de asigurare, garanţia că, în viitor, copiii mei mă vor judeca corect în cazul în care voi muri înainte ca ei să fie destul de maturi pentru a descoperi singuri adevărul. Dacă aş fi fost un idealist cu aspiraţii nobile, aş fi păstrat o tăcere demnă şi aş fi aşteptat încrezător ca justiţia imanentă să le ofere copiilor mei adevărata perspectivă asupra personalităţii complicate a tatălui lor. Dar eu ştiam mult prea bine că faimosul adagiu latin *nil nisi bonum*... este total lipsit de consistenţă şi, întrucît am o serie de duşmani influenţi, consider că aş da dovadă de prevedere dacă aş aşterne pe hîrtie toate faptele, pentru a fi cunoscute de copiii mei înainte de a fi prea tîrziu.

Cu toate acestea, consider necesară o precizare. Nici unui copil de-al meu nu-i este permis să citească manuscrisul înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani, şi aş prefera ca nici una din fiicele mele să nu-l citească pînă nu va fi măritată. E adevărat, timpurile s-au schimbat,

iar eu mă comport ca un ipocrit demodat, dar, în definitiv, trebuie să te conduci după nişte principii, nu-i aşa? Nu cred că sînt nerezonabil.

În primul rînd, aş vrea să fac precizarea că nu am nici o intenţie să mă refer la evenimentele petrecute în viaţa mea înainte de dezastrul de la Sennen Garth din 1930, la cîteva zile după ce împlinisem douăzeci şi cinci de ani. Cred că este mai bine să fac abstracţie de perioada premergătoare anului 1930, deşi, atîta vreme cît îmi propun să înfăţişez o imagine corectă a vieţii mele, ar trebui să mă refer din cînd în cînd la evenimente din copilăria mea irosită. Permiteţi-mi să scap cît mai repede de acest subiect dureros, explicînd situaţia mea în relaţie cu familia şi cu mediul în care mă aflam în momentul împlinirii celor douăzeci şi cinci de ani.

Tatăl meu murise în 1926, dar mama era încă în viaţă – două fapte lipsite de semnificaţie din punctul meu de vedere, pentru că nu-i iubisem niciodată pe nici unul dintre ei. După ce s-au separat definitiv la zece secunde după ce m-au conceput (o performanţă absolut remarcabilă), însăşi ideea existenţei mele le devenise amîndurora atît de nesuferită, încît au preferat să mă ignore, lăsîndu-mă în grija blîndei mele doici de la Penmarric. Între timp, tatăl meu s-a mutat în Oxfordshire, unde a trăit cu amanta lui şi cu ceilalţi opt copii, iar mama s-a refugiat la ferma ei din comuna Zillan. Nu mi-am cunoscut părinţii pînă la şase ani. După aceea le-a părut rău şi au început să mă copleşească cu atenţiile lor, dar era prea tîrziu. Întotdeauna mi s-a părut ciudat faptul că ei se aşteptau să mă prosternez la picioarele lor cu devotament filial atunci cînd s-au decis, în sfîrşit, să mă bage în seamă.

Totuşi, cu mult înainte de 1930 hotărîsem că era înţelept din partea mea să mă aflu în relaţii de prietenie cu mama şi, chiar înainte de moartea tatii, reuşisem fără prea mari eforturi să-i intru în graţii. Evident, mai exista un motiv mai îndepărtat: descoperisem, absolut întîmplător, că tatăl meu îl lăsase moştenitor unic pe fratele meu Philip şi, cum exista posibilitatea ca eu să devin moştenitorul lui Philip cînd îşi va exercita dreptul testamentar de a-şi desemna un succesor, doream să fiu sigur că Philip mă privea cu ochi buni. Iar mama reprezenta singurul drum ce ducea spre inima fratelui meu Philip.

Despre Philip nu pot spune numai că-mi displăcea. Îl uram. Îl uram pentru că avea tot ce-şi dorise – popularitate, succes – pentru că era favoritul mamei mele şi fusese desemnat de tata drept unic moştenitor. Îl uram pentru aroganţa şi atitudinea lui dispreţuitoare faţă de mine şi îl uram pentru că ştiam că şi eu eram tot atît de bun ca şi el şi aş fi meritat să mă bucur de aceeaşi popularitate ca şi el. Gelozia mă sfîşia. Chiar şi atunci cînd îl priveam, simţeam cum mi se înţepenesc muşchii,

provocîndu-mi o senzaţie acută de durere. Nu puteam rosti o vorbă fără un imens efort.

Ura mea era atît de intensă încît, pentru a mă elibera de ea, nu-mi rămînea decît să-l provoc la bătaie, dar nu se punea problema unei dispute făţişe. Trebuia să-i fac curte, să-i cîştig încrederea. Totuşi, cînd mă întrebam de ce nu-mi arunc sculele şi nu mă îmbarc pe primul vas către America, să-mi caut norocul în lume, nu-mi puteam da un răspuns, cel puţin la început. Voiam, desigur, dreptate. Nu încape nici o îndoială în privinţa asta. Penmarric ar fi trebuit să-mi revină mie, nu lui Philip. E adevărat că era mai mare decît mine şi virtualul moştenitor în baza dreptului de primogenitură, dar tatăl meu şi-ar fi putut lăsa averea şi fiului mai mic dacă ar fi vrut. Înainte de a fi expediat de la Oxford (unde, spre ghinionul meu, am fost descoperit într-o postură compromiţătoare în timpul unui raid făcut într-un colegiu de fete), reuşisem să devin favoritul tatii, care se certase rău cu Philip chiar imediat după ce mă scosese de la inimă. (Testamentul, acea capodoperă de nedreptate, total lipsită de logică, mi se părea incorect faţă de mine, indiferent cît l-ar fi afectat pe tata ruşinea pe care o păţisem la Oxford.)

Aşadar, voiam dreptate. Dar asta nu era totul. Tînjeam după Penmarric. Mi-a trebuit ceva vreme pînă să-mi dau seama cît de mult însemna un cămin pentru mine, dar nu am înţeles acest lucru decît atunci cînd am fost obligat să-l părăsesc şi să locuiesc la Penzance. Atunci am ştiut ce-mi doream, atunci, cînd mă trezeam dimineaţa şi priveam apele liniştite ce străbăteau partea sudică a coastei cornwalleze şi nisipurile nemişcate ale lui Mount's Bay. Doream coasta de nord, urîţenia plină de viaţă a Coastei Cositorului din Cornwall, cu colţii săi ascuţiţi, cu spuma valurilor, cu mugetul talazurilor, zborul pescăruşilor, turbăriile goale şi periculoase, care se uscau la soare sub cerul mereu schimbător. Mă săturasem de esplanada spilcuită de la Penzance sau de palmierii piperniciţi din grădinile de lîngă „Metropole"! Voiam şi pămîntul aflat la şapte mile depărtare, peste deal; şi mai presus de orice, chiar mai mult decît pămîntul, îmi doream casa, cel mai urît şi mai vechi mausoleu din Cornwall, deoarece el reprezenta căminul meu pe care-l iubeam, şi dragostea îl făcea frumos în ochii mei. Încetul cu încetul, pe măsură ce vălul uitării se aşternea peste moartea tatălui meu, iar eu mă apropiam de aniversarea celor douăzeci şi cinci de ani, dar şi de dezastrul de la Sennen Garth, am ajuns să-mi dau seama că ceea ce doream mai mult era să devin stăpîn la Penmarric – nu pentru bani sau prestigiul social conferit de această poziţie sau fiindcă posesiunea lui ar fi simbolizat succesul, ci pentru că iubeam casa, iubeam piatra urîtă şi cenuşie din care fusese construită, iubeam fiecare

petic din pământul acela cornwallez şi pentru că însăşi urîţenia ei aprindea o scînteie de simpatie în inima mea.

3

Două erau elementele care contau cel mai mult în ochii lui Philip: mama noastră şi mina Sennen Garth. În clipa în care devenise stăpîn la Penmarric, reuşisem deja să intru în graţiile mamei, aşa că nu-mi rămînea decît să-mi îndrept atenţia către mină, oferindu-mă să lucrez acolo. N-aveam nici un sfanţ şi trebuia să-mi cîştig cumva existenţa, aşa că am socotit înţelept să învăţ cît mai mult despre afacerea familiei, pentru ca, mai tîrziu, să-i cîştig încrederea lui Philip, dovedindu-i utilitatea mea în domeniul administrativ. În afară de asta, mă plictisisem să-l secondez pe fratele meu Willim în administrarea domeniului şi mă simţeam ademenit de o nouă provocare menită să-mi alunge plictiseala.

Iar mina era tocmai provocarea de care credeam că am nevoie.

Curînd însă mi-am dat seama că mă întinsesem mai mult decît mă ţinea plapuma. Detestam locul acela: galeriile întunecoase şi sinistre de sub nivelul mării mă înspăimîntau şi, dacă n-ar fi fost prietenul lui Philip, Alun Trevose, aş fi abandonat stadiul de ucenicie autoimpusă înainte de a se fi scurs prima săptămînă de lucru în subteran. În materie de minerit, Trevose avea calităţile unui adevărat magician. Reuşea în asemenea măsură să-mi redea încrederea în propriile forţe încît temerile mele se risipeau de îndată ce apărea lîngă mine; curînd aveam să constat că îmi plăcea de el tot atît de mult pe cît îmi inspira încredere. Apreciam deopotrivă atitudinea lui disprefuitoare faţă de instituţiile consacrate, ca şi felul în care mă trata – ca pe un bărbat – spre deosebire de Philip, care mai vedea în mine un şcolar. Vreme de trei luni m-a iniţiat în tainele mineritului, după care, cu mîndria şi demnitatea intacte, m-am putut refugia în clădirea administraţiei pentru a-l ajuta pe bătrînul Walter Hubert la lucrările de birou. În scurt timp m-am familiarizat cu toate problemele administrative, inclusiv contabilitatea, şi mărturisesc că, uneori, eram tentat să modific o cifră ici şi colo pentru a-mi îmbunătăţi salariul săptămînal. Din fericire, spiritul meu practic m-a împiedicat să trec la fapte.

Dacă Philip m-ar fi prins cu mîţa în sac, nu-mi rămînea decît să renunţ la ambiţia mea de a ajunge cîndva stăpîn la Penmarric, iar visul acesta atîrna mult mai greu în balanţă decît o majorare ocazională a venitului săptămînal.

Pe atunci eram convins că voi fi moştenitorul lui Philip. Chiar dacă s-ar fi căsătorit (un dezastru pe care indiferenţa lui faţă de femei

îl făcea puţin probabil), bănuiam că nu va putea procrea altceva decît o bucată de cositor. Singurul meu rival rămînea nepotul meu Jonas, un copil încă, fiul fratelui meu decedat, Hugh şi...

Cea mai importantă femeie din viaţa mea în momentul dezastrului de la Sennen Garth...

Cumnata mea Rebecca, cea mai sexy femeie de la vest de rîul Tamar...

Am dorit-o pe Rebecca dintotdeauna. Prima oară am întîlnit-o în casa parohială din Zillan, la un ceai oferit de preotul paroh. Pe atunci aveam şapte ani, iar ea era de două ori mai mare decît mine. La şapte ani nu se punca problema unei dorinţe carnale, dar îmi amintesc că îi admiram pielea albă şi părul negru şi lucios. La paisprezece ani era deja frumoasă, dar cînd s-a măritat cu Hugh, la douăzeci şi unu, mi se părea de-a dreptul răpitoare. Eu aveam paisprezece ani şi mă zbăteam în ghearele celei mai cumplite depresiuni adolescentine pentru că eram scund şi urît, mă simţeam frustrat şi ros de cea mai violentă gelozie frăţească.

Numai William m-a ajutat să trec peste necazurile adolescenţei. El a fost eroul copilăriei mele, cel mai mare şi mai bun dintre cei opt fraţi şi surori, idolul care-şi asumase rolurile de tată, ghid, filosof şi prieten încă de cînd aveam şase ani. William a fost întotdeauna prima persoană spre care mă îndreptam la ananghie, aşa că, de îndată ce am devenit conştient de atracţia exercitată asupra mea de reprezentantele sexului opus – atracţie care se manifesta la anumite intervale în familia mea – lui i-am cerut ajutor. Aveam pe atunci şaisprezece ani şi, exasperat de starea mizerabilă în care mă aflam, i-am destăinuit toate detaliile morbide ale complexului meu de inferioritate. Femeile nu se uitau niciodată la mine. Mă socoteau respingător. Mai bine m-ar fi castrat înainte de pubertate, ca să nu trebuiască să sufăr atît de mult acum. Nimeni n-o să mă iubească vreodată. Eram oribil, vulgar şi neatrăgător din perspectiva sexului opus.

– Cîtă dreptate ai, a spus William cu obişnuitul său ton civilizat. E greu de crezut că vreo femeie s-ar simţi atrasă de o strîmbătură hidoasă, de o expresie şmecheroasă sau de o gură cu colţurile lăsate. Încearcă să zîmbeşti. Sau să rîzi. Ori, şi mai bine, încearcă să vorbeşti. Indiferent cît ar fi de frumos un bărbat, el n-o să fie agreat de nimeni dacă se comportă ca un cimpanzeu. La un bărbat contează în primul rînd aerul său degajat, o voce plăcută şi o conversaţie amuzantă. Tu eşti înzestrat cu toate aceste calităţi – de ce nu încerci să le pui în practică? De ce vrei să renunţi fără să fi încercat măcar o dată? Unui bărbat nu-i trebuie altceva decît nerv, farmec şi un pic de îndrăzneală.

Am oftat din rărunchi.

– Habar n-am ce să-i spun unei femei, am replicat eu. Nu ştiu să fiu cuceritor. Probabil că majoritatea femeilor or să mă respingă, oricîte eforturi aş face ca să le fiu pe plac.

– Prostii! a spus William. În general, femeile manifestă interes pentru oricine poartă pantaloni. Renunţă la accesele astea de falsă modestie, ieşi în lume şi distrează-te!

Dar nu ştiam cum aş putea întîlni o fată care să fie prietenoasă cu mine.

– Am s-o întreb pe Charity, a spus William amabil. Poate cunoaşte ea vreo fată destul de curajoasă ca să te suporte.

Charity era ibovnica pe care William o întreţinea la St. Just. Înainte de a se retrage şi a se ocupa exclusiv de gospodăria lui William, se bucurase de reputaţia celei mai celebre prostituate dintre Land's End şi St. Just; chiar şi acum, localnicii îşi aminteau cu plăcere de generozitatea şi inima ei caldă, dar şi de performanţele sexuale şi de ospitalitatea dormitorului său. La rugămintea lui William, Charity mi-a dat adresa unei fete din Madron şi după aceea n-am mai avut nevoie de sfaturi în materie de femei.

Cu toate acestea, amintirea Rebeccăi nu m-a părăsit niciodată.

Ştiam că era fericită cu Hugh. Nu avea ochi decît pentru el, dar nici Hugh – vestitul crai! – nu se mai uita la altă femeie. Fericirea conjugală le emana prin toţi porii cu atîta intensitate că abia suportam să stau în aceeaşi încăpere cu ei cînd veneau la Penmarric. Deşi prin viaţa mea s-au perindat o sumedenie de femei dispuse să-mi alunge stările depresive, anii adolescenţei mele au fost marcaţi de dragostea pentru o femeie inaccesibilă.

Imediat după moartea lui Hugh, i-am făcut cunoscute sentimentele mele, dar era prea devreme; la început era copleşită de durere, iar ulterior, cînd şi-a mai revenit, a constatat că era însărcinată, drept care nu a mai vrut să aibă de-a face cu mine. Îi mai făceam cîte o vizită din cînd în cînd, dar nu suporta nici o atenţie din partea mea, iar pe mine mă enerva s-o văd însărcinată cu copilul lui Hugh. Mi-am dat atunci seama că va trebui să mai aştept cîteva luni înainte de a relua relaţiile cu ea şi de a le orienta în direcţia pe care o doream.

Fiul postum al lui Hugh s-a născut la opt luni după moartea lui, iar mama i-a scris imediat, spunîndu-i că, întrucît era primul nepot al tatălui meu care avea să poarte numele Castallack, Rebecca ar trebui să-l boteze Mark sau să-i dea alt nume de familie.

– Să fiu a naibii dacă am să fac cum vrea ea! a izbucnit Rebecca furioasă, rupînd scrisoarea în mii de bucăţele. Cine se crede ea ca să-mi dea directive? Chiar aşa o să şi fac, o să-i dau numele cuiva din familie, însă din neamul Roslyn! Ea nu te-a botezat cu numele tatălui

ei? Nu ţi-a spus Jan-Yves? Şi cine era tatăl ei? Un pescar analfabet din St. Ives! În concluzie, o să-mi botez băiatul după tatăl meu – cel puţin el a fost un fermier pe jumătate analfabet! Am să-i spun Jonas. Ăsta era numele întreg al tatii, nu Joss, cum îl striga toată lumea.

– Parcă nu te înţelegeai cu tatăl tău! am protestat eu. Spuneai că e insuportabil!

– A dus-o greu. A suferit mult.

– Bine, dar...

– Te rog, nu începe şi tu să-mi dictezi ce să fac! Numele acestui prunc este Jonas şi Jonas va rămîne, chiar dacă mama ta îşi va permite să obiecteze în vreun fel...

Mama a protestat violent. Certurile cu privire la numele nefericitului prunc au răsunat de-a lungul şi de-a latul mlaştinilor ce despărţeau casa Rebeccăi din Morvah de ferma mamei mele din Zillan, iar eu mi-am pierdut o mulţime de timp încercînd să liniştesc apele învolburate. Pînă la urmă, am profitat de ocazie pentru a reîncepe s-o vizitez pe Rebecca.

Cu toate acestea, vizitele nu s-au soldat cu un rezultat concret, aşa că de Crăciun am analizat din nou situaţia ca să fiu sigur că nu făcusem vreo greşeală în modul în care o abordasem. Raţionamentul meu mi s-a părut destul de logic; fără îndoială, Rebecca nu va rămîne castă tot restul vieţii sale; în consecinţă, întrucît se apropia ziua în care avea să se culce cu alt bărbat, nu vedeam nici un motiv să nu fiu eu alesul. Eram disponibil, mă purtam frumos cu ea, o iubeam pe micuţa Deborah şi nu doream decît să-i aduc alinare în clipele de singurătate; chiar dacă pe atunci nu aveam decît douăzeci şi unu de ani, cunoscusem destule femei pentru a şti că le puteam cuceri dacă îmi dădeam osteneala. Teoretic, aş fi fost în stare s-o seduc.

Practic, făceam o sumedenie de eforturi, care nu m-au ajutat însă să avansez cu nimic.

În cele din urmă, Philip a fost acela – surprinzător să fie tocmai el! – care mi-a uşurat situaţia. În ajunul Crăciunului a dat primul dineu la Penmarric, iar printre oaspeţi ne aflam şi noi, Rebecca şi cu mine. Mi-a trebuit mult timp s-o conving să accepte, deoarece nu-l agreea pe Philip şi nici nu spera să se simtă la largul ei la o întrunire atît de oficială, avînd în vedere mezalianţa încheiată de mama sa, dar de îndată ce a ajuns acolo, am ştiut că eforturile mele fuseseră răsplătite. Îmi amintesc că purta o rochie splendidă, de un roşu viu, cu un decolteu care evidenţia o parte din anatomia ei, a cărei privelişte ar fi fost de-ajuns ca să oprească în loc o armată întreagă pusă pe jaf şi prădăciuni. Mama spusese cîndva că sînii Rebeccăi erau indecent de mari,

iar eu nu m-am putut stăpîni să nu-i răspund: „Dar ține dracu' dorește un sîn decent?"

Apariția Rebeccăi în rochia aceea dintr-un satin stacojiu, cu sînii săi obraznici, rotunzi și opulenți, era suficientă pentru a mă secătui de puteri în asemenea măsură încît abia puteam sta în picioare fără să mă simt umilit și jenat.

Îmi spuneam că nici o femeie, nici măcar Rebecca, nu s-ar fi îmbrăcat într-o astfel de rochie dacă n-ar fi urmărit ceva mai mult decît o masă bună și o conversație distinsă.

Mă simțeam îngrozitor de excitat, cum nu mai fusesem niciodată.

Cînd petrecerea a luat sfîrșit, am împrumutat mașina domeniului Penmarric și am condus-o pe Rebecca la Morvah, unde m-am invitat la o ceașcă de ceai înainte de a mă întoarce acasă.

– De acord, a spus ea, fără entuziasm.

Am intrat în bucătărie. Copiii erau la unchiul Rebeccăi, Jared Roslyn, la ferma alăturată, și în casă nu ne aflam decît noi doi.

– Îmi place rochia ta, i-am spus eu pe un ton agreabil. Dar nu pot crede că ai îmbrăcat-o fără un motiv anume.

– Ce vrei să spui cu asta? a ripostat ea furioasă. Mi-am pus-o pentru că mi s-a părut elegantă și modernă și n-am vrut să par prost îmbrăcată în comparație cu arătarea aia de Miss Meredith.

– Zici că e modernă? La ora actuală sînii nu mai sînt la modă, cel puțin așa am auzit eu.

Mi-a aruncat o privire disprețuitoare și a adoptat unul dintre cele mai trufașe tonuri de „lady":

– Trebuie să fii chiar atît de vulgar?

– Nu văd nimic vulgar într-un sîn frumos.

S-a întors furioasă, a deschis ușa cămării, a privit înăuntru și a trîntit-o cu putere.

– Chiar nu înțelegi? s-a răstit ea întorcîndu-se cu fața spre mine. De cîte ori trebuie să-ți repet ca să-ți intre în cap? Ești atît de încrezut încît nu poți accepta ideea de a fi respins! Nu numai că fizicul tău mă îngrețoșează, dar mă revoltă și îngîmfarea ta! Pleacă din casa mea și lasă-mă în pace!

– Pun pariu că sînt tot atît de bun la pat ca și Hugh. Aveam amîndoi aceeași înălțime și conformație. Dacă stingi lumina, poți crede...

– Nu, nu mai spune nimic! S-a întors, în timp ce umerii i se scuturau de hohote de plîns și și-a astupat urechile cu palmele.

Dar eu nu mă puteam opri.

Am făcut un pas înainte și i-am desfăcut copcile de la corsajul rochiei înainte ca ea să se întoarcă din nou spre mine și să înceapă să se zbată.

– Lasă-mă, dă-mi drumul!

Se lupta sălbatic, zgîriind, muşcînd, înfigîndu-şi unghiile ca nişte gheare.

Am sărutat-o pînă cînd a renunţat la luptă şi atunci mi-am strecurat mîna între sînii ei şi am început să-i sărut pe fiecare în parte.

– Nu! a strigat ea, scoasă din fire, smulgîndu-se de lîngă mine, cu o voce asprită de plîns. Nu mă atinge!

A fugit din cameră, luînd-o spre hol, iar eu am urmat-o îndeaproape. Se repezise pe scări în sus, împiedicîndu-se de treptele care scîrţîiau sub paşii ei, dar, deşi urcam şi eu cîte două trepte deodată, a reuşit să ajungă în camera ei înainte ca eu să ajung pe palier.

Uşa s-a trîntit, iar eu am rămas în faţa ei, cu sîngele bubuindu-mi atît de tare în urechi încît mă temeam să nu fi asurzit. Nu auzisem cheia întorcîndu-se în broască. Simţind că-mi dau duhul, am întins mîna şi am încercat clanţa. Uşa nu era încuiată. Respirînd adînc, am intrat în odaie în vîrful picioarelor.

Se aruncase pe pat cu faţa în jos, iar trupul ei voluptuos parcă implora să fie eliberat din satinul întins, în vreme ce umerii i se scuturau în semn de protest virtuos. Din fotografia în ramă de argint de pe măsuţa de noapte, figura lui Hugh îmi zîmbea cu înţeles. Am întors poza cu faţa în jos şi am aşteptat. Nu s-a întîmplat nimic. Nu tu manifestări de furie împinsă pînă la paroxism, nu tu strigăte de ajutor sau istericale. Hohotele ei s-au potolit încetul cu încetul şi au devenit tot mai îmbietoare, ca şi cum s-ar fi resemnat în faţa inevitabilului.

Eram năucit. Pantofii mi-au alunecat uşor din picioare, surtucul s-a aşezat parcă singur pe un scaun din apropiere, iar cravata a zburat pe duşumea. Neîndrăznind să cred în triumful meu, m-am aplecat şi, tremurînd din tot corpul, am început să-i sărut ceafa albă în timp ce-i eliberam trupul din strînsoarea rochiei de satin stacojiu.

4

În ciuda afirmaţiilor Rebeccăi, potrivit cărora prezenţa mea îi repugna şi în nici un caz nu s-ar înjosi pînă într-atît încît să comită un adulter, a făcut o figură onorabilă. În afară de faptul că nu mă puteam sătura de ea, nu mi s-a părut prea demoralizată. Protestele ei au fost mai mult formale, ca un omagiu adus memoriei lui Hugh; rigiditatea i-a dispărut la prima atingere, iar hohotele s-au transformat repede în fiori de plăcere sexuală. Am petrecut o noapte sălbatică, minunată, în patul acela larg, adînc şi, deşi Rebecca s-a trezit în zori, după ce aţipise pentru scurt timp, şi m-a rugat să plec înainte ca cineva să-mi vadă maşina în faţa casei, am posedat-o din nou în vreme ce afară se lumina suficient ca să-mi poată vedea chipul. Îmi spuneam că ar fi înţelept

să-şi amintească cu cine se culcase în cazul în care şi-ar fi închipuit că eram Hugh. Mai tîrziu, după ce m-am îmbrăcat, a coborît şi ea să mă conducă. Înainte de a ne despărţi, am întrebat-o cînd aş putea s-o revăd.

– Nu vreau să se mai întîmple niciodată, a spus ea, şi ochii ei frumoşi înotau în lacrimi. Am păcătuit îngrozitor. Mă simt vinovată şi n-o să-mi mai revin multe săptămîni.

– Prostii, am liniştit-o eu. Ai ascultat prea mult urechea la spusele unchiului tău Jared şi la toate aiurelile alea religioase despre blestem şi focurile iadului. Dumnezeu nu te-ar fi făcut aşa cum eşti dacă ar fi vrut să te ţină departe de bărbaţi.

– Tu eşti ateu, nu poţi înţelege.

– Te asigur că nu sînt ateu! am protestat eu indignat, deoarece religia mă fascinase dintotdeauna şi de multe ori îmi dorisem să studiez filosofia sau teologia la Oxford, în loc să fac pe placul tatii şi să urmez istoria.

Mărturisesc că nu m-a atras niciodată ipostaza de vicar sau preot, nici măcar de călugăr budist, dar problemele teologice mă preocupau în aceeaşi măsură în care cele juridice l-ar fi captivat pe un avocat şi mi-ar fi plăcut să fi acordat religiei o atenţie mai mare – fie şi din dorinţa de a-mi dovedi mie însumi că nu există o justiţie imanentă şi că Dumnezeu nu-i ajută decît pe cei ce se ajută ei înşişi. Iar acum, plictisit de a fi fost acuzat de ateism, i-am răspuns repezit:

– Cred în Dumnezeu ca şi tine, dar nu mă duc la biserică, asta-i tot. Şi nu mi se pare un păcat să mă simt bine.

– Eu nu m-am simţit bine.

– Draga mea, i-am zis eu, de astă dată exasperat, nu ştiu cum ai fost tu educată, dar mie mi s-a inoculat convingerea că e foarte rău să spui minciuni. În realitate, am crescut cu convingerea că e şi mai rău să minţi decît să faci un efort de imaginaţie spre a intui plăcerea fizică. Dar, de bună seamă, tu ai primit o educaţie diferită.

– Bărbaţii profită de femeile cărora le plac asemenea distracţii, a replicat ea încăpăţînată, fără să mă privească. Bărbaţii nu fac decît să stea la pîndă, iar cînd femeia cedează, o aşteaptă nefericirea.

– Dar tu nu i-ai „cedat" – aşa cum spui tu – lui Hugh?

– Nu înainte de căsătorie. După ce ne-am căsătorit, a fost altceva.

– După ce v-aţi căsătorit, ai descoperit că-ţi plăcea să faci dragoste ca oricărei alte femei.

– Hugh era soţul meu. Îl iubeam. Ochii i se umplură de lacrimi. Era bun şi blînd, a mai adăugat ea, tremurînd. Nimeni nu-l cunoştea pe Hugh aşa de bine ca mine. Spunea că eram singura fiinţă pe lume care-l iubea cu adevărat, iar eu, la rîndul meu, ştiam că numai el îmi

împărtășea sentimentele. Părinții mei nu mă iubeau. Tatăl meu bombănea mereu pentru că nu eram băiat, iar mama nu m-a iertat niciodată fiindcă i-am ruinat sănătatea și i-am distrus silueta. Amîndoi țipau la mine cînd se certau între ei. Mama îmi spunea întruna: „Bărbații profită de femei, să nu uiți asta niciodată. N-aș fi trăit acum în cocina asta dacă nu-l lăsam pe Joss să profite de mine" Se culcase cu tatăl meu înainte de a-l lua de bărbat. Ea mi-a spus. După aia, el i-a declarat că nu vrea să mai păcătuiască și că dacă voia să-l păstreze, n-are decît să se mărite cu el, dar nici cînd i-a smuls promisiunea n-a vrut s-o ia de nevastă pînă cînd nu i-a dat cu semnătură toți banii. Era așa de îndrăgostită de el, că ar fi făcut orice i-ar fi cerut; pur și simplu nu suporta ideea să-l piardă. Dar sînt sigură că, dacă nu i-ar fi forțat mîna, nu s-ar fi măritat cu el, pentru că ea era o adevărată lady, plină de bani, în vreme ce el nu reprezenta nimic, era doar un fermier sărăntoc. O lacrimă îi alunecă pe obraz și se scotoci prin buzunare în căutarea unei batiste. Pe urmă, după ce s-au căsătorit, el s-a schimbat, a continuat ea. I-a făcut viața amară mamei. Dar era prea tîrziu. El îi luase toți banii și ea nu mai putea să plece, pentru că nu avea unde să se ducă – toți prietenii îi întorseseră spatele cînd se căsătorise cu el. „Dacă n-aș fi fost atît de îndrăgostită de el, nu m-aș fi măritat și nu i-aș fi dat banii mei, mi-a spus mama, și nu m-aș fi îndrăgostit de el dacă nu mă coboram atît de mult încît să accept o legătură. Ar fi trebuit să fiu atentă, să văd lucrurile în adevărata lor lumină." Totuși, cred că într-un fel m-a iubit, chiar dacă i-am distrus sănătatea și silueta. Nu voia cu nici un chip să fac aceleași greșeli – de aceea insista atît de mult ca nimeni să nu profite de mine. Avea mare grijă să nu mi se întîmple ceva rău.

– Liniștește-te, liniștește-te, o mîngîiam eu, trăgînd cu coada ochiului la ceas. Sînt convins că îți purta de grijă.

– Și tata o ținea una și bună: „În casa asta nu e loc decît pentru o singură tîrfă, obișnuia el să spună, gîndindu-se la mama, iar tu să nu uiți lucrul ăsta. Dacă te prind vreodată cu un bărbat, o să te izgonesc din casa mea imediat și n-o să te mai primesc niciodată înapoi. O să fii cuminte pînă o să te măriți dacă nu vrei să regreți toată viața o clipă de rătăcire. Nici un bărbat nu respectă o tîrfă, iar Dumnezeu îi pedepsește întotdeauna pe păcătoși". Repeta toate astea întruna, poate și pentru că semănam cu mama și n-ar fi vrut să-i calc pe urme. Biata mama!

– În fine, părinții tăi s-au prăpădit între timp, i-am spus eu cu înțelepciune și am ieșit prin ușa din față în aerul rece al dimineții. Era timpul să plec înainte ca mașina mea să fie remarcată în fața casei. E un capitol încheiat din viața ta. Acum n-ai decît să faci tot ce-ți place,

să te simţi cît mai bine şi te asigur că n-o să te consider o tîrfă şi nici n-o să te respect mai puţin ca înainte. Eu nu obişnuiesc să mă port aşa cu femeile şi, în afară de asta, te iubesc. Dacă ai şti de cîte ori mi-am imaginat o noapte ca asta...

– Nu trebuie să se mai întîmple a doua oară. În nici un caz! Era agitată şi ochii i se dilataseră. N-am avea nici un viitor – n-o să iasă nimic bun din toate astea – n-aş vrea să mă mai mărit niciodată, niciodată...

Am căutat să mă stăpînesc:

– Ba avem un viitor, i-am spus eu, rostind apăsat fiecare cuvînt, ca s-o fac să înţeleagă cum stau lucrurile. Dacă nu vrei să te măriţi cu mine, pe moment am să mă înarmez cu răbdare, în speranţa că o să te răzgîndeşti; dar chiar dacă nu ne căsătorim, avem un viitor ca bărbat şi femeie care se simt bine unul în compania celuilalt. Şi acum, te rog, iubita mea, fii înţeleaptă şi judecă situaţia la rece! Avem nevoie unul de altul, aşa că nu ne rămîne decît să mergem înainte şi să ne satisfacem reciproc dorinţele.

– Eu... nu pot... nu trebuie...

– Foarte bine, i-am răspuns, dar simţeam că-mi pierd cumpătul. Cînd n-o să mai rezişti fără bărbat, scrie-mi un bilet şi, dacă n-o să am ceva important de făcut, s-ar putea să trec pe la tine şi să-ţi ofer serviciile mele pentru o jumătate de oră.

A izbucnit în plîns.

– Rebecca, scumpa mea!

– Nu, nu mă atinge! După ce ţi-am dat atît de mult, tu îmi vorbeşti ca unei tîrfe!

Cum să-i aduci alinare unei asemenea femei? Am făcut singurul lucru posibil într-o atare situaţie – am dus-o înapoi în hol şi am făcut dragoste cu ea acolo jos, pe duşumea. După aceea am sărutat-o, i-am spus că voi reveni curînd şi m-am retras în grabă în dormitorul meu de holtei de la Penmarric ca să-mi refac forţele.

5

M-aş fi însurat cu ea dacă s-ar fi declarat de acord de la bun început. Spre deosebire de mulţi bărbaţi care practicau amorul liber, nu aveam prejudecăţi în privinţa căsătoriei. În realitate, chiar voiam să mă însor, nu numai pentru a-mi asigura o sursă permanentă de plăceri, dar şi fiindcă eram singur şi doream să am pe cineva alături cu care să schimb o vorbă sau să împart o dispoziţie proastă provocată de vremea urîtă. Pe măsură ce mă maturizam îmi dădeam seama că nu e nici o

problemă să-ţi găseşti o parteneră de-o noapte, în schimb, o prietenie adevărată are o mult mai mare însemnătate.

Legătura mea cu Rebecca s-a înfiripat la sfîrşitul anului 1926, cînd parcurgeam una din cele mai solitare perioade din viaţa mea. Sora mea preferată, Lizzie, manifesta o predilecţie deschisă pentru Cambridge în defavoarea Cornwall-ului; după cc că o vedeam atît de rar, scrisorile ei nu cuprindeau altceva decît o admiraţie nețărmurită pentru unul din profesori, un intelectual cu numele searbăd de Edgar St. John Callendar. După toate probabilităţile, îşi petrecea timpul bînd ceai şi purtînd discuţii animate pe tema teatrului grecesc. Mă simţeam tot mai deprimat. În sinea mea, sperasem că Lizzie nu se va mărita şi va accepta să-mi conducă gospodăria în cazul în care n-aş fi găsit o nevastă potrivită; nu mă aşteptasem ca pasiunea ei pentru viaţa universitară să dureze nelimitat şi, în nici un caz, nu mi-aş fi închipuit că o să se încurce cu un profesor de la Cambridge.

Şi cum o nenorocire nu vine niciodată singură, am asistat neputincios şi la căsătoria lui William. Charity l-a tîrît pur şi simplu la ofiţerul stării civile şi l-a şantajat s-o ia de nevastă. Fratele meu vitreg îşi împărţise timpul între mine şi ea, dar de-acum încolo avea să-i aparţină numai ei. Întrucît se declarase întotdeauna un celibatar convins, nu-mi venea să cred că-şi schimbase hotărîrea peste noapte.

– Nu-i face jocul! am strigat eu înfuriat în timpul pregătirilor de nuntă. Nu te obligă nimeni!

– Sînt un prost, nu-i aşa? mi-a zis William, calm ca întotdeauna. Probabil că îmi doresc cu adevărat să mă însor cu ea.

Nu avea nici o scăpare. Mai că am plîns de supărare, dar nu puteam face nimic ca să-l opresc. Şi, ca o încununare a nenorocirilor, din anul acela am fost izgonit din căminul meu. Philip s-a hotărît să producă un viitor îngrijitor pentru mina lui şi m-a lăsat cu gura căscată cînd mi-a adus la cunoştinţă intenţia lui de a se căsători cu Helena Meredith, o blondă calmă, rece, cu trup subţire şi cam asexuat. Mă cufundasem în melancolie. Mi-am zis că Philip – homosexual sau nu – trebuia să-şi fi dat seama dacă era capabil să stabilească relaţii normale cu o femeie, altfel nu s-ar fi hotărît să se căsătorească; oricît de mult îl detestam pe Philip, nu-l credeam în stare s-o înşele pe Helena, lăsînd-o să creadă că putea fi un soţ normal, aşa că mi se părea inevitabilă naşterea unui moştenitor pentru Penmarric. Visurile mele se duceau pe apa sîmbetei. Şi, ca şi cum lucrurile n-ar fi stat destul de rău, Philip mi-a dat bani ca să-mi construiesc o casă pe moşia părintească şi mi-a spus limpede că se considera cu conştiinţa împăcată şi că avea să mă scoată din testamentul pe care intenţiona să-l facă.

Viaţa nu-mi păruse niciodată atît de monstruos de nedreaptă. Mi-a fost foarte greu să-i accept pomana, cu un zîmbet forţat în semn de gratitudine.

După aceea, am locuit o vreme cu William şi Charity, în casa lor din St. Just. Nu mă atrăgea perspectiva de a-mi construi o casă pe domeniul Penmarric, nici nu doream să-l urmăresc pe Philip cum stăpînea pămîntul care ar fi trebuit să fie al meu, sau s-o aplaud pe Helena ori de cîte ori aducea pe lume cîte un fiu. Am investit banii lui Philip în acţiuni la bursă, cu gîndul să-mi asigur un venit independent de salariul meu de la mină, dar cum nu aveam experienţă în jocul de bursă, am pierdut totul, pînă la ultimul bănuţ.

În momentul acela eram disperat. Nu mai aveam cămin, nici alţi bani în afara salariului şi, cu toate că William şi Charity m-au invitat să locuiesc în continuare la ei, nu voiam să abuzez de ospitalitatea lor. Am cerut-o din nou de nevastă pe Rebecca, dar şi de data asta m-a refuzat şi nici n-a vrut să trăim o vreme împreună fără binecuvîntarea bisericii. Refuzul ei era justificat într-o oarecare măsură. Într-o comunitate rurală atît de mică, ar fi fost repede ostracizată sub pretext că duce o viaţă de desfrîu, iar unchiul ei Jared ar fi repudiat-o. Mai mult, trebuia să se gîndească la copii. Era normal să-i crească în spiritul respectului faţă de ea, astfel încît să nu fie nevoiţi să înfrunte ostilitatea unei comunităţi care nu ar aproba viaţa ei particulară. Îi înţelegeam motivele, cu toate astea refuzul ei mă durea. M-aş fi culcat cu ea în fiecare noapte dacă s-ar fi putut, dar refuza să mă primească mai des de o dată sau de două ori pe săptămînă. Nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte. Ori de cîte ori ne întîlneam, trebuia s-o implor ca să-mi ofere ceea ce doream. Dacă nu ar fi posedat ceva pentru care merita să te rogi, aş fi abandonat-o cînd mă înfuria şi i-aş fi spus să se ducă dracului, dar oricît ne blestemam şi zbieram unul la altul, mă întorceam de fiecare dată la ea şi scenele noastre furtunoase se terminau întotdeauna cu capitularea ei.

Era o legătură foarte istovitoare.

În cele din urmă, am ajuns la capătul puterilor. M-am văzut nevoit să accept faptul că Rebecca nu va consimţi niciodată să-l înlocuiască pe iubitul ei Hugh cu un al doilea soţ şi am ajuns la concluzia că n-avea rost s-o aştept să-şi schimbe părerile; pentru liniştea mea sufletească, era imperios necesar să-mi înjgheb imediat un cămin, să-mi asigur un venit decent şi să caut o femeie prietenoasă care să-mi ţină companie atunci cînd nu puteam face dragoste cu Rebecca. M-am uitat cu luare-aminte în jur. Aproape imediat, privirea mea s-a oprit asupra lui Felicity Carnforth şi, fără să stau prea mult pe gînduri, m-am hotărît s-o iau de nevastă.

6

Felicity a fost ultima persoană importantă care a intrat în viaţa mea înainte de dezastrul de la Sennen Garth.

Cei doi fraţi ai ei fuseseră ucişi în război, aşa că Felicity, în calitatea ei de copil în viaţă al lui Sir Justin Carnforth, moştenea o avere considerabilă. Era prea îndrăgostită de caii ei pentru a o interesa un simplu bărbat, dar părea destul de isteaţă pentru a-şi da seama că, din punct de vedere social ar fi mai avantajos pentru ea să fie măritată, mai ales că nici tatăl ei nu se bucura s-o vadă că rămîne fată bătrînă. Nu se punea problema unei atracţii fizice, deoarece Felicity era o fată osoasă, cu dinţi proeminenţi; mie însă îmi plăcea compania ei şi speram să ajungem la un aranjament avantajos pentru ambele părţi. În momentul acela nu-mi mai făceam visuri romantice că m-aş putea căsători din dragoste; singura femeie pe care o iubeam refuza să se mărite cu mine şi ajunsesem să mă îndoiesc că dragostea şi căsătoria puteau merge împreună. Aşadar, am pus cărţile pe masă, i-am explicat lui Felicity întreaga situaţie şi am fost încîntat să constat că-mi răspunde tot atît de franc.

– Bineînţeles că vreau să mă mărit, a spus ea. Orice fată îşi doreşte aşa ceva, deşi fiecare are motivul său. Eu m-am săturat să-l aud pe papă spunîndu-mi că nu sînt la fel de frumoasă ca *Mummy* – ca şi cînd ar fi vina *mea* că semăn cu *el* – şi nu mai vreau să-i aud pe toţi căinîndu-mă: „Biata Felicity e atît de drăguţă şi a rămas nemăritată..." *Tu* ştii asta, Jan! Ai auzit cum vorbeşte lumea! Nu mi-ar displăcea să mă mărit cu tine pentru a avea puţină linişte. Vreau să fiu cît se poate de sinceră. E limpede că nu sînt îndrăgostită de tine şi nici nu-mi închipui că într-o bună zi dragostea adevărată va apărea pe un cal alb care mă va răpi şi mă va duce la altar. Nu seamănă cu felul meu de a fi. Lucruri de-astea i se întîmplă frumoasei tale surori Mariana, dar nu fetelor ca mine. Nu-mi pasă că te căsătoreşti cu mine pentru banii mei – cel puţin ai fost sincer şi ai recunoscut adevărul. N-aş fi suportat să-mi cazi la picioare, să-mi juri dragoste eternă şi să mă asiguri că banii mei nu înseamnă nimic pentru tine! Aş fi rîs cu lacrimi şi ne-am fi simţit amîndoi îngrozitor de jenaţi.

A început să-mi placă şi mai mult decît înainte. Ne-am aşezat şi am început să discutăm despre viitorul nostru menaj.

– Îţi promit că o să-mi fac datoria, am asigurat-o eu. O să trăiesc în aceeaşi casă cu tine, o să fiu escorta ta ori de cîte ori vei ieşi undeva

şi o să am grijă de tine. Deşi nu-ţi pot promite că o să-ţi fiu credincios. Îi vorbiscm deja despre Rebecca.

– Ce păcat că nu vrea să se mărite cu tine! a exclamat Felicity. Ea nu era niciodată răutăcioasă. E teribil de frumoasă. Îmi pare rău pentru ea că a rămas văduvă de tînără.

Am discutat problema pe toate feţele.

– Cred că cel mai binc ar fi să nc căsătorim doar de formă, i-am spus eu cu spiritul meu practic obişnuit. Nu avcam nici un chef să fac dragoste cu ea. În cazul ăsta, dacă ceva nu merge bine, n-o să fie greu să anulăm căsătoria.

– De acord, dar la început n-ar trebui să avem dormitoare separate, ca nu cumva papă să miroasă ceva. Nu văd însă de ce n-am avea paturi separate. Toată lumea spune că sînt colosal de şic. Te-ar deranja dacă am avea paturi separate?

I-am răspuns că nu m-ar deranja deloc şi ne-am despărţit în termeni excelenţi pentru a anunţa logodna noastră, fiecare în propria familie.

Cînd a aflat vestea, Rebecca a făcut o criză de nervi, mi-a strigat că sînt lipsit de inimă, infidel şi multe alte cuvinte neplăcute. Am fost surprins să constat cît de tare o afectase ştirea. Deşi susţinuse întotdeauna, chiar şi după ce îmi cedase, că nu avea nici un sentiment pentru mine, a făcut o criză de isterie atunci eînd i-am pus indiferenţa la încercare. După ce am petrecut cel puţin două ore ştergîndu-i lacrimile şi oferindu-i consolarea obişnuită, s-a potolit şi a devenit mai raţională.

– Nu eşti tu de vină, a spus ea după ce şi-a suflat nasul în batista mea. Am greşit cînd am dat vina pe tine. Te-ai îndreptat spre altă femeie numai pentru că am refuzat mereu să mă mărit cu tine – ţi-am dat de înţeles că n-o să mă mărit niciodată, dar, Jan, poate că am greşit, poate că ar fi trebuit să accept, poate că... Oh, Jan, dragul meu, hai să ne căsătorim! Regret atît de mult că te-am tratat aşa de rău!! Nu voiam – te iubesc, chiar te iubesc!

Eram emoţionat ca un copil să aud aceste cuvinte rostite de buzele ei după ce îmi pierdusem orice speranţă, încît am alunecat şi eu în melodramă. Am sărutat-o cu pasiune, i-am jurat că n-o să iubesc pe nimeni alta cît oi trăi, i-am spus că e cea mai frumoasă femeie din lume şi că nu exista un bărbat mai fericit ca mine.

– Totuşi, iubirea mea, am spus în cele din urmă, trebuie să recunoşti că este o situaţie cam delicată. Vezi tu, eu trebuie să mă însor cu o femeie bogată. Asta nu înseamnă că nu te iubesc, dar, din păcate, am datorii şi obligaţii şi acum, după ce Felicity şi cu mine am anunţat logodna, nu mai putem da înapoi. Dacă o să mă dea în judecată pentru încălcarea promisiunii? Fir-ar să fie, aş ajunge la închisoare şi mi-aş distruge viaţa! Trebuie să mă însor cu ea, nu mai am nici o scăpare.

De fapt, cugetam eu, acum era absolut imposibil să dau înapoi. N-ar fi fost corect față de Felicity și, în afară de asta, mă împăcasem cu ideea să împart cu Felicity speranțele ei pentru Carnforth Hall. Dacă mă însuram cu Felicity, aș fi putut trăi în stilul în care fusesem obișnuit și mă puteam întîlni și cu Rebecca oricînd aș fi dorit; dar dacă mă însuram cu Rebecca, aș fi fost mereu în dificultate financiară, mai ales că ar fi apărut și copiii și nu aveam nici o garanție că aș moșteni fie Penmarric, fie averea Penmarilor.

– Ascultă, dragostea mea, asta n-o să schimbe nimic între noi. Trebuie să mă însor din considerente de ordin practic și cine e mai potrivită pentru o căsătorie de formă decît Felicity Carnforth? Doar n-o să fii geloasă pe bătrînica Felicity! Am stat de vorbă cu ea și am convenit că o să fie o căsătorie de formă, fără sex – chiar cu dormitoare separate, am adăugat eu, strecurînd o minciunică pentru a fi cît mai convingător. Și acum, dă-mi voie să te întreb, iubito: chiar crezi că aș fi tentat să fac dragoste cu Felicity? Sigur că nu! Știi doar că ești singura femeie din viața mea și așa va fi mereu.

– Oh, Jan! a exclamat ea și a izbucnit din nou în plîns.

Am copleșit-o cu o avalanșă de vorbe.

– În afară de asta, tu spui că ai să te măriți cu mine, dar nu cumva e o simplă promisiune făcută sub imperiul momentului? Aș suferi cumplit dacă te-ai mărita cu mine, iar mai tîrziu ai regreta și m-ai acuza că te-am împins spre mariaj profitînd de instabilitatea ta emoțională. Și, mai ales, crezi că l-ai putea da vreodată uitării pe Hugh? Dacă ne-am căsători, nu crezi că amintirea lui ar sta mereu între noi?

A tras aer în piept și și-a suflat din nou nasul.

– Poate... Era nehotărîtă. Da, poate că ai dreptate, Jan, poate că m-am pripit cînd ți-am spus că vreau să te măriți cu mine...

Mi-am înăbușit un suspin de ușurare. O iubeam foarte mult, mă îngrozea gîndul că aș putea s-o pierd, dar nu aveam altă soluție decît să mă însor cu Felicity. Mă simțeam ca un echilibrist pe sîrmă.

– Aș dori oricînd să mă căsătoresc cu tine, i-am spus eu blînd, dar n-ar fi spre binele tău, scumpa mea. Știi bine că n-ar fi.

Ochii ei frumoși se umpluseră din nou de lacrimi. Era fermecătoare.

– Da, a spus atunci. Ai dreptate. Știu că ai dreptate. Numai că... O lacrimă se oprise pe adorabila rotunjime a obrazului ei și strălucea ca un diamant pe pielea albă. Mă simt atît de singură aici... și copiii au nevoie de un tată. Tu ești așa de bun cu copiii, Jan.

– O să vin să te vizitez cît mai des, am spus eu emoționat. Nu mă știam bun cu copiii. În realitate nu prea îmi plăceau copiii, cu excepția micuței Deborah, a cărei feminitate mă atrăgea în mod special. Îți

promit că nu va fi nici o deosebire, iubita mea, i-am spus cu sinceritate. O să trăim ca şi pînă acum.

Şi chiar aşa s-a şi întîmplat, deşi căsnicia mea s-a abătut întrucîtva de la aranjamentele pe care le făcusem mai înainte cu Felicity. Ne-am căsătorit la nouă luni după Philip, în primăvara anului 1928, şi ne-am celebrat nunta la Londra. Felicity se hotărîse să facă un adevărat spectacol din neaşteptatul drum spre altar. La recepţie s-au servit preparate delicioase, şampania a fost, evident, de cea mai bună calitate. După aceea am plecat voioşi nevoie-mare la Paris, pentru a celebra evenimentul timp de alte cîteva săptămîni.

Dacă în timpul lunii de miere ne-am abătut de la schema stabilită anterior, lucrul acesta mi s-a datorat exclusiv mie. Felicity a făcut adevărate miracole în privinţa aspectului său exterior şi şi-a cumpărat o grămadă de rochii care i-au pus în valoare ceea ce avea ea mai frumos. Fără să se mulţumească doar cu revoluţionarea garderobei, şi-a modificat obişnuita ei coafură şi înclin să cred că a recurs şi la unele tratamente cosmetice, menite să-i înfrumuseţeze tenul. Rezultatele au fost pe măsura eforturilor. În clipa în care am intrat în hotelul nostru parizian, mi-am dat seama că paturile separate ne vor împiedica să trăim anumite senzaţii pe care mă străduisem să mi le reprim în tot timpul zilei, deoarece, atunci cînd a îmbrăcat cel mai provocator neglijé negru pe care îl văzusem vreodată, am ştiut că orice încercare de a păstra castitatea era sortită eşecului. Am petrecut aşadar cea mai reuşită noapte de nuntă, spre deplina satisfacţie a fiecăruia dintre noi.

– Excelent! a exclamat a doua zi Felicity. N-aş fi vrut să ratez o asemenea ocazie. Nu-ţi face griji în privinţa anulării căsătoriei, dragul meu, avem întotdeauna soluţia divorţului. Sînt sigură că putem înscena un mic adulter dacă va trebui să ne separăm legal mai tîrziu.

Am continuat deci să ne simţim bine la Paris, apoi la Londra, unde ne-am oprit pentru două săptămîni înainte de întoarcerea acasă. Felicity a fost extrem de amuzantă. Am luat mese, am băut peste tot, de la Soho la Knightsbridge, şi am dansat toate dansurile, de la foxtrot la charleston. Peste ani, cînd mi-a revenit în minte luna mea de miere, mi-au defilat prin faţa ochilor o serie de imagini tulburi ale unei Londre scînteind de mondenitate - cocteiluri, localuri de noapte, orchestre de jazz, fete cu părul tuns şi gură stacojie, şi toate astea dansau la nesfîrşit... Energia noastră părea fără limite. Cînd nu dansam toată noaptea, alergam în jurul Londrei în timpul zilei; vîsleam pe Serpentine[1], ne plimbam prin parc şi mergeam chiar la grădina zoologică. Luna noastră

[1]Rîul care traversează Hyde Park (n. t.).

de miere se apropia de sfîrşit, dar noi ne simţeam aşa de bine unul în compania celuilalt, încît n-am fi vrut să ne mai întoarcem acasă.

Dar cel mai extraordinar mi se părea faptul că mă bucuram sincer pentru pasul făcut şi prevedeam că ne aşteaptă o viaţă conjugală foarte amuzantă. Cu toate acestea, de îndată ce ne-am întors în Cornwall, am căzut din nou sub vraja Rebeccăi şi nimic nu m-a putut reţine s-o văd, nici măcar respectul pentru soţia mea. Evident, nu i-am povestit niciodată Rebeccăi despre luna noastră de miere şi nici despre îndeplinirea obligaţiilor mele conjugale o dată pe săptămînă după întoarcerea noastră acasă. Îi datoram soţiei mele cel puţin un semn de apreciere pentru că a fost – aşa cum se spune – o „sportivă fair-play", care a transformat o căsnicie sumbră într-o relaţie agreabilă şi veselă.

Felicity şi cu mine aveam la dispoziţie o aripă din Carnforth Hall, dar, de două sau trei ori pe săptămînă, trebuia să cinăm cu tatăl şi cu mama ei vitregă, în corpul central al castelului. Mă străduiam să păstrez relaţii cît mai cordiale cu Sir Justin, în ciuda faptului că îl găseam un bătrîn plicticos, iar el îmi era recunoscător pentru şansa de a-i oferi nepoţi, încît mă trata cu multă bunăvoinţă. Astfel, i-a majorat venitul lui Felicity cu o sumă importantă şi, din momentul în care Felicity a deschis un cont comun la banca ei, nu mi-am mai făcut griji în privinţa banilor. Mi-am cumpărat o maşină extravagantă – o Hispano Suiza – şi mai multe costume de haine. Felicity a mai achiziţionat nişte cai şi şi-a extins grajdurile. Singura umbră ce plana asupra fericirii noastre s-a dovedit a fi noua mamă vitregă a lui Felicity, fosta menajeră a tatălui meu, Alice Penmar.

Alice şi cu mine ne-am detestat reciproc dintotdeauna, iar acum, deşi eram legaţi indirect prin căsătoriile noastre, continuam să ne purtăm aceleaşi sentimente ca şi înainte. Ea era o femeie capabilă, căreia îi plăcea să-i dirijeze pe ceilalţi. Fără îndoială, reuşise să conducă Carnfoth Hall chiar mai bine decît procedase la Penmarric, iar pe Sir Justin îl manevrase cu mai mult succes decît reuşise cu tata (n-am fost niciodată sigur dacă cei doi erau şi amanţi, nu numai prieteni, dar cel puţin o vreme cred că s-a culcat cu tata). În ceea ce-l priveşte pe Sir Justin, el era topit după ea. Cred că şi ea îl îndrăgea şi se purta cu multă blîndeţe, dar presupun că prefera să-şi îndeplinească rolul de Lady Carnforth în comunitate decît pe acela de soţie, în sensul propriu-zis al cuvîntului. În momentul căsătoriei mele, Alice avea treizeci şi şapte de ani, o minte ascuţită şi era teribil de afurisită.

– M-a sfătuit să nu mă mărit cu tine, mi-a mărturisit Felicity, care îmi împărtăşea sentimentele faţă de Alice. Nu e o ticăloşie? Bineînţeles că i-am spus să-şi vadă de treburile ei. Sînt sigură că mă socoteşte îngrozitor de obraznică, dar puţin îmi pasă. Cînd a văzut că nu-i merge,

a început să vorbească despre relaţia ta cu Rebecca, însă eu i-am răspuns nepăsătoare: „Alicc, draga mea, astea-s toate bîrfele pe care ai reuşit să le descoperi? Jan mi-a relatat deja *întreaga* poveste!" S-a făcut vînătă de furie. M-am distrat de minune.

Am începput să-mi fac probleme. Nu-mi era ruşine de legătura mea cu Rebecca, dar de dragul ei şi al copiilor, încercam să fiu cît mai discret. Pe de altă parte, nu voiam s-o expun nici pe Felicity unor bîrfe neplăcute, iar dacă Alicc continua să bată monedă pe tema legăturii mele cu Rebecca, riscam să pierd simpatia socrului meu.

Iată ceva ce mă plictisea la culme.

– Mă întreb de unde o fi aflat Alice despre relaţia mea cu Rebecca, i-am spus lui Felicity în timp ce analizam împreună problema.

– Alice le ştie pe toate, mi-a răspuns Felicity. Colportează bîrfele cu tot atîta uşurinţă cu care alte femei colecţionează pălării şi are darul de a descoperi o legătură ilicită atunci cînd cei doi n-au făcut încă decît să-şi zîmbească în societate şi să vorbească despre vremea de afară. E nemaipomenită. Dar cred că talentul ăsta vine pe locul doi, după acela de a suci capul bărbaţilor mai bătrîni. N-am să uit niciodată ce şoc am avut cînd papă mi-a spus că o să se însoare cu ea. Remarcasem de mult că o plăcea, dar nu mi-am gîndit niciodată că o să se lase ademenit spre altar. Alicc îl detesta pe tatăl ei, care a părăsit-o pe biata mătuşă Judith cu ani în urmă, dar a reuşit să-l convingă pe papă că, de fapt, tatăl său i-a făcut un serviciu mătuşii Judith fugind cu alteineva! Pe cinstea mea, cred că ar fi în stare să-i demonstreze că negrul e alb şi viceversa, dacă şi-ar da osteneala.

Am continuat să vorbim un timp despre Alicc.

– Eu nu mi-aş face griji în locul tău, a spus Felicity, înţeleaptă. Cîtă vreme plutesc în al nouălea cer de fericire, papă nu va crede nici o bîrfă la adresa ta. Pe el îl interesează doar fericirea mea, iar dacă eu sînt fericită, va crede că mobilul vizitelor tale la Morvah este caritatea creştinească faţă de cumnata ta văduvă şi bieţii tăi nepoţi orfani. Cîtă vreme Rebecca nu va ascunde copiii şi nu se va afişa cu tine într-un week-end vinovat la Budleigh Salterton, sînt sigură că nu va ridica nici o sprînceană în semn de dezaprobare.

Era perfect adevărat, dar tot mă sunteam jenat şi mi se strecurase în suflet temerea că avea să-mi facă viaţa grea.

Cu excepţia lui Alicc, nu aveam nici un alt motiv să mă plîng de noua mea viaţă de bărbat căsătorit. Încă mai tînjeam după Penmarric, dar şi în direcţia asta speranţele mele au început să învie. Philip şi Helena nu aveau copii şi aflasem că Helena îşi petrecea mai tot timpul cu sora mea Jeanne şi soţul ei, Gerald Meredith, la Polzillan House.

În sfîrşit, în primăvara anului 1930, toate bănuielile mele cu privire la preferinţele sexuale ale lui Philip au fost confirmate: într-o sîmbătă seara, cînd mă aflam la St. Ives cu Rebecca, i-am văzut pe Philip şi pe Trevose ieşind dintr-o cîrciumă sordidă, amplasată în cartierul artiştilor şi mi-a fost de-ajuns o singură privire ca să-mi dau seama despre ce era vorba.

De fapt, comportamentul lui Philip nu mă surprindea cîtuşi de puţin, întrucît îl suspectasem de multă vreme că e homosexual, dar la vederea lui Trevose am rămas cu gura căscată.

Am înţepenit pe loc, fără să-mi pot dezlipi privirea de pe chipurile lor. Ei însă nu m-au văzut, n-aveau ochi decît unul pentru celălalt. Philip rîdea. Căsătoria îl făcuse mohorît, dar acum deborda de veselie. Trevose rîdea şi el. Obişnuita lui expresie ursuză dispăruse, şi zîmbetul era acum spontan şi relaxat. O porniseră pe alee împreună, cu mîinile în buzunare, fără grabă, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Erau degajaţi, liniştiţi, perfect acordaţi unul cu celălalt.

– La ce te uiţi? m-a întrebat Rebecca, dintr-o dată conştientă că nu o mai urmăream, şi s-a întors să vadă despre ce era vorba. Dar între timp Philip şi Trevose dispăruseră.

După un moment, i-am spus:

– Nimic important, doar un cuplu de artişti mai ciudaţi.

Cu ocazia aceea am ştiut însă exact care era situaţia dintre Philip şi Helena. Căsătoria eşuase – nu vor avea copii. Cîteva luni mai tîrziu simţeam că-mi renasc şansele de a moşteni Penmarric, cînd, fără nici un avertisment, vieţile noastre au fost zguduite ca urmare a dezastrului de la Sennen Garth.

Capitolul doi

În cele din urmă, John se căsătorise cu Isabel de Clare, moştenitoarea întinsului domeniu Honour of Gloucester; deşi porecla de Lackland i-a rămas pe viaţă... el ajunsese unul dintre cei mai mari proprietari de pămînt din vest.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

Richard a încercat să stabilească un echilibru de forţe între potenţialii săi rivali la tron... John şi nepotul său Arthur – fiul lui Geoffrey de Bretania. La sfîrşitul secolului al XII-lea încă nu existau reguli clare cu privire la desemnarea succesorului la tron, astfel că pretenţiile amîndurora erau îndreptăţite în egală măsură... din păcate, acţiunile de echilibru dădeau roade numai atît timp cît toţi factorii implicaţi îşi aduceau contribuţia la menţinerea echilibrului.

Regele John
W.L. WARREN

1

Evident, toată lumea îl compătimea pe Philip şi încerca să-l consoleze. Chiar şi mie îmi părea rău pentru el. În timp ce toată Anglia şi ziariştii din întreaga lume îi înconjurau cu simpatie pe văduve şi orfani, noi, cei din comunele învecinate, ne-am gîndit şi la Philip. Mina fusese marea cauză căreia îi dedicase întreaga sa viaţă; fiecare mort se număra printre prietenii săi, iar Alun Trevose figura la loc de cinste.

Durerea lui Philip trebuie să fi fost cumplită. Eu însumi eram atît de îngrozit de dimensiunile acelei tragedii, soldate cu pierderea unor oameni cu care fusesem prieten, încît am simţit dorinţa să-mi manifest compasiunea.

Dar el nu avea nevoie de compătimirea mea. „Sînt alţii mult mai loviţi decît mine", mi-a retezat-o el şi imediat după aceea şi-a canalizat toate rezervele uriaşei sale energii în direcţia înfiinţării unei fundaţii naţionale pentru ajutorarea văduvelor şi orfanilor. Mai mult, a făcut

vizite fiecărei familii îndoliate în parte, pentru a se asigura că nu duceau lipsă de nimic.

Cu ocazia asta mi-a apărut într-o nouă lumină; îl crezusem egoist şi preocupat numai de propriile probleme, dar acum îl vedeam cum se îngrijeşte doar de ceilalţi; toate victimele tragediei se îndreptau către el pentru a-i consola. Înainte de accident îl crezusem atît de dur şi de rece încît mă îndoiam că ar putea fi afectat din punct de vedere emoţional de o tragedie; nu-l surprinsesem niciodată plîngînd sau trădînd cel mai mic semn de durere la o înmormîntare. Acum îl vedeam însă suferind cu adevărat, iar starea aceasta părea şi mai cumplită datorită autocontrolului suprauman pe care şi-l impusese şi de care era, din păcate, atît de mîndru.

Felicity s-a oferit cu delicateţe să mă însoţească la serviciul religios ţinut în memoria celor dispăruţi şi, deşi nu era nici o nevoie de prezenţa ei, am acceptat recunoscător. O încercare grea pe care o înfrunţi alături de cineva este întotdeauna mai uşor de suportat, dar în ciuda prezenţei lui Felicity, experienţa mi s-a părut extrem de chinuitoare. Faimoasa stăpînire de sine tipic englezească nu s-a numărat niciodată printre virtuţile mele, astfel încît durerea celorlalţi s-a răsfrînt şi asupra mea; durerea este un sentiment atît de contagios încît efectul emoţional pe care-l are asupra mea mă pune întotdeauna într-o situaţie jenantă.

S-au mai scurs cîteva zile înainte de a-l revedea pe Philip. Eram convins că se ascunsese în vreun ungher ascuns, ca să-şi poată linge rănile ca orice demn leu auriu după o bătălie sălbatică pentru supravieţuire. Mă întrebam dacă nu ar trebui să-l sun la Penmarric pentru a afla dacă el sau Helena ar avea nevoie de ajutorul meu, cînd am primit un apel telefonic de la Philip în persoană.

De astă dată era la fel de direct şi dezinvolt ca de obicei, dar, spre surprinderea mea, m-a invitat pentru seara următoare la un pahar de vin la Penmarric. Helena, mi-a spus el, îşi petrecea seara la Polzillan House, aşa că nu era nevoie să vină şi Felicity.

– Am de discutat ceva cu tine, a adăugat el scurt. Vino la şase şi jumătate. Şi a pus receptorul în furcă cu obişnuita-i aroganţă înainte de a apuca să-i răspund.

Cînd am ajuns la Penmarric la ora fixată, eram aşa de nervos că aproape am urcat cu maşina pe scările de la intrare. Medlyn şi-a ţuguiat dezaprobator buzele urmărindu-mă din prag, dar după aceea m-a gratificat cu zîmbetul lui mieros şi m-a condus în bibliotecă.

Philip se afla acolo şi mă aştepta. Arăta ceva mai bine. Cutele săpate de durere în jurul gurii erau încă adînci, dar ochii îşi recăpătaseră limpezimea şi mîinile nu-i mai tremurau. Sorbea suc de portocale dintr-un pahar.

– Ia loc, mi-a spus. Ce vrei să bei? Whisky?

Îmi simţeam nervii întinşi la maximum în timp ce mă aşezam şi pretindeam că mă relaxez.

– Excelent, i-am răspuns voios. Mulţumesc.

– Scuză-mă că nu.beau cu tine, dar în ultimele zile am consumat suficient alcool ca să-mi ajungă pentru tot restul vieţii.

Ne-am instalat unul în faţa celuilalt dinaintea şemineului. A urmat o pauză. În momentul accla eram convins că întîlnirea lui cu moartea îl făcuse să se gîndească la testament şi că se decisese să vorbească cu mine despre desemnarea mea ca unic moştenitor. Dar în ciuda presentimentelor şi a surescitării mele, mi-am compus o expresie calmă şi l-am lăsat pe el să înceapă discuţia.

Şi-a aprins o ţigaretă şi a scuturat tacticos chibritul. N-avea nici o grabă – el era stăpînul la Penmarric, stăpîn pe situaţie. Putea proceda cum îi plăcea.

Am continuat să aştept, detestîndu-l pentru că mă ţinea în şah. Într-un tîrziu, a spus nepăsător:

– Mi-am făcut planuri de viitor.

A urmat o pauză.

– Da? am zis eu politicos.

– Da. Nu am intenţia să trăiesc în continuare aici ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. M-am hotărît să plec. Să părăsesc Penmarric.

– Vorbeşti serios?

– Da, m-am hotărît să explorez minele de cositor din Rocky Mountains şi să lucrez un timp în Canada.

– Canada! Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Aveam impresia că nu auzisem bine.

– Păi, ce-mi mai rămîne de făcut aici, în Cornwall? Să mă plimb de-a lungul stîncilor prin faţa minelor moarte de pe Coasta Cositorului? Să mă duc seara la cîrciuma din St. Just cînd ştiu că nici unul dintre prietenii mei nu va fi acolo să mă întîmpine? Poate, mai tîrziu, cînd mintea mea se va împăca cu ideea tragediei, dar nu acum. În clipa de faţă nu-mi doresc decît să plec.

De data asta eram prea uluit ca să vorbesc. Degetele mele strîngeau convulsiv paharul.

– O să mă întorc, desigur, a spus el nepăsător. Îmi acord trei ani. Dacă n-o să-mi placă viaţa de-acolo, s-ar putea să mă întorc mai devreme, dar trei ani reprezintă limita superioară pe care mi-o propun.

– Dar, Philip, pentru Dumnezeu! am exclamat eu, regăsindu-mi în sfîrşit glasul. Ce dracu' ai de gînd să-i spui mamei? Cum naiba o să-ţi motivezi decizia?

A ridicat din sprîncene.

– Dragul meu Jan-Yves, a spus el pe un ton ironic care mi l-a adus imediat dinaintea ochilor pe papà, dacă tu crezi că mama o să facă o criză de isterie numai pentru că intenţionez să plec în străinătate pentru trei ani, atunci e limpede că nu o cunoşti deloc. Am să-i dau vestea chiar în seara asta şi nu mă îndoiesc că, atunci cînd va înţelege motivul plecării mele, nu va face nici o încercare să mă oprească.

Înainte de a găsi vreun argument ca să-i pot da un răspuns, a adăugat scurt:

– Şi, fiindcă veni vorba de mama, mă bazez pe tine să o vizitezi cel puţin o dată pe săptămînă în absenţa mea. Îmi promiţi asta, inclusiv faptul că ai să ai grijă de ea aşa cum se cuvine?

– Da, desigur, pentru Dumnezeu, Philip, n-ar trebui să te îndoieşti de simţămintele mele faţă de propria mea mamă! Regret că în ultimul timp nu m-am dus pe la ea, dar am fost ocupat cu alte chestiuni.

– Da, a spus el cu răceală, am remarcat că-ţi petreci majoritatea timpului la Morvah, cu cumnata noastră.

– Eu...

– Mai este o problemă care mă preocupă în privinţa mamei; e vorba de numirea lui Adrian în locul bătrînului Barnwell ca paroh la Zillan. Ai auzit vestea? Am primit o scrisoare azi-dimineaţă de la Adrian şi bănuiesc că i-a scris şi lui William, dar poate că astăzi n-ai apucat să te vezi cu el. S-ar părea că numirea nu este încă definitivă; Adrian a solicitat însă un transfer de la parohia lui din Oxford, mai mult de dragul lui Barnwell. Bătrînul preot ar dori să se pensioneze, dar nu vrea să părăsească parohia unde a locuit în ultimii cincizeci de ani şi nici locurile în care şi-a petrecut aproape întreaga sa viaţă. Ca să nu-şi împartă locuinţa cu un străin, ar prefera să trăiască sub acelaşi acoperiş cu Adrian. Dacă-ţi aminteşti, a avut întotdeauna o preferinţă pentru Adrian.

– Adrian a fost de acord? N-o să fie o piedică în cariera lui?

– Nu, în primul moment Adrian nu a fost de acord, dar cînd a auzit de starea în care se află Barnwell, s-a oferit să vină şi nu s-a lăsat convins de bătrîn cînd acesta l-a îndemnat să nu părăsească Oxfordul. Îl ştii pe Adrian cît este de nobil şi ce înalte concepţii morale are. Nu se dă niciodată în lături dacă are ocazia să facă un bine. Probabil însă că nu va rămîne prea mult timp la Zillan. Barnwell are aproape nouăzeci de ani şi n-o să trăiască o veşnicie.

Am tăcut şi m-am gîndit la fratele meu vitreg. Întotdeauna fusesem puţin gelos pentru afecţiunea pe care i-o purta William, dar îi admiram

calităţile intelectuale şi-l apreciam mai mult pentru slăbiciunile omeneşti decît pentru virtuţille lui, rar întîlnite la semenii noştri. După războiul începuse să fumeze excesiv şi făcuse o adevărată pasiune pentru automobile. De cîte ori venea să ne viziteze, era încîntat să se plimbe cu maşina mea, Hispano Suiza. O bună parte din moştenirea pe care i-o lăsase tata o cheltuise pe un mic Ford, foarte arătos. Pretindea că are nevoie de maşină din cauza rănii căpătate la picior în timpul războiului, dar pe mine nu mă putea păcăli. Îl miroseam de la o poştă pe amatorul de automobile. Nu se căsătorise şi, nu numai că propovăduia castitatea, dar era şi destul de inuman ca s-o pună în practică; cu toate astea, cu tot îl suspectam că avusese cîteva aventuri la Oxford înainte de a se fi decis să devină preot, deoarece mi-l amintesc cum se înroşise odată cînd ne aflam pe peluza din jurul casei parohiale şi am întîlnit-o prima oară pe Rebecca; mai ştiam că, spre deosebire de Philip, se simţea atras de femei.

– Mi-a scris ca să-şi exprime îngrijorarea la gîndul că mama va deveni enoriaşa lui, a spus Philip nepăsător. M-a întrebat dacă n-aş vrea să discut problema asta cu ea şi m-a asigurat că ar înţelege-o dacă, după numirea lui, va prefera să se ducă la biserica din St. Just. Trebuie să recunosc că am fost plăcut surprins să constat că ţine seama de sentimentele mamei.

– Şi cum a reacţionat mama?

– Deocamdată nu ştiu. Azi nu m-am putut duce la fermă ca să discut cu ea. Dar dacă va opta pentru biserica din St. Just, sper că o vei duce cu maşina în fiecare duminică.

– Poţi să fii sigur că am să fac tot posibilul, am răspuns eu evaziv. Dacă Adrian urma să fie parohul de la Zillan, eram curios să-i aud predicile şi să văd cum conduce slujba, cu atît mai mult cu cît îmi plăceau vizitele săptămînale la biserică. Manifestam o adevărată slăbiciune pentru ritual şi modul de desfăşurare a unei slujbe, care n-aveau nimic comun cu curiozitatea mea ştiinţifică faţă de fenomenul religios şi cred că în tinereţea mea aş fi putut să mă las convertit la catolicismul roman[1]; dar nimeni n-a încercat s-o facă la vremea aceea, iar după ce am traversat perioada adolescenţei, am constatat că-mi repugna să-mi mărturisesc păcatele unui preot celibatar.

– Nu e prea inspirată venirea lui Adrian la Zillan, a mai spus Philip, dar nu avem ce face. Mai mult ca sigur că mama n-o să-l accepte.

---

[1]Biserica anglicană (Church of England) nu-l recunoaşte pe Papă ca şef al Bisericii, ci pe rege, începînd cu Henric al VIII-lea (n. t.).

Dacă va izbucni vreun conflict, contez pe tine să intervii şi să acţionezi ca mediator... Şi acum o să-ţi aduc la cunoştinţă aranjamentele pe care le-am făcut pentru viitor. În primul rînd, am luat hotărîrea ca, în absenţa mea, nici un membru al familiei – cu excepţia mamei – să nu se amestece în administrarea domeniului Penmarric. În felul acesta se vor evita eventuale neplăceri, în ipoteza că ceva n-ar merge cum trebuie. Oricum m-am hotărît să-l concediez pe William, aşa că...

– Să-l concediezi pe William! Bine, dar...

– Da, de cîtva timp mi-am dat seama că nu e destul de eficient în administrarea domeniului şi sperăm ca socrul tău să-l angajeze eventual la Carnforth Hall – chiar tu mi-ai spus că administratorul de-acolo e aşa de bătrîn că abia reuşeşte să încalece un cal. Cît despre Penmarric, vreau să-l încredinţez unui profesionist experimentat – îl ştii pe Smithson, care a fost administrator la Menherion Castle? Întrucît Francis St. Enedoc urmează să-şi vîndă castelul companiei aceleia de hoteluri, Smithson riscă să-şi piardă slujba, aşa că m-am gîndit să-i ofer lui postul de aici. Francis spune că este loial, muncitor, cinstit, eficient, drept care consider că ar fi cea mai bună soluţie...

– Stai o clipă, l-am întrerupt eu. Şocul provocat de concedierea lui William era amplificat de hotărîrea de a-l înlocui cu Smithson. Îl cunosc pe Smithson, e un tip morocănos, cu mutră ascuţită şi un accent din nord atît de pronunţat încît te calcă pe nervi. Nu-mi pot imagina un individ mai puţin popular în rîndul arendaşilor şi al fermierilor cornwallezi. Ascultă, Philip, dacă ai nevoie de cineva să conducă domeniul în lipsa ta, aş putea să fac eu treaba asta.

– Tot ce se poate, a ripostat calm Philip, dar, aşa cum ţi-am mai spus, nu vreau la Penmarric nici un membru al familiei mele în perioada în care voi fi plecat. Cred că este mai sigur pentru toţi cei interesaţi să las domeniul pe mîinile unui profesionist plătit.

– Cu alte cuvinte, n-am voie nici să pun piciorul la Penmarric în absenţa ta?

– Nu fac decît să te protejez. Dacă ceva nu va merge cum trebuie, n-o să te pot învinui pe tine.

– Dar cineva trebuie să-l controleze pe Smithson ca să nu-şi depăşească atribuţiile – o persoană avizată care să verifice registrele! Doar nu te aştepţi ca Helena să poată face singură toate astea!

– Helena se va întoarce la Polzillan House, a spus Philip degajat; din clipa în care eu o să plec singur în Canada, nu ne mai putem preface că menajul nostru merge ca pe roate. Voi menţine totuşi menajera şi un personal redus, iar mama şi Michael Vincent vor avea o procură

ca să verifice toate socotelile. L-am rugat pe Michael să-l trimită pe Simon Peter Roslyn o dată pe lună ca să arunce o privire asupra domeniului.

– Simon Peter Roslyn! Eram uluit.

– Da, mi-a spus că vă cunoaşteţi de la Oxford. Nu ştiam că aţi fost prieteni.

– E mult spus prieteni. L-am văzut o dată sau de două ori, am băut poate un pahar împreună, dar era un tocilar, vînător de burse care nu ştia altceva decît să muncească. În afară de asta, e mai mare decît mine. Era în anul trei cînd eu abia intram în primul.

Simon Peter Roslyn era vărul primar al Rebeccăi, singurul fiu al unchiului ei Jared – un tînăr palid, emotiv, foarte plicticos, înzestrat cu o uriaşă forţă de muncă, ulterior un simpatizant fanatic al mişcării de stînga, fiind total străin de preocupările mai uşuratice ale majorităţii studenţilor.

– Cred că a obţinut licenţa în drept cu note bune. Se ştie că numai elevii şcolilor publice merg la Oxford cu gîndul de a studia *ad infinitum*. Totuşi, s-a descurcat bine.

– Se descurcă bine şi la firma de avocatură a lui Michael, a spus Philip degajat. Cred că Michael îl va lua asociat; deşi e numai de doi ani avocat stagiar, a reuşit să-şi cîştige un renume.

– Aşa să fie? Nu-mi stîrneau admiraţie eforturile unui fiu de fermier dornic să se afirme într-o profesie pe care o îmbrăţişează, de regulă, reprezentanţii clasei de mijloc. Sînt surprins că Michael l-a primit la firma lui, deoarece are reputaţia unuia dintre cei mai mari snobi rămaşi din secolul al nouăsprezecelea. Dar şi-o fi spus probabil că în felul ăsta ţine pasul cu vremea şi este democrat.

– Mie-mi place Simon Peter, a mai spus Philip, turnîndu-şi încă un pahar cu suc de portocale. E deştept, plăcut şi are întotdeauna păreri corecte în multe privinţe. Cred că este foarte potrivit pentru Penmarric.

– Înţeleg, am spus eu sorbind ultima picătură şi punînd paharul deoparte. Am aruncat o privire în jurul meu, la mobilierul elegant, la tablourile de pe pereţi şi mi-a apărut în minte Simon Peter Roslyn luînd dejunul la Penmarric o dată pe lună pentru a verifica conturile, Simon Peter Roslyn cu accentul lui contrafăcut după modelul celor de la BBC, cu ochii lui inexpresivi, de un albastru de porţelan, îndărătul ochelarilor fără ramă, cu mîinile lui albe şi moi trăgînd sforile legale care îi vor permite să intre în casa mea, pe domeniile mele, în căminul meu...

– Trebuie să-ţi spun, mi-am auzit vocea rostind pe un ton de o indiferenţă studiată, că nu mi se pare corect ca Simon Peter Roslyn să

aibă permisiunea să intre aici oricînd are chef, în timp ce mie mi se interzice aeest lucru timp de trei ani.

– Nu? a zis Philip aruncîndu-mi una din privirile lui înghețate. Nu mi se pare deloc incorect. Este doar o soluție practică a unei probleme complicate: cum să evit izbucnirea unor certuri în familie în timp ce mă aflu la o distanță de șapte mii de kilometri, în partea cealaltă a lumii. Sincer să fiu, mă surprinde iritarea ta. În definitiv, ce înseamnă Penmarric pentru tine? Știu că acum, după închiderea minei Sennen Garth, îți cauți o nouă slujbă, dar sînt sigur că William va fi bucuros să aibă un ajutor pe domeniul Carnforth Hall – evident, în cazul în care socrul tău îi va încredința această slujbă. De fapt, nu văd de ce ar mai trebui să renunțești cînd te bucuri de o situație financiară atît de înfloritoare. Soția ta este moștenitoarea prezumtivă a bătrînului Carnforth, iar la moartea acestuia vei fi stăpîn la Carnfoth Hall. Ai bani și proprietăți cît pofțești și, ca să fiu sincer, consider Carnforth Hall o locuință mai agreabilă decît mormîntul ăsta vechi și întunecos. Te-ai aranjat foarte bine! În timp ce-mi puneam la punct chestiunile financiare împreună cu Michael și cu Siomn Peter, mi-am liniștit la gîndul că dispui de venituri sigure și că nu ai nevoie nici de Penmarric, nici de banii mei, dacă se va întîmpla să mor înaintea ta.

Am simțit că inima îmi zvîcnește dureros și încetează să mai bată. Cînd și-a reluat bătăile, am avut senzația că primisem o lovitură puternică sub centură care mi-a golit plămînii de aer.

– Nu înțeleg prea bine, rostea vocea mea care părea să vină de departe. Vrei să spui că...

– Tocmai mi-am făcut testamentul, a continuat el. I-am lăsat totul lui Jonas.

Am rămas cu privirea fixată asupra lui. La început nu înțelegeam ce spune. Tăcerea ce se așternuse părea să fi durat o veșnicie, dar probabil că nu fusese mai lungă de cinci secunde și cînd, în cele din urmă, am reușit să leg două vorbe, i-am spus pe un ton politicos:

– Înțeleg. Rebecca o să fie încîntată.

– Am socotit că este soluția cea mai nepărtinitoare, a continuat el. În definitiv, așa cum am mai spus, tu ai să capeți Carnforth Hall și toți banii familiei, în timp ce băiatul nu are altceva decî numele de Castallack. Intenționez să-l fac moștenitorul meu, să plătesc pentru educația lui, să-l ajut să învețe totul despre administrarea averii și așa mai departe. Cînd am să mă întorc din Canada, el va avea șapte ani și am să-l pot cunoaște mai bine. Poate veni la Penmarric ca să-și petreacă week-end-urile aici.

N-am mai putut spune nimic. Pur şi simplu îmi pierise graiul.

– M-am gîndit să-ţi împărtăşesc vestea mai întîi ţie, a adăugat el, întrucît, după Jonas, eşti persoana cea mai interesată.

– Îţi mulţumesc foarte mult.

– O s-o caut mîine pe Rebecca şi să-i comunic decizia mea. Vreau să mai văd şi băiatul, abia dacă îmi amintesc cum arată. Sincer să fiu, aş fi preferat să-l desemnez pe Esmond moştenitorul meu, dar el nu figurează printre potenţialii succesori potrivit clauzelor testamentare stabilite de tata.

Am simţi cuprinzîndu-mă o dorinţă puternică de a-l lovi, de a-mi oferi şansa unei răzbunări, oricît de neînsemnată ar fi fost ea în raport cu insulta pe care mi-o adusese.

– Aşadar, ai renunţat la speranţa de a avea un fiu? l-am întrebat afabil. Îmi pare rău să aflu asta.

Nu a avut nici o tresărire. A ridicat capul şi m-a privit drept în ochi, spunînd fără nici o ezitare:

– Am recunoscut eşecul căsătoriei mele şi, deoarece soţia mea şi cu mine nu mai trăim împreună, este greu de imaginat cum aş putea avea un fiu.

– N-ai putea divorţa pentru a te recăsători?

– Nici eu, nici Helena nu avem vreun motiv întemeiat de divorţ. Şi chiar dacă m-aş despărţi, ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să mă recăsătoresc doar ca să am un fiu. S-a apropiat cu paşi mari de bufet şi s-a jucat cu carafa de whisky. Mai vrei un pahar?

– Nu, mulţumesc. E timpul să plec.

Nu ştiu cum am reuşit să ies din casă fără să-mi pierd cumpătul, dar cînd m-am strecurat la volanul maşinii mă simţeam copleşit de o furie oarbă; eram atît de furios încît mă temeam chiar să conduc. Am reuşit totuşi să ajung cu maşina intactă pînă la porţile proprietăţii, unde m-am oprit, am coborît şi am făcut cîţiva paşi ca să mă calmez puţin, dar n-am reuşit. Un lucru era clar – fusesem îndepărtat de la Penmarric timp de trei ani şi privat de moştenire în favoarea unui copil de patru ani care nu putea distinge Penmarric de Buckingham Palace.

Mă cuprinsese o furie atît de mare încît simţeam că-mi plesneşte inima. Nu-mi venea să cred că puteam fi urmărit cu atîta insistenţă de nedreptate. Ca şi cum Carnforth Hall ar fi însemnat vreodată pentru mine cît Penmarric! Cuprins de o furie neputincioasă, nu mă gîndeam decît la răzbunare.

– O să regrete amarnic, am rostit eu cu voce tare către zidurile care încingeau proprietatea. O să-şi dea cu pumnii în cap. Am să-l fac

să plătească. O bufniță a țipat, acompaniată de geamătul unui copac în întuneric, în vreme ce briza dinspre ocean îmi răcorea obrajii. N-am să renunț niciodată, le-am spus tuturor. Am să obțin tot ce vreau, indiferent cîte piedici voi întîlni în cale.

Am continuat să mă zbat ca un leu în cușcă, gîndindu-mă cum aș putea să-mi fac singur dreptate și să răstorn nedreptățile ce-mi fuseseră impuse. Am aprins o țigaretă și, după ce am fumat-o, am strivit chiștocul sub călcîi. În cele din urmă m-am suit din nou în mașină și m-am îndreptat spre Morvah, dar abia ajunsesem la Pendeen, cînd mi-am dat seama că nu aveam nici un chef s-o văd pe Rebecca. Dacă m-ar vedea supărat, de bună seamă că m-ar descoase ca să afle motivul, după care ar fi în al nouălea cer de fericire pentru norocul ce dăduse peste iubitul ei băiețel.

– La naiba cu Rebecca, m-am adresat eu volanului în timp ce-l răsuceam, schimbînd direcția către colinele ce mă duceau la Penzance. La naiba cu Jonas! La naiba cu toată lumea!

Mă simțeam cuprins de una dintre cele mai sumbre stări de singurătate, de parcă m-aș fi aflat într-un pustiu ce se întindea cît vedeai cu ochii. Cînd am ajuns la Carnforth Hall, mi-a trebuit o bună bucată de vreme pînă să-mi recapăt echilibrul; în cele din urmă mi-am revenit și am început să analizez la rece situația pe care mi-o impusese Philip cu atîta nepăsare.

Primul lucru care mi-a apărut cu claritate a fost hotărîrea mea de a trăi la Penmarric. Mă împăcasem cu ideea de a locui la Carnforth Hall atîta timp cît știam că voi fi moștenitorul lui Philip și că șederea mea la Hall era doar temporară, dar acum îmi repugna perspectiva de a trăi acolo pentru tot restul zilelor mele. De cînd fusesem înlăturat formal de la Penmarric, am constatat că-l doream mai mult ca niciodată. Aveam de gînd să-i demonstrez lui Philip că nu apreciase corect situația și luase o hotărîre greșită cu privire la moștenirea sa, și întrucît faptele erau mai convingătoare decît vorbele, am socotit că nu-mi rămînea ceva mai bun de făcut decît să mă infiltrez cumva la Penmarric și să administrez domeniul. În felul acesta îi dovedeam că Penmarric și nu Carnforth Hall se afla în centrul preocupărilor mele și, în același timp, îmi demonstram capacitatea de a-i administra afacerile. De îndată ce l-aș fi convins pe Philip că meritam cu prisosință să fiu desemnat moștenitor, eram sigur că va înceta să se mai gîndească la Jonas. Esmond era nepotul lui preferat, nu Jonas și, oricum, Jonas creștea într-un mediu muncitoresc, înconjurat de membrii familiei Roslyn, astfel încît n-ar fi potrivit pentru rolul de stăpîn al domeniului Penmarric.

Philip îmi interzisese să mai calc la Penmarrie, dar el trebuia convins să-şi schimbe hotărîrea înainte de a părăsi ţara.

În dimineaţa următoare m-am sculat devreme, am tăiat flori exotice din serele de la Carnforth Hall, am făcut un buchet frumos şi am plecat la Zillan, s-o vizitez pe mama.

2

Mama m-a întîmpinat cu mult entuziasm, a fost încîntată de flori şi m-a invitat la o ceaşcă de ceai în bucătăria fermei. Arăta bine şi se mişca cu uşurinţă, în ciuda vîrstei sale înaintate, aşa că mi-a fost uşor s-o complimentez pentru înfăţişarea ei. Curînd, conversaţia a alunecat uşor, în mod inevitabil, către Philip şi planurile lui.

– O să-ţi lipsească foarte mult, am spus eu cu simpatie.

– Prefer să-l ştiu fericit în Canada, decît nefericit în Cornwall, a răspuns ea fără şovăire, şi ăsta e adevărul adevărat. Nu suport să-l văd nefericit. E drept că am avut un adevărat şoc cînd mi-a spus-o, dar de îndată ce am înţeles ce-şi dorea, am făcut efortul să mă împac cu ideea. Niciodată nu i-am stat în cale lui Philip. Totdeauna i-am dorit binele şi, dacă acum consideră necesar să plece trei ani în străinătate, n-ar fi înţelept din partea mea să-l rog să rămînă acasă. De altfel, n-am să fiu chiar singură. Le am pe Annie şi pe fetele Turner să-mi ţină de urît în fiecare zi, apoi mai sînteţi voi doi, tu şi Jeanne, care locuiţi la cîţiva kilometri depărtare. N-am de ce să mă plîng. A făcut o pauză pentru a sorbi din ceai şi, cînd mă pregăteam să-i promit că o voi vizita cît mai des, a adăugat: Domnul Barnwell mă va vizita şi el din cînd în cînd, cel puţin aşa sper, deşi a îmbătrînit şi el şi se mişcă tot mai greu. Domnul Barnwell mi-a fost un bun prieten încă de cînd am venit întîia oară la Zillan. Mi-a părut rău să aflu că se va retrage în curînd, dar cel puţin va continua să trăiască în casa parohială.

– Da, este o adevărată binecuvîntare pentru tine, mamă, am confirmat eu şi în acelaşi timp gîndul m-a dus la noul paroh, fiul tatălui meu cu rivala mamei, Rose Parrish. Mi-am zis că ar fi mai înţelept din partea mea să îndepărtez conversaţia de subiectul parohului din Zillan. Cît despre planurile lui Philip... am început eu, dar am fost întrerupt.

– Am auzit că Adrian Parrish i-a venit în ajutor domnului Barnwell, a spus ea. Philip mi-a pomenit aseară despre treaba asta.

– Da, am spus eu jenat. Mi-a zis şi mie. Nu prea ştiam ce ar mai fi de adăugat.

– Philip spunea că pot merge la biserica din St. Just şi că Adrian nu mă va vizita la fermă.

– Sigur, mamă, am ripostat cu viei. Am să aranjez ca automobilul de la Penmarric să te ia în fiecare dumincă dimineaţa pentru a te duce la biserica din St. Just.

– Oh, replică ea, dar eu nu vreau să merg la St. Just. Zillan este biserica mea preferată şi nu am de gînd să merg în altă parte. A mai sorbit din ceai. Nu-i spune lui Philip, a adăugat ea. Îl supără gîndul că o să fiu obligată să asist la o slujbă făcută de Adrian, aşa că nu vreau să ştie că n-am de gînd să părăsesc biserica din Zillan pentru a merge la St. Just. Nu cred că mă va deranja să asist la slujba făcută de Adrian. În definitiv, un preot rămîne un preot – nu-i aşa? – indiferent cine este şi de unde vine. Nu trebuie să ai prejudecăţi şi, de vreme ce domnul Barnwell ţine atît de mult la el, probabil că are-nişte calităţi, nu-i aşa?

– Sigur că da...

Eram atît de surprins de hotărîrea ei încît nu-mi venea în minte nici un răspuns.

Dar mama schimbase deja subiectul.

– Mi-ar plăcea ca Helena să rămînă la Penmarric, continuă ea şi o umbră îi alunecă pe chip. I-am promis lui Philip să arunc o privire asupra problemelor gospodăreşti în lipsa lui, dar mă întristează gîndul că Helena nu va fi acolo ca să facă ea acest lucru.

M-am hotărît să trec uşor peste subiectul delicat al căsniciei lui Philip.

– Îmi pare bine că cel puţin tu o să fii acolo din cînd în cînd, pentru a menţine ordinea, am spus eu repede. Aş vrea să fiu tot atît de încrezător ca Philip în capacitatea lui Simon Peter Roslyn de a controla afacerile domeniului.

– Simon Peter Roslyn! a exclamat mama, şi pe chipul ei se citea dispreţul. Drept să-ţi spun, nu înţeleg ce-l face pe Michael Vincent să angajeze în birourile lui un fiu de fermier, dar mai mult ca sigur că războiul a schimbat multe şi acum nimic nu mai seamănă cu ce era odinioară. Cred că Jared trebuie să fie foarte mulţumit să ştie că fiul lui se descurcă atît de bine în viaţă şi are o profesiune de gentleman...

– ... care-i permite să viziteze Penmarric o dată pe lună în calitate de musafir privilegiat, am insinuat eu. Apropo, cît de des ai de gînd să te duci la Penmarric?

– Presupun că din două în două săptămîni.

– M-aş oferi să te duc eu acolo, am spus cu regret în voce, dar sînt sigur că Philip nu mi-ar permite. Nu am voie să calc la Penmarric în absenţa lui.

– Prostii! a exclamat imediat mama. Sigur că mi-ar fi mai uşor dacă m-ai duce tu la Penmarric cu maşina şi sînt sigură că Philip n-ar

avea niniic de obiectat dacă m-ai însoţi acolo din cînd în cînd! O să-i explic eu şi o să înţeleagă... Mai vrei ceai, dragul meu?

Am acceptat încă o ceaşcă de ceai, înibujorat de satisfacţia pe care ţi-o dă îndeplinirea unei sarcini delicate.

Reuşisem să strecor un picior în deschizătura uşii.

8

O săptămînă mai tîrziu am scrîşnit din dinţi, am rîcîit un strat din stocul meu de ipocrizie şi i-am făcut o vizită Rebeccăi spre a o felicita pentru norocul fiului ei. Era supărată pe mine fiindcă nu mai fusesem pe la ea din ziua în care făcusem nefericita vizită la Penmarric, dar mă obişnuisem cu scenele ei şi acum, după ce-i alungasem proasta dispoziţie, redevenisc zîmbitoare. M-a invitat chiar să rămîn la dejun, dar primiscm deja o invitaţie din partea lui William şi Charity, aşa că am amînat dejunul pentru altă dată.

William se gîndea să se mute la St. Just. Acceptase destul de uşor concedierea de la Penmarric şi atunci mi-am dat seama că nu-i plăcusc să lucreze pentru Philip. În schimb, părea încîntat că o să-şi înceapă slujba de administrator la Carnforth Hall. Politica lui Philip de spoliere a domeniului pentru a face rost de banii necesari menţinerii minei Sennen Garth în funcţiune nu se prea potrivea cu conservatorismul lui William, care înţclegea să menţină bune relaţii cu arendaşii şi să le dea o mînă de ajutor atunci cînd aveau probleme financiare. Philip îl acuzase pe William dc ineficienţă, iar eu, ştiind ce harababură domnea în biroul lui, tindeam să-i dau dreptate, dar sînt convins că există păcate mai mari decît incficicnţa, drept care l-am recomandat fără ezitarc socrului meu atunci cînd am aflat de iminenta lui concedierc de la Penmarric.

Cînd am ajuns în ziua aceea la ei, Charity m-a anunţat că Adrian sosise deja şi că urma să-şi ţină prima predică la Zillan în următoarea duminică. După ce mi-a împărtăşit noutăţile, s-a retras la bucătărie pentru a se ocupa de pregătirea dejunului, iar cu am rămas singur cu fraţii mei vitregi.

Cînd am intrat în încăpere, amîndoi şedeau în faţa şemineului, Adrian foarte înalt şi slab, William cu cîţiva centimetri mai scund şi mai voinic. În ciuda fizicului diferit, exista totuşi o ciudată asemănare între ei. Aveau aceleaşi gesturi, acelaşi ton afectat, acelaşi mod de a vorbi, şi această asemănare ieşea şi mai clar în evidenţă atunci cînd stăteau unul lîngă altul.

– Jan-Yves! a exclamat Adrian plăcut surprins şi mi-a întins mîna. A făcut un pas înainte şi aparenta lui fragilitate părea că radiază vi-

talitate. Mi-a strîns mîna cu o putere la care nu te-ai fi aşteptat din partea lui. Personalitatea sa părea foarte potrivită pentru cariera de preot. Nimeni nu se putea îndoi de integritatea lui şi emana o virilitate care impunea respect ambelor sexe, nu numai reprezentantelor celui slab. Avea o gură puternică, păr castaniu, o frunte înaltă şi ochi albaştri scînteietori.

M-am întrebat adesea de ce nu se însurase.

– Bine ai venit acasă! i-am spus cu strîngîndu-i mîna. Cum ţi se pare întoarcerea pe meleagurile din Cornwall? Abia aştept să-ţi aud prima predică.

– Sînt sigur că o să am nevoie de un suport moral! Îmi pare bine că ai de gînd să vii şi tu la slujbă.

– Nimic nu m-ar putea împiedica, i-am răspuns cu un zîmbet, şi nimic n-o va reţine nici pe mama, chiar dacă asta o să te surprindă.. Acum cîteva zile mi-a mărturisit, în particular, că se simte foarte ataşată din biserica din Zillan şi că n-are de gînd să se roage în altă parte. Evident, nu îndrăzneşte să-i spună lui Philip, dar cred că şi ea este nerăbdătoare să te audă predicînd din amvon.

S-a lăsat tăcere. William avea aerul lui detaşat dintotdeauna cînd era menţionat numele mamei în prezenţa lui, dar am remarcat că ochii lui trădau scepticism. Mi-am întors privirea spre Adrian. În expresia lui nu puteam desluşi niei detaşare, nici scepticism. Cîteva clipe mi-a făcut impresia că este şi jenat, şi surprins, apoi această expresie a dispărut, fiind înlocuită de un interes politicos.

– Într-adevăr? a spus el pe un ton agreabil. A fost o hotărîre curajoasă din partea ei şi o să-mi facă plăcere s-o văd în congregaţia mea. Cu toate acestea, n-am s-o vizitez daeă nu mă invită. Una este să mă întîlnească în biserieă, unde mi se pierde identitatea sub stihar, şi alta să mă primească la o ceaşcă de ceai în salonul fermei.

Am înţeles atunci că nu avea nici cea mai mică dorinţă s-o viziteze şi nu l-am putut învinui pentru asta. În locul lui, şi eu aş fi considerat-o pe mama ultima persoană demnă de a fi vizitată.

– Presupun că ai auzit că Philip l-a desemnat moştenitor pe Jonas, am spus atunci, făcînd un efort pentru a schimba vorba. Şi ai aflat, desigur, ce bine îi merge lui Simon Peter Roslyn? Philip a făcut o adevărată pasiune pentru el.

– Nu mi se pare extraordinar, a spus William înainte ca Adrian să fi putut răspunde. În multe privinţe, William era mai şiret decît ar fi presupus multă lume. Philip îl place pe Simon Peter nu în pofida a ceea ce este, ci tocmai din acest motiv. Dacă Simon Peter ar fi fost un gentleman, mă îndoiesc că Philip i-ar fi acordat vreo atenţie; ştim cu toţii că Philip suferă de un snobism de-a-ndoaselea, şi ăsta este un exemplu menit să ilustreze preferinţele lui pentru categoria muncitorilor.

Am discutat în continuare despre Simon Peter, în timp ce William pregătea băuturile. Adrian considera lăudabil faptul că Simon Peter îşi făcuse o situaţie înfloritoare după un start atît de umil în viaţă, dar eu i-am atras atenţia că, umil sau nu, Simon Peter dispunea de o importantă sumă de bani, lăsată moştenire de tatăl Rebeccăi.

– şi noi ştim cu toţii că Joss Roslyn a cheltuit foarte puţin din banii nevestei sale, am concluzionat eu. Simon Peter are, de bună seamă, un venit apreciabil. De fapt, am adăugat, revoltat de nedreptatea situaţiei, trebuie să fie cu mult mai bogat decît mine!

Mi-am amintit acest amănunt neplăcut ceva mai tîrziu, în drum spre casă, dar mi l-am scos repede din minte şi m-am decis să nu mă mai gîndesc la Simon Peter. Continuam să-l consider inferior şi, deşi instinctul îmi spunea că ar trebui să accept prezenţa lui nedorită în viaţa mea şi să acţionez într-un fel, mîndria m-a sfătuit că cel mai bun mod de a trata plevuşca era de a o ignora.

Aşadar am făcut abstracţie de persoana lui Simon Peter Roslyn. Aceasta s-a dovedit una dintre cele mai costisitoare greşeli pe care le-am comis vreodată în viaţa mea.

Capitolul trei

Aranjamentele pe care le-a făcut regele cu privire la conducerea ţării în timpul absenţei sale au vădit prea puţină înţelepciune politică şi incapacitatea de a aprecia caracterele în adevărata lor lumină.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

Regele Richard nu-i putea refuza nimic mamei sale. Cînd şi-a exprimat dorinţa /ca/ John să-i ţină companie în Anglia, acesta a fost dezlegat de jurămîntul de a se ţine deoparte. Însă Richard îl desemnase pe Arthur drept succesor la tron... /Arthur/ avea numai trei ani şi era încă în grija mamei sale, ducesa Constance... despre care se spunea că ar fi ibovnica lui John Lackland.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Philip a părăsit Penmarric cu cîte un geamantan în fiecare mînă şi un impermeabil aruncat pe umăr, apoi a luat trenul de la Penzance spre Southampton. Mama ar fi vrut să-l însoţească pînă la chei şi să-şi ia rămas-bun înaintea îmbarcării, dar lui nu-i plăceau ceremoniile de despărţire prelungite. La cererea lui, i-am dus pe amîndoi la gară în Daimler-ul de la Carnforth Hall şi am însoţit-o pe mama pe peron ca să ne luăm rămas-bun. El era nepăsător, degajat.

– Ai grijă de tine, mamă, i-a spus el îmbrăţişînd-o şi permiţîndu-i îngăduitor să se agaţe de el timp de cîteva secunde. Sper să nu se întîmple nimic rău în absenţa mea. Contez pe tine să faci rost de suficient vin de soc ca să-mi sărbătoreşti întoarcerea în 1933.

Bineînţeles, mama a început să plîngă.

– Te rog! a certat-o el cu asprime. Fără scene! O să mă întorc, aşa cum am făcut şi de la Allengate. Trebuie doar să ai răbdare, atîta tot.

Tocmai îmi spuneam că e o brută lipsită de inimă, dar i-am văzut ochii plini de lacrimi atunci cînd s-a întors.

– La revedere, Philip, am spus. Noroc!

Nu mi-a răspuns, dar nici nu-l credeam capabil s-o facă. A urcat în tren cînd impiegatul a dat semnalul de plecare şi după cîteva secunde locomotiva s-a pus în mişcare, ducîndu-l spre noua lui viaţă, în altă ţară. Încercam să-mi imaginez ce se petrecea în sufletul lui în momentul acela, dar nu găseam nimic. Ca întotdeauna, m-am văzut nevoit să recunosc că mi-era imposibil să-l înţeleg.

– Vino, mamă, am spus în cele din urmă. E timpul să mergem acasă.

Se transformase dintr-o dată într-o femeie bătrînă, bătrînă, cu mişcări nesigure şi cu faţa brăzdată de riduri. I-am oferit braţul, am condus-o afară din clădirea gării şi am ajutat-o să se urce în maşină. A plîns tot drumul pînă la fermă.

– Nu pleca, Jan, s-a rugat ea de mine cînd am tras maşina în faţa intrării şi mă pregăteam s-o ajut să coboare. Te rog, mai rămîi puţin cu mine. Te rog.

– Sigur, mamă, voiam chiar să-ţi propun acelaşi lucru.

Situaţia începea să mă îngrijoreze. Îmi era milă de ea, dar trebuia să-mi trăiesc propria viaţă şi să am grijă de afacerile mele. N-aveam nici un chef să-i preiau toate problemele. M-am hotărît să-i dau de înţeles că, deşi acceptasem s-o vizitez o dată pe săptămînă, nu intenţionam să-i stau la dispoziţie ori de cîte ori avea chef. Mi se părea atitudinea mea mai mult decît rezonabilă. N-aveam nimic împotrivă să-mi îndeplinesc îndatoririle filiale aşa cum trebuie să procedeze orice creştin, dar intenţionam să-i spun răspicat unde începeau aceste îndatoriri şi unde se sfîrşeau. În definitiv, trebuia să-mi apăr independenţa şi nu acceptam ideea ca bătrînii să devină o povară pentru tineri.

În ciuda intenţiilor mele, mi-a fost mai greu să părăsesc ferma decît îmi închipuisem. Am acceptat să rămîn la dejun, dar cînd mi-am dat seama că se aştepta să iau şi ceaiul cu ea, am făcut ce-am crezut de cuviinţă ca să mă degrevez de sarcinile viitoare, reamintindu-i că nu eram singurul ei copil.

– De ce n-o inviţi pe Mariana să-ţi facă o vizită? i-am sugerat eu, viclean. Mama fusese foarte mîndră de succesul repurtat de Mariana în societate, considerînd-o la un moment dat fiica sa preferată. Sînt sigur că ţi-ar plăcea să-l revezi pe Esmond.

Mama a clătinat din cap.

– N-o să vrea să vină. Ne consideră provinciali şi nu-i place să i se amintească cum că mama ei trăieşte într-o fermă.

Era fără îndoială adevărat, aşa că n-o puteam contrazice, dar am început să mă simt stînjenit. N-avea nici un rost să pomenesc de Lizzie, fiindcă ştiam că Lizzie n-ar veni. Ea nu fusese niciodată în graţiile mamei şi, cu trecerea timpului, antipatia dintre ele se accentuase. În

clipa aceea mi-am dat seama că, după plecarea lui Philip, mama rămăsese foarte singură.

– Am s-o aduc pe Jeanne, am spus eu după ce-mi epuizasem toate argumentele, deşi ştiam că Jeanne era foarte ocupată cu îngrijirea soţului său invalid, aşa încît nu-i putea face mamei decît o vizită scurtă. Mă duc imediat după ea la Polzillan House.

– Te-aş prefera pe tine în locul lui Jeanne, a răspuns mama emoţionată şi încercat să se agaţe de mîneca mea pentru a-mi întîrzia plecarea.

M-am simţit mai josnic decît ultimul viermc.

– Nu, mamă, am zis eu pe un ton sever, nu vorbi aşa, o nedreptăţeşti pe Jeanne. Ştii doar cît este de bună, afectuoasă şi bine intenţionată.

– Nu-mi place s-o văd fiţîindu-se pe-aici şi tratîndu-mă ca pe o invalidă, a replicat mama. N-o vreau pe Jeanne.

Bătrînii pot fi uneori foarte dificili. Simţeam că-mi pierd răbdarea.

– O să vin şi mîine, mamă, dar acum, crede-mă, trebuie să plec.

Cînd mi-am luat rămas-bun de la ea cu un aer hotărît, am încercat să nu-i văd lacrimile din ochi, mîinile tremurînde, expresia rugătoare de pe chipul ei care mă implora să mai rămîn.

Am pornit Daimler-ul de la Carnforth, coborînd alcea, şi mi-am şters sudoarea de pe frunte, virînd spre Zillan. Eram extenuat. Cînd am ajuns la Polzillan House, a fost cît pe-aci să-i cer majordomului să-mi aducă o înghiţitură de whisky, dar m-am stăpînit la timp. Ora două şi jumătate ziua nu era momentul potrivit pentru a bea whisky şi nu voiam să se audă despre mine că aş fi alcoolic.

Sora mea m-a lăsat să aştept cinci minute înainte de a-şi face apariţia în salon ca să stea de vorbă cu mine. Părea obosită şi urîţită. O priveam şi îmi aminteam că fusese cîndva un copil frumos, dar acum era prea înaltă, prea slabă, iar părul ei şaten, neîngrijit, îşi pierduse orice luciu. Avea ochi mari, albaştri şi un zîmbet care trăda grija şi suferinţa.

– Nu-ţi pot acorda mai mult de cinci minute, a spus ea după ce ne-am salutat. Nu te supăra, dar Gerry este aşa de bolnav că nu-l pot lăsa mult timp singur. Îl aştept pe doctorul McCrae dintr-un moment într-altul şi după aceea, vrînd-nevrînd, trebuie să te părăsesc.

Auzisem că în ultima vreme cumnatul meu se simţea din ce în ce mai rău, dar nu ştiam că ajunsese într-un stadiu critic. Am ezitat, neştiind cum să-mi formulez rugămintea, dar Jeanne ghicise deja motivul vizitei mele.

– Probabil că te-a trimis mama, mi-a spus ea. Îmi pare rău, dar nu-l pot lăsa pe Gerry singur în starea în care se află. De bună seamă, mama o să înţeleagă că soţul meu e pe primul plan.

– N-ai putea să treci totuşi pe la fermă măcar o oră? Are nevoie de tine, Jeanne...

– Nu, dragul meu, te înşeli amarnic! m-a întrerupt Jeanne cu violenţă şi am avut un şoc văzîndu-i ochii, de obicei atît de blînzi, scînteind de furie. N-a avut niciodată nevoie de mine! Mi-am petrecut atîta vreme la fermă încercînd să-i fiu pe plac, dar ea nu i-a iubit niciodată decît pe băieţi – şi acum, că toţi băieţii s-au dus, se aşteaptă să alerg la ea! Ei bine, nici nu mă gîndesc! A făcut vreodată ceva pentru mine? Atunci de ce trebuie să mă frămînt cu pentru ea? Tot timpul îmi spunea că o să rămîn nemăritată, iar cînd m-am hotărît să-l iau de bărbat pe Gerry, m-a făcut proastă şi l-a copleşit pe soţul meu cu tot felul de remarci jignitoare. O disprețuiesc – iar tu te poţi întoarce la Roslyn Farm şi să-i spui asta din partea mea!

Înainte să apuc să rostesc un cuvînt, a izbucnit în lacrimi şi a fugit din încăpere.

Eram atît de surprins de purtarea ei aşa de neobişnuită, că am rămas ţintuit în locul în care mă aflam, adică în mijlocul salonului. Cînd am reuşit să-mi revin, în sfîrşit, am părăsit casa şi m-am urcat în maşină.

Doctorul McCrae tocmai sosise de la Penzance. În timp ce ieşeam pe uşa din faţă, el urca în fugă treptele către mine. Îl cunoşteam doar din vedere. Cînd a ieşit la pensie bătrînul doctor Salter, mi l-a recomandat pe McCrae. Ţin minte că-l consultasem cînd mi-am rupt încheietura mîinii cu şase luni în urmă. Era un scoţian brun, vînjos, cu o mutră urîtă, dar simpatică, şi vorbea cu cel mai pur accent englezesc.

– Bună, Castallack, m-a salutat el surprins cînd a dat cu ochii de mine. I-ai făcut o vizită pacientului?

– M-am oprit doar pentru cîteva clipe ca să-i transmit un mesaj surorii mele. Ce faci?

– Sînt ocupat, îngrijorat. În rest, totul e bine.

A privit peste umărul meu, prin uşa deschisă, în holul tăcut din spatele meu.

– Cum ai găsit-o pe sora ta?

– Fiindcă ai adus vorba, trebuie să-ţi spun că mi se pare foarte obosită. Cred că trece prin momente grele.

– Îngrozitoare! a spus scurt McCrae. Părea că evită cu tot dinadinsul să formuleze fraze mai complexe. Tragic! A privit din nou peste umărul meu, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzit, şi a murmurat: Minunată femeie, sora dumitale. O femeie la un milion. Ar trebui să fii mîndru de ea. Păi... a inspirat adînc, a trecut pe lîngă mine şi a adăugat din mers: Trebuie să mă grăbesc, îmi pare rău, amice. Transmite-i salutări soţiei dumitale.

– Mulţumese, i-am răspuns privind în urma lui şi mă întrebam cîte surprize mă mai aşteptau în după-amiaza aceea, pînă să ajung acasă, în siguranţă.

Mă întrebam dacă Jeanne îşi dădea seama de admiraţia pe care i-o trezise doctorului Donald McCrae. Indiferent cum stăteau lucrurile, îmi părea bine că meritele ei erau în sfîrşit apreciate. Bănuiam eu mai de mult că soţul ei se cam autocompătimea pentru a aprecia norocul de a avea lîngă el o sfîntă care să-l îngrijească.

M-am aşezat la volan, mi-am aprins o ţigaretă şi m-am lăsat în voia gîndurilor. Ceasul meu arăta ora trei. Aveam timp să mă întorc la Carnforth Hall, să iau ceaiul mai devreme, să termin romanul poliţist şi să fac o plimbare călare înainte de apusul soarelui. După cină aş putea s-o invit pe Felicity la cinema pentru a compensa într-o oarecare măsură purtarea mea morocănoasă din ultima vreme; testamentul lui Philip mă scosese din sărite şi, fiindcă locuiam sub acelaşi acoperiş, ea trebuia să mă suporte cînd treceam prin stări de depriinare.

La gîndul serii plăcute pe care aveam s-o petrec acasă după o dimineaţă şi o după-amiază atît de obositoare, m-am simţit năpădit de un val de satisfacţie. Am pornit motorul şi am luat-o pe aleea din faţa lui Polzillan House, apoi am virat la stînga pe drumul către Penzance, vesel şi fredonînd o melodie.

După cîteva sute de metri mi-a pierit cheful să mai fredonez, iar după alte cîteva sute nu mai rămăsese nici urmă din starea de mulţumire anterioară. În fine, după ce parcursesem mai bine de un kilometru, am tras maşina sub o poartă, mi-am aprins o ţigaretă şi am încercat să-mi alung sentimentul ridicol de vinovăţie care ameninţa să-mi strice buna dispoziţie.

Timp de cinci minute, am văzut-o cu ochii minţii pe maina, singură la Roslyn Farm.

– Aşa-i trebuie! le-am strigat vacilor care păşteau în cîmpul alăturat. M-a abandonat la Penmarric timp de şase ani. N-a venit niciodată să mă vadă cînd aveam nevoie de ea.

Mi-am amintit cum plîngea pe peron, cum a continuat să plîngă tot drumul spre casă şi în salonul de la Roslyn Farm, pentru că după plecarea lui Philip rămînea singură, ştia bine, şi nu putea face nimic ca să schimbe situaţia.

– Ei şi? le-am spus eu vacilor. O să se obişnuiască cu singurătatea. Bătrînii n-ar trebui să-şi facă iluzii în această privinţă. Este una din pedepsele bătrîneţii.

O vedeam în faţa ochilor cum se agăţase de mînecа mea, cum mă implora să mai stau, cum m-a urmărit cu ochii înlăcrimaţi cînd am plecat.

– Fir-ar să fie! am zbierat eu în direcţia aceloraşi vaci. Nu-i datorez nimic! Nimic. Spre deosebire de ceilalţi copii, eu nu sînt obligat să-i dau o mînă de ajutor. M-a abandonat în primii ani de viaţă şi-acum, să fiu al naibii dacă n-o las singură. Să vadă şi ea ce bine e!

Am urcat în maşină şi mi-am continuat drumul spre Penzance, dar ceva mă ţinea în loc. Oricît aş fi înjurat, îmi dădeam seama că nu puteam să mă duc acasă şi să fac abstracţie de existenţa ei. Am dat în marşarier în dreptul unei porţi, am întors maşina şi am pornit furios spre Zillan.

Mi-am spus că n-ar fi trebuit să mă întorc. Îmi făcusem datoria şi luasem dejunul cu ea. Nu avea nici un drept să mai pretindă ceva. Nici un drept.

M-am îndreptat totuşi spre fermă.

Am parcat în curte, împrăştiind găinile, şi am trîntit portiera după mine. Am intrat în bucătărie. Era goală.

– Mamă! am strigat eu, enervat la culme. Unde eşti?

Am auzit-o strigînd emoţionată:

– Jan-Yves? Sînt în salon.

M-am îndreptat spre uşa salonului, dar mama o deschisese deja şi acum stătea dinaintea mea, privindu-mă cu o expresie ciudată, care trăda deopotrivă lipsa de apărare şi tulburarea.

– E şi preotul aici, a spus ea bîlbîindu-se. A socotit de cuviinţă că ziua de astăzi e cea mai potrivită ca să-mi facă prima vizită, pentru că era sigur că mă voi simţi singură şi voi avea nevoie de companie. A fost un gest frumos din partea lui.

Dincolo de ea, în salon, am văzut veşmintele preoţeşti ale fratelui meu vitreg Adrian Parrish.

2

Eram uluit.

Stăteam acolo privindu-i pe amîndoi şi, brusc, am simţit cum mi se urcă sîngele în obraji şi se întinde pe toată faţa şi pe ceafă, pînă cînd m-am colorat în cea mai vie, cea mai ruşinoasă nuanţă de stacojiu imaginabilă. Nu puteam rosti nici un cuvînt. Pur şi simplu amuţisem.

– Jan, dragul meu, nu fi supărat, a spus mama repede, neînţelegînd motivul emoţiei mele atît de vizibile. Totul este în ordine. Domnul Parrish a văzut-o întîi pe Ethel şi a întrebat dacă dorcam să-l primesc. Nu ar fi venit neinvitat. Te rog să nu te superi.

Am înghiţit greu şi am clătinat din cap.

Adrian a spus, jenat:

– Cred că o să plec. Mai am cîteva vizite de făcut. S-a întors apoi către mama: Doamnă Castallack, presupun că preferaţi să rămîneţi singură cu Jan-Yves. Vă rog să mă scuzaţi că trebuie să plec.

– Dar o să mai veniţi, nu-i aşa?

– Bineînţeles, cu permisiunea dumneavoastră.

S-a strecurat pe lîngă mine ca şi cînd abia aştepta să scape de prezenţa mea. Am observat că-mi evita privirea, parcă s-ar fi temut că m-a ofensat.

Vocea mea, nu eu, a rostit cu greutate:

– Mai stai. Nu fugi. De ce te grăbeşti?

Iar cînd m-a privit, tresărind, am reuşit să-i zîmbesc pentru a-i dovedi că îmi face plăcere să-l văd.

În primul moment, l-am simţit că ezită.

– Îţi mulţumesc, a spus el în cele din urmă, dar, crede-mă, chiar trebuie să plec. Poate altă dată. Vă mulţumesc din nou, doamnă Castallack, a adăugat el luîndu-i mîna şi ţinîndu-i-o cîteva clipe înainte de a deschide uşa. Sper să vă văd duminică la slujba de dimineaţă.

– Îţi mulţumesc, a spus simplu mama. La revedere.

A rămas în uşă, urmărindu-l cum cobora repede cărarea din grădină şi se îndrepta către şosea.

După ce a dispărut, mama a închis uşa. Eram singuri. Holul era straniu de liniştit, ca şi cum toate fantomele din bătrîna casă s-ar fi adunat să ne asculte conversaţia.

– Am fost la Polzillan House, i-am spus eu, dar Gerald e prea bolnav pentru ca Jeaune să-l poată lăsa singur. Aşa că m-am gîndit să mă întorc şi să iau ceaiul cu tine.

– Da. Îţi mulţumesc, dragul meu, e foarte drăguţ din partea ta.

– De fapt, nu voiam să te las singură, dar m-am gîndit că dacă aş fi reuşit s-o aduc pe Jeanne...

– În ordine. Înţeleg.

– Probabil că Adrian m-a învinuit că te las singură.

– Adrian? Oh, nu, n-am vorbit deloc despre tine.

S-a întors în salon şi a rămas nemişcată cîteva clipe, rotindu-şi privirea prin încăpere. Cum stătea cu spatele spre lumina de afară, am avut brusc imaginea celei ce fusese cu patruzeci de ani în urmă – o femeie capabilă să fascineze fără efort pe oricine ar fi dorit. Pentru prima oară în viaţa mea mi-am pus întrebarea cum de a putut tatăl meu s-o părăsească pentru o altă femeie.

Într-un tîrziu i-am spus:

– Nu ai avut... nu ai avut nimic împotrivă?

– Cînd ai trecut de şaptezeci de ani constaţi că ceea ce părea insuportabil la patruzeci încetează să mai fie perceput cu aceeaşi intensitate.

După o pauză, a adăugat simplu: Îmi amintesc foarte bine de prima întrevedere cu Adrian, fiindcă a avut loc cu puţin înainte ca Mark şi cu mine să avem cearta finală... Eram, pe-atunci, la Brighton.

N-am spus nimic. Ştiam perfect de bine că atunci fusesem conceput eu, dar ca nu ştia că eu aflasem. Tatăl meu mi-a povestit odată circumstanţele în care am fost conceput, din dorinţa de a-mi explica aversiunea iniţială a mamei mele faţă de mine.

– Adrian era un copil drăgălaş, a adăugat mama, blond şi bucălat ca un copil din corul bisericii. Îmi aduc aminte că m-a surprins numele lui, pentru că nu-l mai auzisem înainte.

Nu a mai adăugat nimic altceva, dar la un moment dat a părut să remarce tăcerea mea, fiindcă m-a luat de mînă şi s-a aplecat să mă sărute pe obraz.

– Sînt atît de încîntată că te-ai întors, Jan-Yves. Mărturisesc că m-am simţit mizerabil înainte de venirea lui Adrian.

– N-ar fi trebuit să te părăsesc, am zis imediat, gîndindu-mă cît de tare se degradaseră relaţiile dintre membrii familiei de vreme ce mama fusese nevoită să se îndrepte către bastardul soţului ei spre a găsi alinarea ce-i fusese refuzată de toţi ceilalţi copii ai săi. M-am simţit copleşit de ruşine şi de sentimentul vinovăţiei. Aproape că l-am urît pe Adrian pentru curajul de a o vizita, ea fiind ultima persoană de pe lume faţă de care ar fi avut o obligaţie morală. M-am hotărît pe loc să-mi însuşesc comportamentul unui fiu model faţă de bătrîna sa mamă văduvă.

În zilele următoare m-am surprins pe mine, dar şi pe toţi ceilalţi prin asiduitatea cu care i-am purtat de grijă. Veneam în fiecare zi la ferma, îi aduceam flori de trei ori pe săptămînă, o plimbam în fiecare sîmbătă după-amiază şi o însoţeam duminica la biserică. E adevărat că, pe măsură ce conştiinţa mea se liniştea, eram din ce în ce mai puţin grijuliu, dar, cel puţin timp de cîteva săptămîni purtarea mea faţă de ea a fost fără reproş.

În perioada în care am frecventat biserica de la Zillan, am fost impresionat de consistenţa predicilor lui Adrian; vorbeam adesea cu el după slujbă şi obişnuiam să luăm dejunul împreună o dată pe săptămînă, pe parcursul căruia purtam discuţii încîntător de complicate despre dogmă, doctrină şi dumnezeire. În materie de religie, nu era adeptul ideilor anglo-catolice ale cărţii de rugăciuni revizuite, care provocase atîtea valuri în urmă cu vreo doi ani; pe de altă parte, nu-l impresiona nici spiritul novator al „Grupului de la Oxford" şi socotea că mişcarea buchmanită li se potrivea mai degrabă americanilor decît englezilor. Optase pentru o cale de mijloc între atitudinile Bisericii de Sus şi de Jos, dar în primul rînd îşi dorea să facă Biserica mai atrăgătoare din perspectiva tinerei generaţii care se lăsa sedusă într-o măsură

din ce în ce mai mare de noii profeţi ai Stîngii; nici Marx, Freud sau Einstein nu încurajau credinţa religioasă, iar agnosticismul cîştiga teren tot atît de repede ca şi modernul cult literar care preconiza demitizarea atitudinilor şi perspectivelor tradiţionale.

Adrian era surprins de interesul meu neaşteptat pentru domeniul teologiei, dar cînd m-a întrebat care este motivul, nu i-am putut da un răspuns.

– Vreau să aflu ce poate face Dumnezeu pentru mine, i-am spus în cele din urmă. Ştiu că există un Dumnezeu undeva, dar pînă acum nu şi-a dat osteneala ca să-mi facă parte dreaptă în viaţă. Realistul din mine îmi spune că nu există o justiţie imanentă, dar speranţa – probabil falsă – mă îndreptăţeşte să cred în iminenţa ei în măsura în care ştii cum să ajungi la ea. Vreau să aflu dacă Dumnezeu este chiar atît de indiferent faţă de lume pe cît pare sau dacă, din cînd în cînd, comite vreun act de justiţie imanentă atunci cînd are chef. Vreau să descopăr mai multe despre Dumnezeu. Cred că dacă aş afla mai multe despre El, automat aş avansa pe calea cunoaşterii în sfera justiţiei.

– Poate că dacă ai afla mai multe despre justiţie, ţi-ai îmbogăţi cunoştinţele despre Dumnezeu, mi-a răspuns Adrian.

În sinea mea, am socotit remarca puţin cam ambiguă pentru un om al Bisericii, dar putea să pară destul de solidă dacă acceptai genul ăsta de raţionament. Am zîmbit, am răspuns politicos „Poate" şi am abordat un alt subiect de discuţie. Din cînd în cînd vorbeam şi despre politică, dar pe atunci politica mi se părea atît de deprimantă, încît, ori de cîte ori puteam, încercam să evit subiectul. Condamnam şi eu creşterea şomajului, dar, sincer vorbind, începusem să mă cam satur să tot aud de consecinţele pe termen lung ale prăbuşirii Wall Street-ului şi, deşi îmi părea rău pentru şomeri, preferam să nu mă gîndesc la ei dacă nu eram nevoit s-o fac. Presupuneam că guvernul laburist care se afla atunci la putere avea cele mai bune intenţii, dar, din punctul meu de vedere, laburiştii simbolizau aspectul mohorît al maselor, şirul de cartiere urîte din jurul marilor oraşe, cocioabele sărăcăcioase şi locuinţele ieftine de stat care-mi răneau privirea, mărfurile de duzină care inundau magazinele şi ştirile neverificate din presa populistă. Mi se părea nemaipomenită ideea de a îmbunătăţi soarta maselor, dar personal regretam dispariţia eleganţei şi a farmecului propriu unei etape anterioare în evoluţia societăţii şi înţelegeam de ce mama pomenea adesea cu nostalgie de „vechile zile frumoase", cînd „era maselor" reprezenta o simplă expresie folosită în scris de vreun filosof socialist.

– Bine, dar vechile zile frumoase erau departe de a fi bune, a spus Adrian. Par aşa numai din perspectiva timpului, în contrast cu ororile războiului. Dar, de fapt, ne uităm la ele prin ochelari cu lentile trandafirii.

În ce mă privește, nu vedeam de ce trebuie să disprețuim ochelarii cu lentile trandafirii, dar n-am vrut să intru în polemică cu el. Dacă îi plăcea să treacă prin viață analizînd lucrurile pe toate fețele, îl privea direct și personal, dar din punctul meu de vedere, această atitudine curajoasă față de realitățile sociale era obositoare, ca să nu spun mai mult. Totuși, nu mi se părea potrivit ca un preot cu o conștiință socială să se hrănească cu iluzii.

William se ducea și el din cînd în cînd la biserică, mai mult pentru a-i face plăcere fratelui său decît dintr-o prea mare cucernicie. Eu însă îl vedeam zilnic. Își părăsise casa din St. Just și ocupa acum, împreună cu Charity, căsuța administratorului de pe domeniul Carnforth Hall; deși lui William îi plăcea noua slujbă, mi-a mărturisit că nu trecea o zi fără să se gîndească cu regret la Penmarric și la figurile familiare ale arendașilor săi de-acolo. Uneori discutam împreună problemele domeniului Carnforth, dar această proprietate nu mă interesase niciodată în mod deosebit, iar cunoștințele mele cu privire la problemele specifice locului erau destul de vagi.

Ne aflam în anul 1931 și Philip se acomodase foarte bine cu viața din districtul de exploatări de cositor din Columbia Britanică, de unde scria scrisori entuziaste despre minele canadiene. Smithson, noul administrator de la Penmarric, își strunea arendașii cu o mînă de fier, iar Simon Peter jubila fără îndoială la gîndul vizitelor lunare pe care le făcea în casa mea, pentru a inspecta moștenirea vărului său Jonas.

Dat fiind că toată lumea se distra atît de bine, mi-am zis că e momentul să intru și eu în horă; la sfîrșitul lui ianuarie am renunțat să vizitez Penmarric doar în chip de escortă a mamei mele și mi-am făcut apariția în nume propriu.

3

Am fost primit cu brațele deschise. Aveam de gînd să mă duc la Penmarric cu automobilul, să iau un cal din grajd și să plec călare pe domeniu, aparent pentru plăcerea mea, în realitate spre a colinda toate pămînturile, astfel încît să pot sta de vorbă cu fiecare fermier în parte și să aflu ce probleme aveau. Nici unul nu-l plăcea pe Smithson. Toți mă întrebau cît va lipsi Philip și cît vor trebui să aștepte ca să-și poată depune plîngerile.

– Puteți să mi le adresați mie, am spus, încîntat de nemulțumirile lor și încurajîndu-le confidențele. Țin permanent legătura cu fratele meu, așa că-mi puteți spune totul.

Am aflat astfel că Smithson îi storcea de bani. Majorase din nou chiriile. Toți cei care întîrziau cu plata chiriilor erau amenințați cu

evacuarea. Refuzase să repare acoperişul căsuţei în care locuia bătrîna Logan pentru că rămăsese în urmă cu chiria, şi toată lumea ştia că biata femeie suferea de reumatism pe timp ploios. Fără nici o jenă, furase – sub pretext că rechiziţionează – un pogon din ferma lui Tom Towan, pentru că voia să-şi construiască o casă frumoasă cu vedere la mare.

– Domnul Castallack m-a împuternicit în acest sens, mi-a spus el cînd l-am luat la întrebări şi i-am cerut să-mi arate autorizaţia scrisă a lui Philip.

Am fost atent unde a pus autorizaţia şi am ars-o. După aceea m-am dus la Penzance să stau de vorbă cu Michael Vincent.

Am avut un oarecare succes; am aflat astfel că Philip îi dăduse aprobarea în grabă, fără să se consulte cu curatorii, dar Michael a susţinut că poziţia putea fi legalizată şi m-a sfătuit pe tonul cel mai politicos posibil să nu mai bag zîzanii. Dar arendaşii aveau de gînd să se răfuiască cu Smithson şi fără ajutorul meu, iar cînd acesta a început construcţia, în toamna anului 1931, a constatat că materialele de construcţie îi dispăreau peste noapte, uneltele se evaporau şi muncitorii nu veneau la lucru. Evident, s-a plîns lui Simon Peter, care, aşa cum era de aşteptat, a alergat la patronul lui, iar acesta a anunţat poliţia. Doi poliţişti mai vîrstnici au fost trimişi să stea de gardă noaptea po şantier, dar materialele continuau să dispară şi, pînă la urmă, Smithson a recurs la măsuri disperate; în pofida defectelor lui, a trebuit să recunosc că avea o oarecare ingeniozitate. Exasperat de această ostilitate făţişă, a angajat o ceată de şomeri tineri şi duri de la St. Ives, i-a adăpostit în corturi şi le-a cerut să-i apere proprietatea împotriva pagubelor făcute cu premeditare.

Atmosfera devenise incendiară. În curînd s-a ajuns la scandaluri şi bătăi, pînă cînd, în primăvara anului 1932, chiar şi Michael Vincent a fost nevoit să admită că susţinerea lui Smithson ca administrator la Penmarric aducea mai mult necazuri decît avantaje.

– Am să administrez eu domniul pînă la întoarcerea lui Philip, am spus eu încrezător în capacitatea mea de a aplana lucrurile. Arendaşii mă cunosc şi au încredere în mine, nemaivorbind de faptul că am experienţă în domeniu. Aş putea obţine orice, în cel mai scurt timp, dacă aş întrona un climat destins.

Dar Michael, cu o expresie împietrită şi ostilă, s-a mulţumit să-mi spună că-i va scrie lui Philip.

Am aşteptat, convins fiind că Philip va fi de acord să-l concedieze pe Smithson şi îşi va da seama de avantajele pe care le reprezentam cu ca administrator al proprietăţii. Dar m-am înşelat. Philip a acceptat

să-l concedieze pe Smithson, dar nu m-a numit pe mine în locul lui. A optat pentru bătrînul Walter Hubert, fostul casier-contabil de la Sennen Garth, care a renunţat la viaţa lui tihnită de pensionar pentru a restabili ordinea la Penmarric; urmau să-i fie puse la dispoziţie ajutoare pentru a colecta chiriile şi a inspecta bunul mers al lucrurilor, iar dacă el refuza această slujbă, Michael avea să găsească cel mai potrivit înlocuitor.

Dar, cu siguranţă, eu nu intram în discuţie. Michael era suficient de perspicace pentru a-şi da seama că eu declanşasem tulburările de la Penmarric şi, în momentul acela, relaţiile dintre noi deveniseră foarte încordate. Această ultimă nedreptate mă îmbolnăvise de dezamăgire, aşa că am plecat la Londra pentru vreo două săptămîni ca să mă distrez, dar atmosfera din Capitală mi s-a părut simţitor schimbată, şi bucuria frenetică ce-mi încălzise sufletul în timpul călătoriei de nuntă dispăruse fără urmă. Marea criză financiară din anul precedent care dusese la formarea unui guvern naţional părea să fi secătuit complet oraşul. Sigur că mai existau destule locuri de distracţii pentru cei care aveau bani de aruncat, dar vitalitatea anilor douăzeci părea să fi cedat locul unei frivolităţi mai puţin spontane şi mai puţin frapante. După o vreme am început să mă întreb dacă nu cumva vina îmi aparţine integral. Eram singur, întrucît Rebecca, grijulie pentru reputaţia ei, refuzase să mă însoţească, iar Felicity preferase să rămînă acasă, în compania propriilor cai. Şi, cu toate că în mod normal ar fi trebuit să mă simt străbătut de un delicios frison de libertate, senzaţia de abandon, dar şi de derută mă împiedica să mă distrez cu adevărat.

În final, după ce asistasem la spectacolul cu piesa *Cavalcada* de Noel Coward, amestecîndu-mă printre spectatorii de vîrstă mijlocie care suspinau, cuprinşi de nostalgie, mi-am scurtat vacanţa şi m-am întors în Cornwall. Îmi spuneam că dacă nu-mi mai plăcea o piesă de Coward – sau oricare altă distracţie obişnuită pentru societatea londoneză – însemna că ceva nu e în ordine cu mine. Din fericire, de îndată ce m-am întors la Carnforth Hall, treburile curente m-au împiedicat să mă cufund în starea mea de deprimare. Cumnatul meu Gerald Meredith a murit în sfîrşit şi, după funeralii, Jeanne a închis Polzillan House, tot aşa cum procedase şi Philip la Penmarric, şi a plecat cu Helena într-un voiaj prelungit pe Continent. De-abia ne luasem rămas-bun de la ele, că ne-au parvenit alte veşti, de astă dată mai vesele. Lizzie se măritase cu profesorul ei. Făcuse pasul acesta în cel mai mare secret, fără să invite la nuntă nici un membru al familiei şi – ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns – scrisoarea prin care ne informa că devenise doamna Edgar St. John Callendar n-a ajuns la Carnforth Hall decît după plecarea lor în voiaj de nuntă în Grecia.

Nu pot spune cine s-a simţit mai ofensat – mama sau eu – dar ştiu că amîndoi am fost foarte afectaţi la aflarea veştii.

– Ar fi putut să mă anunţe! a exclamat mama furioasă. Mi-ar fi plăcut să merg la nuntă! Dar pînă la urmă curiozitatea i-a învins mîndria rănită, aşa că a adăugat: Un profesor! Ce să spun, cred că este potrivit. Întotdeauna am sperat că Lizzie se va căsători în ciuda aspectului ei ingrat, dar, ca să fiu sinceră, mi-a fost teamă că personalitatea ei ar putea fi şi mai respingătoare decît înfăţişarea. Era aşa de agresivă şi lipsită de feminitate!

Nu am comentat în nici un fel purtarea lui Lizzie, dar, de îndată ce am avut ocazia, i-am scris o scrisoare rece de felicitare: „E de înţeles că nu ai invitat-o pe mama la nuntă, dar cred că n-ar fi trebuit să procedezi la fel şi cu mine. O să am vreodată ocazia să-l cunosc pe soţul tău sau va rămîne învăluit în acelaşi mister ca şi nunta voastră?"

„Scumpul meu Jan", mi-a scris Lizzie spăşită de îndată ce s-a întors din voiajul de nuntă, în luna septembrie. „Nunta a constat doar într-o scurtă binecuvîntare dată de preot în biserică, în prezenţa a doi martori! N-am găsit cu cale să vă aduc tocmai din Cornwall pentru a fi de faţă. Te rog să mă ierţi dacă gestul meu v-a ofensat. Bineînţeles că nu aveam de gînd s-o invit pe mama ca să preia problema pregătirilor de nuntă şi să transforme evenimentul într-un circ şi, oricum, cred că dacă Eddy ar fi aflat că vine mama, s-ar fi speriat şi s-ar fi încuiat în biroul lui. Este foarte timid şi sensibil, dragul de el, şi după ce m-am străduit aproape şapte ani ca să-l ademenesc la altar, nu puteam risca să dau totul peste cap în ultimul moment! Acum însă, că ne-am căsătorit cu acte în regulă, Eddy doreşte să-mi cunoască familia, aşa că sper să facem călătoria în Cornwall cît mai curînd. Ai vreo idee unde am putea sta? Am aflat că şi Penmarric, şi Polzillan House au fost închise, aşa că nu mai ştiu unde să ne ducem. Mi-ar plăcea să stau cu tine la Carnforth Hall, dar nu cred că aş suporta-o pe Alice prea mult timp, iar în ce-o priveşte pe Felicity, nu i-ar fi pe plac lui Eddy. Nu vreau să te jignesc, dar femeile energice şi cu mutră de cal îl enervează la culme şi eu n-aş vrea să-l supăr. Poate ar fi mai simplu dacă ne-am instala la «Metropole». Ce zici?"

Începeam să am scrioase rezerve cu privire la soţul ei. I-am recitit scrisoarea şi tocmai mă pregăteam să-i scriu că o să vin eu la Cambridge, ca s-o scap de vizita plicticoasă în Cornwall, cînd mi-a scăpărat în minte o idee care ar fi putut întoarce lucrurile în favoarea mea. Am pălit de emoţie. Am lăsat ideea să se cristalizeze în capul meu timp de cîteva minute încîntătoare, apoi am luat tocul şi i-am scris lui Lizzie o scrisoare caldă prin care o invitam să vină cu soţul ei la Penmarric.

4

La rîndul ei, mama a găsit excelentă ideea ca eu să fiu gazdă la Penmarric şi, cum se pronunţase în favoarea acestui aranjament, Michael n-a mai putut face altceva decît să consimtă. Am întrebat-o pe Felicity dacă are ceva împotrivă ca eu să petrec cîteva zile la Penmarric, dar pentru că şi ea fusese invitată la nişte prieteni din Devon, n-a avut nici o obiecţie.

În sfîrşit îmi surîdea şi mie norocul.

Abia aşteptam s-o revăd pe Lizzie, fiindcă, aşa cum am mai spus, o preferam celorlalte surori, căci era isteaţă, veşnic cu replica pe buze şi o prietenă de nădejde. Semănam destul de mult: de la tata moştenisem aspectul fizic, aşa că amîndoi fusesem copii urîţi în ceata de fraţi chipeşi şi surori frumoase, cu toţii mai mari decît noi; şi amîndoi percepusem curentul de antipatie ce exista între noi şi părinţii noştri. Ne despărţeau doar doi ani şi amîndoi avusesem, cel puţin în copilărie, multe interese comune. Ulterior însă, pe măsura trecerii timpului, drumurile noastre s-au despărţit. Lizzie, ca şi tatăl nostru, era un intelectual înnăscut, pasionată de învăţătură, spre deosebire de mine care nu mă simţeam atras de studiu decît de amorul artei. Deşi eram bine informat – mai ales în ceea ce priveşte religia, care reprezenta pasiunea mea – şi nu mă consideram un prost, nu puteam fi socotit un intelectual. N-am reuşit să înţeleg niciodată de ce o atrăgea atît de mult pe Lizzie viaţa universitară de la Cambridge. Asta însă nu m-a împiedicat să o iubesc mai puţin şi, cu toate că mă obişnuisem cu absenţa ei, era suficient s-o revăd o dată pentru a regreta lungile perioade cînd trăiserm departe unul de altul.

M-a încercat aceeaşi senzaţie, într-o seară frumoasă de septembrie, de îndată ce a coborît din Bentley-ul soţului ei, cu şofer la volan, şi s-a îndreptat spre mine. Mi s-a părut drăguţă, elegantă, mai elegantă decît o văzusem vreodată. Îşi pieptănase părul bogat şi negru într-un coc, deasupra căruia trona o pălărie încîntătoare. Tenul pentru care vărsase lacrimi amare în adolescenţă devenise alb ca laptele, ochii ei pieziş scînteiau, iar gura cu buze pline nu mai era mare, ci senzuală. Purta un costum crem care-i punea în valoare curbele generoase ale trupului, iar în picioarele pe care le avusese întotdeauna frumoase purta ciorapi de mătase dintre cei mai fini.

– Cît de mult ai cîştigat cu vîrsta! Ea vorbea, nu eu. Ne-am îmbrăţişat. Ce s-a întîmplat cu urîţenia aia afurisită cu care trebuia să-mi împart camera de joacă?

Îmi puneam şi eu aceeaşi întrebare. Am sărutat-o.

– Îţi priește căsnicia, Lizzie.

– Şi ţie, se vede de la o poştă. Uite-l pe Eddy! Eddy, dragul meu, el este Jan-Yves.

M-am întors să-l examinez pe cumnatul meu. Mă aşteptam să văd un bătrîn plicticos, dar în locul lui m-a întîmpinat un bărbat înalt, frumos, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu ochi albaştri, blînzi şi o gură expresivă. Lizzie folosise un eufemism atunci cînd pomenise de timiditatea lui excesivă. În timpul mesei abia am scos un cuvînt de la el, dar după aceea, probabil cele două whiskyuri dinainte de cină, cele trei pahare de vin alb din timpul mesei şi alte două coniacuri ce s-au servit la cafea i-au insuflat curajul de a deschide gura.

– O regiune interesantă, acest Cornwall, a spus el, lansîndu-se în cel mai inuportant discurs al serii. Elizabeth mi-a vorbit despre un fort antic pe undeva, pe-aproape.

– Da, aşa este, Chûn Castle.

După ce am discutat o vreme despre gloriile arheologice din Cornwall, mi-a adresat o serie de întrebări care mi-au pus la grea încercare cunoştinţele, dar m-am ţinut tare şi, în curînd, a început să vorbească despre Grecia, subiectul lui preferat, aşa că a urmat un lung monolog. După aceea ne-am dus în salon, unde se afla Lizzie. Mă întrebam dacă mi se va oferi prilejul să-i vorbesc între patru ochi, cînd Eddy s-a scuzat, spunîndu-ne că vrea să se odihnească după lunga călătorie.

– Sînt sigur că aveţi multe să vă spuneţi, a adăugat el cu un zîmbet timid adresat soţiei sale. Ştiu că au trecut mulţi ani de cînd nu l-ai mai văzut pe Jan-Yves.

După acest semn de înţelegere, am renunţat şi la ultima mea rezervă faţă de căsătoria lui Lizzie.

– De ce i-au trebuit atîţia ani pînă să se însoare cu tine? am întrebat-o de îndată ce am rămas singuri. Pare un tip decent. De ce s-a hotărît aşa de greu?

Lizzie a început să bată cîmpii, susţinînd că amîndoi credeau în valabilitatea intelectuală a amorului liber şi au fost mulţumiţi să evite o vreme instituţiile burgheze de tipul căsătoriei. În realitate, Eddy, un burlac convins, fusese înspăimîntat la gîndul că o nevastă l-ar putea deranja de la lucru, dar Lizzie a reuşit să-l convingă că avea mai mult spor dacă se afla în preajma lui.

– Sper că n-ai renunţat la preocupările tale intelectuale în favoarea căsătoriei, i-am spus cu o expresie severă.

– Oh, Doamne, mi-a răspuns Lizzie, trebuie să recunosc că este mult mai plăcut să fii măritată şi respectabilă.

– Din fericire, fiecare dintre voi a ajuns la aceeaşi concluzie! Am izbucnit amîndoi în rîs.

– Cred că am fost destul de răutăcioasă, a admis Lizzie, dar eram îndrăgostită de el şi, pînă la urmă, am vrut cu tot dinadinsul să mă mărit cu el, aşa că nu m-am înjosit prea tare. Oricum, nu în aceeaşi măsură ca Mariana. Cu cine s-a mai încurcat între timp?

Pe-atunci, Mariana trăia în cartierul Kensington, după ce-şi părăsise soţul şi copilul şi fugise cu un craidon; în clipa de faţă era implicată într-un dezgustător proces de divorţ.

– Bineînţeles că bărbatul ei nu-i permite să-l vadă pe Esmond, a spus Lizzie. Cît crezi că ştie mama din toate astea? Presupun că Philip i-a ascuns ziarele care se refereau la Mariana ca la „femeia ccalaltă" în accst oribil divorţ, dar *ceva* tot trebuie să fi auzit. Ştii amănuntele? Se pare că au fost trei-într-un-pat şi aşa mai departe. Cunosc pe cineva care a asistat la înfăţişare şi mi-a spus...

Conversaţia a alunecat apoi spre propria mea viaţă sexuală.

– Sînt surprinsă că o mai iubeşti pe Rebecca, a spus Lizzie – cu perfidie, mi s-a părut – şi nu înţeleg cum de mai eşti însurat cu Felicity. Asta nu înseamnă că ar trebui să te însori cu Rebecca – mai ales că poţi obţine tot ce vrei de la ea fără s-o duci la altar – dar de ce nu divorţezi de Felicity ca să te recăsătoreşti cînd o să găseşti persoana potrivită?

– Nu cred că ai înţeles prea bine care e natura relaţiilor mele cu Rebecca, i-am răspuns sec. Cît despre căsnicia mea, asta este asigurarea mea pentru viitor. În definitiv, am nevoie de un fel de asigurare, mai ales acum, cînd ştiu că nu voi moşteni Penmarric...

– Ai putea să te duci la Londra, să-ţi cauţi o slujbă bună şi să-ţi cîştigi onorabil existenţa. Nu te-ai plictisit încă de ipostaza asta de gentleman-rentier? Nu, te rog nu-mi spune cît eşti de util în administrarea domeniului Carnforth Hall şi că scrii romane poliţiste în timpul liber! Nu e o scuză plauzibilă! Nu mai rămîne decît să susţii că nu te poţi duce la Londra fiindcă n-o poţi lăsa singură pe mama!

Nu aveam de gînd să mă cert cu ea, pentru că mi-ar fi pierit bucuria revederii.

– Ştii, Lizzie, mama nu e o băbuţă chiar atît de rea, i-am spus eu, profitînd de ocazie ca să schimb subiectul. N-o cunoşteam prea bine în copilărie.

– În ce mă priveşte, o cunoşteam foarte bine! Probabil că mîine va veni la Penmarric să-l examineze pe Eddy. Ce plictiseală! Crezi că n-o să apară şi Rebeeca cu copiii? Sînt curioasă dacă Jonas este un copil atît de îngrozitor pe cît spui tu şi, oricum, un ceai cu mama între patru ochi ar fi un efort peste puterile mele...

Dar eu ştiam că mama nu ar fi vrut să-l întîlnească pentru prima oară pe noul ei ginere în prezenţa Rebeccăi, aşa că am convins-o pe Lizzie să accepte mai întîi întîlnirea cu mama la un dejun.

– Ce complicate sînt uneori lucrurile! a bodogănit Lizzie după aceea.

Nu era niciodată în apele ei înaintea unei întrevederi cu mama.

– Mă bucur să-i întîlnesc pe amîndoi, mi-a mărturisit mama politicoasă a doua zi, cînd m-am dus la fermă ca s-o aduc cu maşina la Penmarric. Îmi pare bine că m-ai invitat la dejun. Dar degetele îi tremurau cînd şi-a pus mănuşile şi am fost surprins să constat că era şi mai emoţionată decît Lizzie la gîndul viitoarei lor întîlniri.

Ca un făcut, întrevederea s-a desfăşurat într-o atmosferă destul de încordată. După momentul jenant al prezentărilor şi al primelor schimburi de fraze, am instalat-o pe mama în cel mai comod fotoliu, cu un pahar de sherry la îndemînă; între timp, Lizzie îşi seotocea poşeta cu gesturi febrile în căutarea unei ţigarete, iar Eddy se uita după o scrumieră. Mă gîndeam tocmai ce o să spun dacă mama o să facă vreo remarcă nelalocul ei despre femeile care fumează, cînd tot ea a reuşit să destindă atmosfera cu o simplă frază:

– Ce splendid arăţi, Lizzie, şi ce păcat că Jeanne nu-şi dă osteneala să fie mai atrăgătoare. În ultima vreme are un aspect atît de neglijent!

– Hm, a replicat Lizzie, nevrînd să pară impresionată de aprobarea maternă care se manifesta cu asemenea întîrziere.

După aceea, însă, tensiunea din atmosferă a dispărut şi s-a instalat un climat mai prietenos.

Cumnatul meu îi arunca mamei priviri admirative cînd credea că nu-l vede şi, la anumite intervale, împins de Lizzie, spunea cîte un „da" sau „nu", după cum era cazul.

– Nu am fost niciodată la Cambridge, îi spunea mama în timpul dejunului. Nu-i aşa că e teribilă o asemenea mărturisire? Dar la Oxford am fost o dată.

– Oh! a murmurat el, căutîndu-şi cu greu cuvintele. Şi v-a plăcut Oxfordul, doamnă Castallack?

– Absolut deloc, a replicat ea, dîndu-i cel mai potrivit răspuns, după care Eddy s-a simţit destul de încurajat pentru a vorbi un timp despre atracţiile oraşului său preferat.

– Trebuie să veniţi să staţi cu noi, a spus el gentil, neţinînd seama de privirile îngrozite pe care i le arunca Lizzie, iar mama i-a zîmbit graţios şi i-a spus: „Da, poate, într-o zi", deşi în ultima vreme se urnea mai greu din casă.

După dejun, toţi trei s-au plimbat prin grădină, au vizitat serele, iar eu am plecat la Morvah s-o aduc pe Rebecca cu copiii.

La ora patru luam toţi ceaiul în salonul de la Penmarric. Recunosc că era o adunare nepotrivită. Rebecca, aşa cum se întîmpla întotdeauna cînd se afla printre persoane cu un nivel superior de pregătire, devenise ştearsă; afişa o politeţe studiată atunci cînd i se adresa mamei, care, la rîndul ei, îi răspundea cu o amabilitate forţată, deşi faţă de oaspeţi adoptase o atitudine prietenoasă. Biata Deborah era şi mai timidă decît maică-sa şi, conştientă de asta, nu răspundea la întrebări decît monosilabic, înroşindu-se pînă în vîrful urechilor. M-aş fi contaminat şi eu de timiditate în atmosfera aceea de rezervă generală dacă n-ar fi fost prezent şi nepotul meu Jonas.

Băiatul avea şase ani, era solid, îndesat şi obraznic. Expresii ca „te rog" şi „mulţumesc" nu făceau parte din vocabularul lui; tot timpul se plimba de la un platou cu prăjituri la altul şi arunca pe jos prăjiturile care nu-i plăceau. A refuzat laptele, a răsturnat ceaşca cu ceai şi s-a înfuriat cînd mama lui, foarte jenată, l-a rugat să se aşeze.

Mama se uita la el îngrijorată şi aveam senzaţia că abia se stăpîneşte să nu-l plesnească. În clipa în care ni s-au întîlnit privirile, a ridicat o sprînceană pentru a-şi manifesta dezgustul.

– Destul, Jonas! m-am adresat eu băiatului. Stai jos şi poartă-te cuviincios, altfel te trimit sus, în camera mea, şi o să rămîi acolo pînă cînd va pleca mama ta acasă.

A scos limba la mine, iar ochii lui albaştri scăpărau de obrăznicie.

– Foarte bine, i-am spus eu calm şi mi-am pus farfuria deoparte. Dacă asta vrei... am continuat, pregătindu-mă să mă ridic de pe scaun.

– Nu mă poţi atinge! a zbierat el. Nu eşti tatăl meu!

– Din fericire, am replicat eu zîmbind.

– N-ai nici un drept asupra mea pentru că nu eşti tatăl meu!

– Jan, a intervenit Rebecca, jenată, Jan, eu...

– Nu-ţi face griji, n-am să-l bat.

Am traversat încăperea graţios ca un dansator, l-am apucat de guler şi l-am scos repede din cameră, în timp ce el urla, cuprins de o furie neputincioasă.

Odată ajunşi în hol, am închis uşa salonului şi am slăbit strînsoarea. Imediat s-a năpustit cu pumnişorii asupra mea, aşa că l-am apucat şi l-am strîns la subsuoară, ducîndu-l sus, în camera mea, pe cînd el continua să ţipe şi să dea din picioare.

– Bestie! a zbierat la mine, roşu de furie. Eşti un bătrîn urît şi rău! Te urăsc!

În mintea unui copil de şase ani, chiar şi un bărbat de douăzeci şi şapte de ani pare bătrîn.

Am încuiat uşa, am pus cheia în buzunar şi l-am privit.

– Lasă-mă să plec! mi-a poruncit el bătînd din picior. Dă-mi drumul! O vreau pe mama!

– Tu îl vrei pe tatăl tău, dar, din fericire, nu a apucat să descopere ce mic monstru a zămislit.

A înţeles vag că a fost insultat şi s-a repezit din nou la mine cu pumnii. În clipa în care una din lovituri m-a atins într-un loc sensibil, mi-am pierdut brusc cumpătul..

– Şi-acum gata! i-am spus, alb de mînie. Văzînd expresia cc mi se întipărise pe faţă, a renunţat la aerele lui războinice şi a făcut un pas înapoi. M-am săturat de demonstraţiile tale de obrăznicie şi proastă creştere. A sosit timpul să înveţi că nu poţi trece prin viaţă făcînd numai ce-ţi place, în timp ce mama ta fuge după tine cerîndu-şi scuze. Vino aici!

S-a dat înapoi, de astă dată foarte liniştit. M-am aplecat lîngă pat şi am luat un papuc.

– Mămico! a zbierat el cuprins de panică. Mămico!

– Asta este una din ocaziile în care „mămica" nu va mai alerga ca să te împiedice să primeşti o pedeapsă binemeritată.

– Mămico! Îşi ieşise din minţi. A fugit spre uşă, uitînd că era încuiată. În clipa aceea l-am prins, l-am răsucit şi i-am tras jos pantalonii costumaşului său alb de marinar.

A zbierat mai înainte chiar să-l ating măcar cu un deget. Către sfîrşit, i-am aplicat şase lovituri scurte cu papucul şi i-am dat drumul. Mi-am amintit din propria mea copilărie că umilirea era o pedeapsă mai cumplită decît durerea fizică şi nu mi s-a părut necesar să-i administrez vreuna din loviturile dure pe care le primeam la şcoală. Loviturile reprezentau doar o demonstraţie de autoritate; important era să-şi amintească umilinţa la care fusese supus, nu cele cîteva scurte şi uşoare atingeri la fund.

S-a ridicat cu faţa scăldată în lacrimi şi s-a aruncat din nou asupra uşii, smucind clanţa cu mînuţa lui trandafirie şi bătînd în uşă cu cealaltă.

– Mămico, mămico, mămico!...

– Nu, i-am spus eu, ai să rămîi aici pînă cînd mama se va hotărî să plece. Ai făcut destule prostii pentru o singură zi.

Atunci am auzit-o pe Rebecca strigîndu-mă de pe coridor.

Dumnezeule, mi-am zis, acum e-acum!

– Mămico! scrîşnea Jonas. Ajutor! Ajutor! Mămico!

– Jonas! l-am auzit paşii apropiindu-se în fugă de uşă, apoi smucitura clanţei. Jan! Ce-i faci lui Jonas? Dă-mi drumul!

– E în regulă, i-am răspuns foarte calm. Doar o clipă să descui uşa.

Am descuiat-o. Rebecca s-a năpustit în cameră.

– Mămico! urla Jonas, plîngînd cu sughiţuri. Mămico!

– Jonas, iubitule...

S-a aruncat în braţele ei şi a rămas acolo, cuibărindu-se la piept ul ei şi plîngînd zgomotos.

– Nu-i nimic, iubitule, mămica e aici... M-a privit cu un aer feroce. Ce i-ai făcut?

– I-am dat şase lovituri la fund, ceea ce nu i-ar fi făcut rău nici unei muşte de-o zi. Nu ai de ce să fii supărată.

– Cum îndrăzneşti? Crezi că relaţiile dintre noi te îndreptăţesc să-mi maltratezi copiii?

– Haide, Rebecca, nu mai vorbi prostii. Ai mai văzut vreun copil să se poarte atît de îngrozitor, aşa cum a făcut el în salon acum cîteva clipe? Nu poţi trăi în continuare acoperindu-i mereu greşelile, să ştii asta! Sînt împrejurări în care copiii trebuie să fie pedepsiţi şi, după părerea mea, aceasta a fost una dintre ele.

– Puţin îmi pasă de părerea ta! Cine eşti tu ca să-mi dictezi cum să-mi cresc copilul? Cum îndrăzneşti să-mi spui...

– Pentru numele lui Dumnezeu! N-ai nici o idee despre felul cum trebuie să se poarte o mamă? Înclin să cred nici în privinţa asta nu ştii mai multe decît s-ar fi cuvenit să ştii despre educaţia copiilor.

M-a lovit peste gură. Palma a fost grea şi, fără să vreau, am scos un strigăt. Am privit-o. Eram prea mînios pentru a putea vorbi. M-am uitat în jos şi am văzut copilul, alb la faţă şi cu ochii rotunzi aţintiţi asupra noastră.

– Nu ţi-a plăcut niciodată Jonas, a spus Rebecca tremurînd de furie. Niciodată! Şi să nu crezi că nu ştiu de ce! Eşti gelos pe el pentru că într-o bună zi o să moştenească Penmarric, şi tu n-o să pui mîna pe el niciodată, niciodată cît vei trăi! Eşti gelos!

– Linişteşte-te. O să te conduc acasă.

M-am depărtat de ea şi am ieşit pe coridor.

– O să plecăm pe jos! Nu mai vreau să te văd – niciodată, mă înţelegi? Am terminat cu tine. Definitiv. Pentru totdeauna.

– Da? i-am răspuns eu cu o mînie împletită cu amărăciune. Şi cu cine ai să te combini în continuare? Poate cu palidul tău văr Simon Peter? Cred că l-ai învăţa cîte ceva! Sau cu Peter Waymark? Am auzit că-i cam place să se ţină după fuste. Sau tînărul fermier Polmarth de peste deal, de la Zillan – acum este un burlac bine situat. Ai putea chiar să te măriţi cu el – dacă şi-ar da ostenc ala să te ceară, ceea ce probabil că nu se va întîmpla fiindcă ştie că eşti amanta mea.

M-a plesnit din nou, de astă dată lovitura venind dintr-o parte. Inelele ei mi-au lăsat urme dureroase pe obraz.

– Vai, cît de puţin demn pentru o lady! am conchis eu.

A izbucnit în plîns şi a fugit, tîrînd copilul după ea. Cînd a ajuns la capătul culoarului şi a luat-o după colţ, m-am întors în camera mea. Papucul se afla tot acolo unde îl aruncasem. L-am împins înapoi sub pat. După un timp, m-am dus la fereastră şi am privit afară, la după-amiaza aceea de vară, dar de-acolo nu-mi venea mici o dezlegare. Am văzut doar marea care se contopea cu cerul la orizont şi stîncile negre ale promontoriului ce luceau în arşiţa zilei.

Îmi spuneam: O aduc eu înapoi. Într-o săptămînă o să mă implore să vin din nou la fermă.. Face mereu scene de-astea şi mai tîrziu le regretă. O să se întoarcă la mine.

Dar mă simţeam foarte deprimat.

Capitolul patru

La momentul respectiv, tînărul rege al Franţei se dedicase întreprinderii vieţii sale – distrugerea imperiului angevin şi încorporarea acestuia în domeniile regale. Philip, cunoscut în istorie sub denumirea de „Augustus", se remarcase prin înţelepciune politică... fără să fie un mare strateg militar, era un diplomat viclean şi lipsit de scrupule.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

Egocentrismul lui Philip transpărea din toate acţiunile sale, dar John n-avea de gînd să rateze şansa escrocului. Situaţia devenise critică. Doar Richard şi-a păstrat calmul: „Fratele meu John, spunea el, nu este omul care să cucerească pămîntul pentru el prin forţă dacă se va găsi cineva în stare să-i opună rezistenţă.

Regele John
W.L. WARREN

1

Nu am mai primit nici o veste de la Rebecca pe toată durata vizitei lui Lizzie, iar eu eram prea ocupat cu distracţiile oferite oaspeţilor mei pentru a mă sinchisi de tăcerea ei, dar după întoarcerea lui Lizzie şi a soţului ei la Cambridge, mi-am dat seama de înstrăinarea ce se instalase între noi. Pînă la urmă, i-am scris o scrisoare în care îmi ceream scuze pentru cele întîmplate şi am invitat-o la cină.

Nu mi-a răspuns.

M-am hotărît să nu mai pierd timpul jelind o femeie dificilă căreia nu-i păsa de mine şi m-am dedicat cu trup şi suflet bucuriilor pe care mi le oferea şederea prelungită la Penmarric. Călăream în fiecare zi pe domeniu, făceam lungi plimbări, scriam puţin ori de cîte ori aveam chef şi începusem să citesc cărţile aflate în imensa bibliotecă a tatălui meu. Epuizat de lectura cărţilor istorice şi memorialistice, le-am alternat cu cărţile aduse de mine şi mi-am petrecut multe ore agreabile urmărind isprăvile lordului Peter Wimsey, ale lui Hercule Poirot sau

Bulldog Drummond. Am încercat să citesc şi lucrări moderne mai puţin frivole – *Brave New World* de Huxley, care tocmai apăruse, cărţi despre chinurile emfatice ale lui D.H. Lawrence şi povestirile mai uşor de digerat ale lui J.B. Priestley. În general, însă, lucrările mai vechi ale lui Wells, Galsworthy şi Walpole mi se păreau mult mai amuzante decît ultima recoltă de capodopere literare.

În afară de lectură, am făcut o adevărată pasiune pentru audiţiile de tot felul; la Penmarric exista un post de radiorecepţie, dar era demodat, aşa că am cumpărat unul nou, la care urmăream în cele mai bune condiţii meciurile şi alte transmisiuni interesante. În curînd mi-am adus şi gramofonul de la Carnforth Hall, precum şi cîteva din discurile mele preferate. Muzica serioasă contemporană, reprezentată de compoziţiile lui Vaughan Williams şi Delius, mă plictisea, dar puneam atît de des discurile lui Rahmaninov, că nici în ziua de astăzi nu pot auzi al doilea concert pentru pian fără să-mi aduc aminte, la intervale regulate, de îndemnul pe care mi-l adresam odinioară: „Aici trebuie să întorc/să schimb discul"! Am cumpărat şi cele mai bune discuri cu muzică populară – care pentru mine însemna Noel Coward – dar jazzul a devenit prima mea dragoste şi, în curînd, acordurile lui Rahmaninov s-au stins pentru a ceda locul trompetei lui Louis Armstrong. La început mi s-a părut ciudat să aud o astfel de muzică la Penmarric; Medlyn avea un aer scandalizat şi, cînd aducea whiskyul şi sifonul în bibliotecă, mă privea cu dezgust, dar, cu timpul, ne-am obişnuit amîndoi cu invadarea fostului sanctuar al tatălui meu de acele sunete americane lipsite de demnitate şi am acceptat schimbarea fără să-i mai dăm atenţie.

Din multe puncte de vedere, mă simţeam destul de bine singur, dar fiindcă înstrăinarea mea de Rebecca persista, nu eram pe deplin mulţumit de izolarea în care trăiam. Am invitat-o pe Felicity să mă viziteze, dar ea urma să plece undeva în Midlands pentru mai multe săptămîni.

Pe mama o vizitam cu regularitate şi adesea o aduceam la Penmarric ca să luăm împreună prînzul sau ceaiul.

– Cît ai de gînd să mai zăboveşti la Penmarric? m-a întrebat ea la sfîrşitul lui octombrie. Ai stat aici singur destul de mult timp şi ştiu că Michael nu este de acord.

– Nu văd de ce s-ar opune, i-am răspuns eu. Nu mă amestec în nici un fel în administraţia lui Walter Hubert şi n-am intrat niciodată peste el în birou. Nu ştiu cît o să mai stau aici. Poate pînă la întoarcerea lui Felicity la Carnforth Hall.

Felicity a revenit după două săptămîni, dar eu nu am schiţat nici cel mai mic gest de a mă muta la ea. În schimb, am invitat-o din nou la Penmarric, însă ea nu-şi putea părăsi caii, aşa că am căzut de acord, prietenește, să trăim o vreme separat.

– Michael dă semne de supărare, mi-a spus mama. Poate eă n-ar trebui să mai stai aici, Jan-Yves.

– Nu fac nici un rău, i-am răspuns cinstit, dar am văzut cum îşi ţuguia buzele dezaprobator, deşi nu a mai făcut nici un comentariu cu privire la comportamentul meu.

Chiar în ziua următoare am primit vizita lui Simon Peter Roslyn, ca reprezentatnt al firmei „Holmes, Holmes Trebarvah & Holmes"

Era un bărbat suplu, nu prea înalt, dar bine legat. Dacă ar fi prestat o muncă fizică, ar fi avut un plus de vigoare şi o musculatură mai dezvoltată, dar cărţile şi studiul îi conferiseră un vag aspect ascetic. Se spune că în copilărie ar fi avut o sănătate delicată şi nici acum nu părea prea robust, dar nu auzisem niciodată să fi lipsit de la lucru din cauza sănătăţii, aşa că, de bună seamă, condiţia lui fizică trebuie să se fi îmbunătăţit o dată cu vîrsta. Avea ochi limpezi, o strîngere de mînă moale, iar gura exprima inteligenţă şi pragmatism.

– Bună dimineaţa, Jan, a spus el pe un ton agreabil. Era întotdeauna amabil cu clienţii, dar mie nu-mi plăcea purtarea lui nepăsătoare şi socoteam că simplul fapt că fusesem cîndva colegi la Oxford nu-i dădea dreptul să mi se adreseze pe numele de botez. Ţi-am adus o scrisoare de la domnul Vincent. Mi-a spus să ţi-o înmînez personal şi să aştept răspunsul.

Bineînţeles, Michael nu putuse rezista tentaţiei de a-şi exprima dezaprobarea faţă de purtarea mea şi să nu-mi amintească de acel „gentleman's agreement"[1] încheiat cu fratele meu.

– Ce drăguţ din partea lui să-şi facă atîtea probleme în privinţa Penmarricului, am spus eu voios, punînd scrisoarea la loc în plic. Spune-i că şi eu sînt la fel de prcocupat de soarta domeniului şi de aceea m-am hotărît să stau aici.

– Te înţeleg perfect. Simon Peter mi-a aruncat o privire inexpresivă înainte de a-şi permite un zîmbet. Deh, nu pot spune că te învinuiesc, a adăugat el, spre surprinderea mea. Mărturisesc că aş fi făcut acelaşi lucru dacă aş fi fost în locul tău. În mod confidenţial, Jan-Yves – a coborît vocea – în mod confidenţial, trebuie să-ţi spun că, după părerea mea, Philip s-a purtat urît cu tine în toată afacerea asta. I-ai fi fost de o mie de ori mai folositor decît bătrînul Hubert şi dacă ai fi condus tu domeniul, i-ai fi făcut pe toţi fericiţi, începînd cu tine. Domnul Hubert vorbeşte foarte frumos despre calităţile tale de administrator şi, dacă i-ai da o mînă de ajutor acum, sînt sigur că nu te-ar refuza. Evident, dacă o să stai în continuare la Penmarric, nimeni n-o să te dea afară

[1] Înţelegere pe cuvînt de onoare (n.t.).

cu forţa. Ar însemna prea mult scandal şi prea mare agitaţie. În afară de asta, n-ar fi exclus ca Philip să ia hotărîrea de a se stabili definitiv în Canada şi, dacă o face, cred că cea mai bună soluţie pentru tine ar fi să te ocupi de domeniu în absenţa lui – sau cel puţin pînă la majoratul lui Jonas.

Atitudinea lui mi s-a părut suspectă, însă cuvintele lui exprimau atît de exact sentimentele mele încît nu m-am putut opri să nu spun:

– Într-adevăr, ar fi mult mai raţional decît aranjamentul actual... Crezi că Philip s-ar putea stabili în Canada? A dat de înţeles aşa ceva în scrisorile lui către Michael?

– Cred că din cînd în cînd sînt în stare să citesc printre rînduri. Mi-a zîmbit din nou. S-ar părea că-i place în Canada.

– Da, nu-i aşa? Nu m-am putut stăpîni şi am zîmbit încîntat. Mă bucur că lucrurile s-au aranjat atît de bine pentru el acolo. Cu toate acestea – un rest de suspiciune mai dăinuia încă în mintea mea – nu crezi că sfatul acesta este cam lipsit de... etică? Nu cumva Michael l-ar dezaproba dacă l-ar auzi?

– Nu există martori la discuţia noastră, a spus Simon Peter cu un calm desăvîrşit, iar mie îmi place să dau o mînă de ajutor unui vechi prieten. Şi pe urmă, cine ştie? Jonas este o puşlama obositoare, nu crezi, iar Philip ar putea oricînd să-şi schimbe testamentul. Sincer să fiu, sper că o s-o facă. Jonas este destul de răsfăţat şi aşa, fără să beneficieze de un venit atît de mare nemuncit şi, în orice caz, nu sînt adeptul averilor moştenite. În ce mă priveşte, nu am pus mîna pe nici un sfanţ din banii pe care mi i-a lăsat unchiul meu, cu excepţia sumei pe care a trebuit s-o plătesc firmei „Holmes, Holmes", iar de cînd am început să cîştig, am pus totul înapoi în bancă, pînă la ultimul bănuţ... Şi-acum trebuie să plec. Doresc să rămînem prieteni şi pe viitor, Jan, în ciuda diferendelor pe care le ai cu domnul Vincent şi cu Philip.

– Bineînţeles, Sim! m-am auzit spunînd din tot sufletul, deoarece, de data asta, nu puteam să nu-l cred sincer. Tot ceea ce mi-a spus mi s-a părut logic! Jonas *era cu adevărat* răsfăţat şi obositor, iar ideile lui Simon Peter cu privire la avuţia moştenită nu se abăteau cu nimic de la convingerile lui socialiste, pe care le îmbrăţişase încă din perioada studiilor la Oxford. Avînd în vedere toate acestea, nu era lipsit de raţiune ca Sim să treacă de partea mea şi să-mi ofere sprijinul în schimbul viitoarei mele prietenii în calitate de potenţial stăpîn la Penmarric. Urmărindu-l în timp ce se depărta, am început chiar să cred că îl judecasem greşit şi acum regretam că nu mi-a trecut niciodată prin minte că aveam de-a face cu un om la fel de dornic ca şi mine să-şi taie o felie de dreptate din viaţă şi să-i propulseze pe cei din clanul

Roslyn din Morvah în rîndul claselor privilegiate pe care, de altfel, le disprețuia.

2

Nu am fost cîtuși de puțin surprins cînd, la scurt timp după întrevederea cu Simon Peter, am primit un șir neîntrerupt de vizitatori, care mai de care mai hotărît să facă apel la normele de conduită morală. A venit și Michael și, după el, socrul meu, fără îndoială împins de Alice, pentru a-mi spune că provocam scandal prin faptul că trăiam separat de soția mea. O săptămînă mai tîrziu și-a făcut apariția și mama să ia ceaiul. În sfîrșit, însuși Adrian a urcat alcea în micul lui Ford pentru a mă întreba, într-un limbaj bisericesc adecvat, ce dracu' făceam sau ce aveam de gînd să fac. Am reușit să-i înfurii pe toți patru și, deși e rușine să recunosc, m-am distrat copios pe întreaga durată a întrevederilor. De fapt, m-am amuzat în asemenea măsură că nu mi-a păsat cît negru sub unghie cînd Sir Justin mi-a spus că o va sfătui pe Felicity să divorțeze și că va avea grijă să nu capăt nici un ban din averea lui după moartea sa. Am rîs și atunci cînd Adrian mi-a interzis să-l mai vizitez la Zillan pentru a purta discuții teologice atîta timp cît rîvneam la posesiunile fratelui meu, trăiam despărțit de soția mea și comiteam adulter ori de cîte ori mi se ivea ocazia. Furia neputincioasă a lui Michael m-a amuzat tot atît de mult cît și dezaprobarea glacială și atît de distinsă a mamei mele. Am continuat să-i privesc cu o nepăsare amuzată – pînă cînd a sosit scrisoarea din Canada și atunci, brusc, m-am înfuriat mai tare decît toți cei patru adversari ai mei laolaltă.

„Dragul meu Michael", scrisese Philip ca răspuns la reclamațiile lui Vincent. „Ce dracu' faceți cu toții atîta zarvă în numele meu? Mă bucur să aflu că interesele mele de-acasă sînt apărate de oameni onești și îți apreciez încercările de a-l azvîrli pe Jan-Yves afară, așa cum merită, dar te rog nu-ți face griji inutile. Frățiorul meu este în stare să fure o moștenire dacă se izbește de o formă oarecare de rezistență și, dacă vrea să se joace de-a casa ca orice copilaș scăpat de sub supravegherea doicii, cred că ar trebui să-i facem pe plac și să nu ne îngrijorăm prea tare din cauza purtării sale infantile. Dacă vrea să-l ajute pe Walter în probleme minore legate de administrarea domeniului, lăsați-l să treacă la fapte, astfel încît să nu se simtă total nefolositor. Sînt sigur că Walter va descoperi orice matrapazlîc de-al lui și, întrucît nu deține nici o procură, nu poate face nici un rău. Așadar, lăsați-l în pace! Nu merită să ne batem capul cu el. În ce mă privește, îmi place

foarte mult viaţa de-aici, îţi mulţumesc şi sper să-mi iau cîteva zile concediu cît de curînd. Al tău etc. Philip"

Eram compromis pe viaţă. O bună bucată de vreme am clocotit de furie, dar, după un timp, am reuşit să mă stăpînesc şi am început să analizez situaţia la rece. Obţinusem în sfîrşit permisiunea lui Philip de a-l ajuta pe Walter în treburile proprietăţii şi, mai ales, mi se dădea voie să locuiesc la Penmarric. Nu asta voiam de fapt? Ar fi fost o prostie să mă las deranjat de insultele lui Philip acum, cînd mi se oferea ocazia să-i dovedesc – nu numai lui, ci tuturor – cu cîtă competenţă îi puteam călca pe urme.

A venit şi noul an, 1933. Mă simţeam tot mai singur. Îmi era dor de Rebecca, îmi lipseau dejunurile săptămînale cu Adrian şi mă deranja chiar şi faptul că nu o mai puteam vizita pe mama la fel de des ca înainte. O mai vedeam din cînd în cînd, dar ea nu voia să vină la Penmarric şi, deşi în lume eram politicoşi, cînd rămîneam singur cu ea mă simţeam înstrăinat. Am sperat ca Lizzie să-şi facă din nou apariţia în primăvară, dar cînd am invitat-o mi-a spus că era însărcinată şi n-avea de gînd să întreprindă o călătorie atît de obositoare pînă în Cornwall. Ca să-mi alung singurătatea, m-am cufundat în muncă şi, contrar aşteptărilor lui Michael, mi-am făcut treaba ireproşabil.

Între timp, Philip părea să fi prins rădăcini tot mai adînci în Canada. În fiecare scrisoare pe care i-o trimitea mamei făcea referire la noii săi prieteni, la munca lui şi la excelenta sa stare de spirit. Locuia cu chirie la o văduvă, iar în primăvara anului 1933, după ce îşi cumpărase un aparat de fotografiat, îi trimisese mamei cîteva fotografii împreună cu femeia la care locuia şi cu băieţelul acesteia. Am constatat că arăta sănătos şi frumos – un bărbat total diferit de minerul îndurerat, cu ochii adînciţi în orbite care părăsise Penmarric cu mai bine de doi ani în urmă. Băieţelul semăna întrucîtva – absolut surprinzător – cu Esmond, abstracţie făcînd de pantalonii lui lungi şi frizura fără cărare, iar femeia părea tînără, în jur de treizeci de ani, şi era foarte frumoasă.

– Să îndrăznesc oare să-l întreb mai mult despre ea? m-a chestionat mama în culmea curiozităţii. Nu vreau să fiu indiscretă, dar înclin să cred că, dacă l-ar fi interesat mai mult, ar fi pomenit mai des despre ea în scrisori.

Am căzut pe gînduri. Ştiam mai mult decît mama despre înclinaţiile homosexuale ale lui Philip, dar mai aflasem că nu era exclus ca un asemenea bărbat să aibă relaţii sexuale normale cu o femeie. Dacă s-ar hotărî să divorţeze de Helena, să se recăsătorească şi să aibă un fiu... Preferam să-l ştiu fericit în Canada, astfel încît să nu mai dorească să se întoarcă acasă şi să-şi bată capul cu moştenirea. Aşa cum stăteau

lucrurile, presupuneam că nu-şi dorea cu tot dinadinsul un moştenitor pentru domeniu, deci nu-l interesau nici divorţul, nici o nouă căsătorie. Dacă femeia accepta şi el făcea faţă situaţiei, nu mă îndoiam că ar prefera să trăiască cu ea fără să se complice cu divorţul de Helena, urmat de o altă căsătorie.

Eu însumi cunoscusem pe atunci o tînără văduvă, o femeie prezentabilă de treizeci şi cinci de ani, care se mutase de curînd într-unul din cele mai frumoase cartiere rezidenţiale din Penzance. La început era prudentă şi nu părea dornică de o aventură, deşi acceptase rolul de gazdă alături de mine ori de cîte ori invitam la Penmarric pe vecinii mei de moşie. De la cearta mea cu Rebecca, era pentru prima oară că-mi făcea plăcere compania unei femei în afara pereţilor unui dormitor, deşi cred că m-aş fi simţit bine şi acolo. În cele din urmă, în primăvara următoare mi-a răsplătit răbdarea acceptînd invitaţia mea la Londra pentru o săptămînă. După ce ne-am întors, am început să dau recepţii şi mai fastuoase decît înainte; la Penmarric, vizitele se ţineau lanţ, iar atmosfera generală era deosebit de agreabilă.

Nu prea mai aveam bani, dar ajunsesem să ţin sub control destul de multe din afacerile domeniului, drept care mi-am permis să-i cer lui Walter cîteva lire sterline în plus. Deoarece Philip îi lăsase prin procură dreptul de a dispune de nişte fonduri limitate pentru administrarea domeniului, mi-a dat ceva bani în plus fără să ceară aprobarea lui Michael sau a mamei.

În vara următoare, la un an de la moartea lui Gerald Meredith, Jeanne şi-a anunţat logodna cu doctorul Donald McCrae, iar după trei luni, în septembrie, Adrian i-a cununat la biserica din Zillan. Ne-am bucurat cu toţii pentru Jeanne. Nimeni nu ar fi meritat mai mult decît ea un strop de fericire şi un soţ în adevăratul înţeles al cuvîntului şi cred că nici un alt bărbat n-ar fi fost mai potrivit ca Donald McCrae pentru acest rol. Cum însă n-a vrut ca recepţia să aibă loc la Polzillan House, unde trăise cu Gerald, m-am oferit s-o găzduiesc la Penmarric şi s-o conduc la altar pentru a doua oară. Ea şi Donald s-au instalat la Penzance, în apropierea casei în care locuia amanta mea şi, cum Helena plănuise să-şi cumpere şi ea o locuinţă în apropiere, se vorbea că Polzillan House avea să fie scoasă la vînzare.

Mie îmi plac nunţile, începînd cu serviciul divin la biserică şi terminînd cu petrecerea de după aceea, dar cel mai mult îmi place să profit de ocazie ca să mă îmbăt cu şampanie bună. M-am simţit foarte bine la nunta lui Jeanne, deşi mi-a părut rău că nu a venit şi Lizzie, iar Rebecca a inventat o scuză ca să nu participe. Lizzie tocmai născuse o fetiţă şi nu putea pleca de la Cambridge; mi-a trimis o telegramă

amuzantă, iar eu i-am telefonat imediat după petrecere ca să-i povestesc pe îndelete cum a fost nunta. În ceea ce o priveşte pe Rebecca, nu încăpea nici o îndoială că se eschivase pentru a nu se întîlni cu mine. Mi-am spus că încercările ei de a mă umili nu mă mai impresionau deloc, mai ales acum, cînd aveam o nouă amantă, dar a doua zi, după ce mi-a trecut mahmureala, am devenit sentimental şi m-am gîndit cu nostalgie la timpurile fericite apuse pentru totdeauna.

La petrecere, senzaţia serii a fost, fără îndoială, sora mea Mariana. Avea acum în jur de patruzeci de ani şi începuse să-i arate; trupul era încă suplu, dar folosea prea mult fard şi o suspectam că-şi vopseşte părul ca să ascundă firele albe. A sosit singură la nuntă, dar în curînd a adunat în jurul ei o ceată de bărbaţi pe care i-a distrat cu conversaţia ei sofisticată. Am observat că fuma ţigară de la ţigară şi bea şampania de parcă ar fi fost limonadă, două deprinderi care i-au şocat pe oaspeţii mei conservatori, neobişnuiţi cu modernismele londoneze.

– Cam vulgară, a decretat mama. Nu pare să fie o femeie respectabilă.

Aceasta era felul mamei de a spune – lucru perfect evident de altfel – că Mariana arăta ca cea mai scumpă tîrfă din oraş.

După nuntă, am căutat un pretext pentru o nouă petrecere; o vreme am cochetat cu ideea de a organiza un picnic în golfuleţ, sub clar de lună, la care să participe cîţiva oaspeţi selecţionaţi cu grijă, dar noua mea metresă m-a ameninţat că mă părăseşte imediat dacă am de gînd să patronez o petrecere care ar putea aduce a orgie, aşa că pînă la urmă m-am hotărît să dau un cocteil cît mai decent cu putinţă. Îmi plăcea Lucy destul de mult şi, deocamdată, nu voiam s-o pierd. Îmi tot spuneam că fusesem foarte norocos. Eram tînăr, nu aveam mai mult de douăzeci şi opt de ani şi puteam face tot ce-mi plăcea. Nu aveam nici un motiv să mă plîng de nedreptatea sorţii; existau o sumedenie de bărbaţi care mi-ar fi invidiat poziţia pe care o ocupam în societate. Şi-atunci, ce rost avea să-mi repet întruna cît de norocos eram?

Nu găseam nici o explicaţie logică pentru senzaţia de nesiguranţă care mă cuprinsese.

– Aş vrea să te ocupi mai mult de cocteilul ăsta, bombănea Lucy. Lasă totul în seama mea.

Am încercat să mă concentrez asupra sarcinilor ce-mi reveneau în organizarea petrecerii şi, un timp, am reuşit să nu mă mai gîndesc la senzaţia de neliniştе care nu-mi dădea pace. A venit şi ziua recepţiei. Îmi controlam lista ca să mă asigur că nu uitasem nimic, cînd Medlyn a bătut la uşa bibliotecii unde mă aflam pentru a mă anunţa că mă căuta cineva la telefon.

Era Simon Peter Roslyn.

Îl invitasem şi pe el la petrecere. În pofida relaţiilor noastre cordiale, aş fi preferat să nu-l invit, dar ar fi fost o greşeală dacă aş fi procedat aşa. În ultimul timp se împrietenise cu familia Trehearne din Helston şi, de vreme ce era invitat la recepţiile lor, nu putea lipsi nici de la cele organizate de mine. Îi invitasem pe toţi membrii familiei Trehearne şi n-aş fi vrut să creadă că le nedreptăţeam protejatul. Cu toate astea, pe cînd mă îndreptam spre telefon, nu mi-am putut alunga speranţa că va invoca o scuză ca să nu vină la cocteil.

– Alo, Sim, i-am spus eu amabil. Să nu-mi spui că nu ne vom vedea în seara asta!

Nici n-am apucat să-mi termin fraza, că a şoptit:

– Nu-ţi pot vorbi acum. O să discutăm mai multe diseară, dar am primit nişte veşti care te interesează în mod special. Sînt în legătură cu o anumită persoană de peste Ocean.

Am simţit cum mi se moaie genunchii, în timp ce inima mi se zbătea în coşul pieptului.

– Philip...

– Ai grijă ce faci, mi-a spus Simon Peter Roslyn. Vine acasă.

Capitolnl cinci

/Philip Augustus/ i-a trimis aliatului său un mesaj urgent: „Ai grijă de tine fiindcă diavolul este în libertate" şi John a fugit..

Regele John
W.L. WARENN

Unora, mesajul s-ar putea să le pară criptic, dar pentru John nu exista decît un diavol, fratele său Richard.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Philip se întorcea acasă! Castelul meu din Spania se dărîma dintr-o dată pentru că Philip se întorcea acasă. Nu aveam bani, nu aveam cămin, nu aveam o reputaţie pentru că Philip se întorcea acasă din Canada după exact trei ani de exil autoimpus.

Ar fi trebuit să ştiu. Philip şi-a ţinut întotdeauna cuvîntul dat mamei.

Mă cuprinse panica. Mizasem greşit şi nu există jucător mai demn de dispreţ decît acela care îşi pierde şi cămaşa. Mi-am reprimat orgoliul şi, cuprins de o frenezie nestăvilită, am întreprins o serie de acţiuni pentru a recupera cît de cît din pagubă. Am trecut în revistă persoanele cele mai apropiate, ca să văd dacă mă pot baza pe ele la nevoie.

2

Prietena mea mi-a spus că i-ar face plăcere să stau la ea, dar se temea că asta ar provoca un scandal greu de suportat. În definitiv, era o femeie respectabilă, care locuia într-un cartier respectabil. Dacă s-ar pune problema unui divorţ şi a unei căsătorii...

– Nu se pune problema unei căsătorii, i-am răspuns cu amărît şi am plecat pentru totdeauna.

După acea tentativă nefericită, am încercat să mă împac cu Felicity, dar se pare că Sir Justin o ameninţase cu dezmoştenirea dacă mi-ar fi permis să revin la Carnforth Hall, aşa că am abandonat şi

această idee. Felicity s-a purtat întotdeauna foarte corect cu mine şi nu o puteam expune riscului de a-şi pierde moştenirea.

– Mă simt îngrozitor, mi-a spus ea îngrijorată. Aş dori să te ajut...

– Mă gîndesc că am putea menţine vechile aranjamente financiare...

– Da, desigur. Tata n-o să afle nimic deoarece conturile bancare sînt confidenţiale; sper că am fost convingătoare cînd i-am dat asigurări că am închis contul nostru comun. Dacă vei avea vreodată nevoie de ceva mai mulţi bani în plus, te rog să-mi spui.

– Eşti o femeie nemaipomenită, Felicity, dar ţi-am pricinuit destule necazuri. Am să încerc să nu-ţi cer nimic în plus. Mă simt şi aşa destul de stînjenit la gîndul că trăiesc pe banii tăi.

– De ce? Pe vremuri, bărbaţii trăiau din zestrea nevestelor şi nu-şi făceau probleme! N-aş vrea să-ţi lipsească banii. Dacă o femeie nu poate face ce vrea cu banii ei, de ce dracu' îi mai are? E mai bine să fii săracă dacă nu-ţi poţi ajuta din cînd în cînd un vechi prieten.

Cu toate asigurările ei, mă simţeam vinovat şi ruşinat.

Tocmai mă întrebam cui să mă adresez – după ce toate manevrele financiare întreprinse de mine în ultimele luni se întorseseră împotriva mea – cînd m-am trezit în situaţia, deloc de invidiat, de a trebui să fac rost de şapte sute cincizeci de lire sterline într-o săptămînă. Felicity s-a ţinut de cuvînt şi m-a ajutat amanetîndu-şi perlele. Cu toate acestea, a trebuit să mai împrumut o mare sumă de bani de la regele cămătarilor din Penzance şi nici aşa n-am reuşit să acopăr matrapazlîcurile mele din registrele de la Penmarric. Deoarece Philip se întorcea acasă, afacerile domeniului trebuiau supuse unui control riguros, pentru a fi sigur că erau în perfectă ordine. În scurtă vreme, Michael Vincent, cu firea lui iscoditoare, a descoperit exact ce se potrecuse.

– Lucrurile sînt clare, mi-a spus el sever. Walter Hubert, folosind procura – din fericire limitată – şi acţionînd cu bună credinţă, ţi-a aprobat bani, crezînd că-i vei folosi pentru a acoperi cheltuielile curente ale domeniului; unii dintre arendaşii mei de încredere ţi-au încurajat înclinaţia spre escrocherii plătindu-ţi ţie chiriile. Cu alte cuvinte, mai mult de şapte sute de lire sterline au fost...

– Îţi voi completa pe loc un cec şi totul se va rezolva. Îmi pare rău că ţi-am creat probleme.

– Dacă îţi închipui că n-am să-i spun nimic lui Philip, te înşeli amarnic. De regulă, cei care procedează ca tine sînt acţionaţi în justiţie... şi întemniţaţi.

– Îmi pare rău. Mi-am păstrat calmul şi am completat cecul.

În bancă aveam cu zece lire mai puţin decît credeam.

– Eşti într-o situaţie disperată, nu-i aşa? mi s-a adresat Michael pe un ton dispreţuitor şi n-am putut nega.

Necazurile m-au copleşit, aşa că am fost nevoit să apelez la mama.

– Mamă, i-am spus, detest că trebuie să discut o chestiune atît de vulgară cum sînt banii, dar luna asta am avut cheltuieli neprevăzute şi nu prea mai dispun de fonduri. Crezi că aş putea împrumuta de la tine zece lire?

– N-ai de ce să-ţi faci griji, mi-a răspuns ea cu răceală. Am completat cecul tău pentru Michael. Sau cele zece lire îţi trebuie pentru altceva?

– Păi... nu, dar...

– Unde ai să locuieşti acum?

– Nu ştiu. Nu m-am hotărît încă.

Mama nu m-a invitat să stau la ea.

În acecaşi seară i-am telefonat lui Lizzie, în speranţa că voi putea locui o vreme la Cambridge, dar, din păcate, tocmai se pregătea să plece în Scoţia; soţul ei obţinuse un concediu, sub un pretext oarecare, şi discutaseră deja să împrumute casa unor prieteni. Lizzie s-a scuzat că nu mă putea ajuta.

Nu mai rămăsese decît William.

– Da, desigur, poţi veni să stai la noi, mi-a spus, surprins că nu ne adresasem mai întîi lui. Ar fi trebuit să ştii că eşti întotdeauna binevenit în casa noastră.

Cînd l-am auzit vorbind astfel, am simţit nevoia să redevin puştiul de odinioară, ca să mă pot refugia în braţele lui, să-mi ascund faţa la pieptul lui şi să mă simt în siguranţă. Mi se pusese un nod în gît, iar lacrimile îmi ardeau ochii.

– Eşti tare bun, William. Am întors capul înainte ca buzele să înceapă să-mi tremure. Îţi mulţumesc foarte mult.

3

Philip s-a întors acasă în ziua de douăzeci şi patru octombrie. Toţi spuneau că arată bine. Eu nu l-am văzut. Stăteam închis în camera mea din locuinţa lui William şi citeam toată ziua. Nu vedeam pe nimeni şi-i smulsesem lui William promisiunea că nu va destăinui nimănui că mă aflam acolo. Eram hotărît să plec la Londra de îndată ce mi-ar fi intrat banii în bancă, la întîi ale lunii, dar pînă la urmă m-am lăsat păgubaş; la trei zile după întoarcerea lui Philip, a sosit mama şi a cerut să stea de vorbă cu mine. William era plecat pe domeniu, iar Charity, impresionată de tonul categoric al mamei, i-a promis că va încerca să mă găsească.

– Jan! mi-a spus ea băgînd capul pe uşa camerei mele. Mama ta este afară. Ce să fac? Ştie că eşti aici.

Arătam deplorabil – nu mă bărbierisem de trei zile, duhneam a whisky şi zăceam pe patul nefăcut, înconjurat de scrumiere din care se revărsau mucurile de ţigară.

– Roag-o să fie amabilă să mă aştepte puţin, i-am răspuns închizînd cartea. Spune-i că nu m-am simţit prea bine şi că eram tocmai pe punctul să mă îmbrac.

– Poţi să te îmbraci şi mai tîrziu. Tonul mamei era muşcător. Vreau să vorbesc imediat cu tine.

Înainte de a deschide gura ca să protestez, mama a intrat în cameră, închizîndu-i uşa în nas lui Charity.

S-a întors spre mine şi m-a privit. M-am ridicat din pat şi am întins mîna să-mi iau halatul; am observat că mă urmărea cu privirea şi mi-am dat seama că a înţeles situaţia. A strîmbat uşor din nas, s-a aşezat pe scaunul din faţa scrimului şi a întors capul discret în momentul în care îmi puneam halatul şi-mi căutam papucii.

– Cît ai de gînd să stai aici? m-a întrebat.

– Voiam să plec la Londra la începutul lui noiembrie. Am încercat să-i susţin privirea. Mă gîndeam să-mi caut o slujbă acolo.

– Lăudabilă idee, a replicat mama, dar puţin cam zorită. Philip vrea să te întîlnească.

M-a lăsat mut. Şedeam pe marginea patului, cu privirea aţintită pe covor.

– E în toane bune şi nu intenţionează să-ţi facă reproşuri pentru prostiile tale. De altfel, i-am amintit că i-ai restituit toţi banii atunci cînd ţi s-au cerut. Nu i-am spus că cecul nu a fost onorat şi nici că am plătit eu diferenţa. Am considerat că nu e nevoie să ştie toate astea.

– Cc... drăguţ din partea ta.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti. I-am amintit că ai condus cu precepere Penmarric, cu excepţia micii nereguli în conturi de la sfîrşit, şi că te bucurai de popularitate printre arendaşi. Pe scurt, l-am sfătuit să continuc să te folosească la administrarea domeniului.

Nu-mi găseam cuvintele.

– Nu vreau... nu pot... acum, cînd Philip este aici...

– Nu fi prost! Te rog nu rata această ultimă şansă de a te împăca cu Philip! Nu mai e atît de pornit din cauza greşelilor tale prosteşti; de tine depinde să profiţi de situaţie. Dacă te hotărăşti să fugi la Londra cu coada între picioare, pierzi orice şansă de a moşteni Penmarric în cazul în care Philip, decepţionat de puşlamaua aia de Jonas, va dori să modifice testamentul în favoarea ta. În schimb, dacă rămîi, dacă munceşti cu rîvnă şi faci tot posibilul ca să-l ajuţi pe Philip, n-ar fi exclus să-şi schimbe părerea şi să te lase moştenitor.

Continuam să fixez covorul. M-am aplecat şi mi-am luat faţa în mîini.

– Dumnezeule, Jan-Yves, ce se întîmplă cu tine? Apropo, cred că ai auzit de Helena. Dar asta nu e de natură să-ţi modifice viitorul. Dacă eşti rezonabil acum...

Am ridicat capul. Mama s-a oprit.

– Cum, n-ai auzit?

Am privit-o.

– Ce să aud?

Părea foarte surprinsă, dar şi-a recăpătat repede calmul.

– Philip s-a împăcat cu Hélena, a spus ea scurt. Ea s-a întors la Penmarric.

Continuam s-o privesc nedumerit. Mă gîndeam la văduva din Canada şi la posibilitatea ca Philip să aibă relaţii normale cu o femeie. Obrajii au început să-mi ardă, gîtlejul mi se uscase.

A urmat o lungă tăcere. Ne observam unul pe altul, mama calmă, eu iritat şi uluit că viaţa putea fi atît de nedreaptă cu mine.

În cele din urmă am reuşit să spun:

– În cazul ăsta nu mai are nici o importanţă dacă Philip mă preferă lui Jonas. O să aibă un fiu.

– Nu, n-o să aibă. Vocea mamei devenise aspră. Mi-a spus-o el: Helena nu poate avea copii. A început să-şi pună mănuşile cu mişcări îndemînatice. Moştenirea va fi a ta sau a lui Jonas, a continuat ea fără să mă privească, iar eu cred că trebuie să fie a ta. Penmarric nu înseamnă nimic pentru Jonas, în schimb reprezintă totul pentru tine. Ai făcut o mulţime de prostii, aproape că ai ratat toate şansele, dar cred că partida nu e încă pierdută. Dacă eşti deştept şi înţelept, Penmarric ar mai putea fi al tău, presupunînd că trăieşti mai mult decît Philip. Mama s-a ridicat şi s-a îndreptat încet spre uşă. Philip m-a adus aici în dimineaţa asta ca să te conving să iei dejunul cu noi la „Metropole". Acum e la Michael la birou, dar am stabilit să ne întîlnim la ora unu la „Metropole", aşa că-ţi propun să mergem acolo cu maşina ta. Mi-a mai aruncat o privire dezaprobatoare şi a adăugat: Am să aştept în salon pînă te schimbi. Nu uita să te bărbiereşti! Parcă ai fi un puşcăriaş evadat.

Nu mi-a lăsat nici o portiţă de scăpare, aşa că am început să mă bărbieresc. Mi-am aruncat nişte haine pe mine şi mi-am trecut pieptenele ud prin păr. M-am privit în oglindă: eram livid, ca după boală, şi arătam ca un învins. Întorcînd spatele oglinzii, am părăsit încăperea şi m-am dus să scot maşina din magazia în care o ascunsesem.

Am plecat la „Metropole" împreună cu mama.

Pe drum, am întrebat-o:

– De unde ai ştiut că locuiesc la William?

– Adrian a bănuit că te-ai refugiat la el.

Restul drumului l-am parcurs în tăcere. Am ajuns pe esplanadă, am parcat maşina şi am urmat-o pe mama în holul hotelului.

– Trebuie să aşteptăm în salonul principal. Am ajuns prea devreme.

– Te superi dacă beau ceva?

– E neapărat necesar, dragul meu? Arăţi şi aşa destul de rău din cauza whiskyului. Bineînţeles că cu nu-ţi impun nimic, faci cum vrei.

Am oftat şi mi-am aprins o ţigară fără să-i mai cer permisiunea, ca să nu-i dau ocazia să-mi interzică şi fumatul.

După zece minute de aşteptare, mă simţeam din ce în ce mai stînjenit. Începusem să regret că nu plecasem la Londra înainte de a mă fi descoperit mama, cînd prin uşa turnantă a hotelului a apărut Philip, păşind cu atîta siguranţă de parcă ar fi fost stăpînul lumii.

Mă uitam la marele şi frumosul meu frate auriu, cel mai mare, cel mai frumos, cel mai auriu dintre marii şi frumoşii mei fraţi aurii. Priveam silueta lui înaltă, umerii laţi, constituţia puternică. Priveam părul lui auriu şi pielea bronzată, gura voluntară şi bărbia puternică. Îl priveam şi îl detestam în acelaşi timp şi doream din toată fiinţa mea să-l văd mort.

Zîmbea. De ce să nu zîmbească? Era bogat, fericit şi sigur de el. Avea de ce zîmbi! În locul lui, şi eu aş fi zîmbit. Ce plăcut era să fii Philip Castallack, să ai o nevastă care-ţi tolerează orice, o mamă care-ţi doreşte doar fericirea, o armată de servitori care se înghesuie care mai de care să-ţi lingă cizmele în castelul tău de pe malul mării.

Dar eu nu eram Philip. M-am ridicat, dureros de conştient de minusul de centimetri, de silueta mea lipsită de eleganţă, de aspectul meu nesemnificativ. Parcă pentru prima oară mă vedeam aşa cum eram eu, Jan-Yves Castallack, în vîrstă de douăzeci şi opt de ani, izgonit de la Oxford, acuzat neoficial de fraudă, fără un ban, avînd în urma mea doar nişte ani trăiţi greşit, timp în care încercasem în zadar să-i depăşesc pe fraţii mei, adunînd eşec după eşec. M-am văzut atunci aşa cum mă vedea şi Philip – fratele mai mic, iresponsabil, inofensiv, lipsit de valoare şi infantil. Mi-am amintit de scrisoarea lui către Michael: „Frăţiorul meu nu este omul care să fure o moştenire dacă întîmpină vreo formă oarecare de rezistenţă..." O apreciere umilitoare. Frăţiorul meu nu este omul...

– Bună, Jan! Philip m-a salutat, dar ochii lui nu reflectau zîmbetul afişat pe faţă. Îmi pare bine să te revăd. Ce e cu prostiile alea cu registrele? Nu-ţi face griji, sînt sigur că nu este nimic serios şi nu vreau să-mi stric bucuria întoarcerii acasă acordînd o atenţie exagerată şotiilor tale şcolăreşti... Mergem la masă? Văd că au homar şi mi-e o foame de lup.

N-am spus nimic pentru că nu aveam ce să spun. Aveam douăzeci şi opt de ani şi eram un ratat. Dejunul din ziua aceea la „Metropole" în compania lui Philip şi a mamei a marcat treapta cea mai de jos a unei cariere mizerabile, jalnice, vrednică de dispreţ.

4

Philip mai avea puţină treabă, aşa că am condus-o eu pe mama înapoi la fermă. După ce am trecut de comuna Zillan, mama mi-a cerut să opresc maşina la capătul unei tarlale. M-am conformat, surprins de rugămintea ei.

– Ţi-e rău, mamă?

– Nu, dar cred că tu nu te simţi bine. Conduci îngrozitor.

– Scuză-mă! Te-am speriat? E adevărat, nu prea mă simt bine.

– Nu sînt speriată, doar puţin îngrijorată. Dragul meu, încearcă să te stăpîneşti! Te rog, fă-o de dragul meu! Ştiu că Philip nu are acum o părere prea bună despre tine – nici n-ar putea după toate cîte s-au întîmplat. Totuşi îl mai poţi convinge. Sînt sigură de asta.

– Nici vorbă de aşa ceva! Am strîns puternic volanul. N-o să mi-o ierte niciodată şi nu-şi va schimba testamentul în favoarea mea. Ar fi mai bine să plec şi s-o iau de la început la Londra.

– Ia-o de la început aici!

– Oricum, o să mai trăiască cincizeci de ani. Nu mă interesează testamentul lui. El o să mă îngroape.

– Eu sper că amîndoi veţi mai trăi încă cincizeci de ani şi chiar mai mult. Nu uita că soarta îţi joacă uneori feste, iar Philip, după cum prea bine ştii, duce o viaţă periculoasă. Şi, nu uita, *este* cu zece ani mai mare decît tine. N-aş putea spune că faceţi parte din aceeaşi generaţie.

– N-o să mă convingi. Nu pot s-o fac. Chiar dacă Philip îşi schimbă părerea şi mă desemnează moştenitorul lui, nu mă pot întoarce la Penmarric în calitate de simplu administrator după ce am trăit acolo atîta vreme ca stăpîn. Trebuie să plec la Londra.

– Prostii! Mama începuse să se enerveze. Cum poţi recîştiga încrederea lui Philip trăind la Londra, la trei sute de kilometri distanţă? În schimb, dacă vei rămîne aici şi vei întoarce o pagină...

– Nu pot s-o fac. Strîngeam volanul, incapabil s-o privesc. M-am făcut de rîs în faţa atîtor oameni şi toţi mă consideră un ratat. Nu, n-o pot face.

– Ba poţi! Şi ai s-o faci! Mama m-a apucat de mînă, hotărîtă. Trebuie să încerci asta, Jan-Yves, pentru că, dacă fugi acum, n-ai să ţi-o ierţi mai tîrziu. Nu rezolvi nimic fugind, n-o să te simţi mai puţin vinovat

şi ruşinat de ceea ce s-a întîmplat, dimpotrivă, o să-ţi fie şi mai ruşine. Trebuie să rămîi. Ştiu că-ţi va fi greu, dar dacă nu vei trece peste acest moment, dacă nu vei accepta ceea ce s-a întîmplat şi nu vei lua totul de la capăt...

– Nici n-aş şti de unde să încep.

– Ai putea începe prin a fi mai puţin grăbit! Vorbesc serios. Întotdeauna te-ai grăbit. Te porţi de parcă ai fi într-o întrecere infernală cu timpul. Te-ai grăbit să te îmbogăţeşti, te-ai grăbit să te însori, te-ai grăbit să obţii Penmarric. De ce atîta grabă? Nu mai ai timp să fii tu însuţi. În permanenţă te zbaţi să joci un rol, să adopţi o anumită atitudine. Te-am văzut în rolul de fiu devotat, de bogat Don Juan, de tînăr soţ spilcuit, de stăpîn la Penmarric, dar cît de des l-am văzut pe adevăratul Jan-Yves? Poate că-ţi place să joci mereu rolul altcuiva, dar, Jan-Yves, dragul meu, nici nu ştii cît e de îngrozitor să fii prins în capcana unui rol şi să-ţi dai seama că tu, cel adevărat, n-ai voie să apari. Nu te lăsa prins în plasa vreunuia din rolurile tale, Jan-Yves. Rămîi tu însuţi şi nu mai pendula între un rol şi altul, atrăgîndu-ţi duşmănia tuturor celor care-ţi stau în cale.

– Dar viaţa este atît de scurtă! Cuvintele îmi veneau greu pe buze. Am deja douăzeci şi opt de ani. Cu puţin noroc, aş fi putut... Dar mie nu-mi iese nimic; uneori am impresia că viaţa nici nu mi-a oferit şansa să încep.

– Nu te-ai gîndit niciodată că viaţa mea a început cînd am împlinit treizeci şi unu de ani? Eşti tînăr, Jan-Yves, atît de tînăr! Ai tot timpul înaintea ta!

Am tăcut, continuînd să strîng spasmodic volanul maşinii.

– Ştii cum mi-am petrecut eu timpul între douăzeci şi treizeci de ani? Ştii sau nu? Ţi-a spus vreodată cineva ce au însemnat aceşti ani dinainte de a mă căsători cu primul meu soţ?

– Ai fost în serviciu la Menherion Castle.

– Nu după ce am împlinit douăzeci de ani. Am părăsit castelul cînd aveam optsprezece. Am lucrat ca vînzătoare într-un magazin, apoi într-un hotel, am fost chiar chelneriţă. Vezi? N-am spus asta nici unuia din copiii mei. Am avut o mulţime de slujbe îngrozitor de degradante. Credeam că am ajuns atît de jos că nu mai exista nici o speranţă să mă ridic din noroiul în care mă afundasem. Ştiu cum te simţi cînd viaţa este nedreaptă cu tine! Ştiu ce simţi cînd tinereţea îţi fuge printre degete. Să nu crezi că nu te înţeleg. Dar după zece ani de muncă în taverna aia, am ajuns stăpînă la Penmarric şi dacă eu am avut parte de o asemenea schimbare, nu văd de ce să nu ai şi tu. Dar renunţă la minciuni. Renunţă la fraude. Trebuie să devii cinstit, demn de încredere,

loial. Dacă vei reuşi, sînt sigură că vei culege roadele. Philip este un om generos; dacă se va convinge că meriţi, n-o să existe nici un motiv să fii ultimul beneficiar al generozităţii lui. Şi în afară de asta, oricît de ciudat ţi se va părea, el are cu adevărat nevoie de tine. Cunoaşte puţine lucruri despre domeniu, aşa că experienţa şi sfaturile tale vor fi preţioase pentru el. În ce mă priveşte, nu cred că ţi-ar fi prea greu – chiar şi după toate cele întîmplate – să-i cîştigi prietenia şi respectul. Totul e să te străduieşti şi să mergi pe calea cea bună.

S-a lăsat tăcerea, iar cînd a vorbit din nou, am sesizat în vocea ei o nuanţă pe care n-o mai auzisem.

– Să nu crezi că nu mai are nimeni încredere în tine. Eu cred în tine. Şi nu-mi pasă că te-ai purtat prosteşte. Ştiu că eşti în stare să acţionezi raţional şi aş putea fi mai mîndră de tine decît de oricare alt copil al meu. Pentru toţi ceilalţi a fost foarte uşor, nu-i aşa? Dar nu şi pentru tine.

M-am întors şi am privit-o îndelung, pînă cînd s-a apropiat de mine, m-a sărutat şi m-a mîngîiat pe cap.

– Nu plînge, Jan-Yves. Te rog. Cred fiecare cuvînt pe care l-am spus. În tine am cea mai mare încredere.

În clipa aceea, zidurile de apărare pe care le construisem au căzut şi am iertat-o, în sfîrşit, pentru greşelile ei trecute, iar ura mi s-a topit în cenuşa propriului orgoliu.

Capitolul şase

Iertarea acordată cu mărinimie de Richard a constituit suprema umilinţă pentru John. „Copilul", aşa cum îl numea Richard, avea douăzeci şi şapte de ani, dar nu cunoscuse decît eşecul şi dezonoarea... În efortul de a rivaliza cu proprii fraţi, nu dăduse dovadă de calităţi autentice. În timp ce Henry era vesel, el avea o fire frivolă; spre deosebire de Geoffrey cel iscusit, el se preta la şmecherii; în contrast cu Richard cel cutezător, el era un fanfaron. Expediţia în Irlanda se dovedise un fiasco; asumarea autorităţii în Anglia pe timpul absenţei lui Richard nu fusese altceva decît o mascaradă. În 1194, el părea un trădător şi un prost... Dar adevăratul John încă nu ieşise la iveală.

Regele John
W.L. WARREN

1

Următoarele cîteva luni nu au fost prea agreabile, dar m-am străduit să supravieţuiesc. Mama l-a convins pe Philip să-mi ia o chirie simbolică pentru casa din St. Just, în care locuise William înainte de a fi îndepărtat de la Penmarric. M-am instalat acolo, avînd drept companie o bătrînă de şaizeci de ani care acceptase să-mi conducă menajul. În timpul zilei lucram cu Walter Hubert la administrarea domeniului. Tot ce făceam trebuia aprobat în prealabil de către Philip şi nu mi se dădea pe mînă nici o sumă de bani. Philip îmi plătea un salariu foarte generos prin bancherii lui. Îl întîlneam din cînd în cînd, întîmplător, dar cum nu avea timp să vorbească cu mine mai mult de cinci minute, relaţiile noastre nu erau prea strînse. Serile mi le petreceam la cîrciumă sau în căutarea unei noi metrese. Cum contul meu bancar, din care trebuia să plătesc şi cămătarilor, se subţiase simţitor, iar poziţia mea la Penmarric devenise prea umilă, nu mă puteam apropia de o femeie din clasa mea socială. Aventurile nocturne întîmplătoare cu tot felul de femei mă deprimau la culme. Mă întîlnem din cînd în cînd cu Felicity şi o dată pe săptămînă beam un pahar cu William. Eram prea ruşinat de înjosirea mea pentru a relua legăturile cu vechii mei prieteni

care roiseră în jurul meu cît timp fusesem stăpîn la Penmarric. Singura persoană pe care o vedeam mai des era mama: miercurea cinam cu ea la fermă, sîmbăta o însoţeam la dejun la Penmarric, iar duminica asistam împreună la slujba de dimineaţă de la Zillan.

Eforturile mele de a mă menţine pe calea cea bună l-au determinat pe Adrian să adopte o atitudine prietenoasă. M-a invitat chiar la dejun la casa parohială în încercarea de a relua colocviile noastre săptămînale pe teme teologice. În afară de el, nici unul dintre cei cu care fusesem în contact în timpul şederii mele la Penmarric nu a făcut vreun gest de apropiere. Cînd l-am văzut din întîmplare pe Simon Peter Roslyn, în cursul unei vizite de afaceri la Penmarric, m-a mirat că a catadicsit să-mi dea bună ziua. Michael mă mai considera un răufăcător şi nu s-ar fi deranjat să-mi acorde mai mult decît un semn din cap dacă l-aş fi întîlnit vreodată.

Nu-l puteam ierta pe Simon Peter fiindcă mă făcuse să cred că Philip intenţiona să se stabilească în Canada. Nu-l bănuiam că m-a înşelat în mod deliberat, dar afabilitatea mea faţă de el scăzuse de cînd fusesem umilit şi aveam grijă să-l evit ori de cîte ori era posibil. Preocupat să-l ocolesc, nu mi-am dat seama că şi el se străduia să facă acelaşi lucru. M-am dumirit abia după acel „bună dimineaţa" aruncat în direcţia mea în clipa în care încerca să se strecoare pe lîngă mine.

– E în ordine, fii liniştit, nu i-am spus nimic lui Philip.

Simţind ironia din tonul meu, s-a oprit. Ochii lui, de un albastru de porţelan, priveau prin mine. După o scurtă pauză, m-a întrebat:

– Ce nu i-ai spus lui Philip?

– Că m-ai încurajat să mă instalez la Penmarric...

– Iartă-mă, a ripostat el surprins, dar nu am făcut niciodată aşa ceva.

O clipă am fost atît de uluit încît am rămas cu gura căscată, dar furia care începea să pună stăpînire pe mine m-a ajutat să-mi revin.

– Pe dracu' n-ai făcut! Mi-ai spus că nu se va mai întoarce acasă!

– Mi-e teamă că te înşeli, a răspuns înţepat ipocritul Simon Peter, nu ţi-am spus niciodată aşa ceva.

– Ai spus...

– M-ai întrebat ce cred despre intenţiile lui Philip de a mai rămîne în Canada, iar eu ţi-am spus că puteam citi printre rîndurile scrisorii lui. Atît! Nu ţi-am zis anume ce puteam citi. Tu ai interpretat greşit spusele mele. Cert este că nu te-am încurajat niciodată să te instalezi la Penmarric! Am acceptat doar decizia ta de a trăi acolo. Ce altceva puteam face? Ştiam că Philip nu va întreprinde niciodată o acţiune de evacuare împotriva ta şi ţi-am comunicat şi asta. Nu ţi-am spus niciodată decît adevărul.

– Să fiu...

N-am putut continua. Mi-au venit în minte planurile lui Philip de a-l trimite pe Jonas la şcoală în toamna următoare, dorinţa lui ca băiatul să-şi petreacă week-end-urile la Penmarric în timpul verii, intenţiile sale vădite de a-l trata ca pe un viitor moştenitor. Şi-atunci, deodată, am avut imaginea unui Simon Peter lucrînd cu sîrg pentru a-l scoate în faţă pe micul său văr, denigrîndu-mă pe mine în ochii fratelui meu, spre a trezi antipatia lui Philip faţă de mine şi a-i întreţine interesul pentru Jonas.

– Tu, bastard nenorocit, i-am spus silabisind cuvintele! Avocăţel necinstit şi escroc!

– Am jucat cinstit, a afirmat Simon Peter cu un calm politicos. Dacă am reuşit să te manevrez, numai tu eşti de vină. Haide, Jan, toate astea sînt de domeniul trecutului, nu vreau să mă cert cu tine. Mai bine să îngropăm securea războiului, deoarece s-ar părea că ne vom vedea destul de des. Ai auzit că vreau să cumpăr Polzillan House? Zilele trecute am luat legătura cu sora ta, doamna McCrae, care este de acord să mi-o vîndă. Sper să mă mut în toamnă, cu puţin timp înainte de a mă căsători.

– Ce spui!?

– N-ai văzut anunţul de astăzi din *Times?* Mă logodesc cu Rosemary Trehearne. Cred că a fost colegă la Roedean cu soţia ta. Simon Peter zîmbea, în vreme ce eu rămăsesem fără replică.

– Pînă la urmă, banii unchiului Joss mi-au fost de folos, a continuat el. Îmi pare bine că am avut ocazia să cumpăr Polzillan House şi să-i ofer viitoarei mele soţii genul de locuinţă cu care este obişnuită.

– Ia te uită! Felicitări, i-am spus eu, revenindu-mi cu greu din starea de şoc. Sper să-ţi placă rolul de gentleman-fermier.

– Eu cred că gentlemanii se nasc, nu se fac. Tatăl meu este un adevărat gentleman şi trăieşte ca un simplu fermier care a părăsit şcoala la vîrsta de doisprezece ani. Nu l-aş considera un gentleman pe aristocratul parazit care trîndăveşte trecînd pe la Eton şi apoi este izgonit de la Oxford pentru că iroseşte timpul şi banii tatălui său.

– Ce teorie încîntătoare şi duioasă! Din nefericire, tu ştii tot atît de bine ca şi mine că un fals accent BBC, un lustru de bune maniere şi un cont gras în bancă nu pot transforma pe nimeni peste noapte într-un gentleman. Cu toate acestea, te admir pentru curajul de a încerca să te strecori printre membrii aristocraţiei, în speranţa că vei fi acceptat datorită unei neveste de obîrşie nobilă şi a unei reşedinţe somptuoase la ţară. Din păcate, este suficient să deschizi gura şi oricine îşi va da

seama din ce pătură socială provii. Întotdeauna am considerat că nimic nu e mai nedrept decît sistemul englezesc de împărţire în clase sociale.

Nu mă aşteptasem să-l văd pălind de mînie, chiar tremurînd de furie. Cu fiecare insultă bine gîndită sperasem să-l văd clintindu-se, dar în finalul tiradei mele a reacţionat aşa cum nu m-am aşteptat – rîdea. Mă păcălise din nou şi-mi zădărnicise manevra. Acum eu am fost cel care a pălit de mînie. Am început să tremur de furie şi cu cît tremuram mai tare, cu atît rîdea el mai cu poftă.

– Dragul meu Jan, mi-a spus imitînd în batjocură accentul oxfordian. Nu ţi-ai dat seama că tu – clasa ta, modul tău de viaţă – sînteţi cu totul anacronici? Trecutul a fost al tău, dar viitorul îmi aparţine. Pînă acum ai putut ignora acest adevăr, dar de-acum înainte n-o mai poţi face. Voi avea eu grijă de asta. Eu mă învîrtesc acum în cercurile tale sociale, trăiesc într-o casă corespunzătoare, fac curte şi sînt acceptat de o femeie din clasa ta. Nu vezi, Jan, cum îţi fuge pămîntul de sub picioare? Cine ştie, poate peste vreo douăzeci de ani voi lua masa cu Jonas la Penmarric, în timp ce tu vei fi condamnat să trăieşti în mica fermă a mamei tale de la Zillan!

Asta a pus capac. Mi-am pierdut cumpătul şi am zbierat:

– Ieşi afară! Ieşi pînă nu pun să fii aruncat pe scări! Pleacă din casa mea!

– Nu este casa ta, a ripostat Simon Peter Roslyn, fără să ridice tonul. Trist, dar adevărat. Este o reşedinţă veche şi frumoasă, nu-i aşa? Poate că într-o bună zi o s-o cumpăr de la Jonas şi o să mă instalez aici! Dacă se va întîmpla aşa ceva, poţi să fii sigur că o să-mi aduc aminte şi o să te invit la cină. N-am să te uit, Jan, îţi promit. Ar fi imposibil să te uit.

– Du-te...

– Oh, punctă Simon Peter, acesta este jargonul şcolilor particulare, cunoscut de toată lumea ca limbajul şanţului! Ce sfat nemaipomenit îmi dai, bătrîne. Pot să-ţi sugerez să te duci şi tu acolo şi să faci exact acelaşi lucru?

Înainte de a apuca să-i trîntesc un pumn în gurita lui sclifosită, mi-a întors spatele şi s-a strecurat pe nesimţite din încăpere.

2

După scena aceea am fost tentat să-l discreditez pe Jonas în ochii lui Philip; din fericire, mama m-a convins să renunţ, fiind convinsă că Philip se va dumiri în privinţa lui Jonas şi fără ajutorul meu. Era

un sfat prea bun ca să nu ţin seama de el. M-am decis deci să aştept momentul fără să mă amestec.

S-a hotărît ca Jonas să se ducă la vechea şcoală din Surrey, unde învăţase şi Philip. Rebecca aceeptase ca fiul ei să-şi petreacă toate week-end-urile din vara aceea la Penmarric, ca să se obişnuiască cu viaţa de-acolo. El urma să sosească sîmbăta dimineaţa, să doarmă noaptea acolo, să meargă la biserică duminică dimineaţa cu Philip şi Helena şi să se întoarcă acasă, la Morvah, după dejun. Dar de la bun început au apărut unele dificultăţi. În primul rînd, prefera compania Helenei – îi plăcea să joace crochet cu ea, o însoţea în seră cînd tăia florile sau scotea cîinii la plimbare. În al doilea rînd, eforturile lui Philip de a-l antrena în ocupaţii mai bărbăteşti au eşuat – refuza să călărească şi manifesta o aversiune neobişnuită pentru un copil faţă de înotul în mare şi chiar faţă de plimbările pe plajă.

– După părerea mea, maică-sa e de vină, mi-a spus Helena într-o zi cînd ne-am întîlnit pe domeniu. Nu şi-a lăsat copiii să facă baie în mare şi le-a amintit mereu cum a murit tatăl lor.

În final, aversiunea lui Jonas pentru mare a declanşat criza. În iulie, după ce petrecuse opt week-end-uri la Penmarric, Jonas se lăsase convins că nu era primejdios să se plimbe cu unchiul lui de-a lungul crestei şi să coboare pe mal, la Capul Cornwall. Dar, ajuns pe plajă, i s-a făcut frică şi a fugit. Exasperat de purtarea iraţională a copilului, Philip s-a întors la Penmarric convins că-l va găsi ascuns în fustele Helenei, dar Jonas nu apăruse acolo. În momentul acela am intrat eu în scenă: Philip a venit în biroul meu, m-a întrebat dacă l-am văzut şi, constatînd că nu ştiu nimic, mi-a spus toată povestea.

– Probabil că a fugit acasă, i-am sugerat eu.

– Dar nu-i decît sîmbătă! Philip m-a privit furios. Doar s-a obişnuit să stea sîmbăta noaptea cu noi. De ce să fugă acasă? O fi crezut că-l bat? Ce prostuţ! Nu l-am atins nici măcar cu un deget şi nici nu intenţionez s-o fac, deşi nu o dată mi-a venit să pun mîna pe bici...

– Ar fi mai bine să te convingi că nu-i acasă înainte de a întreprinde ceva.

O senzaţie reconfortantă m-a cuprins la gîndul purtării prosteşti a lui Jonas; începusem chiar să mă bucur de frumuseţea acelei seri, privind ultimele raze de soare strecurîndu-se printre tufele de dincolo de fereastră.

– De acord, dar aş vrea să vii cu mine la Morvah. Dacă Rebecca ne face dificultăţi, aş prefera ca cineva care o cunoaşte mai bine s-o potolească. Şi-ar putea imagina că l-am obligat să coboare în golf sau altceva la fel de absurd.

Gîndul că o voi revedea pe Rebecca mi-a accelerat pulsul. Mă întrebam dacă Jonas era o scuză suficientă pentru a intra din nou în bucătăria fermei şi a o privi cum pregăteşte ceaiul. Oricum, era o bună ocazie ca s-o pot consola.

Cînd am ajuns la fermă, Philip m-a lăsat în maşină şi a înconjurat casa pentru a intra pe uşa din spate. Mă pregătisem pentru o aşteptare mai lungă, dar, în mai puţin de un minut, fratele meu s-a întors furios şi descumpănit.

– Este aici! Rebecca mi-a spus că sînt un monstru şi mi-a trîntit uşa în nas. Habar n-am ce dracu' înseamnă asta. Dacă vrei, încearcă s-o convingi că nu i-am făcut nimic copilului ăsta prost. Mi se pare ciudat să mă facă monstru cînd m-am străduit întotdeauna să fiu atent cu el.

– O să discut cu Rebecca, am spus şi m-am repezit spre casă înainte ca el să observe emoţia ce mă cuprinsese la gîndul că o voi revedea.

Uşa era încuiată, aşa că am bătut cu putere şi am scuturat clanţa.

– Rebecca! Pot să intru? Sînt eu, Jan.

Uşa s-a deschis brusc. N-am apucat să mai spun ceva, că femeia mi s-a aruncat în braţe plîngînd în hohote.

Fericit că cearta dintre noi lua sfîrşit în felul acesta, am luat-o în braţe şi am sărutat-o. Au trecut cîteva secunde pînă a reuşit să-mi pronunţe numele.

– Oh, Jan, Jan...

– Linişteşte-te, i-am şoptit eu, mîngîindu-i părul. Totul e în regulă, sînt aici, cu tine. Ce s-a întîmplat? S-a lovit cumva Jonas?

Rebecca a izbucnit din nou în plîns, incapabilă să vorbească.

– Unde e copilul? am întrebat-o. E aici, nu-i aşa?

– Da, el... este sus... ascuns... E speriat. A acceptat batista mea şi a început să-şi şteargă obrajii. Degetele îi tremurau. Spune doar că Philip l-a luat pe plajă şi el s-a speriat atît de tare încît a fugit. Doamne, ce mă fac? Niciodată n-ar fi trebuit să am încredere în Philip. Trebuia să-mi amintesc ce spunea Hugh despre el. M-am lăsat amăgită de faptul că locuia din nou împreună cu Helena. Am citit despre oameni ca el în ziare – simplul fapt că se căsătoresc nu înseamnă că poţi avea încredere în ei...

– Draga mea, am întrerupt-o, uluit de vorbele ei, încerci să-mi spui...

– Ce altceva putea să-l sperie atît de tare pe Jonas? Lacrimile îi scăldau din nou faţa. Nu-l mai las pe Jonas să se întoarcă acolo, niciodată, şi n-am să-i permit lui Philip să hotărască la ce şcoală să-l trimit. Toată lumea ştie ce se întîmplă în internatele de băieţi. N-o să-l las pe Philip să aleagă unul dintre acelea care erau special...

– Rebecca, nu eşti în toate minţile!

– N-am fost în toate minţile cînd l-am lăsat singur cu Philip! Nu pot accepta ca băiatul meu să fie educat de un... un...

– ... om cinstit şi generos? am completat fără să mă gîndesc că ar fi fost în interesul meu să-i întreţin suspiciunile. Mă lăsam mînat doar de indignarea la gîndul că voia să-l răsplătească pe Philip, care acţionase cu cele mai bune intenţii, cu acuzaţii pe cît de nedrepte, pe atît de nejustificate. Pentru Dumnezeu, Rebecca, vino-ţi în fire! Eşti ridicolă! Se prea poate ca Philip să nu fie preocupat de femei, dar de aici şi pînă la preferinţa pentru o companie masculină e cale lungă. Lasă-mă să-i vorbesc lui Jonas. O să te convingă chiar el că ai dat frîu liber imaginaţiei. Unde este? Cheamă-l ca să stăm puţin de vorbă.

– Nu, nu te las să-l interoghezi. Jonas este tulburat şi speriat şi, oricum, pe tine nu te place. N-a uitat că atunci, la Penmarric, cînd tu...

– Pentru Dumnezeu! Răbdarea mea ajunsese la limită. M-am întors pe călcîie şi am deschis larg uşa. Dacă nu mă laşi să te ajut, dacă nu vrei să accepţi sfaturi, atunci ce dracu' vrei să fac? M-am săturat de miorlăielile tale! Nu le-am putut şi nu le mai pot suporta. Fă o criză de isterie dacă nu te poţi stăpîni, dar să nu te aştepţi să-ţi ofer umărul ca să plîngi pe el. Am ceva mai bun de făcut cu timpul meu.

N-am aşteptat răspunsul şi am ieşit trîntind uşa. Am ocolit casa spre a ajunge la maşină.

Briza proaspătă îmi răcorea obrajii. M-am oprit, dar era prea tîrziu, mă aflam deja în dreptul automobilului. Nu mai aveam răgazul să mă gîndesc ce răspuns să-i dau lui Philip. Am deschis portiera şi m-am strecurat la volan.

– Ai reuşit să scoţi ceva de la ea?

Am privit încruntat tabloul de bord şi mi-am căutat cheile.

– Hristoase, Jan! De ce eziţi? Ce ţi-a spus? Vreau să ştiu!

M-am rezemat de spătar, am inspirat profund şi i-am spus adevărul.

A urmat o lungă tăcere.

Şedeam amîndoi acolo, în maşina mea, privindu-ne; de undeva din apropiere, o vacă mugea fără încetare în timp ce departe, în sat, se auzea lătratul unui cîine. O vreme am continuat să ne privim. Faţa lui Philip era atît de lipsită de expresie încît, pentru moment, am crezut că nu înţelesese; apoi a strîns buzele pînă au devenit o linie, iar ochii lui au căpătat culoarea ardeziei.

Am întors privirea. Mă gîndeam ce-aş putea să spun, cînd l-am auzit vorbind:

– Ce femeie proastă! Vocea lui trăda oboseală. Ce femeie proastă!

Am deschis gura cu intenţia de a-l aproba, dar, înainte de a putea spune un cuvînt măcar, s-a întors furios spre mine şi a strigat:

– Presupun că ai crezut-o! Poate chiar tu i-ai sugerat ideea asta! Nu m-ar mira ca tu să-i fi spus că fiul ei nu este în siguranţă cu mine! Ţi-ar conveni să mă depărtez de Jonas, nu-i aşa? Ai face orice ca între mama lui şi mine să se caşte o prăpastie!

Mi-am păstrat cumpătul.

– Greşeşti, Philip! am rostit eu cu convingere. Nu-ţi pot reproşa lipsa de încredere şi faptul că mă suspectezi, dar să ştii că mi-am dat cuvîntul faţă de mama că n-am să mă amestec în relaţiile tale cu Jonas şi m-am ţinut de promisiune. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe ea. Şi dacă vrei să ştii adevărul, n-am mai vorbit cu Rebecca de mai bine de un an. Ne-am despărţit. Astăzi am văzut-o pentru prima oară după optsprezeee luni.

Mă privea neîncrezător, fără să scoată o vorbă. Ochii lui erau reci şi inexpresivi.

– Nu fi prost, Philip. Acordă-mi puţin credit. Eu sînt un om întreg la minte, nu o femeie isterică, aşa cum e Rebecca. Sînt convins că nu i-ai făcut nici un rău copilului. Nu-ţi petreci timpul agresînd băieţei de opt ani. Toată povestea este absurdă.

Am observat că descleştase pumnii, iar umerii lui se relaxau. După o lungă pauză, a spus: „Doamne-Dumnezeule!" şi a rămas cu privirea picrdută pe întinsul mării.

Mi-a fost milă de el. Am încercat destul de stîngaci să-i arăt că sînt alături de el şi i-am spus:

– Am chef să beau ceva. Hai să mergem la „Tinner's Arms" din Zennor.

A încuviinţat dînd din cap, fără să mă privească. Am pornit motorul şi am ieşit din alee, luînd-o spre şosea. Zennor şi vechiul han se aflau dincolo de Morvah, către est, pe drumul spre St. Ives.

Era o seară frumoasă. Soarele apunea într-o mare aurie, iar florile din grădiniţa alăturată parfumau aerul.

– Hai să stăm afară, am spus eu după ce am coborît din maşină. Mă gîndeam că prefera să stea la aer, nu în odăiţa barului. Aduc eu băutura. Ce vrei să bei?

– Orice, mi-e indiferent.

Cînd am revenit cu halbele de bere, l-am găsit şezînd pe o bancă, cu capul plecat şi mîinile împreunate ca pentru rugăciune. M-am aşezat lîngă el şi i-am întins paharul.

– Mulţumesc, a spus el.

Am rămas tăcuți. Mă întrebam dacă să aduc din nou vorba despre Jonas, dar am hotărît să las lucrurile așa cum erau. Philip însă se gîndea la altceva. L-am auzit spunînd încet:

– Cum de a știut Rebecca despre preferințele mele pentru bărbați?

Am tresărit, pentru că n-aș fi crezut niciodată că ar putea aborda acest subiect atît de direct. Apoi a continuat:

– Trebuie să fi aflat de undeva.

Am încercat să adopt același ton nepăsător.

– Nu știu. Îi spuneam adesea că nu te interesează femeile, dar nu m-ar surprinde să aflu că Hugh te-a bîrfit puțin. Dar scena de la fermă n-a fost decît rezultatul imaginației ei. A contrariat-o întoarcerea neașteptată a băiatului acasă și, odată iritată, orice explicație, oricît de simplă a comportării lui Jonas nu avea nici un ecou în mintea ei.

– Nu, trebuie să fi știut ceva.

– De ce ea? Nimeni altcineva nu știe.

– Cu excepția ta. Tu știi. De ce să nu-i fi spus Rebeccăi? Doar era amanta ta.

– Am preferat să nu spun nimănui ceea ce știam.

– De ce? De ce să-ți fi dat osteneala? Ce te-a determinat să fii atît de discret?

– Respectul, poate.

– Pentru mine? Zîmbea ironic pentru a sublinia neîncrederea.

– Nu, am răspuns. Nu pentru tine. Pentru Trevose.

A tăcut, iar zîmbetul i-a dispărut de pe față.

– Îmi plăcea Trevose, am continuat eu. A fost bun cu mine, deși n-avea nici un motiv. Nu-i uit pe cei care sînt buni cu mine și nu-i vorbesc de rău după ce au murit. Asta-i tot.

N-a scos un cuvînt, părînd că privește undeva în trecut.

– Și-apoi, am adăugat, ce era de spus? Că te-am văzut într-o noapte la St. Ives cu Trevose? Erai văzut adesea cu el – deci nu reprezenta o noutate. În afară de expresia de pe chipurile voastre, nu era nimic de relatat.

– Mergeam adesea la St. Ives, spuse el aprinzîndu-și o țigară. Helena aflase și ea. Nu se putea să nu ghicească, dar știam că era prea mîndră ca să se destăinuiască cuiva. M-am străduit să fiu cît se poate de discret pentru ca nici cea mai mică bîrfă să nu ajungă la urechile mamei.

– Ea nu știe nimic.

– Și nici nu va ști vreodată.

A înfipt chibritul ars între scîndurile mesei din fața noastră. Fața lui nu trăda nimic, nici durere, nici regret sau mîhnire.

– N-am mai găsit un al doilea Trevose. O vreme am crezut că voi reuşi, dar mă înşelam. A fost unic. Acum ştiu asta. N-o să mai am un prieten atît de bun ca el.

A făcut o pauză, a tras un fum din ţigară şi a continuat:

– Mi-a plăcut Canada. Minele mă interesau şi mi-am făcut mulţi prieteni. Din păcate, nici unul n-a fost la înălţimea lui Trevose şi, după un timp, m-am plictisit să tot caut. Apoi am găsit-o pe văduva aceea. Pentru mine a fost o uşurare să locuiesc din nou în casa unei femei, dar după o vreme a vrut să aibă o legătură şi, vezi tu, asta nu mă interesează. În ciuda celor întîmplate, începusem să mă cunosc mai bine şi să ştiu ce doresc. Mi-am dat seama că-mi plăcea să locuiesc cu o femeie, cu condiţia să am un dormitor separat şi să-mi păstrez independenţa – fără sex, fără scenc sentimcntale. Am început să mă gîndesc din nou la Helena, deşi nu aveam dreptul să-i cer să se întoarcă la mine după felul în care o tratasem. Nu mă aşteptam să fie de acord cu o împăcare, mai ales că a încercat şi ea o legătură în timp ce se afla cu Jeanne în străinătate, după moartea lui Gerald. A descoperit atunci că relaţiile sexuale o interesau tot atît de puţin ca şi pe mine. Ironia soartei, nu-i aşa? S-a dovedit că ne potrivim mai bine decît ne-am fi aşteptat.

A scuturat scrumul, urmărind cum îl împrăştie briza.

– Cred că sîntem fericiţi, a mai adăugat el. Cu siguranţă sîntem mai fericiţi decît am fost înainte.

M-am mulţumit să-l aprob. Nu găseam nimic altceva de spus.

– Îmi pare bine că m-am întors în Cornwall. Mi-a plăcut Canada, dar mi-a fost dor de Cornwall. Uneori, dorul de ţară mi s-a părut insuportabil, însă am reuşit să rezist trei ani, aşa cum îmi propusesem, şi nu regret ce-am făcut. Aceşti trei ani m-au ajutat să am o privire mai clară asupra trecutului şi să mă cunosc mai bine. Este foarte important să te cunoşti pe tine însuţi.

– E adevărat.

– Păcat de Jonas. Bietul ştrengar, nu el e de vină că e atît de dificil. Asta se datorează faptului că tatăl său a murit, iar mama lui este femeia care este. În plus, mediul în care trăieşte îl face să se teamă de casele mari, ca Penmarric, şi de modul nostru de viaţă. Voi continua să-l ajut – dacă Rebecca va accepta – dar nu este fiul pe care mi l-am dorit şi cred că am fost prea optimist sperînd că ar putea deveni. Din păcate, pentru moment asta e situaţia. Am făcut tot ce se putea. Dacă Rebecca vrea să arunce vina pe cineva pentru ceea ce va urma, se va acuza singură. Dumnezeu ştie că nu poate fi învinovăţit copilul pentru faptul că nu e potrivit să moştenească Penmarric.

– Vrei să spui – pot să înţeleg...

– Ce altceva pot face? După acest incident, sînt obligat să-mi modific testamentul. A aruncat mucul de ţigară şi l-a strivit cu călcîiul. Penmarric îţi poate reveni ţie dacă trăieşti mai mult decît mine şi-ţi doresc să te bucuri de blestemata asta de moştenire. Tu eşti singurul, astăzi, care pare capabil să-i dea o întrebuinţare.

Am încercat să spun ceva, să zîmbesc, dar cînd am reuşit să bîlbîi cîteva cuvinte pentru a-mi exprima gratitudinea, s-a ridicat de pe bancă şi s-a îndepărtat, nu înainte de a-mi arunca un zîmbet amar care trebuia să-mi dovedească lipsa lui de entuziasm pentru soluţia găsită.

Capitolul şapte

S-ar putea ca în anii ce au urmat Richard şi cei din anturajul lui să înceapă să-l respecte pe noul John pentru credinţa cu care l-a servit pe fratele lui atît pe cîmpul de bătălie, cît şi în camera de consiliu.

Isabelle of Gloucester nu a jucat nici un rol în viaţa publică a lui John şi, probabil, nici în cea particulară. Cert este că nu i-a făcut copii... John şi-a propus să se elibereze de el însuşi.

Regele John
W.E. WARREN

1

Aş minţi dacă aş spune că, după acest incident, Philip şi cu mine am devenit prieteni apropiaţi, dar pot afirma că relaţiile dintre noi s-au îmbunătăţit; am început să fiu invitat la recepţiile de la Penmarric şi, din cînd în cînd, mergeam amîndoi la un pahar la cîrciuma din localitate. Poziţia mea se îmbunătăţise treptat. Primeam însărcinări importante, de răspundere, şi simţeam că partea cea mai dezagreabilă a vieţii mele rămăsese în urmă; pe măsură ce treceau lunile, începeam să uit umilinţa trăită.

La scurt timp după scena cu Rebecca, Philip mi-a comunicat modificarea testamentului în favoarea mea şi faptul că documentul se afla în grija altei firme de avocaţi – domnii „Pomeroy & Pomeroy" din St. Ives. Evitase birourile „Holmes, Holmes, Trebavah & Holmes", astfel încît Simon Peter să nu afle că Jonas nu mai moştenea Penmarric.

– Nu mai vreau să am discuţii cu Rebecca, mi-a spus deschis Philip. I-am comunicat mamei că mi-am modificat testamentul; ştie şi Helena. Dacă vestea va ajunge pînă la cei din neamul Roslyn, n-o să mai scap de ei. Sînt sigur că se va găsi cineva care să mă acuze că am fost nedrept cu copilul, bietul şi amărîtul de el.

Cum era de aşteptat, după nefericita întîmplare Jonas n-a mai apărut la Penmarric şi, în final, Rebecca l-a înştiinţat pe Philip în scris că s-a răzgîndit în privinţa şcolii. Luase o hotărîre prostească, lipsindu-l pe Jonas de şansa de a primi o educaţie decentă. Nu aveam de gînd să

intervin, pentru că obţinusem ceea ce-mi doream, iar Jonas nu mă mai interesa.

Lipsa de entuziasm pentru soarta lui Jonas m-a făcut să nu mă implic nici în viaţa Rebeccăi. Dacă ea mi-ar fi dat de înţeles că doreşte s-o vizitez, m-aş fi dus la Deveral Farm imediat. Cum nu făcuse nici o mişcare şi de curînd avea şi un chiriaş pe timpul vacanţei, un profesor din Middlesex, mi-am dat seama că nu intenţiona să reia legătura cu mine. Cred că a supărat-o şi reacţia mea la acuzaţiile împotriva lui Philip; atunci se întorsese către mine spre a primi un sprijin, dar nu dovedisem înţelegerea necesară. Drept răzbunare, părea hotărîtă să mă ignore, îndreptîndu-şi în acelaşi timp toată atenţia asupra profesorului din Middlesex.

De cînd ne despărţisem, luase obiceiul să închirieze o cameră în timpul lunilor de vară şi nu o dată m-am întrebat ce fel de relaţii avea cu bărbaţii pe care-i ademenea la Deveral Farm cu scopul de a-şi rotunji veniturile. Primul ei chiriaş, un scriitor din Londra trecut de şaizeci de ani, nu prezenta interes, dar profesorul nu avea mai mult de patruzeci de ani şi arăta destul de bine. În privinţa lui aveam bănuieli. Nimeni nu părea să-mi împărtăşească suspiciunile, dar mici nu o cunoştea nimeni pe Rebecca aşa cum o cunoşteam eu. În ciuda protestelor ei, ştiam că are un apetit sexual normal şi mi se părea greu de crezut că de la ultimul episod petrecut în dormitorul ei, în urmă cu doi ani, n-a mai avut nici un iubit. Începînd cu toamna anului 1934, s-a bucurat de mai multă libertate, pentru că unchiul ei Jared, care-i cenzura cu severitate viaţa particulară, a murit în septembrie şi a fost îngropat alături de strămoşii lui, în cimitirul din Zillan. Serviciul divin s-a oficiat la capela wesleyană, cea în care se rugase vreme de cincizeci de ani. Am participat cu toţii la funeralii. Fusese un cetăţean respectat în comunele Morvah, Zillan şi St. Just şi plîns de oameni din toate straturile sociale. Simon Peter conducea grupul de persoane îndoliate; se aflau acolo nu numai proaspăta lui soţie, care locuia cu el la Polzillan, ci şi vreo doi membri ai familiei Trehearne din Helston. Printre rudele mai umile erau şi cele opt fiice supravieţuitoare. Charity, deşi a plîns mai tare ca surorile ei cînd sicriul lui Jared a fost coborît în pămînt, nu părea să fie reintegrată în familie.

– Tîrfă! a mîrîit Miss Hope Roslyn, cea mai în vîrstă dintre cele trei fiice nemăritate.

– Tîrîtură! a rînjit Miss Prudence.

– Căţea! a mormăit Miss Grace.

– Nu sînteţi decît nişte fete bătrîne acre şi păgîne! le-a strigat Charity. Cel puţin eu mi-am luat drept soţ un gentleman adevărat! S-a

aruncat la pieptul lui William, udîndu-i cămaşa cu lacrimi amare. Dar William a salvat cu îndemînare situaţia, spunînd pe tonul cel mai aristocratic cu putinţă:

– Vino, draga mea, să nu lăsăm şoferul să aştepte. Cred că e timpul să ne întoarcem la Carnforth Hall. Apoi s-a adresat rubedeniilor din clanul Roslyn: Considcr că proastele voastre maniere sînt motivate de durere, altfel nu aş trece cu vederea o asemenea purtare faţă de soţia mea. Bună ziua.

Lc-a întors apoi spatele şi s-a îndreptat încet spre poarta cimitirului, la braţ cu Charity.

Pentru prima oară l-am auzit numind-o pe Charity „soţia mea" De cînd l-a tîrît la Registrul Stării Civile, cu opt ani în urmă, s-a ferit să menţioneze faptul că e însurat. După funeraliile lui Jared Roslyn, totul s-a schimbat. Privindu-l cum părăseşte cimitirul cu soţia lui alături, l-am invidiat pentru că şi eu mi-aş fi dorit o soţie care să ţină la mine tot atît cît ţinea Charity la el.

Felicity şi cu mine eram încă buni prieteni, dar căsătoria noastră nu mai rezista; ştiam că trebuie să obţin divorţul pentru a mă recăsători cînd voi crede de cuviinţă. Cu toate acestea, gîndul la dcspărţire mă întrista, aşa că am tot amînat divorţul. Abia la începutul anului 1935 am discutat situaţia cu Felicity şi am căzut de acord să comit un adulter într-un anumit hotel din St. Ives, cunoscut detectivului particular pe care-l angajase ea. Felicity s-a purtat cît se poate de corect.

– În definitiv, a spus ea, acum că tata mi-a înjumătăţit alocaţia şi nu mai am de unde să-ţi dau bani, ce rost mai are să rămînem căsătoriţi?

Eu eram însă atît de amărît încît, atunci cînd a trebuit să comit adulterul, n-am putut profita de intimitatea camerei de hotel şi am stat pe marginea patului, fumînd ţigară de la ţigară. A fost o experienţă chinuitoare şi dezgustătoare.

– Vom rămîne prieteni, nu-i aşa? i-am spus după aceea lui Felicity, foarte ncfericit. Ne vom mai vedea din cînd în cînd.

– Sigur! mi-a răspuns ea. De ce nu? Doar nu ne-am certat!

– Ştiu că nu te-am tratat cum se cuvine din multe puncte de vedere...

– Prostii! m-a liniştit Felicity. Am petrecut şi momente agreabile şi nu regret nici o clipă. Gîndeşte-te, dacă tu nu te însurai cu mine, nimeni nu m-ar fi luat de nevastă. Îmi spun mereu că trebuie să mă mulţumesc cu bucurii mici. Nu te mai frămînta cu remuşcările, fii bărbat, altminteri simt că am să încep şi eu să plîng. Ce-ar fi să mergem la „Metropole" să mîncăm bine şi să bem o sticlă de şampanie? Fără regrete şi fără tristeţe! Fără să vărsăm lacrimi unul pe umărul celuilalt! Hai să ieşim, să ne îmbătăm şi să ne distrăm!

Zis şi făcut. Către sfîrşitul serii însă, devenisem amîndoi sentimentali, contrar hotărîrii noastre; ea a plîns puţin şi mi-a spus că m-a iubit tot timpul, dar şi-a dat seama că singurul mod de a mă păstra era să-mi lase libertatea pe care mi-o doream.

– Poate că ar fi fost altfel dacă am fi avut un copil, a spus Felicity. Speram să am unul şi cînd m-am dus la ginecolog... Nu, nu ţi-am spus niciodată. De ce? Ştiu şi eu? Mă gîndeam că eşti într-unul din „momentele" Rebecca şi nici nu observi că exist... Oricum, nu mai are nici o importanţă. Nu ne potrivim, sînt sigură de asta, aşa că e mult mai înţelept să divorţăm.

Felicity a obţinut *decretul nisi* în august 1936, dar eu nu găsisem nici o femeie cu care să mă căsătoresc. Eram tot mai deprimat. Ca să scap de starea asta, am plecat pentru două săptămîni la Cambridge. Lizzie m-a primit cu braţele deschise. Era din nou însărcinată, dar se simţea bine şi, atît ea, cît şi bărbatul ei, mi-au făcut şederea atît de plăcută încît mi-am uitat repede necazurile şi am început să mă distrez. Lizzie părea foarte fericită. Nepoata mea Theodosia împlinise un an şi învăţa deja alfabetul grecesc.

– Bietul copil, am spus eu, amuzat.

– De ce? Îi place. Ce bine ar fi fost să mă înveţe şi pe *mine* cineva limba greacă la doi ani, în loc să mă lase o ignorantă pînă la şaisprezece, preciză Lizzie.

– Poate că ea nu vrea să fie educată, am sugerat eu, dar sora mea nu m-a luat în serios.

Pe timpul şederii mele la Cambridge, am reuşit să mă detaşez de problemele mele personale şi să mă interesez de evenimentele curente. De fapt, era imposibil să stai cu Lizzie şi să rămîi nepăsător, să nu te interesezi măcar de una din problemele aflate în discuţie. Se comentau astfel atitudinile intelectualilor pro şi contra pacifismului şi eficacitatea lor în stăvilirea curentului fascist, pe-atunci în plină efervescenţă.

– Eu credeam că fascismul este o simplă toană, am intervenit eu ca să zic ceva. O reacţie la isteria bolşevică din deceniul al doilea. Nu poţi lua în serios un tip ca Mosley! Sînt de acord că întrunirea fascistă de la „Olympia", de anul trecut, a fost o ruşine, dar...

– Mosley! a exclamat Lizzie privindu-mă de parcă aş fi fost un şcolar înapoiat. „Olympia!" Dar de Hitler ce spui? Şi de purificările etnice... Dacă vrei să vorbeşti de excesele fasciste de anul trecut, ce părere ai despre „Noaptea de cristal" din Germania? Sau despre Abisinia şi Mussolini, ori de Hitler care a trecut la încorporare în ciuda Tratatului de la Versailles? Dar despre...

– Da, dar asta se întîmplă în străinătate, am ripostat, adoptînd un aer paşnic, mulţumit de mine, încercînd s-o tachinez pentru discursul

ei pasionat. Aici, la noi, situaţia e bună, nu-i aşa? Şomajul e în scădere, economia se înzdrăveneşte în sfîrşit, Jubileul de argint...

– Aprecierea subiectivă a unei admirabile familii regale, a rostit Lizzie sever, nu este o scuză pentru ignorarea realităţilor politice, a situaţiei internaţionale periculoase. Singura şansă de a evita un haos internaţional este propovăduirea pacifismului – dezarmarea unilaterală şi refuzul individual, conştient, de a lupta sînt singurele soluţii morale pentru problemele europene. Cel puţin aşa cred eu.

– Mă rog, e drept că Baldwin pare să creadă încă în sistemul Ligii, am spus eu calm. Vezi cum l-a înlocuit pe Hoare cu Eden la Ministerul de Externe.

– Politicieni! a ricanat Lizzie. Ei cred numai ce vor să creadă, în funcţie de data alegerilor următoare! M-am plictisit să-l tot văd pe Baldwin cochetînd cu ideea de reînarmare.

– Nu consider că are vreo importanţă dacă ne reînarmăm sau nu, am consolat-o eu. Nimeni n-o să se lase tîrît din nou într-un război general, nici măcar băieţii cu cămăşile lor negre şi cu zvastici. În definitiv, orice are o limită.

– Vorbeşti exact ca Baldwin, a ripostat cu răceală Lizzie – „nu sînt decît un simplu englez care-şi iubeşte ţara şi fumează pipă"

Am rîs de ea.

În septembrie, imediat după ce m-am întors de la Cambridge, m-am întîlnit faţă în faţă cu Rebecca la St. Just. N-o mai văzusem de cîteva luni şi îmi impusesem să nu mă mai gîndesc la ea după ce constatasem că o preocupau mai mult chiriaşii ei decît persoana mea. Credeam că depăşisem perioada cea mai grea a îndelungatei mele pasiuni; puteam chiar să-mi spun – şi să cred – că e o femeie obositoare, că fusese o amantă obositoare şi că ar fi, fără îndoială, o nevastă obositoare dacă aş face vreodată greşeala să mă însor cu ea. Nici măcar n-o mai admiram, ca odinioară, pentru înfăţişarea ei. În ultimii ani se îngrăşase, în părul negru îi apăruseră fire argintii, iar în jurul ochilor şi al gurii se desenau acum cute ce-i trădau vîrsta. Nu era bătrînă, încă nu împlinise patruzeci de ani, dar n-o mai puteam privi fără să-mi amintesc că era cu şapte ani mai mare ca mine. Mi-am reamintit perioada care a urmat după ce o întîlnisem la St. Just, într-o după-amiază ploioasă de septembrie. O priveam acum, dar nu mă mai atrăgea. Eram liber, scăpasem de vraja ei.

– Bună ziua, Rebecca, am murmurat eu, mai mult din politeţe, sperînd că va trece mai departe. Spre surprinderea mea însă, s-a oprit şi mi-a zîmbit uşor.

– Ce mai faci, Jan?

– Aş putea spune că bine. Dar tu?

A ridicat din umeri, apoi mi-a răspuns:

– Bine.

Mi-a zîmbit din nou. O boare de vînt i-a deschis trenciul, lăsînd să se vadă puloverul şi fusta strînsă pe corp.

– Am auzit că ai divorţat, a spus ea.

– Mai mult sau mai puţin. Am obţinut *decretul nisi*.

Mi s-a părut că pierduse surplusul de greutate pe care-l ştiam. Talia era subţire, şoldurile frumos rotunjite, iar sînii încă mai mult decît generoşi.

– Bănuiesc că ai de gînd să te recăsătoreşti.

– S-ar putea s-o fac pînă la urmă.

– N-ai pe nimeni în vedere?

Şi-a îndepărtat o şuviţă din părul negru care-i căzuse pe frunte. Am privit-o din nou pentru a descoperi semnele prevestitoare ale îmbătrînirii, dar n-am văzut decît pielea albă, genele negre şi buzele pline şi umede.

– Ce fac copiii?

– Sînt bine amîndoi. Deborah urmează un curs de stenografie la Penzance, dar nu-i prea place. Jonas se descurcă bine la şcoală.

– Asta înseamnă că eşti singură toată ziua.

– Da, sînt singură. Obrajii i se înbujoraseră şi s-a întors să privească în lungul străzii.

– Nu ai chiriaşi?

– Acum, nu.

De data asta s-a înroşit de-a binelea. A strîns puternic toarta coşului de tîrguieli şi a încercat să se strecoare pe lîngă mine, dar i-am blocat trecorea.

– Îmi dai voie să te conduc acasă?

– Mai am de făcut nişte cumpărături.

– Iau maşina şi te aştept în piaţă.

O jumătate de oră mai tîrziu ne aflam în maşină, în drum spre Morvah, iar după o altă oră – în pat.

Într-un tîrziu mi-am aprins o ţigaretă şi i-am spus:

– Cum se explică acest armistiţiu neaşteptat după atîtea luni de ostilitate?

– Mă simţeam singură.

– Chiar cu toţi chiriaşii tăi?

– Am fost doar proprietăreasa, nimic mai mult.

– Oh!

Cred că i-am părut sceptic şi, surprinzător, a zîmbit.

– O fiică dc cincisprezece ani şi un fiu de nouă ani constituie cea mai bună pază pentru onoarea mea! Şi, în afară de asta, n-am simţit dorinţa să calc strîmb, nici unul nu mi s-a părut atrăgător. M-a sărutat şi şi-a pus capul pc umărul meu. Nu am reuşit niciodată să te uit, Jan. Am încercat, dar fără folos. Cînd am auzit că divorţezi, m-am întrebat dacă ai găsit o altă femeie şi mi-am spus că trebuie să aflu.

– Nu cxistă o alta.

– Atunci... S-a oprit. Jan, tu mă iubeşti, nu-i aşa?

– Mai mult decît pe oricare altă femeie din lume, i-am răspuns şi credeam asta cu adevărat. Mă întrebam cum de putusem să mă mint, spunîndu-mi că nu mai e frumoasă. Te-am iubit întotdeauna – ar fi trebuit să ştii. Şi nu uita, tu ai fost cea care ai hotărît că trebuie să ne înstrăinăm.

– Toţi mă sfătuiau să renunţ la tine. Vocea îi tremura. Spuneau că nu mă iubeşti, ci doar te foloseşti de mine, că n-am pic de respect pentru mine însămi, altfel aş fi pus capăt acestei legături. Au mai spus că ar trebui să-mi fie ruşine, cu o fată de vîrsta lui Deborah în casă...

– Dragostea mea... O ţineam strîns în braţe. Nu voiam s-o văd nefericită. Nu te mai gîndi la toate astea!

– Am încercat să mi te scot din suflet. Îmi era mai uşor atunci cînd te purtai urît cu Jonas, atunci puteam să-mi spun că nu-mi pasă de tine. Şi cu timpul am ajuns să cred că nu te mai iubesc, că am greşit crezînd că pot ţine la altcineva după moartea lui Hugh. Dar cînd... cînd am auzit că ai divorţat – oh, Jan, iubitul meu, toate sentimentele au reînviat şi te-am dorit din nou din tot sufletul.

– Şi eu te-am dorit. Întotdeauna.

O vreme n-am mai scos o vorbă, apoi mi-am aprins o nouă ţigaretă. Afară, ploaia continua să cadă din cerul plumburiu şi valuri veneau dinspre mare.

– Trebuie să se întoarcă Jonas, a spus Rebecca fără să schiţeze însă vreo mişcare ca să se dea jos din pat.

Jonas! Într-o bună zi, Rebecca va descoperi că Philip şi-a modificat testamentul în favoarea mea şi atunci vor apărea noi necazuri. Jonas o să fie întotdeauna între noi, eram sigur de asta. Situaţia se va înrăutăţi pe măsură ce bălatul va creşte, iar eu nu voi putea face nimic ca să schimb lucrurile.

Ca şi cum mi-ar fi ghicit gîndurile, Rebecca a murmurat:

– Jan... Jan... n-am putea... Dacă ne-am căsători acum? Philip îţi dă un salariu bun şi ai o casă frumoasă la St. Just – sau, dacă vrei, putem locui aici, la Deveral Farm...

Am tăcut încurcat, evitîndu-i privirea.

– Jan, acum eşti divorţat, ce ne mai poate împiedica să ne căsătorim?

– Cred că ne-am certa curînd din cauza lui Jonas.

– Dacă va vedea că sîntem fericiţi, Jonas se va purta frumos cu tine.

Nu i-am răspuns.

– L-aş putea trimite la şcoală. Nu vreau să mă despart de el, dar cred că ar fi în interesul lui să nu-l mai ţin lîngă mine. Iar în vacanţă nu ne va da nici o bătaie de cap. Crede-mă, Jan, este un băiat bun. Ştiu că a fost un copil cam dificil, dar s-ar purta cu totul altfel dacă în casă ar exista un bărbat pe care să-l poată considera ca pe un tată.

Eram convins că Jonas nu mă va considera niciodată ca pe un surogat de tată. În ochii lui voi rămîne întotdeauna unchiul cel rău. M-am dat jos din pat şi, în timp ce mă îmbrăcam, i-am spus:

– Situaţia e cam complicată, trebuie să mă mai gîndesc.

– Poate că... am putea...să ne căsătorim curînd?

– Trebuie să mă mai gîndesc, am repetat eu, continuînd să mă închei la cămaşă. Asta nu înseamnă că nu te iubesc, am început eu să argumentez, dar căsătoria reprezintă un pas important, mai ales că am deja un divorţ la activul meu. Înainte de a face pasul, vreau să mă asigur că nu există nici un risc de a eşua din nou. Pînă la Crăciun, sper să fiu în măsură să iau o hotărîre.

Crăciunul a venit şi a trecut, dar n-am fost în stare să mă decid. Jonas a făcut oarecari eforturi pentru a-şi ascunde antipatia faţă de mine, dar un copil atît de mic nu se poate preface şi politeţea lui îmbufnată nu m-a putut păcăli.

În semn de tăcută rebeliune împotriva infidelităţii mamei lui faţă de memoria lui Hugh, puştiul a întocmit un album în care a lipit toate fotografiile tatălui său pe care a putut pune mîna. Ori de cîte ori veneam la fermă, îl găseam scriind cu un creion alb pe paginile negre ale albumului explicaţiile fotografiilor, lăsînd să se înţeleagă că dacă unii l-au putut da uitării pe tatăl său, el nu avea nici cea mai mică intenţie s-o facă. Strădania lui era de apreciat şi nu aveam nici o îndoială că Hugh ar fi fost mîndru de fiul său, dar asta nu mă prea încuraja să-mi asum rolul de tată vitreg. I-am cerut Rebeccăi să aibă răbdare cu mine, iar de Paşti am hotărît că pînă la vacanţa şcolară de vară voi lua o decizie. După opt săptămîni de convieţuire cu Jonas la fermă ar fi trebuit să ştiu dacă îl voi putea accepta ca fiu vitreg. Nu locuiam la fermă, dar îmi petreceam acolo o bună parte din timp. Ştiam că mama mă dezaprobă; atît ea, cît şi Lizzie ar fi fost decepţionate dacă m-aş fi însurat cu Rebecca. Pe de altă parte, William o considera pe Rebecca femeia potrivită pentru a-mi deveni o a doua soţie. Simţeam asta, cu toate că el nu sufla un cuvînt cu privire la viaţa mea intimă.

Mă aflam într-o situaţie foarte dificilă. Poate că ar fi fost mai uşor să mă hotărăsc dacă ar fi existat altă femeie în viaţa mea. Din păcate, nu simţeam nici cea mai mică dorinţă să mă uit după o altă femeie atîta vreme cît puteam lua drumul de coastă spre Morvah, iar Rebecca mă aştepta în dormitorul de la Deveral Farm.

2

În anul acela nu prea erau bani la Penmarric. Întreţinerea locuinţei era costisitoare, salariile servitorilor crescuseră şi toate căsuţele fermierilor de pe moşie necesitau reparaţii urgente. Recesiunea economică de la începutul deceniului al treilea se simţea încă în Cornwall şi, cu toate perspectivele de îmbunătăţire a situaţiei, pentru minele de pe Coasta Cositorului nu se întrezăreau vremuri mai bune. Averea Penmarilor părea că se topeşte. Philip nu era extravagant, ca mulţi alţi proprietari pe care-i cunoşteam, dar nu aecepta să fie sîcîit cu metode de restrîngere a bugetului şi cheltuia cît voia. Se considera superior tuturor şi problema banilor părea să nu-l intereseze. Din fericire, Helena avea o atitudine mai puţin olimpiană. Am remarcat atenţia cu care urmărea cheltuielile gospodăreşti şi bănuiesc că suplimenta din ce în ce mai des contul lui Philip din venitul ei personal. Eu însumi trebuia să fac eforturi pentru ca registrele domeniului să arate respectabil şi în acelaşi timp să-mi echilibrez propriile resurse financiare. De mult nu mai făceam cheltuieli necugetate. Dacă mi-ar fi spus cineva pe vremea cînd eram la Oxford că va veni o zi în care voi şti cîţi bani am în bancă fără să consult extrasul de cont sau cîţi bani am în portofel fără să-l deschid, i-aş fi rîs în nas. Începusem să strîng baierele pungii atît de tare încît puteam să dau socoteală de fiecare bănuţ cheltuit.

„Ce burghez!" ar fi exclamat oripilat fratele meu Marcus, în anii aceia minunaţi de dinainte de război, dar timpurile se schimbaseră şi, o dată cu ele, condiţiile sociale.

– Am auzit că Simon Peter Roslyn a ajuns gentleman-fermier la Polzillan House, mi-a spus mama într-o zi cu profund dispreţ. Aşa ceva nu s-ar fi întîmplat niciodată înainte de război! Un Roslyn nu şi-ar fi permis să se însoare nici măcar cu o Trehearne din Helston, iar dacă o făcea, nu era primit nicăieri. N-aş vrea să par demodată, dar cred că toate schimbările astea nu sînt benefice pentru noi.

Timpurile continuau însă să se schimbe. Noul nostru rege avea să renunţe la tron ca să se poată însura cu o americană divorţată; în 1936 a abdicat şi, ca şi cum acest dezastru n-ar fi fost de-ajuns, a trebuit să

înghiţim şi veştile despre Mussolini la Adis Abeba şi cele privind înfiinţarea Axei Roma–Berlin.

„Bănuiesc că eşti la curent cu situaţia internaţională, în stilul tău, ca admirator al lui Baldwin", mi-a scris ironic Lizzie, de la Cambridge. „Omul ăsta ar trebui trimis la păscut cu porcii ăia pe care îi susţine. Cum îndrăzneşte să acuze pacifismul pentru dezastrul internaţional actual? Pe de o parte condamnă pacifismul, iar pe de alta refuză să ridice măcar un deget pentru o cauză dreaptă ca cea din Spania!"

Ca mulţi intelectuali cu înclinaţii de stînga, Lizzie abandona atitudinea pacifistă pe măsură ce războiul civil din Spania se transforma într-un conflict ideologic. Astfel, pe cînd treceam în a doua jumătate a deceniului al treilea, stînga devotată pacifismului devenise militantă, în timp ce dreapta se retrăgea pe poziţii pacifiste.

– Toată lumea se isterizează cînd e vorba de războiul din Spania, mi-am plîns eu lui William. În ce mă priveşte, consider că ambele atitudini sînt la fel de dăunătoare şi-l apreciez pe Baldwin că a adoptat o atitudine de neutralitate. Pur şi simplu nu înţeleg de ce consideră Lizzie că ar trebui să ne ducem toţi acolo şi să luptăm pentru comunişti. Este evident că fascismul ar trebui reprimat oriunde se manifestă, dar nu cred că e cazul să ne încingem prea tare. Au trecut vremurile cînd puneam cu toţii mîna pe puşti şi dădeam fuga să luptăm la primul semn. Dacă Lizzie n-ar fi năucită de teoriile ei idealist-intelectuale despre nenorocitul ăsta de război civil, ar putea să-şi dea seama că orice intervenţie din partea noastră ar fi o nebunie şi, în plus, o dovadă de inconsecvenţă în raport cu tradiţia politicii noastre externe.

– Lizzie va uita de Spania cînd o să mai crească ultimul ei copil şi o să o solicite mai mult, a precizat calm William.

Eu nu eram atît de sigur – o cunoşteam mai bine.

Curînd după naşterea celei de-a doua fiice, Pamela, Lizzie a venit la Penmarric şi mama a putut să-şi cunoască ultimele nepoate. Căsniciile fericite păreau să fie în vogă pe-atunci; Jeanne era însăşi imaginea fericirii alături de cel de-al doilea soţ şi, ca să nu rămînă mai prejos de Lizzie, ne-a anunţat că în toamnă aşteaptă un copil.

– Cam tîrziu, a comentat cu oarecare acreală mama, care părea s-o prefere pe Lizzie. O să împlinească treizeci şi şapte de ani la Crăciun. După mine, e prea bătrînă pentru primul copil!

Mama avea pe-atunci şaptezeci şi şapte de ani şi era foarte ageră pentru vîrsta ei. Fiind suficient de puternică, putea cocheta pretinzînd că e fragilă cînd voia să i se dea un plus de atenţie, dar noi ştiam că e sănătoasă şi se ţine extrem de bine.

– O să trăiască veşnic, zicea Philip. Nu arată nici o zi mai mult peste şaizeci şi cinci de ani.

Philip nu-şi găsea locul, dar nu mi se părea nemulţumit. Petrecea mult timp pe Coasta Cositorului cu cîţiva camarazi mineri. În week-end-uri, coborau în subteran mai mult dintr-o anumită nostalgie decît din speranţa de a descoperi un filon care să merite osteneala. Helena se dedicase trup şi suflet activităţilor caritabile. Păreau totuşi să trăiască în armonie. Nu organizau primiri la Penmarric, însă Philip o ducea în fiecare an pe soţia lui în vacanţă la Londra.

În vara aceea, Adrian şi-a petrecut şi el vacanţa în Capitală. Bătrînul lui prieten, domnul Barnwell, murise şi curînd după funeralii Adrian a fost promovat la conducerea catedralei Exeter; înainte de a-şi lua slujba în primire, petrecuse o săptămînă la Londra pentru a se întîlni cu editorii lui şi cu diferite persoane de la BBC, în legătură cu prima lui lucrare teologică, publicată încă în primăvara anului 1936, chiar înaintea morţii domnului Barnwell. Adrian folosise bine cei şase ani liniştiţi petrecuţi la parohia din Zillan şi acum culegea roadele, asigurîndu-şi reputaţia de teolog în cercurile clericale. Şi mie mi-a plăcut cartea, o abordare creştină modernă şi progresistă; mi se părea că aduce o boare de aer proaspăt în sobrietatea sufocantă a Bisericii Anglicane. Cartea fusese recenzată şi de presa laică, nu numai de publicaţiile religioase. În timpul vizitei sale la Londra, Adrian a fost solicitat să dea interviuri şi la radio, ceea ce i-a îngrozit pe enoriaşii săi din Zillan, care considerau radioul o invenţie diabolică.

Noului paroh nu i-a fost uşor să se impună după ilustrul său predecesor. Se numea Forrest şi era un bărbat cu o înfăţişare ascetică şi foarte serios. „Prea papistaş, l-a catalogat mama. Un om de rînd! Tare aş fi vrut ca Adrian să nu plece."

I-am spus lui Adrian cît de mult îl regretă mama. Fusese întotdeauna bun cu ea şi socoteam că trebuie să ştie că bunătatea lui fusese apreciată.

În vara aceea, Esmond a venit, ca de obicei, să stea cu noi la Penmarric. Tatăl lui era foarte bolnav. Presupuneam că viaţa băiatului în Scoţia, în imensul castel al familiei, era destul de deprimantă şi de aceea venea bucuros la Penmarric în fiecare an. Mariana se afla la Monte Carlo cu un american bogat, dar Esmond nu avea voie să comunice cu ea. Philip şi Helena îl tratau ca pe fiul lor şi cine îi vedea împreună credea că cei doi sînt părinţii lui. Esmond împlinise şaisprezece ani, era bine dezvoltat, chiar atletic; împărtăşea pasiunea lui Philip pentru Cornwall şi îl interesau minele de cositor. În vara aceea, cu toată împotrivirea Helenei, cei doi au început să exploreze minele abandonate.

– Mi-e teamă pentru Esmond, îmi spunea ea îngrijorată. Philip este obişnuit cu subteranul, dar Esmond nu are nici un pic de experienţă. Sînt foarte îngrijorată pentru el.

– Philip n-o să rişte nimic cînd va fi cu Esmond.

Părea că s-a liniştit, dar sînt sigur că a continuat să-şi facă griji.

Într-adevăr, eram convins că nu se va întîmpla nimic rău. N-am avut nici o clipă premoniţia dezastrului. Eram mulţumit de activitatea mea la Penmarric. În timpul dejunului, petreceam o oră alături de Rebecca. Week-end-urile îmi aparţineau. Au fost zile excelente şi ajunsesem să-mi revin perfect după ruşinea pe care o trăisem la întoarcerea lui Philip din Canada.

– Arăţi cît se poate de bine, domnule Jan, mi-a spus bătrîna doamnă Trewint cînd am intrat, într-o dimineaţă de august, în magazinul ei din St. Just, să-mi cumpăr ţigări. Ca şi stăpînul. A trecut pe-aici acum vreo oră cu tînărul domn Esmond, vreau să spun lordul Roane, vă rog să mă scuzaţi. Este minunat să vezi cum unchiul şi nepotul sînt atît de legaţi unul de altul.

Am zîmbit, am plătit şi mi-am luat pachetul de ţigări.

– V-au spus ce mină voiau să viziteze astăzi?

– Stăpînul spunea că vor să călărească peste turbării, către Zillan, şi puţurile de la Ding Dong. E păcat să te bagi sub pămînt într-o dimineaţă atît de frumoasă. Dar aşa sînt minerii din Cornwall, îi atrage mirosul cositorului. Toţi sînt la fel. Îmi amintesc de Levant, cînd era în lucru...

Am ascultat o vreme amintirile ei, apoi m-am dus la Morvah să iau dejunul cu Rebecca. Jonas luase autobuzul spre Penzance ca să-şi cheltuiască banii de buzunar pe peştişori aurii, iar Deborah plecase la Zennor, la o prietenă. În vara accea, Rebecca nu închiriase nici o cameră fiindcă nu mai avea nevoie de un venit în plus: Deborah terminase cursul de secretară şi urma să obţină curînd o slujbă. În afară de asta, un chiriaş ne-ar fi încurcat şi pe noi.

După ce am ajuns, ne-am dus, ca de obicei, direct în dormitor; apoi Rebecca a coborît să pregătească ceva pentru dejun, iar eu am mai lenevit puţin în pat. Eram pe punctul să adorm cînd am auzit un zgomot de copite pe sub fereastra dormitorului.

Cineva sosise în galop la uşa din spate.

M-am ridicat şi am ascultat. Poate venise cineva după mine. Dar cine ştia că sînt la Morvah? Numai bătrînul Walter Hubert, cu care lucram la biroul din Penmarric, dar eram sigur că el n-ar fi trimis după mine decît în caz de urgenţă.

Poate că era o urgenţă.

Am sărit din pat, am dat perdeaua deoparte şi m-am aplecat pe fereastra ce dădea în curte. Atunci l-am văzut. Am văzut cum soarele făcea să-i strălucească părul auriu, eum se reflecta pe pielea lui bronzată. A sărit din şa şi a alergat la uşă. Expresia de pe faţa lui mi-a îngheţat sîngele în vine.

M-am întors, am apucat cămaşa, mi-am tras pantalonii şi am alergat în picioarele goale pe palier.

Rebecca mă striga deja:

– Jan! Era la piciorul scării, cu ochii tulburi din cauza şocului. Jan...

Am coborît scările în fugă, îndreptîndu-mă spre bucătărie. Se prăbuşise pe un scaun din bucătărie, dar cînd am intrat a tresărit şi s-a întors cu faţa spre mine.

– Doamne! Era cenuşiu la faţă. Oh, Doamne Dumnezeule!

– Ce s-a întîmplat?

– A... căzut... Un puţ atît de mic... Noi... noi... nu eram nici măcar legaţi cu frînghia unul de altul... şi a căzut... Scara s-a desprins de perete. Era putrezită şi el a căzut...

Am amuţit. Nu puteam decît să-l privesc, dar nu eram în stare să scot o vorbă.

– Am coborît, a continuat el. Am coborît cu frînghia. Avea spinarea fracturată. A murit în braţele mele. A murit. N-am mai putut face nimic. Şi n-a spus decît...

– Ce?

– A... a spus: „Poate că asta este ceea ce am dorit cu adevărat"

Şi a început să plîngă în hohote, de parcă i se sfîşia inima.

Capitolul opt

În starea jalnică în care se afla, total lipsit de apărare, reprezenta o problemă minoră pentru înzestratul Richard. Îl privea cu nepăsare şi, fără să se oboosească să-şi pună armura, a făcut un tur de recunoaştere în jurul lui... A fost lovit în umăr de o săgeată trasă dintr-un arc... A murit lăsîndu-şi bijuteriile nepotului său Otto de Saxonia şi moştenirea fratelui său John.

Regele John
W.L. WARREN

Din păcate, nu se poate spune că viaţa Berengariei s-a scurs în linişte după moartea lui Richard. Ea a avut neşansa să-şi piardă singura prietenă care a sprijinit-o în încercările sale – sora regelui, Joanna... La moartea fratelui său, din eauza şocului /Joanna/ a născut prematur un băiat şi a murit ea însăşi a doua zi.

Familia cuceritoare
THOMAS COSTAIN

1

Avea patruzeci şi unu de ani. La început nu mi-a venit să cred că era mort.

– Avea numai patruzeci şi unu de ani, am spus. Era în floarea vîrstei.

Mă gîndeam la vitalitatea lui, la neastîmpărul, la imensele lui rezerve de energie şi le vedeam pe toate puse pe altarul minelor pe care le-a iubit atît de mult, un sacrificiu imens adus forţelor întunericului şi putreziciunii.

– Avea numai patruzeci şi unu de ani, am repetat eu. Era prea tînăr ca să moară.

Dar trăise mai mult decît Marcus şi Hugh.

– Trebuie să fie un blestem în familia voastră, mi-a spus Rebecca. Vă petreceţi viaţa sfîşiindu-vă unul pe altul şi apoi muriţi în floarea vîrstei. E un blestem.

Mi-am amintit de toţi anii aceia cînd îl urîsem şi-i invidiasem norocul. Mi-am amintit de certurile noastre şi de ostilitatea perma-

nentă dintre noi. Mi-am amintit de gelozia şi resentimentul pe care i-l purtam din cauza stelei sale norocoase, şi, în timp ce-mi treceau toate astea prin minte, priveam înapoi şi nu vedeam norocul pentru care îl invidiasem, nu vedeam licăririle succesului, nici strălucirea unei puternice popularităţi, ci vidul, dezamăgirea, amii irosiţi în amărăciune şi frustrare.

– Către sfîrşit ne împrietenisem, am spus eu. A început într-adevăr să-mi placă din clipa în care nu l-am mai invidiat. Îl admiram chiar.

De aceea l-am plîns pe fratele meu mai mare, pe fratele meu de aur, mort în floarea vîrstei, şi în timp ce-l plîngeam mă gîndeam cum îl vor jeli şi alţii, cum vor regreta pierderea lui, cum vor deplînge tragedia care l-a vîrît prea devreme în pămînt. M-am gîndit doar timp de trei secunde la Helena şi la surorile mele, apoi, într-o străfulgerare de panică, mi-am amintit de mama, singură la Roslyn Farm.

2

Trebuia să găsesc pe cineva care să-i dea vestea mamei.

– Eu nu pot, a spus Helena, cu faţa ei limştită împietrită de durere. Mi-e imposibil.

– Jeanne n-ar fi în stare, mi-a zis cumnatul meu Donald McCrae la telefon. La auzul ştirii a avut un şoc şi a leşinat. După toate probabilităţile, şi copilul se va naşte cu două luni mai devreme. Tocmai mă pregăteam s-o duc la spital.

– Cineva trebuie să-i spună mamei tale, a murmurat Walter, care venise în biroul meu. Biata femeie! O să fie o lovitură cumplită pentru ea.

– Lizzie, i-am spus eu la telefon, strîngînd receptorul cu degetele transpirate, Lizzie, cineva trebuie să-i dea vestea mamei, dar eu nu sînt în stare. Ce-i de făcut?

– Roagă pe cineva din afară, mi-a spus Lizzie cu o voce precisă şi practică de departe, din Cambridge. Ce-ar fi să i te adresezi noului preot?

– Nu-l place. Iar el abia dacă o cunoaşte.

– Atunci Donald...

– Jeanne e pe punctul de a avorta.

– Dumnezeule, ce lanţ de nenorociri! Şi Jeanne ce face? Se simte rău?

– Donald se pregătea s-o ducă la spital.

– Doamne, sper să nu piardă copilul. Şi-l dorise atît de mult!

– Lizzie, gîndeşte-te mai bine la cineva care să-i spună mamei! Cui să-i cer acest serviciu?

– Poate bătrînul doctor Salter...

– A murit acum doi ani. La fel şi domnul Barnwell. Dacă Adrian ar fi aici...

– Adrian o să ştie cum să procedeze. Telefonează-i lui Adrian! Ascultă, Jan, să mă suni imediat ce ai vreo veste despre Jeanne. Sînt îngrozitor de îngrijorată pentru ea. Ţi-a spus ceva Donald despre o cezariană?

– Nu, nu mi-a spus. Lizzie, chiar nu găseşti pe nimeni să-i transmită mamei vestea asta îngrozitoare?

– Întreabă-l pe Adrian, a repetat Lizzie. El o să-ţi dea cel mai bun sfat.

Înainte să-i pot răspunde ceva, operatoarea ne-a întrerupt convorbirea.

– Ce să mă fac? l-am întrebat pe Adrian cinci minute mai tîrziu. Ştiu că sînt slab şi laş şi tot ce vrei, dar pur şi simplu nu mă pot hotărî s-o fac. Nu-ţi vine în minte cineva – oricine, Adrian – care ar putea...

– Nu te mai frămînta atît, m-a liniştit el. Mama ta trebuie să se fi gîndit de multe ori la posibilitatea ca Philip să moară într-un accident minier. Transmite-i vestea în cuvinte cît mai simple. Spune-i că ştirile sînt proaste, că Philip a suferit un accident în timp ce explora una din vechile mine. Ea va bănui restul.

– Nu pot, i-am răspuns. Nu mi-a fost ruşine să admit că începusem să plîng. Educaţia mea nearistocratică îşi spunea din nou cuvîntul şi ochii îmi erau împăienjeniţi de lacrimi. Nu pot.

– Ba da, poţi. Ştiu că poţi, a insistat Adrian. Nu-ţi fie teamă. Bătrînii acceptă mai bine moartea decît cei de vîrsta noastră şi sînt mai conştienţi de semnificaţia ei. Mama ta este credincioasă şi o femeie puternică, în acelaşi timp, care a trecut prin multe tragedii. Va supravieţui. Dar tu trebuie să-i spui. Nu poţi trimite un străin. Tu eşti singurul ei fiu rămas în viaţă, aşadar cel mai indicat să-i dai asigurări că nu a rămas singură pe lume, chiar dacă Philip nu mai e printre noi. Şi-acum du-te, ia-ţi maşina şi mergi la Zillan înainte ca ea să afle întîmplător vestea de la altcineva străin.

Am pornit de-a lungul coastei, apoi am urmat drumul care mă ducea peste mlaştini la Zillan. Sus, pe colină, m-am oprit, mi-am suflat nasul şi mi-am şters lacrimile. Am aprins o ţigară şi am fumat-o. În sfîrşit, cînd mi-am revenit, am pornit motorul şi am coborît ultima milă spre fermă.

Am văzut-o de îndată ce am intrat pe alee. Curăţa cu foarfecele trandafirii sălbatici care se ridicau pe pereţi, în jurul intrării.

Cînd m-a văzut, mi-a făcut semn cu mîna.

Am oprit maşina şi am coborît. Aerul era calm şi nefiresc de paşnic. Se auzea o pasăre cîntînd, o albină zumzăind şi un greiere ţîrîind în iarba înaltă.

– Jan-Yves! Îmi zîmbea. Briza uşoară îi ciufulea părul alb. Arăta tînără pentru anii ei, mulţumită şi lipsită de griji. Ce surpriză plăcută!

Lacrimile au început să-mi înţepe ochii, gîtul mă durea, împiedicîndu-mă să articulez cuvintele.

– Ai venit la ceai? m-a întrebat pe un ton îmbietor. Rămîi cu mine!

Am clătinat din cap.

– S-a întîmplat ceva rău?

Am înghiţit, mi-am dres glasul, dar tot nu puteam vorbi. Ca să cîştig timp, am deschis din nou portiera maşinii, de parcă aş fi uitat ceva înăuntru, şi mi-am făcut de lucru la tabloul de bord.

– Ce este? A ajuns lîngă mine într-o clipă. Era formidabil cît de repede se mişca la vîrsta ei. Nu ai veşti rele, nu-i aşa, dragul meu?

Am dat iar din cap, am închis portiera şi mi-am făcut de lucru cu clanţa. Tot n-o puteam privi în ochi, dar i-am perceput brusca înţepenire, tensiunea, spaima din privire.

– E vorba de Philip, nu-i aşa? a spus ea simplu.

Am privit-o. Nici măcar n-a tresărit. Şi-a ţinut capul drept, ochii larg deschişi, spatele ţeapăn şi mîndru. Stătcam acolo amîndoi, în faţa bătrînei ferme atît de îndrăgite, în după-amiaza aceea liniştită de august şi, după o lungă tăcere, mama a spus cu o voce limpede şi calmă:

– Probabil că a murit într-o mină.

Am încercat atunci să-i vorbesc, dar nu mă asculta. Am încercat să-i spun că murise repede, fără să sufere, dar n-a vrut să audă. Privea dincolo de mine, peste mlaştini, către clopotniţa bisericii din Zillan, însă ochii ei erau goi.

– A fost un adevărat miracol că a trăit atît de mult, a spus ea pe tonul cuiva care vorbeşte despre vreme. Nu m-am aşteptat să atingă vîrsta asta. Ştii, uneori îmi spuneam chiar că ar fi fost mai bine pentru el să fi murit în dezastrul de la Sennen Garth. Împreună cu Trevose.

Cum rămăsesem cu ochii la ea, prea tulburat de implicaţiile acestor cuvinte pentru a răspunde, calmul ei imposibil s-a topit parcă, şi trupul ei fragil a început să tremure sub povara unei dureri cumplite.

3

Mai tîrziu am spus:

– Aşadar, ştiai.

– Nu era normal să ştiu?

Gura ei s-a strîmbat puţin, dar n-a putut nici măcar să schiţeze un zîmbet ironic. Faţa îi era trasă de suferinţă. Lacrimile săpaseră dungi urîte pe obrajii ei veştejiţi.

– Cum s-ar fi putut să nu ştiu? Îl cunoşteam pe Philip mai bine decît oricine altul pe lumea asta. Crezi că nu-i cunoşteam deopotrivă defectele şi calităţile? Îţi închipui că eram atît de proastă încît să-l cred perfect? Ai impresia că n-am observat că prefera compania acelui mic miner, aspru, grosolan şi nespus de vulgar? Cît de oarbă trebuie să mă fi crezut! Cît de idioată! Sigur că mi-am dat seama. Am observat totul. Dar mie nu-mi păsa. Lacrimile i-au înăbuşit la un moment dat cuvintele, însă şi le-a şters cu mîna. Nu-mi păsa. Nu mă deranja. El era tot Philip pentru mine. Nu-i doream decît să fie fericit, şi dacă Trevose îl făcea fericit, nu-mi rămînea decît să mă împac cu gîndul ăsta.

Obrajii îi erau din nou scăldaţi în lacrimi. Şedea ghemuită în fotoliul ei, o femeie bătrînă care trăise prea mult şi văzuse prea multe.

– Nu i-am spus niciodată nimic de Trevose, a continuat ea. Niciodată nu i-am reproşat ceva. Ar fi fost urît din partea mea, nu-i aşa, să mă amestec în viaţa lui? Întotdeauna m-am străduit să nu-i stau în cale. Nu voiam să-l contrazic fiindcă mă temeam că, dacă l-aş fi supărat, nu şi-ar mai fi dat seama că nu-i doream decît binele. Cu ce greşeşte un părinte care doreşte binele copiilor săi? Ce poate fi rău în faptul că vrea ca ei să fie fericiţi? Mi-am dorit ca Philip să fie fericit... dar n-a fost. N-avea astîmpăr şi cu fiecare zi ce trecea, starea asta se accentua. Nu-l mai mulţumea viaţa la Penmarric – dacă n-ar fi fost Esmond, ar fi plecat din nou de acolo. Tînjea după mină. Vorbea de Australia, de Africa de Sud. Nu, nu era fericit aici. Ştiam asta.

Poate că alta ar fi fost situaţia dacă ar fi iubit-o puţin pe Helena – dacă ar fi putut avea copii – dar căsnicia lor a eşuat lamentabil. Am sperat atît de mult că se va însura cu ea. Eram convinsă că-l va face fericit, dar m-am înşelat amarnic. Mi-am dat seama – prea tîrziu – că biata Helena întruchipa ecl mai nepotrivit tip de femeie pentru un bărbat cu înclinaţiile lui. E prea rece, prea reţinută, prea retrasă – biata fată! Fără îndoială că nefericirea lui i-a aecentuat defectele, dar ce femeie acceptă să-şi primească bărbatul îndărăt în asemenea condiţii? Desigur nu o femeie cu stări emoţionale normale.

Da, a greşit cînd s-a decis să se însoare. Dacă aş fi ştiut... Dar atunci nu ştiam. Şi într-o bună zi l-am văzut pe Philip... privind... privind... privind... Credeam că se uită la Helena. Am intrat în salon spunînd: „O, Philip, ce drăguţ din partea ta să mi-o aduci pe Helena!" Dar nu pe Helena mi-o adusese, ci pe omuleţul ăla ursuz şi respingător. Nu cred că ţi-ai putea imagina vreodată ce simte o mamă cînd face o asemenea descoperire. Timp de o clipă am crezut că o să leşin, ceea ce era o prostie, fiindcă eu nu leşin niciodată; nu am nimic comun cu femeile acelea care dau ochii peste cap la cea mai neînsemnată criză de nervi. Aşa că n-am leşinat. Cred că eram chiar foarte calmă. I-am

salutat politicos şi i-am întrebat dacă vor să bea un ceai, apoi l-am invitat pe omuleţul acela să ia loc şi să se simtă ca acasă. Vezi tu, n-aş fi dorit ca Philip să-şi dea seama că-i descoperisem secretul. Nu ştiu de ce. Probabil că nu voiam să se simtă ruşinat sau să fie obligat să-şi ceară scuze ori, şi mai rău, să-mi dea explicaţii. Oricum, nu aveam de gînd să mă amestec şi, de vreme ce am trăit un timp cu acest secret, am constatat că mă puteam împăca cu situaţia fără să-mi pese prea mult. Mi-am impus să nu-mi pese. Vezi tu, dacă asta îl făcea fericit pe Philip... Tu nu mă înţelegi, nu-i aşa, Jan-Yves? Eu nu doream decît fericirea lui Philip.

– Da, mamă, a rostit vocea mea, înţeleg.

A continuat să mă privească, cu ochii tulburi şi obrajii scăldaţi în lacrimi.

– Atunci cu ce am greşit? a mai spus ea. Am făcut tot ce am putut – nimeni, mai mult ca mine, nu i-a dorit fericirea, dar toată truda mea a fost zadarnică. Unde am greşit?

Nu ştiam ce să-i răspund. M-a privit preţ de cîteva secunde, tăcută, cu ochii aceia tulburi de durere, apoi, parcă bănuind răspunsul pe care nu l-aş fi putut rosti niciodată cu voce tare, şi-a pus capul în mîini şi a început să plîngă încet, în încăperea aceea rece şi goală.

4

N-o puteam părăsi. Am rămas seara cu ea, apoi i-am propus să vină la St. Just, să rămînă peste noapte la mine acasă.

– Aş vrea să-l văd, m-a rugat ea, frîngîndu-şi necontenit mîinile. Crezi că e la Penmarric?

– S-ar putea să fi ajuns între timp. Un grup de vechi prieteni mineri au coborît în puţ ca să-l aducă la suprafaţă şi ambulanţa l-a transportat de la mina Ding Dong la Penmarric. Dar e mai bine să-l vezi mîine, mamă. Vino acum cu mine acasă la St. Just, ca să te odihneşti. Menajera mea o să aibă grijă să te simţi cît mai bine.

– Nu pot s-o las pe Annie, mi-a răspuns, cu gîndul la bătrîna servitoare. Nu ar înţelege de ce trebuie să plec.

– Atunci o să rămîn noaptea asta cu tine, dar mai întîi trebuie să dau nişte telefoane. Unde este cel mai apropiat telefon? Probabil la casa parohului.

– Sau la Polzillan House, a spus ea, dar eu nu aveam chef să dau ochii cu Simon Peter Roslyn.

– Poţi să rămîi singură o jumătate de oră, pînă telefonez eu?

– Da, sigur. Unde vrei să suni?

– La William, să-mi spună ce se întîmplă la Penzance. A plecat de la Carnforth Hall de îndată ce a auzit de nenorocire şi s-a dus la Pen-

marric să stea cu Helena şi să-i dea o mînă de ajutor la îndeplinirea formalităţilor obişnuite. Mai vreau să vorbesc cu Donald, la Penzance. Şocul resimţit de Jeanne la auzul acestei veşti a fost atît de puternic încît i-a provocat un avort. Donald o ducea la spital cînd am vorbit cu el mai devreme.

Dar nu părea că înţelege ce-i spun. Era atît de răvăşită de pierderea lui Philip, încît mintea ei respingea ideea unei noi tragedii în familie.

– Jeanne n-o să păţească nimic, desigur, am spus eu nu cu prea multă convingere, dar bebeluşul născut cu două luni mai devreme ar putea fi în pericol. Trebuie să-i telefonez lui Donald ca să aflu ce se întîmplă.

– Da, a încuviinţat mama. Da, sigur.

– Vrei să-i spun preotului să vină să te vadă?

– Nu în seara asta.

– Bine, mamă. O să mă întorc cît mai repede.

M-am aplecat, am sărutat-o şi am ieşit.

Cinci minute mai tîrziu opream maşina în faţa casei parohiale şi-l întrebam pe Forrest dacă-mi permite să folosesc telefonul. Am sunat întîi la Penmarric. Medlyn părea foarte abătut, dar cînd mi-a recunoscut vocea, m-a rugat să aştept pînă-l cheamă pe William.

– Jan? a răspuns William. Slavă Domnului că ai telefonat. Nu ştiam dacă e cazul să vin după tine la fermă. Unde eşti acum?

– La preotul din Zillan, am răspuns eu, simţind că mi se face părul măciucă. De ce? Ce s-a întîmplat? Sper că nu... nu mai sînt şi alte veşti rele? Jeanne e bine?

– E foarte bolnavă. Helena a plecat acum o jumătate de oră la spitalul din Penzance, să-l întîlnească pe Donald.

– Şi copilul?

– S-a născut mort, a spus William, dar din păcate mici Jeanne nu-i va supravieţui.

5

După o lungă tăcere, i-am spus lui William cu o voce albă:

– Ce trebuie să fac? Mintea mi-era înceţoşată, receptorul îmi alunecase din mîna transpirată, capul mă durea şi mă simţeam ameţit de oboseală. Să mă duc la spital?

– Nu, cred că e mai bine să stai cu mama ta. Helena şi Donald înţeleg amîndoi că trebuie să fii lîngă ea – am vorbit cu Helena înainte să plece. Dar să nu-i spui încă mamei tale de Jeanne sau de copil.

– Nu... nu, sigur că nu.

– Am vorbit la telefon eu Adrian şi m-a asigurat că o să vină mîine în Cornwall. Lizzie m-a întrebat de Jeanne, dar în clipa aceea nu se ştia încă nimic precis, aşa că nu i-am putut spune mare lucru.

– Dar Philip... cadavrul... este...

– Da, l-au adus aici. S-a rezolvat totul. Esmond este aici cu mine şi îl veghem împreună.

Am înţeles din tonul vocii lui că Esmond se afla pe-aproape.

– Îmi pare bine că eşti cu el. Nu trebuie lăsat singur la Penmarric.

– Da... dacă pot face ceva pentru tine cît stau aici... Bănuiesc că rămîi la noapte la Roslyn Farm.

– O să rămîn cu mama în noaptea asta, iar mîine o aduc la Penmarric să-l vadă pe Philip. Sper să te mai găsesc acolo.

– S-ar putea.

– Dacă ai vreo veste de la Jeanne...

– Vin eu la fermă să-ţi spun.

A venit a doua zi dimineaţă. M-am trezit brusc şi am văzut-o pe mama aplecată asupra mea cu o lumînare în mînă.

– Jan... îmi scutura umărul. Jan, bate cineva la uşa din faţă şi afară e o maşină cu farurile aprinse. Cine ar putea fi?

M-am trezit într-o clipită, mi-am aruncat cuvertura şi am sărit din pat.

– Cred că e William, am spus în timp ce-mi trăgeam pantalonii pe mine. Zicea că s-ar putea să treacă pe-aici.

– Dar e ora două noaptea! a protestat mama – o bătrînică adusă de spate şi înfofolită într-un şal. E ora două, Jan.

– Ştiu. Şi acum, mamă, te rog bagă-te în pat. Mă ocup eu de asta.

– Nu pot să dorm. De ce a venit William?

– Cred că s-ar putea să fie în legătură cu Jeanne.

– Jeanne?

– A pierdut copilul, mamă. Şocul pe care i l-a produs moartea lui Philip...

– Da, a fost un şoc, un şoc teribil. Bietul Philip! Biata Jeanne... a pierdut copilul, aşa ai spus?

– Da, mamă. Acum du-te, te rog, în camera ta. După ce o să vorbesc cu William o să-ţi fac un ceai.

– Jeanne era prea bătrînă ca să nască primul copil, a mai spus mama. La treizeci şi şase de ani e mult prea tîrziu. Şi eu aveam treizeci şi şase cînd l-am născut pe Philip, dar era cel de-al patrulea copil.

– O să lipsesc doar o clipă, mamă. În locul tău, m-aş băga în pat.

Dar ei parcă nu-i venea să plece din camera mea. Am lăsat-o şezînd pe pat şi am coborît scările în picioarele goale. Cînd am deschis uşa din faţă, l-am găsit pe William aşteptînd în prag.

– Jeanne?

– Da. Helena tocmai ajunsese acasă la Penzance...

A urmat o lungă tăcere. Casa veche trosnea şi ofta aşa cum fac casele bătrîne, iar vîntul gemea pe sub streaşină.

– Intră, am spus eu într-un tîrziu. Mama are nişte coniac în dulapul din cămară. Hai să bem un pahar.

– Ar fi mai bine să nu intru.

– Ba da, e în regulă. Mama e sus.

A intrat cu paşi şovăitori şi s-a uitat în jur. Nu mai fusese niciodată la fermă.

– Pe-aici, i-am spus eu repezit şi l-am condus prin coridor spre bucătărie.

După ce ne-am aşezat la masă cu paharele dinaintea noastră, William a început să-mi povestească.

– Biata Helena, parcă era în transă. Mi-a fost tare milă de ea. Ca să nu mai vorbim de Donald, sărmanul de el, dar Helena şi-a pierdut soţul şi cea mai bună prietenă, toate astea în decurs de douăzeci şi patru de ore, ceea ce depăşeşte puterile unui om. Nu ştiu cum mai crezi în Dumnezeu cînd atîtea nefericiri îngrozitoare se abat asupra unei femei atît de nevinovate ca Helena şi a unui tip atît de cumsecade ca Donald McCrae. Unde-i dreptatea? Nu există dreptate pe lume şi nu există Dumnezeu, asta-i clar.

– Spune-i asta lui Adrian, i-am răspuns eu sorbind din coniac. El e preotul. Sînt sigur că ştie toate răspunsurile.

– Adrian nu judecă moartea în acelaşi fel ca mine. El crede în învierea sufletelor.

– Asta este şi părerea mea.

– Chiar crezi, Jan? Cu adevărat? Cum aşa? Pe mine mă depăşeşte chestia asta. Şi, pe măsură ce îmbătrînesc, tare mi-e teamă că devin un ateu convins.

– Eu sînt mult prea laş ca să devin ateu, i-am răspuns eu. N-aş putea suporta să nu cred în nimic. Trebuie să existe un Dumnezeu, dar nu mă întreba ce-a făcut Helena sau Donald ca să merite o asemenea soartă, pentru că nu ştiu ce să-ţi spun. Eu nu sînt Dumnezeu, nici preot şi nu am la îndemînă toate răspunsurile.

Am rămas amîndoi tăcuţi. William şi-a mai turnat un coniac.

– Sper, a spus el răsucind paharul cu coniac, sper că Jeanne a cunoscut puţină fericire într-o căsnicie normală. Cel puţin a primit o răsplată pentru toţi anii în care l-a îngrijit pe nefericitul de Gerald Meredith la Polzillan House. Şi mai cred că toate visurile lui Philip au murit o dată cu Sennen Garth şi că nu avea prea multe dorinţe. Dar tot nu înţeleg de ce Donald şi Helena...

S-a auzit podeaua scîrţîind, iar de departe vocea mamei mă chema.

– Vin imediat! am strigat şi am adăugat către William: Aşteaptă-mă aici.

– Desigur, dar nu-i spune nimic despre...

– Nu, fireşte că nu.

Am ieşit în grabă din bucătărie. Mama mă aştepta pe culoar, nehotărîtă.

– William era?

– Da, mamă, totul e în ordine. Îi dădeam doar să bea ceva în bucătărie. Vrei un ceai?

– Nu, a răspuns ea. Nu vreau ceai, Jan, dragul meu, dar sînt îngrijorată în privinţa înmormîntării. Nu pot dormi din cauza asta. Nu vreau ca Philip să fie înmormîntat de preotul cel nou. Nu-mi place şi de altfel nici nu-l cunoştea pe Philip. Crezi că Adrian – dar Adrian este acum un personaj important, nu-i aşa? Este la catedrala din Exeter. Crezi că l-am putea ruga să-l îngroape el pe Philip?

– Am să-i telefonez mîine lui Adrian şi am să vorbesc cu el despre asta. Dar te rog, mamă, nu-ţi mai face griji acum. Vorbim mîine.

– Poate că n-o să vrea să-l îngroape, a continuat ea. Propriul lui frate. Ar fi prea trist.

– Lasă totul în grija mea, mamă. O să vorbesc mîine cu Adrian, îţi promit. Şi acum lasă-mă să te duc înapoi în pat.

– Nu, lasă, nu te obosi să vii sus. Mă descurc şi singură. Dar tu crezi că Adrian ar...

– Da, mamă, sigur că da. Încearcă să nu-ţi mai faci griji acum.

În ciuda protestelor, am condus-o înapoi în camera ei şi am aşteptat pînă cînd s-a întins în pat înainte de a mă întoarce la bucătărie.

– Sînt sigur că Adrian va accepta să oficieze serviciul funebru dacă aşa vrea mama ta, a spus William după ce i-am relatat discuţia cu mama. Nu cred că i-ai cere prea mult. Nu mă îndoiesc că Adrian regretă moartea lui Philip, deşi nu erau în termeni prea buni şi, oricum, pe Adrian moartea nu-l afectează în aceeaşi măsură ca pe mine. Sînt sigur că va oficia slujba de înmormîntare dacă i se va cere.

– O să-l întreb mîine cînd vine. Dumnezeule, ce se va întîmpla cu Jeanne? Ar fi greu de suportat o înmormîntare dublă! Poate că Donald vrea s-o îngroape în cimitirul lor din Penzance.

– Să sperăm. Biata Jeanne, o să-mi lipsească foarte mult. S-a purtat întotdeauna frumos cu Charity şi venea foarte des să ne viziteze după ce s-a căsătorit cu Donald şi s-a mutat la Penzance.

– Aşa e. Am încercat să-mi alung din minte imaginea Jeannei şi să mă concentrez asupra organizării funeraliilor lui Philip. Sigur că va

veni şi Lizzie, am mai spus eu, şi poate că va fi însoţită şi de bărbatul ei, pentru că sîntem în vacanţa mare. Doamne, dar cu Mariana cum o să putem lua legătura? Habar n-am unde locuieşte la Monte Carlo.

– Crezi că Esmond nu ştie?

– Nu are voie să comunice cu ea.

– la legătura cu avocaţii soţului ei. Probabil că ei sînt cei care-i trimit pensia alimentară trimestrială. Trebuie să ştie unde locuieşte.

– Nu-mi vine să cred că o să vină acasă.

– Probabil că nu. William termină de băut coniacul şi rămase un timp cu ochii fixaţi asupra paharului. Pentru că veni vorba de avocaţi, spuse el rar, mă întreb cine are testamentul lui Philip? Doar tu mi-ai spus că s-a dus la altă firmă de avocaţi cînd s-a decis să-l dezmoştenească pe Jonas.

În momentul acela – pentru prima oară de cînd aflasem de moartea lui Philip, survenită cu mai bine de douăsprezece ore în urmă – am acceptat ca informaţiile pe care le deţineam cu privire la viitorul meu să răsară din subconştient, unde stătuseră ascunse atîta vreme.

Eram stăpînul domeniului Penmarric. Nu-mi mai rămînea altceva de făcut decît să mă duc la „Pomeroy şi Pomeroy" din St. Ives, care se aflau în posesia testamentului lui Philip, şi să arăt lumii întregi că, în ultimă instanţă şi împotriva tuturor şanselor inegale, Penmarric revenise singurei persoane care-l iubea mai mult decît orice pe lume.

Justiţia, pe cît de bizară şi întortocheată, pe atît de implacabilă, a ridicat capul ca să mă privească drept în ochi.

6

Spre surprinderea mea, am constatat că Philip lăsase instrucţiuni precise în testament cu privire la înmormîntarea sa. Dorise să fie îngropat la Zillan, lîngă tatăl său, ori la picioarele acestuia dacă nu era suficient loc. Gîndindu-mă că Philip şi tatăl meu îşi petrecuseră toată viaţa în certuri, stipulaţia mi s-a părut foarte ciudată, dar era scris negru pe alb şi purta semnătura lui Philip, aşa că dorinţa lui nu putea fi pusă la îndoială. În rest, testamentul era simplu. Conform cu procura lăsată prin testament de tatăl meu, Philip m-a desemnat pe mine drept unic succesor; toate bunurile sale personale care nu figurau în procura lăsată de tata îi reveneau lui Esmond.

– Aşadar, a mai făcut un testament, a spus Michael Vincent, şezînd la biroul lui ca un bătrîn păianjen obosit. La un moment dat, am bănuit că aşa va proceda. Mi se părea cam delicat faptul că Simon Peter şi Jonas erau veri, deşi eu eram cel ce a alcătuit testamentul anterior şi

Simon Peter nu a avut nici un amestec... Bietul Jonas! O să fie o grea lovitură pentru Rebecca. Probabil că încă îl mai socoteşte pe Jonas moştenitorul lui Philip.

Eu însă nu voiam să mă gîndesc la Rebeeca. Ştiam că, de îndată ce şi-ar da seama că l-am îndepărtat pe Jonas de la succesiune, va face o criză de nervi şi deocamdată aveam destule necazuri pentru a-mi bate capul în privinţa viitorului relaţiilor mele cu Rebecca.

– Pe viitor, m-am decis să-i consult pe cei de la „Pomeroy şi Pomeroy" în toate problemele juridice, i-am spus politicos lui Michael. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai aranja ca toate hîrtiile referitoare la proprietate să fie transferate la această firmă de avocatură. Mărturisesc că-mi vine greu să mă dispensez de serviciile dumitale, ştiind că ai slujit interesele familiei mele atîta amar de vreme – l-am văzut cum s-a înroşit în timp ce-i vorbeam ca unui individ inferior mie pe plan social – dar dumneata n-ai avut niciodată încredere în mine, iar eu, cu siguranţă, nu-l creditez pe Simon Peter, aşa că nu mai putem continua să facem afaceri împreună. Mă simt obligat să-ţi mulţumesc pentru toate serviciile aduse familiei de-a lungul timpului, şi te asigur că îţi sînt foarte recunoscător atît dumitale, cît şi firmei.

Mă consideram răzbunat pentru toţi anii în care mă privise cu antipatie şi încercase să-mi pună beţe în roate.

Am părăsit biroul lui şi m-am întors la Penmarric. Lizzie şi soţul ei aveau să sosească în aceeaşi seară, iar Adrian urma să ia acelaşi tren din staţia Exeter. Aveam de îndeplinit o mulţime de formalităţi. Eram atît de preocupat de aranjamentele pentru înmormîntarea lui Philip, că n-am avut răgazul să mă gîndesc la Jeanne, dar în după-amiaza aceea am reuşit să-l sun pe Donald şi să-i transmit cîteva cuvinte – desigur, inutile – de condoleanţe. Jeanne urma să fie condusă pe ultimul drum a doua zi după oficierea slujbei de înmormîntare a lui Philip, la Zillan. I-am oferit ajutorul meu, mi-a mulţumit, dar mi-a spus că-şi dădea seama de cîte aveam pe cap şi a mai adăugat că toţi prietenii Jeannei au fost mai săritori decît se aşteptase.

Cînd m-am întors la Penmarric, am găsit maşina în faţa intrării şi pe Helena gata de plecare. Îmbrăcămintea de doliu nu-i şedea bine – o făcea mai bătrînă şi mai urîtă. Pielea ei albă părea transparentă, purtînd pecetea nenumăratelor ore de nesomn; în rest, era perfect calmă. În toate zilele acelea îngrozitoare, n-am văzut-o niciodată pierzîndu-şi cumpătul.

– Mă pregăteam să mă duc la fermă s-o văd pe mama ta, mi-a spus ea. Vreau să-i duc eu vestea despre Jeanne. Am lăsat pe umerii tăi povara de a-i spune ce s-a întîmplat cu Philip, dar despre Jeanne o

să-i vorbesc eu. Sper să nu fie prea mult pentru ea. E posibil să nici nu înţeleagă ce s-a întîmplat. În definitiv, şi durerea are o limită.

Poate că, într-un fel, încerca să-mi explice de ce ea însăşi părea atît de rece şi parcă nenaturală. Dornic să-mi exprim simpatia, i-am spus cu oarecare stîngăcie:

– Nu e momentul să te duci la mama, Helena. Ar trebui să te menajezi puţin. Am să-i spun eu despre Jeanne.

– Nu, lasă-mă pe mine. Îţi mulţumesc, Jan, dar n-ai de ce să-ţi faci probleme. Vreau s-o văd.

După un timp, i-am spus:

– După ce toate astea se vor termina...

– Da, a zis ca cu o voce inexpresivă, o să plec din nou în străinătate, aşa cum am făcut şi după moartea lui Gerry. Plecările sînt reconfortante. Iar după aceea cred că o să mă întorc acasă, în Warwickshire. Acolo am fost fericită şi mai am cîţiva prieteni în sat şi prin împrejurimi. Nu mai vreau să rămîn în Cornwall. Aici n-am avut parte decît de nefericire şi tragedii. Mă întorc la Henley-in-Arden şi am s-o iau din nou de la început.

N-am rostit nici un cuvînt. Helena se pregătea să plece cînd a apărut un mesager ce venea călare pe alce, fluturînd o telegramă. Am deschis plicul şi am despăturit hîrtia din interior.

„Distrusă de veştile despre Philip şi Jeanne – am citit amîndoi în gînd. Regret că nu pot veni la înmormîntare, dar situaţia extrem de jenantă. Stop. Urmează explicaţii detaliate în scrisoare. Stop. Biata mama, ce îngrozitor pentru ea! Stop. Sincere condoleanţe Helenei şi lui Donald. Stop. Transmite scumpului meu Esmond dragostea mea. Stop. Mariana."

– Sincere condoleanţe! a comentat dispreţuitor Helena, întorcînd capul. Nici unul dintre ei nu a însemnat ceva pentru ea. Mă bucur că a avut bunul simţ să stea deoparte, deşi cred că mama o să fie afectată de absenţa ei.

După aceea s-a urcat în maşină fără să mai spună un cuvînt. Am rămas acolo cu telegrama în mînă pînă cînd maşina a dispărut în zare. Apoi am intrat în casă pentru a-i arăta telegrama lui Esmond.

Bietul băiat a fost dezamăgit cînd a aflat că mama lui nu va veni în Cornwall.

– Aşteptam cu atîta nerăbdare s-o revăd, a spus el gînditor. Era singura mea bucurie.

Timp de cîţiva ani buni nu i se mai permisese s-o vadă, dar n-o uitase. „Recunosc că mama a greşit" – l-am auzit spunîndu-i odată lui Philip. „N-ar fi trebuit să-l părăsească pe papă şi să fugă cu altcineva,

chiar dacă papa era bătrîn şi bolnav şi nu-i mai putea oferi distracţiile după care alerga ea. Dar e mama mea, indiferent ce-ar face. Nimic nu poate schimba lucrul ăsta."

Nu s-a referit şi la faptul că Mariana, cînd şi-a părăsit soţul, şi-a abandonat şi unicul său copil. Nu l-am auzit niciodată aducîndu-i acest reproş. Era un fiu mult mai bun decît merita Mariana.

Lizzie şi soţul ei au sosit împreună cu Adrian în aceeaşi seară, iar a doua zi de dimineaţă m-am dus cu Adrian la Zillan; el urma să stabilească de comun acord cu preotul detaliile referitoare la slujba de înmormîntare, iar eu venisem s-o văd pe mama.

Am găsit-o în pat, îngrijită de Annie şi de cele două „fete" Turner. Arăta foarte bătrînă şi slăbită, dar cînd i-am propus să nu asiste la slujba de înmormîntare, nici n-a vrut să audă.

– Trebuie să merg.

– Dar, mamă...

– Sînt hotărîtă.

– Ar fi o încercarea peste puterile tale.

– Jan-Yves, te rog să nu mai discutăm despre asta.

Era încăpăţînată ca un catîr. Între timp sosise Adrian, dar nu s-a simţit în stare să dea ochii cu el.

– Spune-i tu cît îi sînt de recunoscătoare că a venit, a spus mama, izbucnind din nou în plîns. Transmite-i mulţumiri pentru că a acceptat să oficieze slujba funerară. Roagă-l să mă ierte că nu-l pot primi acum, dar sînt atît de obosită că nu mă simt în stare să văd pe nimeni în afară de tine, Jan-Yves.

– Sigur, mamă, am să-i spun. Nu-ţi face griji. Ştiu că o să înţeleagă.

– Îţi dai seama? Patru din cei cinci fii ai mei au murit, în timp ce amîndoi fiii ei trăiesc... Ştiu că e urît din partea mea să gîndesc aşa, dar nu pot face altfel.

– Oh, înţelcg, a zis Adrian cînd i-am povestit, şi în ochii lui am citit compasiunea. Dar spune-i că am s-o vizitez ori de cîte ori va dori să mă vadă.

Ne-am întors la Penmarric. Dat fiind că toate pregătirile fuseseră făcute, mi-am spus că sosise timpul să mă duc la Morvah, să dau ochi cu Rebecca şi să aflu dacă intenţiona să participe la înmormîntare împreună cu copiii săi.

Cînd am ajuns însă la Deveral Farm, m-a întîmpinat Deborah.

– Mami nu-i acasă, unchiule Jan, mi-a zis ea roşind puţin. Biata Deborah nu ştia să mintă. Ai să-i transmiţi vreun mesaj?

– Voiam să ştiu dacă o să veniţi la înmormîntare.

– Eu... da, eu... aşa cred... cel puţin, nu sînt sigură. Eu aş vrea să vin. Îl iubeam pe unchiul Philip şi-l respectam foarte mult.

– Rebecca s-a întîlnit de curînd cu Simon Peter?

– Da, de fapt, nu sînt sigură. Eu...

– A aflat de conţinutul noului testament făcut de Philip?

– Da... oh, da, noi credeam că Jonas... apoi am auzit...

– Chiar aşa. Spune-i mamei că o să trimit vineri o maşină la fermă s-o aducă la biserica din Zillan dacă nu are nimic împotrivă. Vrei să-i transmiţi asta din partea mea?

– Sigur că da. Mulţumesc, unchiule Jan.

În drum spre casă m-am hotărît să nu mai fac alte tentative de a lua legătura cu Rebecca înainte de înmormîntare, ştiind că furia ei avea nevoie de timp ca să se domolească. Cu toate acestea, speram s-o întîlnesc a doua zi, la ancheta judiciară, dar nu am avut noroc; ancheta a fost o simplă formalitate, iar concluzia – moarte accidentală – o necesitate pentru a se putea proceda la înhumare.

A sosit şi momentul oficierii serviciului funerar. O ceaţă slabă învăluia stîncile, o misterioasă lumină alburie se înălţa deasupra minei Sennen Garth, iar la cinci kilometri mai departe, peste mlaştini, în atmosfera în care parcă pluteau fantomele din cimitirul Zillan, trupul lui Philip a fost în sfîrşit încredinţat pămîntului cornwallez pe care-l iubise atît de mult.

7

M-am dus la înmormîntare cu convingerea că o să fiu copleşit de emoţie şi nu m-am înşelat. Ce altceva aş putea spune? Adrian a oficiat slujba impecabil, biserica era ticsită de lume, iar cimitirul se umpluse pînă la refuz. Dincolo de toate acestea – lucruri concrete – mai exista ceva imposibil de descris. M-am dus la înmormîntarea fratelui meu care pierise într-un accident la vîrsta de patruzeci şi unu de ani, dar în dimineaţa aceea rece, în satul Zillan, acelea nu erau singurele funeralii pentru mine. Asistam la funeraliile tuturor geloziilor mele trecute şi ale urii care îmi dominaseră pînă acum viaţa; asistam la funeraliile fostelor mele vanităţi, nemulţumiri şi greşeli. În dimineaţa aceea, la Zillan, am înmormîntat o întreagă viaţă, o lume în care fusesem pe nedrept blestemat să îndeplinesc rolul de subaltern şi nevoit să-mi revendic drepturile în faţa unei mulţimi de oameni mult mai norocoşi decît mine. Privisem în oglinda tulbure a justiţiei toată viaţa mea, străduindu-mă să întrezăresc acolo propria-mi imagine; acum trecusem însă prin oglindă şi întreaga mea lume se întorsese pe dos.

Oamenii pe care-i invidiasem zadarnic atîta vreme erau morţi cu toţii, odihneau în pămîntul de sub picioarele mele, iar norocul pentru care îi pizmuisem nu fusese decît o imensă iluzie în spatele căreia se ascundeau, de fapt, vieţile lor ratate şi chiar superficiale. L-am văzut acum pe fratele meu Marcus nu ca pe veselul play-boy, ci ca pe un şcolar imatur, fără vreun scop în viaţă şi lipsit de orice ambiţie; l-am văzut pe fratele meu Hugh nu ca pe aventurierul romantic înzestrat cu talentul de a face bani, ci ca pe un şmecher pierde-vară, mulţumit să se încreadă în noroc, pînă cînd acesta avea să-l părăsească într-o bună zi, pe o plajă izolată din Cornwall. Şi în cele din urmă l-am văzut pe Philip nu ca pe eroul pozitiv al celor o mie şi una de aventuri minicre, ci ca pe un infirm emoţional, care trăia într-o lume proprie, într-un clarobscur, care se prăbuşise într-un întuneric desăvîrşit după prăbuşirea de la Sennen Garth. Am păşit aşadar prin oglindă şi, cînd m-am întors să privesc înapoi, spre trecutul meu, am văzut că încercările mele de a-mi face dreptate exprimau de fapt dorinţa de a mă răzbuna pe fraţii mei pentru soarta vitregă ce-mi fusese hărăzită. Mi se părea că justiţia e un monstru cu două capete, un taler cu două feţe; mă obsedase în asemenea măsură nedreptatea situaţiei mele, încît nu-mi trecuse prin minte că ceea ce mie mi se părea nedrept era drept pentru ceilalţi, iar nedreptatea comisă împotriva semenilor mei mi-ar fi putut aduce mie dreptatea pe care o căutasem toată viaţa.

Şi cînd am văzut sicriul cu corpul lui Philip coborît în mormîntul proaspăt săpat, la picioarele tatălui meu, mi s-au deschis ochii. Am izbucnit în lacrimi, dar nu plîngeam numai pentru Philip, ci şi pentru dreptatea nedreaptă pe care am înţeles-o cu totul greşit, irosindu-mi atîţia ani de viaţă.

8

După înmormîntare, am rămas în noaptea aceea la fermă cu mama, iar în ziua următoare, la micul dejun pe care l-am luat în odaia ei, am încercat s-o conving să plece cîteva zile din Cornwall ca să-şi mai aline durerea. Dar nici n-a vrut s-audă de aşa ceva. A rămas toată ziua în pat, pentru că doctorul i-a interzis cu desăvîrşire să meargă la înmormîntarea Jeannei, care avea loc în aceeaşi dimineaţă; am lăsat-o deci cu surorile Turner şi am plecat la Penzance pentru a lua parte la serviciul funebru. Ceremonia, foarte simplă, a avut loc la biserica prezbiteriană de care ţinea soţul ei şi, sincer să fiu, am respirat uşurat cînd totul s-a terminat. După aceea, Lizzie şi soţul ei ne-au dus, pe Esmond şi pe mine, la „Metropole", unde am luat dejunul, iar mai

tîrziu, după ce ne-am revenit din şocul produs de înmormîntările a doi membri ai aceleiaşi familii în decurs de două zile, Lizzie s-a oferit să vină cu mine să luăm ceaiul la Roslyn Farm.

– Trebuie să-i dovedesc mamei bunele mele intenţii, a spus ea, deşi, sincer vorbind, cred că e o pierdere de timp.

Cu toate acestea, a fost atît de zguduită de starea în care se afla mama, ţintuită la pat, că a doua zi a cules nişte flori din grădina de la Penmarric şi m-a rugat s-o duc din nou la fermă.

– Şi-acum, mamă, a spus ea cu o voioşie bine jucată, năpustindu-se în camera ei cu braţele pline de flori exotice, nu cred că-ţi face bine să zaci tot timpul şi să jeleşti. De ce nu vii cu noi la Cambridge pentru cîteva zile? Nu va fi nevoie nici să suporţi un voiaj cu trenul, fiindcă Eddy a comandat o maşină cu şofer care să ne ducă acasă şi o să aranjăm să te întorci tot aşa în Cornwall.

– Nu, a răspuns mama.

– Mamă, eu cred...

– Eşti foarte drăguţă, Lizzie, că te gîndeşti la mine, dar nu, nu vreau.

Nu mai era nimic de făcut. Hotărîrea ei era de neclintit; nimeni şi nimic n-o putea face să-şi părăsească dragul ei cămin.

– Tare încăpăţînaţi sînt bătrînii! a izbucnit Lizzie, exasperată de refuzul mamei. Ce putem face cu ea? În definitiv, cît poate continua să trăiască singură, numai cu servitoarea asta bătrînă şi proastă, pe jumătate oarbă şi practic mută? Dacă i se întîmplă ceva?

– O să-i instalez un telefon, am spus, şi am să mă duc s-o văd în fiecare zi. O să fie bine.

– Ar trebui să se mute la Penmarric. Numai acolo se va bucura de o îngrijire corespunzătoare.

– Draga mea Lizzie, i-am răspuns amuzat, se vede cît de colo că n-o cunoşti pe mama! Nu acceptă să-i spună nimeni ce trebuie să facă. Nici trasă de cai sălbatici n-o să se lase dusă la Penmarric.

– Atunci, a replicat Lizzie, rămîne în grija ta, nu a mea. Şi-acum cred că e timpul ca Eddy şi cu mine să ne gîndim la plecare. Fetelor trebuie să le fie dor de noi... Apropo, dar cu Esmond ce se va întîmpla? Poate că ar trebui să-l iau pe bietul băiat cu mine? Nu cred că în condiţiile astea o să mai vrea să rămînă în Cornwall.

– Pare hotărît să se întoarcă în Scoţia. Poate în vacanţele viitoare...

– Da, da, o să-l invit la Cambridge. Apropo, ai vreo ştire de la Mariana?

– Nici una.

Dar după trei zile a sosit o scrisoare. Esmond se afla deja în Scoţia, Lizzie şi soţul ei se întorseseră la Cambridge, iar Helena plecase în

vizită la prietenii ei din Warwickshire înainte de a se pregăti pentru călătoria în străinătate. Scrisoarea expediată de pe Riviera mi-era adresată mie. De îndată ce am deschis-o, am recunoscut caligrafia elegantă a Marianei.

„Dragul meu Jan-Yves", scria ea, „sper că toate au mers bine şi ceremoniile funerare n-au fost prea îngrozitoare. Sigur că m-am gîndit tot timpul la voi şi aş fi dorit să fiu acolo, dar în ultimul timp viaţa m-a supus la grele încercări şi cînd am primit telegrama ta eram într-o asemenea jenă financiară că nu-mi puteam permite costul unui drum pînă acasă. Nici nu ştii cît de deprimant este să n-ai destui bani ca să faci ce doreşti, mai ales în astfel de ocazii. Şi pentru că aş vrea tare mult să vin acasă şi simt că e de datoria mea s-o văd pe mama, mă întrebam dacă n-ai vrea să fii atît de bun şi să-mi trimiţi o sută de lire? Detest să-ţi cer bani, dragul meu, dar crede-mă că anul ăsta m-a urmărit ghinionul şi totul este îngrozitor de greu. Îmi doresc atît de mult să-l văd pe scumpul meu Esmond – mai este la Penmarric? Sper că nu s-a întors încă în casa aia sinistră din Scoţia. Spune-mi, Esmond vorbeşte despre mine? Eu mă gîndesc foarte des la el.

Crede-mă, dragul meu, îmi pare tare rău pentru bărbatul acela drăguţ, Donald McCrae, şi pentru Helena. După toate aparenţele, Helena n-a avut un mariaj fericit, nu-i aşa? Nu pot uita cum bărbatul ei a părăsit-o şi a plecat vreme de trei ani, dar, după mine, orice mariaj e preferabil unuia care nu există. Mi-e tare milă de ea. Transmite-i mamei toată dragostea mea şi, dacă Esmond mai este încă acolo, spune-i că mi-e dor de el şi că aş vrea să-l văd. Acum, că a mai crescut, poate că o să înţeleagă unele probleme apărute ca urmare a separaţiei dintre noi. Spune-i că o să-i explic totul şi că n-am încetat să-l iubesc, chiar dacă nu ne-am văzut de atîţia ani.

Te rog, dragul meu Jan, scrie-mi repede. Cu toată dragostea, Mariana."

Am oftat, am recitit scrisoarea şi am oftat din nou. Nu prea îmi surîdea ideea de a o ajuta pe Mariana şi, cum autenticitatea testamentului nu fusese încă confirmată, n-aveam de unde să-i trimit o sută de lire pe loc. M-am aşezat la birou, am luat tocul şi am încercat să compun un răspuns politicos, dar ferm.

„Dragă Mariana", i-am scris în cele din urmă, „doreşti cu adevărat să vii la Penmarric? Helena e plecată, mama nu a întrebat de tine, iar Esmond s-a întors acasă, în Scoţia. Dacă în condiţiile astea tot mai vrei să vii, anunţă-mă şi o să-ţi trimit banii de drum. Îmi pare rău că nu ţi-a mers prea bine, dar sper că norocul îţi va surîde din nou. Al tău, Jan-Yves."

Nu mi-a răspuns, fie pentru că situaţia ei s-a îmbunătăţit între timp, fie din simplul motiv că nu mai voia să se întoarcă acasă. I-am împărtăşit mamei veştile primite de la Mariana, dar am decis să nu-i arăt scrisoarea.

– Mie nu mi-a scris, s-a plîns mama. Nu mi-a trimis nici măcar o scrisoare de condoleanţe. Ţi-a scris numai ţie pentru că avea nevoie de bani.

Era perfect adevărat, dar am socotit că e mai înţelept să mă abţin de la alte comentarii.

A doua zi după ce i-am răspuns Marianei, am găsit în sfîrşit timp să mă duc la Morvah ca s-o văd pe Rebecca. Nici ea, nici Jonas nu asistaseră la înmormîntarea lui Philip; doar Deborah venise cu Simon Peter şi soţia lui. Nu am reuşit să stau de vorbă cu Deborah între patru ochi după slujbă, aşa că mi-am închipuit că mama ei era încă prea supărată ca să dea ochii cu mine. Asta m-a înfuriat. Mi se părea firească dezamăgirea pe care o resimţise cînd aflase de modificarea testamentului lui Philip, dar o credeam suficient de rezonabilă ca să nu mă învinuiască pe mine pentru asta. Dacă proceda astfel, mi-am spus eu, şi dacă avea de gînd să-mi facă o scenă pentru o situaţie survenită independent de voinţa mea, înseamnă că nu mă iubea atît de mult pe cît îmi jurase. Ea a fost cea care mi-a promis că Jonas n-o să aibă nici un amestec în relaţia dintre noi; dacă şi-a încălcat cuvîntul, înseamnă că am făcut bine că nu m-am însurat cu ea; iar dacă aş avea destulă minte, ar trebui să nu mai fac niciodată aluzie la eventualitatea unei căsătorii.

Recunosc că aveam nervii întinşi la maximum atunci cînd am ajuns la Deveral Farm, dar dorinţa de a o vedea şi de a afla ce se petrece în mintea ei era atît de mare, încît am făcut efortul să mă stăpînesc. Am ocolit casa ca să intru pe uşa din dos şi am găsit-o atîrnînd rufe pe frînghie; Jonas mesteca o gogoaşă cu stafide şi şedea lîngă ea pe un poloboc, iar dincolo de fereastra deschisă, în bucătărie, Deborah întindea o foaie de plăcintă. Cînd am dat colţul casei şi am ajuns în faţa lor, toţi trei s-au oprit din treburi şi m-au privit în tăcere.

După o clipă, am spus scurt:

– Aş vrea să vorbesc cu tine între patru ochi, Rebecca.

A mai trecut o clipă. Deborah a reînceput să întindă foaia de plăcintă cu o revărsare de energie furibundă, iar Jonas a mai muşcat o dată din gogoaşa lui.

– Nu am nimic de vorbit cu tine, a spus în sfîrşit Rebecca pe un ton glacial. Nimic. Şi ştii bine de ce.

– De ce?

– L-ai înşelat pe băiatul meu şi i-ai furat moştenirea.

Temerile mele se adevereau. Ca întotdeauna, se dovedea o persoană pe care nu se putea conta. Numai fiindcă îmi jurase că mă iubeşte prea mult pentru a-l lăsa pe Jonas să intervină în relaţia dintre noi, iar eu fusesem destul de prost ca să-i dau crezare, puţin a lipsit să nu contractez al doilea mariaj dezastruos. Pentru că, pe drept cuvînt, ar fi fost un dezastru. N-ar fi fost de nici un folos să-mi promită că nu va face scene ori de cîte ori i-ar trece prin minte. Dacă ar fi avut chef să-mi facă viaţa imposibilă, n-ar fi ezitat nici o clipă, pentru că nu mă iubea de-ajuns ca să se stăpînească.

Ajunsesem la capătul răbdării. Timp de zece ani am jucat cum mi-a cîntat ea şi m-am lăsat dus în dormitorul ei de cîte ori i-a convenit ei, dar acum era pentru ultima oară cînd mă aducea înapoi. M-am întors într-o parte.

– Nici vorbă să-l înşel pe Jonas şi să-i fur moştenirea, i-am spus eu pe un ton tăios. Numai din cauza ta a pierdut-o! Dacă n-ai fi făcut scena aia ridicolă cînd băiatul a fugit de pe plajă...

Am auzit cum s-a trîntit uşa bucătăriei. Deborah lăsase jos sucitorul şi se refugiase în camera din faţă ca să nu mai asiste la scenă. M-am oprit în mijlocul frazei, neştiind dacă e cazul să continuu. În aceeaşi clipă, Jonas s-a lăsat să alunece de pe poloboc, şi-a înfipt picioarele pe pămînt şi şi-a pus gogoaşa pe marginea ferestrei.

– Nu-i adevărat, n-am fugit, a declarat el, iar ea n-a făcut nici o scenă! S-o laşi în pace pe mama!

Nu i-am dat nici o atenţie.

– Rebecca, hai să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. În primul rînd, eu nu i-am furat moştenirea lui Jonas. Philip şi-a modificat testamentul după ce i-ai respins toate manifestările de generozitate faţă de copil. În al doilea rînd, eu ştiam asta şi n-am spus niinănui pur şi simplu pentru că Philip mi-a cerut să păstrez secretul. În al treilea rînd...

– M-ai înşelat pe mine. În toate lunile acelea cînd am fost atît de apropiaţi...

– Nu te-am înşelat, am respectat promisiunea făcută lui Philip.

– S-o laşi în pace pe mama, a intervenit Jonas, pus pe ceartă. Dacă nu pleci din casa noastră, am să te bat!

– Nu te cred, a spus Rebecca înbufnată. Nu mai vreau să te văd.

– N-ai decît! i-am spus eu, pierzîndu-mi cumpătul. N-am să mai vin niciodată aici. Niciodată, mă înţelegi? Şi de data asta niciodată înseamnă niciodată, nu mai tîrziu, aşa că te rog să nu mai vii după mine la St. Just cînd o să te simţi singură. Dacă nu poţi avea încredere

în mine, aşa cum ar trebui să aibă o femeie în bărbatul pe eare-l iubeşte, atunci nu dau doi bani pe dragostea ta.

– Cum poţi emite asemenea pretenţii?! a strigat ea. Niciodată n-am avut încredere în tine, niciodată! Tu nu m-ai iubit aşa cum te-am iubit eu – întotdeauna a mai existat cîte o femeie pe undeva...

– Numai pentru că nu puteam avea de la tine ce doream fără să mă rog în genunchi!

În momentul ăsta, Jonas s-a repezit la mine cu pumnii strînşi.

– Tu să taei! a zbierat el. Dacă nu taci, îţi dau una în nas!

Nici nu l-am auzit. Priveam însă peste capul lui, la Rebecca.

– De-acum înainte n-aru să mă mai rog în genunchi! i-aru strigat furios. Mai sînt şi alte femeie care au, oricum, mai mult decît tine – femei cu mai puţină grăsime pe unde nu trebuie şi mult mai dornice să-i ofere bărbatului plăcere.

M-am oprit. S-a aşternut tăcerea. Ea mă privea în continuare, cu ochii larg deschişi, întunecaţi şi cu o expresie nesigură.

– Femei mai tinere, am adăugat.

Am văzut cum tresare, dar atîta tot. Iar eu m-am întors brusc pe călcîie, aru pornit orbeşte spre maşină şi aru plecat din viaţa ei apăsînd pedala de acceleraţie pînă la fund.

9

Două zile mai tîrziu, mi-a scris cîteva rînduri, pe un ton glacial, pentru a-şi exprima regretul pentru cele întîmplate şi dorinţa de a mă revedea.

Nu i-am răspuns.

Mi-a scris din nou. De data asta, o lungă şi încîlcită scrisoare, plină de apeluri pasionate, prin care mă implora s-o iert. „Nu mi-ar face plăcere să iau cina cu ea la fermă într-una din zile?"

Am rupt scrisoarea şi am aruncat-o la coş.

Cîteva zile mai tîrziu m-a sunat de la o cabină telefonică din Penzance.

– Ascultă-mă, Jan, am făcut o greşeală. Ştiu că aşa a fost. Te rog să mă crezi cînd îţi spun că-mi pare rău. N-o să mă mai îndoiesc de tine niciodată, îţi promit. N-aru să te mai resping niciodată. Am făcut o mare greşeală.

– A fost ultima, draga mea, i-am răspuns. A fost paiul care a frînt spinarea cămilei. Regret.

I-am închis telefonul înainte de a mă lăsa cuprins de slăbiciunea de a o ierta şi de a mă năpusti cu toată viteza înapoi la fermă.

– Dacă mai sună cumnata mea, doamna Hugh, i-am spus eu lui Medlyn, nu vreau să vorbese cu ea. Să-i transmiţi că nu sînt acasă.

– Da, domnule, a spus cu respect majordomul meu.

În ultima vreme toţi mă priveau cu respect. Şi de ce nu? Timpurile se schimbaseră. Nu mai eram un nimeni care împuşcam francul, dispus să lucrcze pentru un salariu pe domeniul fratelui său. Acum devenisem stăpînul din Penmarric, care trăia în casa visurilor sale, încîntat să-şi vadă împlinită ambiţia întregii sale vieţi. Eram unul dintre cei mai bogaţi tineri din Cornwall şi puteam face tot ce voiam. Răţuşca cea urîtă devenise o splendidă lebădă şi nimeni nu era mai fericit ca mine pentru această transformare miraculoasă. Acum aveam tot ce-mi dorisem.

Şi totuşi...

Oricît ar părea de ciudat, lumea e rareori satisfăcută cu ceea ce poate obţine. Dă-i omului întreg pămîntul şi va jindui după lună!

– A sosit timpul să te recăsătoreşti, mi-a spus Lizzie cînd i-am telefonat într-o seară, copleşit de singurătate. De ce nu vii la noi de Crăciun? O să-ţi prezint o întreagă colecţie de fete fermecătoare şi o să ne distrăm de minune! Ce zici?

– N-o pot lăsa pe mama singură de Crăciun.

– Am s-o invit şi pe ea.

– N-o să vină, Lizzie. Ştii bine că nu vrea să părăsească ferma.

– Bine, dar nu înţeleg de ce să fii tu pedepsit pentru egoismul ei!

– Nu e vorba de pedeapsă...

– Ba da, este! A pus stăpînire pe tine tot aşa cum a făcut şi cu Philip! Zău, Jan, nu înţeleg cum de ai devenit atît de sentimental! De cc n-ai putea s-o laşi singură măcar o dată? Ea te-a abandonat timp de şase ani cînd erai copil!

– A fost lîngă mine cînd am avut nevoie de ea, i-am răspuns eu. Orice străină poate creşte un copilaş pînă la împlinirea vîrstei de şase ani, şi doica mea s-a dovedit foarte bună. Dar mai tîrziu, cînd am avut nevoie de mama, ea se afla acolo.

– Oh, prostii! a exclamat Lizzie nervoasă şi mi-a închis telefonul.

A doua zi m-a sunat din nou. De data asta era foarte spăşită şi a recurs la întreaga ei şiretenie pentru a mă îmbuna. Şi-a exprimat regretul de a-şi fi pierdut cumpătul, dar izbucnirea ei se datora dezamăgirii. Îşi dorise foarte mult să fiu cu ei de Crăciun, dar poate că aveam dreptate să nu părăsesc Cornwall-ul tocmai în perioada aceea. Totuşi, dacă voiam să vin la începutul anului viitor...

– e vorba de o fată pe care aş vrea s-o cunoşti. Pe cuvîntul meu, are tot ce vrei – frumuseţe, inteligenţă, talent, farmec...

– Pentru moment nu am nici cea mai mică intenţie să mă recăsătoresc, i-am spus eu din spirit de contrazicere. Dar, de fapt, aşa stăteau lucrurile. Deşi mă simţeam singur la Penmarric, despărţirea de Rebecca îmi lăsase un gust amar şi mă făcuse mai prudent ca oricînd faţă de căsătorie şi mai cinic în relaţiile cu femeile. Am să aştept pînă împlinesc treizeci şi cinci de ani înainte de a mă afunda din nou în deliciile vieţii matrimoniale.

Dar n-a fost să fie aşa. Am aşteptat pînă la a treizeci şi doua aniversare a zilei mele de naştere, opt luni mai tîrziu, deoarece în primăvara anului următor m-am îndrăgostit. La douăzeci mai 1937 am cunoscut-o pe Isabella, şi nici o putere de pe lumea asta nu m-ar fi putut opri să alerg după ea cu o viteză mai mare decît toate gloanţele trase dintr-o mie de puşti.

Capitolul nouă

A obținut consimțământul tatălui fetei pentru a se căsători cu Isabel de Angoulême, logodnica lui Hugh the Brown, la 30 august 1200.

Istoria Angliei – Oxford
De la Registrul Cadastral la Magna Charta
A.L. POOLE

Este posibil ca pe John să nu-l fi interesat chestiunile politice. Se spunea că Isabelle îl vrăjise.

Regele John
W.L. WARREN

1

Isabella!

– Nu se poate să te cheme așa! am protestat eu. În zilele noastre, nimeni nu mai poartă un asemenea nume!

– De ce trebuie să fiu ca toată lumea?

Părinții ei îi spuneau Isabel.

– Asta pentru a nu părea nonconformiști, a explicat ea. Dragii de ei, sînt îngrozitor de convenționali!

Era singură la părinți.

– De-aia mi-au dat un nume de botez compus din patru silabe, a mai spus ea. Au bănuit atunci că zămislirea unui urmaș reprezintă ceva ce nu vor mai putea repeta. Bieții de ei, triumful trebuie să li se fi urcat la cap.

Isabella! Păr blond-argintiu scînteind ca o pelerină lungă din fire subțiri de aur alb, ochi verzi extraordinari, cu pete cafenii pe iris și foarte depărtați, pomeți înalți și o gură provocatoare și expresivă, cu buze cărnoase.

– Știu, desigur, că nu sînt una dintre frumusețile nemuritoare ale mapamondului. Îmi cunosc limitele, a mai spus ea.

Era foarte tînără.

– Nu, n-o să-ţi spun cîţi ani am, ca să nu te sperii. Oricum o să fiu o femeie fără vîrstă. Am să arăt exact ca şi acum cînd o să am patruzeci de ani.

Vorbea ca şi cum vîrsta de patruzeci de ani ar marca începutul senilităţii.

Isabella! Deşteapta Isabella, cu agerimea ei de spirit şi abilitatea de a purta o conversaţie nevinovată...

– Evident, în realitate sînt o proastă, a spus Isabella. Părinţii mei au cheltuit o groază de bani ca să mă trimită la o şcoală particulară oribilă, ca să mă bucur de toate avantajele – de exemplu, să joc hochei iarna, pfui! – şi care a fost rezultatul? N-am reuşit să obţin nici certificatul de absolvire. De-ai şti ce slabă eram la mate...

Abia mai tîrziu am descoperit că profesorul de matematici fusese atît de slab încît nimeni n-a corespuns standardelor impuse de examinatori. Am întîlnit-o cînd mă întorceam de la Londra.

Era în anul Încoronării şi mii de cetăţeni luaseră drumul Capitalei pentru a participa la marele eveniment. William, Charity, Adrian şi cu mine am sosit din Ţara de Vest. Lizzie şi familia ei au călătorit din Cambridge spre sud, Esmond, care-i succedase tatălui său ca marchiz de Lochlyall, venea de la Eton pentru a fi prezent printre ceilalţi pairi ai regatului la Westminster Abbey, urmînd să depună jurămîntul tradiţional de credinţă faţă de noul suveran. Toţi păreau foarte aferaţi la gîndul că jucau un rol, oricît de mic, în ceremonial, dar nimeni nu era mai mîndru ca Mariana, care venise cu avionul din Franţa special pentru această ocazie. Îl vedea pe Esmond pentru prima oară după un lung şir de ani. Imediat după moartea soţului său, plănuise această vizită, încurajată şi de faptul că nu se mai putea interpune nimeni între ea şi fiul său. Dar cînd s-au întîlnit, în sfîrşit, la Londra, cred că Esmond a fost tot atît de afectat ca şi ea de scena dramatică ce-a urmat. Cu toate acestea, sînt convins că se simţea la fel de jenat ca şi noi toţi de pasiunea ei pentru martini, iar după obositoarea splendoare a Încoronării, am bănuit că respira uşurat la gîndul că îşi va lua rămas-bun de la mama sa şi că se va întoarce la Eton. Mariana a vărsat şiroaie de lacrimi la despărţire şi, dacă n-ar fi avut pe cineva care să-i plătească întreţinerea la Monte Carlo, cred că ar fi rămas în Anglia. A jurat însă că-şi va curma legăturile cu Monte Carlo şi că va veni să trăiască alături de Esmond, la Edinburgh, dar cînd am condus-o la aeroport, mi-am dat seama că nu luase nici o decizie cu privire la viitorul ei. Era mahmură şi în acelaşi timp încerca să se reculeagă.

– Dragul meu Esmond, repeta ea întruna, cu o mină abătută. Dragul meu Esmond. E atît de minunat, exact cum am ştiut întotdeauna că va fi. Am plîns cînd l-am revăzut, am plîns doar, dragul meu. Îţi dau cuvîntul meu că tare aş dori să am curajul necesar pentru a părăsi Monte Carlo ca să mă întorc în Scoţia şi să trăiesc alături de el, dar cînd mă gîndesc la clima de-acolo... N-am suportat-o niciodată şi nici pe oamenii aceia îngrozitor de puritani... Ador Monte Carlo şi soarele Mediteranei şi lumea de-acolo, care e caldă şi prietenoasă. Trebuie să vii la Monte să mă vezi, Jan – nu, vorbesc serios! Te-aş putea prezenta unor persoane fascinante, unor femei elegante, spirituale. Ar trebui să te recăsătoreşti, scumpul meu. Ştii, eşti foarte atrăgător – ţi s-a spus vreodată acest lucru? Ce chestie nostimă şi cu acest sex appeal! SA! Îţi aminteşti cînd SA era numit, pudic, „acesta" E amuzant să-ţi aminteşti de vremuri apuse... Soţul lui Lizzie e destul de chipeş, dar vai! atît de plicticos. Nu spune niciodată nimic, în timp ce Lizzie vorbeşte atît de mult încît nu-i dă nici o şansă să plaseze şi el un cuvîntel, n-am dreptate? Mă întreb dacă n-o înşală. Atît de puţini bărbaţi rămîn credincioşi nevestelor lor... Dacă ai trăi la Monte Carlo, ai şti că nu există fidelitate. Dar mie îmi plac bărbaţii francezi. Englezii sînt fie plicticoşi ca Eddy al lui Lizzie, fie... În fine, nu ştiu, dar nici un englez – sau scoţian mai precis – nu m-a tratat frumos, cu excepţia tatălui lui Esmond, care era drăguţ, dar bătrîn, atît de bătrîn, iar cînd se îmbolnăvea totul devenea îngrozitor de deprimant... Eu nu suport ca oamenii să fie bolnavi, ştii asta? Detest boala şi aşteptarea morţii şi detest bătrîneţea – tu te-ai gîndit vreodată la bătrîneţe, Jan? Mi-e groază să fiu bătrînă – şi urîtă, şi singură – ca mama... Şi mi-e groază de o moarte lentă, ca aceea de care a avut parte sărmana mătuşă Rose. Tu n-ai cunoscut-o pe mătuşa Rose, aşa-i? Adrian îmi aminteşte puţin de ea, dar poate că William îi seamănă mai bine decît Adrian, e aşa de blînd şi bun. N-am întîlnit niciodată un bărbat ca el, afară de tatăl lui Esmond, şi cînd mă gîndesc că am fugit şi l-am părăsit pentru că nu mai puteam suporta... Oh, totul e lipsit de logică, dragul meu, totul! Şi a început să plîngă.

– Cîte pahare de martini ai băut de azi-dimineaţă? am întrebat-o în timp ce ne apropiam de aeroport. Două? Trei? Patru?

– Unul mic, zău, dragul meu. Numai unul.

– Bei prea mult, Mariana.

– Nu, nu chiar aşa de mult. Să ştii că nu mă îmbăt niciodată.

Dar nici treză nu eşti, mi-am zis eu în gînd.

Din cauza încordării provocate de prezența ei, m-am bucurat când a sosit timpul să părăsesc Londra și să mă întorc în Cornwall. După ce Lizzie cu familia s-au întors și ei la Cambridge, noi, ceilalți, am pornit cu toții spre Exeter, unde i-am lăsat pe William și pe Charity să stea cu Adrian cîteva zile înainte de a lua de unul singur drumul spre Penmarric. Am plecat din Exeter dimineața tîrziu și, înainte de a trece hotarul spre Cornwall, m-am hotărît să mă opresc la un restaurant de pe șosea ca să iau masa de prînz.

Observasem restaurantul cu ocazia altei călătorii, fiindcă era situat pe șoseaua principală care leagă Penzance de Londra. La o privire mai atentă, am văzut un hotel mic, o casă veche cu acoperișul de stuf și o mulțime de produse fine din Devon menite să atragă turiștii. Nu mă oprisem acolo mai înainte deoarece nu aveau licență pentru bere și mie îmi place să beau bere la prînz, dar de data asta am făcut o haltă fiindcă, în primul rînd, mi-era foame, apoi pentru că fusese renovat și în geam se putea citi anunțul „Conducere nouă".

Am parcat mașina în apropiere și am intrat în local. Holul era plin de alămuri și mobilă bine lustruită; plafonul părea tras în jos de bîrnele aparente de stejar afumat. În timp ce priveam în jurul meu, mi-a ieșit în întîmpinare o femeie care m-a întrebat: „Un dejun pentru o persoană, domnule? Pe-aici, vă rog" Era o persoană agreabilă, care vorbea cu accentul îngrijit al celor din clasa mijlocie, genul acela care ar trăncăni un timp pe cel mai agreabil ton, dar care, pînă la urmă, ar strica impresia lăsînd să-i scape un cuvînt nepotrivit sau o frază nelalocul ei.

Restaurantul era luminos și aerisit și foarte mic; nu se aflau mai mult de opt mese și, cum eu sosisem tîrziu, ceilalți oaspeți terminau de mîncat. Am luat loc la o masă, am consultat meniul și am optat pentru o supă de mazăre, biftec și plăcintă de rinichi, apoi căpșuni cu smîntînă.

– V-ați hotărît în privința meniului, domnule? a întrebat o voce dulce și subțirică venită din apropiere și, cînd am ridicat brusc capul, am privit drept în ochii Isabellei.

Mi-ar fi imposibil să descriu impresia puternică pe care mi-a făcut-o acea primă întîlnire. Tot ce pot spune este că m-am îndrăgostit atît de brusc, încît am rămas fără grai. E greu de imaginat că așa ceva mi se putuse întîmpla tocmai mie. Aveam aproape treizeci și doi de ani, foarte multă experiență de viață, eram cinic și conștient de ceea ce mă interesa în primul rînd la o femeie. Îmi plăceau femeile mature, adesea chiar cu cîțiva ani mai mari decît mine, femeile voluptuoase, cu rotun-

jimi generoase, ochi înfocaţi şi păr lung şi negru. Cît despre o posibilă dragoste la prima vedere, consideram ideea absolut absurdă; nici un bărbat care se respectă, îmi spuneam, n-ar crede într-un asemenea mit.

Şi totuşi stăteam aici, faţă în faţă cu un firicel de fată, cu gîtul lung şi bărbia ascuţită, cu părul blond-argintiu, pieptănat modest spre spate, lăsînd liberă feţişoara ei de şcolăriţă, şi am ştiut imediat că soarta mea era definitiv legată de-a ei. N-aş putea spune de ce. Poate că secretul se afla în ochii ei. Era acolo o lumină pe care o recunoşteam, o lumină care mi-a reamintit de mine însumi. Pentru că ea era ca mine, exact ca mine şi am intuit lucrul ăsta din prima clipă. Asemănarea a fost aceea care a electrizat întîlnirea noastră, asemănarea şi acea stranie scînteie de recunoaştere. Nu-mi dădusem seama pînă atunci că fusesem întotdeauna singur, chiar şi atunci cînd am crezut că eram îndrăgostit; pînă cînd nu m-am oglindit atît de limpede în altă fiinţă, n-am înţeles că, de fapt, nu mai fusesem niciodată îndrăgostit. Mă uitam la Isabella şi descopeream în ea un alter ego spiritual. Am ştiut imediat că vom fi uniţi întotdeauna prin legătura misterioasă a identităţii de sine. Am dorit-o imediat, dar nu în felul în care dorisem o femeie în trecut, ci pentru că, din clipa în care mi-am dat seama de dimensiunile singurătăţii mele, am ştiut că nu mai puteam trăi fără ea.

Aşa s-a întîmplat. Dintotdeauna crezusem că dragostea declanşa o mulţime de sentimente ambigue, o nesiguranţă produsă de faptul că judecata era întunecată de pasiune, dar eu nu mă simţeam deloc tulburat. Conştiinţa faptului că mă îndrăgostisem nu-mi provoca nici o tulburare. Nu făcea decît să-mi înfăţişeze lumea într-o lumină extraordinar de limpede.

După o lungă pauză, mi-am auzit vocea spunînd:

– Supă de mazăre, vă rog.

– Cu chifle şi unt? a întrebat ea cu aceeaşi voce suavă.

– Da, şi apă. Vă rog.

A plecat sigură de sine şi a dispărut după perdeaua care ascundea uşa spre bucătărie. Cînd s-a întors, o clipă mai tîrziu, şi mi-a pus în faţă castronul cu supă şi coşul cu chifle, am observat pe degetul ei scînteierea unui minuscul diamant care agăţa o rază de soare.

– Sînteţi logodită? m-am trezit c-o întreb, surprins.

– Da, mă căsătoresc în august.

M-a privit cu îndrăzneală, provocîndu-mă să-i răspund, îmboldindu-mă să încal toate convenţiile sociale inventate vreodată.

– În cazul ăsta n-o să mă mai ostenesc să revin aici, am spus. Ce păcat!

A rîs încîntată.

– Oh, dar cu o să fiu tot aici! Logodnicul meu are o grădină de zarzavaturi ceva mai la vale, aşa că pot veni în continuare să servesc la mese şi să-mi ajut părinţii.

– Să ştii că nu e o idee prea grozavă să locuieşti aproape de părinţi după ce te căsătoreşti. Ar fi mai bine să te măriţi cu un străin şi să pleci cît mai departe.

– Chiar aşa? Vorbiţi din experienţă?

– Ai ghicit. Căsătoria mea s-a terminat cu un divorţ.

– Oh! Vreţi să spuneţi că soţia dumneavoastră a divorţat fiindcă locuiaţi în apropierea părinţilor?

S-a întins o umbră peste faţa de masă.

– Isabel, draga mea, a spus femeia agreabilă care mă întîmpinase la intrare, nu sta de vorbă cu oaspeţii. Domnul abia aşteaptă să guste supa. Mi-a zîmbit timid. Fiica mea este puţin cam îndrăzneaţă uneori. Îmi cer scuze.

– Draga mea doamnă...

– Clay.

– Doamnă Clay, nu aveţi de ce să vă scuzaţi. Fiica dumneavoastră este fermecătoare.

Luată prin surprindere de remarca mea, s-a retras în grabă la bucătărie. Dar pentru că a reapărut o clipă mai tîrziu şi s-a proptit lîngă bufet, prefăcîndu-se că se uită la capriţoiul din faţa ferestrei, am fost obligat să termin de mîncat într-o tăcere decentă. Isabella m-a servit cu ochii plecaţi şi o expresie serioasă. Tocmai mă întrebam dacă doamna Clay era mai conştiincioasă decît orice damă de companie victoriană, cînd un bărbat voinic, cu o mustaţă de militar, şi-a băgat capul pe uşa restaurantului.

– La telefon, Hilda, i-a spus el doamnei Clay şi a dispărut fără să aştepte vreun răspuns.

Ceilalţi oaspeţi plecaseră cu toţii. Iar cînd doamna Clay s-a retras împotriva voinţei sale, am rămas singur cu Isabella.

– Trebuie să mărturisesc că nu te văd în chip de nevastă de grădinar, i-am spus eu. Chiar ai de gînd să-ţi petreci restul zilelor altoind trandafiri?

– Există şi alte lucruri mai interesante de altoit.

– Ţi-aş putea arăta cîndva sera mea.

– Sera dumneavoastră? Ce măreţ! Aveţi una din acele clădiri minunate în care lumina lămpilor cu gaz pîlpîie în timp ce eroina strigă la anumite intervale şi scheletele clănţăne de îndată ce apune soarele?

– Vino să vezi, i-am spus, şi ai să afli.

– Oh, Dumnezeule, sper că asta nu înseamnă că o să pui o taxă de intrare de şase pence în fiecare zi, cu excepţia duminicilor, copiii urmînd să beneficieze de reducere.

– Încă n-am ajuns într-un asemenea stadiu de sărăcie!

– Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne! În cazul acesta – uşa s-a deschis şi mama ei a reintrat în încăpere – doriţi să luaţi cafeaua în salon, domnule? a întrebat Isabella supusă.

– Vă mulţumesc, da.

Dar cea care mi-a adus cafeaua a fost mama ei şi, deşi am mai zăbovit un timp, nu am mai zărit-o pe Isabella pînă în clipa în eare m-am dus la maşină.

Se instalase pe scaunul din faţă.

– Vă rog să mă iertaţi, a spus ea, dar pur şi simplu nu am putut rezista tentaţiei de a vedea sera dumneavoăstră. E mult de mers?

Am pornit la drum, dar am făcut un compromis, conducînd peste hotarul Devonului şi oprindu-ne să luăm ceaiul la Launceston. Pe la mijlocul după-amiezei mi-a venit în minte s-o întreb despre logodnicul ei.

– Ce vîrstă are?

– Keith? Douăzeci şi trei. E aşa de drăguţ! Liniştit, serios şi demn de încredere.

Nu începea nici o îndoială că se plictisise deja de el şi că se mărita doar ca să scape de sub supravegherea părinţilor.

– Nu te mărita dacă nu eşti îndrăgostită, i-am spus. Eu m-am însurat pentru bani şi pentru un acoperiş deasupra capului, dar le-am pierdut pe-amîndouă şi, în plus, am jignit-o pe soţia mea, care este o persoană foarte decentă. A fost un adevărat fiasco. Nu te grăbi să te măriţi cu grădinarul tău dacă nu eşti sigură eă nu poţi trăi fără el, dar în cazul ăsta de ce dracu' iei ceaiul aici cu mine, la Launceston? Dacă ţi-ar păsa cît negru sub unghie de logodnicul tău – în realitate, nu teoretic – nu te-ai fi uitat niciodată la mine.

M-a privit cu ochii ei mari şi verzi şi n-a scos un cuvînt.

– Nu-i adevărat?

– Ba da, a şoptit ea. Tu înţelegi.

– Atunci să nu ne mai gîndim la aiureala aia cu grădinarul. Nu te mărita cu el. Căsătoreşte-te cu mine. Nu sînt un sfînt, dar cel puţin îţi promit că n-ai să te plictiseşti cu mine. Nu te înfunda într-un sat obscur din Devon! Ştii foarte bine că n-ai să suporţi multă vreme situaţia asta. N-ai vrea să fii stăpînă la Penmarric?

A urmat o pauză. Ne-am privit în ochi.

– Tu pătrunzi în esența lucrurilor, nu-i așa? a spus ea în sfîrșit, supusă. Nu mă cunoști, dar înțelegi.

– Te măriți cu mine?

– Da, desigur. Cît de repede putem să ne căsătorim?

2

Asta a fost o poveste adevărată și tocmai de aceea pare mai ciudată decît ficțiunea. Poți s-o iei ca pe o anecdotă bună de povestit după dineu, la auzul căreia toate femeile vor exclama: „Nu! Nu se poate! Ce romantic!", iar bărbații vor rămîne cu gura căscată: „Pe naiba! Știu că ai lucrat repede!", apoi toți se vor uita unul la altul și se vor întreba dacă nu vom ajunge să regretăm plonjonul nostru rapid în viața matrimonială. Evident, n-am dat imediat fuga la Gretna Green[1] – ar fi fost prea rapid chiar și în cazul logodnei noastre precipitate – dar am reușit cel puțin să aranjăm totul de așa natură încît Isabella n-a trebuit să modifice data prevăzută inițial pentru căsătoria ei, în august. Numai că nu s-a măritat cu grădinarul ei, ci m-a luat pe mine și a devenit stăpînă la Penmarric.

Cînd părinții ei și-au dat seama de interesul pe care i-l purtam, s-au îngrozit. Cred că mă priveau ca pe un invadator cu chip de om care pogorîse asupra lor din eter, îi distrusese logodna fiicei lor cu un tînăr respectabil și o subjugase cu un simplu pocnet din degete. M-am străduit din răsputeri să le cîștig simpatia, știind că pot s-o fac atunci cînd vreau cu tot dinadinsul. Doream ca Isabella și cu mine să ne căsătorim la lumina zilei, cu consimțămîntul părinților ei și în cadrul unei ceremonii normale la oficiul stării civile.

Faptul că eram divorțat nu-mi îngăduia să mă cunun la biserică.

– Dumneata n-ai avut nici o vină? m-a întrebat cu îndoială doamna Clay.

– Ba da, a fost invocat drept motiv de divorț adulterul, dar amîndoi am convenit în prealabil asupra acestui lucru. Îi puteți scrie, dacă vreți, primei mele soții și o să constatați că are o părere excelentă despre mine. Ne-am despărțit în termeni foarte buni.

Bineînțeles că mă privea cu suspiciune.

– Veniți în vizită la Penmarric, le-am spus și am adăugat cu bunăștiință: Trebuie s-o cunoașteți pe mama mea. E încîntată să primească musafiri.

---

[1]Oficiul de căsătorii unde acestea se puteau contracta fără consimțămîntul părinților (n.t.).

Asta le-a plăcut. Au fost convinşi că propunerea mea fusese făcută cu bună-credinţă. După ce au acceptat invitaţia pentru a inspecta viitorul cămin şi a o cunoaşte pe viitoarea soacră a fiicei lor, am dat o fugă la Zillan.

– Mamă, i-am spus după ce i-am relatat toată povestea, asta este foarte, foarte important pentru mine. Ce zici, ai putea veni la Penmarric ca să-i primeşti alături de mine cînd vor veni la dejun? Ei nu mă acceptă fiindcă mă cred prea bogat, ştiu că sînt divorţat şi mă suspectează – pe bună dreptate, de altfel – că am un trecut cam tumultuos. Dar de îndată ce te vor cunoaşte, balanţa se va înclina în favoarea mea. Poţi să joci rolul de lady şi o să fie siguri că te-ai născut ducesă. Nu uita să le spui cum obişnuim să mergem la biserică împreună în fiecare duminică şi că sînt hotărît să mă însor din nou şi să mă aşez la casa mea. Cred că vor sorbi fieeare cuvînt de-al tău.

– Hm, a făcut mama, sceptică. Sper că ştii ce faci.

– Mamă, aşteaptă pînă ai să cunoşti fata. Este unică. Abia aştept să mă însor cu ea.

– Mie mi se pare că ţi-a sucit capul cu bună-ştiinţă.

– Nu, nu, mamă, ţi-ai făcut o părere total greşită! Este doar o fată tînără – proaspătă, inocentă.

– Mă rog, dacă nu-i aşa, e limpede că te-a îmbrobodit binc.

– Sînt sigur că o să-ţi placă. Aşteaptă doar pînă ai s-o cunoşti.

– Este o lady? În tinereţea mea, o fată ai cărei părinţi ţineau un han era considerată de origine foarte modestă.

– Mamă, ştii doar cum s-au schimbat lucrurile astea! Părinţii ei sînt oameni obişnuiţi, plăcuţi, bine intenţionaţi... Am trecut cu abilitate peste inflexiunile suburbane ale vocii maiorului Clay şi peste tonul afectat al doamnei sale, care-i trăda obîrşia inferioară. Isabella a urmat cursurile unui pension particular şi vorbeşte corect şi fără accent, am mai adăugat cu sinceritate. Aş putea s-o duc la o recepţie la Palatul Buckingham fără nici o problemă.

– Totuşi, nu cred că ar trebui să te grăbeşti, Jan-Yves. Eşti prea impulsiv.

– Mamă, am aproape treizeci şi doi de ani şi dacă pînă la vîrsta asta n-am aflat ce vreau...

– Te-ai încurcat cu fata asta?

– Mamă! Eram scandalizat. N-o recunoşteam pe mama, care era întotdeauna întruchiparea bunei-cuviinţe! Nu cred că m-ai înţeles.

– Am trăit destul pentru a şti că nimic nu-l face pe un bărbat să-şi piardă capul mai repede decît imposibilitatea de a cuceri obiectul dorin-

ţelor sale. Presupun că ai vrea să ai o legătură cu ea, dar ea te refuză fiindcă e virtuoasă.

– Mamă, te înşeli amarnic. Eram exasperat. Nu i-am cerut niciodată să-mi fie iubită. Vreau să fie nevasta mea şi, pentru că sînt hotărît să mă însor cu ea, nu am nici eea mai mică intenţie s-o insult cerîndu-i...

– Aşadar nu i-ai cerut să-ţi fie amantă, a spus mama cu interes. Ia te uită! Mă întreb ce ţi-ar fi răspuns dacă o făceai.

– Mamă, găsesec total deplasată discuţia asta.

– De ce? Crezi că eu nu ştiu nimic despre asemenea situaţii? Ai impresia că bărbaţii nu mi-au făcut niciodată asemenea avansuri îndrăzneţe? Nu te supăra, dragul meu, dar mi se pare că Isabella nu este o fată demnă de încredere. S-ar putea ca motivaţia ta să fie corectă, dar asta nu e automat valabil şi pentru ea. În primul rînd, ai bani şi faci parte dintr-o categorie socială superioară. Eşti o partidă.

– Mamă, cînd am întîlnit-o pentru prima oară...

– ea nu ştia cine erai. Dar o fi remarcat croiala hainelor tale, nu-i aşa, ţi-a auzit vocea cînd i-ai vorbit şi, fără nici o îndoială, a alergat la fereastră şi ţi-a văzut afară maşina ta nouă şi scumpă. Şi ce se întîmplă? Tu te îndrăgosteşti de ea într-un mod providenţial, iar ea rupe imediat logodna anterioară, fără să stea prea mult pe gînduri. O fată ca asta ar trebui privită cu ceva mai multă suspiciune. Dacă a făcut-o o dată, o mai poate repeta – şi data viitoare tu ai să fii cel pe care-l va abandona pentru altul.

– Ne iubim!

– Ce înseamnă asta? O incantaţie magică ca să gonească răul? Dragostea poate muri, Jan-Yves, şi să nu mă contrazici, pentru că ăsta e adevărul. Ştiu foarte bine acest lucru. Şi-apoi, nu trece cu vederea diferenţa de vîrstă. Totul este frumos acum cînd tu n-ai decît treizeci şi doi de ani, iar ea şaptesprezece, dar cum o să fie cînd ea va fi o femeie strălucitoare, în floarea tinereţii, de treizeci şi cinci de ani, iar tu un bărbat de vîrstă mijlocie, pornit pe panta descendentă a vieţii? Să nu-mi spui că nu ştiu ce vorbesc, pentru că ştiu prea bine. Am trecut prin aceeaşi situaţie eu însămi, an de an.

– E cu totul altceva cînd diferenţa de vîrstă este în favoarea bărbatului, am continuat eu să argumentez cu încăpăţînare. Bărbaţii trebuie să fie mai vîrstnici decît nevestele lor. Căsătoria ta nu poate fi comparată cu a mea.

– Foarte bine, a spus mama, destul de acră. Fiindcă nu pot face nimic ca să te descurajez, o să încerc să te ajut. Cu toate astea, nu cred că are să-mi placă.

Dar i-a plăcut. Spre marea mea surprindere, a fost cucerită de Isabella şi şi-a schimbat complet atitudinea.

– Însoară-te cu ea, mi-a spus imediat după plecarea familiei Clay, amuţită de încîntare după vizitarea domeniului Penmarric. Probabil că ai să regreţi uneori, dar majoritatea cuplurilor căsătorite trec şi prin momente grele din cînd în cînd. Fata asta este extrem de prezentabilă. Din păcate, nu pot spune acelaşi lucru şi despre părinţii ei, dar cum nu veţi locui împreună, nu va trebui să-i vedeţi prea des. Păcat că nu este puţin mai mare, dar n-ai ce face. Este mult prea frumoasă, deşi nu mă puteam aştepta să te însori cu o urîtă. Cel puţin nu e proastă.

Am dat fuga în Devon.

– Mama te acceptă! am spus eu încîntat. Nu e minunat?

– Excelent! a exclamat Isabella. Mi-ar plăcea ca şi părinţii mei să procedeze la fel, în loc să şovăie şi să se îmbolnăvească de ulcer de grijă. Bineînţeles că au fost foarte impresionaţi de Penmarric şi cuceriţi de mama ta, dar încă se împotrivesc să ne căsătorim aşa de repede. Vor să aşteptăm pînă la Crăciun. Cum să-i facem să înţeleagă că am stabilit nunta la treizeci august şi că nimic n-o să ne stea în cale?

– O să anunţăm logodna noastră în *The Times*, am liniştit-o eu, precum şi data nunţii. După aceea nu vor mai avea ce să spună. Nimeni nu stă la discuţii cu *The Times!*

Zis şi făcut. Logodna noastră a fost anunţată oficial întregii lumi şi, cîteva zile mai tîrziu, au început să curgă scrisorile de felicitări.

– Toţi cei care te cunosc sînt entuziasmaţi! a exclamat cu toată candoarea Isabella, după ce a făcut o selecţie a scrisorilor pe care le primisem. Toată lumea e aşa de bucuroasă!

– Da, nu-i aşa? i-am răspuns.

Involuntar, gîndurile m-au purtat spre Rebecca şi spre ferma Morvah, unde mi-am petrecut atîta timp din trecutul meu, cufundată acum într-o tăcere absolută.

3

Curînd după aceea am văzut-o pe Rebecca. Ne-am întîlnit la St. Just, în faţa prăvăliei domnului Trewint. Purta un pardesiu care-i rămăsese strîmt, pantofi fără tocuri şi nu era fardată.

– Bună ziua, i-am spus după ce mi-am regăsit glasul. Nu te-am mai văzut de multă vreme. Ce mai faci?

– Destul de bine, mulţumesc.

– Bun.

Am tăcut amîndoi, simţindu-ne stînjeniţi unul faţă de celălalt. Ea şi-a trecut coşul cu cumpărături dintr-o mînă într-alta, şi-a potrivit o şuviţă de păr şi a privit în lungul străzii, către scuar.

– Am auzit de logodna ta, a spus.

– Oh?

– Da. Degetele i s-au încleştat cu atîta putere pe toarta coşului, de parcă toată viaţa ei ar fi depins de ea. Îmi pare bine, a spus Rebecca. Ar fi trebuit să-ţi scriu, dar...

– E-n ordine, i-am răspuns.

– Sper să fii fericit.

– Îţi mulţumesc.

– Nu cred că am să pot da ochii cu logodnica ta. Ar trebui să-i explici cum stau lucrurile.

– I-am vorbit despre noi. Va înţelege.

Şi-a potrivit din nou şuviţa de păr.

– Trebuie să plec... scuză-mă... autobuzul...

Şi totuşi ezita încă, de parcă spera că mă voi oferi s-o conduc cu maşina. Dar eu n-am schiţat nici un gest. În cele din urmă, a spus repede, întorcîndu-se:

– La revedere.

– La revedere, Rebecca, i-am răspuns şi am urmărit-o cum se îndepărta, împiedicîndu-se puţin.

Ajunsese aproape în scuar cînd s-a întors. Deşi ne aflam la o oarecare distanţă unul de altul, îi vedeam faţa foarte clar. Ochii ei exprimau o durere sfîşietoare, faţa era brăzdată de lacrimi. Ne-am privit o bună bucată de timp de la distanţa care ne separa, apoi m-am întors, am aprins cu grijă o ţigaretă şi am pornit cu paşi apăsaţi spre maşină.

4

N-aş avea nimic împotrivă s-o cunosc, a spus Isabella, privindu-mă cu ochii larg deschişi, dar poate că ar fi nefiresc să ne comportăm ca nişte vechi prietene. Cu siguranţă că mă detestă. Aşa aş face şi cu în locul ei.

– Adorabila mea Isabella! I-am mîngîiat părul mătăsos şi am încercat să-i spun ceva, dar eram prea impresionat de natura ei generoasă şi înţelegătoare.

– Ba da, chiar aş face-o. Aş fi îngrozitor de geloasă dacă aş fi în locul ei! Cred că aş muri de gelozie. Zău! Te iubesc atît de mult, Jan, dragul meu.

– Îngerul meu, am murmurat, încă prea emoţionat pentru a fi coerent şi mi-am ascuns faţa în părul ei.

– Jan.

– Hm.

– Cred că Rebecca trebuie să fie teribil de atrăgătoare de vreme ce-a reuşit să te fascineze atîţia ani.

– Da, am găsit-o atrăgătoare. În clipa aceea nu mi-o aminteam prea clar. Rebecca făcea parte dintr-un trecut definitiv îngropat. N-aş mai fi putut nici măcar s-o descriu atunci cînd eram cu Isabella.

– Cînd te-ai întîlnit prima oară cu ea?

– Cînd? Oh, cu ani în urmă... cînd aveam şapte ani.

– Şapte? Şi cîţi ani avea ea? Era un bebeluş probabil.

– Doamne, nu, avea paisprezece ani. E cu şapte ani mai mare decît mine.

– Şapte ani!

– Da, are cu un an mai puţin decît avea Hugh, iar Hugh era cu opt ani mai mare decît mine.

– Vrei să spui... vai, dar trebuie să aibă patruzeci de ani!

– Da, cred că la anul o să împlinească patruzeci...

– Vai, s-a minunat Isabella, apoi: Biata femeie, îmi pare aşa de rău pentru ea, a încheiat ea şi mi-a zîmbit adorabil pe cînd eu o sărutam pe nas.

5

Ne-am căsătorit în ziua de treizeci august în faţa ofiţerului stării civile din Exeter şi am primit toate binecuvîntările, în afară de aceea a Bisericii. Cîteva ore mai tîrziu eram instalaţi în trenul de Londra, în drum spre Veneţia, unde urma să ne petrecem luna de miere. Pot spune că a fost cea mai fericită zi din viaţa mea. Mă simţeam în al nouălea cer. Aveam treizeci şi doi de ani şi mă însuraseem cu cea mai frumoasă, cea mai fermecătoare, cea mai adorabilă fată din lume. O iubeam la nebunie. Îmi pierdusem capul şi abia aşteptam să ajungem la Londra, unde urma să ne petrecem noaptea nunţii, înainte de a ne îmbarca pentru Continent în ziua următoare.

Rezervasem o cameră la „Dorchester"

Privind înapoi, îmi dau seama că am judecat-o pe Isabella cu prea multă naivitate. Nu vreau să spun că m-a dezamăgit de-a lungul lunii noastre de miere, dar trebuie să mărturisesc că am avut un şoc cînd

am descoperit că nu era virgină şi o surpriză şi mai dezagreabilă să constat că mă minţise.

Pentru că m-a minţit.

– N-am mai fost cu un bărbat înainte. Niciodată, spusese ea. Dar nu mă putea prosti. În ciuda suspinelor şi gemetelor de rigoare, nu m-am lăsat amăgit. Avusesem de-a face cu prea multe tipuri diferite de femei ca să-mi dau seama dacă o fată era virgină sau nu.

În cea dintîi noapte a lunii noastre de miere ne-am certat pentru prima oară.

– Aşa e, a recunoscut ea în final, izbucnind în plîns, am minţit. Dar am făcut-o numai pentru că mă temeam de reacţia ta. Mi s-a întîmplat o dată să calc strîmb şi n-aş fi vrut să afli lucrul ăsta. Asta-i tot. Îmi pare rău – te rog să nu fii supărat...

– Ascultă-mă, i-am spus eu calm. Să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. Nu vreau să mă minţi pentru nimic în lume. Bineînţeles, n-am să-ţi reproşez că n-ai fost virgină. Dumnezeu ştie că nici eu nu sînt un sfînt, dar cel puţin am încercat să fiu cinstit cu tine. Ţi-am spus despre Rebecca, ea fiind cea mai importantă femeie din viaţa mea înainte de a te fi întîlnit pe tine, şi ţi-am povestit şi despre Felicity. Au mai fost şi alte femei, legături fără importanţă, care n-au însemnat nimic pentru mine. Asta e situaţia. Este mult mai bine să admiţi totul chiar de la început, nu-ţi dai seama? Nu trebuie să te temi că n-am să înţeleg sau că n-am să-ţi apreciez sinceritatea, dar am să mă supăr foarte tare dacă am să te prind că încerci să mă înşeli din nou, aşa cum ai făcut acum. Nu vreau să existe nici o minciună între noi, nici acum, nici în viitor, e limpede? Vreau să fii corectă cu mine.

– Da, Jan.

S-a smiorcăit şi şi-a şters cu graţie fiecare ochi cu un colţ al neglijeului.

– Vreau să ştiu cum s-a întîmplat. Ai fost la vreo petrecere sau ceva asemănător? Cu Keith?

S-a smiorcăit din nou.

– Păi nu, de fapt n-a fost cu Keith.

– Dar s-a întîmplat o singură dată – a fost doar o greşeală? Spune!

M-a privit nefericită cu ochii ei mari şi verzi plini de lacrimi şi nu mi-a răspuns.

– Pentru Dumnezeu, iubito! Repet doar ce mi-ai spus tu mai înainte! Începusem să mă enervez. Ai spus că ai „greşit – *o dată*" A fost şi asta o minciună?

– Într-un fel.

– Atunci spune-mi adevărul ca să terminăm o dată cu toate astea. Ai avut o legătură?

– Nu... nu chiar... S-a întîmplat de şase sau de şapte ori...

– Cu acelaşi bărbat?

S-a înecat. Două lacrimi enorme alunecau pe feţişoara ei albă. Arăta patetic, ca un copil de pripas.

– Nu.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra ei. Mă întrebam cuprins de panică dacă vreau cu adevărat să aflu cum stau lucrurile, cînd i-am auzit vorbele rostogolindu-se ca un şuvoi:

– Erau doar băieţeii de la şcoala vecină, trei la număr. Am mers cu unul, apoi cu următorul şi în sfîrşit cu al treilea. Totul s-a întîmplat în cel mai mare secret. Dacă mă prindeau, aş fi fost dată afară din şcoală.

– Înţeleg, am spus şi am încercat să gîndesc la rece: doar cîteva escapade de şcolăriţă.

– Şi după aceea a fost Keith... în fine, el era teribil de puritan, dar o dată sau de două ori – am avut cîte o scăpare...

– Mi-ai spus că el, Keith, n-a fost iubitul tău!

– Nu... păi, n-am vrut să... am fost zăpăcită – confuză... am crezut că te interesa doar cînd s-a întîmplat prima oară.

– Înţeleg. Aşadar, ai avut o legătură cu Keith.

– Nu o legătură... doar una sau două mici scăpări...

– Mă rog, a fost logodnicul tău, am încercat eu să judec la rece şi să n-o sperii cu accesele mele de furie. Asta poate fi scuzat.

– Oh, Jan... S-a aruncat la pieptul meu şi a rămas acolo. Părea mică şi slabă şi fără apărare. Trupul ei se zguduia de hohotele de plîns. Oh, Jan, eşti atît de bun, de blînd şi de înţelegător şi te iubesc atît de mult – te iubesc de un milion de ori mai mult decît pe oricine altcineva pe lume.

Eram profund mişcat. I-am mîngîiat părul, am sărutat-o pe frunte şi am ţinut-o strîns lipită de mine.

– Ştiu că am fost rea, recunosc, dar, vezi tu, eram atît de plictisită, Jan, atît de plictisită în şcoala aia oribilă, înconjurată de fetele alea nesărate, şi cînd părinţii mei au plecat din Surrey şi s-au stabilit în Devon, m-am simţit atît de sufocată de viaţa la ţară, aşa de departe de un cinema, de Londra... de distracţii...

– Dragostea mea, desigur... înţeleg.

Biata mea fetiţă! Nimeni nu încercase s-o înţeleagă. Simţeam că mă doare inima din dragoste pentru ea.

– Dacă ai şti ce extraordinară a fost ziua în care ai venit la Devon şi te-ai aşezat la masă în sufrageria noastră! Erai atît de fermecător în

costumul tău frumos şi vechea cravată de la Eton şi cu splendida ta maşină – totul părea ca o viziune a Ţării Făgăduinţei! Iar tu mi-ai părut atît de frumos – oh, te-am adorat din prima clipă! Dacă ai şti cît de nesemnificativi erau ceilalţi, cît de tineri şi neexperimentaţi şi ce cumplit de *provinciali!* Atunci mi-am dat seama ce-a simţit Cenuşăreasa cînd s-a întîlnit cu Prinţul.

Nu-mi rămînea decît s-o iert. Am făcut dragoste cu pasiune tot restul nopţii şi am dormit din zori şi pînă la prînz, cînd ne-am continuat călătoria spre Veneţia.

Bineînţeles că m-am însurat din dragoste, nu dintr-un impuls sexual, dar trebuie să admit că ar fi fost suficientă simpla atracţie fizică. Era extraordinar de excitantă! Cu trupul ei mic şi zvelt, cu încheieturi fine, cu sînii mici şi tari şi pielea albă ca laptele, le punea în inferioritate pe multe femei care, prin contrast, păreau greoaie şi stîngace. Mişcările ei mă fascinau. Braţele, picioarele ei erau atît de suple şi mătăsoase la mîngîiere... Pînă atunci nu-mi dădusem seama că o fată tînără poate fi tot atît de provocatoare ca o femeie matură. Mă întrebam cum va arăta cînd va ajunge la apogeul frumuseţii, şi pulsul îmi bătea mai repede, iar imaginaţia mă făcea să ameţesc de încîntare.

Eram exaltat de fericire.

– Nu vrem copii imediat, nu-i aşa? am întrebat-o, atingînd un subiect pe care nu avusesem încă timp să-l discutăm pe îndelete. Ne înţelesesem că vom avea copii („Doi băieţi şi o fată", am spus eu; „Doi băieţi şi, poate, o fată", a spus Isabella), dar momentul concepерii lor rămăsese în suspensie. În clipele acelea decisesem însă că n-aş vrea să-i văd trupuşorul acela fascinant deformat de o sarcină. Aşteptasem destul de mult timp naşterea unui fiu. Încă doi ani nu însemnau mare lucru.

– Oh, nu! s-a declarat imediat de acord Isabella. Putem avea copii mai tîrziu. Mai bine să ne amuzăm mai întîi.

Zis şi făcut. De la sfîrşitul verii şi pînă în toamna următoare, ne-am distrat de minune la Veneţia, Paris, Londra şi în Cornwall, fără ca eu să mă gîndesc la trecut sau să mă uit la alte femei. Dar într-o dimineaţă rece din luna martie 1938 am primit o scrisoare de la Rebecca.

6

Era foarte scurtă: „Dragă Jan. Sînt într-o situaţie grea şi n-am pe nimeni căruia să mă adresez. Te rog să mă ajuţi. Voi fi acasă toată dimineaţa de vineri şi te voi aştepta să vii dacă e posibil. Rebecca."

La micul dejun i-am arătat Isabellei scrisoarea.

– Cred că va trebui să mă duc, am spus eu lipsit de entuziasm.

– Bineînțeles, a confirmat Isabella. Abia aștept să aud ce s-a întîmplat. Dar de ce nu i-se adresează lui Simon Peter Roslyn?

– Habar n-am.

– N-ar fi mai simplu să-i telefonezi?

– La Deveral Farm nu există telefon.

– Chiar așa? Ce incomod! a mai spus Isabella și a început să răsfoiască paginile revistei sale preferate de modă.

Nu am mai vorbit despre asta, dar după micul dejun am scos mașina și m-am dus la Morvah. Rebecca mă aștepta la fereastră și, imediat ce am oprit în fața fermei, a deschis ușa și mi-a ieșit în întîmpinare.

– Intră, a spus ea. Sînt așa de bucuroasă eă ai putut veni! Îți mulțumesc, Jan.

Nu arăta bine, avea ceafcăne și un rictus ciudat al gurii. Am privit-o cu atenție și mi-am dat seama că era cuprinsă de o vagă neliniște.

– Unde sînt copiii? am întrebat-o deodată.

– Jonas e la școală, iar Deborah la lucru, ca de obicei, la banca ei din Penzance.

– Nu ai chiriași? am întrebat-o pornind pe urmele ei spre salon.

– În martie?

– Dar am auzit că chiriașul din vară s-a întors anul trecut de Crăciun.

Era încă cu spatele spre mine, așa că nu i-am putut vedea expresia.

– Da, a încuviințat. S-a întors.

– Era tot un profesor, nu-i așa?

– Unul nou. Nu mai fusese aici din vara trecută. A ezitat puțin. Vrei un ceai?

– Nu acum.

Am privit-o din nou. Părea schimbată. În mod obișnuit, n-aș fi observat, dar acum eram bănuitor, pentru că mă alertase expresia „situația grea" din scrisoare, și ochii mei vedeau mai mult decît ar fi văzut altădată. Fața i se mai rotunjise, iar sînii, deși nu mai mari ca înainte, păreau ciudat de umflați. Brusc, m-am auzit spunîndu-i pe un ton plat, neîncrezător:

– Nu cumva ești însărcinată?

M-a privit surprinsă, dar n-a răspuns nimic.

– Ești sau nu?

– Da, sînt.

Și-a aprins o țigaretă. N-o mai văzusem niciodată fumînd. Mîna cu care ținea chibritul aprins îi tremura.

După o clipă am întrebat-o:

– Profesorul?

– Da, a acceptat ea. Profesorul.

În vreme ce o priveam, mîinia stîrnită de bărbatul necunoscut se amesteca cu mila pentru ea. A adăugat apoi repede:

– Am fost aşa de tristă toată vara trecută, Jan. M-am străduit să nu fiu, dar n-am reuşit. Iar cînd cineva a încercat să-mi ofere puţină alinare...

– Unde este acum?

– Nu ştiu. Nu-l pot găsi. I-am scris la Londra, dar proprietăreasa lui mi-a răspuns că a plecat fără să lase noua adresă. La început nu-mi venea să cred. În definitiv, am fost foarte apropiaţi – venise să petreacă Crăciunul cu noi... Eu... eram destul de încîntată cînd mi-am dat seama că voi avea un copil pentru că speram...

– Să se căsătorească cu tine?

Nu a protestat. Mi-a spus doar atît:

– Sînt văduvă de atîta vreme, Jan. E tare greu să rămîi văduvă cînd n-ai decît douăzeci şi şapte de ani.

– Ascultă, Rebecca, dacă bărbatul ăsta te-a părăsit şi nu poţi da de el...

– Da, a răspuns ea. Da, ştiu. M-am gîndit bine. Nu te nelinişti! Nu te-am chemat aici ca să mă sfătuiesc cu tine. Ştiu ce trebuie făcut. Vreau doar să-mi dai o mînă de ajutor.

Am simţit cum mi se face părul măciucă. Am spus pe un ton aspru:

– Şi ce dracu' înţelegi prin asta?

Mă gîndeam la un singur lucru: nu mă interesează necazurile ei. Nu acum. N-are decît s-o ajute Simon Peter. El îi e văr. Să i se adreseze lui.

– Te rog, Jan! Ochii ei întunecaţi implorau milă. Te rog ajută-mă! Dacă mi-ai putea spune unde să mă duc să fac un avort – Hugh ştia anumite adrese în mahalaua din Penzance şi credeam că tu ai putea găsi acolo pe cineva de încredere.

A urmat o lungă tăcere. În cele din urmă, am reuşit să articulez:

– Nu.

– Jan...

– Nu.

– Bine, a spus ea, dintr-o dată îmbufnată. O să mă duc singură. Găsesc eu pe cineva.

– Un măcelar de mahala? Dumnezeule, nu-ţi dai seama ce risc îţi asumi? Am auzit cîte ceva despre avorturile astea. Charity a făcut unul, cu ani în urmă – mi-a povestit odată William. Era cît pe-aci să

moară şi mai tîrziu, cînd a vrut să aibă copii, a descoperit că fusese aşa de crunt hăcuită că nici nu se mai punea problema copiilor. Ea mai cunoştea şi alte cazuri, alc unor fete care... dar nu vreau să vorbesc de cele ce şi-au pierdut viaţa. Ascultă-mă. Am să-ţi spun ce trebuie să faci. Roagă-l pe Simon Peter să te ducă la Londra şi să mituiască un ginecolog ca să-ţi facă treaba bine, într-un spital decent, fără să-ţi pună viaţa în pericol. Sînt sigur că în schimbul unei importante sume de bani...

– Dar Simon Peter este avocat, m-a întrerupt ea, şi avorturile sînt interzise prin lege. Nu i-aş putea cere ajutorul lui Simon Peter – nici unuia din membrii familiei Roslyn! Gîndeşte-te ce-ar spune! N-o să mai vorbească niciodată cu mine, niciodată! În situaţia în care mă aflu, mă îngrozesc la gîndul că ar putea descoperi ce s-a întîmplat.

– Fir-ar să fie, Rebecca, şi ce pot face eu? Să-mi las nevasta şi să te duc eu la Londra? Cum să-i explic situaţia?

– Nu mă aştept să mergi cu mine la Londra, mi-a replicat ea calm, privindu-mă cu ochi întunecaţi. Nu-ţi cer aşa ceva. De altfel, nici n-aş putea să mă duc la Londra. Ce să le spun copiilor?

– Nu-ţi bate capul cu asta. Uite ce am să fac, am să-i telefonez lui Donald – Donald McCrae. E la Londra acum. Te va lua de la gară şi va avea grijă de tine. El trebuie să cunoască numele vreunui doctor care ar putea să te chiurcteze în condiţii de siguranţă deplină şi într-un loc potrivit; nu-ţi face griji în privinţa banilor. O să plătesc eu. Dar tu trebuie să rezolvi chestia asta la spital. Nu trebuie să te duci la un şarlatan de mahala.

– Nu accept bani de la tine, a spus ea.

– Nu fi absurdă. Nu mă deranjează să-ţi dau un mic ajutor financiar.

– Şi copiilor ce să le spun?

– Că nu te simţi bine. Spune-le că nu au de ce să-şi facă griji, dar doctorul te-a sfătuit să consulţi un specialist londonez. Vorbeşte cu ei deschis şi nu-ţi vor pune întrebări. E clar? Auzi ce-ţi spun? Ai să faci cum ţi-am spus?

– Da, a răspuns cu o voce înăbuşită. Da, Jan, aşa am să fac.

Dar nu m-a ascultat.

Două nopţi mai tîrziu, Deborah m-a sunat înspăimîntată de la o cabină telefonică, spunîndu-mi că mama ei e foarte bolnavă, dar că i-a interzis să cheme doctorul.

– A întrebat de tine, a murmurat Deborah plîngînd la aparat. Oh, unchiule Jan, mi-e aşa de frică... e atît de palidă şi sîngerează îngrozitor...

– Vin în zece minute, i-am spus. Nu-ţi face griji, Deborah. Totul o să fie bine.

De cum am terminat de vorbit cu ea, am luat legătura cu operatorul şi am cerut o ambulanţă de la Penzance.

– În ordine, mi-a spus medicul de la spital o oră mai tîrziu. Ar trebui să-mi spuneţi cine a fost măcelarul. Cel care a făcut intervenţia asta merită închisoare pe viaţă, ca să nu mai maltrateze şi alte femei.

– Nu ştiu, am răspuns eu absent. Nu ştiu despre cine e vorba. Am simţit că mă ia cu frig. N-am fost de acord să se adreseze unui şarlatan. Aveam de gînd s-o trimit la Londra – la un ginecolog. Nu a vrut să meargă fiindcă s-a temut să nu afle cumva rudele ei puritane şi nici nu ştia cum să le spună copiilor. Cînd am văzut-o ultima oară, am crezut că o convinsesem să procedeze raţional.

– A fost copilul dumitale?

– Nu.

– Atunci de ce...

– Am vrut s-o ajut. Este cumnata mea.

– Înţeleg. A făcut o pauză. Îmi pare rău, a spus într-un tîrziu. Îmi pare foarte rău.

– Nu mai e nimic de făcut?

– Vă asigur că ne vom da toată osteneala. Între timp, poate că ar trebui să ne ocupăm de copii. Cîţi ani are fata?

– Şaptesprezece.

– Ar fi mai bine să-i spuneţi că starea mamei sale nu este prea bună şi că i-aş recomanda să mai rămînă un timp la spital. Cît priveşte băiatul, ar fi preferabil să plece. Are rude la care s-ar putea duce?

– O să-i telefonez lui Simon Peter Roslyn.

– Avocatul?

– Da, este vărul lor.

– Bun. Întrebaţi-l dacă are amabilitatea să vină imediat la spital.

– Foarte bine, am răspuns eu plictisit şi am pornit agale pe coridorul alb către telefonul ce se afla în hol.

7

Am vorbit doar o dată. Un poliţist în civil se afla la capul patului, sperînd că va dezvălui numele celui care-i provocase avortul, iar doctorul şi infirmiera erau şi ei de faţă. În afară de ei, în jurul Rebeccăi ne aflam Simon Peter, Deborah şi cu mine. Simon Peter nu

mă privea; își petrecuse brațul pe după umerii fetei, care plîngea fără zgomot, cu fața în batistă, în vreme ce ochii lui o urmăreau pe Rebecca. Nici un alt membru al familiei nu era prezent; Jonas se afla în sala de așteptare cu soția lui Simon Peter. Tustrei, Simon Peter, Deborah și cu mine, stăteam închiși între cei patru pereți ai camerei de spital și în fața noastră, pe pat, Rebecca zăcea nemișcată, cu ochii închiși și buzele albe.

Prin fața ochilor mi se perindau scene din trecut. O vedeam pe Rebecca Roslyn în rochița de pînză în carouri pe care o purta la paisprezece ani, pe peluza din fața casei parohiale, o vedeam pe Rebecca Castallack, tînără măritată la douăzeci și unu de ani cu fratele meu Hugh; o vedeam dintr-o dată văduvă; urmase nașterea lui Jonas, apoi revenirea ei chinuitoare la normalitate după pierderea suferită. Și o vedeam apoi în rochia aceea roșie de satin, cînd mi-a cedat pentru prima oară, și am retrăit lunga și zbuciumata noastră legătură, care a durat mai bine de zece ani dificili. Nu-mi veneau însă în minte certurile, scenele furtunoase, cuvintele grele pe care le regretam întotdeauna mai tîrziu. Îmi aminteam numai fericirea, bucuria și veselia pe care le trăisem împreună. Îmi aminteam ce mîndru am fost cînd am ieșit cu ea în oraș într-o seară, cît de bine mă simțeam lîngă ea în patul mare din dormitor, cum o doream întruna și cum mă atrăgea mereu înapoi la fermă, chiar după primele noastre certuri. Timp de zece ani a fost cea mai importantă prezență feminină din viața mea, femeia pe care am iubit-o mai mult decît pe oricare alta. N-am iubit-o așa cum o iubeam acum pe Isabella, dar cu toate astea eram foarte legați unul de altul. Atunci de ce ne-am provocat atîtea suferințe?

A fost vina ei, mi-am spus în timp ce lacrimile îmi încețoșau ochii, numai vina ei. Nu m-a crezut niciodată cînd îi spuneam că o iubesc. A refuzat să se căsătorească cu mine și, după aceea, n-a mai vrut să mă ierte, cînd am renunțat la ideea de a o lua de nevastă. Era egoistă și obositoare și nu a făcut nici un efort să mă înțeleagă.

A vorbit.

Genele i-au fluturat, pleoapele s-au ridicat, dar privirea ei era goală. A deschis gura și a rostit foarte clar, cu o voce straniu de liniștită: Hugh? Apoi nu a mai rămas nimic decît convingerea că nu fusese vina ei, ci a mea, că eu nu reprezentasem decît un substitut stîngaci, insensibil, care nu o înțelesese niciodată și, pe cînd o observam, prea doborît de durere și de sentimentul vinovăției ca să pot vorbi, un ușor oftat i-a scăpat printre buze înainte de a muri.

8

Am ieşit din spital în noaptea neagră de-afară.

Vîntul sufla cu putere şi ploaia îmi biciuia obrajii, amestecîndu-se cu lacrimile mele. M-am tîrît în maşină şi am rămas acolo, incapabil să conduc, părăsit pe o stradă din Penzance, pînă în zorii unei dimineţi furtunoase de martie. Într-un tîrziu am reuşit să pornesc spre turbării. În scurt timp a răsărit soarele, dincolo de Marazion, şi sulița umedă şi cenuşie a lui St. Michael Mount se ridica din marea rece ca un vis lipsit de strălucire.

După încă o bună bucată de vreme m-am întors acasă.

– Da, i-am răspuns Isabellei. Da, sînt amărît. Nu mă pot stăpîni. Îmi pare rău, dar n-am ce face. Te rog să mă ierţi.

– Oh, Jan, scumpul meu, ca şi cum ar fi ceva de iertat! Mi-a încolăcit gîtul cu braţele ei subţiri de copil şi şi-a lipit obrazul ei neted şi fraged de al meu. După un moment, a spus: Este ceva de iertat?

Am privit-o nedumerit.

– Ce vrei să spui? Mintea mea era învăluită de un fel de ceaţă din cauza şocului şi nu pricepeam ce vrea să spună. Nu înţeleg.

– Nimic, dragul meu.

– Dacă o să dau vreodată de profesorul ăla care a lăsat-o însărcinată...

– Da, iubitule, ştiu.

– Şi de persoana care i-a făcut avortul... Sper că poliţia o să descopere cine a fost.

– Sigur, dragule, sînt sigură că aşa se va întîmpla.

– Măcar dacă ar fi făcut ce i-am spus. De ce o fi intrat în panică? I-aş fi putut aranja oricînd călătoria la Londra – nu avea de ce să se teamă! Cred că şi-a pierdut minţile cînd s-a gîndit la perspectiva unei vizite la Londra. De bună seamă, s-a hotărît să scape de grija asta – mai bine zis, să mă scape pe mine de grija asta – şi şi-a spus că un drum scurt la Penzance era modalitatea cea mai simplă...

– Dragul meu, nu te mai gîndi la acest lucru. Te rog! Nu trebuie să iei vina asupra ta. Ai făcut tot ce-ai putut pentru ea, dar ea nu ţi-a urmat sfatul. Încearcă să nu-ţi mai faci griji. Poliţia o să afle în curînd cine i-a făcut avortul, sînt sigură. Încearcă să dormi puţin.

M-a dus în pat. Şi numai acolo, cu capul rezemat de pieptul ei, am căzut în sfîrşit într-un somn fără vise.

9

Rebecca a fost îngropată lîngă Hugh, în cimitirul din Zillan, într-o după-amiază rece şi furtunoasă. Amîndoi copiii erau de faţă, ca şi toţi cei din familia Roslyn şi prietenii ei din Morvah. Vara ei, Alice Carnforth, a venit cu Daimler-ul lui Sir Justin, condus de şofer, iar William şi cu mine am sosit în noua mea Lagonda. Nimeni nu ne-a adresat un cuvînt. Simon Peter era alb la faţă, cu buzele strînse şi ostil, şi pînă şi Deborah, de obicei foarte afectuoasă cu mine, a plecat în grabă după înmormîntare, fără să arunce măcar o privire în direcţia mea. A fost o ceremonie tristă, sumbră, deprimantă, şi amintirea ei avea să mă urmărească multă vreme după aceea.

A venit apoi primăvara! Am dus-o pe Isabella la Londra, apoi la Cambridge, pentru a sta cu Lizzie şi, în fine în Scoţia, pentru a petrece luna august cu Esmond în îndepărtatul lui castel din Highland, pe care-l folosea ca reşedinţă de vară. Lunga vacanţă mi-a făcut bine; încetul cu încetul, amintirea morţii Rebeccăi a început să pălească şi curînd mi-am reluat viaţa mea lipsită de griji.

– Ne-am distrat atît de bine, spunea Isabella nostalgică. Îţi aminteşti?

– Şi o să ne mai distrăm, i-am promis eu, după care am organizat tot felul de petreceri pe tot parcursul anului 1938 şi la începutul noului an.

Dar timpul trecea prea repede pentru noi, ca de altfel şi pentru restul lumii, şi, cu toate că duceam o existenţă veselă şi lipsită de griji, fiind socotiţi doi dintre cei mai antrenanţi membri ai aristocraţiei cornwalleze, eu ştiam deja că zilele fericite ne erau numărate. Timpurile se schimbaseră de cînd războiul civil din Spania ne transformaseră pe Lizzie într-o militantă şi pe mine într-un pacifist. După o perioadă de stagnare, forţele generalului Franco au învins, în sfîrşit, în 1939, dar în clipa aceea ochii tuturor priveau nu către triumful fascismului în Spania, ci spre triumful lui în Austria şi Cehoslovacia. Prim-ministru era acum Chamberlain. În timpul primăverii şi verii lui 1938, „pacificarea" ajunsese un cuvînt onorabil care implica raţiune, calm şi răbdare, dar după drama de la München, situaţia s-a schimbat radical. Uşurarea isterică provocată de evitarea războiului a cedat loc unui sentiment de ruşine şi de teamă reînnoită, iar cînd Hitler a ocupat Boemia şi Moravia în martie 1939, pacifismul a murit şi o dată cu el toate speranţele noastre oarbe şi neraţionale.

– Războiul este de neconceput, îi spusesem adesea lui William. Pur şi simplu nu poate avea loc. Dar, de fapt, nu voiam să cred că va mai fi un nou război, că există riscul ca viaţa mea să fie distrusă pe nedrept doar pentru că contestatarii care se luptaseră cu douăzeci de ani în urmă puteau fi atît de nebuni încît să se adune pentru runda a doua.

Dar 1939 a fost un an inimaginabil şi, la întîi septembrie, diviziile armate şi avioanele germane au invadat Polonia.

Petrecerea se terminase. N-a mai rămas decît un album de fotografii cu colţurile îndoite, conţinînd amintiri din călătorii, un apartament gol pentru copii la etajul de sus şi perspectiva unei separări pe termen nelimitat.

Capitolul zeee

Ducesa Constance a murit în 1201... Rămas orfan de ambii părinţi, ducele Arthur şi-a pierdut şi ultima legătură cu casa de Anjou. Era cu desăvîrşire în mîinile consilierilor francezi numiţi de regele Philip.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

...cînd am aflat că Doamna, mama noastră, era asediată la Mirebeau, ne-am grăbit să-i sărim în ajutor. Am ajuns acolo de sărbătoarea sfîntului Petru şi l-am capturat pe nepotul nostru Arthur...

Regele John
W.L. WARREN, citîndu-l pe regele John.

1

Ce plicticoşi mai sînt şi nemţii ăştia! a zis Isabella, dar pe chipul ei se citea spaima.

– Situaţia mea nu e prea trandafirie, mi-a spus William cu un aer îngrijorat, la un pahar de bere la cîrciumă. Ăsta e rezultatul politicii noastre paciﬁste! Ar ﬁ trebuit să ne închipuim încă de-acum cîteva luni că nebuni războinici precum Hitler nu pot ﬁ niciodată domoliţi – sau poate că ne-am dat seama de asta, dar n-am avut curajul să privim în faţă implicaţiile unui adevăr atît de cumplit?

„Dragii mei", ne-a scris Mariana de la Paris. „Nu cumva veştile astea înseamnă *sfîrşitul?* Întîmpin mari dificultăţi spre a putea părăsi această ţară şi-mi pare rău că n-am plecat imediat după München. Îmi puteţi împrumuta cincizeci de lire? Am încercat să iau legătura cu Esmond, dar n-am reuşit – trebuie să ﬁe pe undeva prin sălbăticiile scoţiene – pentru că am de gînd să mă întorc la Edinburgh şi să stau în sfîrşit cu el, dar acum probabil că va trebui să plece la război şi o să ﬁm iar despărţiţi..."

– Tu nu eşti obligat să te înrolezi, Jan, nu-i aşa? spunea mama tremurînd de emoţie. Eşti trecut de treizeci de ani. Îi iau întîi pe tineri, nu-i aşa?

– De ce să te oferi voluntar? zicea Isabella, aruncînd flăcări din ochii săi verzi. De ce să nu stai aici cît mai mult?

– Pentru că dacă toţi ar face aşa, în curînd nemţii ar ajunge la Penmarric, iar copiii noştri ar creşte pentru a deveni nazişti.

– Dar nu avem copii! Iar Penmarric este doar o casă...

– Taci!

– Ăsta este adevărul!

Am scuturat-o, cuprins de un acces de furie: ea m-a zgîriat, dar pînă la urmă a izbucnit în plîns.

– Oh, Jan, iartă-mă, dar nu mă pot stăpîni. Sînt aşa de speriată! Nu vreau să pleci, vreau să am un copil.

Dar n-a fost să fie aşa.

– Oh, s-a plîns Isabella. De ce am aşteptat atît de mult? De ce a trebuit să ni se întîmple asta? De ce, de ce, de ce? Nu e drept.

– Nu, am recunoscut eu, nu e drept.

Şi, din nou, monstrul cu două capete îmi apărea în faţa ochilor, dar de data asta faţa dreptăţii era ascunsă de un văl întunecat şi numai faţa nedreptăţii era vizibilă. Goana mea după justiţie, neîntreruptă pînă în clipa de faţă, începea acum să intre într-un lung proces de erodare pînă cînd, în cele din urmă, avea să fie redusă la cîteva ţeluri elementare care mi-au guvernat viaţa.

Obiectivul principal era cît se poate de simplu. Voiam să supravieţuiesc. Respingeam nedreptatea unei morţi premature. În al doilea rînd, trebuia să păstrez Penmarric negrevat de datorii. Nu puteam concepe nedreptatea ipotecilor şi a falimentului. În ultimul rînd, înainte de a mă despărţi de Isabella, voiam să rămînă cu promisiunea unui copil. Ştiam că tînăra mea soţie se plictisea foarte uşor dacă nu avea o preocupare constantă. Căsnicia mea a rezistat bine la încercarea timpului cîtă vreme soarele strălucea şi trăiam lipsiţi de griji în lumea noastră frivolă, dar acum mi-era teamă. Multe flori de seră se ofilesc dacă sînt expuse la frigul unei zile de iarnă. Mă temeam s-o părăsesc.

Dar am părăsit-o. Ce altceva puteam să fac?

Războiul înşelător se terminase, Franţa căzuse, iar forţele navale britanice fuseseră spulberate la Dunkerque. Eram singuri. Soarele a strălucit ca de obicei pe tot parcursul verii aceleia frumoase şi uneori puteai privi splendoarea cîmpurilor imaginîndu-ţi că viaţa se scurgea

ca şi înainte, dar cu siguranţă că asta nu era decît o iluzie, o dorinţă de a scăpa de o realitate prea teribilă pentru a fi privită în faţă. Spun acest lucru fiindcă ne aflam în 1940. Întreaga Anglie era la un pas de pieire.

2

Predica mea din dimineaţa aceasta, a spus Adrian din amvon, este inspirată din capitolul şaptesprezece al Primei Cărţi a lui Samuel. Mă refer la pasajul în care descrie cum... A urmat o pauză. S-a lăsat o tăcere adîncă... cum David l-a răpus pe Goliath, a terminat Adrian fraza şi vocea lui s-a ridicat ca o sabie de oţel care scoate scîntei cînd loveşte o piatră.

Îl întîlnisem pe Adrian la Londra. Ieşisem dintr-o conferinţă cu importante feţe bisericeşti şi fusesc invitat să predice la St. Clement Danes. Mi-a părut întotdeauna rău că biserica asta a fost bombardată ulterior. Pe toată durata războiului, am păstrat amintirea acelei congregaţii şi auzeam parcă aievea vocea lui Adrian care străpungea tăcerea intensă, chinuitoare, pentru a anunţa: „David l-a răpus pe Goliath"

În toţi anii războiului, n-am crezut nici o clipă că am să supravieţuiesc.

– O să mă întorc, mamă, i-am spus eu sec. Numai cei buni mor de tineri. Ai grijă de tine şi nu te obosi prea tare. Am să-ţi scriu cît mai des posibil.

Nu mai speram s-o revăd. Avea acum optzeci de ani şi era viguroasă pentru vîrsta ei, dar cînd părăseşti pe cineva trecut de optzeci de ani, nu poţi să te amăgeşti cu gîndul că va trăi de-a pururi.

Detestam despărţirile.

Dar cel mai greu a fost să-mi iau rămas-bun de la Isabella.

– Am să-ţi scriu cînd o să obţin o permisie. Cu puţin noroc, n-o să trebuiască să aşteptăm prea mult.

A încuviinţat, cu faţa palidă, buzele strînse, cu ochii ei verzi parcă şi mai mari şi mai strălucitori.

– Îmi pare rău că nu e... Dar n-a putut continua. Îşi dorise atît de mult un copil...

I-am mîngîiat părul.

– Cînd o să ne întîlnim data viitoare...

M-am urcat apoi în tren şi faţa ei nu mai era decît o pată albă pe un peron, şi nedreptatea, rece şi aspră şi nemiloasă s-a infiltrat din nou în viaţa mea pentru a o ţine sub control.

3

Fusesem un spectator mai tot anul 1940, forţat să stau deoparte, neputincios, şi să urmărcsc cum acel fiasco din Norvegia l-a determinat pe Churchill să-l înlocuiască pe Chamberlain, iar eşecul de la Dunkerque a impulsionat moralul naţional, transformînd un fiasco într-o victorie. Între timp, armata a remarcat că-mi oferisem voluntar serviciile şi că purtam uniformă, aşteptînd să fiu trimis la post. Tot atunci, o mînă dc piloţi a cîştigat Bătălia pentru Anglia şi a dat peste cap planul lui Hitler de a invada pămîntul britanic. Însă abia în ultima parte a anului 1940 mi-am terminat instrucţia şi am fost expediat în Africa de Nord, dar în perioada aceea eşecurile nu se mai ţineau lanţ, iar Mussolini primise prima dintr-o serie de lovituri, care aveau să continue pînă în luna mai a anului următor.

Am îngroşat rîndul trupelor conduse de generalul Wavell şi, aproape mai înainte dc a-mi da seama ce se întîmplă, m-am trezit împingîndu-i pe italieni la vest de Benghazi. Întreaga campanie a fost încununată de succes: am luat circa o sută treizeci de mii de prizonieri înainte de retragerea italienilor spre Egipt. Mi-am permis să fiu aproape optimist în privinţa evoluţiei războiului şi aş fi fost îngrozit dacă aş fi anticipat lunile sumbre ale anului 1941, cînd am fost alungaţi din Grecia şi Creta, iar puterile Axei au ocupat în întregime Balcanii.

În timp ce aşteptam în Egipt să înceapă noua ofensivă, interesul meu era captat doar de scrisorile primite de-acasă.

„Biata Isabella, se simte pierdută fără tine", scria mama. „Mi-a devenit foarte dragă. Nu mi-am închipuit că o să se acomodeze aşa de bine cu Penmarric şi, cînd privesc în urmă, nu cred că ţi-ai fi putut alege o nevastă mai bună. Sînt sigură că şi tu îi simţi lipsa în egală măsură."

„Pe moment, mama este foarte abătută", scria Isabella. „Biata de ea, tînjeşte foarte tare după tine. Luăm ceaiul împreună în fiecare săptămînă şi încerc s-o înveselesc. Lizzie mi-a scris de la Cambridge şi spunea că i-ar plăcea să vină la noi, dar nu ştia cum să ajungă, fiindcă şoferul a fost mobilizat, iar benzina se procură tare greu în ultimul timp. I-am explicat că în zilele noastre funcţionează o invenţie minunată numită tren, pusă la dispoziţia oamenilor insuficient de bogaţi ca să aibă o maşină personală şi am întrebat-o dacă auzise de această inven-

ție. N-o să încetez niciodată să mă minunez cum trăiește cealaltă jumătate de oameni, deși cred că acum mă pot număra și eu printre ei..."

„Scumpul meu Jan", scria Lizzie. „Am primit o scrisoare extraordinară de la Isabella, care m-a surprins prin accentele sale politice. A devenit cumva în secret socialistă. Dacă-i așa, scrie-i că și eu am fost ani în șir. La un moment dat mi-a trecut prin minte să stau câteva luni în Cornwall, ca să-mi feresc fetele de riscul bombardamentelor (deși am auzit că, acum, Penzance nu mai e la adăpost de bombardamente), dar Eddy nu vrea să părăsească Cambridge și, oricum, eu nu cred că Isabella și cu mine ne-am înțelege prea bine dacă am sta mai mult de câteva zile. Nu te necăji, dragul meu, dar trebuie să-ți fi dat seama că Isabella și cu mine nu ne-am împăcat grozav niciodată. Totuși, mi-e milă de ea, rămasă singură, fără tine, așa că poate că tot am să mă duc la Penmarric s-o consolez... Sper că nu se simte prea singură în casa aia îngrozitoare. Totuși, parcă îl simpatizează pe William, nu-i așa? Ce bine că a părăsit domeniul Carnforth și s-a întors să se ocupe de Penmarric în lipsa ta. Păcat că el și Charity nu locuiesc la Penmarric, dar parcă spuneai despre Charity că nu voia să se mute de la Penzance, unde își câștigase un renume de respectabilitate, la St. Just, căci acolo toți au, din păcate, memoria prea bună..."

„Dragul meu Jan", mi-a scris și William într-un târziu. „După cum știi, s-au dus zilele când puteam compune scrisori lungi, așa că nu te aștepta la minuni de câte ori îmi vei recunoaște scrisul pe vreun plic! Sper că îți merge bine. Aici toate sînt în ordine, doar micuța Isabella e cam abătută, așa că i-am împrumutat umărul meu ca să plîngă pe el. M-am gîndit că n-ai dori să apeleze în acest scop la un străin! Glumesc, desigur. Am vrut să știi lucrul ăsta în cazul în care ți-ar trimite o scrisoare deprimantă și m-am gîndit că o să te liniștești cînd o să afli că i-am ridicat puțin moralul și că acum se simte mai bine..."

„Iubitul meu Jan", mi-a scris Isabella. „William e un drăgălaș – ce noroc să ai un frate atît de bun. Nu înțeleg cum rezistă să stea însurat cu o fostă servitoare bătrînă și antipatică. Ea nu mă place deloc – și nu pot înțelege de ce. Din fericire, nici mama ta n-o agreează și, din cînd în cînd, ne întîlnim ca să-i bîrfim clanul Roslyn. Jonas stă acum la Morvah cu fetele alea bătrîne care-i sînt mătuși – ba nu, verișoare, nu-i așa – iar Deborah (respiră adînc!) a intrat la mănăstire!!! Îți vine să crezi așa ceva? Nu prea eram noi prietene intime, dar a venit la Penmarric să-și ia rămas-bun înainte de a pleca la Padstow..."

„...așa că m-am hotărît să intru la mănăstire", mi-a scris ceva mai târziu nepoata mea Deborah. „Știu că mami n-ar fi fost de acord, dar

ea s-a bucurat din plin de toate plăcerile lumeşti, aşa că, poate, i-ar fi venit greu să creadă că nu nu-am simţit niciodată bine în lumea asta plină de păcate, suferinţe şi răutăţe. O să-mi fie mult mai bine aici şi deja resimt o puternică satisfacţie spirituală. După această scrisoare n-am să mai pomenesc niciodată de trecut, de aceea profit de ocazie ca să-ţi spun că te iert pentru toate suferinţele pe care i le-ai pricinuit mamei mele şi pentru că ai atras-o pe drumul păcatului care a dus-o în cele din urmă la moarte. L-am implorat de nenumărate ori pe Jonas să te ierte şi el şi regret că nu am reuşit să-l conving; sper totuşi ca graţia lui Dumnezeu să coboare asupra lui şi să-l lumineze, pentru ca să găsească în inima lui puterea să te ierte, aşa cum am făcut eu. Am să te pomenesc în fiecare zi în rugăciunile mele şi sper că, atunci cînd te vei întoarce din război, o să vii să mă vezi..."

„Sir", a scris o mînă greoaie, folosind o peniţă ieftină. „După cum ştii sau poate nu ştii, Deborah s-a dus la mănăstire şi nu mai poate cîştiga bani, aşa că eu am ajuns să cerşesc la rudele mele Roslyn, care nu sînt înstărite, cu excepţia vărului Sim, dar el e mult prea zgîrcit ca să-mi dea vreun ban. Nici unul din voi, cei din familia Castallack, nu aţi făcut nimic pentru mine, decît să ne folosiţi pe mine şi pe mama mea după bunul vostru plac şi cred că a sosit timpul să intru în partea mea de moştenire din banii bunicului meu Castallack, pe care mi i-ai furat cînd te-ai dat pe lîngă unchiul Philip. Tot aşa ai făcut şi pe vremea cînd eram copil, împrăştiind minciuni despre el că ar fi homo ca s-o sperii pe mama. Ai putea să-mi trimiţi cincizeci de lire? Hainele mi-au rămas prea strîmte şi nu vreau să ajung de rîsul şcolii. Dacă îţi închipui că stau de pomană şi cerşesc la rudele mele, află că în fiecare vacanţă îmi găsesc o slujbă, iar în timpul anului şcolar vînd ziare. Nu cred că bunicului Castallack i-ar fi plăcut să ştie că nepotul lui nu este decît un vînzător de ziare la o blestemată de şcoală elementară. Trimite-mi banii pe adresa domnişoarei Hope Roslyn la Morvah, unde locuiesc în momentul de faţă. Dacă nu-i primesc, să ştii că mă duc la bunica şi o silesc pe ea să mi-i dea! Ar fi mai bine să plăteşti dacă nu vrei s-o bat la cap pe maică-ta. Îţi las timp pînă la sfîrşitul lunii. Jonas."

„...şi aşa m-am trezit cu el în prag", mi-a scris mama. „Are acum cincisprezece ani şi, cu excepţia ochilor lui Hugh, e leit bunicul lui, Joss Roslyn, pe care l-am cunoscut de pe cînd era un băieţaş. Bine că nu-ai prevenit, că am ştiut la ce să mă aştept. Am fost foarte amabilă cu el, dar fermă. I-am spus că a pornit pe o cale greşită şi că, dacă ţi-ar fi scris în mod respectuos, ai fi fost bucuros să-l ajuţi, dar în

situaţia asta, tonul folosit în scrisoarea lui către tine te-a împiedicat să-i satisfaci dorinţa. L-a apucat o furie cumplită. A zbierat la mine într-un limbaj extrem de vulgar – cum că ar avea un drept moral asupra banilor şi cînd i-am spus că vorbeşte prostii, mi-a zis că sînt o babă şi că am fost întotdeauna, de cînd îşi aduce aminte, împotriva lui şi a maică-si. «O prostie! i-am spus eu. Tu şi cu mama ta aţi trecut prin viaţă distrugîndu-vă toate şansele pe care le-aţi avut!» «El ni le-a distrus!» a strigat Jonas (referindu-se la tine). «El a omorît-o pe mama! El mi-a furat moştenirea! Este un ucigaş şi un hoţ!» «Te rog să părăseşti imediat casa mea! i-am spus eu. Dacă nu, am să-i telefonez domnului Parrish şi am să-l rog să vină imediat să te scoată cu forţa de aici.» A plecat proferînd tot soiul de blesteme şi de atunci nu l-am mai văzut. Ce-a fost toată aiureala aia că tu ai omorît-o pe Rebecca? Din cîte îmi amintesc, mi-ai spus că a pătit-o cu unul din chiriaşii ei şi că, după aia, biata femeie proastă a pătit-o şi mai rău cînd a încercat să scape de sarcină. Nu a fost aşa? Apropo de femeile care au necazuri, am primit astăzi o scrisoare disperată de la Mariana..."

„Dragă unchiule Jan", mi-a scris Esmond din India. „Detest să cad pe capul tău cînd sînt sigur că ai atîtea probleme în zilele astea, dar mă îngrijorează foarte tare soarta mamei. Mă aflu foarte departe de casă, fără perspectiva de a mă întoarce prea curînd în Anglia, şi nu ştiu ce să fac. Poate îmi dai tu un sfat. Ca să nu mai lungesc vorba, se pare că în ultimul timp mama a tot fost internată la dezalcoolizare. Nu ştiam că este alcoolică, deşi mă întrebam uneori cum de reuşeşte să cheltuiască atît de repede banii pe care i-i trimitcam. Tata a refuzat întotdeauna să-mi dea un ban în plus peste pensia alimentară, dar eu o finanţam în secret încă de pe timpul cînd trăia el şi am continuat să-i trimit bani şi după moartea lui. Înainte să plec în India, a reuşit să vină la Edinburgh ca să mă vadă şi abia atunci mi-am dat seama că ceva nu e în ordine. Am internat-o imediat într-un sanatoriu excelent, dar acum a izbutit să iasă de-acolo şi, ca să fiu sincer, i-a pus în dificultate pe servitorii din casa mea. Din nefericire, se pare că s-a asociat cu un bărbat de proastă condiţie, care tratează casa mea ca pe propria locuinţă. În cele din urmă, majordomul meu s-a simţit obligat să-mi scrie o scrisoare prin care m-a anunţat că toţi servitorii sînt pe punctul de a-şi da demisia. Îţi poţi imagina în ce situaţie penibilă am fost pus. N-am vrut să fac cunoscută sursa de unde aveam informaţia, dar a trebuit să-i sugerez că ar fi mai bine dacă ar părăsi casa mea pentru un timp şi s-ar duce în altă parte. Am adăugat că, din cîte am

auzit, Edinburgh nu era considerat un loc sigur în ultima vreme şi că o sfătuiesc să se ducă pe tot timpul verii în Cornwall, la adăpost de orice bombardament posibil. Nu i-am sugerat să vină la Penmarric, fiindcă n-aş fi vrut să abuzeze de ospitalitatea soţiei tale, ci i-am spus că cel mai bine ar fi să se instaleze la „Metropole", unde ar putea sta cît ar dori, eu achitîndu-i nota de plată. Cu toate astea, am primit astăzi o scrisoare în care îmi spune că s-a decis să se ducă la Penmarric. Îmi cer iertare pentru neajunsul pe care vi-l produce ţie şi soţiei tale, dar nu văd cum o mai pot opri acum. Nu i-am scris bunicii pentru că nu vreau să afle în ce hal a ajuns mama. Dacă aş putea veni acasă, aş face aranjamentele necesare ca să-i fie bine, dar nu întrevăd nici o posibilitate. Crezi că aş putea obţine o permisie dacă aş invoca motive personale? Nu prea îmi vine să cred. Te rog, unchiule Jan, iartă-mă că îţi transfer problemele mele, dar pur şi simplu am ajuns la capătul răbdării şi nu am pe nimeni altul căruia să mă adresez. Cu multă afecţiune, nepotul tău Esmond."

„Dragul meu Jan", mi-a scris mama, „îmi pare bine că ai avut înţelepciunea să-mi spui adevărul, fără să-mi «menajezi sentimentele». Sigur că am avut un şoc cînd am văzut-o pe Mariana în ce stare e, dar cel puţin, mulţumită ţie, mă pregătisem pentru ce-i mai rău. În scrisoarea pe care mi-a trimis-o înainte să sosească, mi-a făcut doar aluzie la situaţia sa destul de dificilă, aşa că, într-un fel, eram pregătită pentru scrisoarea ta, care a sosit ceva mai tîrziu. Bietul Esmond, ce povară pe umerii unui băiat de douăzeci şi unu de ani! Şi ce matur şi rezonabil pare! Ce contrast faţă de Jonas! I-am spus Marianei că trebuie să stea cu mine, nu la Penmarric, fiindcă Isabella nu se simte bine (o minciună) şi nu este în stare să primească musafiri; tu ştii însă că Mariana a disprefuit întotdeauna ferma şi a refuzat să stea aici. Mulţumesc lui Dumnezeu, William ne-a venit în ajutor şi, după ce i-a povestit totul lui Felicity, a luat-o la Carnforth Hall, aşa că Felicity şi Alice or să fie cu ochii pe ea. Ce situaţie penibilă! Nici nu ştii cît mă tulbură s-o văd pe Mariana neîngrijită, purtînd o îmbrăcăminte nu prea curată, ea care a fost o fată aşa de frumoasă, de prietenoasă – chiar prea prietenoasă! Am întrebat-o de ce bea atît de mult şi mi-a răspuns că nimic nu i-a mers bine, ceea ce mi s-a părut exagerat dacă mă gîndesc că a avut două căsnicii excepţionale, bani din belşug, o serie de reşedinţe frumoase şi un fiu atît de reuşit. Dar cred că oamenii care beau prea mult sînt înclinaţi să-şi plîngă de milă. «Totul mi-a mers pe dos!» spunea ea. «Nimeni nu m-a iubit», ceea ce mi s-a părut o minciună sfruntată. Dar cum poţi să contrazici o astfel de persoană? Aşa că am lăsat-o în

pace... Ce drăguț este William Parrish! Amîndoi băieții Parrish s-au descurcat așa de bine în viață! Am auzit că Adrian a fost invitat zilele trecute la dejun la arhiepiscopul de Canterburry..."

„... așa că, în pofida războiului, viitorul mi se pare promițător", mi-a scris Adrian. „Mi se pare indecent ca în mijlocul atîtor suferințe îngrozitoare, eu să am parte de noroc, dar mi-e teamă că – sau mai degrabă sînt bucuros s-o spun – mă simt fericit... Am cam amînat problema căsătoriei, avînd în vedere faptul că mă apropii de cincizeci de ani, dar cred că am așteptat atîta în speranța că o să găsesc «Dragostea Adevărată» și «Femeia Ideală», judecînd fiecare femeie pe care o întîlneam după criterii false și complet nerealiste. Abia după ce am cunoscut-o pe Anne mi-am dat seama că nu doream să mă însor cu o întruchipare a perfecțiunii umane și că aș prefera o ființă mai aproape de mine, care să împărtășească măcar unele din sentimentele mele omenești! Din punctul meu de vedere, Anne e perfectă și asta contează, nu crezi? Este văduva unui protopop, așa că s-a familiarizat cu viața clericală, are doi copii mari din prima căsătorie. Într-un fel, îmi amintește cumva de mama mea – dar cum astăzi a devenit suspect să scrii așa ceva, aproape că ezit să-mi aștern gîndurile pe hîrtie. Pe de altă parte, tu nu ai cunoscut-o pe mama mea, așa că nu vei sesiza asemănarea cînd o vei întîlni pe Anne..."

„Adrian se însoară cu o sfîntă", a mîzgălit William hîrtia cu scrisul lui mare și neregulat. „O femeie drăguță, dar puțin prea «bună», dacă înțelegi la ce mă refer. Simți cum te privește printr-o lupă și te categorisește – enoriaș bun/rău/indiferent – apoi îți fixează o responsabilitate potrivită pe care trebuie s-o îndeplinești la următoarea serbare a bisericii. Mi s-a părut foarte drăguță și plină de farmec, dar asta nu m-a împiedicat să nu mă simt măsurat cu măsura ecleziastică și să-mi dau seama că m-a găsit necorespunzător. Ce ironie, eu m-am însurat cu o păcătoasă, și acum Adrian ia de nevastă o sfîntă, dar sînt sigur că o să fie fericit. El și cu mine am trăit întotdeauna în planuri diferite..."

nu i-am plăcut", mi-a scris Isabella. „Cred că m-a inclus în categoria «fetelor pierdute», cu tendințe spre promiscuitate! O vedeam cum arde de nerăbdare să-și pună în practică vocația de asistentă socială. Am disecat-o ore întregi cu William după ce au plecat, pînă cînd Charity s-a plictisit și a încercat să mă dea afară... Nu am alte noutăți. Părinții mei insistă să mă duc acasă, să le fac o vizită, așa că va trebui să-mi adun forțele și să le fac pe plac. Mama ta e bine, deși am impresia că ticălosul ăla de Jonas a plictisit-o iar..."

„...aşa că i-am dat zece lire", mi-a scris mama. „Presupun că n-ar fi trebuit s-o fac pentru că mai mult ca sigur o să se întoarcă să-mi ceară mai mult; dar mi-e milă de el – sînt, totuşi, bunica lui. Ştiu că e bădăran şi necioplit – tot aşa ca Joss – dar seamănă puţin cu Hugh şi sînt convinsă că, dacă Hugh ar fi trăit, Jonas ar fi fost altfel şi că întreaga lui evoluţie se datorează unui concurs nefavorabil de împrejurări. Ştiu că spun o prostie, fiindcă toţi sîntem victime ale împrejurărilor, dar, vezi tu, cu vîrsta am devenit sentimentală şi mă refugiez tot mai mult în trecut. Mă gîndesc de multe ori şi la Mariana cînd era tînără... A fost iar bolnavă şi Alice Carnforth a încercat s-o interneze într-o instituţie foarte bună..."

am avut un şoc cînd am văzut-o pe Mariana", mi-a scris Lizzie. „Eddy a insistat să duc fetele de-aici pentru o lună întreagă şi, cum a trecut atîta vreme de cînd n-am mai plecat în vacanţă, am pornit tustrele cu trenul la Penzance. După cîteva zile m-am hotărît să mă duc la Carnforth Hall, s-o văd pe Mariana. A fost cumplit. Era într-o stare de continuă deprimare şi arăta groaznic. De fapt, toată vizita acasă m-a deprimat enorm. Mama se lasă şantajată de delincventul ăla juvenil de Jonas. L-am auzit zilele trecute cum o ameninţa cînd o credea singură la fermă; atunci am intrat în acţiune şi i-am spus vreo două, că a plecat cu coada între picioare. I-am zis mamei să cheme poliţia dacă mai încearcă să scoată bani de la ea. E ridicol să te laşi terorizată de propriul tău nepot... Isabella era bine, deşi uneori are o atitudine cam excentrică. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji – mă grăbesc să adaug, deoarece excentricitatea ei e departe de a avea implicaţii serioase, dar găsesc că invită la masă la Penmarric persoane dintre cele mai ciudate; amintesc doar de un tînăr grădinar, foarte emotiv, care a declarat că misiunea lui în viaţă era să cultive o nouă formă de hortensie. Între timp, se plimbă prin împrejurimi, conducînd foarte periculos maşina ta rapidă (mi-ar plăcea să ştiu de unde face rost de benzină). S-ar părea că persoanele alea ciudate sînt vechi prieteni, cunoscuţi de-ai părinţilor ei, aşa că respectabilitatea lor nu poate fi pusă la îndoială. William o însoţeşte peste tot, spre exasperarea lui Charity, care merge mai departe cu gîndurile, dar bănuiesc că a ajuns la vîrsta critică şi nu trebuie luată în serios, biata femeie. În concluzie, aproape că am respirat uşurată cînd am ajuns înapoi la Cambridge..."

„Soţia dumitale a luat-o razna", am citit într-o scrisoare anonimă, purtînd ştampila poştei din Penmarric şi scrisă pe hîrtia de scrisori a lui William. „Întreab-o de cîte ori s-a dat la fratele tău William Parrish

şi cît de mult au stat musafirii ei din Devon săptămîna trecută. Este mai rău decît o căţea în călduri."

„Iubitul meu Jan", mi-a scris Isabella, proaspătă ca o dimineaţă de primăvară. „Ne-am bucurat de vizita lui Lizzie, deşi s-a făcut verde de invidie din cauza benzinei pe care mi-am procurat-o la negru. Altfel ne-am înţeles foarte bine. Ce păcat că fetele ei sînt aşa de urîte; poate cu timpul or să se mai schimbe. Aici, absolut nici o noutate, dragule – chiar cred că o să te dezamăgesc cu lipsa de ştiri – îmi pare rău că nu ţi-am scris mai des. Charity, căţeaua aia bătrînă, parcă ar vrea să mă împungă cînd mă întîlneşte – îşi închipuie probabil că am pus ochii pe William! Ca şi cînd m-aş putea uita la cineva trecut de cincizeci de ani! Părinţii mei m-au vizitat în timp ce Lizzie era aici şi l-au adus şi pe Keith cu ei. Ştiu că obişnuiam să mă laud că am rămas în termeni buni cu Keith, în pofida celor întîmplate, dar, ca să fiu sinceră, m-am simţit cam jenată să-l revăd, aşa că le-am scris mai tîrziu părinţilor mei şi le-am spus că nu vreau să-l mai aducă în vizită la Penmarric. Bietul Keith! A fost declarat inapt pentru serviciul militar din cauza unui timpan perforat, iar guvernul l-a obligat să cultive legume în loc de flori, aşa că e disperat, nemaivorbind de faptul că are ca ajutor o fată de la ţară cam planturoasă... Oh, dragostea mea, cînd ai de gînd să vii acasă? Ştiu că nu ar trebui să scriu scrisori lacrimogene, dar uneori stau trează toată noaptea şi simt că nu mai pot suporta despărţirea..."

„Poţi obţine o permisie în interes personal?" spunea telegrama primită din Cornwall. „Veşti proaste despre Mariana. Stop. A luat o supradoză de somnifere. Stop. Anchetă miercuri, înmormîntare joi. Vino dacă poţi. Stop. William."

4

Pe atunci mă aflam la Tobruk. Era în 1942 şi Wavell fusese înlocuit cu Auchinleck înainte ca Rommel să ne scoată din Cirenaica la sfîrşitul lui ianuarie. Retragerea noastră, care a survenit la scurt timp după veştile catastrofale de la Singapore, m-a deprimat mult, astfel că şansa unei vizite acasă, oricît de scurtă, mi s-a părut prea miraculoasă pentru a fi posibilă. Dar permisia mi-a fost acordată; Auchinleck încerca să-l convingă pe Churchill că armata lui era în stare să pornească o ofensivă, cînd Malta fusese anihilată, astfel că proviziile se scurgeau acum spre Rommel, iar lucrurile intraseră pe moment în impas.

Cînd am ajuns acasă, toată vegetaţia era în floare. Peste hotare, bombele spulberaseră Lübeck, Rostock şi Köln, iar cei de-acasă sufe-

reau de pe urma raidurilor aeriene, la Penmarrie însă respiram parfumul primăverii cornwalleze, iar marea părea un abur albăstrui sub cerul nemişcat.

La început n-am văzut-o decît pe Isabella. Pe frumoasa, radioasa Isabella, cu părul ei lung, lucios fluturînd în urma ei, cînd a fugit pe peron pentru a se arunca în braţele mele, cu ochii ei imenşi şi verzi înotînd în lacrimi, cu gura ei gencroasă, cu buzele moi şi dulci şi pline de pasiune strivindu-se de ale mele.

– Oh, Jan, Jan, Jan... Abia mai putea vorbi. Se agăţa de mine. Oh, Jan, ce dor mi-a fost de tine – m-am simţit atît de pierdută şi singură...

Am ştiut atunci că nu mă înşelase şi că mă aşteptase cu tot atîta dor ca şi mine.

– Cît timp avem la dispoziţie?

– Patruzeci şi opt de ore.

– O eternitate! Patruzeci şi opt de ore! Oh, Jan, nu trebuie să pierdem nici una, sînt prea preţioase!

Dar în majoritatea timpului am fost despărţiţi. A trebuit să mă duc la Carnforth Hall ca să vorbesc cu Felicity şi cu Alice, să fac demersurile pentru înmormîntare împreună cu Esmond, care obţinuse şi el o permisie. Am participat apoi la anchetă („sinucidere ca urmare a unei tulburări psihice", a pronunţat judecătorul cu glas de stentor), iar în ziua următoare a avut loc înmormîntarea la Penzance. „Detesta înmormîntările, spusese Esmond. Îmi amintesc că ura atît de mult serviciul funebru încît ar fi vrut ca la moartea ei nimeni să nu sufere aşa cum a suferit ca cînd i-au murit rudele."

A plecat imediat după ceremonie, un tînăr înalt, în uniformă, cu chipul bronzat de soarele din Sud, cu ochii trişti şi umbriţi – şi nu l-am mai revăzut decît după mulţi ani.

Lizzie s-a întors la Cambridge cu acelaşi tren. Soţul ei era bolnav şi nu voia să întîrzie mai mult. A trebuit să ne luăm rămas-bun în fugă, fiecare întrebîndu-se dacă nu ar fi fost mai bine să nu ne revedem deloc decît să ne bucurăm doar de cîteva ore chinuitoare.

Era seară şi trebuia să plec cu un tren de dimineaţă, aşa că nu dispuneam de prea mult timp. Voiam să-i mai fac o vizită mamei ca să-mi iau rămas-bun, aşa că m-am suit în vechiul docar pe care lipsa de benzină l-a reactivat şi am mînat peste mlaştini spre Zillan.

Suportase bine moartea Marianei, dar mişcările ei erau acum mai lente şi mergea mai încovoiată. Cînd am ajuns, am găsit-o oferindu-şi distracţia favorită, lectura jurnalului, întreruptă de meditaţii asupra unor evenimente demult petrecute, ca şi cum ar fi putut călători îndărăt

în timp, să mai trăiască într-o epocă în care nici un război nu devenea mondial şi în care nemţii reprezentau doar o colecţie de prinţişori, rudele sărace ale reginei Victoria.

– Eram cu toţi aşa de exaltaţi la gîndul că păşeam în secolul al douăzecilea, spunea ea. Îmi aduc aşa de bine aminte! Jeanne se născuse chiar la sfîrşitul lui 1899. Ce fetiţă frumoasă era! Aşa de dulce şi de cuminte! Uneori, cînd era mică, îmi amintea de Stephen, deşi au trecut mai bine de cincizeci de ani de la moartea lui. Primul meu copil... A fost scris să moară atît de fraged. Dar după aceea a venit Marcus şi totul a reintrat în normal. A urmat Mariana. Apoi Philip...

– Ai mai auzit ceva despre Helena?

– Da, îmi scrie în fiecare lună. Lucrează mult la Crucea Roşie – sînt sigură că e foarte eficientă. Biata Helena! Mi-a fost tare dragă. Sper s-o mai văd cîndva, deşi înclin să cred că n-o să fie aşa. Mă simt foarte bătrînă şi foarte obosită şi doar n-o să trăiesc o veşnicie.

– Încetează cu ideile astea, mamă! Cînd se va termina războiul şi am să mă întorc definitiv acasă, vreau să te găsesc în viaţă şi sănătoasă, înţelegi? Şi-apoi, trebuie să fii în viaţă la botezul fiului meu, cînd se va întîmpla asta. Nici să nu te gîndeşti să mori! Nu accept.

A rîs. M-am relaxat şi i-am zîmbit. Apoi a spus:

– Fiindcă veni vorba de nepoţi...

– Da, tocmai voiam să te întreb de Jonas. Poate că ar trebui să-l văd înainte de a pleca.

– Nu, nu, ai aşa de puţin timp. Petrece-l cu Isabella. Mă pot descurca şi singură cu Jonas şi, dacă devine violent, pot oricînd să-i telefonez lui William şi să-l rog să mă ajute.

– Lizzie mi-a spus că Jonas te-a ameninţat...

– Nu, nu vrea decît bani şi încearcă să-şi justifice pretenţiile spunînd că îi aparţin de drept. Singurele ameninţări pe care le-a proferat sînt prosteşti: zice că o să se ducă la poliţie să declare că tu ai aranjat avortul mamei sale şi că ar trebui să fii condamnat fiindcă i-ai provocat moartea. Bineînţeles că poliţia nu l-ar crede, dar ar fi neplăcut şi...

– Dar pentru Dumnezeu, mamă, ăsta e şantaj curat!

– Nu, dragul meu, eu îi dau bani fiindcă mi-e milă de el, nu pentru că m-aş teme de ameninţările lui.

– Da, dar el o să creadă...

– Puţin îmi pasă ce crede el. Nu e decît un băiat prost care trebuie să mai crească pentru a învăţa cum să se poarte.

– Ba nu, n-ai dreptate, este un ticălos periculos! Ascultă-mă, mamă, cînd o să vină din nou, vreau să-l chemi imediat pe William, ne-am înţeles? Nu vreau să te mai laşi şantajată.

– Păi...

– Te rog, mamă. Insist!

– Bine, dragul meu, dar...

– Îmi promiţi?

– Da, n-am de ales. Dacă vrei...

Furios la gîndul că-i dădea bani lui Jonas la ameninţările lui, mi-am luat cu greu rămas-bun de la ea şi m-am întors la Penmarric, să-mi petrec ultimele mele ore preţioase de libertate cu Isabella.

Telefonul a sunat pe la ora opt. Nu mai aveam alt majordom de cînd Medlyn se pensionase pentru a-şi trata reumatismul şi nici valet de la începutul războiului, din motive de economie, dar păstrasem o cameristă foarte eficientă, care a răspuns la telefon.

– Este mama dumneavoastră, domnule, a spus femeia băgînd capul pe uşa salonului.

I-am mulţumit şi am ieşit în hol. Îmi amintesc că mi-a trecut prin minte că ar fi mai comod, deşi mai puţin aristocratic, să mutăm telefonul în salon.

Poate după război...

Am ridicat receptorul.

– Mamă?

– Jan-Yves, după cum vezi, îmi ţin promisiunea. Jonas este afară. A ajuns chiar la uşa din faţă. Vrei să vii tu sau îi telefonezi lui William?

– Vin eu, i-am răspuns imediat. Vin cu maşina. Din fericire, Isabella are o rezervă de benzină pentru urgenţe, aşa că o să ajung repede. O să-i dau o lecţie micului bandit să mă ţină minte!

Am pus receptorul în furcă şi m-am întors în salon.

– Ce voia mama ta?

– Jonas o plictiseşte din nou. Uite ce-i, iubito, vreau să rezolv chestia asta cu Jonas înainte de plecare. Trebuie să mă duc – îmi pare rău, dar nu am încotro.

– Oh, Jan!

– N-am să stau mult.

– Dar...

– Îmi pare rău, draga mea, însă nu am de ales. Trebuie să mă duc.

M-am aplecat s-o sărut, prefăcîndu-mă că nu-i observ furia din ochi.

– Aşteaptă-mă în dormitor, i-am spus. Ure direct la tine de îndată ce mă întorc.

Şi lăsînd-o încă furioasă în salon, am fugit spre grajduri, unde-mi ţineam maşina.

Conduceam repede. Am gonit pe alee, apoi pe şoseaua principală pînă la St. Just. Traversam mlaştinile şi, cînd am trecut de coama dealului ca să intru în Zillan, soarele dispăruse de pe cer şi se cufundase în mare, iar amurgul se lăsase peste peisajul acela mirific. Am părăsit drumul principal şi am intrat pe drumeagul ce ducea la fermă.

Timp de o clipă am crezut că plecase, dar deodată am văzut în lumina farurilor bicicleta lui rezemată de zidul lăptăriei. Am oprit maşina în curte şi m-am repezit spre bucătărie.

Era acolo, aşezat la masă acolo unde trebuie să fi şezut şi tatăl lui mai înainte, cu picioarele urcate pe tăblia mesei. Abia dacă l-am recunoscut, fiindcă nu-l mai văzusem de trei ani şi diferenţa între treisprezece şi şaisprezece ani este considerabilă. Copilul îndesat, fără să-şi fi pierdut vigoarea, făcuse loc unui tînăr subţire, vînos, care-şi păstrase expresia aceea obişnuită – ostilă şi îmbufnată. Părul, care fusese auriu în copilărie, căpătase nuanţa de şaten închis şi era pieptănat simplu pe spate, fără cărare. Arăta exact ce era: un muncitor răzvrătit, cu un viitor nesigur şi, deşi am căutat pe chipul lui o cît de mică asemănare cu Rebecca, n-am găsit nici una.

– Aşadar, tu eşti, a spus el fără să se ridice. Mă întrebam dacă o să te deranjezi să mă vezi cînd ai să vii acasă. Bănuiesc că nu ai fi făcut-o dacă nu era bătrînica la mijloc.

Accentul cornwallez se amesteca cu cel cockney[1], dar ambele erau atenuate de un lustru dat de educaţia primită la şcoala elementară.

– Mamă, te rog să ne laşi singuri, i-am spus calm mamei, şi ea s-a retras fără nici un cuvînt. Şi-acum, tinere ticălos ce eşti, i-am zis încercînd să-mi reprim dezgustul. Ai provocat numai necazuri de cînd ai venit pe lume, aşa că nu sînt surprins să constat că faci la fel şi în lipsa mea. Am sperat că nu te vei coborî pînă acolo încît s-o persecuţi pe propria ta bunică, dar văd că m-am înşelat amarnic.

– Ea m-a persecutat pe mine! S-a ridicat şi am văzut că era mai înalt decît mine. Ochii lui albaştri sticleau de furie. Amîndoi m-aţi persecutat. Eu trebuia să mă scald în bani la Penmarric şi să urmez o şcoală pentru aristocraţie, nu să trăiesc în pensiune cu trei fete bătrîne, care-mi sînt verişoare, la ferma unchiului Jared, care e veche şi murdară. N-am alţi bani decît aceia pe care pot pune mîna, şi nici altă educaţie decît aceea primită la şcoala elementară din sat! Tu m-ai

[1]Dialect din mahalaua londoneză East-End (n.t.).

înlăturat de la moştenire, tu şi mama ta...bătrîna zgripţuroaică! Tu l-ai convins pe unchiul Philip să schimbe testamentul...

– Băiete, priveşte deschis faptele, am rostit eu rar, hotărît să nu mă umilesc pînă într-atît încît să-mi pierd cumpătul şi să fac vreo prostie. Era prea mare ca să-i mai trag o bătaie şi, dacă ne-am fi încăierat, mai mult ca sigur că m-ar fi pus în încurcătură. Hai să analizăm faptele la rece. Mama mea şi cu mine n-am avut nici un amestec în schimbarea hotărîrii lui Philip.

– Nu-i adevărat! a zbierat el. Simon Peter mi-a spus...

– Simon Peter ne detestă pe amîndoi, pe mama şi pe mine. Nu te poţi baza pe judecata lui părtinitoare.

– Este adevărul adevărat!

– Nu este adevărat, am replicat eu, accentuînd fiecare silabă. Adevărul este că mama ta l-a dus pe Philip la exasperare şi el şi-a pierdut răbdarea atît cu ea, cît şi cu tine, şi a renunţat la planul de a te face moştenitorul lui. Dacă n-ar fi fost mama ta...

– Să nu îndrăzneşti să-mi pomeneşti de mama! Tremura din creştet pînă-n tălpi. Ştiu ce-ai făcut!

– şi ca să restabilim adevărul, află că cineva – fără îndoială că Simon Peter – v-a povestit, ţie şi lui Deborah, o droaie de minciuni. N-am avut nici un amestec în moartea mamei tale, absolut nici unul.

– Tu ai omorît-o!

– Prostii!

– Nu eşti decît un ucigaş nenorocit! Ştiu cum a murit! Nu mai sînt un băieţel! Trebuia să aibă un copil – copilul tău – şi tu ai trimis-o la un şarlatan.

– Nu-i adevărat. Am încercat s-o conving să plece la Londra, pentru a o vedea un ginecolog. Oricum, nu era copilul meu.

– Mincinosule! a zbierat Jonas. Mincinosule! Orice om din comuna Morvah ştie că nu-i făceai nimic altceva decît s-o... ori de cîte ori veneai la noi în casă. Toată lumea ştia cît de mult te-a iubit şi cum ai tratat-o tu! Ea n-a iubit pe nimeni altul decît pe tine! Mama era bună şi frumoasă şi nu s-ar fi culcat cu primul bărbat care i-ar fi cerut lucrul ăsta.

Ceva în mine a explodat. M-a cuprins o turbare fierbinte şi în clipa următoare am văzut roşu...

– Dragul meu Jonas, i-am spus, este limpede că ţi-a format o imagine idealizată despre mama ta. În realitate, n-a fost nici pe jumătate atît de virtuoasă pe cît ţi-ar plăcea ţie să crezi. A umblat după mine tot atît de mult cît am umblat eu după ea – o dată chiar m-a agăţat la un

colţ de stradă cînd a avut chef de un mic divertisment după masa de prînz! Şi fără îndoială că a manifestat un interes mai mult decît platonic faţă de ultimul chiriaş care a petrecut Crăciunul dinaintea morţii ei la Deveral Farm. A sosit momentul să-ţi dai seama că mama ta...

S-a mişcat atît de repede încît m-a luat prin surprindere. Am văzut lovitura venind, dar, deşi am încercat să mă feresc, m-a atins în falcă şi m-a izbit de zid. Camera a început să se învîrtească cu mine. Am tras aer cu multă greutate, dar cînd l-am văzut apropiindu-se din nou, mi-am recăpătat reflexele de autoapărare. I-am fentat lovitura şi i-am repezit un upercut în bărbie, care l-a azvîrlit îndărăt cu atîta viteză încît s-a dezechilibrat şi a căzut. S-a izbit cu capul de piciorul mesei, iar trupul a lovit duşumeaua cu zgomot şi a rămas nemişcat.

Am rămas ţintuit locului, cu ochii la el, cu pieptul tresăltînd în timp ce-mi recăpătam suflul. Uşa bucătăriei s-a deschis. Am privit peste umăr şi am zărit-o pe mama care încerca să vadă ce se petrece în încăpere.

– Jan...

– Doar un minut, mamă.

– Ce s-a întîmplat?

– M-a lovit şi i-am plătit cu aceeaşi monedă. N-o să păţească nimic. Mi-am şters sudoarea de pe frunte şi m-am dus spre Jonas, care continua să zacă pe duşumea. În ordine, i-am spus eu sec şi l-am împins cu vîrful piciorului, crezînd că se preface. Poţi să te ridici acum.

Dar nu s-a mişcat.

– Jonas!

Nici un răspuns.

M-am aplecat, l-am întors, l-am privit.

– Jan...

– Nu te apropia, mamă.

Am îngenuncheat, l-am descheiat la guler şi am încercat să-i ascult bătăile inimii, dar nu auzeam decît propria mea inimă care pompa sîngele către creier cu atîta furie că-mi simţeam urechile ţiuind.

– Uite aici, a spus mama cu o voce tremurîndă. Pune-i oglinda în dreptul gurii.

Aşa am făcut. Dar nimic. Nici o abureală, nici cea mai vagă urmă de umezeală.

Era mort. Fiul Rebeccăi murise. Propriul meu nepot murise, şi eu...

Eu îi dădusem lovitura de graţie.

Capitolul unsprezece

Cincizeci de ani mai tîrziu, Matthew Paris nu ştia sigur ce se întîmplase şi putea doar să spere că nu John îl ucisese. Arthur a dispărut pur şi simplu şi zvonurile despre moartea sa au început să circule. De îndată ce s-a convins că Arthur nu mai era în viaţă, Philip August n-a făcut decît să-l acuze pe John de dispariţia acestuia...

Regele John
W.L. WARREN

/Arthur/ era un cavaler de şaisprezece ani, ce căzuse în luptă în timp ce încerca să ia cu asalt castelul în care se adăpostea bunica lui în vîrstă de optzeci de ani. Moartea lui a fost prematură, dar nu chiar nemeritată.

Progenitura Diavolului
ALFRED DUGGAN

1

Doamne, Dumnezeule! am exclamat. Nu puteam spune nimic altceva. Am îngenuncheat acolo, privindu-l, cu mintea prea amorţită ca să ştiu ce fac. Doamne, Dumnezeule!

Mama, nu eu, a fost aceea care şi-a recăpătat stăpînirea de sine. Mult timp după aceea, privind în urmă, mi-am dat seama cît de limpede şi-a păstrat judecata după un şoc atît de cutremurător; tot mai tîrziu, mi-a spus şi ea că nu şi-a permis să se lase răpusă de şoc decît a doua zi. După aceea a zăcut la pat o săptămînă şi s-a dat jos numai cînd doctorul a ameninţat-o că o duce la spital să fie examinată. Dar imediat după accident arborase un calm de gheaţă. Am ştiut dintotdeauna că mama era o bătrînă rezistentă şi dură; acum mi-a dovedit-o. În timp ce eu rămăsesem nemişcat pe podea lîngă trupul lui Jonas, ea a găsit sticla de coniac şi a turnat cu stîngăcie lichidul în două pahare.

– Bea asta, Jan-Yves.

Am băut amîndoi. M-am ridicat de jos, dar eram atît de nesigur pe picioare că a trebuit să mă aşez.

– N-a fost vina ta, mi-a spus mama. N-ai vrut să-l omori, ştiu bine asta. A fost un accident.

Eram însă mult prea îngrozit ca să-i răspund. Simon Peter ar crede că n-a fost decît un accident? Dacă cineva ar avea cunoştinţă de faptul că Jonas ne şantaja pe mama şi pe mine pentru presupusul meu rol în moartea Rebeccăi, poate că ar privi povestea cu accidentul cu şi mai multă suspiciune.

– Am să spun că eram în cameră, a zis mama. O să spun că am văzut cum s-a întîmplat.

Dar ea era partea prejudiciată, ca martor în favoarea mea, şi putea fi suspectată de a fi premeditat crima împreună cu mine.

– Ce bine era dacă nu-i dădeam bani! a mai spus mama. Trebuie că i-a spus cuiva că tu ai ceva de ascuns cu privire la moartea mamei lui şi cred că a împărtăşit şi altora vestea că îi dădeam bani! Dar eu am fost generoasă cu el numai fiindcă îmi era nepot, nu pentru ameninţările lui ridicole. M-ar putea crede cineva?

După un timp i-am spus:

– Mă întreb dacă a ştiut cineva că vine aici în seara asta?

– Ar trebui să acţionăm ca şi cum cineva ar fi ştiut.

– Cred că va trebui să spunem... M-am oprit.

Mama m-a privit.

– A venit. Eu ţi-am telefonat şi te-am rugat să vii fiindcă mă plictisea cu cereri de bani şi se purta absolut intolerabil. Dintotdeauna a fost un băiat dificil, dar era nepotul meu şi, pentru că voiam să-l ajut, îi dădeam din cînd în cînd bani. Jan-Yves, o să spunem tot adevărul, dar numai pînă la un punct. Atunci nimeni nu va putea dovedi că ceea ce s-a întîmplat din acel punct înainte nu coincide cu versiunea noastră.

– Da, am răspuns eu. Da... Era obraznic şi dificil, aşa că i-am vorbit aspru şi i-am cerut să nu te mai plictisească. Ne-am certat – da, da, chiar ne-am certat şi apoi...

– Şi apoi ţi-a spus să te duci dracului şi a ieşit din casă. Noi am rămas mult timp aici, discutînd incidentul, dar, în cele din urmă, te-ai întors la Penmarric. Ai plecat de aici la ora unsprezece. La ora nouă – adică acum – i-ai telefonat soţici tale şi i-ai spus că Jonas a plecat, dar că eu eram tulburată, aşa că urma să mai întîrzii puţin pentru că nu mă puteai lăsa singură pînă ce nu-mi reveneam.

– Da, am repetat. Da, aşa s-au petrecut lucrurile.

Ne-am mai turnat puţin coniac şi am mai cîntărit situaţia.

– Bine că ai venit cu maşina, a spus mama. Asta ne uşurează treaba. Dar ce-o să faci cu bicicleta? Crezi că încape în portbagaj?

– O să scap eu de ea, nu-ţi face griji... Unde-i Annie? S-a culcat?

– Da, se culcă o dată cu găinile. Nu-ţi face probleme. Cum ai de gînd să procedezi cu bicicleta?

– Ştiu un drum rău care duce la mina Ding Dong...

– E inundată?

– Nu ştiu. Dar înţeleg la ce te gîndeşti. Dacă aş putea ajunge la Sennen Garth... dar nu cred că aş fi în stare să-l car pînă jos, în golf, împreună cu bicicleta.

– De ce în golf?

– Galeriile principale au ieşirea pe plajă. Dacă aş putea ajunge pînă acolo.

– Ştiu un puţ părăsit lîngă King Walloe, puţul în care îi plăcea lui Philip să coboare cînd era copil. Spunea că dacă Sennen Garth ar fi inundat, te-ai putea uita în lungul puţului şi ai vedea pînza de apă.

– Aşa e. Ştiu şi unde e puţul ăsta – mi l-a arătat şi mie o dată. Dar dacă mina ar fi vreodată secată... Nu, aşa ceva e imposibil. Îmi aparţine mie cît am să fiu în viaţă şi după aceea nu mai contează. O să am grijă ca mina să nu fie niciodată drenată.

– Nimeni n-o să facă asta, a spus mama. Ar costa prea mult şi n-a mai rămas destul cositor ca să justifice cheltuiala. Coasta Cositorului din Cornwall a încetat să mai existe. Eşti în siguranţă.

– Dacă aş putea ajunge cu maşina la Sennen Garth...

Am mai revăzut o dată planul, ca să fim siguri că nu ne-a scăpat nici un amănunt.

– Ştii ceva? am spus în cele din urmă. Aş prefera să nu mă descotorosesc de bicicletă. Dacă oricine s-ar putea rostogoli pe întuneric într-un puţ vechi de mină fără gard de protecţie, e greu de crezut că cineva ar intra direct cu bicicleta într-un astfel de puţ. Dacă ar dispărea şi bicicleta, s-ar putea isca şi mai multe suspiciuni. Ce-ar fi dacă aş găuri cauciucul din spate şi aş lăsa-o pe marginea drumului către Morvah? Poliţia ar putea presupune că Jonas, traversînd regiunea ca să se întoarcă la ferma verişoarelor lui, pe întuneric, a avut un accident.

– Şi-ar abandona Jonas bicicleta? Nu s-ar da jos şi ar continua drumul împingînd-o?

– Era obosit şi supărat. Poate că a întîlnit pe cineva cu maşina care l-a luat.

– Da, s-ar putea să fie şi aşa.

– Problema este că, în absenţa cadavrului, nu pot dovedi nimic, şi cadavrul nu-l vor găsi niciodată.

– Adevărat.

– Ai mănuşi?

– Da... de ce?

– Am citit destule romane poliţiste ca să ştiu că nu trebuie să ating bicicleta cu mîna goală.

S-a dus să caute nişte mănuşi vechi de-ale lui Philip, în vreme ce eu am luat de-afară nişte saci pentru a-i folosi ca giulgiu. Cînd m-am întors, mă aştepta în pragul bucătăriei luminate.

– N-ar fi mai prudent dacă am stinge lumina? a spus ea. Am o senzaţie cumplită că cel puţin o mie de oameni ne urmăresc de pe deal, din întuneric.

– Da, ai dreptate, stinge-o.

– Aşteaptă, sun-o pe Isabella şi spune-i că întîrzii!

– Să duc întîi cadavrul în maşină – şi bicicleta în portbagaj.

Am lucrat tăcuţi pe întuneric. Cînd am terminat în sfîrşit, m-am întors în hol şi am ridicat receptorul.

– Vă rog să-mi daţi St. Just doi-unu... Am aşteptat, ascultînd tăcerea din aparat. Alo, pot vorbi cu soţia mea?... Isabella? Scumpa mea, îmi pare rău, dar Jonas a făcut o scenă îngrozitoare – acum a plecat, dar mama este speriată şi tulburată, aşa că o să ajung acasă abia peste o oră... Nu mă aştepta... Îmi pare rău, iubito...

Mama apăruse în spatele meu cînd am închis telefonul.

– Era supărată?

– Da, aşa părea.

Mă simţeam înfrigurat şi stors de vlagă.

– Biata fată, cred că o să-mi poarte pică pentru că-ţi pierzi vremea cu mine. A pus o mînă pe braţul meu. Jan-Yves...

M-am uitat la ea.

– Da?

– Nu-i spune nimic.

– Cred că n-o să am încotro. Nu face nimic – o soţie nu poate depune mărturie împotriva soţului ei.

– Nu spune *nimănui*, a insistat mama. *Nimănui*. Pentru o bătrînă de optzeci de ani era foarte dîrză. Ascultă-mă, Jan. Tu şi cu mine sîntem singurii care ştim de acest cumplit accident. Eu am să mor curînd şi după aceea ai să rămîi singurul deţinător al secretului. Păstrează-l pentru tine. Nu trebuie să te simţi vinovat pentru cele întîmplate. Nu eşti vinovat de crimă. A fost un accident şi eu ştiu asta tot atît de bine ca şi tine. Mai mult, el a sărit la bătaie, iar tu ai răspuns apărîndu-te – orice tribunal te-ar achita dacă am putea dovedi cum

s-au petrecut luerurile, însă asta-i imposibil, aşa că trebuie să ne comportăm în felul acesta foarte praetie, dar şi periculos. Nu agrava situaţia! Nu-i împărtăşi nimănui ce s-a întîmplat. Nu-i spune lui Lizzie sau lui William şi, mai ales, Isabellei. Este o prostie să pledezi pentru o sinceritate deplină în relaţiile dintre bărbat şi nevastă. Uneori e mai bine să ai secrete şi acesta este unul din cazuri. Vezi tu, ea este prea tînără, nu cunoaşte lumea, deşi susţine contrariul. Ar fi prea mult pentru ea şi, oricît te-ar iubi, s-ar putea întreba dacă a fost într-adevăr un accident. Mă înţelegi, nu-i aşa?

– Da, am spus îndurerat, da, te înţeleg, dar... Doamne! Cînd mă gîndesc că în noaptea asta se aşteaptă să fac dragoste cu ea...

– Foarte bine, nu-i înşela aşteptările. În felul ăsta n-o să bănuiască nimic.

– Dar dacă o să rezulte un copil... de cîte ori o să-l privesc, o să-mi amintesc...

– Oh, nu, n-o să-ţi aminteşti! m-a repezit mama. Crezi că de cîte ori te privesc îmi aduc aminte cum ai fost conceput, împotriva voinţei mele, în hotelul acela oribil de la Brighton? Cînd te-ai născut, poate, dar nu acum, după toţi anii ăştia în care ne-am apropiat atît de mult... Timpul te va face să vezi lucrurile din altă perspectivă, Jan-Yves, te rog să mă crezi. Incidentul ăsta e cumplit pentru tine acum, dar peste cinci, zece, douăzeci de ani va fi doar o amintire la care o să te poţi gîndi fără încrîncenare. Trebuie să crezi asta! Pentru că este adevărat.

Am luat-o în braţe şi am ţinut-o strîns multă vreme. Mîna ei uscăţivă îmi mîngîia ceafa, părul.

– Trebuie să pleci.

– Mamă...

– Fără despărţiri lacrimogene. N-am face faţă nici unul din noi. Mă încăpăţînez să sper că o să apuc sfîrşitul războiului, cînd ai să te întorci definitiv acasă şi, dacă nu voi mai fi, Dumnezeu să te binecuvînteze, căci eşti nevinovat. Să nu uiţi niciodată lucrul acesta.

Am mai luat o înghiţitură de coniac înainte de a ieşi din nou în noaptea rece, dar la anumite intervale norii se destrămau şi razele lunii aruncau o lumină palidă asupra mlaştinilor. Era destul de întuneric pentru a acţiona la adăpostul lui, dar aveam suficientă lumină ca să văd ce trebuie să fac.

M-am strecurat la volan.

– La revedere, mamă.

– La revedere, Jan-Yves.

Am lăsat-o acolo, în picioare, o bătrînă fragilă şi încovoiată care mă urmărea cu privirea în timp ce coboram aleea şi mă pierdeam în întuneric.

Mă întrebam dacă o voi mai revedea vreodată.

2

Am lăsat bicicleta cu cauciucul înţepat la marginea drumului care intra în comuna Morvah şi am condus mai departe, coborînd colina către coasta nordică cu cadavrul lui Jonas înfăşurat în pînza de sac pe bancheta din spate. De la Morvah am trecut prin Pendeen către St. Just şi, înainte de a intra în oraş, am luat-o pe drumeagul dezafectat care ducea la mina Sennen Garth.

A trebuit să parcurg ultima parte a drumului pe jos, aşa că înaintam greu cu povara mea, dar am găsit intrarea în puţ fără dificultate şi m-am oprit la margine ca să-mi trag sufletul. Luna îşi strecura din nou razele printre nori şi arunca o lumină misterioasă asupra fragmentelor de stînci pe care le cunoscusem atît de bine cîndva. Aveam senzaţia că păşesc îndărăt în timp, mînat de dorinţa imperioasă de a scăpa de teroarea prezentului. M-am înfiorat, am privit îndelung pachetul înfăşurat în pînza de sac de la picioarele mele şi, vreme de un lung moment, deznădăjduit, am închis ochii şi m-am rugat.

I-am cerut lui Dumnezeu să mă ierte. I-am cerut o pedeapsă dreaptă, ca să nu fiu nevoit să trăiesc tot restul vieţii mele sfîşiat de remuşcări. L-am rugat să mă supună la chinuri ca să-mi pot ispăşi păcatul şi să mă simt mai bine.

– Să sufăr, l-am rugat pe Dumnezeu, dar să nu mor. Moartea mi se părea o nedreptate. Nu voiam să mor. Lasă-mă să trăiesc, am spus eu, încercînd să nu mă gîndesc la ameninţarea războiului spre care aveam să mă întorc curînd şi, deodată, nu mai pledam în faţa lui Dumnezeu, ci a fantomei cu două chipuri pe care o numeam dreptate şi nedreptate, monstrul care mă fascinase toată viaţa. Dă-mi dreptatea! am strigat. Asta-i tot ce vreau. Dă-mi dreptatea! Oricum ar fi ea, dă-mi-o!

M-am aplecat asupra cadavrului. Încercam să nu mă gîndesc la Rebecca, la trecut, şi totuşi m-am surprins cerîndu-i iertare, ca şi cum s-ar fi aflat în spatele meu şi ar fi auzit fiecare cuvînt pe care-l rosteam. Lacrimi amare îmi brăzdau obrajii şi pieptul mă durea din cauza efortului de a-mi înăbuşi suspinele. Cu ultimele puteri, am tîrît cadavrul pînă la marginea puţului şi l-am lăsat să cadă în întunecimea de dedesubt.

După un timp, care mi s-a părut o veşnicie, am auzit un plescăit, apoi nimic.

Se terminase.

M-am întors în maşină şi am rămas nemişcat pe scaun mai bine de un sfert de oră, încercînd să mă calmez. Mă seutura încă un plîns spasmodic, dar am reuşit în cele din urmă să mă potolesc şi mi-am şters ochii. Am aprins un chibrit şi m-am privit în oglinda retrovizoare, ca să fiu sigur că nu se mai văd urme de lacrimi. Ochii mi-erau şi mai întunecaţi ca de obicei şi străbătuţi de vinişoare roşii, ca şi cum aş fi fost cumplit de obosit.

M-am aplecat, am pornit motorul şi am dat maşina înapoi pe drumeag pînă am găsit un loc unde puteam întoarce, apoi m-am îndreptat spre sat. Acum urma partea cea mai grea. Trebuia să potolesc mînia Isabellei, s-o asigur că nu se întîmplase nimic rău şi să mă port cu ea ca oricare soţ îndrăgostit în ultimele ore ale unei permisii de patruzeci şi opt de ore.

Mă gîndeam cu groază la momentele acelea.

3

Am plecat în zori ca să prind primul tren spre Londra şi ea m-a condus la gară. Abia ne mai rămăsese suficientă benzină pentru acest drum, dar am luat maşina de teamă să nu întîrzii.

– Bietul de tine, mi-a spus ea, ghemuindu-se lîngă mine în timp ce conduceam pe şoseaua goală ce traversa turbăriile. Ştiu că eşti amărît, chiar dacă te străduieşti din răsputeri să nu pari. Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru că noaptea a fost aşa de scurtă – m-am simţit minunat în braţele tale... Sînt sigură că de data asta o să avem un copil. Aşa îmi spune intuiţia mea. Şi curînd ai să te întorci acasă...

Dar nici de data asta n-a rămas însărcinată. Mi-a scris după trei săptămîni, o scrisoare scurtă şi tristă şi, în timp ce-o citeam, mă întrebam ce-ar fi zis dacă ar fi ştiut cît de uşurat respiram la aflarea acestei veşti. Nu-mi doream nici o amintire din permisia aceea de patruzeci şi opt de ore.

Oricum mă simţeam copleşit de povara celorlalte amintiri.

4

Curînd după acea au început să-mi parvină scrisori. „Dragul meu Jan, pare de necrezut, dar Jonas a dispărut în mod misterios...

„Dragă Jan, sper să nu te sperii la primirea acestei scrisori de la semidoctul şi bătrînul tău frate, dar am socotit că se cuvine să te înştiinţez că toată lumea îl caută pe Jonas...

„Scumpul meu Jan", mi-a scris mama pe un ton neutru, „fără îndoială că ai aflat vestea dispariţiei lui Jonas. Este într-adevăr foarte ciudat şi nu pot înţelege ce i s-a putut întîmpla. I-au găsit bicicleta a doua zi după ce a plecat de la noi, dar nu există nici un alt semn de la el. Tuturor ne e frică să nu i se fi întîmplat ceva rău, dar poliţia exclude posibilitatea unei crime. Un poliţist, un băiat foarte drăguţ, a venit la mine azi-dimineaţă, pentru că, după toate probabilităţile, noi am fost ultimele persoane care l-am văzut pe Jonas, dar nu cred că i-am fost de prea mare ajutor. A părut interesat doar atunci cînd i-am povestit cum Jonas s-a năpustit aici furios, iar tu ai rămas cu mine ca să mă linişteşti. Sigur că a trebuit să-l pun la curent cu cîteva amănunte din viaţa familiei ca să explic cearta dintre voi, dar poliţistul a fost drăguţ şi înţelegător, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji..."

„...totul este foarte ciudat", a scris William. „Se presupune că Jonas a plecat peste cîmp şi a căzut într-un puţ de mină neîmprejmuit, pentru că Jonas se afla în comuna Morvah cînd şi-a abandonat bicicleta şi, dacă a traversat cîmpul ca să se ducă la ferma verişoarelor sale, e greu de crezut că i s-a putut întîmpla ceva. Jonas cunoştea comuna Morvah ca pe buzunarul său, fiindcă a trăit acolo toată viaţa şi, dacă mă gîndesc bine, mă îndoiesc că drumul lui ducea prin preajma vreunui puţ părăsit. Crezi că o fi făcut autostopul şi o fi dat peste vreun nebun? Nici chestia asta nu mi se pare plauzibilă, pentru că Jonas era atît de viguros încît l-ar fi doborît şi pe cel mai nebun dintre criminalii nebuni. Tu ce crezi?"

„Dragul meu Jan-Yves", mi se adresa firma „Holmes, Holmes, Trebarvah & Holmes" printr-o scrisoare impersonală, bătută la maşină. „Sînt sigur că ai aflat de dispariţia lui Jonas. Domnul Vincent mi-a cerut să-ţi scriu ca să te asigur că s-a făcut tot posibilul pentru a fi găsit; întrucît poliţia nu crede că a fost vorba de o crimă, am angajat un detectiv particular pentru o investigaţie mai atentă. L-am angajat pe cheltuiala mea, întrucît dispariţia lui Jonas este – ca să spun aşa – cel puţin curioasă. Toată lumea susţine că era furios cînd a plecat de la ferma mamei tale şi, în clipa în care i s-a dezumflat roata de la bicicletă, a acceptat fără ezitare să se urce în prima maşină care a trecut pe-acolo şi s-a oprit la Penzance ca să se răcorească. Eu mai cred că a cedat unui impuls de adolescent şi s-a hotărît să fugă de-acasă. Toată lumea ştie că era un băiat cu toane, nemulţumit şi dificil. Cu toate astea, există unul sau două aspecte ale situaţiei care mi se par semnificative. În primul rînd, mă îndoiesc că Jonas şi-ar fi abandonat bicicleta, fie chiar şi temporar. A cîştigat din greu banii cu care şi-a

cumpărat-o, era nouă şi, din punctul lui de vedere, preţioasă. Ar fi împins-o pînă la Morvah, în nici un caz n-ar fi rămas la marginea drumului. În al doilea rînd, mama ta îi dăduse recent bani. Se întîmplă ca eu să ştiu asta deoarece de cîtva timp nu mi-a mai cerut bani de buzunar şi cînd l-am luat la întrebări, a recunoscut că bunica lui a acceptat cu oarecare greutate să-i acorde un sprijin financiar. Cuvintele lui au fost: «Nu vrea, dar nici nu poate spune nu». Nu am făcut nici un comentariu la momentul respectiv, dar întrucît mama ta nu s-a dovedit prea generoasă faţă de această ramură a familiei, mi s-a părut cel puţin ciudat să se poarte astfel cu Jonas, de vreme ce nu avea nici un motiv s-o facă. În sfîrşit, Jonas a aflat de curînd adevărul cu privire la moartea mamei sale şi a încercat să-l găsească pe «doctorul» care a efectuat operaţia ilegală. L-am sfătuit insistent să renunţe, deoarece poliţia procedase deja la investigarea cazului, dar el voia neapărat să dezvăluie identitatea bărbatului care a adus-o pe Rebecca în situaţia de a cere ajutor medical ilegal.

Sînt convins că şi tu ai vrea tot atît de mult ca şi mine să rezolvi misterul. De aceea cred că vom putea da uitării animozităţile noastre trecute şi să ne unim forţele pentru a descoperi cum şi de ce a dispărut Jonas. Al tău cu sinceritate, Simon Peter."

„Dragul meu Simon Peter", i-am răspuns eu, cu multă grijă să nu cad într-una din cursele lui, căci înţelegeam din scrisoarea lui mult mai mult decît a avut intenţia să scrie, „îţi mulţumesc că ai angajat detectivi particulari ca să rezolve acest mister pe cît de deconcertant, pe atît de îngrijorător. Doresc din tot sufletul să-ţi ofer sugestii constructive în privinţa dispariţiei, dar mi-e imposibil. După cum ai aflat deja de la poliţie, Jonas a părăsit ferma mamei mele în aceeaşi noapte, furios pentru că-i cerusem în termeni categorici să n-o mai plictisească. De cîtva timp o storcea de bani pe motiv că avea moralmente dreptul la o parte din averea tatălui său, iar mama, care e slabă de înger şi sentimentală, a cedat cererilor lui pentru simplul motiv că îi era nepot. Cred însă că este cam derbedeu, n-am dreptate? Am remarcat că nici tu nu-l simpatizezi prea tare şi, din cîte am auzit, ai întîmpinat dificultăţi asemănătoare cu ale mamei în ce priveşte situaţia financiară a lui Jonas.

Mie nu mi-a spus că făcea o anchetă personală pentru a-l găsi pe şarlatanul care i-a ucis mama. După părerea mea este ruşinoasă ineficienţa poliţiei care n-a reuşit să descopere vinovatul, dar bănuiesc că dosarul n-a fost închis. Mă surprinde presupunerea lui Jonas potrivit căreia ultimul bărbat din viaţa Rebeccăi ar fi învăluit în mister. Şi,

întrucît acesta nu era prea aproape (din cîte se ştia) în momentul morţii Rebeccăi, n-ar putea fi făcut răspunzător pentru a o fi pus în legătură cu şarlatanul. Nu-i mai ţin minte numele, cred însă că Deborah şi l-ar putea aminti. După toate probabilităţile, era un învăţător de prin apropierea Londrei.

Transmite-i, te rog, complimentele mele soţiei tale. Am auzit că războiul te ţine ocupat cu treburile juridice ale armatei, aşa că m-a surprins antetul lui «Holmes, Holmes» din scrisoarea ta. Am aflat că ai şi un fiu, în afara celor două fiice, aşadar nu eşti chiar atît de implicat în problemele războiului pe cît am crezut! Al tău cu sinceritate, Jan-Yves.

P.S. Nu văd nici un motiv ca tu să suporţi singur cheltuielile legate de angajarea unor detectivi particulari, aşa că insist să achit jumătate din onorariu. Te rog să mă informezi cît îţi datorez de îndată ce vei primi din partea lor nota de plată finală."

Răspunsul lui a venit greu, dar mi-a dat satisfacţie.

„... aşa că am renunţat la serviciile detectivilor şi am lăsat cazul în seama Biroului pentru Persoane Dispărute", mi-a scris el. „O dată cu mulţumirile mele pentru oferta de a împărţi cheltuielile, îţi trimit o copie de pe nota de plată a agenţiei de detectivi. Cu toate acestea, să ştii că nu sînt satisfăcut şi că, după opinia mea, avem de-a face cu o crimă. Rămîne de văzut dacă se va mai descoperi ceva vreodată, dar, din punctul meu de vedere, dosarul nu va fi închis definitiv. Sper că sînt în asentimentul tău cînd îmi exprim regretul pentru formularea acestei concluzii nesatisfăcătoare pe marginea unei întîmplări enigmatice şi nefericite.

Armata mă solicită în permanenţă, trimiţîndu-mă de la o curte marţială la alta, aşa că am devenit un fel de expert în legislaţia militară. Dar cînd ţi-am scris ultima oară, eram acasă în permisie şi am profitat de ocazie să trec pe la birou şi să dictez cîteva scrisori de afaceri şi personale. Pe fiul meu l-am botezat John Henry, după bunicul meu, şi l-am înscris deja la Harrow. Fratele soţiei mele îşi aminteşte cu plăcere despre această şcoală şi cred că trebuie să procedăm ca şi cum ar mai fi un Harrow – sau orice altă instituţie englezească – şi peste treisprezece ani de aici înainte, cînd va veni vremea ca John Henry să meargă la un colegiu. Este foarte plăcut să ai un fiu, pentru că acest lucru îţi dă o oarecare încredere în viitor..."

– La dracu' cu el! am mormăit şi am rupt scrisoarea în mici bucăţele.

Cu toate că epistola lui mi-a lăsat un gust amar, am început să mă simt în siguranţă. Simon Peter mă suspecta că îl omorîsem pe Jonas, dar ştiam amîndoi că nu va fi niciodată în stare să furnizeze probele necesare. Îmi puteam permite aşadar să trec cu vederea acel ultim paragraf usturător în care îmi amintea nu numai că avea un fiu care să-i urmeze, dar şi că acesta avea să ajungă un gentleman ca orice fiu al meu.

Am început să-mi doresc cu ardoare un moştenitor. Cînd mă voi întoarce din război...

Dar pacea încă nu se întrevedea. Eram abia în 1942 şi mai aveam încă trei ani pe parcursul cărora trebuia să încerc să rămîn în viaţă.

5

La douăzeci iunie 1942, Tobrukul a căzut în mîinile germanilor. Triumful lui Rommel a însemnat nenorocirea mea. Am fost unul dintre cei treizeci şi trei de mii de soldaţi obligaţi să se predea inamicului şi, în cele din urmă, după mai multe drumuri, prea sordide pentru a merita să fie descrise, am ajuns îndărătul unui gard de sîrmă ghimpată care înconjura un lagăr italian de prizonieri de război. De ce italian, n-am ştiut niciodată. Singurul motiv plauzibil mi s-a părut faptul că Italia era mai aproape de Tobruk decît Germania şi că italienii se bucurau la vederea prizonierilor englezi după seria lor de înfrîngeri suferite în Africa de Nord la începutul războiului. În momentul acela mă simţeam însă atît de deprimat, că nu mi-ar fi păsat dacă eram în Italia, Germania sau Tombuktu.

Mi-am dat seama că Dumnezeu, în strînsă colaborare cu monstrul cu două capete, îmi hărăzise în mod viclean o pedeapsă mult mai interesantă decît simpla moarte, pentru a răzbuna plecarea accidentală a lui Jonas din această lume. Eram un personaj energic, care detesta inactivitatea forţată şi aprecia o viaţă sexuală normală. Să nu te culci cu o femeie timp de trei ani şi să fii atît de plictisit de trîndăvie încît mai să-ţi pierzi minţile, iată pedeapsa ideală pentru un om cu firea mea.

Am stat acolo pînă la sfîrşitul războiului.

Neliniştea mea continuă m-a condus fără să-mi dau seama la situaţia de lider printre prizonieri. Am organizat concerte, recitaluri de poezie, întreceri de gimnastică şi o mulţime de alte activităţi ca să-i ţin pe toţi, dar şi pe mine, ocupaţi. Spre deosebire de anii de şcoală, pe parcursul cărora am fost un rebel şi un nonconformist, în lagăr am manifestat un surprinzător zel comunitar.

– Eşti un uragan afurisit, spunea un camarad. Tot timpul nu faci decît să vii cu ideile tale deştepte. Eşti maiorul Ştie-Tot, nu maiorul Castallack. Ţi-au pus greşit numele.

N-am încercat să fug. Am ajutat patru oameni să evadeze, printre care se număra şi cel mai bun prieten al meu, dar, după ce mă obişnuisem cu gîndul că o să-i întîlnesc mai tîrziu, au fost prinşi, aduşi înapoi şi împuşcaţi. După aceea m-am ocupat numai de concerte şi concursuri de gimnastică.

Am început să visez mai mult, atît ziua, cît şi noaptea. Cînd dormeam, visam că mă aflu în Cornwall şi la Penmarric. O visam pe Isabella. Retrăiam în vis anii copilăriei, dominaţi de bătrîna mea dădacă, pe care o vedeam parcă aievea cum îşi strecura linguriţa de gin în ceai şi cum îmi citea poveşti despre spiriduşi înainte să adorm. L-am visat pe tatăl meu care îmi spunea: „Nanny a plecat. O să ai o dădacă nouă şi o să împarţi camera de joacă cu Elizabeth" Şi o vedeam pe Lizzie, grăsună şi cu părul negru, cu o acadea pe băţ în mînă. Am visat-o şi pe Mariana, strălucitor de frumoasă, regina balului, coborînd scara cea mare de la Penmarric, cu Marcus în spatele ei, veselul, fermecătorul Marcus, atît de aristocratic fără nici un efort şi, deodată, Jeanne m-a prins de mînă şi mi-a spus: „Oh, ce frumoasă e Mariana!" Dar sala de bal s-a transformat în grajdurile de la Penmarric, unde Adrian i se plîngea lui William: „Crezi că toată lumea bănuieşte cine sîntem noi?" Iar tatăl meu a apărut deodată, cu mîna pe umărul lui Adrian, pînă cînd scena s-a schimbat şi Philip striga ceva despre mina Sennen Garth, iar în clipa următoare eu eram jos, în abataj, la nivelul două sute patruzeci de stînjeni, iar Trevose spunea rîzînd: „Un afurisit pahar de cidru n-o să-l facă pe un elefant al naibii de trandafiriu!"

Şi după aceea am visat înmormîntările, atît de multe înmormîntări, şi moartea a întins mîna după mine, dar eu eram viu şi aveam să rămîn în viaţă, eram întreg la minte şi aşa aveam să mă păstrez, pentru că Isabella mă aştepta şi într-o zi o să mă întorc acasă.

Am visat că mă aflam acasă, că alergam de-a lungul aleii şerpuite care ducea la Penmarric şi rododendronii erau în floare. Isabella mă aştepta în capul scărilor, îmbrăcată într-o rochie lungă şi albă de mireasă, şi îmi zîmbea în timp ce alergam spre ea. Aşa că am alergat, şi am alergat, şi am alergat, şi-mi umpleam nările de parfumul ierbii proaspăt cosite şi de briza sărată dinspre mare, iar soarele strălucea în înaltul cerului, dar cînd am ajuns în sfîrşit la Isabella, n-am văzut decît o figurină de ceară, iar cînd am trecut pe lîngă ea şi am intrat în hol, casa era prăfuită şi părăsită şi avea acoperişul prăbuşit.

„Isabella! am strigat. Isabella!"

Eram lac de sudoare cînd am deschis ochii. Penmarric dispăruse, iar eu mă aflam pe patul tare din închisoare.

– Pentru numele lui Dumnezeu! a protestat cineva din apropiere.

– Ş-şşt! Nu-i decît maiorul Ştie-Tot care recită suita reginelor din Spania. N-aveţi de ce să vă speriaţi. Se întîmplă în fiecare noapte.

Am adormit din nou. De data asta l-am visat pe Simon Peter Roslyn, Simon Peter lăfăindu-se într-un Rolls-Royce condus de un şofer, în vreme ce eu stam pe marginea drumului şi-mi scoteam pălăria în faţa lui; şi de îndată ce mă întorceam la plugul meu, mă gîndeam că nimic nu mai conta, nici măcar Penmarric ce se ruina, pentru că o aveam pe Isabella şi Isabella mă iubea şi mă aştepta să vin acasă...

Mă aflam la gară, o gară mare, probabil Waterloo, şi mă întorceam în sfîrşit acasă. În mulţimea de oameni care mă înconjurau, mi-era greu s-o văd. Cînd am zărit-o în cele din urmă, stătea cu spatele la mine şi mă gîndeam cît de ciudată era purtarea ei; în mod normal, ar fi trebuit să mă caute cu tot atîta nerăbdare ca şi mine. Am alergat în tot lungul peronului prin mulţimea aia de oameni şi cînd am ajuns la ea, finalmente, am văzut că nu era Isabella, ci o femeie străină pe care nu o mai văzusem niciodată. Mi-am croit drum prin mulţime şi, în timp ce mă luptam să ies, am început să-i strig numele:

„Isabella! Isabella! Isabella!"

– Taci, Johnny, fii cuminte. Nu ne lăsi să dormim.

– Fir-ar să fie!

– Recitalul ţine mai mult în noaptea asta. Ne serveşte de toţi banii!

Dar Isabella mă aştepta. Isabella o să fie acolo cînd o să mă întorc acasă. Nu trebuia decît să rămîn în viaţă şi întreg la minte, pentru că Isabella mă aştepta şi într-o bună zi am să plec acasă.

Am visat iarba înnegrită şi feriga verde şi zidurile cenuşii ale lui Chûn Castle şi miroseam în vis trandafirii căţărători care împodobeau intrarea în casa mamei. Malurile drumurilor de ţară mă întîmpinau vesele, smălţuite cu maci, piciorul cocoşului şi clopoţei, iar grădina din Penmarric strălucea de culori minunate. Isabella era acolo, în grădina din Penmarric, şi venea zîmbitoare spre mine şi spunea: „Îmi pare aşa de rău, Jan, dar, vezi tu, credeam că n-ai să te mai întorci acasă. M-am plictisit, Jan şi am simţit că mă înăbuş şi – ce era să fac, n-am mai putut să aştept. Ştiu că ai să înţelegi. Tu eşti atît de înţelegător, dragul meu, şi sînt sigură că acum ai ghicit că l-am iubit tot timpul doar pe Keith. A fost vina ta că ai venit şi m-ai cucerit dintr-o privire atunci, cînd eram prea tînără ca să ştiu ce fac. Dar nu-ţi reproşez

nimic, iubitule, nu-ţi face griji în privinţa mea, eu te iert! Să ştii că o să mă rog în fiecare zi pentru tine şi sper că atunci cînd ai să ai un moment liber, ai să vii să ne vezi în Devon"

Dar n-a fost decît un vis, fără îndoială, şi am ştiut asta de cum am deschis ochii, pentru că Isabella mă iubea şi mă aştepta, şi într-o zi...

Şi într-o zi, în 1945, m-am întors acasă.

6

Eram la gară, într-o gară mare, Waterloo. Mă simţeam pierdut în marea de oameni. Destul de ciudat, dar îmi doream să mă întorc la visele mele, numai că de data asta nu visam. Totul era real.

Eram foarte speriat.

Am coborît din tren, am păşit pe peron şi am încercat să-mi fac drum prin mulţime. Soţi şi soţii se întîlneau în jurul meu. Toţi rîdeau şi plîngeau în acelaşi timp. Aerul părea greu de emoţii şi cînd locomotiva a dat drumul aerului cu un muget, nimeni n-a părut să observe.

Am pornit pe peron. Eram în uniformă şi-mi duceam boccelele. Probabil că de la distanţă arătam ca toţi ceilalţi soldaţi, îmi spunem eu, aşa că nu trebuia să aştept ca să mă găsească. Am ajuns la barieră, am trecut de ea, am intrat în holul imens, dar tot n-am văzut-o.

Poate că nu primise telegrama mea. Am mai zăbovit lîngă barieră, căutînd-o cu privirea, dar nu vedeam decît oameni fără chip, bărbaţi şi femei care zburau unul în braţele celuilalt, în timp ce eu aşteptam, doborît şi singur pe peron.

Aşadar, nu exista justiţie, monstrul cu două capete nu avea să-mi zîmbească, nu exista un Dumnezeu căruia să-i fie milă de mine. Mă amăgisem inutil ani de zile. Nu exista decît norocul orb, norocul întîmplător, care se răsucea fără scop într-un vid întunecat, pentru că Isabella nu venise să mă întîmpine, Isabellei nu-i mai păsa de mine şi Isabella era pierdută pentru mine pentru tot restul vieţii.

Ochii mi se umpluseră de nedorite lacrimi de durere. I-am închis o clipă, ca să-mi alung durerea din mine, iar cînd i-am deschis, am zărit-o acolo, zîmbindu-mi, venind spre mine cu graţia aeriană pe care o văzusem atît de clar în visele mele, dar aceasta era o altă Isabella, o Isabella schimbată, în acelaşi timp familiară, dar şi înspăimîntător de străină.

Mi s-a oprit respiraţia, nu mă mai simţeam în stare să mă mişc sau să vorbesc.

Am văzut o femeie în vîrstă de douăzeci şi cinci de ani, foarte elegantă, cu părul blond-argintiu frumos coafat, sub o pălărie imensă şi sofisticată, o femeie subţire şi strălucitoare, cu ochii mari, verzi, în care luceau lacrimi, cu buze roşii, umede şi puţin întredeschise.

– Jan! a strigat ea. Oh, Jan, nu te găseam – era oribil – mai rău decît în cele mai cumplite coşmaruri...

Şi atunci, ca prin farmec, toate coşmarurile au luat sfîrşit pentru amîndoi cînd ea alerga năvalnic şi se arunca în braţele mele.